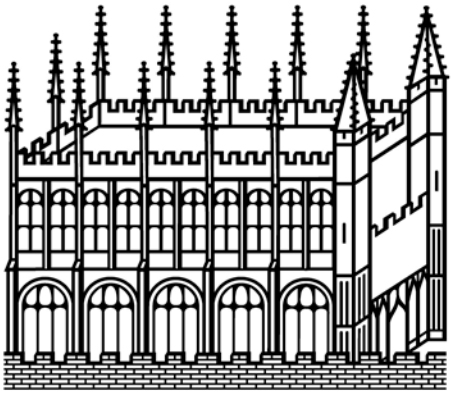

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

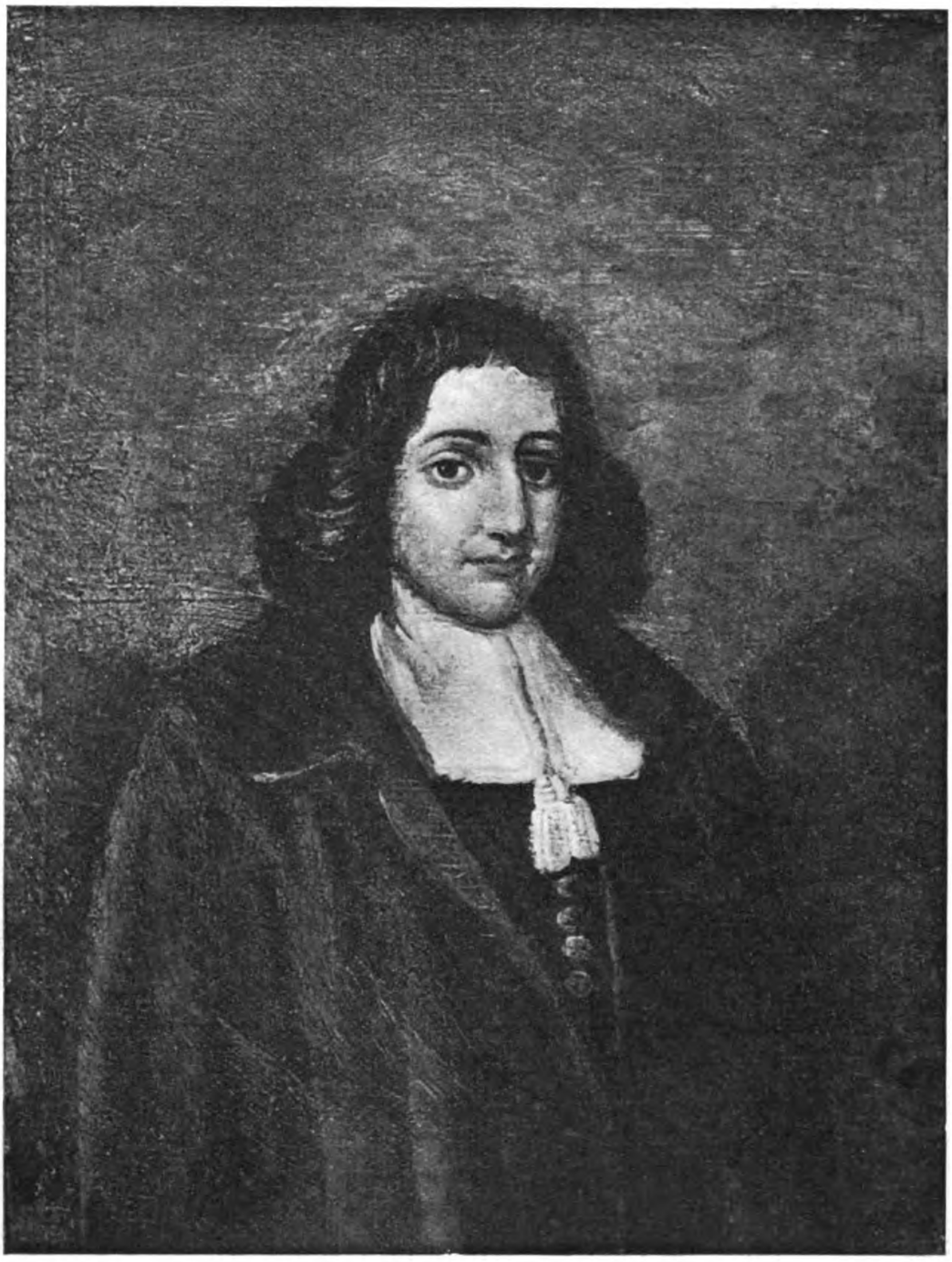

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

D
B
CHUTE

26781 é. 20/3

Phil D 127/3

B. de Spinoza

Spinoza Opera.

SPINOZA OPERA

III.

SPINOZA
OPERA

IM AUFTRAG DER HEIDELBERGER
AKADEMIE DER WISSENSCHAFTEN
HERAUSGEGEBEN VON
CARL GEBHARDT

HEIDELBERG/CARL WINTERS
UNIVERSITÆTSBUCHHANDLUNG

BODLEIAN LIBRARY
5
JUN
1926
OXFORD

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS / ADNOTATIONES AD TRACTATUM THEOLOGICO-POLITICUM / TRACTATUS POLITICUS

INDEX

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS Pag. 1

ADNOTATIONES AD TRACTATUM THEOLOGICO-POLITICUM 249

TRACTATUS POLITICUS 269

TEXTGESTALTUNG 361

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS 363

ADNOTATIONES AD TRACTATUM THEOLOGICO-POLITICUM 382

TRACTATUS POLITICUS 421

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS

Continens

Diſſertationes aliquot,

Quibus oſtenditur Libertatem Philoſophandi non tantum ſalva Pietate, & Reipublicæ Pace poſſe concedi: ſed eandem niſi cum Pace Reipublicæ, ipſaque Pietate tolli non poſſe.

Johann: Epiſt: I. Cap: IV. verſ: XIII.

Per hoc cognoſcimus quod in Deo manemus, & Deus manet in nobis, quod de Spiritu ſuo dedit nobis.

HAMBURGI,
Apud *Henricum Künraht.* CIↃ IↃ CLXX.

PRAEFATIO.

SI *homines res omnes ſuas certo conſilio regere poſſent, vel ſi fortuna ipſis proſpera ſemper foret, nulla ſuperſtitione tenerentur. Sed quoniam eo ſæpe anguſtiarum rediguntur, ut conſilium nullum adferre queant, & plerumque ob incerta fortunæ bona, quæ ſine modo cupiunt, inter ſpem metumque miſere fluctuant, ideo animum ut plurimum ad quidvis credendum proniſſimum habent; qui dum in dubio facili momento huc, atque illuc pellitur, & multo facilius, dum ſpe, & metu agitatus hæret, præfidens alias, jactabundus, ac tumidus. Atque hæc neminem ignorare exiſtimo, quamvis pleroſque ſe ipſos ignorare credam; nemo enim inter homines ita vixit, qui non viderit, pleroſque in rebus proſperis, etſi imperitiſſimi ſint, ſapientiâ ita abundare, ut ſibi injuriam fieri credant, ſi quis iis conſilium dare velit; in adverſis autem, quo ſe vertant, neſcire, & conſilium ab unoquoque ſupplices petere, nec ullum tam ineptum tamque abſurdum, aut vanum audire, quod non ſequantur: Deinde leviſſimis etiam de cauſis jam meliora ſperare, rurſus deteriora timere; ſi quid enim, dum in metu verſantur, contingere vident, quod eos præteriti alicujus boni, vel mali memores reddit, id exitum aut fœlicem, aut infœlicem obnunciare putant, quod propterea, quamvis centies fallat, fauſtum vel infauſtum omen vocant. Si quid porro inſolitum magna cum admiratione vident, id prodigium eſſe credunt, quod Deorum aut ſummi Numinis iram indicat, quodque adeo hoſtiis, & votis non piare, nefas habent homines ſuperſtitioni obnoxii, & religioni adverſi; eumque ad modum infinita fingunt, & quaſi tota natura cum ipſis inſaniret, eandem miris modis interpretantur. Cum igitur hæc ita ſeſe habeant, tum præcipue videmus, eos omni ſuperſtitionis generi addictiſſimos eſſe, qui incerta ſine modo cupiunt, omneſque tum maxime, cum ſcilicet in periculis verſantur, & ſibi auxilio eſſe nequeunt, votis, & lachrimis muliebribus divina auxilia implorare, & rationem (quia ad vana, quæ cupiunt, certam viam oſtendere nequit) cæcam appellare, humanamque ſapientiam vanam; & contrà imaginationis deliria, ſomnia, & pueriles ineptias divina reſponſa credere, imo Deum ſapientes averſari, & ſua decreta non menti, ſed pecudum fibris inſcripſiſſe, vel eadem ſtultos, veſanos, & aves divino afflatu, & inſtinctu prædicere. Tantum timor homines inſanire facit. Cau-*

ſa itaque, a quâ ſuperſtitio oritur, conſervatur, & fovetur, metus eſt. Cujus rei ſi quis, præter jam dicta, ſingularia exempla ſcire deſiderat, Alexandrum videat, qui tum demum vates a ſuperſtitione animi adhibere cœpit, cum primum fortunam timere didicit in Pylis Suſidis (vide Curtii lib. 5. §. 4.); poſt Darium autem victum ariolos, & vates conſulere deſiit, donec iterum temporis iniquitate territus, quia Bactriani defecerant, & Scytæ certamen laceſſebant, dum ipſe propter vulnus ſegnis jaceret, rursus *(ut ipſe Curtius lib. 7. §. 7. ait)* ad ſuperſtitionem humanarum mentium ludibria revolutus, Ariſtandrum, cui credulitatem ſuam addixerat, explorare eventum rerum Sacrificiis jubet. *Et ad hunc modum perplurima adferri poſſent exempla, quæ quam clariſſime id ipſum oſtendunt, homines ſcilicet nonniſi durante metu ſuperſtitione conflictari; eaque omnia, quæ unquam vana religione coluerunt, nihil præter phantaſmata, animique triſtis, & timidi fuiſſe deliria: & denique vates in maximis imperii anguſtiis maxime in plebe regnaviſſe, maximeque formidoloſos ſuis Regibus fuiſſe; ſed, quandoquidem hæc apud omnes ſatis vulgata eſſe exiſtimo, iiſdem ſuperſedeo.*

Ex hâc itaque ſuperſtitionis cauſa clare ſequitur, omnes homines naturâ ſuperſtitioni eſſe obnoxios (quicquid dicant alii, qui putant, hoc inde oriri, quod omnes mortales confuſam quandam numinis ideam habent). Sequitur deinde eandem variam admodum, & inconſtantem debere eſſe, ut omnia mentis ludibria, & furoris impetus, & denique ipſam non niſi ſpe, odio, ira, & dolo defendi; nimirum, quia non ex ratione, ſed ex ſolo affectu, eoque efficaciſſimo oritur. Quam itaque facile fit, ut homines quovis ſuperſtitionis genere capiantur, tam difficile contra eſt efficere, ut in uno, eodemque perſtent; imo quia vulgus ſemper æque miſerum manet, ideo nuſquam diu acquieſcit, ſed id tantum eidem maxime placet, quod novum eſt, quodque nondum fefellit, quæ quidem inconſtantia multorum tumultuum, & bellorum atrocium cauſa fuit; nam (ut ex modo dictis patet, & Curtius etiam lib. 4. cap. 10. optime notavit) nihil efficacius multitudinem regit, quam ſuperſtitio; *unde fit, ut facile ſpecie religionis inducatur, nunc Reges ſuos tanquam Deos adorare, & rurſus eoſdem execrari, & tanquam communem generis humani peſtem deteſtari. Hoc ergo malum ut vitaretur, ingens ſtudium adhibitum eſt ad religionem veram, aut*

vanam cultu, & apparatu ita adornandum, ut omni momento gravior haberetur, ſummâque obſervantiâ ab omnibus ſemper coleretur, quod quidem Turcis fœliciſſime ceſſit, qui etiam diſputare nefas habent, & judicium uniuſcuiuſque tot præjudiciis occupant, ut nullum in mente locum ſanæ rationi, ne ad dubitandum quidem, relinquant.

Verum enimvero ſi regiminis Monarchici ſummum ſit arcanum, ejuſque omnino interſit, homines deceptos habere, & metum, quo retineri debent, ſpecioſo Religionis nomine adumbrare, ut pro ſervitio, tanquam pro ſalute pugnent, & ne turpe, ſed maximum decus eſſe putent, in unius hominis jactationem ſanguinem animamque impendere, nihil contra in libera republica excogitari, nec infœlicius tentari poteſt; quandoquidem communi libertati omnino repugnat, liberum uniuscuiuſque judicium præjudiciis occupare, vel aliquo modo coërcere; & quod ad ſeditiones attinet, quæ ſpecie religionis concitantur, eæ profecto inde tantum oriuntur, quod leges de rebus ſpeculativis conduntur, & quod opiniones tanquam ſcelera pro crimine habentur, & damnantur; quarum defenſores & aſſeclæ non publicæ ſaluti, ſed odio ac ſævitiæ adverſariorum tantum immolantur. Quod ſi ex jure imperii non niſi facta arguerentur, & dicta impune eſſent, *nullâ juris ſpecie ſimiles ſeditiones ornari poſſent, nec controverſiæ in ſeditiones verterentur. Cum itaque nobis hæc rara fœlicitas contigerit, ut in Republica vivamus, ubi unicuique judicandi libertas integra, & Deum ex ſuo ingenio colere conceditur, & ubi nihil libertate charius, nec dulcius habetur, me rem non ingratam, neque inutilem facturum credidi, ſi oſtenderem hanc libertatem non tantum ſalva pietate, & Reipublicæ pace concedi, ſed inſuper eandem, non niſi cum ipſa Pace Reipublicæ, ac pietate tolli poſſe: Atque hoc præcipuum eſt, quod in hoc tractatu demonſtrare conſtitui; ad quod apprime neceſſe fuit, præcipua circa religionem præjudicia, hoc eſt, antiquæ ſervitutis veſtigia indicare, tum etiam præjudicia circa ſummarum poteſtatum jus, quod multi procaciſſimâ quadam licentiâ magna ex parte arripere, & ſpecie religionis multitudinis animum, Gentilium ſuperſtitioni adhuc obnoxium, ab iiſdem avertere ſtudent, quo omnia iterum in ſervitium ruant. Hæc autem quo ordine oſtenduntur, paucis jam dicam; ſed prius cauſas, quæ me ad ſcribendum impulerunt, docebo.*

Miratus sæpe fui, quod homines, qui se Christianam religionem profiteri jactant, hoc est, amorem, gaudium, pacem, continentiam, & erga omnes fidem, plus quam iniquo animo certarent, & acerbissimum in invicem odium quotidie exercerent, ita ut facilius ex his, quam illis fides uniuscujusque noscatur; jam dudum enim res eo pervenit, ut neminem fere, quisnam sit, num scilicet Christianus, Turca, Judæus, vel Ethnicus, noscere possis, nisi ex corporis externo habitu, & cultu, vel quod hanc, aut illam Ecclesiam frequentat, vel denique, quod huic, aut illi opinioni addictus est, & in verba alicujus magistri jurare solet. Cæterum vita eadem omnibus est. Hujus igitur mali causam quærens non dubitavi, quin inde ortum fuerit, quod Ecclesiæ ministeria dignitates, & ejus officia beneficia æstimare, & pastores summo honore habere, vulgo religioni fuit; simul ac enim hic abusus in Ecclesia incepit, statim pessimo cuique ingens libido sacra officia administrandi incessit, & amor divinæ religionis propagandæ in sordidam avaritiam, & ambitionem, atque ita ipsum templum in Theatrum degeneravit, ubi non Ecclesiastici Doctores, sed oratores audiebantur, quorum nemo desiderio tenebatur populum docendi, sed eundem in admirationem sui rapiendi, & dissentientes publice carpendi, & ea tantum docendi, quæ nova ac insolita, quæque vulgus maxime admiraretur; unde profecto magnæ contentiones, invidia, & odium, quod nulla vetustate sedari potuit, oriri debuerunt. Non ergo mirum, quod antiquæ Religionis nihil manserit præter ejus externum cultum (quo vulgus Deum magis adulari, quam adorare videtur), et quod fides jam nihil aliud sit, quam credulitas & præjudicia: at quæ præjudicia? quæ homines ex rationalibus brutos reddunt, utpote quæ omnino impediunt, quominus unusquisque libero suo judicio utatur, & verum a falso dignoscat, & quæ veluti ad lumen intellectus penitus extinguendum, datâ operâ excogitata videntur. Pietas, proh Deus immortalis, & Religio in absurdis arcanis consistit, & qui rationem prorsus contemnunt, & intellectum tanquam natura corruptum rejiciunt, & aversantur, isti profecto, quod iniquissimum est, divinum lumen habere creduntur. Sane si vel luminis divini scintillam tantum haberent, non tam superbe insanirent, sed prudentius Deum colere discerent, & ut jam odio, amore contra inter reliquos excellerent; nec tam hostili animo eos, qui cum ipsis non sentiunt, persequerentur, sed eorundem potius (siquidem ipsorum saluti, et non suæ fortu-

næ timent), miſererentur. Præterea ſi lumen aliquod Divinum haberent, id ſaltem ex doctrina conſtaret; fateor, eos nunquam ſatis mirari potuiſſe Scripturæ profundiſſima myſteria, attamen, præter Ariſtotelicorum vel Platonicorum ſpeculationes, nihil docuiſſe video; atque his, ne Gentiles ſectari viderentur, Scripturam accomodaverunt. Non ſatis his fuit, cum Græcis inſanire, ſed Prophetas cum iiſdem deliraviſſe voluerunt: quod ſane clare oſtendit eos Scripturæ divinitatem nec per ſomnium videre; et quo impenſius hæc myſteria admirantur, eo magis oſtendunt, ſe Scripturæ non tam credere, quam aſſentari; quod hinc etiam patet, quod plerique tanquam fundamentum ſupponunt (ad eandem ſcilicet intelligendum, ejuſque verum ſenſum eruendum) ipſam ubique veracem, et divinam eſſe; id nempe ipſum, quod ex ejuſdem intellectione, et ſevero examine demum deberet conſtare: et quod ex ipſa, quæ humanis figmentis minime indiget, longe melius edoceremur, in primo limine pro regula ipſius interpretationis ſtatuunt.

Cum hæc ergo animo perpenderem, ſcilicet lumen naturale non tantum contemni, ſed a multis tanquam impietatis fontem damnari, humana deinde commenta pro divinis documentis haberi, credulitatem fidem æſtimari, et controversias Philoſophorum in Ecclesiâ, et in Curiâ ſummis animorum motibus agitari, ac inde ſæviſſima odia, atque diſſidia, quibus homines facile in ſeditiones vertuntur, plurimaque alia, quæ hic narrare nimis longum foret, oriri animadverterem: sedulo ſtatui, Scripturam de novo integro et libero animo examinare, et nihil de eadem affirmare, nihilque tanquam ejus doctrinam admittere, quod ab eadem clariſſime non edocerer. Hâc igitur cautione Methodum Sacra volumina interpretandi concinnavi, et hâc inſtructus quærere ante omnia incepi, quid eſſet Prophetia? & qua ratione Deus ſeſe Prophetis revelaverit? et cur hi Deo accepti fuerint? num ſcilicet propterea, quod de Deo et natura ſublimes habuerint cogitationes? an vero propter ſolam pietatem? Poſtquam hæc novi, facile determinare potui, Prophetarum authoritatem in iis tantum pondus habere, quæ uſum vitæ, et veram virtutem ſpectant, cæterum eorum opiniones nos parum tangere. His cognitis quæſivi deinde, quid id fuerit, propter quod Hebræi Dei electi vocati fuerint? Cum autem vidiſſem hoc nihil aliud fuiſſe, quam quod Deus ipsis certam mundi plagam elegerit, ubi ſecure, et commode vivere poſſent,

hinc didici Leges Mosi a Deo revelatas nihil aliud fuiſſe, quam jura ſingularis Hebræorum imperii, ac proinde eaſdem præter hos neminem recipere debuiſſe; imo nec hos etiam, niſi ſtante ipſorum imperio, iiſdem teneri. Porro, ut ſcirem, num ex Scriptura concludi poſſet, humanum intellectum naturâ corruptum eſſe, inquirere volui, num Religio catholica, ſive lex divina per Prophetas & Apoſtolos univerſo humano generi revelata alia fuerit, quam illa, quam etiam lumen naturale docet? & deinde num miracula contra naturæ ordinem contigerint, & num Dei exiſtentiam, & providentiam certius, & clarius doceant, quam res, quas clare & diſtincte per primas ſuas cauſas intelligimus? Sed cum in iis, quæ Scriptura expreſſe docet, nihil reperiſſem, quod cum intellectu non conveniret, nec quod eidem repugnaret, & præterea viderem Prophetas nihil docuiſſe, niſi res admodum ſimplices, quæ ab unoquoque facile percipi poterant, atque has eo ſtylo adornaviſſe, iiſque rationibus confirmaviſſe, quibus maxime multitudinis animus ad devotionem erga Deum moveri poſſet, omnino mihi perſuaſi, Scripturam rationem abſolute liberam relinquere, & nihil cum Philoſophia commune habere, ſed tam hanc, quam illam proprio ſuo talo niti. Ut hæc autem apodictice demonſtrarem, remque totam determinarem, oſtendo, qua via Scriptura ſit interpretanda, & quod tota ejus rerumque ſpiritualium cognitio ab ipſa ſola, & non ab iis, quæ lumine naturali cognoſcimus, peti debeat. Hinc tranſeo ad ea præjudicia oſtendenda, que inde orta ſunt, quod vulgus (ſuperſtitioni addictum, et quod temporis reliquias ſupra ipſam æternitatem amat) libros potius Scripturæ, quam ipſum Dei Verbum adoret. Poſt hæc oſtendo Verbum Dei revelatum non eſſe certum quendam numerum librorum, ſed conceptum ſimplicem mentis divinæ Prophetis revelatæ; ſcilicet Deo integro animo obedire, juſtitiam, et charitatem colendo. Atque hoc oſtendo, in Scriptura doceri ſecundum captum, et opiniones eorum, quibus Prophetæ, & Apoſtoli hoc Verbum Dei prædicare ſolebant; quod ideo fecerunt, ut id homines ſine ulla repugnantia, atque integro animo amplecterentur. Fundamentalibus deinde fidei oſtenſis, concludo denique objectum cognitionis revelatæ nihil eſſe præter obedientiam, atque adeo a naturali cognitione tam objecto, quam fundamentis, & mediis prorſus diſtinctam eſſe, & nihil cum hac commune habere, ſed tam hanc, quam illam ſuum regnum abſque ulla alterius re-

pugnantia obtinere, et neutram alterutri ancillari debere. Porro quia hominum ingenium varium admodum eſt, & alius his, alius illis opinionibus melius acquieſcit, & quod hunc ad religionem, illum ad riſum movet, inde cum ſupra dictis concludo, unicuique ſui judicii libertatem, & poteſtatem fundamenta fidei ex ſuo ingenio interpretandi relinquendam, & fidem uniuſcujuſque ex ſolis operibus judicandam, num pia, an impia ſit? ſic ergo omnes integro, & libero animo Deo obedire poterunt, & ſola juſtitia, & charitas apud omnes in pretio erit. Poſtquam his libertatem, quam lex divina revelata unicuique concedit, oſtendi, ad alteram quæſtionis partem pergo; nempe hanc eandem libertatem ſalvâ reipublicæ pace, & ſummarum poteſtatum jure poſſe, & etiam concedi debere, nec poſſe adimi, abſque magno pacis periculo, magnoque totius Reipublicæ detrimento: ad hæc autem demonſtrandum a jure naturali uniuscujuſque incipio; quod ſcilicet eo uſque ſe extendit, quo uniuscujuſque cupiditas & potentia ſe extendit, & quod nemo jure naturæ ex alterius ingenio vivere tenetur, ſed ſuæ unuſquiſque libertatis vindex eſt. Præterea oſtendo hoc jure neminem revera cedere, niſi qui poteſtatem ſe defendendi in alium transfert, atque eum neceſſario hoc jus naturale abſolute retinere, in quem unusquiſque jus ſuum ex proprio ſuo ingenio vivendi, ſimul cum poteſtate ſeſe defendendi tranſtulit; atque hinc oſtendo, eos, qui ſummum imperium tenent, jus ad omnia, quæ poſſunt, habere, ſoloſque vindices juris, & libertatis eſſe, reliquos autem ex ſolo eorum decreto omnia agere debere. Verum quoniam nemo poteſtate ſuâ ſe defendendi ita ſe privare poteſt, ut homo eſſe deſinat, hinc concludo, neminem jure ſuo naturali abſolute privari poſſe, ſed ſubditos quædam quaſi naturæ jure retinere, quæ iis adimi non poſſunt ſine magno imperii periculo, quæque adeo ipſis vel tacite conceduntur, vel ipſi expreſſe cum iis, qui imperium tenent, ſtipulantur. His conſideratis ad Rempublicam Hebræorum tranſeo, quam, ut oſtendam, quâ ratione, & quorum decreto Religio vim juris habere incepit, & obiter etiam alia, quæ ſcitu digna videbantur, ſatis prolixe deſcribo. Poſt hæc oſtendo, eos, qui ſummum imperium tenent, non tantum juris civilis, ſed etiam ſacri vindices, & interpretes eſſe, eoſque ſolos jus habere diſcernendi, quid juſtum, quid injuſtum, quid pium, & quid impium ſit: & tandem concludo, eoſdem hoc jus optime retinere, & imperium

tuto conſervare poſſe, ſi modo unicuique & ſentire, quæ velit, &, quæ ſentiat, dicere concedatur.

Hæc ſunt, Philoſophe lector, quæ tibi hic examinanda do, quæque non ingrata fore confido ob præſtantiam, & utilitatem argumenti, tam totius operis, quam uniuscujuſque capitis; de quibus plura adderem, ſed nolo, ut hæc præfatio in volumen creſcat, præſertim quia præcipua Philoſophis ſatis ſuperque nota eſſe credo; reliquis autem hunc tractatum commendare non ſtudeo, nam nihil eſt, quod ſperem, eundem iis placere aliqua ratione poſſe; novi enim, quam pertinaciter ea præjudicia in mente inhærent, quæ pietatis ſpecie amplexus eſt animus; novi deinde, æque impoſſibile eſſe vulgo ſuperſtitionem adimere, ac metum; novi denique conſtantiam vulgi contumaciam eſſe, nec ratione regi, ſed impetu rapi ad laudandum vel vituperandum. Vulgus ergo & omnes, qui cum vulgo iiſdem affectibus conflictantur, ad hæc legenda non invito, quin potius vellem, ut hunc librum prorſus negligant, quam eundem perverſe, ut omnia ſolent, interpretando, moleſti ſint, & dum ſibi nihil proſunt, aliis obſint, qui liberius philoſopharentur, niſi hoc unum obſtaret, quod putant rationem debere Theologiæ ancillari; nam his hoc opus perquam utile fore confido.

Cæterum quoniam multis nec otium, nec animus forſan erit, omnia perlegere, cogor hic etiam ut in fine hujus Tractatus monere, me nihil ſcribere, quod non libentiſſime examini, & judicio ſummarum Poteſtatum Patriæ meæ ſubjiciam, nam ſi quid horum, quæ dico, judicabunt patriis legibus repugnare, vel communi ſaluti obeſſe, id ego indictum volo. Scio me hominem eſſe, & errare potuiſſe; ne autem errarem, ſedulo curavi, & apprime, ut quicquid ſcriberem, legibus patriæ, pietati, boniſque moribus omnino reſponderet.

INDEX CAPITUM.

CAPUT I.

DE Prophetia. Pag. 15

CAPUT II.

De Prophetis. 29

CAPUT III.

De Hebræorum vocatione. Et an Donum Propheticum Hebræis peculiare fuerit. 44

CAPUT IV.

De Lege Divina. 57

CAPUT V.

De Ratione, cur cæremoniæ inſtitutæ fuerint, & de fide hiſtoriarum, nempe, qua ratione, & quibus ea neceſſaria ſit. 69

CAPUT VI.

De Miraculis. 81

CAPUT VII.

De Interpretatione Scripturæ. 97

CAPUT VIII.

In quo oſtenditur Pentateuchon & libros Josuæ, Judicum, Rut, Samuëlis & Regum non eſſe autographa. Deinde inquiritur, an eorum omnium Scriptores plures fuerint, an unus tantum, & quinam. 117

CAPUT IX.

De iiſdem Libris alia inquiruntur, nempe an Hezras iis ultimam manum impoſuerit: & deinde utrum notæ marginales, quæ in Hebræis codicibus reperiuntur, variæ fuerint lectiones. 129

CAPUT X.

Reliqui Veteris Teſtamenti Libri eodem modo quo ſuperiores examinantur. 141

CAPUT XI.

Inquiritur, an Apoſtoli Epiſtolas ſuas tanquam Apoſtoli & Prophetæ, an vero tanquam Doctores ſcripſerint. Deinde Apoſtolorum officium oſtenditur. 151

CAPUT XII.

De vero Legis divinæ ſyngrapho, & qua ratione Scriptura Sacra vocatur, & qua ratione Verbum Dei, & denique oſtenditur ipſam, quatenus Verbum Dei continet, incorruptam ad nos perveniſſe. 158

CAPUT XIII.

Oſtenditur Scripturam non niſi ſimpliciſſima docere, nec aliud præter obedientiam intendere; nec de divina Naturâ aliud docere, quam quod homines certa vivendi ratione imitari poſſunt. 167

CAPUT XIV.

Quid ſit fides, quinam fideles, fidei fundamenta determinantur, & ipſa a Philoſophia tandem ſeparatur. 173

CAPUT XV.

Nec Theologiam Rationi, nec Rationem Theologiæ ancillari, oſtenditur, & ratio, qua nobis S. Scripturæ authoritatem perſuademus. 180

CAPUT XVI.

De Reipublicæ Fundamentis; de jure uniuſcujuſque naturali & civili: deque Summarum Poteſtatum Jure. 189

CAPUT XVII.

Oſtenditur neminem omnia in Summam Poteſtatem tranſferre poſſe, nec eſſe neceſſe: De Republica Hebræorum, qualis fuerit vivente Moſe, qualis poſt ejus mortem, antequam Reges elegerint, deque ejus præſtantia, & denique de cauſis, cur Reſpublica divina interire, & vix abſque ſeditionibus ſubſiſtere potuerit. 201

CAPUT XVIII.

Ex Hebræorum Republica, & hiſtoriis quædam dogmata Politica concluduntur. 221

CAPUT XIX.

Oſtenditur, jus circa ſacra penes ſummas poteſtates omnino eſſe, et Religionis cultum externum Reipublicæ paci accommodari debere, ſi Recte Deo obtemperare velimus. 228

CAPUT XX.

Oſtenditur, in Libera Republica unicuique et ſentire, quæ velit, et quæ ſentiat, dicere licere. 239

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICI

CAPUT I.

De Prophetia.

PRophetia ſive Revelatio eſt rei alicujus certa cognitio a Deo hominibus revelata. Propheta autem is eſt, qui Dei revelata iis interpretatur, qui rerum a Deo revelatarum certam cognitionem habere nequeunt, quique adeo mera fide res revelatas amplecti tantum poſſunt. Propheta enim apud Hebræos vocatur נביא *nabi**, id eſt orator, & interpres, at in Scriptura ſemper uſurpatur pro Dei interprete, ut ex cap. 7. v. 1. Exodi colligitur. Ubi Deus Moſi dicit, *ecce te conſtituo Deum Pharaonis, & Aharon tuus frater erit tuus Propheta*. Quaſi diceret, quoniam Aharon ea, quæ tu loqueris, Pharaoni interpretando, perſonam agit Prophetæ, eris tu igitur quaſi Deus Pharaonis, ſive qui vicem Dei agit.

De Prophetis in ſequente Capite, hic de Prophetia agemus, ex cujus jam tradita definitione ſequitur cognitionem naturalem, Prophetiam vocari poſſe. Nam ea, quæ lumine naturali cognoſcimus, a ſola Dei cognitione, ejuſque æternis decretis dependent. Verum, quia hæc cognitio naturalis omnibus hominibus communis eſt, dependet enim a fundamentis omnibus hominibus communibus, ideo a vulgo, ad rara ſemper, & a ſua natura aliena anhelante, & dona naturalia ſpernente, non tanti æſtimatur, & propterea, ubi de cognitione prophetica loquitur, hanc excluſam vult; attamen nihilominus æquali jure, ac alia, quæcunque illa ſit, divina vocari poteſt, quandoquidem Dei natura, quatenus de ea participamus, Deique decreta eam nobis quaſi dictant, nec ab illa, quam omnes divinam vocant, differt, niſi quod ea ultra limites hujus ſe extendit, & quod humanæ Naturæ leges, in ſe conſideratæ, non poſſunt ejus eſſe cauſa; at reſpectu certitudinis, quam naturalis co-

* Cf. Adnot. I.

gnitio involvit, & fontis, e quo derivatur (nempe Deo) nullo modo cognitioni propheticæ cedit. Niſi fortè aliquis intelligere, vel potius ſomniare velit, Prophetas corpus quidem humanum, mentem vero non humanam habuiſſe, adeoque eorum ſenſationes, & conſcientiam alterius prorſus naturæ, quam noſtræ ſunt, fuiſſe.

At, quamvis ſcientia naturalis divina ſit, ejus tamen propagatores non poſſunt vocari Prophetæ*. Nam quæ illi docent, reliqui homines æquali certitudine, & dignitate, ac ipſi, percipere poſſunt, atque amplecti, idque non ex fide ſola.

Cum itaque mens noſtra ex hoc ſolo,quodDei Naturam objective in ſe continet, & de eadem participat, potentiam habeat ad formandas quaſdam notiones rerum naturam explicantes, & vitæ uſum docentes, merito mentis naturam, quatenus talis concipitur, primam divinæ revelationis cauſam ſtatuere poſſumus; ea enim omnia, quæ clare, & diſtincte intelligimus, Dei idea (ut modo indicavimus), & natura nobis dictat, non quidem verbis, ſed modo longe excellentiore, & qui cum natura mentis optime convenit, ut unuſquiſque, qui certitudinem intellectus guſtavit, apud ſe, ſine dubio expertus eſt. Verum quoniam meum inſtitutum præcipue eſt, de iis tantum loqui, quæ ſolam Scripturam ſpectant, ſufficit de Lumine naturali hæc pauca dixiſſe. Quare ad alias cauſas, & media, quibus Deus ea hominibus revelat, quæ limites naturalis cognitionis excedunt, & etiam quæ non excedunt (nihil enim impedit, quominus Deus ea ipſa, quæ nos lumine naturæ cognoſcimus, aliis modis hominibus communicet) pergo, ut de iis prolixius agam.

Verum enimvero quicquid de iis dici poteſt, ex Scriptura ſola peti debet. Nam quid de rebus, limites noſtri intellectus excendetibus dicere poſſumus, præter id, quod ex ipſis Prophetis ore, vel ſcripto nobis traditur? Et quia hodie nullos, quod ſciam, habemus Prophetas, nihil nobis relinquitur, niſi ſacra volumina nobis a Prophetis relicta evolvere. Hac quidem cautione, ut nihil de ſimilibus rebus ſtatuamus, aut ipſis Prophetis aliquid tribuamus, quod ipſi non clare dictaverunt. Sed hic apprime notandum, quod Judæi nunquam cauſarum mediarum, ſive particularium faciunt mentionem, nec eas curant, ſed religionis ac pietatis, ſive (ut vulgo dici

* Cf. Adnot. II.

ſolet) devotionis cauſa ad Deum ſemper recurrunt; ſi enim Ex. gr. pecuniam mercatura lucrati ſunt, eam a Deo ſibi oblatam ajunt, ſi aliquid, ut fit, cupiunt, dicunt, Deum eorum cor diſpoſuiſſe, & ſi quid etiam cogitant, Deum id eis dixiſſe ajunt. Quare non omne id, quod Scriptura ait Deum alicui dixiſſe, pro Prophetia, & cognitione ſupra naturali habendum, ſed tantum id, quod Scriptura expreſſe dicit, vel quod ex circumſtantiis narrationis ſequitur, Prophetiam, ſive revelationem fuiſſe.

Si igitur Sacra volumina percurramus, videbimus, quod omnia, quæ Deus Prophetis revelavit, iis revelata fuerunt vel verbis, vel figuris, vel utroque hoc modo, verbis ſcil., & figuris. Verba vero, & etiam figuræ vel veræ fuerunt, & extra imaginationem Prophetæ audientis, ſeu videntis, vel imaginariæ, quia nimirum Prophetæ imaginatio, etiam vigilando, ita diſponebatur, ut ſibi clare videretur verba audire, aut aliquid videre.

Voce enim vera revelavit Deus Moſi Leges, quas Hebræis præſcribi volebat, ut conſtat ex Exodo cap. 25. v. 22., ubi ait ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים *& paratus ero tibi ibi, & loquar tecum ex illa parte tegminis, quæ eſt inter duos Cherubines*. Quod quidem oſtendit, Deum uſum fuiſſe voce aliqua vera, quandoquidem Moſes, quandocunque volebat, Deum ibi ad loquendum ſibi paratum inveniebat. Et hæc ſola, qua ſcilicet lex prolata fuit, vera fuit vox, ut mox oſtendam.

Vocem, quâ Deus Shamuëlem vocavit, veram ſuſpicarer fuiſſe, quia 1. Shamuëlis cap. 3. v. ultimo dicitur ויוסף יהוה להראה בשלה כי נגלה יהוה אל שמואל בשלו בדבר יהוה *& rurſus apparuit Deus Shamuëli in Shilo, quia manifeſtatus fuit Deus Shamuëli in Shilo verbo Dei;* quaſi diceret, apparitio Dei Shamuëli nihil aliud fuit, quam quod Deus ſe verbo ipſi manifeſtavit, vel nihil aliud fuit, quam quod Shamuël Deum audiverit loquentem. Attamen, quia cogimur diſtinguere inter Prophetiam Moſis, & reliquarum Prophetarum, neceſſario dicendum hanc vocem a Shamuële auditam, imaginariam fuiſſe; quod inde etiam colligi poteſt, quod ipſa vocem Heli, quam Shamuël maxime audire ſolebat, adeoque promptius etiam imaginari poterat, referebat: ter enim a Deo vocatus, ſuſpicatus

eſt ſe ab Heli vocari. Vox, quam Abimelech audivit, imaginaria fuit. Nam dicitur Gen. cap. 20. v. 6. *Et dixit ipſi Deus in ſomnis* &c. Quare hic non vigilando, ſed tantum in ſomnis (tempore ſcilicet, quo imaginatio maxime naturaliter apta eſt, ad res, quæ non ſunt, imaginandum) Dei voluntatem imaginari potuit.

Verba Decalogi ex opinione quorundam Judæorum non fuerunt a Deo prolata, ſed putant, quod Iſraëlitæ ſtrepitum tantum audiverunt, nulla quidem verba proferentem, atque eo durante Leges Decalogi pura mente perceperunt. Quod ego etiam aliquando ſuſpicatus ſum, quia videbam verba Decalogi Exodi variare ab iis Decalogi Deut.; ex quo videtur ſequi (quandoquidem Deus ſemel tantum locutus eſt) Decalogum non ipſa Dei verba, ſed tantum ſententias docere velle. Attamen niſi Scripturæ vim inferre velimus, omnino concedendum eſt, Iſraëlitas veram vocem audiviſſe. Nam Scriptura Deut. cap. 5. v. 4. expreſſe dicit פנים בפנים דבר יהוה עמכם וגו *de facie ad faciem locutus eſt Deus vobiſcum* &c., hoc eſt, ut duo homines ſuos conceptus invicem, mediantibus ſuis duobus corporibus, communicare ſolent. Quapropter magis cum Scriptura convenire videtur, quod Deus aliquam vocem vere creavit, qua ipſe Decalogum revelavit. Cauſa autem, cur verba, & rationes unius a verbis & rationibus alterius variant, de ea vide cap. 8. Verum enimvero nec hoc modo omnis tollitur difficultas. Nam non parum a ratione alienum videtur, ſtatuere, quod res creata, a Deo eodem modo, ac reliquæ, dependens, eſſentiam, aut exiſtentiam Dei re, aut verbis, exprimere, aut explicare per ſuam perſonam poſſet, nempe dicendo in prima perſona, ego ſum Jehova Deus tuus &c. Et quamvis, ubi aliquis ore dicit, *ego intellexi*, nemo putet, os, ſed tantum mentem hominis id dicentis intellexiſſe, quia tamen os ad naturam hominis id dicentis refertur, & etiam is, cui id dicitur, naturam intellectus perceperat, mentem hominis loquentis per comparationem ſui facile intelligit. At qui Dei nihil præter nomen antea noverant, & ipſum alloqui cupiebant, ut de ejus Exiſtentia certi fierent, non video, quomodo eorum petitioni ſatisfactum fuit per creaturam (quæ ad Deum non magis, quam reliqua creata, refertur, & ad Dei naturam non pertinet), quæ diceret, ego ſum

Deus. Quæſo quid, ſi Deus labia Moſis, ſed quid Moſis? imo alicujus beſtiæ contorſiſſet ad eadem pronuntiandum, & dicendum, ego ſum Deus, an inde Dei exiſtentiam intelligerent? Deinde Scriptura omnino indicare videtur Deum ipſum locutum fuiſſe (quem ad finem e cœlo ſupra montem Sinaï deſcenderit), & Judæos non tantum eum loquentem audiviſſe, ſed Magnates eum etiam vidiſſe (vide Exodi cap. 24.), nec Lex, Moſi revelata, cui nihil addere, nihil adimere licebat, & quæ tanquam jus Patriæ inſtituta fuit, unquam præcepit, ut credamus, Deum eſſe incorporeum, nec etiam eum nullam habere imaginem, ſive figuram, ſed tantum Deum eſſe, eique credere, eumque ſolum adorare; a cujus cultu ne diſcederent, præcepit, ne ei aliquam imaginem affingerent, nec ullam facerent. Nam, quandoquidem Dei imaginem non viderant, nullam facere potuerant, quæ Deum, ſed quæ neceſſario rem aliam creatam, quam viderant, referret, adeoque ubi Deum per illam imaginem adorarent, non de Deo, ſed de re, quam illa imago referret, cogitarent, & ſic tandem honorem Dei, ejuſque cultum illi rei tribuerent. Quinimo Scriptura clare indicat Deum habere figuram, & Moſi, ubi Deum loquentem audiebat, eam aſpexiſſe, nec tamen videre contigiſſe, niſi Dei poſteriora. Quare non dubito, quin hic aliquod lateat myſterium, de quo infra fuſius loquemur. Hic oſtendere pergam loca Scripturæ, quæ media indicant, quibus Deus ſua decreta hominibus revelavit.

Quod Revelatio per ſolas imagines contigit, patet ex primo Paralip. cap. 21., ubi Deus Davidi iram ſuam oſtendit per Angelum, gladium manu prehendentem. Sic etiam Balamo. Et quamvis Maimonides, & alii hanc hiſtoriam & itidem omnes, quæ Angeli alicujus apparitionem narrant, ut illa Manoæ, Abrahami, ubi filium immolare putabat, &c. in ſomnis contigiſſe volunt, non vero, quod aliquis oculis apertis Angelum videre potuerit: illi ſane garriunt; nam nihil aliud curaverunt, quam nugas Ariſtotelicas, & ſua propria figmenta ex Scriptura extorquere; quo mihi quidem nihil magis ridiculum videtur.

Imaginibus vero non realibus, ſed a ſola imaginatione Prophetæ dependentibus revelavit Deus Joſepho Dominium ſibi futurum.

Per imagines, & verba revelavit Deus Joſuæ, ſe pro iis pugnaturum, nimirum oſtendens ei Angelum cum gladio, quaſi ducem exercitus, quod etiam verbis ei revelaverat, & Joſua ab Angelo audiverat. Eſaiæ etiam (ut cap. 6. narratur) repræſentatum fuit per figuras Dei providentiam populum deſerere, nempe imaginando Deum ter Sanctum in throno altiſſimo, & Iſraëlitas illuvie peccatorum inquinatos, & ſterquiliniis quaſi immerſos, adeoque a Deo maxime diſtantes. Quibus præſentem populi miſerrimum ſtatum intellexit, ejuſdem vero futuræ calamitates verbis, tanquam a Deo prolatis, ei revelatæ fuerunt. Et ad hujus exemplar multa poſſem adferre exempla ex Sacris Literis, niſi putarem ea omnibus eſſe ſatis nota.

Sed hæc omnia clarius confirmantur ex textu Numer. cap. 12. v. 6. 7. ſic ſonante; אם יהיה נביאכם יהוה במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו לא כן עבדי משה וגו פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמונת יהוה יביט *ſi aliquis veſtri Propheta Dei erit, in viſione ei revelabor* (id eſt per figuras, & hieroglyphica; nam de Prophetia Moſis ait eſſe viſionem ſine hieroglyphicis); *in ſomnis loquar ipſi* (id eſt non verbis realibus, & vera voce). *Verum Moſi non ſic* (revelor); *ore ad os loquor ipſi, & viſione, ſed non ænigmatibus, & imaginem Dei aſpicit,* hoc eſt me aſpiciens, ut ſocius, non vero perterritus mecum loquitur, ut habetur in Exodo cap. 33. v. 11. Quare non dubitandum eſt, reliquos Prophetas vocem veram non audiviſſe, quod magis adhuc confirmatur ex Deut. cap. 34. v. 10., ubi dicitur ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים *et non conſtitit* (proprie ſurrexit) *unquam Iſraëli prophetа ſicut Moſes, quem Deus noverit de facie ad faciem;* quod quidem intelligendum eſt per ſolam vocem; nam nec Moſes ipſe Dei faciem nunquam viderat (Exodi cap. 33.).

Præter hæc media, nulla alia, quibus Deus ſe hominibus communicaverit, in Sacris Literis reperio, adeoque ut ſupra oſtendimus, nulla alia fingenda, neque admittenda. Et quamvis clare intelligamus, Deum poſſe immediate ſe hominibus communicare; nam nullis mediis corporeis adhibitis, menti noſtræ ſuam eſſentiam communicat; attamen ut homo aliquis ſola mente aliqua

perciperet, quæ in primis noſtræ cognitionis fundamentis non continentur, nec ab iis deduci poſſunt, ejus mens præſtantior neceſſario, atque humanâ longe excellentior eſſe deberet. Quare non credo ullum alium ad tantam perfectionem ſupra alios perveniſſe, præter Chriſtum, cui Dei placita, quæ homines ad ſalutem ducunt, ſine verbis, aut viſionibus, ſed immediate revelata ſunt: adeo ut Deus per mentem Chriſti ſeſe Apoſtolis manifeſtaverit, ut olim Moſi mediante voce aërea. Et ideo vox Chriſti, ſicuti illa, quam Moſes audiebat, Vox Dei vocari poteſt. Et hoc ſenſu etiam dicere poſſumus, Sapientiam Dei, hoc eſt, Sapientiam, quæ ſupra humanam eſt, naturam humanam in Chriſto aſſumpſiſſe, & Chriſtum viam ſalutis fuiſſe.

Verum monere hic neceſſe eſt, me de iis, quæ quædam Eccleſiæ de Chriſto ſtatuunt, prorſus non loqui, neque ea negare; nam libenter fateor me ea non capere. Quæ modo affirmavi, ex ipſa Scriptura conjicio. Nam nullibi legi, Deum Chriſto apparuiſſe, aut locutum fuiſſe, ſed Deum per Chriſtum Apoſtolis revelatum fuiſſe, eumque viam ſalutis eſſe, & denique veterem legem per Angelum, non vero a Deo immediate traditam fuiſſe &c. Quare, ſi Moſes cum Deo de facie ad faciem, ut vir cum ſocio ſolet (hoc eſt mediantibus duobus corporibus) loquebatur, Chriſtus quidem de mente ad mentem cum Deo communicavit.

Aſſerimus itaque præter Christum, neminem niſi imaginationis ope, videlicet ope verborum, aut imaginum, Dei revelata accepiſſe, atque adeo ad prophetizandum non eſſe opus perfectiore mente, ſed vividiore imaginatione, ut clarius in ſequenti capite oſtendam. Hic jam quærendum eſt, quidnam Sacræ Literæ intelligant per Spiritum Dei Prophetis infuſum, vel quod Prophetæ ex Dei Spiritu loquebantur; ad quod inveſtigandum, quærendum prius, quid ſignificat vox Hebræa רוח *ruagh*, quam vulgus Spiritum interpretatur.

Vox רוח *ruagh* genuino ſenſu ſignificat ventum, ut notum, ſed ad plura alia ſignificandum ſæpiſſime uſurpatur, quæ tamen hinc derivantur. Sumitur enim 1. ad ſignificandum halitum, ut Pſal. 135. v. 17. אף אין יש רוח בפיהם *etiam non eſt Spiritus in ore ſuo.* 2. animum, ſive reſpirationem, ut Shamuëlis 1. cap. 30. v. 12.

ותשב רוחו אליו *& rediit ei Spiritus*, id eſt, reſpiravit. Hinc ſumitur 3. pro animoſitate, & viribus, ut Joſuæ cap. 2. v. 11. ולא קמה עוד רוח באיש *nec conſtitit poſtea Spiritus in ullo viro*. Item Ezechiel. cap. 2 v. 2. ותבא בי רוח ותעמידני על רגלי *& venit in me Spiritus* (ſeu vis), *qui me fecit inſtare pedibus meis*. Hinc ſumitur 4. pro virtute, & aptitudine, ut Job. cap. 32. v. 8. אכן רוח היא באנוש *certe ipſe Spiritus eſt in homine*, hoc eſt, ſcientia non præciſe apud ſenes eſt quærenda, nam illam a ſingulari hominis virtute, & capacitate pendere jam reperio. Sic Numeri cap. 27. v. 18. איש אשר רוח בו *vir, in quo eſt Spiritus*. Sumitur deinde 5. pro animi ſententia, ut Num. cap. 14. v. 24. עקב היתה רוח אחרת עמו *quoniam ipſi alius fuit Spiritus*, hoc eſt, alia animi ſententia, ſive alia mens. Item Prov. cap. 1. v. 23. אביעה לכם רוחי *eloquar vobis Spiritum* (hoc eſt mentem) *meum*. Et hoc ſenſu uſurpatur ad ſignificandam voluntatem, ſive decretum, appetitum, & impetum animi; ut Ezechiel. cap. 1. v. 12. אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו *quo erat Spiritus* (ſeu voluntas) *eundi, ibant*. Item Eſaiæ cap. 30. v. 1. ולנסוך מסכה ולא רוחי *& ad fundendam fuſionem & non ex meo Spiritu*. Et cap. 29. verſ. 10. כי נסך עליהם יהוה רוח תרדמה *quia fudit ſuper ipſos Deus Spiritum* (hoc eſt appetitum) *dormiendi*. Et Judic. cap. 8. verſ. 3. אז רפתה רוחם מעליו *tunc mitigatus eſt eorum Spiritus*, ſive impetus. Item Prov. cap. 16. v. 32. ומושל ברוחו מלוכד עיר *qui dominatur Spiritui* (ſive appetitui) *ſuo, quam qui capit civitatem*. Idem cap. 25. verſ. 28. איש אין מעצור לרוחו *vir, qui non cohibet Spiritum ſuum*. Et Eſaiæ cap. 33. verſ. 11. רוחכם אש תאכלכם *Spiritus veſter eſt ignis, qui vos conſumit*. Porro hæc vox רוח *ruagh*, quatenus animum ſignificat, inſervit ad exprimendum omnes animi paſſiones, & etiam dotes ut רוח גבוהה *Spiritus altus*, ad ſignificandum ſuperbiam, רוח שפלה *Spiritus demiſſus*, ad humilitatem, רוח רעה *Spiritus malus*, ad odium & melancholiam, רוח טובה *Spiritus bonus*, ad benignitatem, רוח קנאה *Spiritus Zelotypiæ*, רוח זנונים *Spiritus* (ſive appetitus) *fornicationum*, רוח חכמה עצה: גבורה *Spiritus ſapientiæ, conſilii, fortitudinis*, id eſt, (nam Hebraice frequentius ſubſtantivis, quam adjectivis utimur) animus ſapiens, prudens, fortis, vel virtus ſapientiæ, conſilii, fortitudinis, רוח חן *Spiritus benevolentiæ* &c. 6. ſignificat ipſam mentem ſive

animam, ut Eccleſ. 3. verſ. 19. ורוח אחד לכל *Spiritus* (ſive *anima*) *eadem eſt omnibus*, והרוח תשוב אל האלהים *& Spiritus ad Deum revertitur*. 7. Denique ſignificat mundi plagas (propter ventos, qui inde flant), & etiam latera cujuscunque rei, quæ illas mundi plagas reſpiciunt. Vide Ezechiëlem cap. 37. verſ. 9. & cap. 42. verſ. 16. 17. 18. 19. &c.

Jam notandum, quod res aliqua ad Deum refertur, & Dei dicitur eſſe. 1. Quia ad Dei naturam pertinet, & quaſi pars eſt Dei, ut cum dicitur כח יהוה *potentia Dei*, עיני יהוה *oculi Dei*. 2. Quia in Dei poteſtate eſt, & ex Dei nutu agit, ſic in Sacris cœli vocantur שמי יהוה *cœli Dei*, quia Dei quadriga, & domicilium ſunt, Aſſyria flagellum Dei vocatur, & Nabucadonoſor ſervus Dei, &c. 3. Quia Deo dicata eſt, ut היכל יהוה *templum Dei*, נזיר אלהים *Dei Nazarenus*, לחם יהוה *panis Dei* &c. 4. Quia per Prophetas tradita eſt, at non lumine naturali revelata; ideo Lex Moſis, Lex Dei vocatur. 5. Ad rem in ſuperlativo gradu exprimendum, ut הרי אל *montes Dei*, hoc eſt, montes altiſſimi, תרדמת יהוה *ſomnus Dei*, id eſt, profundiſſimus, & hoc ſenſu Amos cap. 4. v. 11. explicandus eſt, ubi Deus ipſe ſic loquitur הפכתי אתכם כמהפכת אלהים את סדום ואת עמורה *ſubverti vos, ſicuti ſubverſio Dei* (ſubvertit) *Sodomam & Gomorram*, id eſt, ſicuti memorabilis illa ſubverſio: Nam, cum Deus ipſe loquatur, aliter proprie explicari non poteſt. Scientia etiam naturalis Salomonis, Dei ſcientia vocatur, id eſt, divina, ſive ſupra communem. In Pſalmis etiam vocantur ארזי אל *cedri Dei*, ad exprimendam earum inſolitam magnitudinem. Et 1. Shamuëlis cap. 11. verſ. 7. ad ſignificandum metum admodum magnum, dicitur ויפל פחד יהוה על העם *& cecidit metus Dei ſupra populum*. Et hoc ſenſu omnia, quæ captum Judæorum ſuperabant, & quorum cauſas naturales tum temporis ignorabant, ad Deum referri ſolebant. Ideo tempeſtas גערת יהוה *increpatio Dei*, tonitrua autem, & fulmina, Dei ſagittæ vocabantur; putabant enim, Deum ventos in cavernis, quas Dei æraria vocabant, incluſos habere, in qua opinione ab Ethnicis in hoc differebant, quod non Æolum, ſed Deum eorum rectorem credebant. Hac etiam de cauſa miracula opera Dei vocantur, hoc eſt, opera ſtupenda. Nam ſane omnia naturalia

Dei opera ſunt, & per ſolam divinam potentiam ſunt, & agunt. Hoc ergo ſenſu Pſaltes vocat Ægypti miracula Dei potentias, quia Hebræis nihil ſimile expectantibus viam ad ſalutem in extremis periculis aperuerunt, atque ideo ipſi eadem maxime admirabantur.

Cum igitur opera naturæ inſolita, opera Dei vocentur, & arbores inſolitæ magnitudinis arbores Dei, minime mirandum, quod in Geneſi homines fortiſſimi, & magnæ ſtaturæ, quamvis impii raptores, & ſcortatores, filii Dei vocantur. Quare id abſolute omne, quo aliquis reliquos excellebat, ad Deum referre ſolebant antiqui, non tantum Judæi, ſed etiam Ethnici; Pharao enim ubi ſomnii interpretationem audivit, dixit, Joſepho mentem Deorum ineſſe, & Nabucadonoſor etiam Daniëli dixit, eum mentem Deorum Sanctorum habere. Quin etiam apud Latinos nihil frequentius; nam quæ affabre facta ſunt, dicunt ea divina manu fuiſſe fabricata, quod ſi quis Hebraice transferre vellet, deberet dicere, *Manu Dei fabricata*, ut Hebraizantibus notum.

His itaque Loca Scripturæ, in quibus de Dei Spiritu fit mentio, facile intelligi, & explicari poſſunt. Nempe רוח אלהים *Spiritus Dei*, & רוח יהוה *Spiritus Jehovæ* quibuſdam in locis nihil aliud ſignificat, quam ventum vehementiſſimum, ſicciſſimum, & fatalem, ut in Eſaiæ cap. 40. v. 7. רוח יהוה נשבה בו *ventus Jehovæ flavit in eum*, hoc eſt, ventus ſicciſſimus, & fatalis. Et Geneſeos cap. 1. verſ. 2. *& ventus Dei* (ſive ventus fortiſſimus) *movebatur ſuper aquam*. Deinde ſignificat animum magnum; Gideonis enim, & Samſonis animus vocantur in Sacris Literis רוח יהוה *Spiritus Dei*, hoc eſt, animus audaciſſimus, & ad quævis paratus. Sic etiam quæcunque virtus, ſive vis ſupra communem vocatur רוח יהוה *Spiritus*, ſeu *virtus Dei*, ut in Exod. cap. 31. verſ. 3. ואמלא אותו רוח אלהים *& adimplebo ipſum* (nempe Betzaleëlem) *Spiritu Dei*, hoc eſt (ut ipſa Scriptura explicat), ingenio, & arte ſupra communem hominum ſortem. Sic Eſaiæ cap. 11. verſ. 2. ונחה עליו רוח יהוה *& quieſcet ſupra ipſum Spiritus Dei*, hoc eſt, ut ipſe Propheta, more in Sacris Literis uſitatiſſimo, particulatim poſtea id explicando declarat, virtus ſapientiæ, conſilii, fortitudinis &c.; ſic etiam melancholia Saulis vocatur רוח אלהים רעה *Dei Spiritus malus*, id eſt, melancholia

profundiſſima; ſervi enim Saulis, qui ejus melancholiam Dei melancholiam vocabant, ei fuerunt authores, ut aliquem ad ſe muſicum vocaret, qui fidibus canendo ipſum recrearet, quod oſtendit eos per *Dei melancholiam*, naturalem melancholiam intellexiſſe. Significatur deinde per רוח יהוה *Dei Spiritum*, ipſa hominis mens, ſicuti in Job. cap. 27. verſ. 3. ורוח אלה באפי *& Spiritus Dei in naſo meo*, alludens ad id, quod habetur in Geneſi, nempe, quod Deus flavit animam vitæ in naſo hominis. Sic Ezechiël, mortuis prophetizans, ait cap. 37. verſ. 14. ונתתי רוחי בכם וחייתם *& dabo meum Spiritum vobis, & vivetis*; id eſt, vitam vobis reſtituam. Et hoc ſenſu dicitur Jobi cap. 34. verſ. 14. אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף *ſi velit* (nempe Deus) *Spiritum ſuum*, (hoc eſt mentem, quam nobis dedit) *& animam ſuam ſibi recolliget*. Sic etiam intelligendus eſt Geneſ. cap. 6. verſ. 3. לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר *non ratiocinabitur* (aut non decernet) *Spiritus meus in homine unquam, quoniam caro eſt*, hoc eſt, homo poſthac ex decretis carnis & non mentis, quam ipſi, ut de bono diſcerneret, dedi, aget. Sic etiam Pſalmi 51. vſ. 12. 13. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי : אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני *cor purum crea mihi Deus, & Spiritum* (id eſt appetitum) *decentem* (ſive moderatum) *in me renova, non me rejice e tuo conſpectu, nec mentem tuæ ſanctitatis ex me cape*. Quia peccata ex ſola carne oriri credebantur, mens autem non niſi bonum ſuadere, ideo contra carnis appetitum Dei auxilium invocat, mentem autem, quam Deus Sanctus ipſi dedit, a Deo conſervari tantum precatur. Jam, quoniam Scriptura Deum inſtar hominis depingere, Deoque mentem, animum, animique affectus, ut & etiam corpus, & halitum tribuere, propter vulgi imbecillitatem, ſolet; ideo רוח יהוה *Spiritus Dei* in Sacris ſæpe uſurpatur pro mente, ſcilicet animo, affectu, vi, & halitu oris Dei. Sic Eſaias cap. 40. verſ. 13. ait, מי תכן את רות יהוה *quis diſpoſuit Dei Spiritum* (ſive mentem)? hoc eſt, quis Dei mentem præter Deum ipſum ad aliquid volendum determinavit? & cap. 63. verſ. 10. והמה מרו ועצבו את רוח קדשו *& ipſi amaritudine, & triſtitia affecerunt Spiritum ſuæ ſanctitatis;* & hinc fit, ut pro Lege Moſis uſurpari ſoleat, quia Dei quaſi mentem

explicat, ut ipſe Eſaias in eodem cap. verſ. 11. איה השם בקרבו את רוח קדשו *ubi* (ille) *eſt, qui poſuit in medio ejus Spiritum ſuæ ſanctitatis*, nempe, Legem Moſis, ut clare ex toto contextu orationis collegitur; & Nehemias cap. 9. verſ. 20. ורוחך הטובה נתת להשכילם & *Spiritum, ſive mentem tuam bonam eis dediſti, ut eos intelligentes faceres;* de tempore enim Legis loquitur, & etiam ad id Deut. cap. 4. verſ. 6. alludit, ubi Moſes ait, *quoniam ipſa* (nempe Lex) *eſt veſtra ſcientia, & prudentia*, &c. Sic etiam in Pſalmo 143. verſ. 10. רוחך טובה תנחני בארץ משור *mens tua bona me ducet in terram planam*, hoc eſt, mens tua nobis revelata me in rectam viam ducet. Significat etiam, uti diximus, Spiritus Dei, Dei halitum, qui etiam improprie, ſicuti mens, animus, & corpus Deo in Scriptura tribuitur, ut Pſal. 33. verſ. 6. Deinde Dei potentiam, vim, ſive virtutem, ut Job. cap. 33. verſ. 4. רוח אל עשתני *Spiritus Dei me fecit*, hoc eſt, virtus, ſive potentia Dei, vel ſi mavis, Dei decretum; nam Pſaltes poëtice loquendo, etiam ait, juſſu Dei cœli facti ſunt, & Spiritu, ſive flatu oris ſui (hoc eſt, decreto ſuo, uno quaſi flatu pronuntiato) omnis eorum exercitus. Item Pſalmo 139. verſ. 7. אנה אלך מרוחך ואנה מפניך אברח *quo ibo* (ut ſim) *extra Spiritum tuum, aut quo fugiam*, (ut ſim) *extra tuum conſpectum*, hoc eſt (ut ex iis, quibus Pſaltes ipſe hoc pergit amplificare, patet), quo ire poſſum, ut ſim extra tuam potentiam, & præſentiam? Denique רוח יהוה *Spiritus Dei* uſurpatur in Sacris ad animi Dei affectus exprimendum, nempe Dei benignitatem, & miſericordiam, ut in Michæ cap. 2. verſ. 7. הקצר רוח יהוה *num anguſtatus eſt Spiritus Dei* (hoc eſt, Dei miſericordia)? *ſuntne hæc* (ſæva ſcilicet) *ejus opera?* Item Zachar. cap. 4. v. 6. לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי *non exercitu, nec vi, ſed ſolo meo Spiritu*, id eſt, ſola mea miſericordia. Et hoc ſenſu puto etiam intelligendum eſſe verſ. 12. capitis 7. ejuſdem Prophetæ nempe ולבם שמו שמיר משמוע את התורה ואת הדברים אשר שלח יהוה ברוחו ביד הנביאים הראשונים & *cor ſuum conſtituerunt cautum, ne obedirent Legi, & mandatis, quæ Deus miſit ex ſuo Spiritu* (hoc eſt, ex ſua miſericordia) *per primos Prophetas*. Hoc etiam ſenſu ait Hagæus cap. 2. verſ. 5. ורוחי עומדת בתוככם אל תיראו & *Spiritus meus* (ſive mea gratia) *permanet inter vos, nolite timere*. Quod

autem Eſaias cap. 48. verſ. 16. ait ועתה יהוה אלהים שלחני ורוחו *at nunc Dominus Deus me miſit, ejuſque Spiritus*, poteſt quidem intelligi per Dei animum, & miſericordiam, vel etiam per ejus mentem in Lege revelatam; nam ait *a principio* (hoc eſt, cum primum ad vos veni, ut vobis Dei iram, ejuſque ſententiam contra vos prolatam prædicarem) *non occulte locutus ſum, ex tempore, quo ipſa* (prolata) *fuit, ego adfui* (ut ipſe cap. 7. teſtatus eſt), at nunc lætus nuncius ſum, & Dei miſericordia miſſus, ut veſtram reſtaurationem canam: Poteſt etiam, uti dixi, per Dei mentem in Lege revelatam intelligi, hoc eſt, quod ille jam etiam ex mandato Legis, nempe Levit. cap. 19. verſ. 17. ad eos monendum venit. Quare eos iiſdem conditionibus, & eodem modo, quo Moſes ſolebat, monet. Et tandem, ut etiam Moſes fecit, eorum reſtaurationem prædicendo deſinit. Attamen prima explicatio mihi magis conſona videtur.

Ex his omnibus, ut tandem ad id, quod intendimus, revertamur, hæ Scripturæ phraſes perſpicuæ fiunt, nempe *Prophetæ Spiritus Dei fuit, Deus Spiritum ſuum hominibus infudit, homines Spiritu Dei, & Spiritu Sancto repleti ſunt*, &c. Nihil enim aliud ſignificant, quam quod Prophetæ virtutem ſingularem & ſupra communem habebant*, quodque pietatem eximia animi conſtantia colebant. Deinde quod Dei mentem, ſive ſententiam percipiebant; oſtendimus enim, Spiritum Hebraice ſignificare tam mentem, quam mentis ſententiam & hac de cauſa, ipſam Legem, quia Dei mentem explicabat, Spiritum ſive mentem Dei vocari; quare æquali jure imaginatio Prophetarum, quatenus per eam Dei decreta revelabantur, mens Dei etiam vocari poterat, Prophetæque mentem Dei habuiſſe dici poterant. Et quamvis menti etiam noſtræ mens Dei, ejuſque æternæ ſententiæ inſcriptæ ſint, & conſequenter mentem etiam Dei (ut cum Scriptura loquar) percipiamus, tamen quia cognitio naturalis omnibus communis eſt, non tanti ab hominibus, ut jam diximus, æſtimatur, & præcipue ab Hebræis, qui ſe ſupra omnes eſſe jactabant, imo qui omnes, & conſequenter ſcientiam omnibus communem, contemnere ſolebant. Denique Prophetæ Dei Spiritum habere dicebantur, quia homines cauſas Propheticæ cognitionis ignorabant, eandemque admirabantur & propterea, ut reliqua

* Cf. Adnot. III.

portenta, ipſam ad Deum referre, Deique cognitionem vocare ſolebant.

Poſſumus jam igitur ſine ſcrupulo affirmare, Prophetas, non niſi ope imaginationis, Dei revelata percepiſſe, hoc eſt, mediantibus verbis, vel imaginibus, iiſque veris, aut imaginariis. Nam, cum nulla alia media in Scriptura præter hæc reperiamus, nulla etiam alia, ut jam oſtendimus, nobis fingere licet. Quibus autem naturæ legibus id factum fuerit, fateor me ignorare. Potuiſſem quidem, ut alii, dicere, per Dei potentiam factum fuiſſe; attamen garrire viderer. Nam idem eſſet, ac ſi termino aliquo transcendentali formam alicujus rei ſingularis velim explicare. Omnia enim per Dei potentiam facta ſunt: Imo quia Naturæ potentia nulla eſt niſi ipſa Dei potentia, certum eſt nos eatenus Dei potentiam non intelligere, quatenus cauſas naturales ignoramus; adeoque ſtulte ad eandem Dei potentiam recurritur, quando rei alicujus cauſam naturalem, hoc eſt, ipſam Dei potentiam ignoramus. Verum nec nobis jam opus eſt, Propheticæ cognitionis cauſam ſcire: Nam ut jam monui, hic tantum Scripturæ documenta inveſtigare conamur, ut ex iis, tanquam ex datis naturæ, noſtra concludamus; documentorum autem cauſas nihil curamus.

Cum itaque Prophetæ imaginationis ope Dei revelata perceperint, non dubium eſt, eos multa extra intellectus limites percipere potuiſſe; nam ex verbis, & imaginibus longe plures ideæ componi poſſunt, quam ex ſolis iis principiis, & notionibus, quibus tota noſtra naturalis cognitio ſuperſtruitur.

Patet deinde, cur Prophetæ omnia fere parabolice, & ænigmatice perceperint, & docuerint, & omnia ſpiritualia corporaliter expreſſerint: hæc enim omnia cum natura imaginationis magis conveniunt. Nec jam mirabimur, cur Scriptura, vel Prophetæ adeo improprie, & obſcure de Dei Spiritu, ſive mente loquantur, ut Numeri cap. 11. verſ. 17. & Primi Regum cap. 22. verſ. 2. &c. Deinde quod Michæas Deum ſedentem, Daniël autem ut ſenem veſtibus albis indutum, Ezechiël vero veluti ignem, & qui Chriſto aderant, Spiritum Sanctum, ut columbam deſcendentem, Apoſtoli vero ut linguas igneas, & Paulus denique, cum prius converteretur, lu-

cem magnam viderit. Hæc enim omnia cum vulgaribus de Deo & Spiritibus imaginationibus plane conveniunt. Denique quoniam imaginatio vaga eſt, & inconſtans, ideo Prophetia Prophetis non diu hærebat, nec etiam frequens, ſed admodum rara erat, in pauciſſimis ſcilicet hominibus, & in iis etiam admodum raro. Cum hoc ita ſit, cogimur jam inquirere, unde Prophetis oriri potuit certitudo eorum, quæ tantum per imaginationem, & non ex certis mentis principiis percipiebant. Verum quicquid & circa hoc dici poteſt, ex Scriptura peti debet, quandoquidem hujus rei (ut jam diximus) veram ſcientiam non habemus, ſive eam per primas ſuas cauſas explicare non poſſumus. Quid autem Scriptura de certitudine Prophetarum doceat, in ſequente capite oſtendam, ubi de Prophetis agere conſtitui.

CAPUT II.

De Prophetis.

EX ſuperiori capite, ut jam indicavimus, ſequitur Prophetas non fuiſſe perfectiore mente præditos, ſed quidem potentiâ vividius imaginandi, quod Scripturæ narrationes abunde etiam docent. De Salomone enim conſtat, eum quidem ſapientiâ, ſed non dono Prophetico cæteros excelluiſſe. Prudentiſſimi etiam illi Heman, Darda, Kalchol, Prophetæ non fuerunt, & contra homines ruſtici, & extra omnem diſciplinam; imo mulierculæ etiam, ut Hagar ancilla Abrahami, dono Prophetico fuerunt præditæ. Quod etiam cum experientia, & ratione convenit: Nam qui maxime imaginatione pollent, minus apti ſunt ad res pure intelligendum, & contra, qui intellectu magis pollent, eumque maxime colunt, potentiam imaginandi magis temperatam, magiſque ſub poteſtatem habent, & quaſi freno tenent, nè cum intellectu confundatur. Qui igitur ſapientiam, & rerum naturalium, & ſpiritualium cognitionem ex Prophetarum libris inveſtigare ſtudent, totâ errant viâ: quod, quoniam tempus, Philoſophia, & denique res ipſa poſtulat, hic fuſe oſtendere decrevi, parum curans, quid ſuperſtitio ogganniat, quæ nullos magis odìt, quam qui

veram ſcientiam, veramque vitam colunt. Et, proh dolor! res eo jam pervenit, ut, qui aperte fatentur, ſe Dei ideam non habere, & Deum non niſi per res creatas (quarum cauſas ignorant) cognoſcere, non erubeſcant Philoſophos Atheiſmi accuſare.

Ut autem rem ordine deducam, oſtendam, Prophetias variaviſſe, non tantum pro ratione imaginationis, & temperamenti corporis cujuſque Prophetæ, ſed etiam pro ratione opinionum, quibus fuerant imbuti, atque adeo Prophetiam nunquam Prophetas doctiores reddidiſſe, ut ſtatim fuſius explicabo; ſed prius de certitudine Prophetarum hic agendum, tum quia hujus capitis argumentum ſpectat, tum etiam, quia ad id, quod demonſtrare intendimus, aliquantum inſervit.

Cum ſimplex imaginatio non involvat ex ſua natura certitudinem, ſicuti omnis clara & diſtincta idea, ſed imaginationi, ut de rebus, quas imaginamur, certi poſſimus eſſe, aliquid neceſſario accedere debeat, nempe ratiocinium; hinc ſequitur Prophetiam per ſe non poſſe involvere certitudinem, quia, ut jam oſtendimus, a ſola imaginatione pendebat; & ideo Prophetæ non certi erant de Dei revelatione per ipſam revelationem, ſed per aliquod ſignum, ut patet ex Abrahamo (vide Geneſ. cap. 15. verſ. 8.), qui audita Dei promiſſione ſignum rogavit; ille quidem Deo credebat, nec ſignum petiit, ut Deo fidem haberet, ſed ut ſciret id a Deo ei promitti. Idem etiam clarius ex Gideone conſtat; ſic enim Deo ait ועשית לי אות שאתה מדבר עמי & *fac mihi ſignum* (ut ſciam), *quod tu mecum loqueris*. Vide Judicum cap. 6. verſ. 17. Moſi etiam dicit Deus וזה לך האות כי אנכי שלחתיך & *hoc* (ſit) *tibi ſignum, quod ego te miſi*. Ezechias, qui dudum noverat Eſaiam eſſe Prophetam, ſignum Prophetiæ ejus valetudinem prædicentis rogavit. Quod quidem oſtendit Prophetas ſemper ſignum aliquod habuiſſe, quo certi fiebant de rebus, quas Prophetice imaginabantur, & ideo Moſes monet (vide Deut. cap. 18. verſ. ult.), ut ſignum ex Propheta petant, nempe eventum alicujus rei futuræ. Prophetia igitur hac in re naturali cedit cognitioni, quæ nullo indiget ſigno, ſed ex ſua natura certitudinem involvit. Etenim hæc certitudo Prophetica mathematica quidem non erat, ſed tantum moralis: Quod etiam

ex ipſa Scriptura conſtat; nam Deut. cap. 13. monet Moſes, quod ſi quis Propheta novos Deos docere velit, is, quamvis ſuam confirmet doctrinam ſignis, & miraculis, mortis tamen damnetur; nam, ut ipſe Moſes pergit, Deus ſigna etiam, & miracula facit ad tentandum populum; atque hoc Chriſtus etiam Diſcipulos ſuos monuit, ut conſtat Matth. cap. 24. verſ. 24. Quinimo Ezechiël cap. 14. vſ. 9. clare docet, Deum homines aliquando falſis revelationibus decipere: nam ait והנביא כי יפותה ודבר דבר אני יהוה פתיתי את הנביא ההוא *& quando Propheta* (falſus ſcil.) *inducitur, & verbum locutus fuerit, ego Deus induxi illum Prophetam*, quod etiam Michæas (vide Regum Lib. 1. cap. 22. vſ. 23.) de Prophetis Achabi teſtatur.

Et quamvis hoc oſtendere videatur Prophetiam & revelationem rem eſſe plane dubiam, habebat tamen, uti diximus, multum certitudinis: Nam Deus pios, & electos nunquam decipit, ſed juxta illud antiquum proverbium (vide Shamuëlis 1. c. 24. vſ. 14.), & ut ex hiſtoria Abigaëlis, ejuſque oratione conſtat, Deus utitur piis, tanquam ſuæ pietatis inſtrumentis, & impiis tanquam ſuæ iræ executoribus, & mediis: quod etiam clariſſime conſtat ex illo caſu Michææ, quem modo citavimus; nam, quanquam Deus decreverat Achabum decipere per Prophetas, falſis tamen tantum Prophetis uſus fuit, pio autem rem, ut erat, revelavit, & vera prædicere non prohibuit. Attamen, uti dixi, certitudo Prophetæ moralis tantum erat, quia nemo ſe juſtificare coram Deo poteſt, nec jactare, quod ſit Dei pietatis inſtrumentum, ut ipſa Scriptura docet, & re ipſâ indicat; nam Dei ira Davidem ſeduxit ad numerandum populum, cujus tamen pietatem Scriptura abunde teſtatur: Tota igitur certitudo Prophetica his tribus fundabatur. 1. Quod res revelatas vividiſſime, ut nos vigilando ab objectis affecti ſolemus, imaginabantur. 2. Signo. 3. Denique, & præcipuo, quod animum ad ſolum æquum, & bonum inclinatum habebant. Et quamvis Scriptura non ſemper Signi mentionem faciat, credendum tamen eſt, Prophetas ſemper Signum habuiſſe; nam Scriptura non ſemper ſolet omnes conditiones, & circumſtantias enarrare (ut multi jam notaverunt), ſed res potius ut notas ſupponere. Præterea conce-

dere poſſumus, Prophetas, qui nihil novi, niſi quod in Lege Moſis continetur, prophetabant, non indiguiſſe ſigno, quia ex Lege confirmabantur. Ex. gr. Prophetia Jeremiæ de vaſtatione Hieroſolymæ confirmabatur Prophetiis reliquorum prophetarum, & minis Legis, ideoque ſigno non indigebat, ſed Chananias, qui contra omnes Prophetas citam civitatis reſtaurationem prophetabat, ſigno neceſſario indigebat, alias de ſua Prophetia dubitare deberet, donec eventus rei ab ipſo prædictæ ſuam Prophetiam confirmaret. Vide Jerem. cap. 28. vſ. 9.

Cum itaque certitudo, quæ ex ſignis in Prophetis oriebatur, non mathematica (hoc eſt, quæ ex neceſſitate perceptionis rei perceptæ, aut viſæ ſequitur), ſed tantum moralis erat, & ſigna non niſi ad Prophetæ perſuadendum dabantur, hinc ſequitur, Signa pro opinionibus, & capacitate Prophetæ data fuiſſe: ita ut ſignum, quod unum Prophetam certum redderet de ſua Prophetiâ, alium, qui aliis eſſet imbutus opinionibus, minime convincere poſſet; & ideo ſigna in unoquoque Propheta variabant. Sic etiam ipſa revelatio variabat, ut jam diximus, in unoquoque Propheta pro diſpoſitione temperamenti corporis, imaginationis, & pro ratione opinionum, quas antea amplexus fuerat. Pro ratione enim temperamenti variabat hoc modo, nempe, ſi Propheta erat hilaris, ei revelabantur victoriæ, pax, & quæ porro homines ad lætitiam movent; tales enim ſimilia ſæpius imaginari ſolent; ſi contra triſtis erat, bella, ſupplicia, & omnia mala ei revelabantur; & ſic prout Propheta erat miſericors, blandus, iracundus, ſeverus &c., eatenus magis aptus erat ad *has*, quam ad *illas* revelationes. Pro diſpoſitione imaginationis autem ſic etiam variabat, nempe, ſi Propheta erat elegans, ſtylo etiam eleganti Dei mentem percipiebat, ſin autem confuſus, confuſe; & ſic porro circa revelationes, quæ per imagines repræſentabantur, nempe, ſi Propheta erat ruſticus, boves, & vaccæ &c., ſi vero miles, duces, exercitus; ſi denique aulicus, ſolium regium, & ſimilia ipſi repræſentabantur. Denique variabat Prophetia pro diverſitate opinionum Prophetarum: nempe Magis (vide Matthæi cap. 2.), qui nugis aſtrologiæ credebant, revelata fuit Chriſti nativitas, per imaginationem ſtellæ in oriente ortæ.

Auguribus Nabucadonoſſoris (vide Ezechiëlis cap. 21. vſ. 26.) in extis revelata fuit vaſtatio Hieroſolymæ, quam etiam idem Rex ex oraculis intellexit, & ex directione ſagittarum, quas ſurſum in aërem projecit. Prophetis deinde, qui credebant homines ex libera electione, & propria potentia agere, Deus ut indifferens revelabatur, & ut futurarum humanarum actionum inſcius. Quæ omnia ex ipſa Scriptura ſingulatim jam demonſtrabimus.

Primum igitur conſtat ex illo caſu Eliſæ (vide Regum Lib. 2. cap. 3. vſ. 15.), qui, ut Jehoramo prophetaret, organum petiit, nec Dei mentem percipere potuit, niſi poſtquam muſica organi delectatus fuit; tum demum Jehoramo cum ſociis læta prædixit, quod antea contingere nequiit, quia Regi iratus erat; & qui in aliquem irati ſunt, apti quidem ſunt ad mala, non vero bona de iiſdem imaginandum. Quod autem alii dicere volunt, Deum iratis, & triſtibus non revelari, ii quidem ſomniant; nam Deus Moſi in Pharaonem irato revelavit miſeram illam primogenitorum ſtragem (vide Exodi cap. 11. vſ. 8.), idque nullo adhibito organo. Kaino etiam furenti Deus revelatus eſt. Ezechiëli præ irâ impatienti miſeria, & contumacia Judæorum revelata fuit (vide Ezechiëlis cap. 3. vſ. 14), & Jeremias mœſtiſſimus, & magno vitæ tædio captus calamitates Judæorum prophetavit: adeo ut Joſias eum conſulere noluerit, ſed fœminam ei contemporaneam, utpote quæ ex ingenio muliebri magis apta erat, ut ei Dei miſericordia revelaretur (vide Lib. 2. Paralip cap. 34.), Michæas etiam nunquam Achabo aliquid boni, quod tamen alii veri Prophetæ fecerunt (ut patet ex primo Regum cap. 20.), ſed tota ejus vita mala prophetavit (vide 1. Reg. cap. 22. vſ. 8. & clarius in 2. Paralip. cap. 18. vſ. 7.). Prophetæ itaque pro vario corporis temperamento magis ad *has*, quam ad *illas* revelationes erant apti. Stylus deinde prophetiæ pro eloquentia cujuſque Prophetæ variabat; Prophetiæ enim Ezechiëlis, & Amoſis non ſunt, ut illæ Eſaiæ, Nachumi eleganti, ſed rudiore ſtylo ſcriptæ. Et ſi quis, qui linguam Hebraicam callet, hæc curioſius inſpicere velit, conferat diverſorum Prophetarum quædam ad invicem capita, quæ ejuſdem ſunt argumenti, & magnam reperiet in ſtylo diſcrepantiam. Conferat ſcil. cap. 1. aulici Eſaiæ ex vſ. 11. uſque ad 20. cum

cap. 5. ruſtici Amoſis ex vſ. 21. uſque ad 24. Conferat deinde ordinem, & rationes Prophetiæ Jeremiæ, quam cap. 49. Edomææ ſcripſit, cum ordine, & rationibus Hobadiæ. Conferat porro etiam Eſaiæ cap. 40. verſ. 19. 20. & cap. 44. ex verſ. 8. cum cap. 8. verſ. 6. & cap. 13. verſ. 2. Hoſeæ. Et ſic de cæteris: quæ ſi omnia recte perpendantur, facile oſtendent, Deum nullum habere ſtylum peculiarem dicendi, ſed tantum pro eruditione, & capacitate Prophetæ eatenus eſſe elegantem, compendioſum, ſeverum, rudem, prolixum, & obſcurum.

Repræſentationes Propheticæ, & hieroglyphica, quamvis idem ſignificarent, variabant tamen; nam Eſaiæ aliter Dei gloria templum relinquens repræſentata fuit, quam Ezechiëli: Rabini autem volunt utramque repræſentationem eandem prorſus fuiſſe, at Ezechiëlem, ut ruſticum eam ſupra modum miratum fuiſſe, & ideo ipſam omnibus circumſtantiis enarraviſſe. Attamen, niſi ejus rei certam habuerunt traditionem, quod minime credo, rem plane fingunt: Nam Eſaias Seraphines ſenis alis, Ezechiël vero beſtias quaternis alis vidit. Eſaias vidit Deum veſtitum, & in ſolio regio ſedentem, Ezechiël autem inſtar ignis; uterque ſine dubio Deum vidit, prout ipſum imaginari ſolebat. Variabant præterea repræſentationes non modo tantum, ſed etiam perſpicuitate; nam repræſentationes Zachariæ obſcuriores erant, quam ut ab ipſo abſque explicatione poſſent intelligi, ut ex ipſarum narratione conſtat; Danielis autem etiam explicatæ nec ab ipſo Propheta potuerunt intelligi. Quod quidem non contigit propter rei revelandæ difficultatem (de rebus enim humanis tantum agebatur, quæ quidem limites humanæ capacitatis non excedunt, niſi quia futuræ ſunt), ſed tantum quia Danielis imaginatio non æque valebat ad prophetandum vigilando, ac in ſomnis, quod quidem inde apparet, quod ſtatim in initio revelationis ita perterritus fuit, ut fere de ſuis viribus deſperaret. Quare propter imaginationis, & virium imbecillitatem res ipſi admodum obſcuræ repræſentatæ fuerunt, neque eas etiam explicatas intelligere potuit. Et hic notandum verba a Daniële audita (ut ſupra oſtendimus) imaginaria tantum fuiſſe; quare non mirum eſt, illum tum temporis perturbatum

omnia illa verba adeo confuſe, & obſcure imaginatum fuiſſe, ut nihil ex iis poſtea intelligere potuerit. Qui autem dicunt, Deum noluiſſe Daniëli rem clare revelare, videntur non legiſſe verba Angeli, qui expreſſe dixit (vide cap. 10. vſ. 14.) *ſe veniſſe, ut Daniëlem intelligere faceret, quid ſuo populo in poſteritate dierum contingeret.* Quare res illæ obſcuræ manſerunt, quia nullus tum temporis reperiebatur, qui tantum imaginationis virtute polleret, ut ipſi clarius revelari poſſent. Denique Prophetæ, quibus revelatum fuit, Deum Eliam abrepturum, perſuadere volebant Eliſæ, eum alibi locorum delatum, ubi adhuc inveniri ab ipſis poſſet; quod ſane clare oſtendit, eos Dei revelationem non recte intellexiſſe. Hæc fuſius oſtendere non eſt opus; nam nihil ex Scriptura clarius conſtat, quam quod Deus unum Prophetam longe majore gratia ad prophetizandum donavit, quam alium. At quod Prophetiæ ſive repræſentationes pro opinionibus Prophetarum, quas amplexi fuerint, etiam variarent, & quod Prophetæ varias, imo contrarias habuerint opiniones, & varia præjudicia (loquor circa res mere ſpeculativas, nam circa ea, quæ probitatem, & bonos mores ſpectant, longe aliter ſentiendum), curioſius, & prolixius oſtendam; nam hanc rem majoris momenti eſſe puto; inde enim tandem concludam, Prophetiam nunquam Prophetas doctiores reddidiſſe, ſed eos in ſuis præconceptis opinionibus reliquiſſe, ac propterea nos iis circa res mere ſpeculativas minime teneri credere.

Mirâ quadam præcipitantiâ omnes ſibi perſuaſerunt, Prophetas omnia, quæ humanus intellectus aſſequi poteſt, ſciviſſe: Et quamvis loca quædam Scripturæ nobis quam clariſſime dictent, Prophetas quædam ignoraviſſe, dicere potius volunt, ſe Scripturam iis in locis non intelligere, quam concedere Prophetas rem aliquam ignoraviſſe, aut verba Scripturæ ita torquere conantur, ut id, quod plane non vult, dicat. Sane ſi horum utrumvis licet, actum eſt cum tota Scriptura; fruſtra enim conabimur aliquid ex Scriptura oſtendere, ſi ea, quæ maxime clara ſunt, inter obſcura, & impenetrabilia ponere licet, aut ad libitum interpretari. Ex. gr. nihil in Scriptura clarius, quam quod Joſua, & forte etiam author, qui ejus hiſtoriam ſcripſit, putaverunt, ſolem circum terram mo-

veri, terram autem quieſcere, & quod ſol per aliquod tempus immotus ſtetit. Attamen multi, quia nolunt concedere in cœlis aliquam poſſe dari mutationem, illum locum ita explicant, ut nihil ſimile dicere videatur; alii autem, qui rectius philoſophari didicerunt, quoniam intelligunt terram moveri, ſolem contra quieſcere, ſive circum terram non moveri, ſummis viribus idem ex Scriptura, quamvis aperte reclamante, extorquere conantur: quos ſane miror. An, quæſo, tenemur credere, quod miles Joſua Aſtronomiam callebat? & quod miraculum ei revelari non potuit, aut quod lux ſolis non potuit diuturnior ſolito ſupra horizon- 1
tem eſſe, niſi Joſua ejus cauſam intelligeret? mihi ſane utrumque ridiculum videtur; malo igitur aperte dicere Joſuam diuturnioris illius lucis cauſam veram ignoraviſſe, eumque, omnemque turbam, quæ aderat, ſimul putaviſſe ſolem motu diurno circa terram moveri, & illo die aliquamdiu ſtetiſſe, idque cauſam diuturnioris il- 1
lius lucis credidiſſe, nec ad id attendiſſe, quod ex nimia glacie, quæ tum temporis in regione aëris erat (vide Joſuæ cap.10. verſ.11.) refractio ſolito major oriri potuerit, vel aliud quid ſimile, quod jam non inquirimus. Sic etiam Eſaiæ ſignum umbræ retrogradæ ad ipſius captum revelatum fuit, nempe per retrogradationem ſolis: 2
nam etiam putabat ſolem moveri, & terram quieſcere. Et de parheliis forte nunquam nec per ſomnium cogitavit. Quod nobis ſine ullo ſcrupulo ſtatuere licet; nam ſignum revera contingere poterat, & regi ab Eſaiâ prædici, quamvis Propheta veram ejus cauſam ignoraret. De fabrica Salomonis, ſiquidem illa a Deo revelata 2
fuit, idem etiam dicendum: nempe, quod omnes ejus menſuræ pro captu, & opinionibus Salomonis ei revelatæ fuerunt: quia enim non tenemur credere Salomonem Mathematicum fuiſſe, licet nobis affirmare, eum rationem inter peripheriam, & circuli diametrum ignoraviſſe, & cum vulgo operariorum putaviſſe, eam 3
eſſe, ut 3 ad 1. Quod ſi licet dicere nos textum illum Lib. 1. Reg. cap. 7. verſ. 23. non intelligere, neſcio hercule, quid ex Scriptura intelligere poſſumus, cum ibi fabrica ſimpliciter narretur, & mere hiſtorice; imo ſi licet fingere Scripturam aliter ſenſiſſe, ſed propter aliquam rationem nobis incognitam, ita

ſcribere voluiſſe, tum nihil aliud fit, quam totius Scripturæ omnimoda everſio: nam unuſquiſque æquali jure de omnibus Scripturæ locis idem dicere poterit; atque adeo quicquid abſurdum, & malum humana malitia excogitare poteſt, id, ſalva Scripturæ authoritate, & defendere, & patrare licebit. At id, quod nos ſtatuimus, nihil impietatis continet; nam Salomon, Eſaias, Joſua &c. quamvis Prophetæ, homines tamen fuerunt, & nihil humani ab ipſis alienum exiſtimandum. Ad captum Noachi etiam revelatum ei fuit Deum humanum genus delere, quia putabat mundum extra Palæſtinam non inhabitari. Nec tantum hujuſmodi res, ſed etiam alias majoris momenti Prophetæ ſalva pietate ignorare potuerunt, & revera ignoraverunt; nihil enim ſingulare de divinis attributis docuerunt, ſed admodum vulgares de Deo habuerunt opiniones: ad quas etiam eorum revelationes accomodatæ ſunt, ut jam multis Scripturæ teſtimoniis oſtendam: ita ut facile videas, eos non tam ob ingenii ſublimitatem, & præſtantiam, quam ob pietatem, & animi conſtantiam laudari, & tantopere commendari.

Adamus, primus cui Deus revelatus fuit, ignoravit, Deum eſſe omnipræſentem, & omniſcium; ſe enim a Deo abſcondidit, & ſuum peccatum coram Deo, quaſi hominem coram haberet, conatus eſt excuſare: quare Deus etiam ei ad ipſius captum revelatus fuit, nempe ut qui non ubique eſt, & ut inſcius loci, & peccati Adami: audivit enim, aut viſus eſt audire Deum per hortum ambulantem, eumque vocantem, & quærentem, ubi eſſet; deinde ex occaſione ejus verecundiæ ipſum rogantem, num de arbore prohibita comederit. Adamus itaque nullum aliud Dei attributum noverat, quam quod Deus omnium rerum fuit opifex. Kaino etiam Deus revelatus fuit ad ipſius captum, nempe ut rerum humanarum inſcius, nec ipſi, ut ſui peccati pœniteret, opus erat ſublimiorem Dei cognitionem habere. Labano Deus ſeſe revelavit, tanquam Deus Abrahami, quia credebat, unamquamque nationem ſuum habere Deum peculiarem. Vide Gen. cap. 31. verſ. 29. Abrahamus etiam ignoravit Deum eſſe ubique, reſque omnes præcognoſcere: ubi enim ſententiam in Sodomitas audivit, oravit, ut

Deus eam non exequeretur, antequam ſciret, num omnes illo ſupplicio eſſent digni; ait enim (vide Gen. cap. 18. verſ. 24.) אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר *forte reperiuntur quinquaginta justi in illa civitate:* nec Deus ipſi aliter revelatus fuit; ſic enim in Abrahami imaginatione loquitur, ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם לא ארעה *nunc deſcendam, ut videam, num juxta ſummam querelam, quæ ad me venit, fecerunt, ſin autem minus,* (rem) *ſciam.* Divinum etiam de Abrahamo teſtimonium (de quo vide Gen. cap. 18. verſ. 19.) nihil continet præter ſolam obedientiam, & quod domeſticos ſuos ad æquum, & bonum moneret, non autem quod ſublimes de Deo habuerit cogitationes. Moses non ſatis etiam percepit, Deum eſſe omniſcium, humanaſque actiones omnes ex ſolo decreto dirigi: Nam, quanquam Deus ipſi dixerat (vide Exod. cap. 3. verſ. 18.) Iſraëlitas ei obtemperaturos, rem tamen in dubium revocat, regeritque (vide Exod. cap. 4. verſ. 1.) והן לא יאמינו לי ולא ישמעו לקולי *quid ſi mihi non credant, nec mihi obtemperent.* Et ideo Deus etiam ipſi ut indifferens, & ut inſcius futurarum humanarum actionum revelatus fuit. Dedit enim ei duo ſigna, dixitque (Exod. 4. verſ. 8.), *ſi contigerit, ut primo ſigno non credant, credent tamen ultimo; quod ſi etiam nec ultimo credent, cape* (*tum*) *aliquantulum aquæ fluvii &c.* Et ſane ſiquis ſine præjudicio Moſis ſententias perpendere velit, clare inveniet, ejus de Deo opinionem fuiſſe, quod ſit ens, quod ſemper extitit, exiſtit, & ſemper exiſtet; & hac de cauſa ipſum vocat יהוה *Jehova* nomine, quod Hebraice hæc tria tempora exiſtendi exprimit: de ejus autem natura nihil aliud docuit, quam quod ſit miſericors, benignus, &c. & ſumme zelotypus, ut ex plurimis locis Pentateuchi conſtat. Deinde credidit, & docuit, hoc ens ab omnibus aliis entibus ita differre, ut nulla imagine alicujus rei viſæ poſſet exprimi, nec etiam videri, non tam propter rei repugnantiam, quam propter humanam imbecillitatem: & præterea ratione potentiæ, ſingulare, vel unicum eſſe: conceſſit quidem dari entia, quæ (ſine dubio ex ordine & mandato Dei) vicem Dei gerebant, hoc eſt, entia, quibus Deus autoritatem, jus, & potentiam dedit ad dirigendas nationes, & iis providendum & curandum; at hoc ens, quod co-

lere tenebantur, ſummum & ſupremum Deum, ſive (ut Hebræorum phraſi utar) Deum Deorum eſſe docuit, & ideo in cantico Exodi (cap. 15. verſ. 11.) dixit מי כמוכה באלים יהוה *quis inter Deos tui ſimilis, Jehova?* & Jetro (cap. 18. verſ. 11.) עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים *nunc novi, quod Jehova major eſt omnibus Diis*, hoc eſt, tandem cogor Moſi concedere, quod Jehova major eſt omnibus Diis, & potentia ſingulari: an vero Moſes hac entia, quæ vicem Dei gerebant, a Deo creata eſſe crediderit, dubitari poteſt: quandoquidem de eorum creatione, & principio nihil, quod ſcimus, dixerit: docuit præterea, hoc ens mundum hunc viſibilem ex Chao (vide cap. 1. Gen. verſ. 2.) in ordinem redegiſſe, ſeminaque naturæ indidiſſe, adeoque in omnia ſummum jus & ſummam potentiam habere, & (vide Deut. cap. 10. verſ. 14. 15.) pro hoc ſummo ſuo jure, & potentiâ ſibi ſoli Hebræam nationem elegiſſe, certamque mundi plagam (vide Deut. cap. 4. verſ. 19. & cap. 32. verſ. 8. 9.), reliquas autem nationes, & regiones curis reliquorum Deorum a ſe ſubſtitutorum reliquiſſe; & ideo Deus Iſraëlis, & Deus (vide Libri 2. Paralip. cap. 32. verſ. 19.) Hieroſolymæ, reliqui autem Dii reliquarum nationum Dii vocabantur. Et hac etiam de cauſa credebant Judæi regionem illam, quam Deus ſibi elegerat, cultum Dei ſingularem, & ab aliarum regionum cultu prorſus diverſum requirere, imo nec poſſe pati cultum aliorum Deorum, aliiſque regionibus proprium: nam gentes illæ, quas rex Aſſyriæ in Judæorum terras duxit, credebantur a leonibus dilaniari, quia cultum Deorum illius terræ ignorabant (vide Lib. 2. Regum cap. 17. verſ. 25. 26. &c.). Et Jacobus, ex Aben Hezræ opinione, dixit propterea filiis, ubi patriam petere voluit, ut ſe novo cultui præpararent, & Deos alienos, hoc eſt, cultum Deorum illius terræ, in quâ tum erant, deponerent (vide Gen. cap. 35. verſ. 2. 3.). David etiam, ut Saulo diceret, ſe propter ejus perſecutionem coactum eſſe, extra patriam vivere, dixit, ſe ab hæreditate Dei expelli, & ad alios Deos colendos mitti (vide Sham. Lib. 1. cap. 26. verſ. 19.). Denique credidit hoc ens, ſive Deum, ſuum domicilium in cœlis habere (vide Deut. cap. 33. verſ. 27.), quæ opinio inter Ethnicos frequentiſſima fuit. Si jam ad Moſis revelationes attendamus, eas hiſce

opinionibus accomodatas fuiſſe reperiemus; nam quia credebat Dei naturam illas, quas diximus, pati conditiones, nempe, miſericordiam, benignitatem &c., ideo Deus, ad hanc ejus opinionem, & ſub hiſce attributis ipſi revelatus fuit (vide Exodi cap. 34. verſ. 6. 7., ubi narratur, qua ratione Deus Moſi apparuit, & Decalogi verſ. 4. 5.). Deinde capite 33. verſ. 18. narratur, Moſen a Deo petiiſſe, ut ſibi liceret, eum videre; ſed quoniam Moſes, ut jam dictum eſt, nullam Dei imaginem in cerebro formaverat, & Deus (ut jam oſtendi) non revelatur Prophetis, niſi pro diſpoſitione eorum imaginationis, ideo Deus nulla ipſi imagine apparuit: atque hoc contigiſſe inquam, quia Moſis imaginationi repugnabat; nam alii Prophetæ, Deum ſe vidiſſe teſtantur, nempe Eſaias, Ezechiël, Daniël, &c. Et hac de cauſa Deus Moſi reſpondit, לא תוכל לראות את פני *non poteris meam faciem videre*, & quia Moſes credebat, Deum eſſe viſibilem, hoc eſt, ex parte divinæ naturæ nullam id implicare contradictionem, alias enim nihil ſimile petiiſſet; ideo addit כי לא יראני האדם וחי *quoniam nemo me videbit, & vivet;* reddit igitur rationem opinioni Moſis conſentaneam; non enim dicit, id ex parte divinæ naturæ implicare contradictionem, ut res revera ſe habet, ſed id contingere non poſſe, propter humanam imbecillitatem. Porro ut Deus Moſi revelaret, Iſraëlitas, quia vitulum adoraverant, reliquis gentibus ſimiles factos eſſe, ait cap. 33. verſ. 2. 3. ſe miſſurum angelum, hoc eſt ens, quod vice ſupremi entis Iſraëlitarum curam haberet, ſe autem nolle inter ipſos eſſe; hoc enim modo nihil Moſi relinquebatur, ex quo ipſi conſtaret Iſraëlitas Deo reliquis nationibus, quas Deus etiam curæ aliorum entium, ſive angelorum tradiderat, dilectiores eſſe, ut conſtat ex verſ. 16. ejuſdem capitis. Denique, quia Deus in cœlis habitare credebatur, ideo Deus, tanquam e cœlo ſupra montem deſcendens, revelabatur, & Moſes etiam montem, ut Deum alloqueretur, aſcendebat, quod minime opus ei eſſet, ſi æque facile Deum ubique imaginari poſſet. Iſraëlitæ de Deo nihil fere norunt, tametſi ipſis revelatus eſt, quod quidem pluſquam ſatis oſtenderunt, cum ejus honorem, & cultum paucis poſt diebus vitulo tradiderunt, crediderunteque illum eſſe eos Deos, qui eos ex Ægypto eduxerant. Nec ſane credendum eſt, quod homines ſuper-

ſtitionibus Ægyptiorum aſſueti, rudes, & miſerrima ſervitute confecti, aliquid ſani de Deo intellexerint, aut quod Moſes eos aliquid docuerit, quam modum vivendi, non quidem tanquam Philoſophus, ut tandem ex animi libertate, ſed tanquam Legis lator, ut ex imperio Legis coacti eſſent bene vivere. Quare ratio bene vivendi, ſive vera vita, Deique cultus, & amor iis magis ſervitus, quam vera libertas, Deique gratia, & donum fuit; Deum enim amare, ejuſque legem ſervare juſſit, ut Deo præterita bona (ex Ægyptiaca ſcilicet ſervitute libertatem &c.) accepta ferrent, & porro minis eos perterrefacit, ſi illorum præceptorum fuiſſent tranſgreſſores, & contra, ſi ea obſervaverint, multa promittit bona. Eos itaque eodem modo docuit, ac parentes pueros, omni ratione carentes, ſolent. Quare certum eſt, eos virtutis excellentiam, veramque beatitudinem ignoraviſſe. Jonas conſpectum Dei fugere putavit, quod videtur oſtendere, eum etiam credidiſſe, Deum curam cæterarum regionum, extrà Judæam, aliis potentiis, a ſe tamen ſubſtitutis, tradidiſſe. Nec ullus in Vetere Teſtamento habetur, qui magis ſecundum rationem de Deo locutus eſt, quam Salomon, qui lumine naturali omnes ſui ſæculi ſuperavit; & ideo etiam ſe ſupra Legem (nam ea iis tantum tradita eſt, qui ratione, & naturalis intellectus documentis carent) exiſtimavit, legeſque omnes, quæ regem ſpectant, & quæ tribus potiſſimum conſtabant (vide Deut. cap. 17. vſ. 16. 17.), parvi pependit, imo eas plane violavit (in quo tamen erravit, nec quod Philoſopho dignum egit, nempe, quod voluptatibus indulſerit), omnia fortunæ bona mortalibus vana eſſe docuit (vide Eccl.), & nihil homines intellectu præſtantius habere, nec majori ſupplicio, quam ſtultitiâ, puniri (vide Proverb. cap. 16. verſ. 22.). Sed ad Prophetas revertamur, quorum diſcrepantes opiniones etiam notare ſuſcepimus. Ezechiëlis ſententias adeo ſententiis Moſis repugnantes invenerunt Rabini, qui nobis illos (qui jam tantum extant) libros Prophetarum reliquerunt (ut tractatu Sabbati cap. 1. fol. 13. pag. 2. narratur), ut fere deliberaverint, ejus librum inter canonicos non admittere, atque eundem plane abſcondidiſſent, niſi quidam Chananias in ſe ſuſcepiſſet ipſum explicare, quod tandem magno cum labore, & ſtudio (ut ibi narratur) ajunt ipſum feciſſe; qua ra-

tione autem, non ſatis conſtat, nempe, an quod commentarium, qui forte periit, ſcripſerit, vel quod ipſa Ezechiëlis verba, & orationes (ut fuit audacia) mutaverit, & ex ſuo ingenio ornaverit; quidquid ſit, cap. ſaltem 18. non videtur convenire cum verſu 7. cap. 34. Exodi, nec cum v. 18. cap. 32. Jerem. &c. Shamuël credebat Deum, ubi aliquid decreverat, numquam decreti pœnitere (vide lib. 1. Shamuëlis cap. 15. verſ. 29.), nam Saulo, ſui peccati pœnitenti, & Deum adorare, veniamque ab ipſo petere volenti, dixit, Deum ſuum contra eum decretum non mutaturum: Jeremiæ autem contra revelatum fuit (vide cap. 18. verſ. 8. 10.), nempe Deum, ſive aliquid damni, ſive aliquid boni alicui nationi decreverit, ſui decreti pœnitere, modo homines etiam a tempore ſententiæ, vel in melius, vel in pejus mutentur. At Joël Deum damni pœnitere tantum docuit (vide ejus cap. 2. verſ. 13.). Denique ex capite 4. Gen. verſ. 7. clariſſime conſtat, hominem poſſe peccati tentationes domare, & bene agere; id enim Kaino dicitur, qui tamen, ut ex ipſa Scripturâ, & Joſepho conſtat, eas nunquam domavit; idem etiam ex modo allato cap. Jeremiæ evidentiſſime colligitur; nam ait Deum ſui decreti in damnum, aut bonum hominum prolati, pœnitere, prout homines mores, & modum vivendi mutare volunt: at Paulus contra nihil apertius docet, quam quod homines nullum imperium, niſi ex Dei ſingulari vocatione, & gratia in carnis tentationes habent. Vide Epiſt. ad Romanos cap. 9. ex verſ. 10. &c. & quod cap. 3. verſ. 5. & cap. 6. verſ. 19., ubi Deo juſtitiam tribuit, ſe corrigit, quod humano more ſic loquatur, & propter carnis imbecillitatem.

Ex his itaque ſatis, ſuperque conſtat, id, quod oſtendere proponebamus, nempe Deum revelationes captui, & opinionibus Prophetarum accommodaviſſe, Prophetaſque res, quæ ſolam ſpeculationem, & quæ non charitatem, & uſum vitæ ſpectant, ignorare potuiſſe, & revera ignoraviſſe, contrariaſque habuiſſe opiniones. Quare longe abeſt, ut ab iis cognitio rerum naturalium, & ſpiritualium ſit petenda. Concludimus itaque nos Prophetis nihil aliud teneri credere præter id, quod finis & ſubſtantia eſt revelationis; in reliquis, prout unicuique libet, liberum eſt credere; exempli gratia, revelatio Kaini nos tantum docet, Deum Kainum monuiſſe ad ve-

ram vitam; id enim tantum intentum, & ſubſtantia revelationis eſt, non vero libertatem voluntatis, aut res Philoſophicas docere; quare, tametſi in verbis illius monitionis, & rationibus libertas voluntatis clariſſime continetur, nobis tamen licitum eſt, contrarium ſentire, quandoquidem verba illa, & rationes ad captum tantum Kaini accommodatæ ſunt. Sic etiam Michææ revelatio tantum docere vult, quod Deus Michææ verum exitum pugnæ Achabi contra Aram revelavit, quare hoc etiam tantum tenemur credere; quicquid igitur præter hoc in illa revelatione continetur, nempe de Dei Spiritu vero, & falſo, & de exercitu cœli, ab utroque Dei latere ſtante, & reliquæ illius revelationis circumſtantiæ, nos minime tangunt: adeoque de iis unuſquiſque, prout ſuæ rationi magis conſentaneum videbitur, credat. De rationibus, quibus Deus Jobo oſtendit ſuam in omnia potentiam, ſi quidem verum eſt, quod Jobo revelatæ fuerunt, & quod author hiſtoriam narrare, non autem (ut quidam credunt) ſuos conceptus ornare ſtuduerit, idem etiam dicendum, nempe eas ad captum Jobi, & ad ipſum tantum convincendum allatas fuiſſe, non vero quod ſint rationes univerſales ad omnes convincendum. Nec aliter de Chriſti rationibus, quibus Phariſæos contumaciæ, & ignorantiæ convincit, diſcipuloſque ad veram vitam hortatur, ſtatuendum; quod nempe ſuas rationes opinionibus, & principiis unius cujuſque accommodavit. Ex. gr. cum Phariſæis dixit, vide Matth. cap. 12. verſ. 26., *& ſi Satanas Satanam ejicit, adverſus ſe ipſum diviſus eſt; quomodo igitur ſtaret regnum ejus*, nihil niſi Phariſæos ex ſuis principiis convincere voluit, non autem docere, dari Dæmones, aut aliquod Dæmonum regnum: ſic etiam cum diſcipulis dixit Matth. 18. verſ. 10., *videte ne contemnatis unum ex parvis iſtis, dico enim vobis Angelos eorum in coelis &c.* Nihil aliud docere vult, quam ne ſint ſuperbi, & ne aliquem contemnant, non vero reliqua, quæ in ipſius rationibus, quas tantum adfert ad rem diſcipulis melius perſuadendum, continentur. Idem denique de rationibus, & ſignis Apoſtolorum abſolute dicendum, nec de his opus eſt fuſius loqui: nam ſi mihi enumeranda eſſent omnia Scripturæ Loca, quæ tantum ad hominem, ſive ad captum alicujus ſcripta ſunt, & quæ non ſine magno Philoſophiæ præjudicio, tanquam

divina doctrina defenduntur, a brevitate, cui ſtudeo, longe diſcederem: ſufficiat igitur, quædam pauca, & univerſalia attigiſſe, reliqua curioſus lector apud ſe perpendat. Verum enimvero quamvis hæc tantum, quæ de Prophetis, & Prophetia egimus, ad ſcopum, ad quem intendo, præcipue pertineant, nempe ad ſeparandam Philoſophiam a Theologia, attamen, quia hanc quæſtionem univerſaliter attigi, lubet adhuc inquirere, num donum Propheticum Hebræis tantum peculiare fuerit, an vero omnibus nationibus commune; tum etiam quid de vocatione Hebræorum ſtatuendum; de quibus vide caput ſequens.

CAPUT III.

De Hebræorum vocatione. Et an Donum Propheticum Hebræis peculiare fuerit.

VEra fœlicitas, & beatitudo uniuſcujuſque in ſola boni fruitione conſiſtit, non vero in ea gloria, quod ſolus ſcilicet, & reliquis excluſis, bono fruatur; qui enim ſe propterea beatiorem æſtimat, quod ipſi ſoli, cæteris non item bene ſit, aut quod reliquis ſit beatior, & magis fortunatus, is veram fœlicitatem, & beatitudinem ignorat, & lætitia, quam inde concipit, niſi puerilis ſit, ex nulla alia re oritur, quam ex invidia, & malo animo. Ex. gr. vera hominis fœlicitas, & beatitudo in ſola ſapientiâ, & veri cognitione conſiſtit, at minime in eo, quod ſapientior reliquis ſit, vel quod reliqui vera cognitione careant; hoc enim ejus ſapientiam, hoc eſt, veram ejus fœlicitatem nihil prorſus auget. Qui itaque propter hoc gaudet, is malo alterius gaudet, adeoque invidus eſt, & malus, nec veram novit ſapientiam, neque veræ vitæ tranquillitatem. Cum igitur Scriptura, ut Hebræos ad obedientiam legis hortetur, dicit Deum eos præ cæteris nationibus ſibi elegiſſe (vide Deut. cap. 10. verſ. 15.), ipſis propinquum eſſe, aliis non item (Deut. cap. 4. verſ. 4. 7.), iis tantum leges juſtas præſcripſiſſe (ejuſdem cap. verſ. 8.), ipſis denique tantum, cæteris poſthabitis, innotuiſſe (vide ejuſdem cap. verſ. 32.), &c., ad eorum captum tantum loquitur, qui, ut in ſuperiore capite

oſtendimus, & Moſes etiam teſtatur (vide Deut. cap. 9. verſ. 6. 7.) veram beatitudinem non noverant; nam ſane ipſi non minus beati fuiſſent, ſi Deus omnes æque ad ſalutem vocaviſſet; nec ipſis Deus minus foret propitius, quamvis reliquis æque prope adeſſet, nec leges minus juſtæ, nec ipſi minus ſapientes, etſi omnibus præſcriptæ fuiſſent, nec miracula Dei potentiam minus oſtendiſſent, ſi etiam propter alias nationes facta fuiſſent; nec denique Hebræi minus tenerentur Deum colere, ſi Deus hæc omnia dona omnibus æqualiter largitus fuiſſet. Quod autem Deus Salomoni dicit (vide Reg. Lib. 1. c. 3. v. 12.), neminem poſt eum æque ſapientem, ac ipſum, futurum, modus tantum loquendi videtur eſſe ad ſignificandam eximiam ſapientiam; quicquid ſit, minime credendum eſt, quod Deus Salomoni, ad majorem ejus fœlicitatem, promiſerit, ſe nemini poſtea tantam ſapientiam largiturum fore; hoc enim Salomonis intellectum nihil augeret, nec prudens Rex, etſi Deus ſe eadem ſapientiâ omnes donaturum dixiſſet, minores pro tanto munere Deo ageret gratias.

Verum enimvero, etſi dicamus Moſen in locis Pentateuchi modò citatis ad Hebræorum captum locutum fuiſſe, nolumus tamen negare, quod Deus ipſis ſolis leges illas Pentateuchi præſcripſerit, neque, quod tantum iis locutus fuerit, nec denique quod Hebræi tot miranda viderint, qualia nulli alii nationi contigerunt; ſed id tantum volumus, Moſen tali modo, iiſque præcipue rationibus Hebræos monere voluiſſe, ut eos ex ipſorum puerili captu ad Dei cultum magis devinciret; deinde oſtendere voluimus Hebræos non ſcientiâ, neque pietate, ſed plane alia re cæteras nationes excelluiſſe; ſive (ut cum Scripturâ ad eorum captum loquar) Hebræos non ad veram vitam, & ſublimes ſpeculationes, quanquam ſæpe monitos, ſed ad aliam plane rem electos a Deo præ reliquis fuiſſe; quænam autem ea fuerit, ordine hic oſtendam.

Verum antequam incipiam, explicare paucis volo, quid per Dei directionem, perque Dei auxilium externum & internum, & quid per Dei electionem, quidque denique per fortunam in ſequentibus intelligam. Per Dei directoinem intelligo fixum illum & immutabilem naturæ ordinem, ſive rerum naturalium concatenatio-

nem: diximus enim ſupra, & in alio loco jam oſtendimus, leges naturæ univerſales, ſecundum quas omnia fiunt & determinantur, nihil eſſe niſi Dei æterna decreta, quæ ſemper æternam veritatem & neceſſitatem involvunt. Sive igitur dicamus omnia ſecundum leges naturæ fieri, ſive ex Dei decreto & directione ordinari, idem dicimus. Deinde quia rerum omnium naturalium potentia nihil eſt niſi ipſa Dei potentia, per quam ſolam omnia fiunt, & determinantur, hinc ſequitur, quicquid homo, qui etiam pars eſt naturæ, ſibi in auxilium, ad ſuum eſſe conſervandum parat, vel quicquid natura ipſo nihil operante, ipſi offert, id omne ſibi a ſola divina potentia oblatum eſſe, vel quatenus per humanam naturam agit, vel per res extra humanam naturam. Quicquid itaque natura humana ex ſola ſua potentia præſtare poteſt ad ſuum eſſe conſervandum, id Dei auxilium internum, & quicquid præterea ex potentia cauſarum externarum in ipſius utile cedit, id Dei auxilium externum merito vocare poſſumus. Atque ex his etiam facile colligitur, quid per Dei electionem ſit intelligendum: Nam cum nemo aliquid agat, niſi ex prædeterminato naturæ ordine, hoc eſt, ex Dei æterna directione & decreto, hinc ſequitur, neminem ſibi aliquam vivendi rationem eligere, neque aliquid efficere, niſi ex ſingulari Dei vocatione, qui hunc ad hoc opus, vel ad hanc vivendi rationem præ aliis elegit. Denique per fortunam nihil aliud intelligo, quam Dei directionem, quatenus per cauſas externas & inopinatas res humanas dirigit. His prælibatis ad noſtrum intentum revertamur, ut videamus, quid id fuerit, propter quod Hebræa natio dicta fuerit a Deo præ reliquis electa. Ad quod oſtendendum, ſic procedo.

Omnia, quæ honeſte cupimus, ad hæc tria potiſſimum referuntur, nempe, res per primas ſuas cauſas intelligere, paſſiones domare, ſive virtutis habitum acquirere, et denique ſecure, & ſano corpore vivere. Media, quæ ad primum & ſecundum directe inſerviunt, & quæ tanquam cauſæ proximæ, & efficientes conſiderari poſſunt, in ipſa humana natura continentur; ita ut eorum acquiſitio a ſola noſtra potentiâ, ſive a ſolis humanæ naturæ legibus præcipue pendeat: & hac de cauſa omnino ſtatuendum eſt, hæc dona nulli nationi

peculiaria, ſed toti humano generi communia ſemper fuiſſe; niſi ſomniare velimus, naturam olim diverſa hominum genera procreaviſſe. At media, quæ ad ſecure vivendum, & corpus conſervandum inſerviunt, in rebus externis præcipue ſita ſunt; atque ideo dona fortunæ vocantur, quia nimirum maxime a directione cauſarum externarum, quam ignoramus, pendent: ita ut hac in re ſtultus fere æque fœlix & infœlix, ac prudens ſit. Attamen ad ſecure vivendum, & injurias aliorum hominum, & etiam brutorum, evitandum, humana directio, & vigilantia multum juvare poteſt. Ad quod nullum certius medium ratio, & experientia docuit, quam ſocietatem certis legibus formare, certamque mundi plagam occupare, & omnium vires ad unum quaſi corpus, nempe ſocietatis, redigere: Verum enimvero ad ſocietatem formandam, & conſervandam ingenium, & vigilantia non mediocris requiritur; & idcirco illa ſocietas ſecurior erit, & magis conſtans, minuſque fortunæ obnoxia, quæ maxime ab hominibus prudentibus & vigilantibus fundatur, & dirigitur; & contra, quæ ex hominibus rudis ingenii conſtat, maximâ ex parte a fortuna pendet, & minus eſt conſtans. Quod ſi tamen diu permanſerit, id alterius directioni, non ſuæ debetur; imo ſi magna pericula exſuperaverit, & res ipſi proſpere ſucceſſerint, non poterit ipſa Dei directionem (nempe quatenus Deus per cauſas latentes externas, at non quatenus per humanam naturam, & mentem agit) non admirari, & adorare: quandoquidem ipſi nihil niſi admodum inexpectatum, & præter opinionem contigit; quod revera etiam pro miraculo haberi poteſt.

Per hoc igitur tantum nationes ab invicem diſtinguuntur, nempe ratione ſocietatis, & legum, ſub quibus vivunt, & diriguntur; adeoque Hebræa natio, non ratione intellectus, neque animi tranquillitatis a Deo præ cæteris electa fuit, ſed ratione ſocietatis, & fortunæ, quâ imperium adepta eſt, quâque id ipſum tot annos retinuit. Quod etiam ex ipſa Scripturâ quam clariſſime conſtat: ſi quis enim ipſam vel leviter percurrit, clare videt Hebræos in hoc ſolo cæteras nationes excelluiſſe, quod res ſuas, quæ ad vitæ ſecuritatem pertinent, fœliciter geſſerint, magnaque pericula exſuperaverint, idque maxime ſolo Dei externo auxilio, in reliquis au-

tem cæteris æquales fuiſſe, & Deum omnibus æque propitium. Nam ratione intellectus conſtat (ut in ſuperiori capite oſtendimus) eos de Deo & natura vulgares admodum cogitationes habuiſſe; quare ratione intellectus non fuerunt a Deo præ cæteris electi; at nec etiam ratione virtutis, & veræ vitæ; hac enim in re etiam reliquis Gentibus æquales fuerunt, & non niſi pauciſſimi electi; eorum igitur electio, & vocatio in ſola imperii temporanea fœlicitate, & commodis conſtitit; nec videmus, quod Deus Patriarchis*, aut eorum ſucceſſoribus aliud præter hoc promiſerit; imo in Lege pro obedientia nihil aliud promittitur, quam imperii continua fœlicitas, & reliqua hujus vitæ commoda, & contra pro contumacia, pactique ruptione, imperii ruina, maximaque incommoda. Nec mirum; nam finis univerſæ ſocietatis, & imperii eſt (ut ex modo dictis patet, & in ſequentibus fuſius oſtendemus) ſecure & commode vivere; imperium autem non niſi Legibus, quibus unuſquiſque teneatur, ſubſiſtere poteſt: quod ſi omnia unius ſocietatis membra legibus valedicere velint, eo ipſo ſocietatem diſſolvent, & imperium deſtruent. Hebræorum igitur ſocietati nihil aliud, pro conſtanti legum obſervatione, promitti potuit, quam vitæ ſecuritas**, ejuſque commoda, & contra pro contumacia nullum certius ſupplicium prædici, quam imperii ruina, & mala, quæ inde communiter ſequuntur, & præterea alia, quæ ex eorum ſingularis imperii ruina ipſis peculiariter ſuborirentur, ſed de his non eſt opus impræſentiarum prolixius agere. Hoc tantum addo, Leges etiam Veteris Teſtamenti Judæis tantum revelatas, & præſcriptas fuiſſe; nam, cum Deus ipſos ad ſingularem ſocietatem, & imperium conſtituendum tantum elegerit, neceſſario ſingulares etiam leges habere debebant: an vero aliis etiam nationibus Deus leges peculiares præſcripſerit, & earum Legiſlatoribus ſeſe prophetice revelaverit, nempe ſub iis attributis, quibus Deum imaginari ſolebant, mihi non ſatis conſtat; hoc ſaltem ex ipſa Scriptura patet, alias etiam nationes ex Dei directione externa imperium, legeſque ſingulares habuiſſe: ad quod oſtendendum, duo tantum Scripturæ loca adferam. Cap. 14. Gen. verſ. 18. 19. 20. narratur, quod Malkitſedek rex fuit Hieroſolymæ, & Dei altiſſimi pon-

* Cf. Adnot. IV. —— ** Cf. Adnot. V.

tifex; & quod Abrahamo, ut jus erat Pontificis (vide Numeri cap. 6. verſ. 23.) benedixit, & denique quod Abrahamus Dei dilectus decimam partem totius prædæ huic Dei pontifici dedit. Quæ omnia ſatis oſtendunt, Deum, antequam Gentem Iſraëliticam condiderit, reges, & pontifices in Hieroſolyma conſtituiſſe, iiſque ritus, & leges præſcripſiſſe: an vero prophetice, id, uti diximus, non ſatis conſtat. Hoc mihi ſaltem perſuadeo, Abrahamum, dum ibi vixit, religioſe ſecundum illas leges vixiſſe; nam Abrahamus nullos ritus particulariter a Deo accepit, & nihilominus dicitur Gen. cap. 26. verſ. 5. Abrahamum obſervaviſſe cultum, præcepta, inſtituta, & Leges Dei, quod ſine dubio intelligendum eſt de cultu, præceptis, inſtitutis, & legibus regis Malkitſedeki. Malachias cap. 1. verſ. 10. 11. Judæos his verbis increpat, מי גם בכם ויסגור דלתים ולא תאירו מזבחי חנם אין לי חפץ בכם וגו : כי ממזרח שמש ועד מבואו גדול שמי בגוים ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי ומנחה טהורה כי גדול שמי בגוים אמר יהוה צבאות *quiſnam eſt inter vos, qui claudat oſtia* (ſcil. templi), *ne meæ aræ fruſtra ignis imponatur; in vobis non delector &c. Nam ex ortu ſolis uſque in ejus occaſum meum nomen magnum eſt inter gentes, & ubique ſuffitus mihi adfertur, & munus purum; meum enim nomen magnum eſt inter gentes, ait Deus exercituum:* Quibus ſane verbis, quandoquidem nullum aliud tempus quam præſens, niſi iis vim inferri velimus, pati poſſunt, ſatis ſuperque teſtatur, Judæos illo tempore Deo non magis dilectos fuiſſe, quam alias Nationes; imo Deum aliis Nationibus miraculis magis innotuiſſe, quam tum temporis Judæis, qui tum ſine miraculis imperium iterum ex parte adepti fuerant: deinde Nationes ritus, & cæremonias, quibus Deo acceptæ erant, habuiſſe. Sed hæc miſſa facio, nam ad meum intentum ſufficit oſtendiſſe electionem Judæorum nihil aliud ſpectaviſſe, quam temporaneam corporis fœlicitatem, & libertatem, ſive imperium, & modum, & media, quibus ipſum adepti ſunt, & conſequenter etiam Leges, quatenus ad illud ſingulare imperium ſtabiliendum neceſſariæ erant, & denique modum, quo ipſæ revelatæ fuerunt; in cæteris autem, & in quibus vera hominis fœlicitas conſiſtit, eos reliquis æquales fuiſſe. Cum itaque in Scriptura (vide Deut. cap. 4. verſ. 7.) dicitur, nullam Nationem Deos ſibi æque

propinquos, ac Judæos Deum habere; id tantum ratione imperii, & de illo ſolo tempore, quo iis tot miracula contigerunt, intelligendum &c. Ratione enim intellectus, & virtutis, hoc eſt, ratione beatitudinis Deus, uti jam diximus, & ipſa ratione oſtendimus, omnibus æque propitius eſt, quod quidem ex ipſa Scriptura ſatis etiam conſtat; ait enim Pſaltes Pſal. 145. verſ. 18. קרוב יהוה לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת *propinquus eſt Deus omnibus, qui eum vocant, omnibus, qui eum vere vocant.* Item in eodem Pſal. vſ. 9. טוב יהוה לכל ורחמיו על כל מעשיו *benignus eſt Deus omnibus, & ejus miſericordia* (eſt) *erga omnia, quæ fecit.* In Pſal. 33. vſ. 15. clare dicitur Deum omnibus eundem intellectum dediſſe, his ſcilicet verbis היוצר יחד לבם *qui format eodem modo eorum cor.* Cor enim ab Hebræis ſedes animæ, & intellectus credebatur, quod omnibus ſatis eſſe notum exiſtimo. Deinde ex cap. 29. vſ. 28. Jobi conſtat, Deum toti humano generi hanc Legem præſcripſiſſe, Deum revereri, & a malis operibus abſtinere, ſive bene agere, & ideo Jobus, quamvis gentilis, Deo omnium acceptiſſimus fuit, quoniam omnes pietate, & religione ſuperavit. Denique ex cap. 4. verſ. 2. Jonæ clariſſime conſtat, Deum non ſolum Judæis, ſed omnibus propitium, miſericordem, longanimem, & amplum benignitate, ac pœnitentem mali eſſe; ait enim Jonas, *ideo antea ſtatui fugere Tharſum, quia noveram* (nempe ex verbis Moſis, quæ habentur cap. 34. verſ. 6. Exodi) *te Deum propitium, miſericordem &c. eſſe*, adeoque gentilibus Ninivitis condonaturum. Concludimus ergo (quandoquidem Deus omnibus æque propitius eſt, & Hebræi, non niſi ratione ſocietatis, & imperii a Deo electi fuerunt) unumquemque Judæum extra ſocietatem, & imperium ſolum conſideratum nullum Dei donum ſupra alios habere, nec ullum diſcrimen inter ipſum, & gentilem eſſe. Cum itaque verum ſit, quod Deus omnibus æque benignus, miſericors &c. ſit, & Prophetæ officium non tam fuerit leges patriæ peculiares, quam veram virtutem docere, homineſque de ea monere, non dubium eſt, quin omnes nationes Prophetas habuerint, & quod donum Propheticum Judæis peculiare non fuerit. Quod revera etiam tam profanæ, quam ſacræ hiſtoriæ teſtantur; & quamvis ex ſacris hiſtoriis Veteris Teſtamenti non conſtet alias Na-

tiones tot Prophetas, ac Hebræos, habuiſſe, imo nullum Prophetam gentilem a Deo nationibus expreſſe miſſum, id nihil refert, nam Hebræi res ſuas tantum, non autem aliarum gentium ſcribere curaverunt. Sufficit itaque, quod in Vetere Teſtamento reperiamus, homines gentiles, & incircumciſos, ut Noach, Chanoch, Abimelech, Bilham, &c. prophetaviſſe; deinde Hebræos Prophetas non tantum ſuæ, ſed etiam multis aliis nationibus a Deo miſſos fuiſſe. Ezechiël enim omnibus gentibus tum notis vaticinatus eſt. Imo Hobadias nullis, quod ſcimus, niſi Idumæis, & Jonas Ninivitas præcipue vates fuit. Eſaias non tantum Judæorum calamitates lamentatur, & prædicit, eorumque reſtaurationem canit, ſed etiam aliarum gentium; ait enim cap. 16. verſ. 9. על כן אבכה בבכי יעזר *ideo fletu deplorabo Jahzerem*, & cap. 19. prius Ægyptiorum calamitates, & poſtea eorum reſtaurationem prædicit (vide ejuſdem cap. verſ. 19. 20. 21. 25.). Nempe quod Deus iis Salvatorem mittet, qui eos liberabit, & quod Deus iis innoteſcet, & quod denique Ægyptii Deum ſacrificiis, & muneribus colent, & tandem vocat hanc natione, *Benedictum Ægyptium Dei populum:* quæ omnia profecto valde digna ſunt, ut notentur. Jeremias denique non Hebrææ gentis tantum, ſed abſolute gentium Propheta vocatur (vide ejuſ. cap. 1. verſ. 5.); hic etiam nationum calamitates prædicendo deflet, & eorum reſtaurationem prædicit; ait enim cap. 48. verſ. 31. de Moabitis על כן על מואב איליל ולמואב כלה אזעק *idcirco propter Moabum ejulabo, & propter totum Moabum clamo &c.*, & verſ. 36. על כן לבי למואב כחללים יהמה *idcirco cor meum propter Moabum, ſicut tympana, obſtrepit;* & tandem eorum reſtaurationem prædicit; ut & etiam reſtaurationem Ægyptiorum, Hamonitarum, & Helamitarum. Quare non dubium eſt cæteras gentes ſuos etiam Prophetas ut Judæos habuiſſe, qui iis & Judæis prophetaverunt. Quamvis tamen Scriptura non niſi de uno Bilhamo, cui res futuræ Judæorum, & aliarum nationum revelatæ fuerint, mentionem faciat, non tamen credendum eſt, Bilhamum ſola illa occaſione prophetaviſſe; ex ipſa enim hiſtoria clariſſime conſtat eum dudum antea prophetiâ, & aliis divinis dotibus claruiſſe. Nam, cum Balak eum ad ſe accerſere jubet, ait (Num. cap. 22. verſ. 6.) כי ידעתי את אשר

תברך יבורך ואשר תאור יואר *quoniam ſcio eum, cui benedicis, benedictum, & cui maledicis, maledictum eſſe.* Quare is illam eandem virtutem, quam Deus Abrahamo (vide Geneſ. cap. 12. verſ. 3.) largitus eſt, habebat. Balamus deinde, ut aſſuetus Prophetiis, legatis reſpondet, ut ipſum manerent, donec ei Dei voluntas revelaretur. Cum prophetabat, hoc eſt, cum veram Dei mentem interpretabatur, hæc de ſe dicere ſolebat נאם שומע אמרי אל ויודע דעת עליון מחזה שדי יחזה נופל וגלוי עינים *dictus ejus, qui audit dicta Dei, & qui novit ſcientiam* (vel mentem, & præſcientiam) *excelſi, viſionem omnipotentis videt, excidens, ſed retectus oculis.* Denique poſtquam Hebræis ex mandato Dei benedixit (nimirum ut ſolebat), aliis gentibus prophetare, reſque earum futuras prædicere incipit. Quæ omnia ſatis ſuperque indicant eum ſemper Prophetam fuiſſe, aut ſæpius prophetaviſſe, & (quod adhuc hic notandum) id, quod præcipue Prophetas de prophetiæ veritate certos reddebat, habuiſſe, nempe animum ad ſolum æquum, & bonum inclinatum; non enim cui ipſe volebat, benedicebat, nec, cui volebat, maledicebat, ut Balak putabat, ſed tantum iis, quibus Deus benedici, aut maledici volebat; ideo Balako reſpondit, *quamvis Balakus mihi daret tantum argenti, & auri, quantum ejus domum adimplere poſſet, non potero tranſgredi edictum Dei, ad faciendum ex meo arbitrio bonum aut malum; quod Deus loquetur, loquar;* quod autem Deus ei, dum erat in itinere, iratus fuerit, id etiam Moſi, dum in Ægyptum ex Dei mandato proficiſcebatur, contigit (vide Exodi cap. 4. vſ. 24.), & quod argentum ad prophetandum accipiebat, idem Shamuël faciebat (vide Shamuël. lib. 1. cap. 9. verſ. 7. 8.), & ſi in aliqua re peccavit (de eo vide 2. Epiſt. Petr. cap. 2. v. 15. 16. & Judæ v. 11.), *nemo adeo æquus, qui bene ſemper agat, & nunquam peccet* (vide Eccl. cap. 7. verſ. 20.). Et ſane ejus orationes multum ſemper apud Deum valere debuerunt, & ejus vis ad maledicendum certe magna admodum fuit, quandoquidem toties in Scriptura reperiatur, ad Dei magnam miſericordiam erga Iſraëlitas teſtandum, quod Deus noluerit Bilhamum audire, & quod maledictionem in benedictionem converterit (vide Deut. cap. 23. v. 6. Joſ. 24. vſ. 10. Neh. 13. vſ. 2.); quare ſine dubio Deo acceptiſſimus erat; nam impiorum orationes,

& maledicta Deum minime movent. Cum itaque hic verus Propheta fuerit, & tamen ab Joſua (cap. 13. verſ. 22.) vocetur קוסם *divinus*, ſive *augur*, certum eſt, hoc nomen etiam in bonam partem ſumi, & quos gentiles ſolebant vocare augures, & divinos, veros fuiſſe Prophetas, & eos, quos Scriptura ſæpe accuſat, & condemnat, Pſeudo-divinos fuiſſe, qui gentes ſicut Pſeudo-prophetæ Judæos, decipiebant, quod etiam ex aliis Scripturæ locis ſatis clare conſtat; quare concludimus, donum Propheticum Judæis peculiare non fuiſſe, ſed omnibus nationibus commune. Phariſæi tamen contra acriter contendunt, hoc donum divinum ſuæ tantum nationi peculiare fuiſſe, reliquas autem nationes ex virtute neſcio quâ diabolicâ (quid tandem non finget ſuperſtitio) res futuras prædixiſſe. Præcipuum, quod ex Vetere Teſtamento adferunt, ad hanc opinionem ejus authoritate confirmandum, eſt illud Exod. cap. 33. vſ. 16., ubi Moſes Deo ait, ובמה יודע אפה כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה *quânam enim re cognoſcetur, me, & populum tuum inveniſſe gratiam in oculis tuis? certe quando cum nobis ibis, & ſeparabimur ego, & populus tuus ab omni populo, qui eſt in ſuperficie terræ;* hinc inquam inferre volunt, Moſen a Deo petiiſſe, ut Judæis eſſet præſens, iiſque prophetice ſeſe revelaret, deinde ut hanc gratiam nulli alii nationi concederet. Ridiculum ſane, quod Moſes præſentiam Dei gentibus invideret, aut quod tale quid a Deo auſus eſſet petere. Sed res eſt, poſtquam Moſes novit ingenium, & animum ſuæ nationis contumacem, clare vidit, eos non ſine maximis miraculis, & ſingulari Dei auxilio externo, res inceptas perficere poſſe; imo eos neceſſario ſine tali auxilio perituros; adeoque ut conſtaret, Deum eos conſervatos velle, hoc Dei ſingulare auxilium externum petit. Sic enim cap. 34. verſ. 9. ait, *ſi inveni gratiam in oculis tuis Domine, eat, precor, Dominus inter nos, quoniam hic populus contumax eſt &c.* Ratio itaque, cur Dei ſingulare auxilium externum petit, eſt, quia populus erat contumax, & quod adhuc clarius oſtendit, Moſen nihil præter hoc ſingulare Dei auxilium externum petiviſſe, eſt ipſa Dei reſponſio; reſpondit enim ſtatim (verſ. 10. ejuſd. cap.), *ecce ego pango foedus, coram toto populo tuo me facturum mirabilia,*

quæ non fuerunt facta in tota terra, nec in omnibus gentibus &c. Quare Moſes hic de ſola Hebræorum electione, ut eam explicui, agit, nec aliud a Deo petiit. Attamen in Epiſtola Pauli ad Rom. alium textum reperio, qui me magis movet, nempe cap. 3. vſ. 1. 2., ubi Paulus aliud, quam nos hic, docere videtur; ait enim, *quæ eſt igitur præſtantia Judæi? aut quæ utilitas circumciſionis? multa per omnem modum; primarium enim eſt, quod ei concredita ſunt eloquia Dei.* Sed ſi ad Pauli doctrinam, quam præcipue docere vult, attendimus, nihil inveniemus, quod noſtræ huic doctrinæ repugnet, ſed contra eadem, quæ nos hic, docere: ait enim verſ. 29. ejuſdem capitis, Deum, & Judæorum, & gentium Deum eſſe, & cap. 2. verſ. 25. 26., *ſi circumciſum reſiliat a lege, circumciſionem factam fore præputium, & contra, ſi præputium obſervet mandatum legis, ejus præputium reputari circumciſionem.* Deinde verſ. 9. cap. 3. et verſ. 15. cap. 4. ait omnes æque Judæos ſcilicet, & gentes ſub peccato fuiſſe; peccatum autem ſine mandato, & lege non dari. Quare hinc evidentiſſime conſtat, legem omnibus abſolute (quod ſupra etiam ex Job. cap. 28. vſ. 28. oſtendimus) revelatam fuiſſe, ſub quâ omnes vixerunt, nempe legem, quæ ſolam veram virtutem ſpectat, non autem illam, quæ pro ratione, & conſtitutione ſingularis cujuſdam imperii ſtabilitur, & ad ingenium unius nationis accommodatur. Denique concludit Paulus, quoniam Deus omnium nationum Deus eſt, hoc eſt, omnibus æque propitius, & omnes æque ſub lege, & peccato fuerant, ideo Deus omnibus nationibus Chriſtum ſuum miſit, qui omnes æque a ſervitute legis liberaret, ne amplius ex mandato Legis, ſed ex conſtanti animi decreto, bene agerent. Paulus itaque id, quod volumus, adamuſſim docet. Cum ergo ait, *Judæis tantum Dei eloquia credita fuiſſe*, vel intelligendum eſt, quod iis tantum Leges ſcripto, reliquis autem gentibus ſola tantum revelatione, & conceptu concreditæ fuerunt, vel dicendum (quandoquidem id, quod ſoli Judæi objicere poterant, propulſare ſtudet), Paulum ex captu & ſecundum opiniones Judæorum, tum temporis receptas, reſpondere; nam ad ea, quæ partim viderat, partim audiverat, edocendum, cum Græcis erat Græcus, & cum Judæis Judæus. Supereſt jam tantum, ut quorundam rationibus reſpondea-

mus, quibus ſibi perſuadere volunt, Hebræorum electionem non temporaneam, & ratione ſolius imperii, ſed æternam fuiſſe: nam, ajunt, videmus Judæos poſt imperii amiſſionem, tot annos ubique ſparſos, ſeparatoſque ab omnibus nationibus, ſuperſtites eſſe, quod nulli alii Nationi contigit, deinde quod Sacræ Literæ multis in locis docere videntur, Deum Judæos in æternum ſibi elegiſſe, adeoque, tametſi imperium perdiderunt, nihilominus tamen Dei electos manere. Loca quæ hanc æternam electionem quam clariſſime docere putant, ſunt præcipue, I. verſ. 36. cap. 31. Jeremiæ, ubi Propheta ſemen Iſraëlis in æternum gentem Dei manſurum teſtatur, comparando nimirum eos cum fixo cœlorum & naturæ ordine. II. Ezechiëlis cap. 20. verſ. 32. &c., ubi videtur velle, quod, quamvis Judæi data opera Dei cultui valedicere velint, Deus tamen eos ex omnibus regionibus, in quibus diſperſi erant, recolliget, ducetque ad deſertum populorum, ſicuti eorum parentes ad Ægypti deſerta duxit, & tandem inde, poſtquam eos a rebellibus & deficientibus ſelegerit, ad montem ejus ſanctitatis, ubi tota Iſraëlis familia ipſum colet. Alia præter hæc adferri ſolent, præcipue a Phariſæis, ſed omnibus me ſatisfacturum puto, ubi hiſce duobus reſpondero: quod levi negotio faciam, poſtquam ex ipſa Scriptura oſtendero, Deum Hebræos in æternum non elegiſſe, ſed tantum eadem conditione, quâ ante Canahanitas elegerit, qui etiam, ut ſupra oſtendimus, pontifices habuerunt, qui Deum religioſe colebant, & quos tamen Deus propter eorum luxum, & ſocordiam, & malum cultum rejecit. Moſes enim in Levitico cap. 18. verſ. 27. 28. monet Iſraëlitas, ne inceſtis polluantur, veluti Canahanitæ, ne ipſos terra evomat, ſicuti evomuit illas gentes, quæ illa loca inhabitabant. Et Deut. cap. 8. verſ. 19. 20. ipſis expreſſiſſimis verbis totalem ruinam minatur. Sic enim ait, העדותי בכם היום כי אבד תאבדון כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון *teſtor vobis hodie, quod abſolute peribitis, ſicuti gentes, quas Deus ex veſtrâ præſentiâ perire facit, ſic peribitis.* Et ad hunc modum alia in Lege reperiuntur, quæ expreſſe indicant, Deum non abſolute, neque in æternum Hebræam nationem elegiſſe. Si itaque Prophetæ iis novum, & æternum fœdus Dei cognitionis, amoris, & gratiæ prædixerunt, id piis tantum promitti

facile convincitur; nam in eodem Ezechiëlis capite, quod modo citavimus, expreſſe dicitur, quod Deus ab iis ſeparabit rebelles, & deficientes, & Tſephoniæ cap. 3. vſ. 12. 13., quod Deus ſuperbos auferet e medio, & pauperes ſuperſtites faciet, & quia hæc electio veram virtutem ſpectat, non putandum eſt, quod piis Judæorum tantum, cæteris excluſis, promiſſa fuerit, ſed plane credendum gentiles veros Prophetas, quos omnes nationes habuiſſe oſtendimus, eandem etiam fidelibus ſuarum Nationum promiſiſſe, eoſque eâdem ſolatos fuiſſe. Quare hoc æternum fœdus Dei cognitionis, & amoris univerſale eſt, etiam ex Tſephoniæ c. 3. vſ. 10. 11. 1
evidentiſſime conſtat, adeoque hac in re nulla eſt admittenda differentia inter Judæos, & gentes, neque igitur etiam alia electio iis peculiaris præter illam, quam jam oſtendimus. Et quod Prophetæ, dum de hac electione, quæ ſolam veram virtutem ſpectat, multa de ſacrificiis, & aliis cæremoniis, Templi, & Urbis reædificatione miſ- 1
ceant, pro more, & natura prophetiæ res ſpirituales ſub talibus figuris explicare voluerunt, ut Judæis, quorum erant Prophetæ, imperii, & Templi reſtaurationem, tempore Cyri expectandam, ſimul indicarent. Quare hodie Judæi nihil prorſus habent, quod ſibi ſupra omnes Nationes tribuere poſſint. Quod autem tot annos diſperſi 2
abſque imperio perſtiterint, id minime mirum, poſtquam ſe ab omnibus nationibus ita ſeparaverunt, ut omnium odium in ſe converterint, idque non tantum ritibus externis, ritibus cæterarum nationum contrariis, ſed etiam ſigno circumciſionis, quod religioſiſſime ſervant. Quod autem Nationum odium eos admodum 2
conſervet, id jam experientia docuit. Cum Rex Hiſpaniæ olim Judæos coëgit Regni Religionem admittere, vel in exilium ire, perplurimi Judæi pontificiorum Religionem admiſerunt; ſed quia iis, qui religionem admiſerunt, omnia Hiſpanorum naturalium privilegia conceſſa ſunt, iique omnibus honoribus digni exiſtimati 3
ſunt, ſtatim ita ſe Hiſpanis immiſcuerunt, ut pauco poſt tempore nullæ eorum reliquiæ manſerint, neque ulla memoria. At plane contra iis contigit, quos Rex Luſitanorum religionem ſui imperii admittere coëgit, qui ſemper, quamvis ad religionem converſi, ab omnibus ſeparati vixerunt, nimirum quia eos omnibus honoribus

indignos declaravit. Signum circumciſionis etiam hac in re tantum poſſe exiſtimo, ut mihi perſuadeam, hoc unum hanc Nationem in æternum conſervaturum, imo niſi fundamenta ſuæ religionis eorum animos effœminarent, abſolute crederem, eos aliquando, data occaſione, ut ſunt res humanæ mutabiles, ſuum imperium iterum erecturos, Deumque eos de novo electurum. Cujus etiam rei exemplum præclarum habemus in Chinenſibus, qui etiam comma aliquod in capite religioſiſſime ſervant, quo ſe ab omnibus aliis ſeparant, & ita ſeparati tot annorum millia ſe conſervaverunt, ut antiquitate reliquas omnes nationes longe ſuperent; nec ſemper imperium obtinuerunt, attamen illud amiſſum recuperaverunt, & ſine dubio iterum recuperabunt, ubi Tartarorum animi præ luxu divitiarum, & ſocordia langueſcere incipient. Denique ſi quis vellet defendere, Judæos hac, vel alia de cauſa a Deo in æternum electos fuiſſe, non ipſi repugnabo, modo ſtatuat, hanc electionem, vel temporaneam, vel æternam, quatenus ea tantum Judæis peculiaris eſt, non reſpicere, niſi imperium, & corporis commoditates (quandoquidem hoc ſolum unam Nationem ab alia diſtinguere poteſt), at ratione intellectus, & veræ virtutis nullam nationem ab alia diſtingui, adeoque his in rebus nec a Deo unam præ alia eligi.

CAPUT IV.

De Lege Divina.

LEgis nomen abſolute ſumptum ſignificat id, ſecundum quod unumquodque individuum, vel omnia vel aliquot ejusdem ſpeciei una, eademque certa ac determinata ratione agunt; ea vero vel a neceſſitate naturæ, vel ab hominum placito dependet: Lex, quæ a neceſſitate naturæ dependet, illa eſt, quæ ex ipſa rei natura ſive definitione neceſſario ſequitur; ab hominum placito autem, & quæ magis proprie jus appellatur, eſt ea, quam homines ad tutius, & commodius vivendum, vel ob alias cauſas, ſibi & aliis præſcribunt. Ex. gr. quod omnia corpora, ubi in alia minora impingunt, tantum de ſuo motu amittunt, quantum aliis communicant, lex eſt univerſalis omnium corporum, quæ

ex neceſſitate naturæ ſequitur. Sic etiam, quod homo, cum unius rei recordetur, ſtatim recordetur alterius ſimilis, vel quam ſimul cum ipſa perceperat, lex eſt, quæ ex naturâ humanâ neceſſario ſequitur. At quod homines de ſuo jure, quod ex natura habent, cedant, vel cedere cogantur, & certæ rationi vivendi ſeſe adſtringant, ex humano placito pendet. Et quamvis abſolute concedam omnia ex legibus univerſalibus naturæ determinari ad exiſtendum, & operandum, certa, ac determinata ratione, dico tamen has leges ex placito hominum pendere. I. Quia homo, quatenus pars eſt naturæ, eatenus partem potentiæ naturæ conſtituit; quæ igitur ex neceſſitate naturæ humanæ ſequuntur, hoc eſt, ex natura ipſa, quatenus eam per naturam humanam determinatam concipimus, ea, etiamſi neceſſario, ſequuntur tamen ab humanâ potentiâ, quare ſanctionem iſtarum legum ex hominum placito pendere optime dici poteſt, quia præcipue a potentia humanæ mentis ita pendet, ut nihilominus humana mens, quatenus res ſub ratione veri, & falſi percipit, ſine hiſce legibus clariſſime concipi poſſit, at non ſine lege neceſſaria, ut modo ipſam definivimus. II. Has leges ex placito hominum pendere etiam dixi, quia res per proximas ſuas cauſas definire, & explicare debemus, & illa univerſalis conſideratio de fato, & concatenatione cauſarum, minime nobis inſervire poteſt ad noſtras cogitationes circa res particulares formandas, atque ordinandas. Adde, quod nos ipſam rerum coordinationem, & concatenationem, hoc eſt, quomodo res revera ordinatæ, & concatenatæ ſunt, plane ignoremus, adeoque ad uſum vitæ melius, imo neceſſe eſt, res ut poſſibiles conſiderare. Hæc de lege abſolute conſiderata.

Verum enimvero quoniam nomen legis per tranſlationem ad res naturales applicatum videtur, & communiter per legem nihil aliud intelligitur, quam mandatum, quod homines & perficere, & negligere poſſunt, utpote, quia potentiam humanam ſub certis limitibus, ultra quos ſe extendit, conſtringit, nec aliquid ſupra vires imperat; ideo Lex particularius definienda videtur, nempe, quod ſit ratio vivendi, quam homo ſibi, vel aliis ob aliquem finem præſcribit. Attamen, quoniam verus finis legum paucis tantum patere

ſolet, & perplurimum homines ad eum percipiendum fere inepti ſunt, & nihil minus quam ex ratione vivunt, ideo legiſlatores, ut omnes æque conſtringerent, alium finem, longe diverſum ab eo, qui ex legum natura neceſſario ſequitur, ſapienter ſtatuerunt, nempe legum propugnatoribus promittendo id, quod vulgus maxime amat, & contra iis, qui eas violarent, minitando id, quod maxime timet; ſicque conati ſunt vulgum, tanquam equum fræno, quoad ejus fieri poteſt, cohibere; unde factum eſt, ut pro lege maxime haberetur ratio vivendi, quæ hominibus ex aliorum imperio præſcribitur: & conſequenter ut ii, qui legibus obtemperant, ſub lege vivere dicantur, & ſervire videantur, & revera qui unicuique ſuum tribuit, quia patibulum timet, is ex alterius imperio & malo coactus agit, nec juſtus vocari poteſt; at is, qui unicuique ſuum tribuit, ex eo quod veram legum rationem, & earum neceſſitatem novit, is animo conſtanti agit, & ex proprio, non vero alieno decreto, adeoque juſtus merito vocatur: quod etiam Paulum docere voluiſſe puto, cum dixit, eos, qui ſub lege vivebant, per legem juſtificari non potuiſſe; juſtitia enim, ut communiter definitur, eſt conſtans & perpetua voluntas jus ſuum cuique tribuendi; & ideo Salomon cap. 21. verſ. 15. Prov. ait, Juſtum lætari, cum fit Judicium, iniquos autem pavere. Cum itaque Lex nihil aliud ſit, quam ratio vivendi, quam homines ob aliquem finem ſibi, vel aliis præſcribunt, ideo Lex diſtinguenda videtur in humanam, & divinam; per humanam intelligo rationem vivendi, quæ ad tutandam vitam, & rempublicam tantum inſervit; per divinam autem, quæ ſolum ſummum bonum, hoc eſt, Dei veram cognitionem, & amorem ſpectat. Ratio, cur hanc legem voco divinam, eſt propter ſummi boni naturam, quam hic paucis, & quam clare potero, jam oſtendam.

Cum melior pars noſtri ſit intellectus, certum eſt, ſi noſtrum utile revera quærere velimus, nos ſupra omnia debere conari, ut eum quantum fieri poteſt, perficiamus; in ejus enim perfectione ſummum noſtrum bonum conſiſtere debet. Porro quoniam omnis noſtra cognitio, & certitudo, quæ revera omne dubium tollit, a ſola Dei cognitione dependet, tum quia ſine Deo nihil eſſe, neque concipi poteſt, tum etiam, quia de omnibus dubitare poſſu-

mus, quam diu Dei nullam claram, & diſtinctam habemus ideam, hinc ſequitur, ſummum noſtrum bonum, & perfectionem a ſola Dei cognitione pendere &c. Deinde cum nihil ſine Deo nec eſſe, nec concipi poſſit, certum eſt, omnia, quæ in natura ſunt, Dei conceptum, pro ratione ſuæ eſſentiæ ſuæque perfectionis involvere, atque exprimere, ac proinde nos, quo magis res naturales cognoſcimus, eo majorem, & perfectiorem Dei cognitionem acquirere; vel (quoniam cognitio effectus per cauſam nihil aliud eſt, quam cauſæ proprietatem aliquam cognoſcere) quo magis res naturales cognoſcimus, eo Dei eſſentiam (quæ omnium rerum cauſa eſt) perfectius cognoſcere; atque adeo tota noſtra cognitio, hoc eſt, ſummum noſtrum bonum, non tantum a Dei cognitione dependet, ſed in eadem omnino conſiſtit: quod etiam ex hoc ſequitur, quod homo pro natura, & perfectione rei, quam præ reliquis amat, eo etiam perfectior eſt, & contra: adeoque ille neceſſario perfectiſſimus eſt, & de ſumma beatitudine maxime participat, qui Dei, entis nimirum perfectiſſimi, intellectualem cognitionem ſupra omnia amat, eâdemque maxime delectatur. Huc itaque noſtrum ſummum bonum, noſtraque beatitudo redit, in cognitionem ſcilicet & amorem Dei. Media igitur, quæ hic finis omnium humanarum actionum, nempe ipſe Deus, quatenus ejus idea in nobis eſt, exigit, juſſa Dei vocari poſſunt, quia quaſi ab ipſo Deo, quatenus in noſtra mente exiſtit, nobis præſcribuntur, atque adeo ratio vivendi, quæ hunc finem ſpectat, lex Divina optime vocatur. Quænam autem hæc media ſint, & quænam ratio vivendi, quam hic finis exigit, & quomodo hunc optimæ reipublicæ fundamenta ſequantur, & ratio vivendi inter homines, ad univerſalem Ethicam pertinet. Hic non niſi de lege divina in genere pergam agere.

Cum itaque amor Dei ſumma hominis fœlicitas ſit, & beatitudo, & finis ultimus, & ſcopus omnium humanarum actionum, ſequitur eum tantum legem divinam ſequi, qui Deum amare curat, non ex timore ſupplicii, neque præ amore alterius rei, ut deliciarum, famæ &c., ſed ex eo ſolo, quod Deum novit, ſive quod novit, Dei cognitionem, & amorem, ſummum eſſe bonum. Legis igitur divinæ ſumma, ejuſque ſummum præceptum eſt, Deum ut ſum-

mum bonum amare, nempe ut jam diximus, non ex metu alicujus ſupplicii, & pœnæ, nec præ amore alterius rei, quâ delectari cupimus: hoc enim idea Dei dictat, Deum ſummum eſſe noſtrum bonum, ſive Dei cognitionem, & amorem, finem eſſe ultimum, ad quem omnes actiones noſtræ ſunt dirigendæ. Homo tamen carnalis hæc intelligere nequit, & ipſi vana videntur, quia nimis jejunam Dei habet cognitionem, & etiam quia in hoc ſummo bono nihil repperit, quod palpet, comedat, aut denique quod carnem, quâ maxime delectatur, afficiat, utpote, quod in ſola ſpeculatione, & pura mente conſiſtit. At ii, qui norunt ſe nihil intellectu, & ſana mente præſtantius habere, hæc, ſine dubio, ſolidiſſima judicabunt. Explicuimus itaque, in quo potiſſimum lex divina conſiſtit, & quænam ſint leges humanæ, nempe omnes illæ, quæ alium ſcopum collimant, niſi ex revelatione ſancitæ fuerint; nam hac etiam conſideratione res ad Deum referuntur (ut ſupra oſtendimus), & hoc ſenſu lex Moſis, quamvis non univerſalis, ſed maxime ad ingenium & ſingularem conſervationem unius populi accommodata fuerit, vocari tamen poteſt Lex Dei, ſive Lex divina; quandoquidem credimus, eam lumine Prophetico ſancitam fuiſſe. Si jam ad Naturam legis divinæ naturalis, ut eam modo explicuimus, attendamus, videbimus, I. eam eſſe univerſalem, ſive omnibus hominibus communem; eam enim ex univerſali humanâ naturâ deduximus; II. eam non exigere fidem hiſtoriarum, quæcumque demum eæ fuerint, nam quandoquidem hæc Lex divina naturalis ex ſola conſideratione humanæ naturæ intelligatur, certum eſt, nos eam æque concipere poſſe in Adamo, ac alio quocunque homine, æque in homine, qui inter homines vivit, ac in homine, qui ſolitariam vitam agit. Nec fides hiſtoriarum, quantumvis certa, Dei cognitionem, & conſequenter nec etiam Dei amorem nobis dare poteſt; amor enim Dei ab ejus cognitione oritur; ejus autem cognitio ex communibus notionibus per ſe certis, & notis hauriri debet, quare longe abeſt, ut fides hiſtoriarum requiſitum ſit neceſſarium, ut ad ſummum noſtrum bonum perveniamus. Attamen, quamvis fides hiſtoriarum Dei cognitionem & amorem nobis dare nequeat, earum tamen lectionem, ratione vitæ civilis, perutilem eſſe, non

negamus; quo enim hominum mores, & conditiones, quæ ex nulla re melius, quam ex eorum actionibus noſci poſſunt, obſervaverimus, & melius noverimus, eo inter ipſos cautius vivere, noſtraſque actiones, & vitam eorum ingenio, quantum ratio fert, melius accommodare poterimus. Videmus III. hanc legem divinam naturalem non exigere cæremonias, hoc eſt, actiones, quæ in ſe indifferentes ſunt, & ſolo inſtituto bonæ vocantur, vel, quæ aliquod bonum ad ſalutem neceſſarium repræſentant, vel, ſi mavis, actiones, quarum ratio captum humanum ſuperat; nihil enim lumen naturale exigit, quod ipſum lumen non attingit, ſed id tantum, quod nobis clariſſime indicare poteſt, bonum, ſive medium ad nostram beatitudinem eſſe: Quæ autem ex ſolo mandato, & inſtituto bona ſunt, vel ex eo, quod alicujus boni ſint repræſentamina, ea noſtrum intellectum perficere nequeunt, nec aliud, niſi meræ umbræ ſunt, nec inter actiones, quæ quaſi proles, aut fructus intellectus, & ſanæ mentis ſunt, numerari poſſunt. Quod hic non opus eſt, prolixius oſtendere. IV. Denique videmus ſummum legis divinæ præmium eſſe, ipſam legem, nempe Deum cognoſcere, eumque ex vera libertate, & animo integro & conſtante amare, pœnam autem, horum privationem, & carnis ſervitutem, ſive animum inconſtantem, & fluctuantem. His ſic notatis inquirendum jam eſt, I. num lumine naturali concipere poſſumus, Deum veluti legiſlatorem, aut principem leges hominibus præſcribentem; II. quid Sacra Scriptura de lumine, & lege hac naturali doceat; III. quem ad finem cæremoniæ olim inſtitutæ fuerunt; IV. denique quid referat ſacras hiſtorias ſcire, & eis credere? De primis duobus in hoc capite, de duobus autem ultimis in ſequente agam. Quid circa primum ſtatuendum ſit, facile deducitur ex natura voluntatis Dei, quæ a Dei intellectu non niſi reſpectu noſtræ rationis diſtinguitur, hoc eſt, Dei voluntas, & Dei intellectus in ſe revera unum & idem ſunt; nec diſtinguuntur, niſi reſpectu noſtrarum cogitationum, quas de Dei intellectu formamus. Exempli gratia, cum ad hoc tantum attendimus, quod natura trianguli in natura divina ab æterno continetur, tanquam æterna veritas, tum dicimus Deum trianguli ideam habere, ſive naturam trianguli intelligere; ſed cum

poſtea ad hoc attendimus, quod natura trianguli ſic in natura divina continetur, ex ſola neceſſitate divinæ naturæ, & non ex neceſſitate eſſentiæ & naturæ trianguli, imo, quod neceſſitas eſſentiæ, & proprietatum trianguli, quatenus etiam ut æternæ veritates concipiuntur, a ſola neceſſitate divinæ naturæ & intellectus pendeat, & non ex natura trianguli, tum id ipſum, quod Dei intellectum vocavimus, Dei voluntatem ſive decretum appellamus. Quare reſpectu Dei unum & idem affirmamus, cum dicimus, Deum ab æterno decreviſſe, & voluiſſe tres angulos trianguli æquales eſſe duobus rectis, vel Deum hoc ipſum intellexiſſe. Unde ſequitur, Dei affirmationes & negationes æternam ſemper neceſſitatem ſive veritatem involvere. Si itaque, exempli gratia, Deus Adamo dixit, ſe nolle, ut de arbore cognitionis boni & mali comederet, contradictionem implicaret, Adamum de illa arbore poſſe comedere, adeoque impoſſibile foret, ut Adamus de ea comederet; nam divinum illud decretum æternam neceſſitatem & veritatem debuiſſet involvere. Verum quoniam Scriptura tamen narrat, Deum id Adamo præcepiſſe, & nihilominus Adamum de eadem comediſſe, neceſſario dicendum eſt, Deum Adamo malum tantum revelaviſſe, quod eum neceſſario ſequeretur, ſi de illa arbore comederet, at non neceſſitatem conſecutionis illius mali: Unde factum eſt, ut Adamus illam revelationem non ut æternam & neceſſariam veritatem perceperit, ſed ut legem, hoc eſt, ut inſtitutum, quod lucrum aut damnum ſequitur, non ex neceſſitate & natura actionis patratæ, ſed ex ſolo libitu & abſoluto imperio alicujus Principis. Quare illa revelatio reſpectu ſolius Adami, & propter ſolum defectum ejus cognitionis lex fuit, Deuſque quaſi legiſlator aut Princeps. Et hac etiam de cauſa, nempe ob defectum cognitionis, Decalogus, reſpectu Hebræorum tantum, lex fuit; nam quoniam Dei existentiam ut æternam veritatem non noverant, ideo id, quod ipſis in Decalogo revelatum fuit, nempe Deum exiſtere, Deumque ſolum adorandum eſſe, tanquam legem percipere debuerunt: quod ſi Deus nullis mediis corporeis adhibitis, ſed immediate iis loquutus fuiſſet, hoc ipſum non tanquam legem, ſed tanquam æternam veritatem percepiſſent. Atque hoc, quod de Iſraëlitis & Adamo dicimus, de omnibus etiam Prophetis, qui no-

mine Dei leges ſcripſerunt, dicendum, videlicet, quod Dei decreta non adæquate, ut æternas veritates perceperunt. Ex. gr. de ipſo Moſe etiam dicendum eſt, eum ex revelatione vel ex fundamentis ei revelatis percepiſſe modum, quo populus Iſraëliticus in certa mundi plaga optime uniri poſſet, & integram ſocietatem formare, ſive imperium erigere; deinde etiam modum, quo ille populus optime poſſet cogi ad obediendum, ſed non percepiſſe, nec ipſi revelatum fuiſſe, modum illum optimum eſſe, neque etiam, quod ex populi communi obedientiâ in tali mundi plaga neceſſario ſequeretur ſcopus, ad quem collimabant. Quapropter hæc omnia non ut æternas veritates, ſed ut præcepta & inſtituta percepit, & tanquam Dei leges præſcripſit; & hinc factum eſt, ut Deum rectorem, legislatorem, regem, miſericordem, juſtum &c. imaginaretur; cum tamen hæc omnia ſolius humanæ naturæ ſint attributa, & a natura divina prorſus removenda: atque hoc inquam de ſolis Prophetis dicendum, qui nomine Dei leges ſcripſerunt, non autem de Chriſto; de Chriſto enim, quamvis is etiam videatur leges Dei nomine ſcripſiſſe, ſentiendum tamen eſt, eum res vere & adæquate percepiſſe: nam Chriſtus non tam Propheta, quam os Dei fuit. Deus enim per mentem Chriſti (ut in Cap. I. oſtendimus) ſicuti ante per Angelos, nempe per vocem creatam, viſiones &c. quædam humano generi revelavit. Quapropter æque a ratione alienum eſſet, ſtatuere Deum ſuas revelationes opinionibus Chriſti accommodaviſſe, ac, quod Deus antea ſuas revelationes opinionibus angelorum, hoc eſt, vocis creatæ, & viſionum accommodaverit, ut res revelandas Prophetis communicaret, quo quidem nihil abſurdius ſtatui poſſet; præſertim cum non ad ſolos Judæos, ſed totum humanum genus docendum miſſus fuerit, adeoque non ſatis erat, ut mentem opinionibus Judæorum tantum accommodatam haberet, ſed opinionibus & documentis humano generi univerſalibus, hoc eſt, notionibus communibus, & veris. Et ſane ex hoc, quod Deus Chriſto, ſive ejus menti ſeſe immediate revelaverit, & non ut Prophetis, per verba, & imagines, nihil aliud intelligere poſſumus, quam quod Chriſtus res revelatas vere percepit, ſive intellexit; tum enim res intelligitur, cum ipſa purâ mente extra verba & imagi-

nes percipitur. Chriſtus itaque res revelatas vere & adæquate percepit; ſi igitur eas tanquam leges unquam præſcripſit, id propter populi ignorantiam & pertinaciam fecit; quare hac in re vicem Dei geſſit, quod ſeſe ingenio populi accommodavit, & ideo, quamvis aliquantulum clarius, quam cæteri Prophetæ loquutus ſit, obſcure tamen, & ſæpius per parabolas res revelatas docuit, præſertim quando iis loquebatur, quibus nondum datum erat, intelligere regnum cœlorum (vide Matth. cap. 13. v. 10. &c.), & ſine dubio eos, quibus datum erat myſteria cœlorum noſcere, res ut æternas veritates docuit, non vero ut leges præſcripſit, & hac ratione eos a ſervitute legis liberavit, & nihilominus legem hoc magis confirmavit & ſtabilivit, eorumque cordibus penitus inſcripſit. Quod etiam Paulus quibusdam in locis indicare videtur: nempe Epiſtol. ad Rom. cap. 7. vſ. 6. & cap. 3. vſ. 28. Attamen nec ille etiam aperte loqui vult, ſed, ut ipſe ait cap. 3. v. 5. & cap. 6. v. 19. ejuſd. Epiſt., humano more loquitur, quod expreſſe dicit, cum Deum juſtum vocat, & ſine dubio etiam propter carnis imbecillitatem Deo miſericordiam, gratiam, iram, &c. affingit, & ingenio plebis, ſive (ut ipſe etiam ait cap. 3. v. 1. 2. Epiſt. 1. ad Corinth.) hominum carnalium ſua verba accommodat: nam cap. 9. v. 18. epiſt. ad Rom. abſolute docet, Dei iram, ejuſque miſericordiam non ab humanis operibus, ſed a ſola Dei vocatione, hoc eſt, voluntate pendere; deinde quod ex operibus legis nemo fiat juſtus, ſed ex ſola fide (vide ep. ad Rom. cap. 3. vſ. 28.), per quam ſane nihil aliud intelligit, quam plenum animi conſenſum, & denique, quod nemo fiat beatus, niſi mentem Chriſti in ſe habeat (vide Epiſt. ad Rom. cap. 8. vſ. 9.), quâ ſcilicet leges Dei, ut æternas veritates percipiat. Concludimus itaque, Deum non niſi ex captu vulgi, & ex ſolo defectu cogitationis tanquam legislatorem aut principem deſcribi, & juſtum, miſericordem, &c. vocari, Deumque revera ex ſolius ſuæ naturæ, & perfectionis neceſſitate agere, & omnia dirigere, & ejus denique decreta, & volitiones æternas eſſe veritates, ſemperque neceſſitatem involvere: idque eſt, quod primo in loco explicare, & oſtendere conſtitueram. Ad ſecundum igitur tranſeamus, & Sacram Paginam percurramus, & quid ipſa de

lumine naturali & lege hac divina docet, videamus. Primum, quod nobis occurrit, eſt ipſa primi hominis hiſtoria, ubi narratur, Deum Adamo præcepiſſe, ne comederet de fructu arboris cognitionis boni & mali, quod ſignificare videtur, Deum Adamo præcepiſſe bonum agere, & quærere ſub ratione boni, & non quatenus contrarium eſt malo, hoc eſt, ut bonum ex amore boni quæreret, non autem ex timore mali: qui enim, ut jam oſtendimus, bonum agit ex vera boni cognitione & amore, libere & conſtanti animo agit, qui autem ex timore mali, is malo coactus, & ſerviliter agit, & ſub imperio alterius vivit, atque adeo hoc unicum, quod Deus Adamo præcipit, totam legem divinam naturalem comprehendit, & cum dictamine luminis naturalis abſolute convenit, nec difficile eſſet, totam iſtam primi hominis hiſtoriam, ſive parabolam ex hoc fundamento explicare; ſed malo id miſſum facere, cum quia non poſſum abſolute eſſe certus, num mea explicatio cum ſcriptoris mente conveniat, tum quia plerique non concedunt, hanc hiſtoriam eſſe parabolam, ſed plane ſtatuunt, eam ſimplicem narrationem eſſe. Præſtabilius erit igitur, alia Scripturæ loca in medium adferre, illa præſertim, quæ ab eo dictata ſunt, qui ex vi luminis naturalis, quo omnes ſui ævi ſapientes ſuperavit, loquitur, & cujus ſententias æque ſancte, ac Prophetarum amplexus eſt populus; Salomonem puto, cujus non tam Prophetia & pietas, quam prudentia & ſapientia in ſacris commendatur. Is in ſuis Proverbiis vocat humanum intellectum veræ vitæ fontem, & infortunium in ſola ſtultitia conſtituit. Sic enim ait cap. 16. verſ. 22. מקור חיים שכל בעליו ומוסר אוילים אולת *fons vitæ* (eſt) *intellectus ſui domini**, *& ſupplicium ſtultorum eſt ſtultitia;* ubi notandum, quod per vitam abſolute Hebraice vera vita intelligatur, ut patet ex Deut. cap. 30. verſ. 19. Fructum igitur intellectus in ſolâ verâ vitâ conſtituit, & ſupplicium in ſola ejus privatione, quod quidem abſolute convenit cum eo, quod IV. loco notavimus circa legem divinam naturalem: quod autem hic fons vitæ, ſive, quod ſolus intellectus, ut etiam oſtendimus, leges ſapientibus præſcribit, aperte ab eodem hoc ſapiente docetur; ait

* *Hebraiſmus. Qui rem aliquam habet vel in ſua natura continet, ejus rei Dominus vocatur; Sic avis Dominus alarum Hebraice vocatur, quia alas habet. Dominus intellectus, intelligens, quia intellectum habet.*

enim cap. 13. verſ. 14. תורת חכם מקור חיים *Lex prudentis* (eſt) *fons vitæ*, id eſt, ut ex modo allato textu patet, intellectus. Porro cap. 3. vſ. 13. expreſſiſſimis verbis docet, intellectum hominem beatum & fœlicem reddere, veramque animi tranquillitatem dare. Sic enim ait אשרי אדם מצא חכמה ובן אדם יפיק תבונה וגו ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום *beatus homo, qui invenit ſcientiam, & filius hominis, qui intelligentiam eruit.* Ratio eſt (ut verſ. 16. 17. pergit), quia *directe dat dierum longitudinem*, indirecte divitias & honorem; ejus viæ* (quas nimirum ſcientia indicat) *amœnæ ſunt, & omnes ejus ſemitæ pax.* Soli igitur ſapientes ex ſententia etiam Salomonis animo pacato & conſtante vivunt, non ut impii, quorum animus contrariis affectibus fluctuat, adeoque (ut Eſaias etiam ait cap. 57. vſ. 20.) pacem, neque quietem habent. Denique in his Salomonis Proverbiis maxime nobis notanda ſunt, quæ habentur in ſecundo cap., utpote quæ noſtram ſententiam quam clariſſime confirmant; ſic enim vſ. 3. ejuſd. cap. incipit כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך וגו אז תבין יראת יהוה ודעת אלהים תמצא כי יהוה יתן חכמה מפיו דעת ותבונה *nam ſi prudentiam inclamabis, & intelligentiæ dederis vocem tuam, &c., tunc timorem Dei intelliges, & Dei ſcientiam* (vel potius amorem; nam hæc duo verbum ידע *Jadah* ſignificat) *invenies; nam* (NB) *Deus dat ſapientiam: ex ore ſuo* (manat) *ſcientia & prudentia.* Quibus ſane verbis clariſſime indicat, I. quod ſola ſapientia, ſive intellectus nos doceat, Deum ſapienter timere, hoc eſt, vera religione colere. Deinde docet, ſapientiam, & ſcientiam ex Dei ore fluere, Deumque illam dare, quod quidem nos etiam ſupra oſtendimus, nempe, quod noſter intellectus noſtraque ſcientia a ſola Dei idea ſive cognitione pendeat, oriatur, & perficiatur. Pergit deinde verſ. 9. expreſſiſſimis verbis docere, hanc ſcientiam veram Ethicam, & Politicam continere, & ex ea deduci, אז תבין צדק ומשפט ומישרים כל מעגל טוב *tunc intelliges Juſtitiam, & Judicium, & rectitudines,* (&) *omnem bonam ſemitam,* nec his contentus pergit, כי תבוא חכמה בלבך ודעת לנפשך ינעם מזמה תשמור עליך תבונה תנצרכה *quando intrabit*

* *Hebraiſmus, nihil aliud ſigniſicans quam vitam.*

ſcientia in cor tuum, & ſapientia tibi erit ſuavis; tum tua providentia tibi vigilabit, & prudentia te cuſtodiet.* Quæ omnia cum ſcientia naturali plane conveniunt; hæc enim Ethicam docet, & veram virtutem, poſtquam rerum cognitionem acquiſivimus, & ſcientiæ præſtantiam guſtavimus. Quare fœlicitas, & tranquillitas ejus, qui naturalem intellectum colit, ex mente Salomonis etiam, non ab imperio fortunæ (hoc eſt Dei auxilio externo), ſed a ſua interna virtute (ſive Dei auxilio interno) maxime pendet, nempe, quia vigilando, agendo, & bene conſulendo ſe maxime conſervat. Denique nequaquam hic prætereundus eſt locus Pauli, qui habetur 1
cap. 1. vſ. 20. Epiſt. ad Rom., ubi (ut Tremellius vertit ex Syriaco textu) ſic ait, *occulta enim Dei, a fundamentis mundi, in creaturis ſuis per intellectum conſpiciuntur, & virtus & divinitas ejus, quæ eſt in æternum, adeo ut ſint ſine effugio.* Quibus ſatis clare indicat, unumquemque lumine naturali clare intelligere Dei virtutem, & æter- 1
nam divinitatem, ex qua ſcire & deducere poſſunt, quid iis quærendum, quidve fugiendum ſit, adeoque concludit, omnes ſine effugio eſſe, nec ignorantiâ excuſari poſſe, quod profecto poſſent, ſi de lumine ſupra naturali loqueretur, & de carnali Chriſti paſſione, & reſurrectione &c. Et ideo paulo infra verſ. 24. ſic per- 2
git, *propter hoc tradidit eos Deus in concupiſcentias immundas cordis eorum &c.* uſque ad finem capitis, quibus vitia ignorantiæ deſcribit, eaque tanquam ignorantiæ ſupplicia enarrat, quod plane convenit cum Proverbio illo Salomonis cap. 16. verſ. 22., quod jam citavimus, nempe, ומוסר אוילים אולת *& ſupplicium ſtultorum eſt* 2
ſtultitia. Quare non mirum, quod dicat Paulus maleficos eſſe inexcuſabiles: Nam prout unusquiſque ſeminat, ita metet, ex malis mala neceſſario ſequuntur, niſi ſapienter corrigantur, & ex bonis bona, ſi animi conſtantia comitetur. Scriptura itaque lumen, & legem divinam naturalem abſolute commendat; atque his, quæ in hoc 3
capite agere propoſueram, abſolvi.

---

* מזמה mezima *proprie cogitationem, deliberationem, & vigilantiam ſignificat.*

CAPUT V.

De Ratione, cur cæremoniæ inſtitutæ fuerint, & de fide hiſtoriarum, nempe, qua ratione, & quibus ea neceſſaria ſit.

IN ſuperiore Capite oſtendimus, legem divinam, quæ homines vere beatos reddit, & veram vitam docet, omnibus eſſe hominibus univerſalem; imo eam ex humana natura ita deduximus, ut ipſa humanæ menti innata, & quaſi inſcripta exiſtimanda ſit. Cum autem cæremoniæ, eæ ſaltem, quæ habentur in Vetere Teſtamento, Hebræis tantum inſtitutæ, & eorum imperio ita accommodatæ fuerint, ut maxima ex parte ab univerſa ſocietate, non autem ab unoquoque exerceri potuerint, certum eſt, eas ad legem divinam non pertinere, adeoque nec etiam ad beatitudinem & virtutem aliquid facere; ſed eas ſolam Hebræorum electionem, hoc eſt (per ea, quæ in tertio cap. oſtendimus) ſolam corporis temporaneam fœlicitatem, & imperii tranquillitatem reſpicere, propterea nonniſi ſtante eorum imperio, ullius uſus eſſe potuiſſe. Si eæ igitur in Vetere Teſtamento ad legem Dei referebantur, id propterea tantum fuit, quia ex revelatione vel ex fundamentis revelatis inſtitutæ fuerunt. Verum quia ratio tametſi ſolidiſſima apud communes Theologos non multum valet, lubet hic hæc, quæ modo oſtendimus Scripturæ etiam authoritate confirmare; & deinde ad majorem perſpicuitatem oſtendere, qua ratione, & quomodo cæremoniæ ad imperium Judæorum ſtabiliendum & conſervandum inſerviebant. Eſaias nihil clarius docet, quam quod lex divina abſolute ſumpta ſignificet illam legem univerſalem, quæ in verâ vivendi ratione conſiſtit, non autem cæremonias. Capite enim 1. vſ. 10. Propheta gentem ſuam vocat ad Legem divinam ex ſe audiendam, ex qua prius omnia ſacrificiorum genera ſecludit, & omnia feſta, & tandem legem ipſam docet (vide verſ. 16. 17.), atque his paucis comprehendit, nempe in purificatione animi, & virtutis ſive bonarum actionum uſu ſeu habitu, & denique inopi auxilium ferendo. Nec minus luculentum teſtimonium eſt illud Pſalmi 40. verſ. 7. 9.; hic enim Pſaltes Deum alloquitur זבח ומנחה לא חפצת אזנים כרית

לי עולה וחטאה לא שאלת תעשות רצונך אלהי חפצתי ותורתך בתוך מעי *ſacrificium & munus non voluiſti,* aures mihi perfodiſti, holocauſtum, & peccati oblationem non petiiſti; tuam voluntatem exequi, mi Deus, volui; nam lex tua eſt im meis viſceribus.* Vocat igitur illam tantum legem Dei, quæ viſceribus, vel menti inſcripta eſt, & ab ea cæremonias ſecludit; nam eæ ex ſolo inſtituto, & non ex natura ſunt bonæ, adeoque neque mentibus inſcriptæ. Præter hæc alia adhuc in Scriptura reperiuntur, quæ idem teſtantur, ſed hæc duo attuliſſe ſufficit. Quod autem cæremoniæ nihil ad beatitudinem juvent, ſed quod tantum imperii temporaneam fœlicitatem 1
reſpiciant, etiam ex ipſa Scriptura conſtat, quæ pro cæremoniis nihil niſi corporis commoda, & delicias promittit, & pro ſola lege divina univerſali beatitudinem. In quinque enim libris, qui Moſis vulgo dicuntur, nihil aliud, ut ſupra diximus, promittitur, quam hæc temporanea fœlicitas, nempe honores, ſive fama, victoriæ, 1
divitiæ, deliciæ, & valetudo. Et quamvis quinque illi libri, præter cæremonias, multa moralia contineant, hæc tamen in iis non continentur, tanquam documenta moralia, omnibus hominibus univerſalia, ſed tanquam mandata ad captum, & ingenium ſolius Hebrææ nationis maxime accommodata, & quæ adeo etiam ſolius 2
imperii utilitatem ſpectant. Ex. gr. Moſes non tanquam doctor aut Propheta Judæos docet, ne occidant neque furentur, ſed hæc tanquam legiſlator & princeps jubet; non enim documenta ratione comprobat, ſed juſſibus pœnam addit, quæ pro ingenio uniuſcujuſque nationis variare poteſt & debet, ut experientia ſatis docuit. 2
Sic etiam juſſum de non committendo adulterio, ſolius rei publicæ & imperii utilitatem reſpicit; nam ſi documentum morale docere voluiſſet, quod non ſolam reipublicæ utilitatem, ſed animi tranquillitatem, & veram uniuſcujuſque beatitudinem reſpiceret, tum non tantum actionem externam, ſed & ipſum animi conſen- 3
ſum damnaret, ut Chriſtus fecit, qui documenta univerſalia tantum docuit (vide Matth. cap. 5. vſ. 28.), & hac de cauſa Chriſtus præmium ſpirituale, non autem ut Moſes corporeum promittit; nam Chriſtus, uti dixi, non ad imperium conſervandum, & leges inſti-

* *Eſt phraſis ad ſignificandum perceptionem.*

tuendum, ſed ad ſolam legem univerſalem docendum miſſus fuit; & hinc facile intelligimus, Chriſtum legem Moſis minime abrogaviſſe, quandoquidem Chriſtus nullas novas leges in rempublicam introducere voluerit, nec aliud magis curaverit, quam documenta moralia docere, eaque a legibus Reipublicæ diſtinguere, idque maxime propter Phariſæorum ignorantiam, qui putabant, illum beate vivere, qui jura Reipublicæ ſive legem Moſis defendebat; cum tamen ipſa, uti diximus, nullam niſi Reipublicæ rationem habuerit, nec tam ad Hebræos docendum, quam cogendum inſerviverit. Sed ad noſtrum propoſitum revertamur, & alia Scripturæ loca, quæ pro cæremoniis nihil præter corporis commoda, & pro ſolâ lege divina univerſali beatitudinem promittunt, in medium proferamus. Inter Prophetas nemo clarius quam Eſaias hoc docuit; hic enim cap. 58., poſtquam hypocriſin damnavit, libertatem, & charitatem erga ſe, & proximum commendat, & pro his hæc promittit אז יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח והלך לפניך צדקך כבוד יהוה יאספך *tunc erumpet ſicuti aurora lux tua, & tua ſanitas protinus efflореſcet, & ibit ante te juſtitia tua, & gloria Dei te* aggregabit &c.* Poſt hæc ſabbatum etiam commendat, pro cujus in obſervando diligentia, hoc promittit אז תתענג על יהוה והרכבתיך על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי יהוה דבר *tunc ** cum Deo delectaberis, & te *** equitare faciam ſuper excelſa terræ, & faciam, ut comedas hæreditatem Jacobi, tui patris, ut os Jehovæ locutum eſt.* Videmus itaque Prophetam pro libertate, & charitate mentem ſanam in corpore ſano, Deique gloriam etiam poſt mortem promittere: pro cæremoniis autem nihil niſi imperii ſecuritatem, proſperitatem, & corporis fœlicitatem. In Pſalmis 15. & 24. nulla fit cæremoniarum mentio, ſed tantum documentorum moralium, nimirum, quia in iis de ſola beatitudine agitur, eaque ſola proponitur, quamvis tamen parabolice; nam certum eſt, ibi per montem Dei, ejuſque tentoria, & horum inhabitationem, beatitudinem, & animi tranquillitatem, non vero montem Hieroſolymæ, neque Mo-

* *Hebraiſmus, quo tempus mortis ſignificatur;* aggregari ad populos ſuos, *mori ſignificat, vide Geneſ. cap. 49. verſ. 29. 33.* —— ** *Significat honeſte delectari ſicuti etiam belgice dicitur,* **met Godt / en met eere.** —— *** *Significat imperium, tanquam equum fræno tenere.*

ſis tabernaculum intelligi; hæc enim loca a nemine inhabitabantur, nec niſi ab iis, qui ex ſola tribu Levi erant, adminiſtrabantur. Porro omnes etiam illæ Salomonis ſententiæ, quas in ſuperiore capite attuli, pro ſolo cultu intellectus & ſapientiæ, veram promittunt beatitudinem, nempe, quod ex ea tandem timor Dei intelligetur, & Dei ſcientia invenietur. Quòd autem Hebræi poſt deſtructum eorum imperium non tenentur cæremonias exercere, patet ex Jeremia, qui, ubi urbis vaſtationem prope inſtare vidit, & prædicat, ait *Deum eos tantum diligere, qui ſciunt & intelligunt, quod ipſe exercet miſericordiam, judicium, & juſtitiam in mundo; adeoque in poſterum non niſi eos, qui hæc norunt, laude dignos æſtimandos eſſe* (vide cap. 9. verſ. 23.), quaſi diceret, Deum poſt urbis vaſtationem nihil ſingulare a Judæis exigere, nec aliud ab iiſdem in poſterum petere præter legem naturalem, quâ omnes mortales tenentur. Novum præterea Teſtamentum hoc ipſum plane confirmat, in eo enim, uti diximus, documenta tantum moralia docentur, & pro iis regnum cœleſte promittitur, cæremonias autem, poſtquam Euangelium aliis etiam gentibus, qui alterius Reipublicæ jure tenebantur, prædicari incepit, miſſas fecerunt Apoſtoli; quod autem Phariſæi poſt amiſſum imperium eas, aut ſaltem magnam earum partem retinuerint, id magis animo Chriſtianis adverſandi, quam Deo placendi fecerunt. Nam poſt primam urbis vaſtationem, cum Babylonem captivi ducti fuerunt, quia tum in ſectas non erant, quod ſciam, diviſi, ſtatim cæremonias neglexerunt, imo toti legi Moſis valedixerunt, patriæque jura oblivioni, ut plane ſuperflua, tradiderunt, & ſe cum cæteris nationibus immiſcere inceperunt, ut ex Hezdra, & Nehemia ſatis ſuperque conſtat; quare non dubium eſt, quin Judæi, jam poſt diſſolutum imperium, lege Moſis non magis teneantur, quam antequam eorum ſocietas, & Reſpublica inceperit; dum enim inter alias Nationes, ante exitum ex Ægypto vixerunt, nullas leges peculiares habuerunt, nec ullo, niſi naturali jure, & ſine dubio, etiam jure Reipublicæ, in qua vivebant, quatenus legi divinæ naturali non repugnabat, tenebantur. Quod autem Patriarchæ Deo ſacrificaverunt, id feciſſe puto, ut ſuum animum, quem a pueritia ſacrificiis aſſuetum habebant, magis ad devotionem incitarent; omnes enim homines a tempore Enos

ſacrificiis plane conſueverant, ita ut iis ſolis maxime ad devotionem incitarentur. Patriarchæ igitur non ex jure aliquo divino imperante, vel ex univerſalibus fundamentis legis divinæ edocti, ſed ex ſola illius temporis conſuetudine, Deo ſacrificaverunt, & ſi ex alicujus mandato id fecerunt, mandatum illud nullum aliud fuit, quam jus Reipublicæ, in quâ vivebant, quo etiam (ut jam hic, & etiam capite tertio, cum de Malkitſedek loquuti ſumus, notavimus) tenebantur.

His puto, me meam ſententiam Scripturæ authoritate confirmaviſſe; ſupereſt jam oſtendere, quomodo & qua ratione cæremoniæ inſerviebant ad imperium Hebræorum conſervandum, & ſtabiliendum; quod quam pauciſſimis potero, ex univerſalibus fundamentis oſtendam. Societas non tantum ad ſecure ab hoſtibus vivendum, ſed etiam ad multarum rerum compendium faciendum, perutilis eſt, & maxime etiam neceſſaria; nam, niſi homines invicem operam mutuam dare velint, ipſis & ars, & tempus deficeret ad ſe, quoad ejus fieri poteſt, ſuſtentandum, & conſervandum. Non enim omnes ad omnia æque apti ſunt, nec unuſquiſque potis eſſet ad ea comparandum, quibus ſolus maxime indiget. Vires, & tempus, inquam, unicuique deficerent, ſi ſolus deberet arare, ſeminare, metere, molere, coquere, texere, ſuere, & alia perplurima, ad vitam ſuſtentandum efficere, ut jam taceam artes, & ſcientias, quæ etiam ad perfectionem humanæ naturæ, ejuſque beatitudinem ſunt ſumme neceſſariæ. Videmus enim eos, qui barbare ſine politiâ vivunt, vitam miſeram, & pæne brutalem agere, nec tamen pauca illa, miſera & impolita, quæ habent, ſine mutua opera, qualis qualis ea ſit, ſibi comparant. Jam ſi homines a natura ita eſſent conſtituti, ut nihil niſi id, quod vera ratio indicat, cuperent, nullis ſane legibus indigeret ſocietas, ſed abſolute ſufficeret, homines vera documenta moralia docere, ut ſponte integro & liberali animo id, quod vere utile eſt, agerent. Verum longe aliter cum humana natura conſtitutum eſt; omnes quidem ſuum utile quærunt, at minime ex ſanæ rationis dictamine, ſed perplurimum ex ſola libidine, & animi affectibus abrepti (qui nullam temporis futuri, aliarumque rerum rationem habent) res appetunt, utileſque judicant. Hinc fit, ut nulla

ſocietas poſſit ſubſiſtere, abſque imperio, & vi, & conſequenter legibus, quæ hominum libidinem, atque effrænatum impetum moderentur, & cohibeant: non tamen humana natura patitur abſolute ſe cogi, & ut Seneca Tragicus ait, violenta imperia nemo continuit diu; moderata durant: quamdiu enim homines ex ſolo metu agunt, tamdiu id, quod maxime nolunt, faciunt, nec rationem utilitatis & neceſſitatis rei agendæ tenent, ſed id tantum curant, ne capitis, aut ſupplicii rei ſint ſcilicet. Imo non poſſunt malo, aut damno imperatoris, quamvis cum ſuo magno etiam malo non tamen lætari, ipſique omnia mala non cupere, &, ubi poterunt, adferre. Homines deinde nihil minus pati poſſunt, quam ſuis æqualibus ſervire, & ab iis regi. Denique nihil difficilius, quam libertatem hominibus ſemel conceſſam iterum adimere. Ex his ſequitur Primo, quod vel tota ſocietas, ſi fieri poteſt, collegialiter imperium tenere debet, ut ſic omnes ſibi, & nemo ſuo æquali ſervire teneatur, vel, ſi pauci, aut unus ſolus imperium teneat, is aliquid ſupra communem humanam naturam habere, vel ſaltem ſummis viribus conari debet, vulgo id perſuadere. Deinde leges in quocunque imperio ita inſtitui debent, ut homines non tam metu, quam ſpe alicujus boni, quod maxime cupiunt, retineantur; hoc enim modo unuſquiſque cupide ſuum officium faciet. Denique quoniam obedientia in eo conſiſtit, quod aliquis mandata ex ſola imperantis authoritate exequatur, hinc ſequitur eandem in ſocietate, cujus imperium penes omnes eſt, & leges ex communi conſenſu ſanciuntur, nullum locum habere, &, ſive in tali ſocietate leges augeantur, vel minuantur, populum nihilominus æque liberum manere, quia non ex authoritate alterius, ſed ex proprio ſuo conſenſu agit. At contra accidit, ubi unus ſolus imperium abſolute tenet; nam omnes ex ſola authoritate unius mandata imperii exequuntur, adeoque, niſi ita ab initio educati fuerint, ut ab ore imperantis pendeant, difficile is poterit, ubi opus erit, novas leges inſtituere, & libertatem ſemel conceſſam populo adimere.

His ſic univerſaliter conſideratis, ad Hebræorum rempublicam deſcendamus. Hi cum primum Ægypto exiverunt, nullo alterius nationis jure amplius tenebantur, adeoque iis licebat, novas leges

ad libitum ſancire, ſive nova jura conſtituere, & imperium, ubicunque locorum vellent, tenere &, quas terras vellent, occupare. Attamen ad nihil minus erant apti, quam ad jura ſapienter conſtituendum, & imperium penes ſeſe collegialiter retinendum; rudis fere ingenii omnes erant, & miſera ſervitute confecti. Imperium igitur penes unum tantum manere debuit, qui cæteris imperaret, eoſque vi cogeret, & qui denique leges præſcriberet, & impoſterum eas interpretaretur. Hoc autem imperium Moſes facile retinere potuit, quia divina virtute ſupra cæteros excellebat, & ſe eam habere populo perſuaſit, multiſque teſtimoniis oſtendit (vide Exodi cap. 14. verſ. ultimo, & cap. 19. verſ. 9.); is itaque virtute, qua pollebat, divinâ jura conſtituit, & populo præſcripſit: at in iis ſummam curam geſſit, ut populus, non tam metu, quam ſponte ſuum officium faceret; ad quod hæc duo eum maxime cogebant, populi ſcilicet ingenium contumax (quod ſola vi cogi non patitur), & inſtans bellum; ubi, ut res proſpere cedant, milites magis hortari, quam pœnis, & minis territare neceſſe eſt: ſic enim unuſquiſque magis ſtudet virtute, & magnanimitate animi clarere, quam ſupplicium tantum vitare. Hac igitur de cauſâ Moſes virtute, & juſſu divino religionem in Rempublicam introduxit, ut populus non tam ex metu, quam devotione ſuum officium faceret. Deinde eos beneficiis obligavit, & divinitus multa in futurum promiſit, nec leges admodum ſeveras ſancivit, quod unuſquiſque, qui iis ſtuduit, facile nobis concedet, præcipue ſi ad circumſtantias, quæ ad aliquem reum damnandum requirebantur, attenderit. Denique, ut populus, qui ſui juris eſſe non poterat, ab ore imperantis penderet, nihil hominibus ſcilicet ſervituti aſſuetis ad libitum agere conceſſit; nihil enim populus agere poterat, quin ſimul teneretur legis recordari, & mandata exequi, quæ a ſolo imperantis arbitrio pendebant; non enim ad libitum, ſed ſecundum certum, & determinatum juſſum legis licebat arare, ſeminare, metere, item nec aliquid comedere, induere, neque caput, & barbam radere, neque lætari, nec abſolute aliquid agere licebat, niſi ſecundum juſſa, & mandata in legibus præſcripta, nec hoc tantum, ſed etiam in poſtibus, manibus, & inter oculos ſigna quædam habere tenebantur, quæ eos ſem-

per obedientiam monerent. Hic igitur ſcopus cæremoniarum fuit, ut homines nihil ex proprio decreto, ſed omnia ex mandato alterius agerent, & continuis actionibus, & meditationibus faterentur, ſe nihil prorſus ſui, ſed omnino alterius juris eſſe: ex quibus omnibus luce clarius conſtat, cæremonias ad beatitudinem nihil facere, & illas Veteris Teſtamenti, imo totam legem Moſis nihil aliud, quam Hebræorum imperium, & conſequenter nihil præter corporis commoda ſpectaviſſe. Quod autem ad Chriſtianorum cæremonias attinet, nempe Baptiſmum, Cœnam dominicam, feſta, orationes externas, & ſi quæ adhuc aliæ, quæ toti Chriſtianiſmo communes ſunt, ſemperque fuerunt, ſi eæ unquam a Chriſto, aut ab Apoſtolis inſtitutæ ſunt (quod adhuc mihi non ſatis conſtat), eæ nonniſi ut univerſalis Eccleſiæ ſigna externa inſtitutæ ſunt, non autem ut res, quæ ad beatitudinem aliquid faciunt, vel quæ aliquid Sanctimoniæ in ſe habeant; quare, quamvis hæ cæremoniæ non ratione imperii, ratione tamen integræ Societatis tantum inſtitutæ ſunt; adeoque ille, qui ſolus vivit, iis minime tenetur; imo, qui in imperio, ubi Chriſtiana religio interdicta eſt, vivit, is ab his cæremoniis abſtinere tenetur, & nihilominus poterit beate vivere. Hujus rei exemplum in regno Japonenſium habetur, ubi Chriſtiana religio interdicta eſt, & Belgæ, qui ibi habitant, ex mandato Societatis Indiæ Orientalis ab omni externo cultu abſtinere tenentur; nec hoc alia authoritate jam confirmare puto; & quamvis non difficile foret, hoc ipſum etiam ex fundamentis Novi Teſtamenti deducere, & forte claris inſuper teſtimoniis oſtendere, hæc tamen libentius miſſa facio, quia ad alia feſtinat animus. Pergo itaque ad id, de quo ſecundo loco in hoc capite agere conſtitui; ſcilicet quibus, & qua ratione fides hiſtoriarum in Sacris contentarum neceſſaria ſit: Ut autem hoc lumine naturali inveſtigetur, ſic procedendum videtur.

Si quis hominibus aliquid ſuadere, vel diſſuadere vult, quod per ſe notum non eſt, is, ut id iidem amplectantur, rem ſuam ex conceſſis deducere, eoſque experientia vel ratione convincere debet, nempe ex rebus, quas per ſenſus experti ſunt, in natura contingere, vel ex axiomatibus intellectualibus per ſe notis: at niſi experientia talis ſit, ut clare, & diſtincte intelligatur, quamvis hominem

convincat, non tamen poterit ipſa intellectum æque afficere, ejuſque nebulas diſſipare, ac cum res docenda ex ſolis axiomatibus intellectualibus, hoc eſt, ex ſola virtute intellectus, ejuſque in percipiendo ordine, deducitur, præſertim ſi quæſtio de re ſpirituali, & quæ ſub ſenſus nullo modo cadit, ſit. Verum quia ad res ex ſolis notionibus intellectualibus deducendum, longa perceptionum concatenatio ſæpiſſime requiritur, & præterea etiam ſumma præcautio, ingenii perſpicacitas, & ſumma continentia, quæ omnia raro in hominibus reperiuntur, ideo homines ab experientia doceri malunt, quam omnes ſuas perceptiones ex paucis axiomatibus deducere, & invicem concatenare; unde ſequitur, quod ſi quis doctrinam aliquam integram nationem, ne dicam, univerſum humanum genus docere, & ab omnibus in omnibus intelligi vult, is rem ſuam ſolâ experientiâ confirmare tenetur, rationesque ſuas, & rerum docendarum definitiones ad captum plebis, quæ maximam humani generis partem componit, maxime accommodare, non autem eas concatenare, neque definitiones, prout ad rationes melius concatenandum inſerviunt, tradere; alias doctis tantum ſcribet, hoc eſt, a pauciſſimis tantum hominibus, ſi cum reliquis comparentur, poterit intelligi. Cum itaque tota Scriptura in uſum integræ nationis prius, & tandem univerſi humani generis revelata fuerit, neceſſario ea, quæ in ipſa continentur, ad captum plebis maxime accommodari debuerunt, & ſolâ experientiâ comprobari. Rem clarius explicemus. Quæ Scriptura docere vult, quæ ſolam ſpeculationem ſpectant, hæc potiſſimum ſunt, nempe dari Deum, ſive ens, quod omnia fecit, & ſummâ ſapientiâ dirigit, & ſuſtentat, & quod hominum ſummam habet curam, nempe eorum, qui piè & honeſtè vivant: reliquos autem multis ſuppliciis punit, & a bonis ſegregat. Atque hæc Scriptura ſola experientia comprobat, nempe iis, quas narrat, hiſtoriis, nec ullas harum rerum definitiones tradit, ſed omnia verba, & rationes captui plebis accommodat. Et quamvis experientia nullam harum rerum claram cognitionem dare poſſit, nec docere, quid Deus ſit, & qua ratione res omnes ſuſtentet, & dirigat, hominumque curam habeat, poteſt tamen homines tantum docere, & illuminare, quantum ad obe-

dientiam, & devotionem eorum animis imprimendum ſufficit. Atque ex his ſatis clare conſtare puto, quibus, & qua ratione fides hiſtoriarum in Sacris contentarum neceſſaria ſit: ex modo oſtenſis enim evidentiſſime ſequitur, earum notitiam, & fidem vulgo, cujus ingenium ad res clare, & diſtincte percipiendum non valet, ſumme eſſe neceſſariam. Deinde, eum, qui eas negat, quia non credit Deum eſſe, neque eum rebus, & hominibus providere, impium eſſe: qui autem eas ignorat, & nihilominus lumine naturali novit, Deum eſſe, & quæ porro diximus, & deinde veram vivendi rationem habet, beatum omnino eſſe, imo vulgo beatiorem, quia præter veras opiniones, clarum inſuper, & diſtinctum habet conceptum: denique ſequitur, eum, qui has hiſtorias Scripturæ ignorat, nec lumine naturali aliquid novit, ſi non impium, ſive contumacem, inhumanum tamen eſſe, & pæne brutum, nec ullum Dei donum habere. Verum hic notandum, nos cum dicimus, notitiam hiſtoriarum vulgo ſumme eſſe neceſſariam, non intelligere notitiam omnium prorſus hiſtoriarum, quæ in Sacris Literis continentur, ſed tantum earum, quæ præcipuæ ſunt, & quæ ſolæ, ſine reliquis, doctrinam, quam modo diximus, evidentius oſtendunt, hominumque animos maxime movere poſſunt. Nam, ſi omnes Scripturæ hiſtoriæ neceſſariæ eſſent ad ejus doctrinam probandam, nec concluſio elici poſſet, niſi ex univerſali conſideratione omnium prorſus hiſtoriarum, quæ in ipſa continentur, tum ſane ejus doctrinæ demonſtratio, & concluſio non tantum plebis, ſed abſolute humanum captum, & vires ſuperaret; quis enim ad tam magnum numerum hiſtoriarum ſimul attendere poſſet, & ad tot circumſtantias, & partes doctrinæ, quæ ex tot tamque diverſis hiſtoriis deberet elici. Ego ſaltem mihi non poſſum perſuadere, quod homines illi, qui nobis Scripturam, prout eam habemus, reliquerunt, tanto ingenio abundaverint, ut talem demonſtrationem inveſtigare potuerint, & multo minus, quod doctrina Scripturæ non poſſet intelligi, niſi auditis litibus Iſaaci, Achitophelis conſiliis Abſolomo datis, & bello civili Judæorum, & Iſraëlitarum, & aliis ad hunc modum Chronicis; aut quod primis Judæis, qui tempore Moſis vixerunt, ipſa doctrina ex hiſtoriis non æque facile demon-

ſtrari potuerit, ac iis, qui tempore Heſdræ vixerunt. Sed de his fuſius in ſequentibus. Vulgus itaque eas tantum hiſtorias, quæ maxime eorum animos ad obedientiam & devotionem movere poſſunt, ſcire tenetur. At ipſum vulgus non ſatis aptum eſt ad faciendum de iis judicium, utpote quod magis narrationibus, & rerum ſingulari & inexpectato eventu, quam ipſa hiſtoriarum doctrinâ delectatur: atque hac de cauſa præter lectionem hiſtoriarum Paſtoribus ſive Eccleſiæ miniſtris inſuper indiget, qui ipſum pro imbecillitate ejus ingenii doceant. Attamen ne a noſtro propoſito divagemur, ſed id, quod præcipue intendebamus oſtendere, concludamus, nempe fidem hiſtoriarum, quæcunque demum eæ ſint, ad legem divinam non pertinere, nec homines per ſe beatos reddere, neque ullam utilitatem, niſi ratione doctrinæ, habere, qua ſola ratione aliæ hiſtoriæ aliis præſtantiores poſſunt eſſe. Narrationes igitur in Vetere, & Novo Teſtamento contentæ, reliquis profanis, & ipſæ etiam inter ſe, unæ aliis præſtantiores ſunt, pro ratione ſalutarium opinionum, quæ ex iis ſequuntur. Quare ſi quis hiſtorias S. Scripturæ legerit, eique in omnibus fidem habuerit, nec tamen ad doctrinam, quam ipſa iiſdem docere intendit, attenderit, nec vitam emendaverit, perinde ipſi eſt, ac ſi Alcoranum, aut Poëtarum fabulas Scenicas, aut ſaltem communia Chronica ea attentione, qua vulgus ſolet, legiſſet; & contra, uti diximus, is, qui eas plane ignorat, & nihilominus ſalutares habet opiniones, veramque vivendi rationem, is abſolute beatus eſt, & revera Chriſti Spiritum in ſe habet. At Judæi contra plane ſentiunt; ſtatuunt enim veras opiniones, veramque vivendi rationem nihil prodeſſe ad beatitudinem, quamdiu homines eas ex ſolo lumine naturali amplectuntur, & non ut documenta Moſi prophetice revelata: hoc enim Maimonides cap. 8. Regum lege 11. aperte his verbis audet affirmare, כל המקבל שבע מצות ונזהר לעשותן הרי זה מחסידי אומות העולם ויש לו חלק לעולם הבא : והוא שיקבל אותן ויעשה אותן מפני שצוה בהן הקדוש ברוך הוא בתורה והודיענו על ידי משה רבינו שבני נח מקודם נצטוו בהן אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת אין זה גר תושב ואינו מחסידי אומות העולם ואינו מחכמיהם : *omnis, qui ad ſe ſuſcipit* ſeptem*

* NB. *Judæos putare, Deum Noæ ſeptem præcepta dediſſe, & iis ſolis omnes nationes teneri: Hebrææ autem ſoli alia perplurima præterea dediſſe, ut eam beatiorem reliquis faceret.*

præcepta, & ea diligenter exequutus fuerit, is ex piis Nationum eſt, & hæres futuri mundi; videlicet ſi ipſa ſuſceperit & exequutus fuerit, propterea, quod Deus ea in lege præceperit, & quod nobis per Moſen revelaverit, quod filiis Noæ eadem antea præcepta fuerunt, ſed ſi ea a ratione ductus exequutus fuerit, hic non eſt incola, nec ex piis, nec ex ſcientibus Nationum. Hæc ſunt verba Maimonidis, quibus R. Joſeph filius Shem Tob in ſuo libro, quem vocat Kebod Elohim, ſeu *gloriam Dei* addit, quod quamvis Ariſtoteles (quem ſummam Ethicam ſcripſiſſe putat, & ſupra omnes æſtimat) nihil eorum, quæ ad veram Ethicam ſpectant, & quæ etiam in ſua Ethica amplexus eſt, omiſiſſet, ſed omnia diligenter exequutus fuiſſet, hoc tamen ipſi ad ſalutem prodeſſe non potuit, quia ea, quæ docet, non amplexus eſt, ut documenta divina prophetice revelata, ſed ex ſolo dictamine rationis. Verum hæc omnia mera eſſe figmenta, & nullis rationibus, neque Scripturæ authoritate ſuffulta, unicuique hæc attente legenti ſatis conſtare exiſtimo, quare ad eandem rem refutandum, ipſam recenſuiſſe ſufficit; nec etiam eorum ſententiam hic refutare in animo eſt, qui nimirum ſtatuunt, lumen naturale nihil ſani de iis, quæ ad veram ſalutem ſpectant, docere poſſe; hoc enim ipſi, qui nullam ſanam rationem ſibi concedunt, nulla etiam ratione probare poſſunt; & ſi aliquid ſupra rationem ſe habere venditant, id merum eſt figmentum, & longe infra rationem, quod jam ſatis eorum communis vivendi modus indicavit. Sed de his non eſt opus apertius loqui. Hoc tantum addam, nos neminem, niſi ex operibus cognoſcere poſſe; qui itaque his fructibus abundaverit, ſcilicet charitate, gaudio, pace, longanimitate, benignitate, bonitate, fide, manſuetudine, & continentia, adverſus quos (ut Paulus in Epiſtola ad Galatas cap. 5. vſ. 22. ait) lex non eſt poſita, is, ſive ex ſola ratione, ſive ex ſola Scriptura edoctus ſit, a Deo revera edoctus eſt, & omnino beatus. His itaque omnia, quæ circa legem divinam agere conſtitueram, abſolvi.

CAPUT VI.

De Miraculis.

SIcuti ſcientiam illam, quæ captum humanum ſuperat, divinam, ſic opus, cujus cauſa vulgo ignoratur, divinum, ſive Dei opus vocare conſueverunt homines: vulgus enim tum Dei potentiam & providentiam quam clariſſime conſtare putat, cum aliquid in natura inſolitum, & contra opinionem, quam ex conſuetudine de naturâ habet, contingere videt; præſertim ſi id in ejus lucrum aut commodum ceſſerit, & ex nulla re clarius exiſtentiam Dei probari poſſe exiſtimat, quam ex eo, quod natura, ut putant, ſuum ordinem non ſervet; & propterea illos omnes Deum, aut ſaltem Dei providentiam tollere putant, qui res, & miracula per cauſas naturales explicant, aut intelligere ſtudent: Exſtimant ſcilicet, Deum tamdiu nihil agere, quamdiu natura ſolito ordine agit, & contra, potentiam naturæ & cauſas naturales tamdiu eſſe otioſas, quamdiu Deus agit; duas itaque potentias numero ab invicem diſtinctas imaginantur, ſcilicet, potentiam Dei, & potentiam rerum naturalium, a Deo tamen certo modo determinatam, vel (ut plerique magis hodierno tempore ſentiunt) creatam. Quid autem per utramque, & quid per Deum & naturam intelligant, neſciunt ſane, niſi quod Dei potentiam tanquam Regiæ cujuſdam majeſtatis imperium, naturæ autem tanquam vim & impetum imaginentur. Vulgus itaque opera naturæ inſolita vocat miracula, ſive Dei opera, & partim ex devotione, partim ex cupiditate adverſandi iis, qui ſcientias naturales colunt, rerum cauſas naturales neſcire cupit, & ea tantum audire geſtit, quæ maxime ignorat, quæque propterea maxime admiratur. Videlicet, quia nulla alia ratione, niſi cauſas naturales tollendo, reſque extra naturæ ordinem imaginando, Deum adorare, omniaque ad ejus imperium & voluntatem referre poteſt, nec Dei potentiam magis admiratur, niſi dum potentiam naturæ a Deo quaſi ſubactam imaginatur. Quod quidem originem duxiſſe videtur a primis Judæis, qui ut Ethnicos ſui temporis, qui Deos viſibiles adorabant, videlicet Solem, Lunam, Terram, Aquam, Aërem &c. convincerent, iiſque oſtenderent, Deos illos

imbecilles & inconſtantes, ſive mutabiles, & ſub imperio Dei inviſibilis eſſe, miracula ſua narrabant, quibus inſuper conabantur oſtendere, totam naturam ex Dei, quem adorabant, imperio in eorum tantum commodum dirigi, quod quidem hominibus adeo arriſit, ut in hoc uſque tempus miracula fingere non ceſſaverint, ut ipſi Deo dilectiores reliquis, cauſaque finalis, propter quam Deus omnia creavit & continuo dirigit, crederentur. Quid ſibi vulgi ſtultitia non arrogat, quod nec de Deo, nec de natura ullum ſanum habet conceptum, quod Dei placita cum hominum placitis confundit, & quod denique naturam adeo limitatam fingit, ut hominem ejus præcipuam partem eſſe credat. His vulgi de Natura, & miraculis opiniones, & præjudicia ſatis prolixe enarravi; attamen, ut rem ordine edoceam, oſtendam I. Nihil contra naturam contingere, ſed ipſam æternum fixum, & immutabilem ordinem ſervare, & ſimul, quid per miraculum intelligendum ſit. II. Nos ex miraculis, nec eſſentiam nec exiſtentiam, & conſequenter, nec providentiam Dei poſſe cognoſcere, ſed hæc omnia longe melius percipi ex fixo & immutabili naturæ ordine. III. Ex aliquot Scripturæ exemplis oſtendam, ipſam Scripturam per Dei decreta & volitiones, & conſequenter providentiam nihil aliud intelligere, quam ipſum naturæ ordinem, qui ex ejus æternis legibus neceſſario ſequitur. IV. denique de modo miracula Scripturæ interpretandi, & de iis, quæ præcipue circa miraculorum narrationes notari debeant, agam. Et hæc præcipua ſunt, quæ ad hujus capitis argumentum ſpectant, & quæ præterea ad intentum totius hujus operis non parum inſervire exiſtimo. Ad primum quod attinet, id facile oſtenditur ex iis, quæ in Cap. IV. circa legem divinam demonſtravimus; nempe, omne id, quod Deus vult ſive determinat, æternam neceſſitatem & veritatem involvere; oſtendimus enim ex eo, quod Dei intellectus a Dei voluntate non diſtinguitur, idem nos affirmare, cum dicimus Deum aliquid velle, ac cum dicimus, Deum id ipſum intelligere; quare eadem neceſſitate, qua ex natura & perfectione divina ſequitur, Deum rem aliquam, ut eſt, intelligere, ex eadem ſequitur, Deum eandem, ut eſt, velle. Cum autem nihil, niſi ex ſolo divino decreto neceſſario verum ſit, hinc clariſſime ſequitur, leges naturæ univerſa-

les mera eſſe decreta Dei, quæ ex neceſſitate & perfectione naturæ divinæ ſequuntur. Si quid igitur in natura contingeret, quod ejus univerſalibus legibus repugnaret, id decreto, & intellectui, & naturæ divinæ neceſſario etiam repugnaret; aut ſi quis ſtatueret, Deum aliquid contra leges naturæ agere, is ſimul etiam cogeretur ſtatuere, Deum contra ſuam naturam agere, quo nihil abſurdius. Idem etiam facile ex hoc poſſet oſtendi, quod nimirum potentia naturæ ſit ipſa divina potentia & virtus; divina autem potentia ſit ipſiſſima Dei eſſentia, ſed hoc impræſentiarum libentius omitto. Nihil igitur in * natura contingit, quod ipſius legibus univerſalibus repugnet; at nec etiam aliquid, quod cum iiſdem non convenit, aut ex iiſdem non ſequitur: nam quicquid fit, per Dei voluntatem & æternum decretum fit, hoc eſt, ut jam oſtendimus, quicquid fit, id ſecundum leges & regulas, quæ æternam neceſſitatem & veritatem involvunt, fit; natura itaque leges & regulas, quæ æternam neceſſitatem & veritatem involvunt, quamvis omnes nobis notæ non ſint, ſemper tamen obſervat, adeoque etiam fixum atque immutabilem ordinem; nec ulla ſana ratio ſuadet, naturæ limitatam potentiam & virtutem tribuere, ejuſque leges ad certa tantum, & non ad omnia aptas, ſtatuere; nam, cum virtus, & potentia naturæ ſit ipſa Dei virtus & potentia, leges autem & regulæ naturæ ipſa Dei decreta, omnino credendum eſt, potentiam naturæ infinitam eſſe, ejuſque leges adeo latas, ut ad omnia, quæ & ab ipſo divino intellectu concipiuntur, ſe extendant; alias enim, quid aliud ſtatuitur, quam quod Deus naturam adeo impotentem creaverit, ejuſque leges & regulas adeo ſteriles ſtatuerit, ut ſæpe de novo ei ſubvenire cogatur, ſi eam conſervatam vult, & ut res ex voto ſuccedant, quod ſane a ratione alieniſſimum eſſe exiſtimo. Ex his itaque, quod in natura nihil contingit, quod ex ejus legibus non ſequitur, & quod ejus leges ad omnia, quæ & ab ipſo Divino intellectu concipiuntur, ſe extendunt, & quod denique natura fixum atque immutabilem ordinem ſervat, clariſſime ſequitur, nomen miraculi non niſi reſpective ad hominum opiniones poſſe intelligi, & nihil aliud

* NB. *Me hic per Naturam non intelligere ſolam materiam, ejuſque affectiones, ſed præter materiam, alia infinita.*

ſignificare, quam opus, cujus cauſam naturalem exemplo alterius rei ſolitæ explicare non poſſumus, vel ſaltem ipſe non poteſt, qui miraculum ſcribit aut narrat. Poſſem quidem dicere, miraculum eſſe id, cujus cauſa ex principiis rerum naturalium lumine naturali notis explicari nequit; verum, quoniam miracula ad captum vulgi facta fuerunt, quod quidem principia rerum naturalium plane ignorabat, certum eſt, antiquos id pro miraculo habuiſſe, quod explicare non poterant eo modo, quo vulgus res naturales explicare ſolet, recurrendo ſcilicet ad memoriam, ut alterius rei ſimilis, quam ſine admiratione imaginari ſolet, recordetur; tum enim vulgus rem aliquam ſe ſatis intelligere exiſtimat, cum ipſam non admiratur. Antiqui itaque, & omnes fere in hoc uſque tempus nullam præter hanc normam miraculi habuerunt; quare non dubitandum, quin in Sacris Literis multa tanquam miracula narrentur, quorum cauſæ ex principiis rerum naturalium notis facile poſſunt explicari, ut jam ſupra innuimus in Cap. II., cum de eo, quod ſol ſteterit tempore Joſuæ, & quod retrogradatus fuerit tempore Achaz, loquuti ſumus; ſed de his mox prolixius agemus, nempe circa miraculorum interpretationem, de quâ in hoc capite agere promiſi. Hic jam tempus eſt, ut ad ſecundum tranſeam, nempe ut oſtendam, nos ex miraculis nec Dei eſſentiam, nec exiſtentiam, nec providentiam poſſe intelligere, ſed contra hæc longe melius percipi ex fixo atque immutabili naturæ ordine; ad quod demonſtrandum ſic procedo. Cum Dei exiſtentia non ſit per ſe nota,* debet neceſſario concludi ex notionibus, quarum veritas adeo firma & inconcuſſa ſit, ut nulla dari neque concipi poſſit potentia, a qua poſſint immutari: nobis ſaltem ab eo tempore, quo ex iis Dei exiſtentiam concludimus, ita apparere debent, ſi ex ipſis eam extra omnem dubitationis aleam concludere volumus: nam ſi poſſemus concipere, ipſas notiones ab aliqua potentia, quæcunque demum ea fuerit, mutari poſſe, tum de earum veritate dubitaremus, & conſequenter etiam de noſtra concluſione, nempe de Dei exiſtentia, nec de ulla re unquam poterimus eſſe certi. Deinde nihil cum natura convenire, vel ei repugnare ſcimus, niſi id, quod oſtendimus, cum iſtis principiis convenire, vel iis repugnare; quare, ſi concipere poſſemus aliquid in natura ab aliqua po-

* Cf. Adnot. VI.

tentia (quæcunque demum ea fuerit) poſſe fieri, quod naturæ repugnet, id primis iſtis notionibus repugnabit, adeoque id ut abſurdum rejiciendum, vel de primis notionibus (ut modo oſtendimus) & conſequenter de Deo, & de omnibus quomodocunque perceptis, dubitandum. Longe igitur abeſt, ut miracula, quatenus per id intelligitur opus, quod ordini naturæ repugnet, nobis Dei exiſtentiam oſtendant, cum contra nos de eadem dubitare facerent, quando abſque iis abſolute de ipſa poſſemus eſſe certi, nempe quando ſcimus, omnia naturæ certum atque immutabilem ordinem ſequi. At ponatur, id eſſe miraculum, quod per cauſas naturales explicari non poteſt, quod quidem duobus modis poteſt intelligi, vel quod cauſas naturales quidem habet, quæ tamen ab humano intellectu inveſtigari non poſſunt, vel quod nullam cauſam, præter Deum, ſive Dei voluntatem agnoſcit: Verum quia omnia, quæ per cauſas naturales fiunt, ex ſola Dei potentia & voluntate etiam fiunt, neceſſario huc tandem perveniendum, nempe, miraculum, ſive id cauſas naturales habeat, ſive minus, opus eſſe, quod per cauſam explicari non poteſt, hoc eſt opus, quod captum humanum ſuperat; ſed ex opere, & abſolute ex eo, quod noſtrum captum ſuperat, nihil intelligere poſſumus. Nam quicquid clare & diſtincte intelligimus, id per ſe, vel per aliud, quod per ſe clare & diſtincte intelligitur, nobis debet innoteſcere. Quare ex miraculo, ſive opere, quod noſtrum captum ſuperat, nec Dei eſſentiam, nec exiſtentiam, nec abſolute aliquid de Deo, & naturâ intelligere poſſumus, ſed contra, cum omnia a Deo determinata & ſancita ſcimus eſſe, & operationes naturæ ex Dei eſſentiâ conſequi, naturæ vero leges Dei æterna decreta & volitiones eſſe, abſolute concludendum, nos eo melius Deum, Deique voluntatem cognoſcere, quo melius res naturales cognoſcimus, & clarius intelligimus, quomodo a prima ſua cauſa dependent, & quomodo ſecundum æternas naturæ leges operantur. Quare ratione noſtri intellectus, longe meliore jure ea opera, quæ clare & diſtincte intelligimus, Dei opera vocanda, & ad Dei voluntatem referenda, quam ea, quæ plane ignoramus, quamvis imaginationem valde occupent, & homines in admirationem ſui rapiant; quandoquidem ea ſola naturæ opera, quæ

clare & diſtincte intelligimus, Dei cognitionem reddunt ſublimiorem, & Dei voluntatem & decreta quam clariſſime indicant; ii igitur plane nugantur, qui, ubi rem ignorant, ad Dei voluntatem recurrunt; ridiculus ſane modus ignorantiam profitendi. Porro quamvis ex miraculis aliquid concludere poſſemus, nullo tamen modo Dei exiſtentia inde poſſet concludi. Nam, cum miraculum opus limitatum ſit, nec unquam, niſi certam & limitatam potentiam exprimat, certum eſt, nos ex tali effectu non poſſe concludere exiſtentiam cauſæ, cujus potentia ſit infinita, ſed ad ſummum cauſæ, cujus potentia major ſit; dico ad ſummum, poteſt enim etiam conſequi ex multis cauſis ſimul concurrentibus opus aliquod, cujus quidem vis & potentia minor ſit potentiâ omnium cauſarum ſimul, at longe major potentiâ uniuscujuſque cauſæ. At quoniam naturæ leges (ut jam oſtendimus) ad infinita ſe extendunt, & ſub quadam ſpecie æternitatis a nobis concipiuntur, & natura ſecundum eas certo, atque immutabili ordine procedat, ipſæ nobis eatenus Dei infinitatem, æternitatem, & immutabilitatem aliquo modo indicant. Concludimus itaque, nos per miracula Deum, ejuſque exiſtentiam & providentiam cognoſcere non poſſe, ſed hæc longe melius concludi ex naturæ fixo atque immutabili ordine. Loquor in hac concluſione de miraculo, quatenus per id nihil aliud intelligitur, quam opus, quod hominum captum ſuperat, aut ſuperare creditur; nam quatenus ſupponeretur ordinem naturæ deſtruere, ſive interrumpere, aut ejus legibus repugnare, eatenus (ut modo oſtendimus) non tantum nullam Dei cognitionem dare poſſet, ſed contra illam, quam naturaliter habemus, adimeret, & nos de Deo, & omnibus dubitare faceret. Neque hic ullam agnoſco differentiam inter opus contra naturam, & opus ſupra naturam (hoc eſt, ut quidam ajunt, opus, quod quidem naturæ non repugnat, attamen ab ipſa non poteſt produci, aut effici); nam cum miraculum non extra naturam, ſed in ipſa natura fiat, quamvis ſupra naturam ſtatuatur, tamen neceſſe eſt, ut naturæ ordinem interrumpat, quem alias fixum atque immutabilem ex Dei decretis concipimus. Si quid igitur in natura fieret, quod ex ipſius legibus non ſequeretur, id neceſſario ordini, quem Deus in æter-

num per leges naturæ univerſales in natura ſtatuit, repugnaret, adeoque id contra naturam ejuſque leges eſſet, & conſequenter ejus fides nos de omnibus dubitare faceret, & ad Atheiſmum duceret. Et his puto, me id, quod Secundo intendebam, ſatis firmis rationibus oſtendiſſe, ex quibus de novo concludere poſſumus, miraculum ſive contra naturam, ſive ſupra naturam, merum eſſe abſurdum; & propterea per miraculum in Sacris Literis nihil aliud poſſe intelligi, quam opus naturæ, uti diximus, quod captum humanum ſuperat, aut ſuperare creditur. Jam antequam ad III. pergam, libet prius hanc noſtram ſententiam, nempe, quod ex miraculis Deum non poſſumus cognoſcere, authoritate Scripturæ confirmare; & quamvis Scriptura hoc nullibi aperte doceat, facile tamen ex ipſa poteſt concludi, imprimis ex eo, quod Moſes (Deut. cap. 13.) præcipit, ut Prophetam ſeductorem, quamvis faciat miracula, mortis tamen damnent: ſic enim ait, ובא האות והמופת אשר דבר אליך : לא תשמע אל דברי הנביא ההוא וגו כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם וגו והנביא ההוא יומת וגו & (quamvis) *contigerit ſignum, & portentum, quod tibi prædixit &c., noli* (tamen) *aſſentire verbis ejus Prophetæ &c., quia Dominus veſter Deus vos tentat &c. Propheta* (igitur) *ille mortis damnetur &c.* Ex quibus clare ſequitur, miracula a falſis etiam Prophetis poſſe fieri, & homines, niſi Dei vera cognitione & amore probe ſint muniti, æque facile ex miraculis falſos Deos, ac Verum poſſe amplecti. Nam addit כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם וגו *quoniam Jehova veſter Deus vos tentat, ut ſciat, num eum amatis integro corde veſtro, & animo veſtro.* Deinde Iſraëlitæ ex tot miraculis nullum de Deo ſanum conceptum formare potuerunt, quod ipſa experientia teſtata eſt; nam, cum ſibi perſuaderent, Moſen ab iis abiiſſe, numina viſibilia ab Aharone petierunt, & vitulus, proh pudor! eorum Dei fuit idea, quam tandem ex tot miraculis formaverunt. Aſaph quamvis tot miracula audiviſſet, de Dei providentia tamen dubitavit, & fere a vera via deflexiſſet, niſi tandem veram beatitudinem intellexiſſet (vide Pſal. 73.). Salomon etiam, cujus tempore res Judæorum in ſummo vigore erant, ſuſpicatur omnia caſu contingere. Vide Eccl. cap. 3. vſ. 19. 20. 21. & cap. 9. vſ. 2. 3. &c. Denique omnibus fere Pro-

phetis hoc ipſum valde obſcurum fuit, nempe, quomodo ordo naturæ & hominum eventus cum conceptu, quem de providentia Dei formaverant, poſſent convenire, quod tamen Philoſophis, qui non ex miraculis, ſed ex claris conceptibus res conantur intelligere, ſemper admodum clarum fuit, iis nimirum, qui veram fœlicitatem in ſola virtute, & tranquillitate animi conſtituunt, nec ſtudent, ut natura iis, ſed contra, ut ipſi naturæ pareant; utpote qui certe ſciunt, Deum naturam dirigere, prout ejus leges univerſales, non autem prout humanæ naturæ particulares leges exigunt, adeoque Deum non ſolius humani generis, ſed totius naturæ rationem habere. Conſtat itaque etiam ex ipſa Scriptura, miracula veram Dei cognitionem non dare, nec Dei providentiam clare docere. Quod autem in Scriptura ſæpe reperitur, Deum portenta feciſſe, ut hominibus innoteſceret, ut in Exodi cap. 10. verſ. 2. Deum Ægyptios illuſiſſe, & ſigna ſui dediſſe, ut Iſraëlitæ cognoſcerent eum eſſe Deum, inde tamen non ſequitur, miracula id revera docere, ſed tantum ſequitur, Judæos tales habuiſſe opiniones, ut facile iis miraculis convinci poſſent; ſupra enim in capite ſecundo clare oſtendimus, rationes Propheticas, ſive quæ ex revelatione formantur, non elici ex notionibus univerſalibus & communibus, ſed ex conceſſis, quamvis abſurdis, & opinionibus eorum, quibus res revelantur, ſive quos Spiritus Sanctus convincere vult, quod multis exemplis illuſtravimus, & etiam teſtimonio Pauli, qui cum Græcis erat Græcus, & cum Judæis Judæus. Verum quamvis illa miracula Ægyptios, & Judæos ex ſuis conceſſis convincere, non tamen veram Dei ideam, & cognitionem dare poterant, ſed tantum facere, ut concederent, dari Numen, omnibus rebus, iis notis, potentius, deinde quod Hebræos, quibus tum temporis omnia præter ſpem fœliciſſime ceſſerunt, ſupra omnes curabat, non autem quod Deus omnes æque curet; nam hoc ſola Philoſophia docere poteſt; ideo Judæi & omnes, qui non niſi ex diſſimili rerum humanarum ſtatu & impari hominum fortuna Dei providentiam cognoverunt, ſibi perſuaſerunt, Judæos Deo dilectiores reliquis fuiſſe, quamvis tamen reliquos vera humana perfectione non ſuperaverint, ut jam Cap. III. oſtendimus. Ad Tertium igitur pergo, ut

ſcilicet ex Scriptura oſtendam, Dei decreta & mandata, & conſequenter providentiam nihil eſſe revera præter naturæ ordinem, hoc eſt, quando Scriptura dicit hoc vel illud a Deo vel Dei voluntate factum, nihil aliud revera intelligere, quam quod id ipſum ſecundum leges & ordinem naturæ fuerit factum, non autem, ut vulgus opinatur, quod natura tamdiu ceſſavit agere, aut quod ejus ordo aliquamdiu interruptus fuit. At Scriptura ea, quæ ad ejus doctrinam non ſpectant, directe non docet, quia ejus non eſt (ut circa legem divinam oſtendimus) res per cauſas naturales, neque res mere ſpeculativas docere: Quare id, quod hic volumus, ex quibuſdam Scripturæ Hiſtoriis, quæ caſu prolixius & pluribus circumſtantiis narrantur, per conſequentiam eliciendum eſt; talium itaque aliquot in medium proferam. In Libro 1. Shamuëlis cap. 9. verſ. 15. 16. narratur, quod Deus Shamuëli revelavit, ſe Saulum ad eum miſſurum; nec tamen Deus eum ad Shamuëlem miſit, ut homines ſolent aliquem ad alium mittere, ſed hæc Dei miſſio nihil aliud fuit, quam ipſe naturæ ordo; quærebat nimirum Saul (ut in prædicto capite narratur) aſinas, quas perdiderat, & jam abſque iis domum redire deliberans, ex conſilio ſui famuli Shamuëlem Prophetam adivit, ut ex eo ſciret, ubi eaſdem invenire poſſet, nec ex tota narratione conſtat, Saulum aliud Dei mandatum præter hunc naturæ ordinem habuiſſe, ut Shamuëlem adiret. In Pſalm. 105. vſ. 24. dicitur, quod Deus Ægyptiorum animum mutavit, ut odio haberent Iſraëlitas, quæ etiam mutatio naturalis plane fuit, ut patet ex cap. 1. Exodi, ubi ratio non levis Ægyptiorum narratur, quæ eos movit, Iſraëlitas ad ſervitutem redigere. Cap. 9. Geneſ. vſ. 13. ait Deus Noæ, ſe iridem in nube daturum, quæ etiam Dei actio nulla ſane alia eſt, niſi radiorum ſolis refractio & reflexio, quam ipſi radii in aquæ guttulis patiuntur. Pſalmo 147. vſ. 18. vocatur illa venti naturalis actio & calor, quo pruina & nix liqueſcunt, verbum Dei; & vſ. 15. dictum Dei & verbum ventus & frigus vocantur. Ventus & ignis vocantur in Pſalmo 104. vſ. 4. legati, & miniſtri Dei, & alia ad hunc modum plura in Scriptura reperiuntur, quæ clariſſime indicant, Dei decretum, juſſum, dictum, & verbum nihil aliud eſſe, quam ipſam naturæ actionem, & ordinem.

quare non dubium eſt, quin omnia, quæ in Scriptura narrantur, naturaliter contigerint, & tamen ad Deum referuntur, quia Scripturæ, ut jam oſtendimus, non eſt, res per cauſas naturales docere, ſed tantum eas res narrare, quæ imaginationem late occupant, idque ea Methodo, & ſtylo, qui melius inſervit ad res magis admirandum, & conſequenter ad devotionem in animis vulgi imprimendum. Si igitur quædam in Sacris Literis reperiuntur, quorum cauſas reddere neſcimus, & quæ præter, imo contra ordinem naturæ videntur contigiſſe, ea moram nobis injicere non debent, ſed omnino credendum, id, quod revera contigit, naturaliter contigiſſe; quod etiam ex hoc confirmatur, quod in miraculis plures circumſtantiæ reperiebantur, quamvis tamen non ſemper narrentur, præcipue cum ſtilo Poëtico canantur; circumſtantiæ, inquam, miraculorum clare oſtendunt, ipſa cauſas naturales requirere. Nempe ut Ægyptii ſcabie infeſtarentur, opus fuit, ut Moſes favillam in aërem ſurſum ſpargeret (vide Exodi cap. 9. vſ. 10.); locuſtæ etiam ex mandato Dei naturali, nempe ex vento orientali integro die & nocte flante, Ægyptiorum regionem petierunt, & vento occidentali fortiſſimo eandem reliquerunt (vide Exod. c. 10. v. 14. 19.). Eodem etiam Dei juſſu mare viam Judæis aperuit (vide Exod. c. 14. vſ. 21.), nempe Euro, qui fortiſſime integra nocte flavit. Deinde ut Eliſa puerum, qui mortuus credebatur, excitaret, aliquoties puero incumbere debuit, donec prius incaluerit, & tandem oculos aperuerit (vide Reg. lib. 2. cap. 4. vſ. 34. 35.). Sic etiam in Euangelio Johannis cap. 9. quædam narrantur circumſtantiæ, quibus Chriſtus uſus eſt, ad ſanandum cæcum, & ſic alia multa in Scripturis reperiuntur, quæ omnia ſatis oſtendunt, miracula aliud, quam abſolutum Dei, ut ajunt, mandatum requirere. Quare credendum, quamvis circumſtantiæ miraculorum, eorumque naturales cauſæ non ſemper, neque omnes enarrentur, miracula tamen non ſine iiſdem contigiſſe. Quod etiam conſtat ex Exodi cap. 14. vſ. 27., ubi tantum narratur, quod ex ſolo nutu Moſis mare iterum intumuit, nec ulla venti mentio fit. Et tamen in Cantico (cap. 15. verſ. 10.) dicitur, id contigiſſe ex eo, quod Deus vento ſuo (id eſt, vento fortiſſimo) flaverit; quare hæc circumſtantia in hiſtoria omittitur, & miraculum ea

de cauſa majus videtur. At forſan inſtabit aliquis, nos perplura in Scripturis reperire, quæ nullo modo per cauſas naturales videntur poſſe explicari, ut quod peccata hominum, eorumque precationes, poſſunt eſſe pluviæ terræque fertilitatis cauſa, aut quod fides cæcos ſanare potuit, & alia ad hunc modum, quæ in Bibliis narrantur. Sed ad hæc me jam reſpondiſſe puto: oſtendi enim, Scripturam res non docere per proximas ſuas cauſas, ſed tantum res eo ordine, iiſque phraſibus narrare, quibus maxime homines, & præcipue plebem ad devotionem movere poteſt, & hac de cauſa de Deo, & de rebus admodum improprie loquitur, quia nimirum non rationem convincere, ſed hominum phantaſiam & imaginationem afficere & occupare ſtudet. Si enim Scriptura vaſtationem alicujus imperii, ut hiſtorici politici ſolent, narraret, id plebem nihil commoveret, at contra maxime, ſi omnia poëtice depingat & ad Deum referat, quod facere ſolet. Cum itaque Scriptura narrat, terram propter hominum peccata ſterilem eſſe, aut quod cæci ex fide ſanabantur, ea nos non magis movere debent, quam cum narrat, Deum propter hominum peccata iraſci, contriſtari, pœnitere boni promiſſi & facti, aut quod Deus, ex eo quod ſignum videt, promiſſi recordetur & alia perplurima, quæ vel poëtice dicta ſunt, vel ſecundum Scriptoris opiniones, & præjudicia relata. Quare hic abſolute concludimus, omnia, quæ in Scriptura vere narrantur contigiſſe, ea ſecundum leges naturæ ut omnia neceſſario contigiſſe, & ſi quid reperiatur, quod apodictice demonſtrari poteſt, legibus naturæ repugnare, aut ex iis conſequi non potuiſſe, plane credendum id a ſacrilegis hominibus Sacris Literis adjectum fuiſſe: quicquid enim contra naturam eſt, id contra rationem eſt, & quod contra rationem, id abſurdum eſt, ac proinde etiam refutandum. Supereſt jam, tantum pauca adhuc de miraculorum interpretatione notare, vel potius recolligere (nam præcipua jam dicta ſunt), & uno aut altero exemplo illuſtrare, quod hic Quarto facere promiſi, idque propterea volo, ne quis, miraculum aliquod male interpretando, temere ſuſpicetur, ſe aliquid in Scriptura reperiſſe, quod lumini naturæ repugnet. Raro admodum fit, ut homines rem aliquam, ut geſta eſt, ita ſimpliciter narrent, ut nihil ſui Judicii narrationi immiſceant. Imo, cum aliquid novi vident

aut audiunt, niſi maxime a ſuis præconceptis opinionibus caveant, iis plerumque ita præoccupabuntur, ut plane aliud, quam quod vident, aut contigiſſe audiunt, percipiant, præſertim ſi res acta captum narrantis, aut audientis ſuperat, & maxime ſi ad ejus rem referat, ut ipſa certo modo contingat. Hinc fit, ut homines in ſuis Chronicis & hiſtoriis magis ſuas opiniones, quam res ipſas actas narrent, & ut unus, idemque caſus, a duobus hominibus, qui diverſas habent opiniones, ita diverſe narretur, ut non niſi de duobus caſibus loqui videantur, & denique, ut ſæpe non admodum difficile ſit, ex ſolis hiſtoriis opiniones Chronographi & hiſtorici inveſtigare. Ad hoc confirmandum multa adferre poſſem, tam Philoſophorum, qui hiſtoriam naturæ ſcripſerunt, quam Chronographorum exempla, niſi id ſuperfluum exiſtimarem; ex Sacra autem Scriptura unum tantum adferam, de reliquis Lector ipſe judicet. Tempore Joſuæ Hebræi (ut jam ſupra monuimus) cum vulgo credebant, ſolem motu, ut vocant, diurno moveri, terram autem quieſcere, & huic præconceptæ opinioni miraculum, quod iis contigit, cum contra quinque illos reges pugnarent, adaptaverunt; non enim ſimpliciter narraverunt, diem illum ſolito longiorem fuiſſe, ſed ſolem & lunam ſtetiſſe, ſive a ſuo motu ceſſaviſſe, quod ipſis etiam tum temporis non parum inſervire poterat, ad Ethnicos, qui ſolem adorabant, convincendum & ipſa experientia comprobandum, ſolem ſub alterius numinis imperio eſſe, ex cujus nutu ordinem ſuum naturalem mutare tenetur. Quare partim ex religione, partim ex præconceptis opinionibus rem longe aliter, quam revera contingere potuit, conceperunt, atque enarraverunt. Igitur ad miracula Scripturæ interpretandum, & ex eorum narrationibus intelligendum, quomodo ipſa revera contigerint, neceſſe eſt, opiniones eorum ſcire, qui ipſa primi narraverunt, & qui nobis ea ſcripto reliquerunt, & eas ab eo, quod ſenſus iis repræſentare potuerunt, diſtinguere; alias enim eorum opiniones & judicia cum ipſo miraculo, prout revera contigit, confundemus: nec ad hæc tantum, ſed ne etiam confundamus res, quæ revera contigerunt, cum rebus imaginariis, & quæ non niſi repræſentationes Propheticæ fuerunt, eorum opiniones ſcire refert. In Scriptura enim multa, ut realia narrantur, & quæ etiam realia

eſſe credebantur, quæ tamen non niſi repræſentationes, reſque imaginariæ fuerunt; ut quod Deus (ſummum ens) e cœlo deſcenderit (vide Exodi cap. 19. vſ. 18. & Deut. cap. 5. vſ. 19.), & quod mons Sinai propterea fumabat, quia Deus ſupra eundem deſcenderat, igne circumdatus, quod Elias ad cœlum igneo curru, & igneis equis aſcenderit; quæ ſane omnia non niſi repræſentationes fuerunt, adaptatæ opinionibus eorum, qui eas nobis, ut iis repræſentatæ ſunt, nempe ut res actuales, tradiderunt. Omnes enim, qui aliquantulum ſupra vulgum ſapiunt, ſciunt, Deum non habere dextram, neque ſiniſtram, neque moveri, neque quieſcere, neque in loco, ſed abſolute infinitum eſſe, & in eo omnes contineri perfectiones. Hæc, inquam, ii ſciunt, qui res ex perceptionibus puri intellectus judicant, & non prout imaginatio a ſenſibus externis afficitur, ut vulgus ſolet, quod ideo Deum corporeum, & imperium regium tenentem imaginatur, cujus ſolium in convexitate cœli ſupra ſtellas eſſe fingit, quarum a terra diſtantiam non admodum longam credit eſſe. Et his & ſimilibus opinionibus (uti diximus) perplurimi Scripturæ caſus adaptati ſunt, qui proinde non debent ut reales a Philoſophis accipi. Refert denique ad miracula, ut realiter contigerint, intelligendum, Hebræorum phraſes & tropos ſcire; qui enim ad ipſos non ſatis attenderit, multa Scripturæ affinget miracula, quæ ejus ſcriptores nunquam enarrare cogitaverunt, adeoque non tantum res & miracula, prout revera contigerint, ſed mentem etiam authorum ſacrorum codicum plane ignorabit. Ex. gr. Zacharias cap. 14. verſ. 7. de quodam bello futuro loquens, ait והיה יום אחד הוא יודע ליהוה לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור *& dies erit unicus, Deo tantum notus, non* (enim erit) *dies neque nox, tempore autem veſpertino lux erit.* Quibus verbis magnum miraculum prædicere videtur, & tamen iis nihil aliud ſignificare vult, quam quod bellum toto die erit anceps, ejuſque eventus Deo tantum notus, & quod tempore veſpertino victoriam adipiſcentur; ſimilibus enim phraſibus victorias & clades nationum prædicere & ſcribere ſolebant Prophetæ. Sicuti videmus Eſaiam, qui cap. 13. vaſtationem Babiloniæ ſic depingit כי כוכבי השמים וכסיליהם לא יהלו אורם חשך השמש בצאתו וירח לא יגיה אורו *quoniam ſtellæ cœ-*

li, ejuſque ſidera non illuminabunt luce ſua, ſol in ortu ſuo tenebreſcet, & luna non emittet ſplendorem ſuæ lucis: quæ ſane neminem credere exiſtimo in vaſtatione illius imperii contigiſſe; ut neque etiam ea, quæ mox addit, nempe על כן שמים ארגיז ותרעש הארץ ממקומה *propterea cælos contremiſcere faciam, & terra e ſuo loco dimovebitur.* Sic etiam Eſaias cap. 48. vſ. paenult., ut Judæis ſignificaret, eos Babilonia Hieroſolymam ſecure redituros, neque in itinere ſitim paſſuros, ait, ולא צמאו בחרבות הוליכם מים מצור הזיל למו ויבקע צור ויזבו מים *& non ſitiverunt, per deſerta eos duxit, aquam ex petra iis inſtillare fecit, petram rupit, & fluxerunt aquæ.* His inquam verbis nihil aliud ſignificare vult, quam quod Judæi fontes in deſertis, ut fit, invenient, quibus ſitim ſuam mitigabunt; nam cum ex conſenſu Cyri Hieroſolymam petierunt, nulla ſimilia miracula iis contigiſſe conſtat; & ad hunc modum perplurima in Sacris Literis occurrunt, quæ tantum modi loquendi inter Judæos fuerunt, nec opus eſt, omnia hic ſingulatim recenſere; ſed tantum hoc in genere notari velim, Hebræos his phraſibus non tantum conſueviſſe ornate, ſed etiam & quidem maxime, devote loqui. Hac enim de cauſa in Sacris Literis invenitur, *Deo benedicere* pro *maledicere* (vide Lib. 1. Reg. cap. 21. vſ. 10. & Job. cap. 2. vſ. 9.), & eadem etiam de cauſa omnia ad Deum referebant, & ideo Scriptura nihil niſi miracula narrare videtur, idque, cum de rebus maxime naturalibus loquitur, cujus rei exempla aliquot jam ſupra retulimus; quare credendum, cum Scriptura dicit, Deum cor Pharaonis induraviſſe, nihil aliud tum ſignificari, quam quod Pharao fuit contumax. Et cum dicitur Deum feneſtras cœli aperire, nihil aliud ſignificat, quam quod multa aqua pluerit, & ſic alia. Ad hæc igitur, &, quod multa admodum breviter, ſine ullis circumſtantiis, & fere mutilate narrentur, ſi quis probe attenderit, nihil fere in Scriptura reperiet, quod poſſit demonſtrari lumini naturæ repugnare, & contra multa, quæ obſcuriſſima viſa ſunt, mediocri meditatione intelligere poterit & facile interpretari. Atque his exiſtimo, me id, quod intenderam, ſatis clare oſtendiſſe. Attamen antequam huic capiti finem dem, aliud adhuc reſtat, quod hic monere volo; nempe, me alia prorſus methodo hic circa miracula proceſſiſſe, quam circa Prophetiam.

De Prophetia enim nihil affirmavi, niſi quod ex fundamentis in Sacris Literis revelatis concludere potui, at hic præcipua ex ſolis principiis lumine naturali notis elicui, quod etiam conſulto feci; quia de Prophetia, quandoquidem ipſa captum humanum ſuperat, & quæſtio mere Theologica eſt, nihil affirmare, neque etiam ſcire poteram, in quo ipſa potiſſimum conſtiterit, niſi ex fundamentis revelatis; atque adeo coactus tum fui hiſtoriam Prophetiæ concinnare, & ex ea quædam dogmata formare, quæ me naturam Prophetiæ, ejuſque proprietates, quoad fieri poteſt, docerent. At hic circa miracula, quia id, quod inquirimus (nempe an concedere poſſumus, aliquid in natura contingere, quod ejus legibus repugnet, aut quod ex iis non poſſet ſequi) philoſophicum plane eſt, nullo ſimili indegebam; imo conſultius duxi, hanc quæſtionem ex fundamentis lumine naturali cognitis utpote maxime notis enodare. Dico, me id conſultius duxiſſe: nam eam etiam ex ſolis Scripturæ dogmatibus & fundamentis facile ſolvere potueram; quod, ut unicuique pateat, hic paucis oſtendam. Scriptura de natura in genere quibuſdam in locis affirmat, eam fixum atque immutabilem ordinem ſervare, ut in Pſal. 148. verſ. 6. & Jerem. cap. 31. verſ. 35. 36. Philoſophus præterea in ſuo Eccl. cap. 1. verſ. 10. clariſſime docet, nihil novi in natura contingere; & verſ. 11. 12. hoc idem illuſtrans, ait, quod, quamvis aliquando aliquid contingat, quod novum videtur, id tamen novum non eſt, ſed in ſæculis, quæ antea fuerunt, & quorum nulla eſt memoria, contigit; nam ut ipſe ait, antiquorum nulla eſt apud hodiernos memoria, nec ulla etiam hodiernorum apud poſteros erit. Deinde cap. 3. verſ. 11. dicit, Deum omnia probe in eorum tempus ordinaviſſe, & verſ. 14. ſe noviſſe, ait, quod, quicquid Deus facit, id in æternum permanebit, nec ei aliquid addi, nec de eo aliquid ſubtrahi poſſe; quæ omnia clariſſime docent, naturam fixum atque immutabilem ordinem ſervare, Deum omnibus ſæculis nobis notis & ignotis eundem fuiſſe, legeſque naturæ adeo perfectas & fertiles eſſe, ut iis nihil addi neque detrahi poſſit; & denique miracula, non niſi propter hominum ignorantiam, ut aliquid novi, videri. Hæc igitur in Scriptura expreſſe docentur, at nullibi, quod in natura aliquid contingat, quod ipſius legibus repugnet, aut

quod ex iis nequeat ſequi, adeoque neque etiam Scripturæ affingendum. Ad hæc accedit, quod miracula cauſas & circumſtantias requirant (ut jam oſtendimus), & quod non ſequantur ex neſcio quo imperio regio, quod vulgus Deo affingit, ſed ex imperio & decreto divino, hoc eſt (ut etiam ex ipſa Scriptura oſtendimus), ex legibus naturæ ejuſque ordine, & quod denique miracula etiam a ſeductoribus fieri poſſint, ut convincitur ex cap. 13. Deut. & cap. 24. verſ. 24. Matthæi. Ex quibus porro evidentiſſime ſequitur, miracula res naturales fuiſſe, atque adeo eadem ita explicanda, ut neque nova (ut Salomonis verbo utar) neque naturæ repugnantia videantur, ſed, ſi fieri potuit, ad res naturales maxime accedentia, quod ut facilius ab unoquoque poſſit fieri, quaſdam regulas ex ſola Scriptura petitas tradidi. Attamen, quamvis dicam, Scripturam hæc docere, non tamen intelligo, hæc ab eadem doceri tanquam documenta ad ſalutem neceſſaria, ſed tantum quod Prophetæ hæc eadem uti nos amplexi ſunt; quare de his unicuique, prout ſibi melius eſſe ſentiet, ad Dei cultum, & religionem integro animo ſuſcipiendum, liberum eſt exiſtimare. Quod etiam Joſephus ſentit; ſic enim in concluſione Libri II. antiquit. ſcribit. *Nullus vero diſcredat verbo miraculi, ſi antiquis hominibus, & malitia privatis via ſalutis liquet per mare facta, ſive voluntate Dei, ſive ſponte revelata: dum & eis, qui cum Alexandro rege Macedoniæ fuerint olim, & antiquitus a reſiſtentibus Pamphylicum* mare *diviſum ſit, & cum aliud* iter non eſſet, *tranſitum præbuit iis, volente Deo, per eum Perſarum deſtruere principatum; & hoc confitentur omnes, qui actus Alexandri ſcripſerunt, de his itaque, ſicut placuerit cuilibet, exiſtimet.* Hæc ſunt verba Joſephi, ejuſque de fide miraculorum judicium.

CAPUT VII.

De Interpretatione Scripturæ.

OMnibus in ore quidem eſt, Sacram Scripturam verbum eſſe Dei, quod homines veram beatitudinem vel ſalutis viam docet: Verum re ipſa aliud planè indicant. Vulgus enim nihil minus curare videtur, quam ex documentis Sacræ Scripturæ vivere, & omnes fere ſua commenta pro Dei verbo venditare videmus, nec aliud ſtudere, quam ſub prætextu religionis cæteros cogere, ut ſecum ſentiant. Videmus, inquam, Theologos ſollicitos plerumque fuiſſe, quomodo ſua figmenta & placita ex Sacris Literis extorquere poſſent, & divina authoritate munire, nec aliud minore cum ſcrupulo majoreque cum temeritate agere, quam Scripturas ſive Spiritus Sancti mentem interpretari, & ſi tum eos aliquid ſollicitos habet, non eſt, quod verentur, ne Spiritui ſancto aliquem errorem affingant, & a via ſalutis aberrent, ſed ne erroris ab aliis convincantur, atque ita propria eorum ſub pedibus jaceat authoritas, & ab aliis contemnantur. Quod ſi homines id, quod verbis de Scriptura teſtantur, ex vero animo dicerent, tum aliam prorſus vivendi rationem haberent, neque tot diſcordiæ eorum mentes agitarent, neque tot odiis certarent, nec tam cæca & temeraria cupiditate interpretandi Scripturam, novaque in Religione excogitandi tenerentur: Sed contra nihil tanquam Scripturæ doctrinam amplecti auderent, quod ab ipſa quam clariſſime non edocerentur: & denique ſacrilegi illi, qui Scripturam plurimis in locis adulterare non ſunt veriti, a tanto ſcelere maxime caviſſent, manuſque ſacrilegas ab iis abſtinuiſſent. At ambitio & ſcelus tantum tandem potuerunt, ut religio non tam in obtemperandis Spiritus Sancti documentis, quam in defendendis hominum commentis ſita ſit, imo ut religio non charitate, ſed diſſeminandis diſcordiis inter homines, & odio infenſiſſimo, quod falſo nomine zeli divini & ardentis ſtudii adumbrant, propagando contineatur. Ad hæc mala acceſſit ſuperſtitio, quæ homines rationem & naturam contemnere docet, & id tantum admirari ac venerari, quod huic utrique repu-

gnat: quare non mirum eſt, quod homines, ut Scripturam magis admirentur & venerentur, eam ita explicare ſtudeant, ut his, rationi ſcilicet & naturæ, quam maxime repugnare videatur; ideoque in Sacris Literis profundiſſima mysteria latere ſomniant, & in iis, hoc eſt, in abſurdis inveſtigandis, cæteris utilibus neglectis, defatigantur, & quicquid ſic delirando fingunt, id omne Spiritui Sancto tribuunt, & ſumma vi atque affectuum impetu defendere conantur. Ita enim cum hominibus comparatum eſt, ut quicquid puro intellectu concipiunt, ſolo intellectu & ratione, quicquid contra ex animi affectibus opinantur, iiſdem etiam defendant. Ut autem ab his turbis extricemur, & mentem a præjudiciis theologicis liberemus, nec temere hominum figmenta pro divinis documentis amplectamur, nobis de vera methodo Scripturam interpretandi agendum eſt, & de eadem diſſerendum: hac enim ignorata nihil certò ſcire poſſumus, quid Scriptura, quidve Spiritus Sanctus docere vult. Eam autem, ut hic paucis complectar, dico methodum interpretandi Scripturam haud differre a methodo interpretandi naturam, ſed cum ea prorſus convenire. Nam ſicuti methodus interpretandi naturam in hoc potiſſimum conſiſtit, in concinnanda ſcilicet hiſtoria naturæ, ex qua, utpote ex certis datis, rerum naturalium definitiones concludimus: ſic etiam ad Scripturam interpretandam neceſſe eſt ejus ſinceram hiſtoriam adornare, & ex ea tanquam ex certis datis & principiis mentem authorum Scripturæ legitimis conſequentiis concludere: ſic enim unusquiſque (ſi nimirum nulla alia principia, neque data ad interpretandam Scripturam & de rebus, quæ in eadem continentur, diſſerendum, admiſerit, niſi ea tantummodo, quæ ex ipſa Scriptura ejuſque hiſtoria depromuntur) ſine ullo periculo errandi ſemper procedet, & de iis, quæ noſtrum captum ſuperant, æquè ſecurè diſſerere poterit, ac de iis, quæ lumine naturali cognoſcimus. Sed ut clare conſtet, hanc viam non tantum certam, ſed etiam unicam eſſe, eamque cum methodo interpretandi naturam convenire, notandum, quod Scriptura de rebus ſæpiſſime agit, quæ ex principiis lumine naturali notis deduci nequeunt; ejus enim maximam partem hiſtoriæ & revelationes componunt: at hiſtoriæ miracula potiſſimum continent, hoc

eſt (ut in ſuperiore Capite oſtendimus) narrationes rerum inſolitarum naturæ, opinionibus & judiciis hiſtoricorum, qui eas ſcripſerunt, accommodatas; revelationes autem opinionibus etiam Prophetarum accommodatæ ſunt, ut in ſecundo Cap. oſtendimus, & ipſæ revera captum humanum ſuperant. Quare cognitio horum omnium, hoc eſt, omnium ferè rerum, quæ in Scriptura continentur, ab ipſa Scriptura ſola peti debet: ſicuti cognitio naturæ ab ipſa natura. Quod ad documenta moralia, quæ etiam in Bibliis continentur, attinet, etſi ipſa ex notionibus communibus demonſtrari poſſunt, non poteſt tamen ex iiſdem demonſtrari, Scripturam eadem docere, ſed hoc ex ſola ipſa Scriptura conſtare poteſt. Imo ſi ſine præjudicio Scripturæ divinitatem teſtari volumus, nobis ex eadem ſola conſtare debet, ipſam vera documenta moralia docere; ex hoc enim ſolo ejus divinitas demonſtrari poteſt: nam certitudinem Prophetarum ex hoc præcipue conſtare oſtendimus, quod Prophetæ animum ad æquum & bonum inclinatum habebant. Quare hoc idem etiam nobis conſtare debet, ut fidem ipſis poſſimus habere. Ex miraculis autem Dei divinitatem non poſſe convinci, jam etiam demonſtravimus, ut jam taceam, quod etiam a Pſeudo-propheta fieri poterant. Quare Scripturæ divinitas ex hoc ſolo conſtare debet, quod ipſa veram virtutem doceat. Atqui hoc ex ſola Scriptura conſtare poteſt. Quod ſi non poſſet fieri, non ſine magno præjudicio eandem amplecteremur, & de ejus divinitate teſtaremur. Tota itaque Scripturæ cognitio ab ipſa ſola peti debet. Denique Scriptura rerum, de quibus loquitur, definitiones non tradit, ut nec etiam natura. Quare quemadmodum ex diverſis naturæ actionibus definitiones rerum naturalium concludendæ ſunt, eodem modo hæ ex diverſis narrationibus, quæ de unaquaque re in Scriptis occurrunt, ſunt eliciendæ. Regula igitur univerſalis interpretandi Scripturam eſt, nihil Scripturæ tanquam ejus documentum tribuere, quod ex ipſius hiſtoria quam maxime perſpectum non habeamus. Qualis autem ejus hiſtoria debeat eſſe, & quæ potiſſimum enarrare, hîc jam dicendum.

Nempe I. continere debet naturam & proprietates linguæ, qua libri Scripturæ ſcripti fuerunt, & quam eorum Authores loqui ſo-

lebant. Sic enim omnes ſenſus, quos una quæque oratio ex communi loquendi uſu admittere poteſt, inveſtigare poterimus. Et quia omnes tam Veteris, quam Novi Teſtamenti ſcriptores Hebræi fuerunt, certum eſt, Hiſtoriam linguæ Hebraicæ præ omnibus neceſſariam eſſe, non tantum ad intelligentiam librorum Veteris Teſtamenti, qui hac lingua ſcripti ſunt, ſed etiam Novi; nam quamvis aliis linguis vulgati fuerint, Hebraizant tamen.

II. Sententias uniuſcujuſque libri colligere debet, eaſque ad ſumma capita redigere, ut ſic omnes, quæ de eadem re reperiuntur, in promtu habere poſſimus: deinde eas omnes, quæ ambiguæ vel obſcuræ ſunt, vel quæ invicem repugnare videntur, notare. Atque eas ſententias hîc obſcuras aut claras voco, quarum ſenſus ex contextu orationis facile vel difficulter elicitur, at non quatenus earum veritas facile vel difficulter ratione percipitur. De ſolo enim ſenſu orationum, non autem de earum veritate laboramus. Quin imo apprime cavendum eſt, quamdiu ſenſum Scripturæ quærimus, ne ratiocinio noſtro, quatenus principiis naturalis cognitionis fundatum eſt (ut jam taceam præjudicia), præoccupemur; ſed ne verum ſenſum cum rerum veritate confundamus, ille ex ſolo linguæ uſu erit inveſtigandus, vel ex ratiocinio, quod nullum aliud fundamentum agnoſcit, quam Scripturam. Quæ omnia, ut clarius intelligantur, exemplo illuſtrabo: Hæ Moſis ſententiæ, quod *Deus ſit ignis*, & quod *Deus ſit zelotypus*, quam clariſſimæ ſunt, quamdiu ad ſolam verborum ſignificationem attendimus, ideoque eas etiam inter claras repono, tametſi reſpectu veritatis & rationis obſcuriſſimæ ſunt; imo quamvis earum literalis ſenſus lumini naturali repugnet, niſi etiam principiis & fundamentis **ex** hiſtoria Scripturæ petitis clarè opponatur, is ſenſus, nempe literalis, erit tamen retinendus; & contra, ſi hæ ſententiæ ex literali earum interpretatione principiis ex Scriptura petitis reperirentur repugnare, quanquam cum ratione maxime convenirent, aliter tamen (metaphoricè ſcilicet) eſſent interpretandæ. Ut itaque ſciamus, an Moſes crediderit, Deum eſſe ignem, an ſecus, nullo modo id concludendum eſt ex eo, quod hæc opinio cum ratione conveniat, aut quod ei repugnet, ſed tantum ex

aliis ipſius Moſis ſententiis. Videlicet quoniam Moſes plurimis in locis clarè etiam docet, Deum nullam habere ſimilitudinem cum rebus viſibilibus, quæ in cœlis, in terra, aut in aqua ſunt, hinc concludendum, hanc ſententiam, aut illas omnes metaphorice eſſe explicandas. At quia a literali ſenſu, quam minime fieri poteſt, eſt recedendum, ideo prius quærendum, num hæc unica ſententia, *Deus eſt ignis*, alium præter literalem ſenſum admittat, hoc eſt, an nomen *ignis* aliud quam naturalem ignem ſignificet. Quod ſi non reperiatur ex uſu linguæ aliud ſignificare, nullo etiam alio modo interpretanda eſſet hæc ſententia, quantumvis rationi repugnans; ſed contra reliquæ omnes, quamvis rationi conſentaneæ, huic tamen eſſent accommodandæ. Quod ſi nec hoc etiam ex uſu linguæ poſſet fieri, tum hæ ſententiæ irreconciliabiles eſſent, ac proinde de iis judicium erit ſuſpendendum. Sed quia nomen *ignis* pro ira & zelotypia etiam ſumitur (vide Jobi cap. 31. vſ. 12.), hinc facile Moſis ſententiæ reconciliantur, atque legitime concludimus, duas has ſententias, *Deus eſt ignis*, & *Deus eſt zelotypus*, unam eandemque eſſe ſententiam. Porro quoniam Moſes clarè docet, Deum eſſe zelotypum, nec ullibi docet, Deum carere paſſionibus ſive animi pathematis, hinc plane concludendum, Moſem hoc ipſum credidiſſe aut ſaltem docere voluiſſe, quantumvis hanc ſententiam rationi repugnare credamus. Nam, ut jam oſtendimus, nobis non licet ad dictamina noſtræ rationis, & ad noſtras præconceptas opiniones mentem Scripturæ torquere, ſed tota Bibliorum cognitio ab iiſdem ſolis eſt petenda.

III. Denique enarrare debet hæc hiſtoria caſus omnium librorum Prophetarum, quorum memoria apud nos eſt; videlicet vitam, mores, ac ſtudia authoris uniuscujuſque libri, quiſnam fuerit, qua occaſione, quo tempore, cui, & denique qua lingua ſcripſerit. Deinde uniuscujuſque libri fortunam: nempe quomodo prius acceptus fuerit, & in quorum manus inciderit, deinde quot ejus variæ lectiones fuerint, & quorum concilio inter ſacros acceptus fuerit, & denique quomodo omnes libri, quos omnes jam ſacros eſſe fatentur, in unum corpus coaluerint. Hæc omnia inquam hiſtoria Scripturæ continere debet. Nam ut ſciamus, quænam ſententiæ tanquam

leges proferantur, quænam vero tanquam documenta moralia, refert ſcire vitam, mores, ac ſtudia authoris; adde quod eò facilius verba alicujus explicare poſſumus, quò ejus genium & ingenium melius noverimus. Deinde ne documenta æterna cum iis, quæ ad tempus tantum, vel paucis ſolummodo ex uſu poterant eſſe, confundamus, refert etiam ſcire, qua occaſione, quo tempore & cui nationi, aut ſæculo omnia documenta ſcripta fuerunt. Refert denique reliqua, quæ præterea diximus, ſcire, ut præter libri cujuſque authoritatem etiam ſciamus, num ab adulterinis manibus conſpurcari potuerit, an minus; num errores irrepſerint, num a viris ſatis peritis & fide dignis correcti fuerint. Quæ omnia ſcitu admodum neceſſaria ſunt, ut ne cæco impetu correpti, quicquid nobis obtruditur, ſed tantum id, quod certum & indubitatum eſt, amplectamur.

Jam poſtquam hanc hiſtoriam Scripturæ habuerimus, & firmiter decreverimus, nihil tanquam doctrinam Prophetarum certò ſtatuere, quod ex hâc hiſtoriâ non ſequatur, aut quam clariſſime eliciatur, tum tempus erit, ut ad mentem Prophetarum & Spiritus Sancti inveſtigandam nos accingamus. Sed ad hoc etiam methodus & ordo requiritur ſimilis ei, quo ad interpretationem naturæ ex ipſius hiſtoria utimur. Sicuti enim in ſcrutandis rebus naturalibus ante omnia inveſtigare conamur res maxime univerſales & toti naturæ communes, videlicet motum & quietem, eorumque leges & regulas, quas natura ſemper obſervat, & per quas continuo agit, & ex his gradatim ad alia minus univerſalia procedimus; ſic etiam ex hiſtoria Scripturæ id primum quærendum, quod univerſalissimum, quodque totius Scripturæ baſis & fundamentum eſt, & quod denique in ipſa tanquam æterna & omnibus mortalibus utiliſſima doctrina ab omnibus Prophetis commendatur. Exempli gratia, quod Deus unicus & omnipotens exiſtit, qui ſolus eſt adorandus, & qui omnes curat, eoſque ſupra omnes diligit, qui ipſum adorant, & proximum tanquam ſemet ipſos amant &c. Hæc & ſimilia, inquam, Scriptura ubique tam clare, tamque expreſſe docet, ut nullus unquam fuerit, qui de ejus ſenſu circa hæc ambegerit. Quid autem Deus ſit, & qua ratione res omnes videat, iiſ-

que provideat, hæc & ſimilia Scriptura ex profeſſo, & tanquam æternam doctrinam non docet: Sed contrà Prophetas ipſos circa hæc non conveniſſe jam ſupra oſtendimus; adeoque de ſimilibus nihil tanquam doctrinam Spiritus Sancti ſtatuendum, tametſi lumine naturali optime determinari poſſit. Hâc igitur univerſali Scripturæ doctrinâ probe cognitâ procedendum deinde eſt ad alia minus univerſalia, & quæ tamen communem uſum vitæ ſpectant, quæque ex hac univerſali doctrina tanquam rivuli derivantur; uti ſunt omnes veræ virtutis actiones particulares externæ, quæ non niſi data occaſione exerceri poſſunt; & quicquid circa hæc obſcurum ſive ambiguum in Scriptis reperiatur, ex doctrina Scripturæ univerſali explicandum & determinandum eſt: ſi quæ autem invicem contraria reperiantur, videndum, qua occaſione, quo tempore, vel cui ſcripta fuerint. Ex.gr. cum Chriſtus dicit, *beati lugentes, quoniam conſolationem accipient*, ex hoc Textu neſcimus, quales lugentes intelligat; ſed quia poſtea docet, ut de nulla re ſimus ſolliciti, niſi de ſolo regno Dei ejuſque juſtitia, quod ut ſummum bonum commendat (vide Matth. cap. 6. verſ. 33.), hinc ſequitur, eum per lugentes eos tantum intelligere, qui lugent regnum Dei & juſtitiam ab hominibus neglectam: hoc enim tantum lugere poſſunt ii, qui nihil niſi regnum divinum, ſive æquitatem amant, & reliqua fortunæ plane contemnunt. Sic etiam, cum ait, *ſed ei, qui percutit te ſupra maxillam tuam dextram, obverte illi etiam alteram*, & quæ deinde ſequuntur. Si hæc Chriſtus tanquam Legiſlator judices juberet, legem Moſis hoc præcepto deſtruxiſſet; quod tamen contra aperte monet (vide Matth. cap. 5. verſ. 17.); quare videndum, quiſnam hæc dixit, quibus & quo tempore. Nempe Chriſtus dixit, qui non tanquam legiſlator leges inſtituebat, ſed ut doctor documenta docebat, quia (ut ſupra oſtendimus) non tam actiones externas, quam animum corrigere voluit. Deinde hæc hominibus oppreſſis dixit, qui vivebant in republica corrupta, & ubi juſtitia prorſus negligebatur, & cujus ruinam prope inſtare videbat. Atqui hoc idem ipſum, quod hîc Chriſtus inſtante Urbis ruina docet, Jeremiam etiam in prima Urbis vaſtatione, ſimili nimirum tempore, docuiſſe videmus (vide Lament. cap. 3. lit. Tet, & Jot.); quare cum hoc non, niſi tempore oppreſſionis, do-

cuerint Prophetæ, nec id ullibi tanquam lex prolatum ſit, & contra Moſes (qui non tempore oppreſſionis ſcripſit, ſed (& hoc nota) de inſtituenda bona republica laboravit), quamvis etiam vindictam & odium in proximum damnaverit, tamen juſſerit oculum pro oculo ſolvere; hinc clariſſime ſequitur ex ipſis ſolis Scripturæ fundamentis, hoc Chriſti & Jeremiæ documentum de toleranda injuria, & impiis in omnibus concedendo, locum tantum habere in locis, ubi juſtitia neglegitur & temporibus oppreſſionis, non autem in bona republica: quinimo in bona republica, ubi juſtitia defenditur, tenetur unuſquiſque, ſi ſe vult perhiberi juſtum, injurias coram judice exigere (vide Levit. cap. 5. verſ. 1.) non propter vindictam (vide Levit. cap. 19. verſ. 17. 18.), ſed animo juſtitiam legeſque Patriæ defendendi, & ut ne malis expediat eſſe malos. Quæ omnia etiam cum ratione naturali plane conveniunt. Ad hunc modum alia plura poſſem adferre exempla, ſed hæc ſufficere arbitror ad meam mentem, & utilitatem hujus methodi explicandam, quod impræſentiarum tantum curo. At hucuſque eas tantum Scripturæ ſententias inveſtigare docuimus, quæ uſum vitæ ſpectant, & quæ propterea facilius inveſtigari queunt; nam revera de iis nulla inter Scriptores Bibliorum unquam fuit controverſia. Reliqua autem, quæ in Scriptis occurrunt, quæque ſolius ſunt ſpeculationis, non tam facile indagari poſſunt; via enim ad hæc anguſtior eſt; nam quandoquidem in rebus ſpeculativis (ut jam oſtendimus) Prophetæ inter ſe diſſentiebant, & rerum narrationes maxime accommodatæ ſunt uniuscujuſque ævi præjudiciis, minime nobis licet mentem unius Prophetæ ex locis clarioribus alterius concludere, neque explicare, niſi evidentiſſime conſtet, eos unam eandemque foviſſe ſententiam. Quomodo igitur mens Prophetarum in ſimilibus ſit ex hiſtoria Scripturæ eruenda, paucis jam exponam. Nempe circa hæc etiam a maxime univerſalibus incipiendum, inquirendo ſcilicet ante omnia ex ſententiis Scripturæ maxime claris, quid ſit Prophetia ſive revelatio, & qua in re potiſſimum conſiſtat. Deinde quid ſit miraculum, & ſic porro res maxime communes: dehinc ad opiniones uniuſcujuſque Prophetæ deſcendendum; & ex his tandem ad ſenſum uniuſcujuſque revelationis ſive Prophetiæ, hiſtoriæ, & miraculi

procedendum. Qua autem cautione utendum ſit, ne in his mentem Prophetarum & Hiſtoricorum cum mente Spiritus Sancti, & rei veritate confundamus, ſupra ſuis in locis multis exemplis oſtendimus; quare de his non neceſſe habeo prolixius agere; hoc tamen circa ſenſum revelationum notandum, quod hæc methodus tantum inveſtigare docet id, quod revera Prophetæ viderint aut audiverint, non autem quid illis hieroglyphicis ſignificare aut repræsentare voluerint; hoc enim hariolari poſſumus, non autem ex Scripturæ fundamentis certo deducere. Oſtendimus itaque rationem interpretandi Scripturam, & ſimul demonſtravimus hanc unicam & certiorem eſſe viam ad ejus verum ſenſum inveſtigandum. Fateor quidem, eos de eodem certiores eſſe, ſi qui ſunt, qui certam ejus traditionem, ſive veram explicationem ab ipſis Prophetis acceptam habent, ut Phariſæi autumant, vel ſi qui Pontificem habent, qui circa interpretationem Scripturæ errare non poteſt, quod Catholici Romani jactant. Attamen quandoquidem nec de hac traditione, nec de Pontificis authoritate poſſumus eſſe certi, nihil etiam certi ſuper his fundare poſſumus; hanc enim antiquiſſimi Chriſtianorum, illam autem antiquiſſimæ Judæorum Sectæ negaverunt; & ſi deinde at ſeriem annorum attendamus (ut jam alia taceam), quam Phariſæi acceperunt a ſuis Rabinis, qua hanc traditionem ad Moſen uſque proferunt, eam falſam eſſe reperiemus, quod alio in loco oſtendo. Quare talis traditio nobis admodum debet eſſe ſuſpecta; & quanquam nos in noſtra Methodo Judæorum traditionem aliquam, ut incorruptam, cogimur ſupponere, nempe ſignificationem verborum linguæ Hebraicæ, quam ab iiſdem accepimus, de illa tamen dubitamus, de hac autem minime. Nam nemini unquam ex uſu eſſe potuit, alicujus verbi ſignificationem mutare, at quidem non raro ſenſum alicujus orationis. Quin & factu difficillimum eſt; nam qui verbi alicujus ſignificationem conaretur mutare, cogeretur ſimul omnes authores, qui illa lingua ſcripſerunt, & illo verbo in recepta ſua ſignificatione uſi ſunt, ex ingenio vel mente uniuſcujuſque explicare, vel ſumma cum cautione depravare. Deinde vulgus linguam cum doctis ſervat, ſenſus autem orationum & libros docti tantum; ac proinde facile poſſumus concipere, doctos ſenſum orationis alicu-

jus libri rariſſimi, quem in ſua poteſtate habuerunt, mutare vel corrumpere potuiſſe, non autem verborum ſignificationem: adde quod ſi quis alicujus verbi ſignificationem, cui conſuevit, in aliam mutare velit, non poterit ſine difficultate id impoſterum & inter loquendum & ſcribendum obſervare. Ex his itaque & aliis rationibus facile nobis perſuademus, nemini in mentem venire potuiſſe, linguam aliquam corrumpere; at quidem ſæpe mentem alicujus Scriptoris, ejus orationes mutando, vel eaſdem perperam interpretando. Cum itaque hæc noſtra methodus (quæ in eo fundatur, ut cognitio Scripturæ ab eadem ſola petatur) unica & vera ſit, quicquid ipſa præſtare non poterit ad integram Scripturæ cognitionem acquirendam, de eo plane deſperandum. Quid autem ipſa difficultatis habeat, vel quid in ipſa deſiderandum, ut ad integram & certam Sacrorum Codicum cognitionem nos ducere poſſit, hic jam dicendum. Magna imprimis in hac methodo oritur difficultas ex eo, quod linguæ Hebraicæ integram cognitionem exigit. At hæc unde jam petenda? antiqui linguæ Hebraicæ cultores nihil poſteritati de fundamentis & doctrina hujus linguæ reliquerunt: nos ſaltem ab iiſdem nihil prorſus habemus: non ullum Dictionarium, neque Grammaticam, neque Rhetoricam: Hebræa autem natio omnia ornamenta, omneque decus perdidit (nec mirum, poſtquam tot clades & perſecutiones paſſa eſt) nec niſi pauca quædam fragmenta linguæ & paucorum librorum retinuit; omnia enim fere nomina fructuum, avium, piſcium, & permulta alia temporum injuria periere. Significatio deinde multorum nominum, & verborum, quæ in Bibliis occurrunt, vel prorſus ignoratur, vel de eadem diſputatur. Cum hæc omnia, tum præcipue hujus linguæ phraſeologiam deſideramus; ejus enim phraſes & modos loquendi, Hebrææ nationi peculiares, omnes fere tempus edax ex hominum memoria abolevit. Non itaque ſemper poterimus, ut deſideramus, omnes uniuſcujuſque orationis ſenſus, quos ipſa ex linguæ uſu admittere poteſt, inveſtigare, & multæ occurrent orationes, quamvis notiſſimis vocibus expreſſæ, quarum tamen ſenſus obſcuriſſimus erit, & plane imperceptibilis. Ad hæc, quod ſcilicet linguæ Hebrææ perfectam hiſtoriam non poſſumus habere, accedit ipſa hujus linguæ conſtitutio & natura; ex qua tot oriuntur ambigui-

tates, ut impoſſibile ſit, talem invenire methodum*, quæ verum ſenſum omnium orationum Scripturæ certò doceat inveſtigare. Nam præter ambiguitatum cauſas omnibus linguis communes, quædam aliæ in hac lingua dantur, ex quibus permultæ naſcuntur ambiguitates: eas hîc notare, operæ pretium duco.

Prima oritur in Bibliis ſæpe ambiguitas, & orationum obſcuritas ex eo, quod literæ ejuſdem organi unæ pro aliis ſumantur: Dividunt ſcilicet Hebræi omnes Alphabeti literas in quinque claſſes, propter quinque oris inſtrumenta, quæ pronunciationi inſerviunt, nempe labia, lingua, dentes, palatum & guttur. Ex. gr. א·ח·ע·ה Alpha, Ghet, Hgain, He gutturales vocantur, & ſine ullo diſcrimine, nobis ſaltem noto, una pro alia uſurpatur. Nempe אל *el*, quod ſignificat *ad*, ſumitur ſæpe pro על *hgal*, quod ſignificat *ſuper*, & viceverſa. Unde fit, ut omnes orationis partes ſæpe vel ambiguæ reddantur, vel tanquam voces, quæ nullam habent ſignificationem.

Secunda deinde oritur orationum ambiguitas ex multiplici conjunctionum & adverbiorum ſignificatione. Ex. gr. ו *vau* promiſcue inſervit ad conjungendum & disjungendum, ſignificat *&, ſed, quia, autem, tum*. כי *ki* ſeptem aut octo habet ſignificationes; nempe, *quia, quamvis, ſi, quando, quemadmodum, quod, combuſtio &c.* Et ſic fere omnes particulæ.

Tertia eſt, & quæ multarum ambiguitatum fons eſt, quia verba in Indicativo carent Præſenti, Præterito Imperfecto, Pluſquam perfecto, Futuro perfecto & aliis in aliis linguis uſitatiſſimis; in Imperativo autem & Infinitivo omnibus, præter Præſens, & in Subjunctivo omnibus abſolute carent. Et quamvis hæc omnia Temporum & Modorum defecta certis regulis ex fundamentis linguæ deductis facile imo ſumma cum elegantia ſuppleri poſſent, Scriptores tamen antiquiſſimi eas plane neglexerunt, & promiſcue tempus Futurum pro Præſenti & Præterito, & contra Præteritum pro Futuro, & præterea Indicativum pro Imperativo & Subjunctivo uſurpaverunt, idque non ſine magna amphibolia orationum. Præter has tres ambiguitatum linguæ Hebraicæ cauſas, duæ adhuc aliæ ſuperſunt notandæ, quarum unaquæque longe majoris eſt momenti. Harum prima eſt, quod Hebræi literas vocales non habent. Secunda,

* Cf. Adnot. VII.

quod nullis ſignis orationes diſtinguere ſolebant, neque exprimere ſive intendere: & quamvis hæc duo, vocales ſcilicet & ſigna, punctis & accentibus ſuppleri ſoleant, eis tamen acquieſcere non poſſumus, quandoquidem a poſterioris ævi hominibus, quorum authoritas apud nos nihil debet valere, inventa & inſtituta ſunt: antiqui autem ſine punctis (hoc eſt ſine vocalibus & accentibus) ſcripſerunt (ut ex multis teſtimoniis conſtat). Poſteri vero, prout iis Biblia interpretari viſum eſt, hæc duo addiderunt; quare accentus & puncta, quæ jam habemus, meræ hodiernorum interpretationes ſunt, nec plus fidei neque authoritatis merentur, quam reliquæ authorum explicationes. Qui autem hoc ignorant, neſciunt, quâ ratione author, qui Epiſtolam ad Hebræos ſcripſit, excuſandus ſit, quod cap. 11. verſ. 21. interpretatus eſt textum Geneſeos cap. 47. verſ. 31. longè aliter, quam in punctato Hebræo textu habetur, quaſi Apoſtolus ſenſum Scripturæ a Punctiſtis diſcere debuerit. Mihi ſane punctiſtæ potius culpandi videntur, quod ut unuſquiſque videat, & ſimul quod hæc diſcrepantia a ſolo vocalium defectu orta eſt, utramque interpretationem hic ponam. Punctiſtæ, ſuis punctis ſcilicet, interpretati ſunt, *& incurvavit ſe Iſraël ſupra*, vel (mutando ע Hgain in א Aleph, in literam ſcilicet ejuſdem organi) *verſus caput lecti:* Author autem Epiſtolæ, *& incurvavit ſe Iſraël ſupra caput bacilli*, legendo nimirum מטה *mate*, loco quod alii מטה *mita*, quæ differentia a ſolis vocalibus oritur. Jam quandoquidem in illa narratione de ſola ſenectute Jacobi, non autem, ut in ſequenti Capite, de ipſius morbo agitur, magis vero ſimile videtur, mentem hiſtorici fuiſſe, quod Jacobus ſupra caput bacilli (quo nimirum ſenes provectiſſimæ ætatis ad ſe ſuſtinendum indigent), non autem lecti, ſe incurvaverit, præcipue cum hoc modo non neceſſe ſit, ullam literarum ſubalternationem ſupponere. Atque hoc exemplo non tantum volui locum iſtum Epiſtolæ ad Hebræos cum textu Geneſeos reconciliare, ſed præcipue oſtendere, quam parum fidei hodiernis punctis & accentibus ſit habendum: atque adeo qui Scripturam ſine ullo præjudicio interpretari vult, de hiſce dubitare tenetur & de integro examinare.

Ex hac igitur (ut ad noſtrum propoſitum revertamur) linguæ He-

brææ conſtitutione & natura facile unuſquiſque conjicere poteſt, tot debere oriri ambiguitates, ut nulla poſſit dari methodus, qua eæ omnes determinari queant. Nam nihil eſt, quod ſperamus, ex mutua orationum collatione (quam unicam eſſe viam oſtendimus ad verum ſenſum ex multis, quos una quæque oratio ex uſu linguæ admittere poteſt, eruendum) hoc poſſe abſolute fieri; cum quia hæc orationum collatio, non niſi caſu, orationem aliquam illuſtrare poteſt, quandoquidem nullus Propheta eo fine ſcripſit, ut verba alterius aut ſua ipſa ex profeſſo explicaret; tum etiam quia mentem unius Prophetæ, Apoſtoli &c. ex mente alterius concludere non poſſumus, niſi in rebus uſum vitæ ſpectantibus, ut jam evidenter oſtendimus; at non, cum de rebus ſpeculativis loquuntur, ſive cum miracula aut hiſtorias narrant. Poſſum hoc præterea, nempe quod multæ orationes inexplicabiles in S. Scriptis occurrunt, quibuſdam exemplis oſtendere, ſed impræſentiarum iis lubentius ſuperſedeo, & ad reliqua, quæ ſuperſunt, notanda, quid ſcilicet hæc vera methodus Scripturam interpretandi difficultatis adhuc habeat, vel quid in ipſa deſideretur, pergam.

Oritur in hac methodo alia præterea difficultas ex eo, quod ipſa hiſtoriam caſuum omnium librorum Scripturæ exigit, cujus maximam partem ignoramus; multorum enim librorum authores, vel (ſi mavis) Scriptores vel prorſus ignoramus, vel de iiſdem dubitamus, ut in ſequentibus fuſe oſtendam. Deinde neque etiam ſcimus, qua occaſione, neque quo tempore hi libri, quorum Scriptores ignoramus, ſcripti fuerunt. Neſcimus præterea, in quorum manus libri omnes inciderint, neque in quorum exemplaribus tot variæ lectiones repertæ ſint, nec denique an non plures aliæ fuerint apud alios lectiones. Quid autem hæc omnia ſcire referat, ſuo in loco breviter indicavi, quædam tamen ibi conſultò omiſi, quæ jam hic veniunt conſideranda. Si quem librum res incredibiles aut imperceptibiles continentem, vel terminis admodum obſcuris ſcriptum, legimus, neque ejus authorem novimus, neque etiam quo tempore & qua occaſione ſcripſerit, fruſtra de ejus vero ſenſu certiores fieri conabimur. His enim omnibus ignoratis, minime ſcire poſſumus, quid author intenderit, aut intendere potuerit: cum con-

tra his probè cognitis noſtras cogitationes ita determinamus, ut nullo præjudicio præoccupemur, ne ſcilicet authori, vel ei, in cujus gratiam author ſcripſit, plus minuſve juſtò tribuamus, & ne de ullis aliis rebus cogitemus, quam de iis, quas author in mente habere potuerit, vel quas tempus & occaſio exegerit. Quod quidem omnibus conſtare exiſtimo. Sæpiſſime enim contingit, ut conſimiles hiſtorias in diverſis libris legamus, de quibus longe diverſum judicium facimus, pro diverſitate ſcilicet opinionum, quas de ſcriptoribus habemus. Scio, me olim in libro quodam legiſſe, virum, cui nomen erat Orlandus furioſus, monſtrum quoddam alatum in aëre agitare ſolere, & quaſcunque volebat regiones ſupervolare, ingentem numerum hominum, & gigantum ſolum trucidare, & alia hujuſmodi phantaſmata, quæ ratione intellectus plane imperceptibilia ſunt. Huic autem conſimilem hiſtoriam in Ovidio de Perſeo legeram, & aliam denique in libris Judicum, & Regum de Samſone (qui ſolus & inermis millia hominum trucidavit) & de Elia, qui per aëra volitabat, & tandem igneis equis & curru cœlum petiit. Hæ, inquam, conſimiles plane hiſtoriæ ſunt, attamen longe diſſimile judicium de unaquaque facimus: nempe primum non niſi nugas ſcribere voluiſſe, ſecundum autem res politicas, tertium denique ſacras, hocque nulla alia de cauſa nobis perſuademus, quam propter opiniones, quas de earum ſcriptoribus habemus. Conſtat itaque, notitiam authorum, qui res obſcuras aut intellectu imperceptibiles ſcripſerunt, apprimè neceſſariam eſſe, ſi eorum ſcripta interpretari volumus; iiſdem etiam de cauſis, ut ex variis obſcurarum hiſtoriarum lectionibus veras eligere poſſemus, neceſſe eſt ſcire, in quorum exemplari variæ hæ lectiones repertæ ſint, & an non plures aliæ apud alios majoris authoritatis viros unquam fuerint inventæ.

Alia denique difficultas quoſdam libros Scripturæ ex hac methodo interpretandi in eo eſt, quod eos eadem lingua, qua primum ſcripti fuerunt, non habeamus. Euangelium enim ſecundum Matthæum, & ſine dubio etiam Epiſtola ad Hebræos Hebraicè ex communi opinione ſcripta ſunt, quæ tamen non extant. De libro autem Jobi dubitatur, qua lingua ſcriptus fuerit. Aben Hezra in ſuis

commentariis affirmat, eum ex alia lingua in Hebræam tranſlatum fuiſſe, & hanc eſſe ejus obſcuritatis cauſam. De libris apocryphis nihil dico, quandoquidem longe diſſimilis ſunt authoritatis. Atque hæ omnes hujus methodi interpretandi Scripturam ex ipſius, quam habere poſſumus, hiſtoria difficultates ſunt, quas enarrare ſuſceperam, quaſque ego adeo magnas exiſtimo, ut affirmare non dubitem, nos verum Scripturæ ſenſum plurimis in locis vel ignorare, vel ſine certitudine hariolari. Verum enimvero hoc iterum contra notandum venit, has omnes difficultas impedire tantum poſſe, quominus mentem Prophetarum aſſequamur circa res imperceptibiles, & quas tantum imaginari, at non circa res, quas & intellectu aſſequi, & quarum clarum poſſumus facile formare conceptum*: res enim, quæ ſua natura facile percipiuntur, nunquam tam obſcure dici poſſunt, quin facile intelligantur, juxta illud proverbium, intelligenti dictum ſat eſt. Euclides, qui non niſi res admodum ſimplices & maxime intelligibiles ſcripſit, facile ab unoquoque in quavis lingua explicatur; non enim ut ejus mentem aſſequamur, & de vero ejus ſenſu certi ſimus, opus eſt integram linguæ, qua ſcripſit, cognitionem habere, ſed tantum admodum communem & fere puerilem, non vitam, ſtudia, & mores authoris ſcire, neque qua lingua, cui, neque quando ſcripſerit, non libri fortunam neque varias ejus lectiones, nec quomodo, nec denique quorum concilio acceptus fuerit. Et quod hic de Euclide, id de omnibus, qui de rebus ſua natura perceptibilibus ſcripſerunt, dicendum; adeoque concludimus, nos mentem Scripturæ circa documenta moralia ex ipſius, quam habere poſſumus, hiſtoria facile poſſe aſſequi, & de vero ejus ſenſu eſſe certos. Veræ enim pietatis documenta verbis uſitatiſſimis exprimuntur, quandoquidem admodum communia, nec minus ſimplicia, & intellectu facilia ſunt; & quia vera ſalus & beatitudo in vera animi acquieſcentia conſiſtit, & nos in iis tantum vere acquieſcimus, quæ clariſſime intelligimus, hinc evidentiſſime ſequitur, nos mentem Scripturæ circa res ſalutares, & ad beatitudinem neceſſarias certò poſſe aſſequi; quare non eſt, cur de reliquis ſimus adeo ſolliciti: reliqua enim, quandoquidem ea ut plurimum ratione & intellectu complecti non poſſumus, plus curioſitatis quam

* Cf. Adnot. VIII.

utilitatis habent. His exiſtimo me veram methodum Scripturam interpretandi oſtendiſſe, meamque de eadem ſententiam ſatis explicaſſe. Præterea non dubito, quin unuſquiſque jam videat, hanc methodum nullum lumen præter ipſum naturale exigere. Hujus enim luminis natura & virtus in hoc potiſſimum conſiſtit, quod res ſcilicet obſcuras ex notis, aut tanquam notis datis, legitimis conſequentiis deducat atque concludat, nec aliud eſt, quod hæc noſtra methodus exigit: & quamvis concedamus, eandem non ſufficere ad omnia, quæ in Bibliis occurrunt, certò inveſtigandum, id tamen non ex ipſius defectu oritur, ſed ex eo, quod via, quam veram & rectam eſſe docet, nunquam fuerit culta, nec ab hominibus trita, adeoque ſucceſſu temporis admodum ardua & ferè invia facta ſit, ut ex ipſis difficultatibus, quas retuli, clariſſime conſtare puto. Supereſt jam diſcrepantium a nobis ſententias examinare. Quæ hîc primum examinanda venit, eorum eſt ſententia, qui ſtatuunt lumen naturale non habere vim ad Scripturam interpretandam, ſed ad hoc maxime requiri lumen ſupernaturale; quid autem hoc lumen præter naturale ſit, ipſis explicandum relinquo. Ego ſaltem nihil aliud poſſum conjicere, quam quod ipſi obſcurioribus terminis etiam voluerunt fateri, ſe de vero Scripturæ ſenſu ut plurimum dubitare: ſi enim ad eorum explicationes attendimus, eas nihil ſupra naturale continere, imò nihil niſi meras conjecturas eſſe reperiemus. Conferantur, ſi placet, cum explicationibus eorum, qui ingenuè fatentur, ſe nullum lumen præter naturale habere, & planè conſimiles reperientur, humanæ ſcilicet, diu cogitatæ, & cum labore inventæ: quod autem ajunt lumen naturale ad hoc non ſufficere, falſum eſſe conſtat, tum ex eo, quod jam demonſtravimus, quod difficultas interpretandi Scripturam nulla orta eſt defectu virium luminis naturalis, ſed tantum ex hominum ſocordia (ne dicam malitia), qui hiſtoriam Scripturæ, dum eam concinnare poterant, neglexerunt: tum etiam ex hoc, quod (ut omnes, nî fallor, fatentur) hoc lumen ſupranaturale donum ſit divinum fidelibus tantum conceſſum. At Prophetæ & Apoſtoli non fidelibus tantum, ſed maxime infidelibus & impiis prædicare ſolebant, quique adeo apti erant ad mentem Prophetarum & Apoſtolorum intelligendam. Alias viſi eſſent

Prophetæ & Apoſtoli puerulis & infantibus prædicare, non viris ratione præditis: & fruſtra Moſes leges præſcripſiſſet, ſi ipſæ non niſi a fidelibus, qui nulla indigent lege, intelligi poterant. Quare qui lumen ſupranaturale quærunt ad mentem Prophetarum & Apoſtolorum intelligendam, ii ſane lumine naturali indigere videntur; longe igitur abeſt, ut tales donum divinum ſupranaturale habere exiſtimem. Maimonidæ alia planè fuit ſententia: ſenſit enim unumquemque Scripturæ locum varios, imo contrarios ſenſus admittere, nec nos de vero ullius eſſe certos, niſi ſciamus locum illum, prout illum interpretamur, nihil continere, quod cum ratione non conveniat, aut quod ei repugnet; ſi enim rationi ex ipſius literali ſenſu reperiatur repugnare, quantumvis ipſe clarus videatur, locum tamen aliter interpretandum cenſet, atque hoc cap. 25. part. 2. libr. More Nebuchim quam clariſſime indicat; ait enim,

דע כי אין בריחתינו מן המאמר בקדמות העולם מפני הכתובים אשר באו בתורה בהיות העולם מחודש כי אין הכתובים המורים על חדוש העולם יותר מן הכתובים המורים על היות השם גשם ולא שערי הפירוש סתומים בפנינו ולא נמנעים לנו בעניין חדוש העולם אבל היה אפשר לנו לפרשם כמו שעשינו בהרחקת הגשמות ואולי זה היה יותר קל הרבה והיינו יכולים יותר לפרש הפסוקים ההם ולהעמיד קדמות העולם כמו שפירשנו הפסוקים והרחקנו היותו יתברך גשם וגו

Scito, quod non fugimus dicere mundum fuiſſe ab æterno propter textus, qui in Scriptura occurrunt de creatione mundi. Nam textus, qui docent mundum eſſe creatum, non plures ſunt iis, qui docent Deum eſſe corporeum; nec aditus ad eos explicandum, qui in hac materia de mundi creatione reperiuntur, nobis intercluſi ſunt, nec etiam impediti, ſed ipſos explicare potuiſſemus, ſicut fecimus, cum corporeitatem a Deo removimus; & fortè hoc multò facilius factu eſſet, & magis commodè potuiſſemus eos explicare & mundi æternitatem ſtatuminare, quam cum explicuimus Scripturas, ut removeremus Deum benedictum eſſe corporeum: at ut hoc non facerem & ne hoc credam (mundum ſcilicet eſſe æternum) *duæ cauſæ me movent,* I. *quia clara demonſtratione conſtat Deum non eſſe corporeum, & neceſſe eſt, omnia illa loca explicare, quorum literalis ſenſus demonſtrationi repugnat, nam certum eſt ea neceſſario tum explicationem* (aliam præter literalem) *habere. At mun-*

di æternitas nulla demonſtratione oſtenditur; adeoque non eſt neceſſe Scripturis vim facere eaſque explicare propter apparentem opinionem, ad cujus contrariam inclinare, aliqua ſuadente ratione, poſſemus. Secunda cauſa, quia credere Deum eſſe incorporeum fundamentalibus Legis non repugnat &c. Sed mundi æternitatem credere, eô modô, quô Ariſtoteli viſum fuit, legem a ſuo fundamento deſtruit &c. Hæc ſunt verba Maimonidæ, ex quibus evidenter ſequitur id, quod modo diximus; ſi enim ipſi conſtaret ex ratione mundum eſſe æternum, non dubitaret Scripturam torquere & explicare, ut tandem hoc idem ipſum docere videretur. Imo ſtatim certus eſſet Scripturam, quanquam ubique aperte reclamantem, hanc tamen mundi æternitatem docere voluiſſe; adeoque de vero ſenſu Scripturæ, quantumvis claro, non poterit eſſe certus, quamdiu de rei veritate dubitare poterit, aut quamdiu de eadem ipſi non conſtet. Nam quamdiu de rei veritate non conſtat, tamdiu neſcimus, an res cum ratione conveniat, an vero eidem repugnet; & conſequenter etiam tamdiu neſcimus, an literalis ſenſus verus ſit an falſus. Quæ quidem ſententia ſi vera eſſet, abſolute concederem nos alio præter lumen naturale indigere ad Scripturam interpretandam. Nam fere omnia, quæ in Scriptis reperiuntur, deduci nequeunt ex principiis lumine naturali notis (ut jam oſtendimus), adeoque de eorum veritate ex vi luminis naturalis nihil nobis conſtare poteſt, & consequenter neque etiam de vero ſenſu & mente Scripturæ, ſed ad hoc alio neceſſariò lumine indigeremus. Deinde ſi hæc ſententia vera eſſet, ſequeretur, quod vulgus, qui ut plurimum demonſtrationes ignorat, vel iis vacare nequit, de Scriptura nihil niſi ex ſola authoritate & teſtimoniis philoſophantum admittere poterit, & conſequenter ſupponere debebit, Philoſophos circa Scripturæ interpretationem errare non poſſe, quæ ſanè nova eſſet Eccleſiæ authoritas, novumque ſacerdotum vel Pontificum genus, quod vulgus magis irrideret, quam veneraretur; & quamvis noſtra methodus linguæ Hebrææ cognitionem exigat, cujus etiam ſtudio vulgus vacare non poteſt, nihil tamen ſimile nobis objici poteſt; nam vulgus Judæorum & gentilium, quibus olim Prophetæ & Apoſtoli prædicaverunt & ſcripſerunt, linguam Prophetarum & Apoſtolo-

rum intelligebant, ex qua etiam mentem Prophetarum percipiebant, at non rationes rerum, quas prædicabant, quas ex ſententia Maimonidæ etiam ſcire deberent, ut mentem Prophetarum capere poſſent. Ex ratione igitur noſtræ methodi non ſequitur neceſſario vulgus teſtimonio interpretum acquieſcere; oſtendo enim vulgus, quod linguam Prophetarum & Apoſtolorum callebat; at Maimonides nullum oſtendet vulgus, quod rerum cauſas intelligat, ex quibus eorum mentem percipiat. Et quod ad hodiernum vulgus attinet, jam oſtendimus omnia ad ſalutem neceſſaria, quamvis eorum rationes ignorentur, facile tamen in quavis lingua poſſe percipi, propterea quod adeo communia & uſitata ſunt, & in hac perceptione, non quidem in teſtimonio interpretum, vulgus acquieſcit; & quod ad reliqua attinet, eandem in his cum doctis ſequitur fortunam. Sed ad Maimonidæ ſententiam revertamur, atque ipſam accuratius examinemus. Primò ſupponit Prophetas in omnibus inter ſe conveniſſe, ſummosque fuiſſe Philoſophos & Theologos; ex rei enim veritate eos concluſiſſe vult: atqui hoc falſum eſſe in Cap. II. oſtendimus. Deinde ſupponit ſenſum Scripturæ ex ipſa Scriptura conſtare non poſſe; rerum enim veritas ex ipſa Scriptura non conſtat (utpote quæ nihil demonſtrat, nec res, de quibus loquitur, per definitiones & primas ſuas cauſas docet); quare ex ſententia Maimonidæ neque ejus verus ſenſus ex ipſa conſtare poteſt, adeoque neque ab ipſa erit petendus. Atqui hoc etiam falſum eſſe ex hoc Capite conſtat: oſtendimus enim & ratione & exemplis ſenſum Scripturæ ex ipſa ſola Scriptura conſtare, & ab ipſa ſola, etiam cum de rebus loquitur lumine naturali notis, petendum. Supponit denique nobis licere ſecundum noſtras præconceptas opiniones Scripturæ verba explicare, torquere, & literalem ſenſum, quanquam perſpectiſſimum ſive expreſſiſſimum, negare, & in alium quemvis mutare. Quam quidem licentiam, præterquam quod ipſa ex diametro iis, quæ in hoc Capite & aliis demonſtravimus, repugnat, nemo non videt nimiam & temerariam eſſe: Sed magnam hanc libertatem ipſi concedamus, quid tandem promovet? Nihil ſanè; quæ enim indemonſtrabilia ſunt, & quæ maximam Scripturæ partem componunt, hac ratione inveſtigare non

poterimus, neque ex hac norma explicare, neque interpretari: cum contra noſtram methodum inſequendo, plurima hujus generis explicare, & de iis ſecure diſſerere poſſumus, ut jam & ratione, & ipſo facto oſtendimus: quæ autem ſua natura perceptibilia ſunt, eorum ſenſus facile, ut jam etiam oſtendimus, ex ſolo orationum contextu elicitur. Quare hæc methodus plane inutilis eſt. Adde quod omnem certitudinem, quam vulgus ex ſincera lectione, & quam omnes aliam methodum inſequendo, de ſenſu Scripturæ habere poſſunt, plane iis adimit. Quapropter hanc Maimonidæ ſententiam ut noxiam, inutilem, & abſurdam explodi- 1
mus. Quod porro Phariſæorum traditionem attinet, jam ſupra diximus, eam ſibi non conſtare; Pontificum autem Romanorum authoritatem luculentiori teſtimonio indigere; & nulla alia de cauſa hanc reprobo. Nam ſi ex ipſa Scriptura eam nobis æquè certò oſtendere, ac Judæorum Pontifices olim poterant, nihil me mo- 1
veret, quod inter Romanos Pontifices reperti fuerint hæretici & impii; cum olim inter Hebræorum Pontifices etiam reperti fuerint hæretici & impii, qui ſiniſtris mediis Pontificatum adepti ſunt, penes quos tamen ex Scripturæ mandato ſumma erat poteſtas legem interpretandi. Vide Deut. cap. 17. vſ. 11. 12. & cap. 33. vſ. 10. & 2
Malach. cap. 2. vſ. 8. At quoniam nullum tale teſtimonium nobis oſtendunt, eorum authoritas admodum ſuſpecta manet; & ne quis exemplo Pontificis Hebræorum deceptus putet religionem Catholicam etiam indigere Pontifice, venit notandum, quod leges Moſis, quia publica jura Patriæ erant, indigebant neceſſario, ut conſerva- 2
rentur, authoritate quadam publica; ſi enim unusquiſque libertatem haberet jura publica ex ſuo arbitrio interpretandi, nulla reſpublica ſubſiſtere poſſet, ſed hoc ipſo ſtatim diſſolveretur, & jus publicum jus eſſet privatum. At Religionis longe alia eſt ratio. Nam quandoquidem ipſa non tam in actionibus externis, quam in animi ſim- 3
plicitate & veracitate conſiſtit, nullius juris neque authoritatis publicæ eſt. Animi enim ſimplicitas & veracitas non imperio legum, neque authoritate publica hominibus infunditur, & abſolute nemo vi aut legibus poteſt cogi, ut fiat beatus, ſed ad hoc requiritur pia & fraterna monitio, bona educatio & ſupra omnia proprium & libe-

rum judicium. Cum igitur ſummum jus liberè ſentiendi, etiam de Religione, penes unumquemque ſit, nec poſſit concipi aliquem hoc jure decedere poſſe, erit ergo etiam penes unumquemque ſummum jus ſummaque authoritas de Religione liberè judicandi, & conſequenter eandem ſibi explicandi & interpretandi; nam nulla alia de cauſa ſumma authoritas leges interpretandi, & ſummum de rebus publicis judicium penes magiſtratum eſt, quam quia publici juris ſunt: adeoque eadem de cauſa ſumma authoritas religionem explicandi, & de eadem judicandi penes unumquemque erit, ſcilicet quia uniuſcujuſque juris eſt. Longè igitur abeſt, ut ex authoritate Pontificis Hebræorum ad leges Patriæ interpretandum poſſet concludi Romani Pontificis authoritas ad interpretandam religionem; cum contrà hanc unumquemque maximè habere facilius ex illa concludatur: atque etiam hinc oſtendere poſſumus noſtram methodum Scripturam interpretandi optimam eſſe. Nam cum maxima authoritas Scripturam interpretandi apud unumquemque ſit, interpretandi ergo norma nihil debet eſſe præter lumen naturale omnibus commune, non ullum ſupra naturam lumen, neque ulla externa authoritas; non etiam debet eſſe adeo difficilis, ut non niſi ab acutiſſimis Philoſophis dirigi poſſit, ſed naturali & communi hominum ingenio & capacitati accommodata, ut noſtram eſſe oſtendimus. Vidimus enim eas, quas jam habet difficultates, ortas fuiſſe ab hominum ſocordia, non autem ex natura methodi.

CAPUT VIII.

In quo oſtenditur Pentateuchon & libros Joſuæ, Judicum, Rut, Samuëlis & Regum non eſſe autographa. Deinde inquiritur, an eorum omnium Scriptores plures fuerint, an unus tantum, & quinam.

IN præcedenti Capite de fundamentis & principiis cognitionis Scripturarum egimus, eaque nulla alia eſſe oſtendimus, quam harum ſinceram hiſtoriam. Hanc autem, quanquam apprime neceſſariam, Veteres tamen neglexiſſe, vel, ſi quam ſcripſerint aut tradiderint, temporum injuria periiſſe, & conſequenter magnam partem fundamentorum & principiorum hujus cogni-

tionis intercidiſſe. Quod adhuc tolerandum eſſet, ſi poſteri intra veros limites ſe continuiſſent, & pauca, quæ acceperant aut invenerant, bona cum fide ſucceſſoribus ſuis tradidiſſent, nec nova ex proprio cerebro excuſſiſſent: quo factum eſt, ut Scripturæ hiſtoria non tantum imperfecta, ſed etiam mendoſior manſerit, hoc eſt, ut fundamenta cognitionis Scripturarum non tantum pauciora, ut iis integra ſuperſtrui poſſit, ſed etiam vitioſa ſint. Hæc emendare & communia Theologiæ præjudicia tollere ad meum inſtitutum ſpectat. At vereor, ne nimis ſero hoc tentare aggrediar; res enim eò jam ferme pervenit, ut homines circa hoc non patiantur corrigi, ſed id, quod ſub ſpecie religionis amplexi ſunt, pertinaciter defendant; nec ullus locus rationi, niſi apud pauciſſimos (ſi cum reliquis comparentur) relictus videtur, adeo late hæc præjudicia hominum mentes occupaverunt. Enitar tamen, remque experiri non deſinam, quandoquidem nihil eſt, cur de hac re prorſus ſit deſperandum. Ut ea autem ordine oſtendam, a præjudiciis circa veros Scriptores Sacrorum Librorum incipiam, & primò de ſcriptore Pentateuchi: quem fere omnes Moſen eſſe crediderunt, imo adeò pertinaciter defenderunt Phariſæi, ut eum hæreticum habuerint, qui aliud viſus eſt ſentire, & hac de cauſa Aben Hezra, liberioris ingenii Vir, & non mediocris eruditionis, & qui primus omnium, quos legi, hoc præjudicium animadvertit, non auſus eſt mentem ſuam apertè explicare, ſed rem obſcurioribus verbis tantum indicare, quæ ego hîc clariora reddere non verebor, remque ipſam evidenter oſtendere. Verba itaque Aben Hezræ, quæ habentur in ſuis commentariis ſupra Deuteronomium, hæc ſunt. בעבר הירדן וגו ואם תבין סוד השלים עשר גם ויכתוב משה והכנעני אז בארץ בהר יהוה יראה גם הנה ערשו ערש ברזל תכיר האמת *Ultra Jordanem &c. modo intelligas myſterium duodecim, etiam & ſcripſit Moſes legem & Kenahanita tunc erat in terra, in Dei monte revelabitur, tum etiam ecce lectum ſuum lectum ferreum, tum cognoſces veritatem.* His autem paucis indicat ſimulque oſtendit non fuiſſe Moſen, qui Pentateuchon ſcripſit, ſed alium quempiam, qui longe poſt vixit, & denique quem Moſes ſcripſit librum, alium fuiſſe. Ad hæc, inquam, oſtendendum, notat I. ipſam Deuteronomii præfationem,

quæ a Moſe, qui Jordanem non tranſivit, ſcribi non potuit. Notat II., quod totus liber Moſis deſcriptus fuerit admodum diſerte in ſolo ambitu unius aræ (vide Deuter. Cap. 27. & Joſuæ Cap. 8. verſ. 37. &c.), quæ ex Rabinorum relatione duodecim tantum lapidibus conſtabat; ex quo ſequitur librum Moſis longè minoris fuiſſe molis, quam Pentateuchon: Hoc, inquam, puto authorem hunc ſignificare voluiſſe per *myſterium duodecim;* niſi forte intellexit duodecim illas maledictiones, quæ in prædicto Cap. Deut. habentur, quas fortaſſe credidit non fuiſſe in libro legis deſcriptas, idque propterea, quod Moſes præter deſcriptionem legis Levitas inſuper recitare illas maledictiones jubet, ut populum jurejurando ad leges deſcriptas obſervandum adſtringerent. Vel forte ultimum caput Deuteronomii de morte Moſis ſignificare voluit, quod caput duodecim verſibus conſtat. Sed hæc & quæ præterea alii hariolantur, non eſt opus curioſius hîc examinare. Notat deinde III. dici in Deuter. cap. 31. verſ. 9. ויכתוב משה את התורה *& ſcripſit Moſes legem;* quæ quidem verba non poſſunt eſſe Moſis, ſed alterius Scriptoris, Moſis facta et ſcripta narrantis. Notat IV. locum Geneſ. cap. 12. verſ. 6., ubi narrando, quod Abrahamus terram Kanahanitarum lustrabat, addit Hiſtoricus, quod *Kanahanita tum temporis erat in illa terra:* quibus tempus, quo hæc ſcripſit, clare ſecludit. Adeoque poſt mortem Moſis, & cum Kanahanitæ jam erant expulſi, illasque regiones non amplius poſſidebant, hæc debuerunt ſcribi; quod idem Aben Hezra ſuper hunc locum commentando etiam his ſignificat, והכנעני אז בארץ יתכן שארץ כנען תפשה מיד אחר ואם איננו כן יש לו סוד והמשכיל ידום *& Kanahanita tum erat in illa terra: videtur, quod Kanahan* (nepos Noæ) *terram Kanahanitæ ab alio poſſeſſam cepit, quod ſi non verum eſt, ineſt huic rei myſterium, & qui id intelligit, taceat.* Hoc eſt, ſi Kanahan regiones illas invaſit, tum ſenſus erit, *Kanahanitam jam tum fuiſſe in illa terra,* excludendo scilicet tempus præteritum, quo ab alia natione inhabitabatur. At ſi Kanahan regiones illas primus coluit (ut ex cap. 10. Geneſ. ſequitur), tum Textus tempus præſens, Scriptoris ſcilicet ſecludit; adeoque non Moſis, cujus nimirum tempore etiamdum illas regiones poſſidebant; & hoc eſt myſterium, quod tacendum commendat.

V. Notat, quod Geneſ. cap. 22. verſ. 14. vocetur mons Morya* mons Dei, quod quidem nomen non habuit, niſi poſtquam ædificationi templi dicatus fuit; et hæc montis electio nondum erat tempore Moſis facta; Moſes enim nullum locum a Deo electum indicat, ſed contra prædicit Deum locum aliquem olim electurum, cui nomen Dei imponetur. VI. Denique notat, quod cap. 3 Deuter. narrationi Og Regis Baſan hæc interponantur, *Solus Og Rex Baſan manſit ex reliquis** gigantibus, ecce quod lectus ejus erat lectus ferreus, is certe* (lectus), *qui eſt in Rabat filiorum Hamon novem cubitos longus &c.* Quæ parentheſis clariſſime indicat horum librorum Scriptorem longe vixiſſe poſt Moſen; hic enim modus loquendi ejus tantum eſt, qui res antiquiſſimas narrat, quique rerum reliquias ad fidem faciendam indicat; & ſine dubio hîc lectus tempore primum Davidis, qui hanc urbem ſubegit, ut in libro 2. Samuël. cap. 12. vſ. 30. narratur, inventus eſt. At non hîc tantum, ſed paulo etiam infra idem hic Hiſtoricus verbis Moſis inſerit *Jair filius Manaſſis cepit totam juriſdictionem Argobi uſque ad terminum Geſuritæ, & Mahachatitæ, vocavitque illa loca ſuo nomine cum Baſſan pagos Jairi uſque in hunc diem.* Hæc, inquam, addit Hiſtoricus ad explicanda verba Moſis, quæ modo retulerat, nempe *& reliquum Galiad & totum Baſſan regnum Og, dedi dimidiæ tribui Manaſſis, tota juriſdictio Argobi ſub toto Baſſan, quæ vocatur terra Gigantum.* Noverant procul dubio Hebræi tempore hujus Scriptoris, quinam eſſent pagi Jairi tribulis Jehudæ, at non nomine juriſdictionis Argobi, nec terræ Gigantum, ideoque coactus eſt explicare, quænam eſſent hæc loca, quæ antiquitus ſic vocabantur, & ſimul rationem dare, cur ſuo tempore nomine Jairi, qui tribulis Judæ, non vero Manaſſis erat (vid. 1. Paralip. cap. 2. vſ. 21. & 22.) inſignirentur. His Aben Hezræ ſententiam explicuimus, ut & loca Pentateuchi, quæ ad eandem confirmandam adfert. Verum enimvero nec omnia, nec præcipua notavit, plura enim in hiſce libris & majoris momenti notanda ſuperſunt. Nempe I. quod horum librorum Scriptor de

* Cf. Adnot. IX.

** NB. *Hebr.* רְפָאִים *rephaim ſignificare damnatos, & videtur etiam eſſe nomen proprium ex Paralip. 1. cap. 20. Et ideo puto hîc familiam aliquam ſignificare.*

Moſe non tantum in tertia perſona loquatur, ſed quod inſuper de eo multa teſtetur: Videlicet *Deus cum Moſe loquutus eſt. Deus loquebatur cum Moſe de facie ad faciem. Moſes omnium hominum erat humillimus* (Num. cap. 12. vſ. 3.). *Moſes irâ captus eſt in duces exercitus* (Num. cap. 31. vſ. 14.). *Moſes vir divinus* (Deuter. cap. 33. verſ. 1.). *Moſes ſervus Dei mortuus eſt. Nunquam extitit Propheta in Iſraël ſicut Moſes &c.* At contra in Deuteronomio, ubi lex, quam Moſes populo explicuerat, quamque ſcripſerat, deſcribitur, loquitur, ſuaque facta narrat Moſes in prima perſona; nempe *Deus mihi loquutus eſt* (Deuter. cap. 2. verſ. 1. 17. &c.), *Deum precatus ſum &c.* Niſi quod poſtea hiſtoricus in fine libri, poſtquam verba Moſis retulit, iterum in tertia perſona loquendo narrare pergit, quomodo Moſes hanc legem (quam ſcilicet explicuerat) populo ſcripto tradidit, eumque noviſſime monuit & quomodo tandem vitam finierit. Quæ omnia, nempe modus loquendi, teſtimonia, & ipſe totius hiſtoriæ contextus plane ſuadent hos libros ab alio, non ab ipſo Moſe fuiſſe conſcriptos. II. Venit etiam notandum, quod in hac hiſtoria non tantum narratur, quomodo Moſes obierit, ſepultus fuerit, & Hebræos triginta dies in luctum conjecerit, ſed quod inſuper facta comparatione ejus cum omnibus Prophetis, qui poſtea vixerunt, dicitur ipſum omnes excelluiſſe. *Non extitit unquam*, inquit, *Propheta in Iſraël, ſicut Moſes, quem Deus noverit de facie ad faciem.* Quod ſane teſtimonium non Moſes ipſus de ſe, nec alius, qui eum immediate ſecutus eſt, ſed aliquis, qui multis poſt ſæculis vixit, dare potuit, præſertim quia hiſtoricus de præterito tempore loquitur, nempe *nunquam extitit Propheta &c.* Et de ſepultura, quod *nemo illam novit in hunc uſque diem.* III. Notandum, quod quædam loca non iis indicentur nominibus, quæ vivente Moſe obtinebant, ſed aliis, quibus dudum poſtea inſignita ſunt. Ut quod Abrahamus *perſecutus eſt* hoſtes *uſque ad Dan* (vid. Gen. 14. verſ. 14.), quod nomen hæc urbs non obtinuit, niſi longe poſt mortem Joſuæ (vid. Judic. cap. 18. verſ. 29.). IV. Quod Hiſtoriæ aliquando etiam ultra tempus vitæ Moſis producantur. Nam Exod. cap. 16. verſ. 34. narratur, quod filii Iſraëlis comederunt Man quadraginta annos, donec venerunt ad terram habitatam, donec venerunt ad finem terræ

Kanahan, nempe uſque in tempus, de quo in libro Joſuæ cap. 5. vſ. 12. In libro etiam Geneſ. cap. 36. vſ. 31. dicitur, *Hi ſunt reges, qui regnaverunt in Edom, antequam regnavit rex in filiis Iſraëlis:* Narrat ſine dubio ibi hiſtoricus, quos reges Idumæi habuerint, antequam David eos subegit* & præſides in ipſa Idumæa conſtituit. (Vid. Samuël. 2. cap. 8. verſ. 14.) Ex his itaque omnibus luce meridiana clarius apparet, Pentateuchon non a Moſe, ſed ab alio, & qui a Moſe multis poſt ſæculis vixit, ſcriptum fuiſſe: ſed ſi placet, attendamus inſuper ad libros, quos ipſe Moſes ſcripſit, & qui in Pentateucho citantur; ex iis ipſis enim constabit, eos alios, quam Pentateuchon fuiſſe. Primò itaque conſtat ex Exod. cap. 17. vſ. 14. Moſen ex Dei mandato bellum contra Hamalek ſcripſiſſe; in quo autem libro, non conſtat ex illo ipſo capite: at Numer. cap. 21. verſ. 12. citatur quidam liber, qui *bellorum Dei* vocabatur, & in hoc ſine dubio bellum hoc contra Hamalek, & præterea etiam caſtrametationes omnes (quas etiam author Pentateuchi Numer. cap. 33. verſ. 2. teſtatur a Moſe deſcriptas fuiſſe) narrabantur. Conſtat præterea de alio in Exod. cap. 24 verſ. 4. 7., qui vocabatur ספר הברית ****liber pacti*, quem coram Iſraëlitis legit, quando primum cum Deo pactum iniverant: At hic liber ſive hæc epiſtola pauca admodum continebat; videlicet leges ſive Dei juſſa, quæ narrantur ex verſ. 22. cap. 20. Exod. uſque ad cap. 24. ejuſdem libri, quod nemo inficias ibit, qui ſano aliquo judicio, & ſine partium ſtudio prædictum caput legerit. Narratur enim ibi, quod, ſimul ac Moſes ſententiam populi intellexit de ineundo cum Deo pacto, ſtatim Dei eloquia & jura ſcripſit, & matutina luce, quibuſdam cæremoniis peractis, univerſæ concioni pacti ineundi conditiones prælegit, quibus prælectis & ſine dubio ab univerſa plebe perceptis, populus ſe pleno conſenſu adstrinxit. Quare tam ex temporis brevitate, quo deſcriptus fuit, quam ex ratione pacti ineundi ſequitur hunc librum nihil præter pauca ea, quæ modo dixi, continuiſſe. Conſtat denique, anno quadrageſimo ab exitu Ægypti Moſen leges omnes, quas tulerat, explicuiſſe (vid. Deuter. cap. 1. verſ. 5.) populumque de novo iiſdem obligaviſſe (vide Deuter. cap. 29. verſ. 14.) & tandem

* Cf. Adnot. X.

** NB. ספר *ſepher Hebraice ſignificare ſæpius epiſtolam, ſive chartam.*

librum, qui has leges explicatas, novumque hoc pactum continebat, ſcripſiſſe (vide Deuter. cap. 31. verſ. 9.), & hic vocatus eſt *liber legis Dei*, quem Joſua poſtea auxit, narratione ſcilicet pacti, quo ſuo tempore populus ſe de integro obligavit, quodque cum Deo tertiò inivit (vide Joſuæ cap. 24. verſ. 25. 26.). At quoniam nullum habemus librum, qui hoc pactum Moſis, ſimul & pactum Joſuæ contineat, neceſſariò concedendum hunc librum periiſſe, vel cum Paraphraſte Chaldæo Jonatane inſaniendum, & verba Scripturæ ad libitum torquenda: Hic enim hac difficultate motus maluit Scripturam corrumpere, quam ignorantiam ſuam fateri. Nempe hæc libri Joſuæ verba (vide cap. 24. verſ. 26.) ויכתב יהושע את הדברים האלה בספר תורת האלהים *ſcripſitque Joſua hæc verba in libro Legis Dei*, Chaldaice ſic tranſtulit וכתב יהושוע ית פתגמיא האילן ואצנעינון בספר אוריתא דיהוה *& ſcripſit Joſua hæc verba & cuſtodivit ea cum libro Legis Dei*. Quid cum illis agas, qui nihil vident, niſi quod lubet? quid, inquam, hoc aliud eſt, quam ipſam Scripturam negare, & novam ex proprio cerebro cudere? Nos igitur concludimus, hunc librum legis Dei, quem Moſes ſcripſit, non fuiſſe Pentateuchon, ſed prorſus alium, quem author Pentateuchi ſuo operi ordine inſeruit, quod cum ex modò dictis, tum ex jam dicendis evidentiſſime ſequitur. Nempe cum in Deuteronomii loco jam citato narratur, quod Moſes legis librum ſcripſit, addit hiſtoricus, quod Moſes eum ſacerdotibus tradidit, & quod præterea eos juſſerit, ut ipſum certo tempore omni populo prælegerent: quod oſtendit, hunc librum longe minoris molis fuiſſe, quam Pentateuchon, quandoquidem in una concione ita perlegi poterat, ut ab omnibus intelligeretur: nec hîc prætereundum, quod ex omnibus libris, quos Moſes ſcripſit, hunc unum ſecundi pacti & Canticum (quod poſtea etiam ſcripſit, ut id univerſus populus ediſceret) religioſè ſervare & cuſtodire juſſerit. Nam quia primo pacto non niſi præſentes, qui aderant, obligaverat, at ſecundo omnes etiam eorum poſteros (vide Deut. cap. 29. verſ. 14. 15.), ideo hujus ſecundi pacti librum futuris ſæculis religioſe ſervandum juſſit, & præterea etiam, ut diximus, Canticum, quod futura ſæcula potiſſimum reſpicit: cum itaque non conſtet Moſen alios, præter hos

libros ſcripſiſſe, & ipſe nullum alium, præter Libellum legis cum Cantico poſteritati religioſe ſervandum mandaverit, & denique plura in Pentateucho occurrant, quæ a Moſe ſcribi non potuerunt, ſequitur, neminem cum fundamento, ſed omnino contra rationem affirmare Moſen autorem eſſe Pentateuchi. At hîc aliquis forſan rogabit, num Moſes præter hæc non etiam ſcripſerit leges, cum ipſi primum revelarentur? hoc eſt, an ſpatio quadraginta annorum nullas legum, quas tulerat, ſcripſerit, præter paucas illas, quas in primi pacti libro contentas fuiſſe dixi? Sed ad hæc reſpondeo, quamvis concederem rationi conſentaneum videri, quod Moſes eo ipſo tempore & loco, quo leges communicare contigit, eo etiam eaſdem ſcripſerit, nego tamen nobis hac de cauſa licere hoc affirmare; ſupra enim oſtendimus nobis de ſimilibus nihil eſſe ſtatuendum, niſi id, quod ex ipſa Scriptura conſtat, aut quod ex ſolis ipſius fundamentis legitima conſequentia elicitur, at non ex eo, quod rationi conſentaneum videtur. Adde, quod nec ipſa ratio nos cogat hoc ſtatuere. Nam forſan ſenatus Moſis edicta populo ſcripto communicabat, quæ poſtea hiſtoricus collegit, & hiſtoriæ vitæ Moſis ordine inſeruit. Atque hæc de quinque libris Moſis: nunc tempus eſt, ut reliquos etiam examinemus. Joſuæ librum ſimilibus etiam rationibus oſtenditur non eſſe autographon: alius enim eſt, qui de Joſua teſtatur, quod ejus fama fuerit per totam tellurem (vide cap. 6. verſ. 27.), quod nihil eorum omiſerit, quæ Moſes præceperat (vide verſ. ult. cap. 8. & cap. 11. verſ. 15.), quod ſenuerit, omneſque in concionem vocaverit, & quod tandem animam egerit. Deinde etiam quædam narrantur, quæ poſt ipſius mortem contigerunt. Videlicet quod poſt ejus mortem Iſraëlitæ Deum coluerunt, quamdiu ſenes, qui ipſum noverant, vixerunt. Et cap. 16. verſ. 10., quod (Ephraim & Manaſſe) *non expulerunt Kanahanitam habitantem in Gazer, ſed* (addit) *quod Kanahanita inter Ephraim habitavit uſque in hunc diem, & fuit tributarius*. Quod idem ipſum eſt, quod libro Judicum cap. 1. narratur, & modus etiam loquendi *in hunc uſque diem* oſtendit, Scriptorem rem antiquam narrare. Huic etiam conſimilis eſt Textus cap. 15. verſ. ult. de filiis Jehudæ, & hiſtoria Kalebi, ex verſ. 13. ejuſd. cap. Et caſus ille etiam, qui cap. 22. ex verſ. 10. &c. narratur

de duabus tribubus & dimidia, quæ aram ultra Jordanem ædificaverunt, poſt mortem Joſuæ contigiſſe videtur: quandoquidem in tota illa hiſtoria nulla Joſuæ fit mentio, ſed ſolus populus bellum gerere deliberat, legatos mittit, eorumque reſponſum expectat & tandem approbat. Denique ex cap. 10. verſ. 14. evidenter ſequitur hunc librum multis poſt Joſuam ſæculis ſcriptum fuiſſe: Sic enim teſtatur, *nullus alius, ſicuti ille dies, fuit nec antea neque poſtea, quo Deus* (ita) *obediret cuiquam &c.* Si quem igitur librum Joſua unquam ſcripſit, fuit ſane ille, qui cap. 10. verſ. 13. in hac eadem ſcilicet hiſtoria citatur. Librum autem Judicum neminem ſanæ mentis ſibi perſuadere credo ab ipſis Judicibus eſſe ſcriptum: epilogus enim totius hiſtoriæ, qui habetur cap. 2., clare oſtendit, eum totum ab uno ſolo Hiſtorico ſcriptum fuiſſe. Deinde quia ejus Scriptor ſæpe monet, quod illis temporibus nullus erat Rex in Iſraël, non dubium eſt, quin ſcriptus fuerit, poſtquam imperium reges obtinuerant. Circa Samuëlis libros non etiam eſt, cur diu moremur, quandoquidem hiſtoria longe poſt ejus vitam producitur. Hoc tamen tantum notari velim, hunc librum etiam multis poſt Samuëlem ſæculis ſcriptum fuiſſe. Nam libr. 1. cap. 9. verſ. 9. Hiſtoricus per parentheſin monet, *antiquitus in Iſraël ſic dicebat quiſque, quando ibat ad conſulendumDeum, age eamus ad videntem, nam qui hodie propheta, antiquitus videns vocabatur.* Libri denique Regum, ut ex iiſdem conſtat, decerpti ſunt ex libris rerum Salomonis (vide Reg. 1. cap. 11. verſ. 41.), Chronicorum Regum Jehudæ (vide cap. 14. verſ. 19. 29. ejuſdem), & Chronicorum Regum Iſraëlis. Concludimus itaque omnes hos libros, quos huc uſque recenſuimus, eſſe apographa, reſque in iis contentas ut antiquas enarrari. Si jam ad connexionem & argumentum horum omnium librorum attendamus, facile colligemus eos omnes ab uno eodemque Hiſtorico ſcriptos fuiſſe, qui Judæorum antiquitates ab eorum prima origine uſque ad primam Urbis vaſtationem ſcribere voluit. Hi enim libri ita invicem connectuntur, ut ex hoc ſolo dignoſcere poſſimus, eos non niſi unam unius Hiſtorici narrationem continere. Nam ſimulac Moſis vitam narrare deſinit, ad hiſtoriam Joſuæ ſic tranſit, *& contigit, poſtquam mortuus eſt Moſes ſervus Dei, ut Deus diceret Joſuæ &c.* Et hac morte Joſuæ

finita, eadem tranſitione & conjunctione hiſtoriam Judicum incipit, nempe, *Et contigit, poſtquam mortuus eſt Joſua, ut filii Iſraëlis a Deo quærerent &c.* Et huic libro, tanquam appendicem, librum Rut ſic annectit, *Et contigit iis diebus, quibus Judices judicabant, ut fames eſſet in illa terra.* Cui etiam eodem modo librum primum Samuëlis annectit, quo finito ſolita ſua tranſitione ad ſecundum pergit; & huic, hiſtoria Davidis nondum finita, librum primum Regum jungit, & hiſtoriam Davidis narrare pergens, tandem huic eadem conjunctione librum ſecundum annectit. Contextus deinde & ordo hiſtoriarum etiam indicat unum tantum fuiſſe Hiſtoricum, qui certum ſibi ſcopum præfixit: incipit enim primam nationis Hebrææ originem narrare, deinde ordine dicere, qua occaſione & quibus temporibus Moſes leges tulerit, ipſisque multa prædixerit: Deinde quomodo ſecundum Moſis prædictiones terram promiſſam (vide cap. 7. Deuter.) invaſerint, eâ vero poſſeſſâ legibus valedixerant (Deuter. cap. 31. verſ. 16.), indeque ipſos multa mala conſequuta ſunt (ejuſd. 17.). Quomodo deinde Reges eligere voluerunt (Deut. cap. 17. verſ. 14.), qui etiam prout leges curaverant, ita res ipſis proſpere vel infœliciter ceſſerunt (Deut. cap. 28. vſ. 36. & verſ. ult.), donec tandem imperii ruinam, ſicuti ipſam Moſes prædixerat, narrat. Reliqua autem, quæ ad confirmandam legem nihil faciunt, vel prorſus ſilentio mandavit, vel lectorem ad alios Hiſtoricos ablegat. Omnes igitur hi libri in unum conſpirant, nempe dicta & edicta Moſis docere, eaque per rerum eventus demonſtrare. Ex his igitur tribus ſimul conſideratis, nempe ſimplicitate argumenti horum omnium librorum, connexione, & quod ſint apographa multis poſt ſæculis a rebus geſtis ſcripta, concludimus, ut modo diximus, eos omnes ab uno ſolo Hiſtorico ſcriptos fuiſſe. Quisnam autem is fuerit, non ita evidenter oſtendere poſſum, ſuſpicor tamen ipſum Heſdram fuiſſe, & quædam non levia concurrunt, ex quibus conjecturam facio. Nam cum Hiſtoricus (quem jam ſcimus unum tantum fuiſſe) hiſtoriam producat uſque ad Jojachini libertatem, & inſuper addat, ipſum Regis menſæ accubuiſſe tota ejus vita (hoc eſt vel Jojachini vel filii Nebucadneſoris, nam ſenſus eſt planè ambiguus), hinc ſequitur eum nullum ante Heſdram fuiſſe.

At Scriptura de nullo, qui tum floruit, niſi de ſolo Heſdra teſtatur (vide Heſdræ cap. 7. verſ. 10.), quod ipſe ſuum ſtudium applicuerit ad quærendam legem Dei, & adornandam, & quod erat Scriptor (ejuſdem cap. verſ. 6.) promptus in Lege Moſis. Quare nullum præter Heſdram ſuſpicari poſſum fuiſſe, qui hos libros ſcripſerit. Deinde in hoc de Heſdra teſtimonio videmus, quod ipſe non tantum ſtudium adhibuerit ad quærendam legem Dei, ſed etiam ad eandem adornandam, & in Nehemiæ cap. 8. verſ. 9. etiam dicitur, *quod legerunt librum legis Dei explicatum, & adhibuerunt intellectum & intellexerunt Scripturam.* Cum autem in Deuteronomii libro non tantum liber legis Moſis, vel maxima ejus pars contineatur, ſed inſuper multa ad pleniorem explicationem inſerta reperiantur, hinc conjicio librum Deuteronomii illum eſſe librum legis Dei ab Heſdra ſcriptum, adornatum & explicatum, quem tum legerunt. Quod autem in hoc libro Deuteronomii multa per parentheſin ad pleniorem explicationem inſerantur, duo de hac re exempla oſtendimus, cum ſententiam Aben Hezræ explicaremus, cujus notæ plura alia reperiuntur, ut Ex. gr. in cap. 2. verſ. 12. *& in Sehir habitaverunt Horitæ antea, filii autem Heſau eos expulerunt & a ſuo conſpectu deleverunt & loco eorum habitaverunt, ſicuti Iſraël fecit in terra ſuæ hæreditatis, quam Deus ipſi dedit.* Explicat ſcilicet verſ. 3. & 4. ejuſdem cap., nempe quod montem Sehir, qui filiis Heſau hæreditate venerat, ipſi eum non inhabitatum occupaverunt, ſed quod ipſum invaſerunt, & Horitas, qui ipſum prius inhabitabant, inde, ſicuti Iſraëlitæ poſt mortem Moſis Kenahanitas, deturbaverunt & deleverunt. Per parentheſin etiam inſeruntur verbis Moſis verſ. 6. 7. 8. & 9. cap. 10.; nemo enim non videt, quod verſ. 8., qui incipit *in illo tempore ſeparavit Deus tribum Levi*, neceſſario debeat referri ad verſ. 5., non autem ad mortem Aharonis, quam nulla alia de cauſa Hezras hîc inſeruiſſe videtur, quam quia Moſes in hac narratione vituli, quem populus adoraverat, dixerat (vide cap. 9. verſ. 20.) ſe Deum pro Aharone oraviſſe. Explicat deinde, quod Deus eo tempore, de quo Moſes hic loquitur, tribum Levi ſibi elegit, ut cauſam electionis, & cur Levitæ in partem hæreditatis non fuerint vocati, oſtenderet, & hoc facto pergit verbis Moſis filum hiſtoriæ perſequi. His adde libri

præfationem & omnia loca, quæ de Moſe in tertia perſona loquuntur: & præter hæc alia multa, quæ jam a nobis dignoſci nequeunt, ſine dubio, ut facilius ab hominibus ſui ævi perciperentur, addidit, vel aliis verbis expreſſit: Si, inquam, ipſum Moſis librum legis haberemus, non dubito, quin tam in verbis, quam in ordine, & rationibus præceptorum magnam diſcrepantiam reperiremus. Dum enim ſolum Decalogum hujus libri cum Decalogo Exodi (ubi ejus hiſtoria ex profeſſo narratur) confero, eum ab hoc in his omnibus diſcrepare video: quartum enim præceptum non tantum alio modo imperatur, ſed inſuper multo prolixius extenditur: ejus autem ratio ab ea, quæ in Decalogo Exodi adfertur, toto cœlo diſcrepat. Denique ordo, quo hîc decimum præceptum explicatur, etiam alius eſt, quam in Exodo. Hæc igitur cum hîc, tum in aliis locis, ut jam dixi, ab Hezra facta exiſtimo, quia is legem Dei hominibus ſui temporis explicuit, atque proinde hunc eſſe Librum Legis Dei ab ipſo ornatæ & explicatæ: & hunc librum omnium, quos ipſum ſcripſiſſe dixi, primum fuiſſe puto; quod hinc conjicio, quia Leges Patriæ continet, quibus populus maxime indiget: & etiam quia hic liber antecedenti nulla conjunctione, ut reliqui omnes, annectitur, ſed ſoluta oratione incipit, *Hæc ſunt verba Moſis, &c.* At poſtquam hunc abſolvit & populum leges edocuit, tum ſtudium adhibuiſſe credo ad integram hiſtoriam Hebrææ nationis deſcribendam, a mundo ſcilicet condito uſque ad ſummam Urbis vaſtationem, cui hunc Librum Deuteronomii ſuo loco inſeruit; & forte ejus primos quinque libros nomine Moſis vocavit, quia in iis præcipue ejus vita continetur & nomen a potiore ſumpſit: Et hac etiam de cauſa ſextum nomine Joſuæ, ſeptimum Judicum, octavum Ruth, nonum & forte etiam decimum Samuelis, & denique undecimum & duodecimum Regum appellavit. An vero Hezras huic operi ultimam manum impoſuerit, idque, ut deſiderabat, perfecerit, de eo vide ſequens Caput.

CAPUT IX.

De iiſdem Libris alia inquiruntur, nempe an Hezras iis ultimam manum impoſuerit: & deinde utrum notæ marginales, quæ in Hebræis codicibus reperiuntur, variæ fuerint lectiones.

QUantum ſuperior diſquiſitio de vero horum librorum Scriptore juvet ad eorundem perfectam intelligentiam, facile colligitur ex ſolis ipſis locis, quæ ad noſtram de hac re ſententiam confirmandam attulimus, quæque abſque ea unicuique deberent obſcuriſſima videri. Verum præter Scriptorem alia animadvertenda in ipſis libris ſuperſunt, quæ communis ſuperſtitio vulgus deprehendere non ſinit. Horum præcipuum eſt, quod Hezras (eum pro Scriptore prædictorum librorum habebo, donec aliquis alium certiorem oſtendat) narrationibus in hiſce libris contentis ultimam manum non impoſuit, nec aliud fecit, quam hiſtorias ex diverſis ſcriptoribus colligere, & quandoque non niſi ſimpliciter deſcribere, atque eas nondum examinatas neque ordinatas poſteris reliquit. Quæ autem cauſæ impediverint (niſi fortè intempeſtiva mors), quo minus hoc opus omnibus ſuis numeris adimpleret, nequeo conjicere. At reipſa, quamvis antiquis Hebræorum hiſtoricis deſtituti ſimus, ex pauciſſimis tamen eorum fragmentis, quæ habemus, evidentiſſime conſtat. Nam hiſtoria Hiskiæ ex verſ. 17. cap. 18. lib. 2. Regum, ex relatione Eſaiæ, prout ipſa reperta eſt ſcripta in Chronicis Regum Judæ, deſcripta eſt: hanc namque totam in libro Eſaiæ, qui in Chronicis Regum Judæ continebatur (vide libr. 2. Paralip. cap. 32. verſ. pænult.), iiſdem, quibus hîc, verbis narratam legimus, exceptis* tantum pauciſſimis; ex quibus tamen nihil aliud concludi poteſt, quam quod hujus Eſaiæ narrationis variæ lectiones repertæ fuerint, niſi quis mallet in his etiam myſteria ſomniare. Deinde etiam caput ultimum hujus libri in Jeremiæ cap. ultimo, 39. & 40. continetur. Præterea cap. 7. Samuël. 2. in libr. 1. Paralip. cap. 17. deſcriptum reperimus: at verba variis in locis adeo mirifice mutata ** deprehenduntur, ut facillimè dignoſcatur, hæc duo capita ex duobus diverſis exemplari-

* Cf. Adnot. XI. —— ** Cf. Adnot. XII.

bus hiſtoriæ Natanis deſumpta eſſe. Denique Genealogia Regum Idumææ, quæ habetur Geneſ. cap. 36. ex vſ. 31., iiſdem etiam verbis in libr. 1. Paralip. cap. 1. deducitur, cum tamen hujus libri authorem ea, quæ narrat, ex aliis Hiſtoricis ſumſiſſe conſtat, non vero ex his duodecim libris, quos Hezræ tribuimus. Quare non dubium eſt, quin, ſi ipſos haberemus Hiſtoricos, res ipſa directè conſtaret: ſed quia iiſdem, ut dixi, deſtituti ſumus, id nobis tantum reſtat, ut ipſas hiſtorias examinemus; nempe earum ordinem & connexionem, variam repetitionem, & denique in annorum computatione diſcrepantiam, ut de reliquis judicare poſſimus. Eas itaque vel ſaltem præcipuas perpendamus; et primò illam Judæ & Tamar, quam cap. 38. Geneſ. Hiſtoricus ſic narrare incipit, *Contigit autem in illo tempore, ut Judas a ſuis fratribus diſcederet.* Quod tempus neceſſario referendum eſt ad aliud*, de quo immediate loquutus eſt: at ad id, de quo in Gen. immediate agitur, minime referri poteſt. Ab eo enim, nempe a quo Joſephus in Ægyptum ductus fuit, uſque quo Jacobus Patriarcha cum tota familia eò etiam profectus eſt, non plus, quam viginti duos annos numerare poſſumus; nam Joſephus, cum a fratribus venderetur, ſeptendecim annos natus erat, & cum a Pharaone e carceribus vocari juberetur, triginta: quibus ſi addantur ſeptem anni fertilitatis & duo famis, conficient ſimul viginti duos annos. Atqui hoc temporis intervallo nemo concipere poterit tot res contingere potuiſſe. Nempe quod Juda tres liberos ex unica uxore, quam tum duxit, unum poſt alium procreaverit, quorum major natu, ubi per ætatem licuit, Tamar in uxorem duxit, eô vero mortuô ſecundus eam in matrimonium recepit, qui etiam obiit, & quod dudum poſtquam hæc acta ſunt, ipſe Judas cum ipſa nuru Tamar ignarus rem habuerit, ex qua iterum duos, uno tamen partu, liberos acceperit, quorum etiam unus intra prædictum tempus factus eſt parens. Cum igitur hæc omnia non poſſunt referri ad illud tempus, de quo in Geneſi, referendum neceſſario eſt ad aliud, de quo immediate in alio libro agebatur; ac proinde Hezras hanc etiam hiſtoriam ſimpliciter deſcripſit, eamque nondum examinatam reliquis inſeruit. At non tantum hoc caput, ſed totam Joſephi & Jacobi hiſtoriam ex diverſis hiſtoricis de-

* Cf. Adnot. XIII.

cerptam & deſcriptam eſſe neceſſario fatendum eſt, adeo parum ſibi conſtare videmus. Cap. enim 47. Geneſ. narrat, quod Jahacob, cum primum Pharahonem ducente Joſepho ſalutavit, annos 130 natus erat, a quibus ſi auferantur viginti duo, quos propter Joſephi abſentiam in mærore tranſegit & præterea ſeptemdecim ætatis Joſephi, cum venderetur, & denique ſeptem, quos propter Rachelem ſervivit, reperietur ipſum provectiſſimæ ætatis fuiſſe, octoginta ſcilicet & quatuor annorum, cum Leam in uxorem duceret, & contra Dinam vix ſeptem fuiſſe annorum*, cum a Sechemo vim paſſa eſt, Simeon autem & Levi vix duodecim & undecim, cum totam illam civitatem deprædati ſunt, ejuſque omnes cives gladio confecerunt. Nec hic opus habeo omnia Pentateuchi recenſere. Si quis modo ad hoc attenderit, quod in hiſce quinque libris omnia præcepta ſcilicet & hiſtoriæ promiſcue ſine ordine narrentur, neque ratio temporum habeatur, & quod una eademque hiſtoria ſæpe, & aliquando diverſimode repetatur, facile dignoſcet hæc omnia promiſcue collecta, & coacervata fuiſſe, ut poſtea facilius examinarentur, & in ordinem redigerentur. At non tantum hæc, quæ in quinque libris, ſed etiam reliquæ hiſtoriæ uſque ad vaſtationem urbis, quæ in reliquis ſeptem libris continentur, eodem modo collectæ ſunt. Quis enim non videt, in cap. 2. Judicum ex verſ. 6. novum Hiſtoricum adferri (qui res a Josua geſtas etiam ſcripſerat) ejuſque verba ſimpliciter deſcribi. Nam poſtquam Hiſtoricus noſter in ult. cap. Joſuæ narravit, quod ipſe mortem obierit, quodque ſepultus fuerit, & in primo hujus libri narrare ea promiſerit, quæ poſt ejuſdem mortem contigerunt, qua ratione, ſi filum ſuæ hiſtoriæ ſequi volebat, potuiſſet ſuperioribus annectere, quæ hîc de ipſo Joſua narrare incipit**. Sic etiam capita 17. 18. &c. Samuëlis 1. ex alio Hiſtorico deſumpta ſunt, qui aliam cauſam ſentiebat fuiſſe, cur David aulam Saulis frequentare inceperit, longe diverſam ab illa, quæ in cap. 16. libri ejuſdem narratur: non enim ſenſit, quod David ex conſilio ſervorum a Saulo vocatus ipſum adiit (ut in cap. 16. narratur), ſed quod caſu a patre ad fratres in caſtra miſſus Saulo ex occaſione victoriæ, quam contra Philiſtæum Goliat habuit, tum demum innotuit, & in aula detentus fuit. Idem de cap. 26. ejuſdem libri

* Cf. Adnot. XIV. —— ** Cf. Adnot. XV.

ſuſpicor, quod nimirum hiſtoricus eandem ibi hiſtoriam, quæ cap. 24. habetur, ſecundum opinionem alterius narrare videatur. Sed hoc miſſum facio, & ad annorum computationem examinandam pergo. Cap. 6. libri 1. Regum dicitur, quod Salomon templum ædificavit anno 480. ab Ægypti exitu, at ex hiſtoriis ipſis longe majorem numerum concludimus. Nam

	Annos
Moſes populum in deſertis gubernavit — —	40
Joſuæ, qui centum & decem annos vixit, non plus tribuuntur ex Joſephi & aliorum ſententia quam — —	26
Kuſan Rishgataim populum in ditione tenuit —	8
Hotniel filius Kenaz judicavit* — — —	40
Heglon Rex Moabi imperium in populum tenuit —	18
Eud & Sangar eundem judicaverunt — —	80
Jachin Rex Kanahani populum iterum in ditione tenuit —	20
Quievit poſtea populus — — —	40
Fuit deinde in ditione Midiani — — —	7
Tempore Gidehonis tranſegit in libertate — —	40
Sub imperio autem Abimelechi — —	3
Tola filius Puæ judicavit. — — —	23
Jair autem — — — —	22
Populus iterum in ditione Philiſtæorum & Hamonitarum fuit	18
Jephta judicavit — — — —	6
Abſan Bethlehemita — — —	7
Elon Sebulonita — — —	10
Habdan Pirhatonita — — —	8
Populus fuit iterum in ditione Philiſtæorum —	40
Samſon judicavit** — — —	20
Heli autem — — — —	40
Fuit iterum populus in ditione Philiſtæorum, antequam a Samuële liberaretur — — —	20
David regnavit — — —	40
Salomon antequam templum ædificavit —	4
Atque hi omnes additi numerum conficiunt annorum —	580.

* Cf. Adnot. XVI. —— ** Cf. Adnot. XVII.

Quibus deinde addendi ſunt anni illius ſæculi, quo poſt mortem Joſuæ Reſpublica Hebræorum floruit, donec a Kuſan Rishgataim ſubacta fuit, quorum numerum magnum fuiſſe credo; non enim mihi perſuadere poſſum, quod ſtatim poſt mortem Joſuæ omnes, qui ejus portenta viderant, uno momento perierunt, nec quod eorum ſucceſſores uno actu & ictu legibus valedixerunt, & ex ſumma virtute in ſummam nequitiam & ſocordiam lapſi ſunt, nec denique quod Kuſan Rishgataim eos dictum factum ſubegit. Sed cum horum ſingula ætatem fere requirant, non dubium eſt, quin Scriptura cap. 2. verſ. 7. 9. 10. libri Judicum hiſtorias multorum annorum comprehenderit, quas ſilentio tranſmiſit. Sunt præterea addendi anni, quibus Samuël fuit Judex, quorum etiam numerus in Scriptura non habetur. Sunt deinde addendi anni Regni Saulis, quos in ſuperiore computatione omiſi, quia ex ejus hiſtoria non ſatis conſtat, quot annos regnaverit; dicitur quidem cap. 13. vſ. 1. libr. 1. Samuëlis, eundem duos annos regnaviſſe, ſed & ille textus truncatus eſt, & ex ipſa hiſtoria majorem numerum colligimus. Quod textus truncatus ſit, nemo, qui Hebræam linguam vel a primo limine ſalutavit, dubitare poteſt. Sic enim incipit בן שנה שאול במלכו ושתי שנים מלך על ישראל *annum natus erat Saul, cum regnaret, & duos annos regnavit ſupra Iſraëlem.* Quis, inquam, non videt numerum annorum ætatis Saulis, cum regnum adeptus eſſet, omiſſum eſſe? At quod ex ipſa hiſtoria major numerus concluditur, credo neminem etiam dubitare. Nam cap. 27. verſ. 7. ejuſdem libri habetur, quod David apud Philiſtæos, ad quos propter Saulum confugit, moratus fuit unum annum & quatuor menſes: quare ex hac computatione reliqua ſpatio octo menſium contingere debuerunt, quod neminem credere exiſtimo. Joſephus ſaltem in fine libri ſexti Antiquitatum textum ſic correxit, *Regnavit itaque Saul Samuële vivente annos decem & octo, moriente autem alios duos.* Quin tota hæc hiſtoria cap. 13. nullo modo cum antecedentibus convenit. In fine cap. 7. narratur, quod Philiſtæi ab Hebræis ita debellati fuerunt, ut non fuerint auſi vivente Samuële terminos Iſraëlis ingredi; at hîc, quod Hebræi (vivente Samuële) a Philiſtæis invaduntur, a quibus ad tantam miſeriam & paupertatem redacti fuerant

ut armis, quibus ſe defendere poſſent, deſtituerentur, & inſuper mediis eadem conficiendi. Sudarem ſane ſatis, ſi omnes has hiſtorias, quæ in hoc primo libro Samuëlis habentur, ita conarer conciliare, ut omnes ab uno Hiſtorico deſcriptæ & ordinatæ viderentur. Sed ad meum propoſitum revertor. Anni itaque regni Saulis ſuperiori computationi ſunt addendi. Denique annos anarchiæ Hebræorum etiam non numeravi, quia non conſtant ex ipſa Scriptura. Non, inquam, mihi conſtat tempus, quo illa contigerint, quæ ex cap. 17. uſque ad finem libri Judicum narrantur. Ex his itaque clariſſime ſequitur veram annorum computationem neque ex ipſis hiſtoriis conſtare, neque ipſas hiſtorias in una eademque convenire, ſed valde diverſas ſupponere. Ac proinde fatendum has hiſtorias ex diverſis ſcriptoribus collectas eſſe, nec adhuc ordinatas neque examinatas fuiſſe. Nec minor videtur fuiſſe circa annorum computationem diſcrepantia in libris Chronicorum Regum Judæ & libris Chronicorum Regum Iſraëlis. In Chronicis enim Regum Iſraëlis habebatur, quod Jehoram filius Aghabi regnare incepit anno ſecundo regni Jehorami filii Jehoſaphat (vide Regum libr. 2. cap. 1. verſ. 17.). At in Chronicis Regum Judæ, quod Jehoram filius Jehoſaphat regnare incepit anno quinto regni Jehorami filii Aghabi (vide cap. 8. verſ. 16. ejuſd. libri). Et ſi quis præterea hiſtorias libri Paralip. conferre velit cum hiſtoriis librorum Regum, plures ſimiles diſcrepantias inveniet, quas hic non opus habeo recenſere, & multo minus authorum commenta, quibus has hiſtorias conciliare conantur. Rabini namque planè delirant. Commentatores autem, quos legi, ſomniant, fingunt, & linguam denique ipſam planè corrumpunt. Ex. gr. cum in libr. 2. Paralip. dicitur, *annos quadraginta duos natus erat Aghazia, cum regnaret:* fingunt quidam hos annos initium capere a regno Homri, non autem a nativitate Aghaziæ: quod ſi poſſent oſtendere intentum authoris librorum Paralip. hoc fuiſſe, non dubitaverim affirmare, eundem loqui neſciviſſe. Et ad hunc modum plura alia fingunt, quæ ſi vera eſſent, abſolute dicerem antiquos Hebræos & linguam ſuam, & narrandi ordinem plane ignoraviſſe, nec ullam rationem neque normam Scripturas interpretandi agnoſcerem, ſed ad libitum omnia

fingere liceret. Si quis tamen putat, me hîc nimis generaliter, nec ſatis cum fundamento loqui, ipſum rogo, ut hoc agat, & nobis oſtendat certum aliquem ordinem in hiſce hiſtoriis, quem Hiſtorici in Chronologicis ſine peccato imitari poſſent, & dum hiſtorias interpretatur & conciliare conatur, phraſes & modos loquendi, & orationes diſponendi, & contexendi adeo ſtrictè obſervet, atque ita explicet, ut eos ſecundum ſuam explicationem in ſcribendo imitari etiam poſſimus*: quod ſi præſtiterit, manus ipſi ſtatim dabo, & erit mihi magnus Apollo; nam fateor, quamvis diu quæſiverim, me nihil tamen unquam ſimile invenire potuiſſe: Quin addo me nihil hîc ſcribere, quod dudum & diu meditatum non habuerim, & quanquam a pueritia opinionibus de Scriptura communibus imbutus fuerim, non tamen potui tandem hæc non admittere. Sed non eſt, cur circa hæc lectorem diu detineam, & ad rem deſparatam provocem; opus tamen fuit rem ipſam proponere, ut meam mentem clarius explicarem: ad reliqua igitur, quæ circa fortunam horum librorum notanda ſuſcepi, pergo. Nam venit præterea, quæ modo oſtendimus, notandum, quod hi libri ea diligentia a Poſteris ſervati non fuerint, ut nullæ mendæ irrepſerint; plures enim dubias lectiones animadverterunt antiquiores Scribæ, & præterea aliquot loca truncata, non tamen omnia; an autem mendæ talis notæ ſint, ut lectori magnam moram injiciant, de eo jam non diſputo; credo tamen eas levioris eſſe momenti, iis ſaltem, qui Scripturas liberiore judicio legunt, & hoc certò affirmare poſſum, me nullam animadvertiſſe mendam, nec lectionum varietatem circa moralia documenta, quæ ipſa obſcura aut dubia reddere poſſent. At plerique nec in reliquis aliquod vitium incidiſſe concedunt; ſed ſtatuunt Deum ſingulari quadam providentia omnia Biblia incorrupta ſervaſſe: varias autem lectiones ſigna profundiſſimorum myſteriorum eſſe dicunt, idem de aſteriſmis, qui in medio paragrapho 28 habentur, contendunt, imo in ipſis apicibus literarum magna arcana contineri. Quod ſane an ex ſtultitia & anili devotione, an autem ex arrogantia & malitia, ut Dei arcana ſoli habere crederentur, hæc dixerint, neſcio; hoc ſaltem ſcio, me nihil, quod arcanum redoleat, ſed tantum pueriles cogitationes apud iſtos legiſſe. Legi etiam & inſuper novi nu-

* Cf. Adnot. XVIII.

gatores aliquos Kabbaliſtas, quorum inſaniam nunquam mirari ſatis potui. Quod autem mendæ, uti diximus, irrepſerint, neminem ſani judicii dubitare credo, qui textum illum Sauli (quem jam ex Libr. 1. Samuël. cap. 13. verſ. 1. allegavimus) legit & etiam verſ. 2. cap. 6. Samuël. 2., nempe *& ſurrexit & ivit David & omnis populus, qui ipſi aderat, ex Juda, ut inde auferrent arcam Dei.* Nemo hîc etiam non videre poteſt locum, quo iverant, nempe Kirjat Jeharim*, unde arcam auferrent, eſſe omiſſum: nec etiam negare poſſumus, quod vſ. 37. cap. 13. Sam. 2. perturbatus & truncatus ſit, ſcilicet, *& Abſalom fugit ivitque ad Ptolomæum filium Hamihud Regem Geſur, & luxit filium ſuum omnibus diebus, & Abſalom fugit ivitque Geſur manſitque ibi tres annos***. Et ad hunc modum ſcio me antehac alia notaviſſe, quæ impræſentiarum non occurrunt. Quod autem notæ marginales, quæ in Hebræis Codicibus paſſim inveniuntur, dubiæ fuerint lectiones, nemo etiam dubitare poteſt, qui attendit, quod pleræque ex magna literarum Hebraicarum ſimilitudine inter ſe ortæ ſint. Nempe ex ſimilitudine, quam habet כ Kaf cum ב Bet, י Jod cum ו Vau, ד Dalet cum ר Res &c. Ex. gr. ubi lib. 2. Sam. cap. 5. v. pænult. ſcribitur בשמעך *& in eo* (tempore), *quo audies* habetur in margine כשמעך *cum audies*, & cap. 21. Jud. v. 22. והיה כי יבואו אבותם או אחיהם לרוב *& quando earum patres vel fratres in multitudine* (h. e. ſæpe) *ad nos venerint* &c., habetur in margine לריב *ad litigandum*. Et ad hunc modum permultæ deinde etiam ortæ ſunt ex uſu literarum, quas Quieſcentes vocant, quarum nimirum pronunciatio ſæpiſſime nulla ſentitur, & promiſcuè una pro alia ſumitur. Ex. gr. Levit. cap. 25. vſ. 30. ſcribitur וקם הבית אשר בעיר אשר לא חומה *& confirmabitur domus, quæ eſt in civitate, cui non eſt murus*, in margine autem habetur אשר לו חומה *cui eſt murus* &c. At quamvis hæc per ſe ſatis clara ſint, libet rationibus quorundam Phariſæorum reſpondere, quibus perſuadere conantur notas marginales ad aliquod myſterium ſignificandum ab ipſis librorum Sacrorum Scriptoribus appoſitas vel indicatas fuiſſe. Harum primam, quæ quidem me parum tangit, ſumunt ex uſu legendi Scripturas: ſi, inquiunt, hæ notæ appoſitæ ſunt propter lectionum varietatem, quas poſteri decidere non potuerunt, cur ergo uſus invaluit, ut ſenſus marginalis ubique retineatur? cur, inquiunt, ſenſum, quem retinere vole-

* Cf. Adnot. XIX. —— ** Cf. Adnot. XX.

bant, in margine notaverunt? debuerant contra ipſa volumina ſcribere, prout legi volebant, non autem ſenſum & lectionem, quam maxime probabant, in margine notare. Secunda vero ratio & quæ aliquam ſpeciem præ ſe ferre videtur, ex ipſa rei natura ſumitur. Nempe quod mendæ non data opera, ſed caſu in Codices irrepſerunt, & quod ita fit, varie contingit. At in quinque libris ſemper nomen נערה *puella*, uno tantum excepto loco, defectivum contra regulam Grammatices ſine litera ה he ſcribitur, in margine vero rectè ſecundum regulam Grammatices univerſalem. An hoc etiam ex eo, quod manus in deſcribendo erravit, contigerit? quo fato id fieri potuit, ut calamus ſemper, quotieſcunque hoc nomen occurrerit, feſtinaret? deinde hunc defectum facile & ſine ſcrupulo ex regulis Grammatices ſupplere & emendare potuiſſent. Igitur cum hæ lectiones caſu non contigerint, nec tam clara vitia correxerint, hinc concludunt, hæc certo conſilio a primis Scriptoribus facta fuiſſe, ut iis aliquid ſignificarent. Verum his facile reſpondere poſſumus, nam quod ex uſu, qui apud eos invaluit, argumentantur, nihil moror; neſcio quid ſuperſtitio ſuadere potuit, & forte inde factum eſt, quia utramque lectionem æque bonam ſeu tolerabilem æſtimabant, ideoque, ne earum aliqua negligeretur, unam ſcribendam & aliam legendam voluerunt. Timebant ſcilicet in re tanta judicium determinare, ne incerti falſam pro vera eligerent, ideoque neutram alterutri præponere voluerunt, quod abſolutè feciſſent, ſi unam ſolam ſcribere & legere juſſiſſent, præſertim cum in Sacris voluminibus notæ marginales non ſcribantur: vel forte inde factum eſt, quia quædam, quamvis recte deſcripta, aliter tamen legi, prout ſcilicet in margine notaverant, volebant. Ideoque univerſaliter inſtituerunt, ut Biblia ſecundum notas marginales legerentur. Quæ cauſa autem Scribas moverit, quædam expreſſe legenda in margine notare, jam dicam, nam non omnes marginales notæ dubiæ ſunt lectiones, ſed etiam, quæ ab uſu remota erant, notaverunt. Nempe verba obſoleta, & quæ probati illius temporis mores non ſinebant in publica concione legi. Nam antiqui Scriptores malitia privati nullis aulicis ambagibus, ſed res propriis ſuis nominibus indicabant. At poſtquam malitia & luxus regnavit,

illa, quæ ſine obſcœnitate ab antiquis dicta ſunt, in obſcœnis haberi inceperunt. Hac autem de cauſa Scripturam ipſam mutare non erat opus, attamen ut plebis imbecillitati ſubvenirent, introduxerunt, ut nomina coitus & excrementorum honeſtius in publico legerentur, videlicet ſicuti ipſa in margine notaverunt. Denique quicquid fuerit, cur uſu factum fuerit, ut Scripturas ſecundum marginales lectiones legant, & interpretentur, id ſaltem non fuit, quod vera interpretatio ſecundum ipſas debet fieri. Nam præterquam quod ipſi Rabini in Talmud ſæpe a Maſoretis recedunt, & alias habebant lectiones, quas probabant, ut mox oſtendam, quædam inſuper in margine reperiuntur, quæ minus ſecundum uſum linguæ probata videntur. Ex. gr. in Libr. 2. Samuël. cap. 14. verſ. 22. ſcribitur אשר עשה המלך את דבר עבדו *quia Rex effecit ſecundum ſententiam ſui ſervi*, quæ conſtructio planè regularis eſt & convenit cum illa v. 15. ejuſdem cap., at quæ in margine habetur (עבדך *ſervi tui*) non convenit cum perſona verbi. Sic etiam v. ult. cap. 16. ejuſdem Libri ſcribitur כאשר ישאל בדבר האלהים *ut cum conſultat* (id eſt conſultatur) *verbum Dei*, ubi in margine additur איש *quis* pro verbi nominativo. Quod non ſatis accurate factum videtur, nam communis hujus linguæ uſus eſt, verba imperſonalia in tertia perſona ſingularis verbi activi uſurpare, ut Grammaticis notiſſimum. Et ad hunc modum plures inveniuntur notæ, quæ nullo modo ſcriptæ lectioni præponi poſſunt. Quod autem ad ſecundam rationem Phariſæorum attinet, ei etiam ex modò dictis facile reſpondetur, nempe quod Scribæ præter dubias lectiones verba etiam obſoleta notaverunt: Nam non dubium eſt, quin in lingua Hebræa, ſicuti in reliquis, multa obſoleta & antiquata poſterior uſus fecerit, & reperta fuerint ab ultimis Scribis in Bibliis, quæ, uti diximus, omnia notaverunt, ut coram populo ſecundum tum receptum uſum legerentur. Hac igitur de cauſa nomen נער *nahgar* ubique notatum reperitur, quia antiquitus communis erat generis, & idem ſignificabat, quod apud Latinos *Juvenis*. Sic etiam Hebræorum metropolis vocari apud antiquos ſolebat ירושלם *Jeruſalem*, non autem ירושלים *Jeruſalaim:* de pronomine הוא *ipſe*, & *ipſa* idem ſentio, quod ſcilicet recentiores ו *vau* in י *jod* mutaverunt (quæ mutatio in Hebræa lingua frequens eſt), cum genus

fœmininum ſignificare volebant; at quod antiqui non, niſi vocalibus hujus pronominis fœmininum a maſculino ſolebant diſtinguere. Sic præterea quorundam verborum anomalia alia apud priores, alia apud poſteros fuit, & denique antiqui literis paragogicis האמנתיו ſingulari ſui temporis elegantia utebantur. Quæ omnia hîc multis exemplis illuſtrare poſſem, ſed nolo tædioſa lectione lectorem detinere. At ſi quis roget, unde hæc noverim? reſpondeo, quia ipſa apud antiquiſſimos Scriptores, nempe in Bibliis ſæpe reperi, nec tamen eos poſteri imitari voluerunt, quæ unica eſt cauſa, unde in reliquis linguis, quamvis jam etiam mortuis, tamen verba obſoleta noſcuntur. Sed fortè adhuc aliquis inſtabit, cum ego maximam harum notarum partem dubias eſſe lectiones ſtatuerim, cur nunquam unius loci plures, quam duæ lectiones repertæ ſint? cur aliquando non tres vel plures? Deinde quod quædam in Scriptis adeo manifeſtè Grammaticæ repugnant, quæ in margine rectè notantur, ut minime credendum ſit ſcribas hærere potuiſſe &, utra eſſet vera, dubitare. Sed ad hæc etiam facile reſpondetur, & quidem ad primum dico, plures fuiſſe lectiones, quam quas in noſtris codicibus notatas reperimus. In Talmude enim plures notantur, quæ a Maſoretis neglectæ ſunt, & tam apertè multis in locis ab iiſdem recedunt, ut ſuperſtitioſus ille corrector Bibliorum Bombergianorum tandem coactus fuerit fateri, in ſua præfatione, ſe eos reconciliare neſcire ולא ידענא לתרוצי אלא כדתר יצנא לעיל דארחיה דגמרא לפלוגי על המסורת &, inquit, *hic neſcimus reſpondere, niſi quod ſupra reſpondimus*, nempe, *quod uſus Talmudis eſt Maſoretis contradicere*. Quare non ſatis cum fundamento ſtatuere poſſumus, unius loci non plures quam duas lectiones unquam fuiſſe. Attamen facile concedo, imò credo unius loci nunquam plures, quam duas lectiones repertas fuiſſe, idque ob duas rationes; nempe I. quia cauſa, unde harum lectionum varietatem ortam eſſe oſtendimus, non plures quam duas concedere poteſt: oſtendimus enim eas potiſſimum ex ſimilitudine quarundam literarum ortas fuiſſe. Quare dubium ferè ſemper huc tandem redibat, videlicet utra ex duabus literis eſſet ſcribenda ב Bet an כ Kaf, י Jod an ו Vau, ד Dalet an ר Res &c., quarum uſus frequentiſſimus eſt; & ideo ſæ-

pe contingere poterat, ut utraque ſenſum tolerabilem pareret. Deinde utrum ſyllaba longa aut brevis eſſet, quarum quantitas iis literis, quas Quieſcentes vocavimus, determinatur. His adde, quod non omnes notæ dubiæ ſunt lectiones; multas enim appoſitas eſſe diximus honeſtatis cauſa, & etiam ut verba obſoleta & antiquata explicarent. II. Ratio, cur mihi perſuadeo, unius loci non plures, quam duas lectiones reperiri, eſt, quia credo Scribas pauca admodum exemplaria reperiſſe, fortè non plura, quam duo vel tria. In tractatu Scribarum סופרים cap. 6. non niſi de tribus fit mentio, quæ fingunt tempore Hezræ inventa fuiſſe, quia venditant has notas ab ipſo Hezra appoſitas fuiſſe. Quicquid ſit, ſi tria habuerunt, facilè concipere poſſumus, duo ſemper in eodem loco conveniſſe, quin imo unuſquiſque mirari ſane potuiſſet, ſi in tribus tantum exemplaribus tres diverſæ unius ejuſdemque loci lectiones reperirentur. Quo autem fato factum eſt, ut poſt Hezram tanta exemplarium penuria fuerit, is mirari deſinet, qui vel ſolum cap. 1. Libr. 1. Machabæorum legerit, vel cap. 5. Libr. 12. Antiquit. Joſephi. Imo prodigio ſimile videtur, quod poſt tantam tamque diuturnam perſecutionem pauca illa retinere potuerint; de quo neminem dubitare opinor, qui illam hiſtoriam mediocri cum attentione legerit. Cauſas itaque videmus, cur nullibi plures quam duæ dubiæ lectiones occurrunt. Quapropter longe abeſt, ut ex eo, quod non plures duabus ubique dentur, concludi poſſit, Biblia in locis notatis data opera perperam ſcripta fuiſſe ad ſignificanda myſteria. Quod autem ad ſecundum attinet, quod quædam reperiantur adeo perperam ſcripta, ut nullo modo dubitare potuerint, quin omnium temporum ſcribendi uſui repugnarent, quæque adeo abſolutè corrigere, non autem in margine notare debuerant, me parum tangit, neque enim ſcire teneor, quæ religio ipſos moverit, ut id non facerent. Et forte id ex animi ſinceritate fecerunt, quod poſteris Biblia, ut ut ab ipſis in paucis originalibus inventa fuerint, tradere voluerunt, atque originalium diſcrepantias notare, non quidem ut dubias, ſed ut varias lectiones; nec ego eaſdem dubias vocavi, niſi quia revera fere omnes tales reperio, ut minimè ſciam, quænam præ alia ſit probanda. Denique præter dubias has lectiones notaverunt inſuper Scribæ (va-

cuum ſpatium in mediis paragraphis interponendo) plura loca truncata, quorum numerum Maſoretæ tradunt; numerant ſcilicet viginti octo loca, ubi in medio paragrapho ſpatium vacuum interponitur, neſcio an etiam in numero aliquod myſterium latere credunt. Spatii autem certam quantitatem religioſe obſervant Phariſæi. Horum exemplum (ut unum adferam) habetur in Geneſ. cap. 4. vſ. 8., qui ſic ſcribitur: *Et dixit Kain Habeli fratri ſuo .... & contigit, dum erant in campo, ut Kain &c.*, ubi ſpatium relinquitur vacuum, ubi ſcire expectabamus, quid id fuerit, quod Kain fratri dixerat. Et ad hunc modum (præter illa, quæ jam notavimus) a Scribis relicta vigintiocto reperiuntur. Quorum tamen multa non apparerent truncata, niſi ſpatium interjectum eſſet. Sed de his ſatis.

CAPUT X.

Reliqui Veteris Teſtamenti Libri eodem modo quo ſuperiores examinantur.

TRanſeo ad reliquos Veteris Teſtamenti libros. At de duobus Paralipomenon nihil certi & quod operæ pretium ſit, notandum habeo, niſi quod dudum poſt Hezram, & forte poſtquam Judas Machabæus templum reſtauravit*, ſcripti fuerunt. Nam cap. 9. libri 1. narrat Hiſtoricus, *quænam familiæ primum* (tempore ſcilicet Hezræ) *Hieroſolymæ habitaverint;* & deinde verſ. 17. *Janitores*, quorum duo etiam in Nehem. cap. 11. verſ. 19. narrantur, indicat. Quod oſtendit hos libros dudum poſt urbis reædificationem ſcriptos fuiſſe. Cæterum de vero eorundem Scriptore, deque eorum authoritate, utilitate & doctrina nihil mihi conſtat. Imo non ſatis mirari poſſum, cur inter Sacros recepti fuerint ab iis, qui librum ſapientiæ, Tobiæ & reliquos, qui apocryphi dicuntur, ex canone Sacrorum deleverunt: intentum tamen non eſt eorum authoritatem elevare, ſed quandoquidem ab omnibus ſunt recepti, eos etiam, ut ut ſunt, relinquo. Pſalmi collecti etiam fuerunt, & in quinque libros diſpartiti in ſecundo templo; nam Pſ. 88. ex Philonis Judæi teſtimonio editus fuit, dum Rex Jehojachin Babiloniæ in carcere detentus adhuc erat, &

* Cf. Adnot. XXI.

Pſ. 89. cum idem Rex libertatem adeptus eſt; nec credo, quod Philo hoc unquam dixiſſet, niſi vel ſui temporis recepta opinio fuiſſet, vel ab aliis fide dignis accepiſſet. Proverbia Salomonis eodem etiam tempore collecta fuiſſe credo, vel ad minimum tempore Joſiæ Regis, idque quia cap. 24. verſ. ult. dicitur, *Hæc etiam ſunt Salomonis Proverbia, quæ tranſtulerunt viri Hiskiæ Regis Judæ*. At hîc tacere nequeo Rabinorum audaciam, qui hunc librum cum Eccleſiaſte ex canone Sacrorum excluſos volebant, & cum reliquis, quos jam deſideramus, cuſtodire. Quod abſolute feciſſent, niſi quædam reperiſſent loca, ubi lex Moſis commendatur. Dolendum ſane, quod res ſacræ & optimæ ab horum electione dependerint. Ipſis tamen gratulor, quod hos etiam nobis communicare voluerunt, verum non poſſum non dubitare, num eos bona cum fide tradiderint, quod hîc ad ſeverum examen revocare nolo. Pergo igitur ad libros Prophetarum. Cum ad hos attendo, video Prophetias, quæ in iis continentur, ex aliis libris collectas fuiſſe, neque in hiſce eodem ordine ſemper deſcribi, quo ab ipſis Prophetis dictæ vel ſcriptæ fuerunt, neque etiam omnes contineri, ſed eas tantum, quas hinc illinc invenire potuerunt : quare hi libri non niſi fragmenta Prophetarum ſunt. Nam Eſaias regnante Huzia prophetare incepit, ut deſcriptor ipſe primo verſu teſtatur. At non tantum tum temporis prophetavit, ſed inſuper omnes res ab hoc Rege geſtas deſcripſit (vide Paral. lib. 2. cap. 26. verſ. 22.), quem librum jam deſideramus. Quæ autem habemus, ex Chronicis Regum Judæ, & Iſraëlis deſcripta eſſe oſtendimus. His adde, quod Rabini ſtatuunt hunc Prophetam etiam regnante Manaſſe, a quo tandem peremtus eſt, prophetaviſſe, & quamvis fabulam narrare videantur, videntur tamen credidiſſe omnes eius Prophetias non extare. Jeremiæ deinde Prophetiæ, quæ hiſtorice narrantur, ex variis Chronologis decerptæ & collectæ ſunt. Nam præterquam, quod perturbate accumulentur nulla temporum ratione habita, eadem inſuper hiſtoria diverſis modis repetitur. Nam cap. 21. cauſam apprehenſionis Jeremiæ exponit, quod ſcilicet urbis vaſtationem Zedechiæ ipſum conſulenti prædixerit, & hac hiſtoria interrupta tranſit cap. 22. ad ejus in Jehojachinum, qui ante Zedechiam regnavit, declamationem

narrandum, & quod Regis captivitatem prædixerit, & deinde cap. 25. ea deſcribit, quæ ante hæc anno ſcilicet quarto Jehojakimi Prophetæ revelata ſunt. Deinde quæ anno primo hujus Regis, & ſic porro, nullo temporum ordine ſervato, Prophetias accumulare pergit, donec tandem cap. 38. (quaſi hæc 15 capita per parentheſin dicta eſſent) ad id, quod cap. 21. narrare incepit, revertitur. Nam conjunctio, qua illud caput incipit, ad vſ. 8. 9. & 10. hujus refertur; atque tum longe aliter ultimam Jeremiæ apprehenſionem deſcribit, & cauſam diuturnæ ejus detentionis in atrio cuſtodiæ longe aliam tradit, quam quæ in cap. 37. narratur: Ut clarè videas hæc omnia ex diverſis Hiſtoricis eſſe collecta, nec ulla alia ratione excuſari poſſe. At reliquæ Prophetiæ, quæ in reliquis capitibus continentur, ubi Jeremias in prima perſona loquitur, ex volumine, quod Baruch, ipſo Jeremia dictante, ſcripſit, deſcriptæ videntur: Id enim (ut ex cap. 36. vſ. 2. conſtat) ea tantum continebat, quæ huic Prophetæ revelata fuerant a tempore Joſiæ uſque ad annum quartum Jehojakimi; a quo etiam tempore hic liber incipit. Deinde ex eodem volumine etiam deſcripta videntur, quæ habentur ex cap. 45. verſ. 2. uſque ad cap. 51. verſ. 59. Quod autem Ezechiëlis liber fragmentum etiam tantum ſit, id primi ejus verſus clariſſime indicant; quis enim non videt conjunctionem, qua liber incipit, ad alia jam dicta referri, & cum iis dicenda connectere? at non tantum conjunctio, ſed totus etiam orationis contextus alia ſcripta ſupponit: annus enim trigeſimus, a quo hic liber incipit, oſtendit Prophetam in narrando pergere, non autem incipere; quod etiam Scriptor ipſe per parentheſin verſ. 3. ſic notat, *fuerat ſæpe verbum Dei Ezechiëli filio Buzi ſacerdoti in terra Chaldæorum* &c., quaſi diceret, verba Ezechiëlis, quæ huc uſque deſcripſerat, ad alia referri, quæ ipſi ante hunc annum trigeſimum revelata erant. Deinde Joſephus lib. 10. Antiq. cap. 7. narrat Ezechiëlem prædixiſſe, quod Tſedechias Babiloniam non videret, quod in noſtro, quem ejus habemus, libro, non legitur, ſed contra cap. ſcilicet 17., quod Babiloniam captus duceretur*. De Hoſea non certo dicere poſſumus, quod plura ſcripſerit, quam quæ in libro, qui ejus dicitur, continentur. Attamen miror nos ejus plura non habere, qui ex teſtimonio Scriptoris plus quam

* Cf. Adnot. XXII.

octoginta quatuor annos prophetavit. Hoc ſaltem in genere ſcimus, horum librorum Scriptores neque omnium Prophetarum, neque horum, quos habemus, omnes prophetias collegiſſe: Nam eorum Prophetarum, qui regnante Manaſſe prophetaverunt, & de quibus in Libr. 2. Paral. cap. 33. verſ. 10. 18. 19. in genere fit mentio, nullas plane prophetias habemus; nec etiam omnes horum duodecim Prophetarum. Nam Jonæ non niſi Prophetiæ de Ninivitis deſcribuntur, cum tamen etiam Iſraëlitis prophetaverit, qua de re vide Libr. 2. Reg. cap. 14. verſ. 25.

De Libro Jobi, & de ipſo Jobo multa inter Scriptores fuit controverſia. Quidam putant Moſen eundem ſcripſiſſe, & totam hiſtoriam non niſi parabolam eſſe; quod quidam Rabinorum in Talmude tradunt, quibus Maimonides etiam favet in ſuo libro More Nebuchim. Alii hiſtoriam veram eſſe crediderunt, quorum quidam ſunt, qui putaverunt hunc Jobum tempore Jacobi vixiſſe, ejuſque filiam Dinam in uxorem duxiſſe. At Aben Hezra, ut jam ſupra dixi, in ſuis commentariis ſupra hunc librum affirmat eum ex alia lingua in Hebræam fuiſſe tranſlatum; quod quidem vellem, ut nobis evidentius oſtendiſſet, nam inde poſſemus concludere gentiles etiam libros ſacros habuiſſe. Rem itaque in dubio relinquo, hoc tamen conjicio, Jobum gentilem aliquem fuiſſe virum, & animi conſtantiſſimi, cui primo res proſperæ, deinde adverſiſſimæ, & tandem fœliciſſimæ fuerunt. Nam Ezechiël cap. 14. verſ. 14. eum inter alios nominat: atque hanc Jobi variam fortunam, & animi conſtantiam multis occaſionem dediſſe credo de Dei providentia diſputandi, vel ſaltem authori hujus libri Dialogum componendi: nam quæ in eo continentur, ut etiam ſtylus, non viri inter cineres miſerè ægrotantis, ſed otioſe in muſæo meditantis videntur: Et hîc cum Aben Hezra crederem hunc librum ex alia lingua tranſlatum fuiſſe, quia Gentilium poëſin affectare videtur; Deorum namque Pater bis concilium convocat, & Momus, qui hîc Satan vocatur, Dei dicta ſumma cum libertate carpit &c.; ſed hæc meræ conjecturæ ſunt, nec ſatis firmæ. Tranſeo ad Daniëlis librum; hic ſine dubio ex Cap. 8. ipſius Daniëlis ſcripta continet. Undenam autem priora ſeptem capita deſcripta fuerint, neſcio. Poſſumus ſuſpicari, quandoquidem

præter primum Chaldaicè ſcripta ſunt, ex Chaldæorum Chronologiis. Quod ſi clarè conſtaret, luculentiſſimum eſſet teſtimonium, unde evinceretur, Scripturam eatenus tantum eſſe ſacram, quatenus per ipſam intelligimus res in eadem ſignificatas, at non quatenus verba ſive linguam & orationes, quibus res ſignificantur, intellegimus: & præterea libros, qui res optimas docent & narrant, quacunque demum lingua, & a quacunque natione ſcripti fuerint, æquè ſacros eſſe. Hoc tamen notare ſaltem poſſumus, hæc capita Chaldaicè ſcripta eſſe, & nihilominus æquè ſacra eſſe, ac reliqua Bibliorum. Huic autem Daniëlis libro primus Hezræ ita annectitur, ut facile dignoſcatur eundem Scriptorem eſſe, qui res Judæorum a prima captivitate ſucceſſive narrare pergit. Atque huic non dubito annecti Librum Eſter. Nam conjunctio, qua is liber incipit, ad nullum alium referri poteſt: nec credendum eſt, eum eundem eſſe, quem Mardochæus ſcripſit. Nam cap. 9. verſ. 20. 21. 22. narrat alter de ipſo Mardochæo, quod Epiſtolas ſcripſerit, & quid illæ continuerint: deinde verſ. 31. ejuſdem cap., quod regina Eſter edicto firmaverit res ad feſtum Sortium (Purim) pertinentes, & quod ſcriptum fuerit in libro, hoc eſt (ut Hebraice ſonat) in libro omnibus tum temporis (quo hæc ſcilicet ſcripta ſunt) noto: atque hunc fatetur Aben Hezra, & omnes fateri tenentur, cum aliis periiſſe. Denique reliqua Mardochæi refert Hiſtoricus ad Chronica Regum Perſarum. Quare non dubitandum eſt, quin hic liber ab eodem Hiſtorico, qui res Daniëlis & Hezræ narravit, etiam ſcriptus fuerit; & inſuper etiam liber Nehemiæ*, quia Hezræ ſecundus dicitur. Quatuor igitur hos libros, nempe Daniëlis, Hezræ, Eſteris & Nehemiæ ab uno eodemque Hiſtorico ſcriptos eſſe affirmamus: quiſnam autem is fuerit, nec ſuſpicari quidem poſſum. Ut autem ſciamus, undenam ipſe, quiſquis tandem fuerit, notitiam harum hiſtoriarum acceperit, & forte etiam maximam earum partem deſcripſerit, notandum, quod præfecti, ſive principes Judæorum in ſecundo templo, ut eorum Reges in primo, ſcribas ſive hiſtoriographos habuerunt, qui annales ſive eorum Chronologiam ſucceſſivè ſcribebant : Chronologiæ enim Regum ſive annales in libris Regum paſſim citantur: at Principum & ſacerdotum ſecundi templi citantur primò in libr. Nehemiæ

* Cf. Adnot. XXIII.

cap. 12. verſ. 23., deinde in Mach. lib. 1. cap. 16. verſ. 24. Et ſine dubio hic ille eſt liber (vide Eſt. cap. 9. verſ. 31.), de quo modò loquuti sumus, ubi edictum Eſteris, & illa Mardochæi ſcripta erant, quemque cum Aben Hezra periiſſe diximus. Ex hoc igitur libro omnia, quæ in hiſce continentur, deſumpta vel deſcripta videntur; nullus enim alius ab eorum Scriptore citatur, neque ullum alium publicæ authoritatis novimus. Quod autem hi libri nec ab Hezra, nec a Nehemia ſcripti fuerint, patet ex eo, quod Nehem. cap. 12. vſ. 10. 11. producitur genealogia ſummi pontificis Jeſuhgæ uſque ad Jaduah, ſextum ſcilicet pontificem, & qui Alexandro Magno, jam fere Perſarum imperio ſubacto, obviam ivit (vide Joſephi Antiq. lib. 11. cap. 8.), vel ut Philo Judæus in libro temporum ait, ſextum & ultimum ſub Perſis pontificem. Imo in eodem hoc Nehemiæ cap., verſ. ſcilicet 22., hoc ipſum clare indicatur. *Levitæ*, inquit Hiſtoricus, *temporis Eljaſibi, Jojadæ, Jonatanis & Jaduhæ* ſupra regnum Darii Perſæ ſcripti ſunt*, nempe in Chronologiis: atque neminem exiſtimare credo, quod Hezras** aut Nehemias adeo longævi fuerint, ut quatuordecim Reges Perſarum ſupervixerint; nam Cyrus omnium primus Judæis veniam largitus eſt templum reædificandi, & ab eo tempore uſque ad Darium decimumquartum, & ultimum Perſarum Regem ultra 230 anni numerantur. Quare non dubito, quin hi libri, dudum poſtquam Judas Machabæus templi cultum reſtauravit, ſcripti fuerint, idque quia tum temporis falſi Daniëlis, Hezræ & Eſteris libri edebantur a malevolis quibuſdam, qui ſine dubio Sectæ Zaducæorum erant; nam Phariſæi nunquam illos libros, quod ſciam, receperunt. Et quamvis in libro, qui Hezræ quartus dicitur, fabulæ quædam reperiantur, quas etiam in Talmude legimus, non tamen ideo Phariſæis ſunt tribuendi, nam, ſi ſtupidiſſimos demas, nullus eorum eſt, qui non credat, illas fabulas ab aliquo nugatore adjectas fuiſſe; quod etiam credo aliquos feciſſe, ut eorum traditiones omnibus ridendas præberent. Vel fortè ea de cauſa tum temporis deſcripti atque editi ſunt, ut populo oſtenderent, Daniëlis Prophetias adimpletas eſſe, atque eum hac ratione in religione confirma-

NB. * *Niſi ſignificat* ultra, *error deſcribentis fuit, qui* על ſupra *pro* עד uſque *ſcripſit.*
** Cf. Adnot. XXIV.

rent, ne de melioribus & futura ſalute in tantis calamitatibus deſperaret. Verum enimvero quamvis hi libri adeo recentes & novi ſint, multæ tamen mendæ ex feſtinatione, nî fallor, deſcribentium in eoſdem irrepſerunt. In hiſce enim, ut in reliquis, notæ marginales, de quibus in præcedenti Cap. egimus, plures etiam reperiuntur, & præterea etiam loca quædam, quæ nulla alia ratione excuſari poſſunt, ut jam oſtendam : ſed prius circa horum marginales lectiones notari volo, quod ſi Phariſæis concedendum, eas æque antiquas eſſe, ac ipſos horum librorum Scriptores, tum neceſſario dicendum erit Scriptores ipſos, ſi fortè plures fuerunt, eas ea de cauſa notaviſſe, quia ipſas Chronologias, unde eas deſcripſerunt; non ſatis accurate ſcriptas invenerunt; & quamvis quædam mendæ claræ eſſent, non tamen auſos fuiſſe antiquorum & majorum ſcripta emendare. Nec opus jam habeo, ut de his prolixius hîc iterum agam. Tranſeo igitur ad eas indicandum, quæ in margine non notantur. Atque I. neſcio, quot dicam irrepſiſſe in cap. 2. Hezræ: nam vſ. 64. traditur ſumma totalis eorum omnium, qui diſtributive in toto capite numerantur, atque iidem dicuntur ſimul fuiſſe 42360: & tamen, ſi ſummas partiales addas, non plures invenies, quam 29818. Error igitur hîc eſt vel in totali, vel in partialibus ſummis. At totalis credenda videtur rectè tradi, quia ſine dubio eam unuſquiſque memoriter retinuit, ut rem memorabilem, partiales autem non item. Adeoque ſi error in totalem ſummam laberetur, ſtatim unicuique pateret, & facile corrigeretur. Atque hoc ex eo planè confirmatur, quod in Nehem. cap. 7., ubi hoc caput Hezræ (quod Epiſtola genealogiæ vocatur) deſcribitur, ſicuti expreſſe verſ. 5. ejuſdem cap. Nehemiæ dicitur, ſumma totalis cum hac libri Hezræ planè convenit, partiales autem valde diſcrepant : quaſdam enim majores, quaſdam porro minores, quam in Hezra reperies, eaſque omnes ſimul conficere 31089. Quare non dubium eſt, quin in ſolas ſummas partiales tam libri Hezræ quam Nehemiæ plures mendæ irrepſerint. Commentatorum autem, qui has evidentes contradictiones reconciliare conantur, unuſquiſque pro viribus ſui ingenii, quicquid poteſt, fingit & interea, dum ſcilicet literas & verba Scripturæ adorant, nihil aliud faciunt, ut jam ſupra monuimus, quam Bi-

bliorum Scriptores contemtui exponere, adeo ut viderentur neſciviſſe loqui, neque res dicendas ordinare : Imo nihil aliud faciunt, quam Scripturæ perſpicuitatem planè obſcurare: nam ſi ubique liceret Scripturas ad eorum modum interpretari, nulla eſſet ſane oratio, de cujus vero ſenſu non poſſemus dubitare. Sed non eſt, cur circa hæc diu detinear: mihi enim perſuadeo, quod ſi aliquis Hiſtoricus ea omnia imitari vellet, quæ ipſi Scriptoribus Bibliorum devotè concedunt, eum ipſi multis modis irriderent. Et ſi putant eum blaſphemum eſſe, qui Scripturam alicubi mendoſam eſſe dicit, quæſo quo nomine tum ipſos apellabo, qui Scripturis, quicquid lubet, affingunt? qui Sacros Hiſtoricos ita proſtituunt, ut balbutire, & omnia confundere credantur? qui denique ſenſus Scripturæ perſpicuos & evidentiſſimos negant? quid enim in Scriptura clarius, quam quod Hezras cum ſociis in Epiſtola Genealogiæ, in cap. 2. libri, qui ejus dicitur, deſcripta, numerum eorum omnium, qui Hieroſolymam profecti ſunt, per partes comprehenderit, quandoquidem in iis, non tantum eorum numerus traditur, qui ſuam Genealogiam, ſed etiam eorum, qui eam non potuerunt indicare. Quid inquam clarius, ex verſ. 5. cap. 7. Nehemiæ, quam quod ipſe hanc eandem Epiſtolam ſimpliciter deſcripſerit? Ii igitur, qui hæc aliter explicant, nihil aliud faciunt, quam verum Scripturæ ſenſum & conſequenter Scripturam ipſam negare; quod autem putant pium eſſe, una loca Scripturæ aliis accomodare, ridicula ſane pietas, quod loca clara obſcuris, & recta mendoſis accommodent, & ſana putridis corrumpant. Abſit tamen, ut eos blaſphemos appellem, qui nullum animum maledicendi habent; nam errare humanum quidem eſt. Sed ad propoſitum revertor. Præter mendas, quæ in ſummis Epiſtolæ Genealogiæ tam Hezræ quam Nehemiæ ſunt concedendæ, plures etiam notantur in ipſis nominibus familiarum, plures inſuper in ipſis Genealogiis, in hiſtoriis, & vereor ne etiam in ipſis Prophetiis. Nam ſane Prophetia Jeremiæ cap. 22. de Jechonia nullo modo cum ejus hiſtoria (vide finem libri 2. Regum, & Jerem. & libr. 1. Paral. cap. 3. verſ. 17. 18. 19.) convenire videtur, & præcipue verba verſus ultimi illius capitis; nec etiam video, qua ratione de Tſidchia, cujus oculi, ſimulac filios necare vidit, effoſſi

ſunt, dicere potuit *pacifice morieris &c.* (vide Jerem. cap. 34. vſ. 5.). Si ex eventu Prophetiæ interpretandæ ſunt, hæc nomina mutanda eſſent, & pro Tſidchia Jechonias, & contra pro hoc ille ſumendus videretur: Sed hoc nimis paradoxum, adeoque rem ut imperceptibilem relinquere malo, præcipue quia, ſi hîc aliquis eſt error, is Hiſtorico, non vitio exemplarium tribuendus eſt. Quod ad reliquos attinet, quos dixi, eos hîc notare non puto, quandoquidem id non ſine magno lectoris tædio efficere poſſim; præſertim quia ab aliis jam animadverſa ſunt. Nam R. Selomo ob manifeſtiſſimas contradictiones, quas in relatis genealogiis obſervavit, coactus eſt in hæc verba erumpere, nempe (vide ejus commentaria in lib. 1. cap. 8. Paralip.) *quod Hezras* (quem libros Paral. ſcripſiſſe putat) *filios Benjaminis aliis nominibus appellat, ejuſque genealogiam aliter, quam eam habemus in libr. Geneſeos, diducit,& quod denique maximam partem civitatum Levitarum aliter, quam Joſua, indicat, inde evenit, quod diſcrepantia originalia invenit;* & paulo infra *quod Genealogia Gibeonis & aliorum bis & varie deſcribitur, quia Hezras plures & varias uniuſcujuſque Genealogiæ Epiſtolas invenit, & in his deſcribendis maximum numerum exemplarium ſecutus eſt, at quando numerus diſcrepantium Genealogorum æqualis erat, tum utrorumque exemplaria deſcripſit;* atque hoc modo abſolute concedit hos libros ex originalibus non ſatis correctis nec ſatis certis deſcriptos fuiſſe. Imo commentatores ipſi ſæpiſſime, dum loca conciliare ſtudent, nihil plus agunt quam errorum cauſas indicare; denique neminem ſani judicii credere exiſtimo, quod Sacri Hiſtorici conſultò ita ſcribere voluerint, ut ſibi paſſim contradicere viderentur. At forte aliquis dicet, me hac ratione Scripturam plane evertere, nam hac ratione eam ubique mendoſam eſſe ſuſpicari omnes poſſunt : Sed ego contra oſtendi, me hac ratione Scripturæ conſulere, ne ejus loca clara, & pura mendoſis accommodentur, & corrumpantur: nec quia quædam loca corrupta ſunt, idem de omnibus ſuſpicari licet : nullus enim liber unquam ſine mendis repertus eſt. An quæſo ea de cauſa ubique mendoſos aliquis unquam ſuſpicatus eſt? nemo ſane : præſertim quando oratio eſt perſpicua, & mens authoris clare percipitur. His ea, quæ circa hiſtoriam Librorum Veteris Teſtamenti notare volueram

abſolvi. Ex quibus facile colligimus ante tempus Machabæorum nullum canonem Sacrorum Librorum fuiſſe*, ſed hos, quos jam habemus, a Phariſæis ſecundi templi, qui etiam formulas precandi inſtituerunt, præ multis aliis ſelectos eſſe, & ex ſolo eorum decreto receptos. Qui itaque authoritatem Sacræ Scripturæ demonſtrare volunt, ii authoritatem uniuſcujuſque libri oſtendere tenentur, nec ſufficit divinitatem unius probare ad eandem de omnibus concludendam: alias ſtatuendum concilium Phariſæorum in hac electione librorum errare non potuiſſe, quod nemo unquam demonſtrabit. Ratio autem, quæ me cogit ſtatuere, ſolos Phariſæos libros Veteris Teſtamenti elegiſſe, & in canonem Sacrorum poſuiſſe, eſt, quia in libro Daniëlis cap. ult. verſ. 2. reſurrectio mortuorum prædicitur, quam Tſaducæi negabant : deinde quia ipſi Phariſæi in Talmude hoc clarè indicant. Nempe Tractatus Sabbathi cap. 2. fol. 30. pag. 2. dicitur אמר רבי יהודה משמיה דרב בקשו חכמים לגנוז ספר קהלת מפני שדבריו סותרין דברי תורה ומפני מה לא גנזוהו מפני שתחילתו דברי תורה וסופו דברי תורה *dixit R. Jehuda nomine Rabi, quæſiverunt periti abſcondere librum Eccleſiaſtis, quia ejus verba verbis legis* (NB. libro legis Moſis) *repugnant. Cur autem ipſum non abſconderunt? quia ſecundum legem incipit & ſecundum legem deſinit.* Et paulo infra ואף ספר משלי בקשו לגנוז *& etiam librum Proverbiorum quæſiverunt abſcondere &c.* & denique ejuſdem Tractatus cap. 1. fol. 13. pag. 2. ברם זכור אותו האיש לטוב נחניה בן חזקיה שמו שאלמלא הוא גנגז ספר יחזקאל שהיו דבריו סותרין דברי תורה *profecto illum virum benignitatis cauſa nomina, cui nomen Neghunja filius Hiskiæ; nam ni ipſe fuiſſet, abſconditus fuiſſet liber Ezechiëlis, quia ejus verba verbis legis repugnabant &c.* Ex quibus clariſſime ſequitur, legis peritos concilium adhibuiſſe, quales libri ut ſacri eſſent recipiendi, & quales excludendi. Qui igitur de omnium authoritate certus eſſe vult, conſilium de integro ineat, & rationem cujuſque exigat. Jam autem tempus eſſet libros etiam Novi Teſtamenti eodem modo examinare. Sed quia id a Viris cum ſcientiarum, tum maxime linguarum peritiſſimis factum eſſe audio, & etiam, quia tam exactam linguæ Græcæ cognitionem non habeo, ut hanc provinciam ſuſcipere audeam, & denique quia librorum, qui Hebræa lingua ſcripti fuerunt,

* Cf. Adnot. XXV.

exemplaribus deſtituimur, ideo huic negotio ſuperſedere malo. Attamen ea notare puto, quæ ad meum inſtitutum maxime faciunt, de quibus in ſequentibus.

CAPUT XI.

Inquiritur, an Apoſtoli Epiſtolas ſuas tanquam Apoſtoli & Prophetæ, an vero tanquam Doctores ſcripſerint. Deinde Apoſtolorum officium oſtenditur.

NEmo, qui Novum Teſtamentum legit, dubitare poteſt Apoſtolos Prophetas fuiſſe. Verum quia Prophetæ non ſemper ex revelatione loquebantur, ſed contra admodum raro, ut in fine Cap. 1. oſtendimus, dubitare poſſumus, num Apoſtoli tanquam Prophetæ ex revelatione & expreſſo mandato, ut Moſes, Jeremias & alii, an vero tanquam privati, vel doctores Epiſtolas ſcripſerint; præſertim quia in Epiſt. ad Corinth. 1. cap. 14. verſ. 6. Paulus duo prædicandi genera indicat, ex revelatione unum, ex cognitione alterum, atque ideo inquam dubitandum, an in Epiſtolis prophetent, an vero doceant. Verum ſi ad earum ſtylum attendere volumus, eum a ſtylo Prophetiæ alieniſſimum inveniemus. Nam Prophetis uſitatiſſimum erat, ubique teſtari, ſe ex Dei edicto loqui; nempe *ſic dicit Deus, ait Deus exercituum, edictum Dei &c.*, atque hoc non tantum videtur locum habuiſſe in publicis Prophetarum concionibus, ſed etiam in Epiſtolis, quæ revelationes continebant, ut ex illa Eliæ Jehoramo ſcripta patet (vide libr. 2. Paral. cap. 21. verſ. 12.), quæ etiam incipit כה אמר יהוה *ſic dicit Deus*. At in Epiſtolis Apoſtolorum nihil ſimile legimus, ſed contra in 1. ad Corinth. cap. 7. verſ. 40. Paulus ſecundum ſuam ſententiam loquitur. Imo perplurimis in locis animi ambigui & perplexi modi loquendi occurrunt, ut (Epiſt. ad Roman. cap. 3. vſ. 28.) *arbitramur* * *igitur*, & (cap. 8. vſ. 18.) *arbitror enim ego*, & ad hunc modum plura. Præter hæc alii inveniuntur modi loquendi, ab authoritate Prophetica plane remoti. Nempe, *hoc autem dico ego, tanquam infirmus, non autem ex mandato* (vide Epiſtol. ad Corinth. 1. cap. 7. verſ. 6.), *conſilium do tanquam vir, quia Dei gratia fidelis eſt*

* Cf. Adnot. XXVI.

(vide ejuſdem cap. 7. verſ. 25.) & ſic alia multa; & notandum, quod, cum in prædicto cap. ait, ſe præceptum Dei vel mandatum habere vel non habere, non intelligit præceptum vel mandatum ſibi a Deo revelatum, ſed tantum Chriſti documenta, quæ diſcipulos in monte docuit. Præterea ſi ad modum etiam attendamus, quo in his Epiſtolis Apoſtoli doctrinam Euangelicam tradunt, eum etiam a modo Prophetarum valde diſcedere videbimus. Apoſtoli namque ubique ratiocinantur, ita ut non prophetare, ſed diſputare videantur. Prophetiæ verò contra mera tantum dogmata & decreta continent, quia in iis Deus quaſi loquens introducitur, qui non ratiocinatur, ſed ex abſoluto ſuæ naturæ imperio decernit, & etiam quia Prophetæ authoritas ratiocinari non patitur; quiſquis enim vult ſua dogmata ratione confirmare, eô ipſo ea arbitrali uniuſcujuſque judicio ſubmittit. Quod etiam Paulus, quia ratiocinatur, feciſſe videtur, qui in Epiſt. ad Corinth. 1. cap. 10. verſ. 15. ait, *tanquam ſapientibus loquor, judicate vos id, quod dico*. Et denique quia Prophetæ res revelatas non ex virtute luminis naturalis, hoc eſt, non ratiocinando percipiebant, ut in Cap. 1. oſtendimus. Et quamvis in quinque libris etiam quædam per illationem concludi videantur, ſi quis tamen ad ea attenderit, eadem nullo modo tanquam peremtoria argumenta ſumi poſſe videbit. Ex. gr. cum Moſes Deuter. cap. 31. verſ. 27. Iſraëlitis dixit, *ſi, dum ego vobiſcum vixi, rebelles fuiſtis contra Deum, multo magis poſtquam mortuus ero*. Nullo modo intelligendum eſt, quod Moſes ratione convincere vult Iſraëlitas poſt ejus mortem a vero Dei cultu neceſſario deflexuros; argumentum enim falſum eſſet, quod etiam ex ipſa Scriptura oſtendi poſſet: nam Iſraëlitæ conſtanter perſeverarunt vivente Joſua, & Senibus, & poſtea etiam vivente Samuële, Davide, Salomone &c. Quare verba illa Moſis moralis locutio tantum ſunt, qua rethorice & prout futuram populi defectionem vividius imaginari potuerat, prædicit: Ratio autem, cur non dico Moſen ex ſe ipſo, ut populo ſuam prædictionem veriſimilem faceret, & non tanquam Prophetam ex revelatione hæc dixiſſe, eſt, quia verſ. 21. ejuſdem cap. narratur Deum hoc ipſum Moſi aliis verbis revelaviſſe, quem ſane non opus erat, veriſimilibus rationibus certiorem de hac Dei prædictione &

decreto reddere, at neceſſe erat, ipſam in ipſius imaginatione vivide repræſentari, ut in Cap. 1. oſtendimus; quod nullo meliori modo fieri poterat, quam præſentem populi contumaciam, quam ſæpe expertus fuerat, tanquam futuram imaginando. Et ad hunc modum omnia argumenta Moſis, quæ in quinque libris reperiuntur, intelligenda ſunt; quod ſcilicet non ſunt ex ſcriniis rationis deſumpta, ſed tantum dicendi modi, quibus Dei decreta efficacius exprimebat, & vividè imaginabatur. Nolo tamen abſolute negare Prophetas ex revelatione argumentari potuiſſe, ſed hoc tantum affirmo, quo Prophetæ magis legitime argumentantur, eò eorum cognitio, quam rei revelatæ habent, ad naturalem magis accedit, atque ex hoc maxime dignoſci Prophetas cognitionem ſupra naturalem habere, quod ſcilicet pura dogmata, ſive decreta, ſive ſententias loquantur; & ideo ſummum Prophetam Moſen nullum legitimum argumentum feciſſe; & contra longas Pauli deductiones & argumentationes, quales in Epiſtol. ad Romanos reperiuntur, nullo modo ex revelatione ſupranaturali ſcriptas fuiſſe concedo. Itaque tam modi loquendi, quam diſſerendi Apoſtolorum in Epiſtolis clariſſime indicant, eaſdem non ex revelatione, & divino mandato, ſed tantum ex ipſorum naturali judicio ſcriptas fuiſſe, & nihil continere præter fraternas monitiones mixtas urbanitate (a qua ſanè Prophetica authoritas planè abhorret), qualis eſt illa Pauli excuſatio in Epiſt. ad Rom. cap. 15. verſ. 15., *paulo audacius ſcripſi vobis, fratres*. Poſſumus præterea hoc ipſum ex eo concludere, quod nullibi legimus, quod Apoſtoli juſſi ſint ſcribere, ſed tantum prædicare, quocunque irent, & dicta ſignis confirmare. Nam eorum præſentia, & ſigna abſolute requirebantur ad gentes ad religionem convertendas, eaſque in eadem confirmandas, ut ipſe Paulus in Epiſt. ad Rom. cap. 1. verſ. 11. expreſſe indicat; *quia valde*, inquit, *deſidero, ut videam vos, ut impertiar vobis donum Spiritus, ut confirmemini*. At hîc objici poſſet, quod eodem modo poſſemus concludere Apoſtolos nec etiam tanquam Prophetas prædicaviſſe : nam cum huc aut illuc prædicatum ibant, id non ex expreſſo mandato, ſicuti olim Prophetæ, faciebant. Legimus in Veteri Teſtamento, quod Jonas Niniven prædicatum ivit, ac ſimul, quod eò expreſſe miſſus eſt, &

quod ei revelatum fuerit id, quod ibi prædicare debebat. Sic etiam de Moſe prolixè narratur, quod in Ægyptum tanquam Dei legatus profectus eſt, & ſimul, quid populo Iſraëlitico & Regi Pharahoni dicere, & quænam ſigna ad fidem faciendam coram ipſis facere tenebatur. Eſaias, Jeremias, Ezechiël expreſſe jubentur Iſraëlitis prædicare. Et denique nihil Prophetæ prædicaverunt, quod Scriptura non teſtetur eos id a Deo accepiſſe. At de Apoſtolis nihil ſimile, cum huc, aut illuc ibant prædicatum, in Novo Teſtamento, niſi admodum rarò legimus. Sed contra quædam reperiemus, quæ expreſſe indicant, Apoſtolos ex proprio conſilio loca ad prædicandum elegiſſe: ut contentio illa ad diſſidium uſque, Pauli & Barnabæ, de qua vide Act. cap. 15. verſ. 37. 38. &c. Et quod ſæpe etiam fruſtra aliquo ire tentaverint, ut idem Paulus in Epiſt. ad Rom. cap. 1. verſ. 13. teſtatur, nempe *his temporibus multis volui venire ad vos & prohibitus ſum*, & cap. 15. verſ. 22. *propter hoc impeditus ſum temporibus multis, quominus venirem ad vos*. Et cap. denique ult. Epiſt. ad Corinth. 1. verſ. 12. *De Apollo autem fratre meo multum petii ab eo, ut proficiſceretur ad vos cum fratribus, & omnino nulla erat ei voluntas, ut veniret ad vos; cum autem ei erit opportunitas &c.* Quare tam ex his modis loquendi, & contentione Apoſtolorum, quam ex eo, quod nec, cum ad prædicandum aliquo irent, teſtetur Scriptura, ſicut de antiquis Prophetis, quod ex Dei mandato iverant, concludere debueram, Apoſtolos tanquam doctores, & non tanquam Prophetas etiam prædicaviſſe. Verum hanc quæſtionem facile ſolvemus, modo attendamus ad differentiam vocationis Apoſtolorum & Prophetarum Veteris Teſtamenti. Nam hi non vocati ſunt, ut omnibus nationibus prædicarent & prophetarent, ſed quibuſdam tantum peculiaribus, & propterea expreſſum & ſingulare mandatum ad unamquamque requirebant. At Apoſtoli vocati ſunt, ut omnibus abſolute prædicarent, omneſque ad religionem converterent. Quocunque igitur ibant, Chriſti mandatum exequebantur, nec ipſis opus erat, ut, antequam irent, res prædicandæ iiſdem revelarentur; diſcipulis ſcilicet Chriſti, quibus ipſe dixerat, *quum autem tradiderint vos, ne ſitis ſolliciti, quomodo aut quid loquamini; dabitur enim vobis in illa hora, quid loquemini &c.* (vide Matth.

cap. 10. verſ. 19. 20. Concludimus itaque Apoſtolos ea tantum ex ſingulari revelatione habuiſſe, quæ viva voce prædicaverunt, & ſimul ſignis confirmaverunt (vide quæ in initio II. Cap. oſtendimus), quæ autem ſimpliciter nullis adhibitis, tanquam teſtibus, ſignis, ſcripto vel viva voce docuerunt, ea ex cognitione (naturali ſcilicet) loquuti ſunt, vel ſcripſerunt; qua de re vide Epiſt. ad Corinth. 1. cap. 14. verſ. 6. Nec hîc nobis moram injicit, quod omnes Epiſtolæ exordiantur ab Apoſtolatus approbatione; nam Apoſtolis, ut mox oſtendam, non tantum virtus ad prophetandum, ſed etiam authoritas ad docendum conceſſa eſt. Et hac ratione concedimus eos tanquam Apoſtolos ſuas Epiſtolas ſcripſiſſe, & hac de cauſa exordium a ſui Apoſtolatus approbatione unumquemque ſumſiſſe : vel forte, ut animum lectoris facilius ſibi conciliarent, & ad attentionem excitarent, voluerunt ante omnia teſtari, ſe illos eſſe, qui omnibus fidelibus ex ſuis prædicationibus innotuerant, & qui tum claris teſtimoniis oſtenderant, ſe veram docere religionem & ſalutis viam. Nam quæcunque ego in hiſce Epiſtolis dici video de Apoſtolorum vocatione, & Spiritu Sancto & divino, quem habebant, ad eorum, quas habuerant, prædicationes referri video, iis tantum locis exceptis, in quibus Spiritus Dei, & Spiritus Sanctus pro mente ſana, beata & Deo dicata &c. (de quibus in primo Cap. diximus) ſumitur. Ex. gr. in Epiſt. ad Corinth. 1. cap. 7. verſ. 40. ait Paulus, *beata autem eſt, ſi ita maneat ſecundum ſententiam meam, puto autem etiam ego, quod Spiritus Dei ſit in me*. Ubi per *Spiritum Dei* ipſam ſuam mentem intelligit, ut ipſe orationis contextus indicat: hoc enim vult, viduam, quæ ſecundo non vult nubere marito, beatam judico ſecundum meam ſententiam, qui cælebs vivere decrevi, & me beatum puto. Et ad hunc modum alia reperiuntur, quæ hîc adferre ſupervacaneum judico. Cum itaque ſtatuendum ſit Epiſtolas Apoſtolorum a ſolo lumine naturali dictatas fuiſſe, videndum jam eſt, quomodo Apoſtoli ex ſola naturali cognitione res, quæ ſub eandem non cadunt, docere poterant. Verum ſi ad illa, quæ circa Scripturæ interpretationem Cap. VII. hujus Tractatus diximus, attendamus, nulla hîc nobis erit difficultas. Nam quamvis ea, quæ in Bibliis continentur, ut plurimum noſtrum

captum ſuperent, poſſumus tamen ſecure de iiſdem diſſerere, modo nulla alia principia admittamus, quam ea, quæ ex ipſa Scriptura petuntur; atque hoc eodem etiam modo Apoſtoli ex rebus, quas viderant, quaſque audiverant, & quas denique ex revelatione habuerant, multa concludere, & elicere, eaque homines, ſi libitum iis eſſet, docere poterant. Deinde quamvis religio, prout ab Apoſtolis prædicabatur, nempe ſimplicem Chriſti hiſtoriam narrando, ſub rationem non cadat, ejus tamen ſummam, quæ potiſſimum documentis moralibus conſtat, ut tota Chriſti doctrina*, poteſt unuſquiſque lumine naturali facile aſſequi. Denique Apoſtoli non indigebant lumine ſupernaturali ad religionem, quam antea ſignis confirmaverant, communi hominum captui ita accommodandam, ut facile ab unoquoque ex animo acciperetur; neque etiam eodem indigebant ad homines de eadem monendos; atque hîc finis Epiſtolarum eſt, homines ſcilicet eâ viâ docere & monere, quam unuſquiſque Apoſtolorum optimam judicavit ad eoſdem in religione confirmandos : & hîc notandum id, quod paulo ante diximus, nempe, quod Apoſtoli non tantum virtutem acceperant ad hiſtoriam Chriſti tanquam Prophetæ prædicandam, eandem ſcilicet ſignis confirmando, ſed præterea etiam authoritatem docendi & monendi ea via, quam unuſquiſque optimam eſſe judicaret; quod utrumque donum Paulus in Epiſt. ad Timoth. 2. cap. 1. verſ. 11. clarè his indicat, *in quo ego conſtitutus ſum præco & Apoſtolus & doctor gentium*. Et in 1. ad eund. cap. 2. verſ. 7., *cujus conſtitutus ſum ego præco & Apoſtolus (veritatem dico per Chriſtum, non mentior) doctor gentium cum fide* NB. *ac veritate*. His, inquam, clare utramque approbationem, nempe Apoſtolatûs & doctoratûs, indicat; at authoritatem monendi quemcunque & quandocunque voluerit, in Epiſt. ad Philem. verſ. 8. his ſignificat, *quamvis multam in Chriſto libertatem habeam præcipiendi tibi, quod convenit, tamen &c.* Ubi notandum, quod ſi ea, quæ Philemoni præcipere oportebat, Paulus ut Propheta a Deo acceperat, & tanquam Propheta præcipere debebat, tum profecto ipſi non licuiſſet Dei præceptum in preces mutare. Quare neceſſario intelligendum eum loqui de libertate monendi, quæ ipſi tanquam Doctori, & non tanquam Prophetæ erat. Attamen nondum

* Cf. Adnot. XXVII.

ſatis clare ſequitur Apoſtolos viam docendi, quam unuſquiſque meliorem judicaſſet, eligere potuiſſe, ſed tantum eos ex officio Apoſtolatûs non ſolum Prophetas, ſed etiam Doctores fuiſſe, niſi rationem in auxilium vocare velimus, quæ plane docet eum, qui authoritatem docendi habet, habere etiam authoritatem eligendi, quam velit, viam. Sed ſatius erit rem omnem ex ſola Scriptura demonſtrare: Ex ipſa enim clarè conſtat, unumquemque Apoſtolorum ſingularem viam elegiſſe; nempe ex his verbis Pauli Epiſt. ad Rom. cap. 15. verſ. 20., *Sollicite curans, ut prædicarem non, ubi invocatum erat nomen Chriſti, ne ædificarem ſupra alienum fundamentum.* Sane ſi omnes eandem docendi viam habebant & omnes ſupra idem fundamentum Chriſtianam religionem ædificaverant, nulla ratione Paulus alterius Apoſtoli fundamenta aliena vocare poterat, utpote quæ & ipſius eadem erant: Sed quandoquidem ipſa aliena vocat, neceſſario concludendum, unumquemque religionem diverſo fundamento ſuperædificaſſe, & Apoſtolis in ſuo doctoratu idem contigiſſe, quod reliquis Doctoribus, qui ſingularem docendi methodum habent, ut ſemper magis eos docere cupiant, qui plane rudes ſunt, & linguas vel ſcientias, etiam mathematicas, de quarum veritate nemo dubitat, ex nullo alio diſcere inceperunt. Deinde ſi ipſas Epiſtolas aliqua cum attentione percurramus, videbimus Apoſtolos in ipſa religione quidem convenire, in fundamentis autem admodum diſcrepare. Nam Paulus ut homines in religione confirmaret, & iis oſtenderet ſalutem a ſola Dei gratia pendere, docuit neminem ex operibus, ſed ſola fide gloriari poſſe, neminemque ex operibus juſtificari (vide Epiſt. ad Rom. cap. 3. verſ. 27. 28.) & porro totam illam doctrinam de prædeſtinatione. Jacobus autem contra in ſua Epiſtola hominem ex operibus juſtificari & non ex fide tantum (vide ejus Epiſt. cap. 2. verſ. 24.) & totam doctrinam religionis, miſſis omnibus illis Pauli diſputationibus, paucis admodum comprehendit. Denique non dubium eſt, quin ex hoc, quod ſcilicet Apoſtoli diverſis fundamentis religionem ſuperædificaverint, ortæ ſint multæ contentiones & ſchiſmata, quibus eccleſia jam inde ab Apoſtolorum temporibus indeſinenter vexata fuit, & profecto in æternum vexabitur, donec tandem aliquando

religio a ſpeculationibus philoſophicis ſeparetur & ad pauciſſima & ſimpliciſſima dogmata, quæ Chriſtus ſuos docuit, redigatur: quod Apoſtolis impoſſibile fuit, quia Euangelium ignotum erat hominibus; adeoque ejus ne doctrinæ novitas eorum aures multum læderet, eam, quoad fieri poterat, hominum ſui temporis ingenio accommodaverunt (vide Epiſt. ad Cor. 1. cap. 9. vſ. 19. 20. &c.), & fundamentis tum temporis maxime notis, & acceptis ſuperſtruxerunt : & ideo nemo Apoſtolorum magis philoſophatus eſt, quam Paulus, qui ad gentibus prædicandum vocatus fuit. Reliqui autem, qui Judæis prædicaverunt, Philoſophiæ ſcilicet contemtoribus, eorum etiam ingenio ſeſe accomodaverunt (de hoc vide Epiſt. ad Galat. cap. 2. verſ. 11. &c.) & religionem nudam a ſpeculationibus philoſophicis docuerunt. Jam autem fœlix profecto noſtra eſſet ætas, ſi ipſam etiam ab omni ſuperſtitione liberam videremus.

CAPUT XII.

De vero Legis divinæ ſyngrapho, & qua ratione Scriptura Sacra vocatur, & qua ratione Verbum Dei, & denique oſtenditur ipſam, quatenus Verbum Dei continet, incorruptam ad nos perveniſſe.

QUi Biblia, ut ut ſunt, tanquam Epiſtolam Dei, e cœlo hominibus miſſam conſiderant, clamabunt ſine dubio me peccatum in Spiritum Sanctum commiſiſſe, qui ſcilicet Dei verbum mendoſum, truncatum, adulteratum, & ſibi non conſtans ſtatuerim, noſque ejus non niſi fragmenta habere, & denique ſyngraphum pacti Dei, quod cum Judæis pepigit, periiſſe. Verum non dubito, ſi rem ipſam perpendere velint, quin ſtatim clamare deſinent: Nam tam ipſa ratio, quam Prophetarum & Apoſtolorum ſententiæ apertè clamant Dei æternum verbum & pactum, veramque religionem hominum cordibus, hoc eſt, humanæ menti divinitus inſcriptam eſſe, eamque verum eſſe Dei ſyngraphum, quod ipſe ſuo ſigillo, nempe ſui idea, tanquam imagine ſuæ divinitatis conſignavit. Primis Judæis Religio

tanquam lex ſcripto tradita eſt, nimirum quia tum temporis veluti infantes habebantur. Verum impoſterum Moſes (Deuter. cap. 30. verſ. 6.) & Jeremias (cap. 31. verſ. 33.) tempus futurum ipſis prædicant, quo Deus ſuam legem eorum cordibus inſcribet. Adeoque ſolis Judæis, & præcipue Zaducæis competebat olim pro lege in tabulis ſcripta pugnare, at iis minime, qui ipſam mentibus inſcriptam habent: qui igitur ad hæc attendere velit, nihil in ſupradictis reperiet, quod Dei verbo ſive veræ Religioni, & fidei repugnet, vel quod eam infirmare poſſit, ſed contra nos eandem confirmare, ut etiam circa finem Cap. X. oſtendimus; & nî hoc eſſet, plane de his tacere decreviſſem, imo libenter conceſſiſſem ad effugiendas omnes difficultates, in Scripturis profundiſſima latere myſteria: ſed quia inde intolerabilis orta eſt ſuperſtitio, & alia pernicioſiſſima incommoda, de quibus in præfatione Cap. VII. loquutus ſum, his minime ſuperſedendum eſſe duxi; præſertim quia religio nullis ſuperſtitioſis ornamentis indiget, ſed contra de ipſius ſplendore adimitur, quando ſimilibus figmentis adornatur. At dicent, quamvis lex divina cordibus inſcripta ſit, Scripturam nihilominus Dei eſſe verbum, adeoque non magis de Scriptura, quam de Dei Verbo dicere licet, eandem truncatam, & depravatam eſſe : Verum ego contra vereor, ne nimis ſtudeant eſſe ſancti & Religionem in ſuperſtitionem convertant, imo ne ſimulacra & imagines, hoc eſt chartam & atramentum pro Dei Verbo adorare incipiant. Hoc ſcio, me nihil indignum Scriptura aut Dei verbo dixiſſe, qui nihil ſtatuerim, quod non evidentiſſimis rationibus verum eſſe demonſtraverim; & hac de cauſa etiam certo affirmare poſſim, me nihil dixiſſe, quod impium ſit, vel quod impietatem redoleat. Fateor profanos quoſdam homines, quibus religio onus eſt, ex his licentiam peccandi ſumere poſſe, & ſine ulla ratione, ſed tantum ut voluptati concedant, hinc concludere Scripturam ubique eſſe mendoſam & falſificatam, & conſequenter nullius etiam authoritatis. Verum ſimilibus ſubvenire impoſſibile eſt ſecundum illud tritum, quod nihil adeo recte dici poteſt, quin male interpretando poſſit depravari. Qui voluptatibus indulgere volunt, facile cauſam quamcumque invenire poſſunt, nec olim ii, qui ipſa originalia, arcam fœderis, imo ipſos Prophetas &

Apoſtolos habebant, meliores fuerunt, nec magis obtemperantes, ſed omnes tam Judæi, quam Gentiles iidem ſemper fuerunt, & in omni ævo virtus admodum rara fuit. Attamen ut omnem amoveam ſcrupulum, oſtendendum hîc eſt, qua ratione Scriptura, & quæcunque res muta ſacra & divina dici debeat, deinde quid ſit revera verbum Dei, & quod id non contineatur in certo numero librorum, & denique Scripturam, quatenus ea docet, quæ ad obedientiam & ſalutem neceſſaria ſunt, non potuiſſe corrumpi. Nam ex his facile unuſquiſque judicare poterit, nos nihil contra Dei verbum dixiſſe, nec ullum locum impietati dediſſe.

Id ſacrum & divinum vocatur, quod pietati & religioni exercendæ deſtinatum eſt, & tamdiu tantum ſacrum erit, quamdiu homines eo religioſe utuntur: quod ſi pii eſſe deſinant, & id etiam ſimul ſacrum eſſe deſinet: at ſi idem ad res impias patrandas dedicent, tum id ipſum, quod antea ſacrum erat, immundum & profanum reddetur. Ex. gr. locus quidam a Jacobo Patriarcha vocatus fuit בית אל *domus Dei*, quia ibi Deum ei revelatum coluit : ſed a Prophetis ille ipſe locus vocatus fuit בית און *domus iniquitatis* (vide Hamos cap. 5. vſ. 5. & Hoſeæ cap. 10. vſ. 5.), quia Iſraëlitæ ex inſtituto Jarobohami ibi idolis ſacrificare ſolebant. Aliud exemplum, quod rem clariſſime indicat. Verba ex ſolo uſu certam habent ſignificationem, & ſi ſecundum hunc eorum uſum ita diſponantur, ut homines eadem legentes ad devotionem moveant, tum illa verba ſacra erunt, & etiam liber tali verborum diſpoſitione ſcriptus. Sed ſi poſtea uſus ita pereat, ut verba nullam habeant ſignificationem, vel quod liber prorſus negligatur, ſive ex malitia, ſive quia eodem non indigent, tum & verba, & liber nullius uſus, neque ſanctitatis erunt: denique ſi eadem verba aliter diſponantur, vel quod uſus prævaluerit ad eadem in contrariam ſignificationem ſumenda, tum & verba & liber, qui antea ſacri, impuri & profani erunt. Ex quo ſequitur nihil extra mentem abſolute, ſed tantum reſpective ad ipſam, ſacrum aut profanum aut impurum eſſe. Quod etiam ex multis Scripturæ locis evidentiſſime conſtat. Jeremias (ut unum aut alterum adferam) cap. 7. verſ. 4. ait Judæos ſui temporis falſo vociviſſe templum Salomonis, templum Dei : nam, ut ipſe in eodem

capite pergit, Dei nomen illi templo tantum ineſſe potuerat, quamdiu ab hominibus, qui ipſum colunt, & juſtitiam defendunt, frequentatur; quod ſi ab homicidis, furibus, idololatris, aliiſque nefariis hominibus frequentetur, tum foveam potius eſſe tranſgreſſorum. Quid de arca fœderis factum ſit, nihil Scriptura narrat, quod ſæpe miratus ſum : hoc tamen certum eſt, eandem periiſſe, vel cum templo combuſtam fuiſſe, etſi nihil magis ſacrum, nec majoris reverentiæ apud Hebræos fuit. Hac itaque ratione Scriptura etiam tamdiu ſacra eſt, & ejus orationes divinæ, quamdiu homines ad devotionem erga Deum movet : ſed ſi ab iiſdem prorſus negligatur, ut olim a Judæis, nihil eſt præter chartam, & atramentum, & ab iiſdem abſolute profanatur, & corruptioni obnoxia relinquitur, ideoque ſi tum corrumpitur, aut perit, falſo tum dicitur verbum Dei corrumpi, aut perire: ſicuti etiam tempore Jeremiæ falſo diceretur templum, quod tum temporis templum Dei eſſet, flammis periiſſe. Quod ipſe Jeremias etiam de ipſa lege ait: Sic namque impios ſui temporis increpat איכה תאמרו חכמים אנחנו ותורת יהוה אתנו הלא לשקר עשה עט שקר סופרים *qua ratione dicitis, periti ſumus, & lex Dei nobiſcum eſt. Certe fruſtra adornata fuit; calamus ſcribarum fruſtra* (factus eſt), hoc eſt, falſo dicitis vos, etſi Scriptura penes vos eſt, legem Dei habere, poſtquam ipſam irritam feciſtis. Sic etiam cum Moſes primas tabulas fregit, ille minime verbum Dei præ ira e manibus ejecit, atque fregit (nam quis hoc de Moſe, & verbo Dei ſuſpicari poſſet), ſed tantum lapides, qui quamvis antea ſacri eſſent, quia iis inſcriptum erat fœdus, ſub quo Judæi Deo obedire ſe obligaverant, tamen quia poſtea vitulum adorando pactum illud irritum fecerant, nullius prorſus tum erant ſanctitatis; & eadem etiam de cauſa ſecundæ cum arca perire potuerunt. Non itaque mirum, ſi jam etiam prima originalia Moſis non extent, neque quod ea, quæ in ſuperioribus diximus, libris, quos habemus, contigerint, quando verum originale fœderis divini, & omnium ſanctiſſimum totaliter perire potuerit. Deſinant ergo nos impietatis accuſare, qui nihil contra verbum Dei loquuti ſumus, nec idem contaminavimus, ſed iram, ſi quam juſtam habere poſſint, in antiquos vertant, quorum malitia Dei arcam, templum, legem & omnia

ſacra profanavit, & corruptioni ſubjecit. Deinde ſi ſecundum illud Apoſtoli in 2. Epiſt. ad Corinth. cap. 3. verſ. 3. Dei Epiſtolam in ſe habent non atramento, ſed Dei Spiritu, neque in tabulis lapideis, ſed in tabulis carneis cordis ſcriptam, deſinant literam adorare & de eadem adeo eſſe ſolliciti. His puto me ſatis explicuiſſe, qua ratione Scriptura Sacra & divina habenda ſit. Videndum jam eſt, quid proprie intelligendum ſit per דבר יהוה *debar Jehova* (verbum Dei). דבר *dabar* quidem ſignificat *verbum, orationem, edictum & rem.* Quibus autem de cauſis res aliqua Hebraice dicitur Dei eſſe, & ad Deum refertur, in Cap. I. oſtendimus; atque ex iis facile intelligitur, quid Scriptura ſignificare velit per verbum Dei, orationem, edictum & rem. Omnia itaque hîc repetere non eſt opus, nec etiam quæ in Cap. VI. de miraculis tertio loco oſtendimus. Sufficit rem tantum indicare, ut, quæ de his hîc dicere volumus, melius intelligantur. Nempe, quod verbum Dei, quando de ſubjecto aliquo prædicatur, quod non ſit ipſe Deus, proprie ſignificat legem illam Divinam, de qua in IV. Cap. egimus: hoc eſt, religionem toti humano generi univerſalem, ſive catholicam, qua de re vide Eſaiæ cap. 1. verſ. 10. &c., ubi verum vivendi modum docet, qui ſcilicet non in cæremoniis, ſed in charitate, & vero animo conſiſtit, eumque legem, & verbum Dei promiſcue vocat. Sumitur deinde metaphorice pro ipſo naturæ ordine, & fato (quia revera ab æterno divinæ naturæ decreto pendet & ſequitur) & præcipue pro eo, quod hujus ordinis Prophetæ prævideranı, idque quia ipſi res futuras per cauſas naturales non percipiebant, ſed tanquam Dei placita vel decreta. Deinde etiam ſumitur pro omni cujuſcunque Prophetæ edicto, quatenus id ſingulari ſua virtute, vel dono Prophetico, & non ex communi naturali lumine perceperat, idque potiſſimum, quia revera Deum tanquam legiſlatorem percipere ſolebant Prophetæ, ut Cap. IV. oſtendimus. Tribus itaque his de cauſis Scriptura verbum Dei appellatur : nempe quia veram docet religionem, cujus Deus æternus eſt author; deinde quia prædictiones rerum futurarum, tanquam Dei decreta narrat; & denique quia ii, qui revera fuerunt ejus authores, ut plurimum non ex communi naturali lumine, ſed quodam ſibi peculiari docue-

runt, & Deum eadem loquentem introduxerunt. Et quamvis præter hæc plura in Scriptura contineantur, quæ merè hiſtorica ſunt, & ex lumine naturali percepta, nomen tamen a potiore ſumitur. Atque hinc facile percipimus, qua ratione Deus author Bibliorum ſit intelligendus, nempe propter veram religionem, quæ in iis docetur: at non quod voluerit certum numerum librorum hominibus communicare. Deinde hinc etiam ſcire poſſumus, cur Biblia in libros Veteris & Novi Teſtamenti dividantur: videlicet quia ante adventum Chriſti Prophetæ religionem prædicare ſolebant, tanquam legem Patriæ, & ex vi pacti tempore Moſis initi : poſt adventum autem Chriſti eandem tanquam legem catholicam, & ex ſola vi paſſionis Chriſti omnibus prædicaverunt Apoſtoli; at non quod doctrina diverſi ſint, nec quod tanquam ſyngrapha fœderis ſcripti fuerint, nec denique quod religio catholica, quæ maxime naturalis eſt, nova eſſet, niſi reſpectu hominum, qui eam non noverant; *in mundo erat*, ait Johannes Euangeliſta cap. 1 verſ. 10., *& mundus non novit eum*. Quamvis itaque pauciores libros, tam Veteris, quam Novi Teſtamenti haberemus, non tamen Dei verbo (per quod proprie, ut jam diximus, vera religio intelligitur) deſtitueremur, ſicuti non putamus nos eodem jam deſtitutos eſſe, etſi multis aliis præſtantiſſimis ſcriptis caremus, ut libro Legis, qui tanquam fœderis ſyngraphum religioſe in templo cuſtodiebatur, & præterea libris Bellorum, Chronologiarum, & aliis plurimis, ex quibus hi, quos Veteris Teſtamenti habemus, decerpti & collecti ſunt: atque hoc multis præterea rationibus confirmatur. Nempe I. quia libri utriuſque Teſtamenti non fuerunt expreſſo mandato uno eodemque tempore omnibus ſæculis ſcripti, ſed caſu quibuſdam hominibus, idque prout tempus & eorum ſingularis conſtitutio exigebat, ut apertè indicant Prophetarum vocationes (qui ut impios ſui temporis monerent, vocati ſunt), & etiam Apoſtolorum Epiſtolæ. II. quia aliud eſt Scripturam & mentem Prophetarum, aliud autem mentem Dei, hoc eſt, ipſam rei veritatem intelligere, ut ex eo, quod in Cap. II. de Prophetis oſtendimus, ſequitur. Quod etiam in Hiſtoriis & miraculis locum habere oſtendimus Cap. VI. Atqui hoc de locis, in quibus de vera religione & vera virtute agitur, minimè dici

poteſt. III. quia Libri Veteris Teſtamenti ex multis electi fuerunt, & a concilio tandem Phariſæorum collecti & probati, ut in Cap. X. oſtendimus. Libri autem Novi Teſtamenti decretis etiam Conciliorum quorundam in Canonem aſſumpti ſunt, quorum etiam decretis plures alii, qui ſacri a multis habebantur, ut ſpurii rejecti ſunt. At horum Conciliorum (tam Phariſæorum quam Chriſtianorum) membra non conſtabant ex Prophetis, ſed tantum ex Doctoribus & peritis; & tamen fatendum neceſſario eſt, eos in hac electione verbum Dei pro norma habuiſſe: adeoque antequam omnes libros probaverant, debuerunt neceſſario notitiam Verbi Dei habere. IV. quia Apoſtoli non tanquam Prophetæ, ſed (ut in præcedente Capite diximus) tanquam Doctores ſcripſerunt, & viam ad docendum elegerunt, quam faciliorem judicaverunt fore diſcipulis, quos tum docere volebant: ex quo ſequitur in iis (ut etiam in fine prædicti Capitis concluſimus) multa contineri, quibus jam ratione religionis carere poſſumus. V. denique quia quatuor habentur in Novo Teſtamento Euangeliſtæ, & quis credet, quod Deus quater Hiſtoriam Chriſti narrare voluerit, & ſcripto hominibus communicare? & quamvis quædam in uno contineantur, quæ in alio non habentur, & quod unus ad alium intelligendum ſæpe juvat, inde tamen non concludendum eſt, omnia, quæ in hiſce quatuor narrantur, cognitu neceſſaria fuiſſe, & Deum eos elegiſſe ad ſcribendum, ut Chriſti Hiſtoria melius intelligeretur; nam unuſquiſque ſuum Euangelium diverſo loco prædicavit, & unuſquiſque id, quod prædicaverat, ſcripſit, idque ſimpliciter, ut Hiſtoriam Chriſti dilucide narraret, & non ad reliquos explicandum. Si jam ex eorum mutua collatione facilius & melius quandoque intelliguntur, id caſu contingit & paucis tantum in locis, quæ quamvis ignorarentur, hiſtoria tamen æque perſpicua eſſet, & homines non minus beati. His oſtendimus Scripturam ratione religionis tantum, ſive ratione legis divinæ univerſalis, propriè vocari verbum Dei: Supereſt jam oſtendere eandem, quatenus propriè ſic vocatur, non eſſe mendoſam, depravatam, neque truncatam. Atqui id hîc mendoſum, depravatum, atque truncatum voco, quod adeo perperam ſcriptum & conſtructum eſt, ut ſenſus orationis ex uſu linguæ inveſtigari, vel ex ſola Scriptura depro-

mi nequeat: nam affirmare nolo, quod Scriptura, quatenus legem Divinam continet, ſemper eoſdem apices, eaſdem literas, & denique eadem verba ſervavit (hoc enim Maſoretis, & qui literam ſuperſtitioſe adorant, demonſtrandum relinquo), ſed tantum quod ſenſus, ratione cujus tantum oratio aliqua divina vocari poteſt, incorruptus ad nos pervenit, tametſi verba, quibus primo ſignificatus fuit, ſæpius mutata fuiſſe ſupponantur. Nam hoc, ut diximus, nihil Scripturæ divinitati detrahit; nam Scriptura æque divina eſſet, etſi aliis verbis aut alia lingua ſcripta fuiſſet. Quod itaque legem divinam hac ratione incorruptam accepimus nemo dubitare poteſt. Nam ex ipſa Scriptura abſque ulla difficultate, & ambiguitate percipimus ejus ſummam eſſe, Deum ſupra omnia amare, & proximum tanquam ſe ipſum: atqui hoc adulterium eſſe non poteſt, nec a feſtinante & errante calamo ſcriptum; nam ſi Scriptura unquam aliud docuit, neceſſario etiam reliqua omnia docere aliter debuit, quandoquidem hoc totius religionis fundamentum eſt, quo ſublato tota fabrica uno lapſu ruit. Adeoque talis Scriptura illa eadem non eſſet, de qua hîc loquimur, ſed alius prorſus liber. Manet igitur inconcuſſum Scripturam hoc ſemper docuiſſe, & conſequenter hîc nullum errorem, qui ſenſum corrumpere poſſit, incidiſſe, qui ſtatim ab unoquoque non animadverteretur, nec aliquem hoc depravare potuiſſe, cujus malitia non illico pateret. Cum itaque hoc fundamentum ſtatuendum ſit incorruptum, idem neceſſario fatendum eſt de reliquis, quæ ex eo abſque ulla controverſia ſequuntur, & quæ etiam fundamentalia ſunt: ut, quod Deus exiſtit, quod omnibus provideat, quod ſit omnipotens, & quod piis ex ipſius decreto bene ſit, improbis vero malè, & quod noſtra ſalus a ſola ejus gratia pendeat. Hæc enim omnia Scriptura perſpicue ubique docet, & ſemper docere debuit, aliàs reliqua omnia vana eſſent, & ſine fundamento : nec minus incorrupta ſtatuenda reliqua moralia, quandoquidem ab hoc univerſali fundamento evidentiſſime ſequuntur. Videlicet juſtitiam defendere, inopi auxilio eſſe, neminem occidere, nihil alterius concupiſcere &c. Horum inquam nihil nec hominum malitia depravare, nec vetuſtas delere potuit. Quicquid enim ex his deletum eſſet, id ſtatim iterum horum univerſale fun-

damentum dictaviſſet, & præcipue documentum charitatis, quæ ubique in utroque Teſtamento ſummè commendatur. Adde quod, quamvis nullum facinus execrandum excogitari poſſit, quod non ſit ab aliquo commiſſum, tamen nemo eſt, qui ad facinora ſua excuſanda leges delere tentet, aut aliquid, quod impium ſit, tanquam documentum æternum & ſalutare introducere: ita enim hominum naturam conſtitutam videmus, ut unuſquiſque (ſive Rex, ſive ſubditus ſit), ſi quid turpe commiſit, factum ſuum talibus circumſtantiis adornare ſtudeat, ut nihil contra juſtum & decorum commiſiſſe credatur. Concludimus itaque abſolutè totam legem divinam univerſalem, quam Scriptura docet, incorruptam ad noſtras manus perveniſſe. At præter hæc alia adhuc ſunt, de quibus non poſſumus dubitare, quin bona fide nobis ſint tradita. Nempe ſummæ Hiſtoriarum Scripturæ, quia notiſſimæ omnibus fuerunt. Vulgus Judæorum ſolebat olim nationis antiquitates Pſalmis cantare. Summa etiam rerum a Chriſto geſtarum & ejus paſſio ſtatim per totum Romanum Imperium vulgata fuit. Quare minime credendum eſt, niſi maxima hominum pars in eo conveniret, quod incredibile eſt, id, quod harum hiſtoriarum præcipuum eſt, poſteros aliter tradidiſſe, quam a primis acceperant. Quicquid igitur adulteratum eſt, aut mendoſum, id tantum in reliquis contingere potuit: Videlicet in una aut altera hiſtoriæ aut Prophetiæ circumſtantia, ut populus ad devotionem magis commoveretur, vel in uno aut altero miraculo, ut Philoſophos torquerent, vel denique in rebus ſpeculativis, poſtquam a ſchiſmaticis in religionem introduci inceperunt, ut ſic unuſquiſque ſua figmenta authoritate divinâ abutendo ſtatuminaret. Sed ad ſalutem parum refert, ſive talia depravata ſint, ſive minus : quod in ſequenti Cap. ex profeſſo oſtendam, etſi ex jam dictis & præcipue ex Cap. II. jam conſtare puto.

CAPUT XIII.

Oſtenditur Scripturam non niſi ſimpliciſſima docere, nec aliud præter obedientiam intendere; nec de divina Naturâ aliud docere, quam quod homines certa vivendi ratione imitari poſſunt.

IN Cap. II. hujus Tractatus oſtendimus, Prophetas ſingularem tantum potentiam imaginandi, ſed non intelligendi habuiſſe, Deumque nulla Philoſophiæ arcana, ſed res ſimpliciſſimas tantum iiſdem revelaviſſe, ſeſeque eorum præconceptis opinionibus accommodaviſſe. Oſtendimus deinde in Cap. V. Scripturam res eo modo tradere, & docere, quo facillime ab unoquoque percipi poſſunt; quæ ſcilicet non ex axiomatibus, & definitionibus res deducit, & concatenat, ſed tantum ſimpliciter dicit, & ad fidem faciendam, ſolâ experientiâ, miraculis ſcilicet, & hiſtoriis dicta confirmat, quæque etiam tali ſtylo, & phraſibus narrantur, quibus maximè plebis animus commoveri poteſt : qua de re vide Cap. VI. circa ea, quæ loco III. demonſtrantur. Oſtendimus denique in Cap. VII. difficultatem intelligendi Scripturam in ſola lingua, & non in ſublimitate argumenti ſitam eſſe. His accedit, quod Prophetæ non peritis, ſed omnibus abſolute Judæis prædicaverunt, Apoſtoli autem doctrinam Euangelicam in Eccleſiis, ubi communis omnium erat conventus, docere ſolebant: ex quibus omnibus ſequitur, Scripturæ doctrinam non ſublimes ſpeculationes, neque res philoſophicas continere, ſed res tantum ſimpliciſſimas, quæ vel a quovis tardiſſimo poſſunt percipi. Non ſatis itaque mirari poſſum eorum, de quibus ſupra loquutus ſum, ingenia, qui ſcilicet tam profunda in Scriptura vident myſteria, ut nullâ humana lingua poſſint explicari; & qui deinde in religionem tot res philoſophicæ ſpeculationis introduxerunt, ut Eccleſia Academia, & Religio ſcientia, vel potius altercatio videatur. Verum quid miror, ſi homines, qui lumen ſupra naturale habere jactant, Philoſophis, qui nihil præter naturale habent, nolint cognitione cedere. Id ſane mirarer, ſi quid novi, quod ſolius eſſet ſpeculationis, docerent, & quod olim apud Genti-

les Philoſophos non fuerit tritiſſimum (quos tamen cæcutiiſſe ajunt); nam ſi inquiras, quænam myſteria in Scriptura latere vident, nihil profecto reperies, præter Ariſtotelis, aut Platonis, aut alterius ſimilis commenta, quæ ſæpe facilius poſſit quivis Idiota ſomniare, quam literatiſſimus ex Scriptura inveſtigare. Etenim abſolute ſtatuere nolumus ad doctrinam Scripturæ nihil pertinere, quod ſolius ſit ſpeculationis; nam in ſuperiori Cap. quædam hujus generis attulimus, tanquam Scripturæ fundamentalia; ſed hoc tantum volo, talia admodum pauca, atque admodum ſimplicia eſſe. Quænam autem ea ſint, & qua ratione determinentur, hic oſtendere conſtitui; quod nobis jam facile erit, poſtquam novimus, Scripturæ intentum non fuiſſe ſcientias docere; hinc enim facile judicare poſſumus, nihil præter obedientiam eandem ab hominibus exigere, ſolamque contumaciam, non autem ignorantiam damnare. Deinde quia obedientia erga Deum in ſolo amore proximi conſiſtit (nam qui proximum diligit, eo ſcilicet fine, ut Deo obſequatur, is, ut Paulus ait in Epiſtola ad Rom. cap. 13. vſ. 8., Legem implevit), hinc ſequitur, in Scriptura nullam aliam ſcientiam commendari, quam quæ omnibus hominibus neceſſaria eſt, ut Deo ſecundum hoc præſcriptum obedire poſſint, & quâ ignoratâ, homines neceſſario debent eſſe contumaces, vel ſaltem ſine diſciplinâ obedientiæ; reliquas autem ſpeculationes, quæ huc directe non tendunt, ſive eæ circa Dei, ſive circa rerum naturalium cognitionem verſentur, Scripturam non tangere, atque adeo a Religione revelata ſeparandas. At etſi hæc unuſquiſque, uti diximus, jam facile videre poteſt, tamen, quia hinc totius Religionis deciſio pendet, rem totam accuratius oſtendere, & clarius explicare volo: Ad quod requiritur, ut ante omnia oſtendamus, intellectualem, ſive accuratam Dei cognitionem, non eſſe donum omnibus fidelibus commune ſicuti obedientiam. Deinde cognitionem illam, quam Deus per Prophetas ab omnibus univerſaliter petiit, & unuſquiſque ſcire tenetur, nullam eſſe, præter cognitionem Divinæ ejus Juſtitiæ, & Charitatis, quæ ambo ex ipſa Scriptura facile demonſtrantur. Nam I. evidentiſſime ſequitur ex Exodi cap. 6. vſ. 3., ubi Deus Moſi, ad ſingularem gratiam, ipſi largitam, indicandum, ait וארא אל אברהם אל יצחק

ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם *& revelatus ſum Abrahamo, Iſaaco, & Jacobo Deo Sadai, ſed nomine meo Jehova non ſum cognitus ipſis:* ubi ad meliorem explicationem notandum El Sadai ſignificare Hebraice Deum, qui ſufficit, quia unicuique, quod ei ſufficit, dat; & quamvis ſæpe Sadai abſolute pro Deo ſumatur, non dubitandum tamen eſt, quin ubique nomen *El* Deus ſubintelligendum ſit. Deinde notandum in Scriptura nullum nomen præter Jehova reperiri, quod Dei abſolutam eſſentiam, ſine relatione ad res creatas indicet. Atque ideo Hebræi hoc ſolum nomen Dei eſſe proprium contendunt, reliqua autem appellativa eſſe; & revera reliqua Dei nomina, ſive ea ſubſtantiva ſint, ſive adjectiva, attributa ſunt, quæ Deo competunt, quatenus cum relatione ad res creatas conſideratur, vel per ipſas manifeſtatur. Ut אל *El*, vel cum litera ה *He* paragogica אלה *Eloah*, quod nihil aliud ſignificat, quam potentem, ut notum; nec Deo competit, niſi per excellentiam, ſicuti cum Paulum Apoſtolum appellamus; alias virtutes ejus potentiæ explicantur, ut El (potens) magnus, tremendus, juſtus, miſericors, &c. vel ad omnes comprehendendas ſimul hoc nomen in plurali numero uſurpatur, & ſignificatione ſingulari, quod in Scriptura frequentiſſimum. Jam quandoquidem Deus Moſi dicit, ſe nomine Jehova non fuiſſe patribus cognitum, ſequitur, eos nullum Dei attributum noviſſe, quod ejus abſolutam eſſentiam explicat, ſed tantum ejus effecta, & promiſſa, hoc eſt, ejus potentiam, quatenus per res viſibiles manifeſtatur. Atqui hoc Deus Moſi non dicit, ad eoſdem infidelitatis accuſandum, ſed contra ad eorum credulitatem, & fidem extollendam, qua quamvis non æque ſingularem Dei cognitionem ac Moſes habuerint, Dei tamen promiſſa fixa rataque crediderunt, non ut Moſes, qui quamvis ſublimiores de Deo cogitationes habuerit, de divinis tamen promiſſis dubitavit, Deoque objecit, quod, loco promiſſæ ſalutis, Judæorum res in pejus mutaverit. Cum itaque Patres Dei ſingulare nomen ignoraverint, hocque Deus Moſi dicat factum, ad eorum animi ſimplicitatem & fidem laudandam, ſimulque ad commemorandam ſingularem gratiam Moſi conceſſam, hinc evidentiſſime ſequitur, id quod primo loco ſtatuimus, homines ex mandato non teneri Dei

attributa cognoſcere, ſed hoc peculiare eſſe donum quibuſdam tantum fidelibus conceſſum; nec operæ pretium eſt hoc pluribus Scripturæ teſtimoniis oſtendere; quis enim non videt divinam cognitionem non fuiſſe omnibus fidelibus æqualem? & neminem poſſe ex mandato ſapientem eſſe, non magis, quam vivere, & eſſe? Viri, mulieres, pueri, & omnes ex mandato obtemperare quidem æque poſſunt, non autem ſapere. Quod ſi quis dicat, non eſſe quidem opus Dei attributa intelligere, at omnino ſimpliciter, abſque demonſtratione credere, is ſane nugabitur: Nam res inviſibiles, & quæ ſolius mentis ſunt objecta, nullis aliis oculis videri poſſunt, quam per demonſtrationes; qui itaque eas non habent, nihil harum rerum plane vident; atque adeo quicquid de ſimilibus auditum referunt, non magis eorum mentem tangit, ſive indicat, quam verba Pſittaci, vel automati, quæ ſine mente, & ſenſu loquuntur. Verum antequam ulterius pergam, rationem dicere teneor, cur in Geneſi ſæpe dicitur, quod Patriarchæ nomine Jehova prædicaverint, quod plane jam dictis repugnare videtur. Sed ſi ad illa, quæ Cap. VIII. oſtendimus, attendamus, facile hæc conciliare poterimus; in prædicto enim Cap. oſtendimus ſcriptorem Pentateuchi res, & loca non iiſdem præciſe nominibus indicare, quæ eodem tempore, de quo loquitur, obtinebant, ſed iis, quibus tempore ſcriptoris melius innotuerant. Deus igitur in Geneſi Patriarchis prædicatus nomine Jehova indicatur, non quia Patribus hoc nomine innotuerat, ſed quia hoc nomen apud Judæos ſummæ erat reverentiæ: hoc, inquam, neceſſario dicendum, quandoquidem in hoc noſtro textu Exodi expreſſe dicitur, Deum hoc nomine non fuiſſe cognitum Patriarchis, & etiam quod Exodi cap. 3. 13. Moſes Dei nomen ſcire cupit: quod ſi antea notum fuiſſet, fuiſſet ſaltem & ipſi etiam notum. Concludendum igitur, ut volebamus; nempe fideles Patriarchas hoc Dei nomen ignoraviſſe, Deique cognitionem donum Dei, non autem mandatum eſſe. Tempus igitur eſt, ut ad ſecundum tranſeamus, nempe, ad oſtendendum Deum nullam aliam ſui cognitionem ab hominibus per Prophetas petere, quam cognitionem divinæ ſuæ Juſtitiæ, & Charitatis, hoc eſt talia Dei attributa, quæ homines certa vivendi ratione imitari poſſunt: quod

quidem Jeremias expreſſiſſimis verbis docet. Nam cap. 22. vſ. 15. 16. de Rege Joſia loquens hæc ait אביך הלא אכל ושתה ועשה משפט וצדקה בארץ אז טוב לו דן דין עני ואביון אז טוב לו הלא היא הדעת אותי נאם יהוה ונו *Pater tuus quidem comedit, & bibit, & fecit judicium, & juſtitiam, tum ei bene* (fuit), *judicavit jus pauperis, & indigentis, tum ipſi bene* (fuit), *nam* (NB.) *hoc eſt me cognoſcere, dixit Jehova:* nec minus clara ſunt, quæ habentur cap. 9. vſ. 23 nempe אך בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני יהוה עשה חסד משפט וצדקה בארץ כי באלה חפצתי נאם יהוה *ſed in hoc tantum glorietur unuſquiſque, me intelligere, & cognoſcere, quod ego Jehova facio charitatem, judicium, & juſtitiam in terra, nam his delector, ait Jehova.* Colligitur hoc etiam præterea ex Exodi cap. 34. verſ. 6. 7., ubi Deus Moſi cupienti ipſum videre, & noſcere, nulla alia attributa revelat, quam quæ divinam Juſtitiam & Charitatem explicant. Denique illud Johannis, de quo etiam in ſequentibus, apprime hic notandum venit, qui ſcilicet, quia nemo Deum vidit, Deum per ſolam charitatem explicat, concluditque eum reverâ Deum habere, & noſcere, qui charitatem habet. Videmus itaque Jeremiam, Moſen, Johannem Dei cognitionem, quam unuſquiſque ſcire tenetur, paucis comprehendere, eamque in hoc ſolo, ut volebamus, ponere, quod ſcilicet Deus ſit ſumme juſtus, & ſumme miſericors, ſive unicum veræ vitæ exemplar. His accedit, quod Scriptura nullam Dei definitionem expreſſe tradit, nec alia Dei attributa amplectenda præter modo dicta præſcribat, nec ex profeſſo, ut hæc, commendet : ex quibus omnibus concludimus, intellectualem Dei cognitionem, quæ ejus naturam, prout in ſe eſt, conſiderat, & quam naturam homines certa vivendi ratione imitari non poſſunt, neque tanquam exemplum ſumere, ad veram vivendi rationem inſtituendam, ad fidem, & religionem revelatam nullo modo pertinere, & conſequenter homines circa hanc ſine ſcelere toto cœlo errare poſſe. Minime itaque mirum, quod Deus ſeſe imaginationibus, & præconceptis Prophetarum opinionibus accommodaverit, quodque fideles diverſas de Deo foverint ſententias, ut in Cap. II. multis exemplis oſtendimus. Deinde minime etiam mirum, quod Sacra volumina ubique adeo improprie de Deo loquantur, eique manus, pedes, ocu-

los, aures, mentem, & motum localem tribuant, & præterea etiam animi commotiones, ut quod ſit Zelotypus, miſericors &c., & quod denique ipſum depingant tanquam Judicem, & in cœlis, tanquam in ſolio regio ſedentem, & Chriſtum ad ipſius dextram. Loquuntur nimirum ſecundum captum vulgi, quem Scriptura non doctum, ſed obedientem reddere ſtudet. Communes tamen Theologi, quicquid horum lumine naturali videre potuerunt cum divina natura non convenire, metaphorice interpretandum, & quicquid eorum captum effugit, ſecundum literam accipiendum contenderunt. Sed, ſi omnia, quæ in Scriptura hujus generis reperiuntur, eſſent neceſſario metaphorice interpretanda, & intelligenda, tum Scriptura non plebi & rudi vulgo, ſed peritiſſimis tantum, & maxime Philoſophis ſcripta eſſet. Quinimo, ſi impium eſſet pie, & ſimplicitate animi hæc, quæ modo retulimus, de Deo credere, profecto maxime cavere debuiſſent Prophetæ, ſaltem propter vulgi imbecillitatem, a ſimilibus phraſibus, & contra Dei attributa, prout unuſquiſque eadem amplecti tenetur, ante omnia ex profeſſo, & clare docere, quod nullibi factum eſt: adeoque minime credendum opiniones abſolute conſideratas, abſque reſpectu ad opera, aliquid pietatis, aut impietatis habere, ſed ea tantum de cauſa hominem aliquid pie, aut impie credere dicendum, quatenus ex ſuis opinionibus ad obedientiam movetur, vel ex iiſdem licentiam ad peccandum, aut rebellandum ſumit, ita ut, ſiquis vera credendo fiat contumax, is revera impiam, & ſi contra falſa credendo obediens, piam habet fidem; veram enim Dei cognitionem non mandatum, ſed donum divinum eſſe oſtendimus, Deumque nullam aliam ab hominibus petiiſſe, quam cognitionem divinæ ſuæ Juſtitiæ, & Charitatis, quæ cognitio non ad ſcientias, ſed tantum ad obedientiam neceſſaria eſt.

CAPUT XIV.

Quid ſit fides, quinam fideles, fidei fundamenta determinantur, & ipſa a Philoſophia tandem ſeparatur.

AD veram fidei cognitionem apprime neceſſarium eſſe, ſcire, quod Scriptura accommodata ſit non tantum captui Prophetarum, ſed etiam varii, & inconſtantis Judæorum vulgi nemo, qui vel leviter attendit, ignorare poteſt; qui enim omnia, quæ in Scriptura habentur, promiſcue amplectitur, tanquam univerſalem, & abſolutam de Deo doctrinam, nec accurate cognovit, quidnam captui vulgi accommodatum ſit, non poterit vulgi opiniones cum divina doctrina non confundere, & hominum commenta & placita pro divinis documentis non venditare, Scripturæque authoritate non abuti. Quis inquam non videt, hanc maximam eſſe cauſam, cur ſectarii tot, tamque contrarias opiniones, tanquam fidei documenta doceant, multiſque Scripturæ exemplis confirment, unde apud Belgas dudum in uſum Proverbii abierit, **geen ketter ſonder letter.** Libri namque Sacri non ab uno ſolo, nec unius ætatis vulgo ſcripti fuerunt, ſed a plurimis, diverſi ingenii, diverſique ævi viris, quorum, ſi omnium tempus computare velimus, fere bis mille annorum, & forte multo longius invenietur. Sectarios tamen iſtos nolumus ea de cauſa impietatis accuſare, quod ſcilicet verba Scripturæ ſuis opinionibus accommodant; ſicuti enim olim ipſa captui vulgi accommodata fuit, ſic etiam unicuique eandem ſuis opinionibus accommodare licet, ſi videt, ſe eâ ratione Deo, in iis, quæ juſtitiam, & charitatem ſpectant, pleniore animi conſenſu obedire poſſe; ſed ideo eoſdem accuſamus, quod hanc eandem libertatem reliquis nolunt concedere, ſed omnes, qui cum iiſdem non ſentiunt, quanquam honeſtiſſimi, & veræ virtuti obtemperantes ſint, tanquam Dei hoſtes tamen perſequuntur, & contra eos, qui iis aſſentantur, quamvis impotentiſſimi animi ſint, tamen tanquam Dei electos diligunt, quo nihil profecto ſceleſtius, & reipublicæ magis pernicioſum excogitari poteſt. Ut igitur conſtet, quouſque, ratione fidei, uniuſ-

cujuſque libertas ſentiendi, quæ vult, ſe extendit, & quoſnam, quamvis diverſa ſentientes, tanquam fideles tamen aſpicere tenemur, fides, ejuſque fundamentalia determinanda ſunt; quod quidem in hoc Capite facere conſtitui, ſimulque fidem a Philoſophia ſeparare, quod totius operis præcipuum intentum fuit. Ut hæc igitur ordine oſtendam, ſummum totius Scripturæ intentum repetamus, id enim nobis veram normam fidei determinandæ indicabit. Diximus in ſuperiori Capite, intentum Scripturæ eſſe tantum obedientiam docere. Quod quidem nemo inficias ire poteſt. Quis enim non videt, utrumque Teſtamentum nihil eſſe præter obedientiæ diſciplinam? nec aliud utrumque intendere, quam quod homines ex vero animo obtemperent? Nam, ut jam omittam, quæ in ſuperiori Capite oſtendi, Moſes non ſtuduit Iſraëlitas ratione convincere, ſed pacto, juramentis, & beneficiis obligare, deinde populo legibus obtemperare ſub pœna interminatus eſt, & præmiis eundem ad id hortatus; quæ omnia media non ad ſcientias, ſed ad ſolam obedientiam ſunt. Euangelica autem doctrina nihil præter ſimplicem fidem continet, nempe Deo credere, eumque revereri, ſive, quod idem eſt, Deo obedire. Non opus igitur habeo, ad rem manifeſtiſſimam demonſtrandam, textus Scripturæ, qui obedientiam commendant, & quorum perplures in utroque Teſtamento reperiuntur, coäcervare. Deinde quidnam unuſquiſque exequi debeat, ut Deo obſequatur, ipſa etiam Scriptura plurimis in locis quam clariſſime docet, nempe totam legem in hoc ſolo conſiſtere, in amore ſcilicet erga proximum; quare nemo etiam negare poteſt, quod is, qui ex Dei mandato proximum tanquam ſe ipſum diligit, revera eſt obediens, & ſecundum legem beatus, & qui contra odio habet, vel negligit, rebellis eſt, & contumax. Denique apud omnes in confeſſo eſt, Scripturam non ſolis peritis, ſed omnibus cujuſcunque ætatis, & generis hominibus ſcriptam, & vulgatam fuiſſe : atque ex his ſolis evidentiſſime ſequitur, nos ex Scripturæ juſſu, nihil aliud teneri credere, quam id, quod ad hoc mandatum exequendum abſolute neceſſarium ſit. Quare hoc ipſum mandatum unica eſt totius fidei catholicæ norma, & per id ſolum omnia fidei dogmata, quæ ſcilicet unuſquiſque amplecti te-

netur, determinanda ſunt. Quod cum manifeſtiſſimum ſit, & quod ex hoc ſolo fundamento, vel ſola ratione omnia legitime poſſunt deduci, judicet unuſquiſque, quî fieri potuit, ut tot diſſenſiones in Eccleſia ortæ ſint? & an aliæ potuerint eſſe cauſæ, quam quæ in initio Cap. VII. dictæ ſunt? Eæ itaque ipſæ me cogunt hic oſtendere modum, & rationem determinandi ex hoc invento fundamento fidei dogmata; nam ni hoc fecero, remque certis regulis determinavero, merito credar me huc uſque parum promoviſſe, quandoquidem unuſquiſque, quicquid velit, ſub hoc etiam prætextu, quod ſcilicet medium neceſſarium ſit ad obedientiam, introducere poterit; præſertim quando de divinis attributis fuerit quæſtio. Ut itaque rem totam ordine oſtendam, a fidei definitione incipiam, quæ ex hoc dato fundamento ſic definiri debet, nempe quod nihil aliud ſit, quam de Deo talia ſentire, quibus ignoratis tollitur erga Deum obedientia, & hâc obedientiâ poſitâ, neceſſario ponuntur. Quæ definitio adeo clara eſt, & adeo manifeſte ex modo demonſtratis ſequitur, ut nullâ explicatione indigeat. Quæ autem ex eadem ſequuntur, paucis jam oſtendam. Videlicet I. fidem non per ſe, ſed tantum ratione obedientiæ ſalutiferam eſſe, vel, ut ait Jacob. cap. 2. vſ. 17. fidem per ſe abſque operibus mortuam eſſe; qua de re vide totum hujus Apoſtoli prædictum caput. II. Sequitur, quod is, qui verè eſt obediens, neceſſario veram & ſalutiferam habet fidem. Obedientiâ enim poſitâ, & fidem neceſſario poni diximus, quod etiam idem Apoſtolus cap. 2. vſ. 18. expreſſe ait, nempe his, *oſtende mihi fidem tuam, abſque operibus, & ego oſtendam tibi ex operibus meis fidem meam*. Et Johannes in Epiſt. 1. cap. 4. verſ. 7. 8. *quiſquis diligit* (ſcilicet proximum), *ex Deo natus eſt, & novit Deum, qui non diligit, non novit Deum; nam Deus eſt Charitas*. Ex quibus iterum ſequitur, nos neminem judicare poſſe fidelem, aut infidelem eſſe, niſi ex operibus: Nempe, ſi opera bona ſunt, quamvis dogmatibus ab aliis fidelibus diſſentiat, fidelis tamen eſt; & contra ſi mala ſunt, quamvis verbis conveniat, infidelis tamen eſt. Obedientiâ enim poſitâ fides neceſſario ponitur, & fides abſque operibus mortua eſt. Quod etiam idem Johannes verſ. 13. ejuſdem cap. expreſſe docet. *Per hoc*, inquit, *cognoſcimus, quod in eo manemus, & ipſe manet in nobis, quod de Spi-*

ritu ſuo dedit nobis, nempe Charitatem. Dixerat enim antea, Deum eſſe Charitatem, unde (ex ſuis ſcilicet tum receptis principiis) concludit, eum revera Spiritum Dei habere, qui Charitatem habet. Imo, quia nemo Deum vidit, inde concludit, neminem Deum ſentire, vel animadvertere, niſi ex ſola Charitate erga proximum, atque adeo neminem etiam aliud Dei attributum noſcere poſſe, præter hanc Charitatem, quatenus de eadem participamus. Quæ quidem rationes ſi non peremtoriæ ſunt, ſatis tamen clare Johannis mentem explicant, ſed longe clarius, quæ habentur cap. 2. verſ. 3. 4. ejuſdem Epiſt., ubi expreſſiſſimis verbis id, quod hic volumus, docet. *Et per hoc*, inquit, *ſcimus, quod ipſum novimus, ſi præcepta ipſius obſervamus. Qui dicit, novi eum, & præcepta ejus non obſervat, mendax eſt, & in eo non eſt veritas*. Atque ex his iterum ſequitur, eos revera Antichriſtos eſſe, qui viros honeſtos, & qui Juſtitiam amant, perſequuntur, propterea quod ab ipſis diſſentiunt, & cum ipſis eadem fidei dogmata non defendunt: Qui enim Juſtitiam & Charitatem amant, eos per hoc ſolum fideles eſſe ſcimus; & qui fideles perſequitur, Antichriſtus eſt. Sequitur denique fidem non tam requirere vera, quam pia dogmata, hoc eſt, talia, quæ animum ad obedientiam movent: Tametſi inter ea plurima ſint, quæ nec umbram veritatis habent, dummodo tamen is, qui eadem amplectitur, eadem falſa eſſe ignoret, alias rebellis neceſſario eſſet. Quomodo enim fieri poſſet, ut aliquis, qui Juſtitiam amare, & Deo obſequi ſtudet, tanquam divinum adoret, quod a divina natura alienum ſcit eſſe : at animi ſimplicitate errare poſſunt homines, & Scriptura non ignorantiam, ſed ſolam contumaciam, ut jam oſtendimus, damnat; imo ex ſola fidei definitione hoc neceſſario ſequitur, cujus omnes partes ex univerſali jam oſtenſo fundamento, & unico totius Scripturæ intento, niſi noſtra placita admiſcere lubet, peti debent; atqui hæc non expreſſe exigit vera, ſed talia dogmata, quæ ad obedientiam neceſſaria ſunt, quæ ſcilicet animum in amore erga proximum confirment, cujus tantum ratione unuſquiſque in Deo (ut cum Johanne loquar) & Deus in unoquoque eſt. Cum itaque uniuſcujuſque fides ratione obedientiæ, vel contumaciæ tantum, & non ratione veritatis, aut falſitatis pia, vel impia ſit habenda, & nemo dubitet, commune ho-

minum ingenium varium admodum eſſe, nec omnes in omnibus æque acquieſcere, ſed opiniones diverſo modo homines regere, quippe quæ hunc devotionem, eæ ipſæ alterum ad riſum, & contemtum movent, hinc ſequitur, ad fidem catholicam, ſive univerſalem nulla dogmata pertinere, de quibus inter honeſtos poteſt dari controverſia: Quæ enim ejus naturæ ſunt, reſpectu unius pia, & reſpectu alterius impia eſſe poſſunt, quandoquidem ex ſolis operibus ſunt judicanda. Ad fidem ergo catholicam ea ſolummodo dogmata pertinent, quæ erga Deum obedientia abſolute ponit, & quibus ignoratis, obedientia eſt abſolute impoſſibilis; de reliquis autem, prout unuſquiſque, quia ſe ipſum melius novit, ſibi, ad ſe in amore Juſtitiæ confirmandum, melius eſſe viderit, ſentire debet. Et hac ratione, puto, nullum locum controverſiis in Eccleſia relinqui: Nec jam verebor fidei univerſalis dogmata, ſive univerſæ Scripturæ intenti fundamentalia enumerare, quæ (ut ex iis, quæ in his duobus Capitibus oſtendimus, evidentiſſime ſequitur) omnia huc tendere debent, nempe, dari ens ſupremum, quod Juſtitiam & Charitatem amat, cuique omnes, ut ſalvi ſint, obedire tenentur, eumque cultu Juſtitiæ, & Charitate erga proximum adorare, atque hinc facile omnia determinantur, quæque adeo nulla, præter hæc, ſunt. Videlicet, I. Deum, hoc eſt ens ſupremum, ſumme juſtum, & miſericordem, ſive veræ vitæ exemplar exiſtere; qui enim neſcit, vel non credit, ipſum exiſtere, ei obedire nequit, neque eum Judicem noſcere. II. eum eſſe unicum: Hoc enim etiam ad ſupremam devotionem, admirationem, & amorem erga Deum abſolute requiri nemo dubitare poteſt. Devotio namque, admiratio, & amor, ex ſola excellentia unius ſupra reliquos orientur. III. eum ubique eſſe præſentem, vel omnia ipſi patere: Si res ipſum latere crederentur, vel ipſum omnia videre ignoraretur, de æquitate ejus Juſtitiæ, quâ omnia dirigit, dubitaretur, vel ipſa ignoraretur. IV. ipſum in omnia ſupremum habere jus, & dominium, nec aliquid jure coactum, ſed ex abſoluto beneplacito, & ſingulari gratiâ facere: Omnes enim ipſi abſolute obedire tenentur, ipſe autem nemini. V. Cultum Dei, ejuſque obedientiam in ſola Juſtitia, & Charitate, ſive amore erga proximum conſiſtere. VI. omnes, qui hac vivendi ratione Deo obediunt, ſal-

vos tantum eſſe, reliquos autem, qui ſub imperio voluptatum vivunt, perditos: Si homines hoc firmiter non crederent, nihil cauſæ eſſet, cur Deo potius, quam voluptatibus obtemperare mallent. VII. denique Deum pœnitentibus peccata condonare: Nullus enim eſt, qui non peccet; ſi igitur hoc non ſtatueretur, omnes de ſua ſalute deſperarent, nec ulla eſſet ratio, cur Deum miſericordem crederent; qui autem hoc firmiter credit, videlicet Deum ex miſericordia, & gratia, qua omnia dirigit, hominum peccata condonare, & hac de cauſa in Dei amore magis incenditur, is revera Chriſtum ſecundum Spiritum novit, & Chriſtus in eo eſt. Atque hæc omnia nemo ignorare poteſt apprime cognitu neceſſaria eſſe, ut homines, nullo excepto, ex præſcripto Legis ſupra explicato, Deo obedire poſſint, nam horum aliquo ſublato, tollitur etiam obedientia. Cæterum quid Deus, ſive illud veræ vitæ exemplar ſit : an ſcilicet ſit ignis, ſpiritus, lux, cogitatio &c., id nihil ad fidem, ut nec etiam, qua ratione ſit veræ vitæ exemplar, an ſcilicet propterea, quod animum juſtum, & miſericordem habet, vel quia res omnes per ipſum ſunt, & agunt, & conſequenter nos etiam per ipſum intelligimus, & per ipſum id, quod verum æquum, & bonum eſt videmus? perinde eſt, quicquid de his unuſquiſque ſtatuerit. Deinde nihil etiam ad fidem, ſi quis credat, quod Deus ſecundum eſſentiam, vel ſecundum potentiam ubique ſit, quod res dirigit ex libertate, vel neceſſitate naturæ, quod leges tanquam princeps præſcribat, vel tanquam æternas veritates doceat, quod homo ex arbitrii libertate, vel ex neceſſitate divini decreti Deo obediat, quodque denique præmium bonorum, & pœna malorum naturalis vel ſupranaturalis ſit: Hæc, & ſimilia, inquam, nihil refert, in reſpectu fidei, qua ratione unuſquiſque intelligat; dummodo nihil eum in finem concludat, ut majorem licentiam ad peccandum ſumat, vel ut minus fiat Deo obtemperans; quinimo unuſquiſque, ut jam ſupra diximus, hæc fidei dogmata ad ſuum captum accommodare tenetur, eaque ſibi eo modo interpretari, quo ſibi videtur eadem facilius, ſine ulla hæſitatione, ſed integro animi conſenſu amplecti poſſe, ut conſequenter Deo pleno animi conſenſu obediat: Nam, ut jam etiam monuimus, ſicuti olim fides ſecundum captum, & opiniones Prophetarum, &

vulgi illius temporis revelata, ſcriptaque fuit, ſic etiam jam unuſquiſque tenetur eandem ſuis opinionibus accommodare, ut ſic ipſam, abſque ulla mentis repugnantia, ſineque ulla hæſitatione amplectatur; oſtendimus enim, fidem non tam veritatem, quam pietatem exigere, & non niſi ratione obedientiæ piam, & ſalutiferam eſſe; & conſequenter neminem niſi ratione obedientiæ fidelem eſſe. Quare non ille, qui optimas oſtendit rationes, optimam neceſſario oſtendit fidem, ſed ille, qui optima oſtendit opera Juſtitiæ, & Charitatis. Quæ Doctrina, quam ſalutaris, quamque neceſſaria ſit in republica, ut homines pacificè, & concorditer vivant: quotque, inquam, quantaſque perturbationum, & ſcelerum cauſas præſcindat, omnibus judicandum relinquo. Atque hic, antequam ulterius pergam, notandum venit, nos, ex modo oſtenſis, facile reſpondere poſſe ad objectiones, quas Cap. I. movimus, quando de Deo cum Iſraëlitis ex Monte Sinai loquente verba fecimus: Nam quamvis vox illa, quam Iſraëlitæ audiverunt, illis hominibus nullam philoſophicam, ſeu mathematicam certitudinem de Dei exiſtentia dare potuerat, ſufficiebat tamen ad eoſdem in admirationem Dei, prout ipſum antea noverant, rapiendos, & ad obedientiam inſtigandos: qui finis illius ſpectaculi fuit. Nam Deus non volebat Iſraëlitas ſuæ eſſentiæ abſoluta attributa docere (nulla enim tum temporis revelavit), ſed eorum animum contumacem frangere, & ad obedientiam trahere; ideoque non rationibus, ſed tubarum ſtrepitu, tonitru, & fulminibus eoſdem adorſus eſt. (Vide Exodi cap. 20. verſ. 20.)

Supereſt jam, ut tandem oſtendam, inter fidem, ſive Theologiam, & Philoſophiam nullum eſſe commercium, nullamve affinitatem, quod jam nemo poteſt ignorare, qui harum duarum facultatum, & ſcopum, & fundamentum novit, quæ ſane toto cœlo diſcrepant : Philoſophiæ enim ſcopus nihil eſt, præter veritatem: Fidei autem, ut abunde oſtendimus, nihil præter obedientiam, & pietatem. Deinde Philoſophiæ fundamenta notiones communes ſunt, & ipſa ex ſola natura peti debet. Fidei autem: hiſtoriæ, & lingua, & ex ſola Scriptura, & revelatione petenda, ut in VII. Cap. oſtendimus. Fides igitur ſummam unicuique libertatem ad philoſophan-

dum concedit, ut quicquid velit, de rebus quibuſcunque ſine ſcelere ſentire poſſit, & eos tantum, tanquam hæreticos, & ſchiſmaticos damnat, qui opiniones docent, ad contumaciam, odia, contentiones, & iram ſuadendum: & eos contra fideles tantum habet, qui Juſtitiam & Charitatem, pro viribus ſuæ rationis, & facultatibus, ſuadent. Denique, quoniam hæc, quæ hic oſtendimus, præcipua ſunt, quæ in hoc tractatu intendo, volo, antequam ulterius pergam, lectorem enixiſſime rogare, ut hæc duo Capita attentius legere, & iterum, atque iterum perpendere dignetur; & ſibi perſuaſum habeat, nos non eo ſcripſiſſe animo, ut nova introduceremus, ſed ut depravata corrigeremus, quæ tandem aliquando correcta videre ſperamus.

CAPUT XV.

Nec Theologiam Rationi, nec Rationem Theologiæ ancillari, oſtenditur, & ratio, qua nobis S. Scripturæ authoritatem perſuademus.

QUi Philoſophiam a Theologia ſeparare neſciunt, diſputant, num Scriptura rationi, an contra ratio Scripturæ debeat ancillari; hoc eſt, an ſenſus Scripturæ rationi, an vero ratio Scripturæ accommodari debeat: atque hoc a ſcepticis, qui rationis certitudinem negant, illud autem a dogmaticis defenditur. Sed tam hos quam illos toto cœlo errare ex jam dictis conſtat. Nam utram ſequamur ſententiam, vel rationem vel Scripturam corrumpere neceſſe eſt. Oſtendimus enim Scripturam non res philoſophicas, ſed ſolam pietatem docere, & omnia, quæ in eadem continentur, ad captum & præconceptas opiniones vulgi fuiſſe accommodata. Qui igitur ipſam ad Philoſophiam accommodare vult, is ſanè Prophetis multa, quæ ne per ſomnium cogitarunt, affinget, & perperam eorum mentem interpretabitur. Qui autem contra rationem & Philoſophiam Theologiæ ancillam facit, is antiqui vulgi præjudicia tanquam res divinas tenetur admittere, & iiſdem mentem occupare & obcæcare; adeoque uterque, hic ſcilicet ſine ratione, ille vero cum ratione inſaniet. Primus, qui inter Phariſæos apertè ſtatuit Scriptu-

ram rationi eſſe accommodandam, fuit Maimonides (cujus quidem ſententiam Cap. VII. recenſuimus, multiſque argumentis refutavimus), & quamvis hic author magnæ inter eos fuerit authoritatis, eorum tamen maxima pars hac in re ab eo recedit, & pedibus it in ſententiam cujuſdam R. Jehudæ Alpakhar, qui errorem Maimonidis vitare cupiens in alterum ei contrarium incidit. Statuit ſcilicet * rationem Scripturæ ancillari debere, eique prorſus ſubmitti; nec aliquid in Scriptura propterea metaphorice explicandum ſenſit, quod literalis ſenſus rationi, ſed tantum, quia ipſi Scripturæ, hoc eſt, claris ejus dogmatibus repugnat; atque hinc hanc univerſalem regulam format, videlicet, quicquid Scriptura dogmaticè docet**, & expreſſis verbis affirmat, id ex ſola ejus authoritate, tanquam verum abſolute admittendum; nec ullum aliud dogma in Bibliis reperietur, quod ei directe repugnet, ſed tantum per conſequentiam, quia ſcilicet modi loquendi Scripturæ ſæpe videntur ſupponere aliquid contrarium ei, quod expreſſe docuit : & propterea tantum eadem loca metaphoricè explicanda. Ex. gr. Scriptura clare docet, Deum eſſe unicum (vide Deut. cap. 6. verſ. 4.), nec ullibi alius locus reperitur directè affirmans, dari plures Deos: at quidem plura, ubi Deus de ſe, & Prophetæ de Deo in plurali numero loquuntur, qui modus tantum loquendi ſupponit, non autem ipſius orationis intentum indicat, plures eſſe Deos, & ideo ipſa omnia metaphoricè explicanda, ſcilicet non quia rationi repugnat, plures dari, ſed quia ipſa Scriptura directè affirmat, unicum eſſe Deum. Sic etiam, quia Scriptura Deut. cap. 4. verſ. 15. directè (ut putat) affirmat, Deum eſſe incorporeum, ideo, ex ſola ſcilicet hujus loci & non rationis authoritate, tenemur credere Deum non habere corpus, & conſequenter ex ſola Scripturæ authoritate omnia loca metaphoricè explicare tenemur, quæ Deo manus, pedes &c. tribuunt, quorumque ſolus modus loquendi videtur Deum corporeum ſupponere. Hæc eſt hujus authoris ſententia, quem quatenus Scripturas per Scripturas explicare vult, laudo : at miror, quod vir ratione præditus ipſam deſtruere ſtudeat. Verum

NB. * *Memini me hæc olim legiſſe in Epiſtola contra Maimonidem, quæ inter Epiſtolas, quæ Maimonidis dicuntur, habetur.*

** Cf. Adnot. XXVIII.

quidem eſt Scripturam per Scripturam explicandam eſſe, quamdiu de ſolo orationum ſenſu, & mente Prophetarum laboramus, ſed poſtquam verum ſenſum eruimus, neceſſariò judicio & ratione utendum, ut ipſi aſſenſum præbeamus. Quod ſi ratio, quamvis reclamet Scripturæ, tamen plane ſubmittenda eſt, quæſo an id cum, vel ſine ratione, ut cæci, facere debemus? Si hoc, ſtultè ſane & ſine judicio agimus; ſi illud? ex ſolo igitur rationis imperio Scripturam amplectimur, quam igitur, ſi eidem repugnaret, non amplecteremur. Et quæſo quis mente aliquid amplecti poteſt reclamante ratione? quid enim aliud eſt mente aliquid negare, quam quod ratio reclamat? & profectò non ſatis mirari poſſum, quod rationem, donum maximum, & lucem divinam mortuis literis, & quæ humana malitia depravari potuerunt, ſubmittere velint, & quod nullum exiſtimetur ſcelus, contra mentem, verum Dei verbi ſyngraphum, indignè loqui, eamque corruptam, cæcam, & perditam ſtatuere; at maximum habeatur ſcelus, talia de litera & verbi Dei idolo cogitare. Pium eſſe putant, rationi & proprio judicio nihil fidere, at impium de fide eorum dubitare, qui nobis Libros Sacros tradiderunt, quod quidem mera ſtultitia eſt, non pietas. Sed quæſo quid eos ſollicitat? quid timent? an Religio & fides defendi non poſſunt, niſi homines data opera omnia ignorent & rationi prorſus valedicant? profecto, ſi hoc credunt, Scripturæ magis timent, quam fidunt. Sed longè abſit, quod Religio & pietas rationem, aut quod ratio Religionem ſibi ancillari velit, & quod utraque ſuum regnum ſummâ cum concordia obtinere nequeat; qua de re ſtatim, nam hîc ante omnia iſtius Rabini Regulam examinare libet. Is, uti diximus, vult nos id omne, quod Scriptura affirmat aut negat, tanquam verum amplecti, vel tanquam falſum rejicere teneri: deinde Scripturam nunquam aliquid expreſſis verbis affirmare vel negare, contrarium ei, quod in alio loco affirmavit vel negavit. Quæ duo, quam temere dicta ſint, nemo ignorare poteſt. Nam ut jam omittam, quod non animadverterit, Scripturam diverſis libris conſtare, diverſis temporibus, diverſis hominibus, & denique a diverſis authoribus ſcriptam eſſe, tum hoc alterum, quod hæc ex propria authoritate, & ratione & Scriptura nihil tale dicentibus,

ſtatuat; debuiſſet enim oſtendere omnia loca, quæ non niſi per conſequentiam aliis repugnant, poſſe ex natura linguæ, & ratione loci commodè metaphorice explicari, deinde Scripturam ad noſtras manus incorruptam veniſſe. Sed rem ordine examinemus, & quidem circa primum rogo, quid ſi ratio reclamet, an nihilominus tenemur id, quod Scriptura affirmat vel negat, tanquam verum amplecti, vel tanquam falſum rejicere? at fortè addet, nihil in Scriptura reperiri, quod rationi repugnet. Verum ego inſto, ipſam expreſſè affirmare & docere, Deum eſſe zelotypum (nempe in ipſo Decalogo & Exod. 4. verſ. 14. & Deut. 4. verſ. 24. & pluribus aliis locis); atqui hoc rationi repugnat, ergo nihilominus tanquam verum ponendum. Imo ſi quædam in Scriptura reperiantur, quæ ſupponant Deum non eſſe zelotypum, ea neceſſario metaphorice eſſent explicanda, ut nihil tale ſupponere videantur. Sic etiam Scriptura expreſſe dicit, Deum in montem Sinai deſcendiſſe (vide Exod. cap. 19. verſ. 20. &c.), ipſique alios motus locales tribuit, nec ullibi docet expreſſe, Deum non moveri, adeoque hoc etiam omnibus tanquam verum admittendum, & quod Salomon dicit, Deum nullo loco comprehendi (vide 1. Reg. cap. 8. verſ. 27.), quandoquidem non expreſſe ſtatuit, ſed tantum inde ſequitur, Deum non moveri, id neceſſario ita explicandum, ne videatur Deo motum localem detrahere. Sic etiam cœli pro Dei habitaculo, & ſolio ſumendi eſſent, quia Scriptura id expreſſe affirmat. Et ad hunc modum plurima ſecundum opiniones Prophetarum & vulgi dicta, & quæ ſola ratio & Philoſophia, non autem Scriptura, docet falſa eſſe, quæ tamen omnia ex opinione iſtius authoris, quia nulla in his rationi conſultatio eſt, tanquam vera eſſent ſuppo'nenda.. Deinde falſò affirmat, unum locum alteri per conſequentiam tantum repugnare, non autem directè. Nam Moſes directè affirmat, *Deum eſſe ignem* (vide Deut. 4. verſ. 24.) & directè negat, Deum ullam habere ſimilitudinem cum rebus viſibilibus (vide Deut. 4. verſ. 12.), &, ſi regerat, hoc non directè, ſed tantum per conſequentiam negare Deum eſſe ignem, adeoque illi accommodandum, ne id negare videatur, age concedamus, Deum eſſe ignem, vel potius, ne cum ipſo inſaniamus, hæc miſſa faciamus, & aliud exemplum in me-

dium proferamus. Nempe Samuël * directè negat, Deum ſententiæ pœnitere (vide 1. Samuël. cap. 15. verſ. 29.) & Jeremias contra affirmat, Deum pœnitere boni & mali, quod decreverat (vide Jerem. cap. 18. verſ. 8. 10.); quid? an ne hæc quidem ſibi invicem directe opponuntur? quem igitur ex iſtis duobus metaphoricè explicare vult? Utraque ſententia univerſalis eſt & utrique contraria; quod una directe affirmat, id altera directe negat. Adeoque ipſe ex ipſius regula, hoc ipſum tanquam verum amplecti & ſimul tanquam falſum rejicere tenetur. Deinde quid refert, quod locus aliquis non directe, ſed tantum per conſequentiam alteri repugnet, ſi conſequentia clara ſit, & loci circumſtantia, & natura metaphoricas explicationes non patiantur, quorum plurima in Bibliis reperiuntur, de quibus vide Cap. Secundum (ubi oſtendimus Prophetas diverſas, & contrarias habuiſſe opiniones) & præcipuè omnes illas contradictiones, quas in Hiſtoriis eſſe oſtendimus (nempe Capitibus IX. & X.). Nec opus habeo hîc omnia recenſere, nam dicta ſufficiunt ad abſurda, quæ ex hac ſententia & regula ſequuntur, ejuſque falſitatem & authoris præcipitantiam oſtendendum. Quare tam hanc, quam illam Maimonidis ſententiam explodimus, & pro inconcuſſo ſtatuimus, quod nec Theologia rationi, nec ratio Theologiæ ancillari teneatur, ſed unaquæque ſuum regnum obtineat. Nempe, uti diximus, ratio regnum veritatis, & ſapientiæ, Theologia autem pietatis, & obedientiæ: nam rationis potentia, ut jam oſtendimus, non eo uſque ſe extendit, ut determinare poſſit, quod homines ſola obedientia abſque rerum intelligentia poſſint eſſe beati : Theologia vero nihil præter hoc dictat, nihilque præter obedientiam imperat, & contra rationem nihil vult, neque poteſt: Fidei enim dogmata (ut in præcedente Capite oſtendimus) eatenus tantum determinat, quatenus obedientiæ ſufficit; quomodo autem præciſe ratione veritatis intelligenda ſint, rationi determinandum relinquit, quæ revera mentis lux eſt, ſine qua nihil videt præter inſomnia, & figmenta. Atque hîc per Theologiam præciſè intelligo revelationem, quatenus indicat ſcopum, quem diximus Scripturam intendere (nempe rationem & modum obediendi, ſive veræ pietatis & fidei dogmata), hoc eſt, id quod propriè vocatur

* Cf. Adnot. XXIX.

Dei verbum, quod in certo numero librorum non conſiſtit (qua de re vide Cap. XII.). Theologiam enim ſic acceptam, ſi ejus præcepta ſive documenta vitæ ſpectes, cum ratione convenire, & ſi ejus intentum & finem, nulla in re eidem repugnare comperies, & propterea omnibus univerſalis eſt. Quod ad totam Scripturam in genere attinet, jam etiam Cap. VII. oſtendimus, ejus ſenſum ex ſola ejus hiſtoria, & non ex univerſali hiſtoria Naturæ, quæ ſolius Philoſophiæ fundamentum eſt, determinandum eſſe; nec nobis moram injicere debet, ſi poſtquam ejus verum ſenſum ſic inveſtigavimus, ipſam hic illic rationi repugnare comperiamus. Nam quicquid hujus generis in Bibliis reperitur, vel quod homines ſalva charitate ignorare poſſunt, id certò ſcimus Theologiam ſive verbum Dei non tangere, & conſequenter unumquemque de iis, quicquid velit, ſentire poſſe abſque ſcelere. Abſolute igitur concludimus, quod nec Scriptura rationi, nec ratio Scripturæ accommodanda ſit. Verum enimvero quandoquidem Theologiæ fundamentum, quod ſcilicet homines vel ſola obedientia ſalvantur, ratione non poſſumus demonſtrare, verum ſit, an falſum, poteſt ergo nobis etiam objici, cur igitur id credimus? ſi ſine ratione, tanquam cæci, id ipſum amplectimur, ergo nos etiam ſtultè & ſine judicio agimus. Quod ſi contra ſtatuere velimus, hoc fundamentum ratione demonſtrari poſſe, erit ergo Theologia Philoſophiæ pars, nec ab eadem eſſet ſeparanda. Sed ad hæc reſpondeo me abſolutè ſtatuere hoc Theologiæ fundamentale dogma non poſſe lumine naturali inveſtigari, vel ſaltem neminem fuiſſe, qui ipſum demonſtraverit, & ideo revelationem maxime neceſſariam fuiſſe: at nihilominus nos judicio uti poſſe, ut id jam revelatum morali ſaltem certitudine amplectamur: Dico morali certitudine, nam non eſt, quod expectemus, nos de eo certiores eſſe poſſe, quam ipſos Prophetas, quibus primo revelatum fuit, & quorum tamen certitudo non niſi moralis fuit, ut jam oſtendimus Cap. II. hujus Tractatus. Ii igitur tota errant via, qui Scripturæ authoritatem mathematicis demonſtrationibus oſtendere conantur. Nam Bibliorum authoritas ab authoritate Prophetarum dependet, adeoque ipſa nullis fortioribus argumentis demonſtrari poteſt, quam iis, quibus Prophetæ

olim ſuam populo perſuadere ſolebant; imo nullo alio fundamento noſtra de eadem certitudo fundari poteſt, quam eo, quo Prophetæ ſuam certitudinem & authoritatem fundabant. Nam totam Prophetarum certitudinem his tribus conſiſtere oſtendimus. Nempe I. diſtincta, & vivida imaginatione, II. Signo, III. denique & præcipuo, animo ad æquum & bonum inclinato; nec ullis aliis rationibus fundabantur, adeoque neque etiam populo, cui olim viva voce, nec nobis, quibus ſcripto loquuntur, ullis aliis rationibus ſuam authoritatem demonſtrare poterunt. At primum, quod ſcilicet res vividè imaginabantur, Prophetis tantum conſtare poterat, quare tota noſtra de revelatione certitudo in reliquis duobus tantum, nempe Signo, & Doctrina fundari poteſt & debet. Quod quidem Moſes etiam expreſſe docet. Nam Deuter. cap. 18. jubet populum obedire Prophetæ, qui nomine Dei verum ſignum dedit, ſed ſi falſo aliquid, etſi nomine Dei, prædixerit, mortis tamen eundem damnare, ut & etiam eum, qui populum a vera religione ſeducere voluerit, tametſi ſuam authoritatem ſignis & portentis confirmaverit: qua de re vide Deut. cap. 13., unde ſequitur verum Prophetam a falſo dignoſci ex doctrina & miraculo ſimul; talem enim Moſes verum eſſe declarat, eique abſque ullo fraudis timore credere jubet: atque eos falſos eſſe ait & reos mortis, qui falſo, etſi nomine Dei, aliquid prædixerint, vel qui falſos Deos, etſi vera miracula feciſſent, docuerunt. Quare nos etiam hac tantum de cauſa Scripturæ, hoc eſt ipſis Prophetis credere tenemur, nimirum propter doctrinam ſignis confirmatam. Nam quoniam videmus Prophetas Charitatem & Juſtitiam ſupra omnia commendare, & nihil aliud intendere, hinc concludimus, eos non dolo malo, ſed ex vero animo docuiſſe, homines obedientia & fide beatos fieri, & quia hoc inſuper ſignis confirmaverunt, hinc nobis perſuademus, eos non temerè id dixiſſe, neque deliraviſſe, dum prophetabant; in quo etiam magis confirmamur, dum attendimus, quod nihil morale docuerunt, quod cum ratione planiſſime non conveniat; nam non temere eſt, quod verbum Dei in Prophetis cum ipſo verbo Dei in nobis loquente omnino conveniat. Atque hæc, inquam, nos æquè certi ex Bibliis, ac olim Judæi ex viva voce Prophetarum hæc ea-

dem concludebant. Nam ſupra in fine Cap. XII. oſtendimus Scripturam ratione doctrinæ & præcipuarum hiſtoriarum incorruptam ad noſtras manus perveniſſe. Quare hoc totius Theologiæ & Scripturæ fundamentum, quamvis mathematica demonſtratione oſtendi nequeat, ſano tamen judicio amplectimur. Nam inſcitia quidem eſt, id, quod tot Prophetarum teſtimoniis confirmatum eſt, & ex quo magnum ſolamen iis, qui ratione non ita pollent, oritur, & Reipublicæ non mediocris utilitas ſequitur, & quod abſolutè ſine periculo aut damno credere poſſumus, nolle tamen amplecti, idque ea ſola de cauſa, quia mathematicè demonſtrari nequit: quaſi vero ad vitam ſapienter inſtituendam, nihil tanquam verum admittamus, quod ulla dubitandi ratione in dubium revocari queat, aut quod pleræque noſtræ actiones non admodum incertæ ſint, & aleâ plenæ. Equidem fateor, qui putant Philoſophiam & Theologiam ſibi invicem contradicere, & propterea alterutram e ſuo regno deturbandam exiſtimant, & huic aut illi valedicendum, eos non abſque ratione ſtudere Theologiæ firma fundamenta jacere, eamque mathematicè demonſtrare conari. Quis enim niſi deſperatus & inſanus rationi temerè valedicere vellet, vel artes & ſcientias contemnere, & rationis certitudinem negare? at interim eos abſolutè excuſare non poſſumus, quandoquidem rationem in auxilium vocare volunt ad eandem repellendam, & certa ratione eandem incertam reddere conantur. Imo dum ſtudent mathematicis demonſtrationibus Theologiæ veritatem & authoritatem oſtendere, & rationi & lumini naturali authoritatem adimere, nihil aliud faciunt quam ipſam Theologiam ſub rationis imperium trahere, & planè videntur ſupponere, Theologiæ authoritatem nullum habere ſplendorem, niſi lumine naturali rationis illuſtretur. Et, ſi contra jactant ſe interno Spiritus Sancti teſtimonio omnino acquieſcere, & nulla alia de cauſa rationem in auxilium vocare, quam propter infideles, ad eoſdem ſcilicet convincendos, nil tamen fidei eorum dictis habendum, nam jam facile oſtendere poſſumus, eos vel ex affectibus, vel vana gloria id dicere. Ex præcedente enim Capite evidentiſſimè ſequitur, Spiritum Sanctum non niſi de bonis operibus teſtimonium dare; quæ etiam Paulus ideo in Epiſt. ad Galat.

cap. 5. verſ. 22. fructus Spiritus Sancti vocat, & ipſe revera nihil aliud eſt, præter animi acquieſcentiam, quæ ex bonis actionibus in mente oritur. De veritate autem & certitudine rerum, quæ ſolius ſunt ſpeculationis, nullus Spiritus teſtimonium dat, præter rationem, quæ ſola, ut jam oſtendimus, veritatis regnum ſibi vindicavit. Si quem ergo præter hunc Spiritum contendunt habere, qui ipſos de veritate certos reddit, id falſò jactant, & non niſi ex affectuum præjudicio loquuntur, vel præ magno timore, ne a Philoſophis vincantur & publicè riſui exponantur, ad ſacra confugiunt; ſed fruſtra, nam quam aram ſibi parare poteſt, qui rationis majeſtatem lædit? verum eos miſſos facio, quandoquidem me meæ cauſæ ſatisfeciſſe puto, quod oſtenderim, qua ratione Philoſophia a Theologia ſeparanda ſit, & in quo utraque potiſſimum conſiſtat, & quod neutra neutri ancilletur, ſed quod unaquæque ſuum regnum ſine ulla alterius repugnantia obtineat, & quod denique, ubi data fuit occaſio, etiam oſtenderim abſurda, incommoda & damna, quæ ſecuta ſunt ex eo, quod homines has duas facultates miris modis inter ſe confuderint, nec accurate inter ipſas diſtinguere, unamque ab alia ſeparare ſciverint. Jam antequam ad alia pergam, hic expreſſe monere volo* (tametſi jam dictum ſit) circa utilitatem, & neceſſitatem Sacræ Scripturæ, ſive revelationis, quod ipſam permagnam ſtatuo. Nam, quandoquidem non poſſumus lumine naturali percipere, quod ſimplex obedientia via ad ſalutem ſit**, ſed ſola revelatio doceat, id ex ſingulari Dei gratia, quam ratione aſſequi non poſſumus, fieri, hinc ſequitur Scripturam magnum admodum ſolamen mortalibus attuliſſe. Quippe omnes abſolute obedire poſſunt, & non niſi pauciſſimi ſunt, ſi cum toto humano genere comparentur, qui virtutis habitum ex ſolo rationis ductu acquirunt, adeoque, niſi hoc Scripturæ teſtimonium haberemus, de omnium fere ſalute dubitaremus.

* Cf. Adnot. XXX. —— ** Cf. Adnot. XXXI.

CAPUT XVI.

De Reipublicæ Fundamentis; de jure uniuſcujuſque naturali & civili, deque Summarum Poteſtatum Jure.

HUc uſque Philoſophiam a Theologia ſeparare curavimus & libertatem philoſophandi oſtendere, quam hæc unicuique concedit. Quare tempus eſt, ut inquiramus, quo uſque hæc libertas ſentiendi, & quæ unuſquiſque ſentit, dicendi in optima Republica ſe extendat. Hoc ut ordine examinemus, de fundamentis Reipublicæ diſſerendum, & prius de jure naturali uniuſcujuſque, ad Rempublicam & Religionem nondum attendentes.

Per jus & inſtitutum naturæ nihil aliud intelligo, quam regulas naturæ uniuſcujuſque individui, ſecundum quas unumquodque naturaliter determinatum concipimus ad certo modo exiſtendum & operandum. Ex. gr. piſces a natura determinati ſunt ad natandum, magni ad minores comedendum, adeoque piſces ſummo naturali jure aquâ potiuntur, & magni minores comedunt. Nam certum eſt naturam abſolute conſideratam jus ſummum habere ad omnia, quæ poteſt, hoc eſt, jus naturæ eo uſque ſe extendere, quo uſque ejus potentia ſe extendit; naturæ enim potentia ipſa Dei potentia eſt, qui ſummum jus ad omnia habet: ſed quia univerſalis potentia totius naturæ nihil eſt præter potentiam omnium individuorum ſimul, hinc ſequitur unumquodque individuum jus ſummum habere ad omnia, quæ poteſt, ſive jus uniuſcujuſque eo uſque ſe extendere, quo uſque ejus determinata potentia ſe extendit : Et quia lex ſumma naturæ eſt, ut unaquæque res in ſuo ſtatu, quantum in ſe eſt, conetur perſeverare, idque nulla alterius, ſed tantum ſui habita ratione, hinc ſequitur unumquodque individuum jus ſummum ad hoc habere, hoc eſt (uti dixi), ad exiſtendum & operandum prout naturaliter determinatum eſt. Nec hîc ullam agnoſcimus differentiam inter homines & reliqua naturæ individua, neque inter homines ratione præditos & inter alios, qui veram rationem ignorant, neque inter fatuos, delirantes, & ſanos. Quicquid enim una-

quæque res ex legibus ſuæ naturæ agit, id ſummo jure agit, nimirum quia agit, prout ex natura determinata eſt, nec aliud poteſt. Quare inter homines, quamdiu ſub imperio ſolius naturæ vivere conſiderantur, tam ille, qui rationem nondum novit, vel qui virtutis habitum nondum habet, ex ſolis legibus appetitus ſummo jure vivit, quam ille, qui ex legibus rationis vitam ſuam dirigit. Hoc eſt, ſicuti ſapiens jus ſummum habet ad omnia, quæ ratio dictat, ſive ex legibus rationis vivendi; ſic etiam ignarus, & animi impotens ſummum jus habet ad omnia, quæ appetitus ſuadet, ſive ex legibus appetitus vivendi. Atque hoc idem eſt, quod Paulus docet, qui ante legem, hoc eſt, quamdiu homines ex naturæ imperio vivere conſiderantur, nullum peccatum agnoſcit.

Jus itaque naturale uniuſcujuſque hominis non ſana ratione, ſed cupiditate & potentia determinatur. Non enim omnes naturaliter determinati ſunt ad operandum ſecundum regulas & leges rationis, ſed contra, omnes ignari omnium rerum naſcuntur, & antequam veram vivendi rationem noſcere poſſunt & virtutis habitum acquirere, magna ætatis pars, etſi bene educati fuerint, tranſit, & nihilominus interim vivere tenentur, ſeque, quantum in ſe eſt, conſervare, nempe ex ſolo appetitus impulſu : quandoquidem natura iis nihil aliud dedit, & actualem potentiam ex ſana ratione vivendi denegavit, & propterea non magis ex legibus ſanæ mentis vivere tenentur, quam felis ex legibus naturæ leoninæ. Quicquid itaque unuſquiſque, qui ſub ſolo naturæ imperio conſideratur, ſibi utile vel ductu ſanæ rationis, vel ex affectuum impetu judicat, id ſummo naturæ jure appetere, & quacunque ratione, ſive vi, ſive dolo, ſive precibus, ſive quocunque demum modo facilius poterit, ipſi capere licet, & conſequenter pro hoſte habere eum, qui impedire vult, quominus animum expleat ſuum.

Ex quibus ſequitur Jus & Inſtitutum naturæ, ſub quo omnes naſcuntur, & maxima ex parte vivunt, nihil niſi quod nemo cupit, & quod nemo poteſt, prohibere; non contentiones, non odia, non iram, non dolos, nec abſolute aliquid, quod appetitus ſuadet, averſari: nec mirum, nam natura non legibus humanæ rationis, quæ non niſi hominum verum utile, & conſervationem intendunt, intercludi-

tur, ſed infinitis aliis, quæ totius naturæ, cujus homo particula eſt, æternum ordinem reſpiciunt: Ex cujus ſola neceſſitate omnia individua certo modo determinantur ad exiſtendum & operandum. Quicquid ergo nobis in natura ridiculum, abſurdum, aut malum videtur, id inde venit, quod res tantum ex parte novimus, totiuſque naturæ ordinem & cohærentiam maxima ex parte ignoramus, & quod omnia ex uſu noſtræ rationis dirigi volumus, cum tamen id, quod ratio malum eſſe dictat, non malum ſit reſpectu ordinis & legum univerſæ naturæ, ſed tantum ſolius noſtræ naturæ legum reſpectu.

Verum enimvero, quanto ſit hominibus utilius ſecundum leges, & certa noſtræ rationis dictamina vivere, quæ, uti diximus, non niſi verum hominum utile intendunt, nemo poteſt dubitare. Præterea nullus eſt, qui non cupiat ſecure extra metum, quoad fieri poteſt, vivere; quod tamen minime poteſt contingere, quamdiu unicuique ad lubitum omnia facere licet, nec plus juris rationi, quam odio & iræ conceditur; nam nullus eſt, qui inter inimicitias, odia, iram, & dolos non anxie vivat, quæque adeo, quantum in ſe eſt, non conetur vitare. Quod ſi etiam conſideremus homines abſque mutuo auxilio miſerrime, & abſque rationis cultu neceſſario vivere, ut in Cap. V. oſtendimus, clariſſime videbimus homines ad ſecure, & optime vivendum neceſſario in unum conſpirare debuiſſe, ac proinde effeciſſe, ut jus, quod unuſquiſque ex natura ad omnia habebat, collective haberent, neque amplius ex vi & appetitu uniuſcujuſque, ſed ex omnium ſimul potentia, & voluntate determinaretur. Quod tamen fruſtra tentaſſent, ſi, niſi quod appetitus ſuadet, ſequi vellent (ex legibus enim appetitus unuſquiſque diverſe trahitur), adeoque firmiſſime ſtatuere, & paciſci debuerunt ex ſolo rationis dictamine (cui nemo aperte repugnare audet, ne mente carere videatur) omnia dirigere, & appetitum, quatenus in damnum alterius aliquid ſuadet, frænare, neminique facere, quod ſibi fieri non vult, juſque denique alterius tanquam ſuum defendere. Qua autem ratione pactum hoc iniri debeat, ut ratum fixumque ſit, hîc jam videndum. Nam lex humanæ naturæ univerſalis eſt, ut nemo aliquid, quod bonum eſſe judicat, negligat, niſi ſpe majo-

ris boni, vel ex metu majoris damni; nec aliquod malum perferat, niſi ad majus evitandum, vel ſpe majoris boni: Hoc eſt, unuſquiſque de duobus bonis, quod ipſe majus eſſe judicat, & de duobus malis, quod minus ſibi videtur, eliget. Dico expreſſe, quod ſibi eligenti majus aut minus videtur, non quod res neceſſario ita ſe habeat, ut ipſe judicat. Atque hæc lex adeo *firmiter* naturæ humanæ inſcripta eſt, ut inter æternas veritates ſit ponenda, quas nemo ignorare poteſt. At ex ea neceſſario ſequitur neminem abſque dolo promiſſurum*, ſe jure, quod in omnia habet, ceſſurum, & abſolute neminem promiſſis ſtaturum, niſi ex metu majoris mali vel ſpe majoris boni. Quod ut melius intelligatur, ponatur Latronem me cogere, ut ei promittam me mea bona, ubi velit, ipſi daturum. Jam quandoquidem, ut jam oſtendi, meum jus naturale ſola mea potentia determinatur, certum eſt, quod, ſi poſſum dolo me ab hoc Latrone liberare, ipſi, quicquid velit, promittendo, mihi id naturæ jure facere licere, dolo ſcilicet, quicquid velit, paciſci. Vel ponatur, me abſque fraude alicui promiſiſſe me ſpatio viginti dierum non guſtaturum cibum neque ullum alimentum, & poſtea vidiſſe me ſtultè promiſiſſe, nec ſine damno maximo promiſſo ſtare poſſe, quandoquidem ex jure naturali de duobus malis minus eligere teneor; poſſum ergo ſummo jure fidem talis pacti rumpere, & dictum, indictum ut ſit, facere. Atque hoc inquam jure naturali licere, ſive vera & certa ratione videam, ſive ex opinione videre videar me male promiſiſſe: ſive enim id vere, ſive falſo videam, maximum timebo malum, quodque adeo ex naturæ inſtituto omni modo vitare conabor. Ex quibus concludimus pactum nullam vim habere poſſe, niſi ratione utilitatis, qua ſublata pactum ſimul tollitur, & irritum manet. Ac propterea ſtulte alterius fidem in æternum ſibi aliquem expoſtulare, ſi ſimul non conatur efficere, ut ex ruptione pacti ineundi plus damni quam utilitatis ruptorem ſequatur: quod quidem in Republica inſtituenda maxime locum habere debet. At ſi omnes homines facile ſolo ductu rationis duci poſſent, ſummamque Reipublicæ utilitatem & neceſſitatem noſcere, nullus eſſet, qui dolos prorſus non deteſtaretur; ſed omnes ſumma cum fide ex cupiditate ſummi hujus boni, nempe Reipublicæ conſervandæ, pactis omnino ſtarent, & fidem ſummum Reipublicæ præſidium, ſupra omnia ſer-

* Cf. Adnot. XXXII.

varent; ſed longe abeſt, ut omnes ex ſolo ductu rationis facile ſemper duci poſſint: nam unuſquiſque a ſua voluptate trahitur, & avaritia, gloria, invidia, ira &c. ſæpiſſime mens ita occupatur, ut nullus locus rationi relinquatur: quapropter quamvis homines certis ſignis ſimplicis animi promittant, & paciſcantur ſe fidem ſervaturos, nemo tamen niſi promiſſo aliud accedat, de fide alterius poteſt eſſe certus; quandoquidem unuſquiſque naturæ jure, dolo agere poteſt, nec pactis ſtare tenetur, niſi ſpe majoris boni vel metu majoris mali. Verum quia jam oſtendimus jus naturale ſola potentia uniuſcujuſque determinari, ſequitur, quantum unuſquiſque potentiæ, quam habet, in alterum vel vi, vel ſponte tranſfert, tantum etiam de ſuo jure alteri neceſſario cedere, & illum ſummum jus in omnes habere, qui ſummam habet poteſtatem, qua omnes vi cogere, & metu ſummi ſupplicii, quod omnes univerſaliter timent, retinere poteſt: quod quidem jus tamdiu tantum retinebit, quamdiu hanc potentiam, quicquid velit, exequendi, conſervabit; aliàs precariò imperabit, & nemo fortior, niſi velit, ei obtemperare tenebitur.

Hac itaque ratione ſine ulla naturalis juris repugnantia, ſocietas formari poteſt, pactumque omne ſumma cum fide ſemper ſervari; ſi nimirum unuſquiſque omnem, quam habet, potentiam in ſocietatem tranſferat, quæ adeo ſummum naturæ jus in omnia, hoc eſt, ſummum imperium ſola retinebit, cui unuſquiſque vel ex libero animo, vel metu ſummi ſupplicii parere tenebitur. Talis vero ſocietatis jus Democratia vocatur, quæ proinde definitur cœtus univerſus hominum, qui collegialiter ſummum jus ad omnia, quæ poteſt, habet. Ex quo ſequitur ſummam poteſtatem nulla lege teneri, ſed omnes ad omnia ei parere debere : hoc enim tacitè vel expreſſe paciſci debuerunt omnes, cum omnem ſuam potentiam ſe defendi, hoc eſt, omne ſuum jus in eam tranſtulerunt. Quippe ſi aliquid ſibi ſervatum volebant, debuerant ſimul ſibi cavere, quo id tuto defendere poſſent; cum autem id non fecerint, nec abſque imperii diviſione, & conſequenter deſtructione facere potuerint, eo ipſo ſe arbitrio ſummæ poteſtatis abſolute ſubmiſerunt: quod cum abſolute fecerint idque (ut jam oſtendimus) & neceſſitate cogente,

& ipſa ratione ſuadente, hinc ſequitur, quod, niſi hoſtes imperii eſſe velimus, & contra rationem, imperium ſummis viribus defendere ſuadentem, agere, omnia abſolute ſummæ poteſtatis mandata exiqui tenemur, tametſi abſurdiſſima imperet; talia enim ratio exequi etiam jubet, ut de duobus malis minus eligamus. Adde quod hoc periculum, ſe ſcilicet alterius imperio & arbitrio abſolute ſubmittendi, facile unuſquiſque adire poterat; nam, ut oſtendimus, ſummis poteſtatibus hoc jus, quicquid velint, imperandi, tamdiu tantum competit, quamdiu revera ſummam habent poteſtatem : quod ſi eandem amiſerint, ſimul etiam jus omnia imperandi amittunt, & in eum vel eos cadit, qui ipſum acquiſiverunt, & retinere poſſunt. Quapropter raro admodum contingere poteſt, ut ſummæ poteſtates abſurdiſſima imperent; ipſis enim maxime incumbit, ut ſibi proſpiciant, & imperium retineant, communi bono conſulere, & omnia ex rationis dictamine dirigere: violenta enim imperia, ut ait Seneca, nemo continuit diu. Quibus accedit, quod in democratico imperio minus timenda ſunt abſurda. Nam fere impoſſibile eſt, ut major unius cœtus pars, ſi magnus eſt, in uno abſurdo conveniat: deinde propter ejus fundamentum & finem, qui, ut etiam oſtendimus, nullus alius eſt quam abſurda appetitus vitare, & homines ſub rationis limites, quoad ejus fieri poteſt, continere, ut concorditer & pacifice vivant; quod fundamentum ſi tollatur, facile tota fabrica ruet. His ergo providere ſummæ tantum poteſtati incumbit, ſubditis autem, uti diximus, ejus mandata exequi, nec aliud jus agnoſcere, quam quod ſumma poteſtas jus eſſe declarat. At forſan aliquis putabit, nos hac ratione ſubditos ſervos facere, quia putant ſervum eſſe eum, qui ex mandato agit, & liberum, qui animo ſuo morem gerit, quod quidem non abſolute verum eſt; nam revera is, qui a ſua voluptate ita trahitur, & nihil, quod ſibi utile eſt, videre neque agere poteſt, maxime ſervus eſt, & ſolus ille liber, qui integro animo ex ſolo ductu rationis vivit. Actio autem ex mandato, hoc eſt, obedientia libertatem quidem aliquo modo tollit, at non illico ſervum facit, ſed actionis ratio. Si finis actionis non eſt ipſius agentis, ſed imperantis utilitas, tum agens ſervus eſt, & ſibi inutilis : at in Republica & imperio, ubi ſalus totius populi, non impe-

rantis, ſumma lex eſt, qui in omnibus ſummæ poteſtati obtemperat, non ſibi inutilis ſervus, ſed ſubditus dicendus; & ideo illa Reſpublica maxime libera eſt, cujus leges ſana ratione fundatæ ſunt; ibi enim unuſquiſque, ubi velit, liber eſſe poteſt*, hoc eſt, integro animo ex ductu rationis vivere. Sic etiam liberi, tametſi omnibus parentum mandatis obedire tenentur, non tamen ſervi ſunt; nam parentum mandata liberorum utilitatem maxime ſpectant. Magnam ergo differentiam inter ſervum, filium & ſubditum agnoſcimus, qui propterea ſic definiuntur, nempe, ſervus eſt, qui mandatis domini, quæ utilitatem imperantis tantùm ſpectant, obtemperare tenetur; filius autem, qui id, quod ſibi utile eſt, ex mandato parentis agit; ſubditus denique, qui id, quod communi & conſequenter quoque ſibi utile eſt, ex mandato ſummæ poteſtatis agit. Atque his imperii democratici fundamenta ſatis clare oſtendiſſe puto; de quo præ omnibus agere malui, quia maxime naturale videbatur, & maxime ad libertatem, quam natura unicuique concedit, accedere. Nam in eo nemo jus ſuum naturale ita in alterum tranſfert, ut nulla ſibi impoſterum conſultatio ſit, ſed in majorem totius Societatis partem, cujus ille unam facit. Atque hac ratione omnes manent, ut antea in ſtatu naturali, æquales. Deinde de hoc ſolo imperio ex profeſſo agere volui, quia ad meum intentum maxime facit, qui de utilitate libertatis in Republica agere conſtitueram. Reliquarum ergo poteſtatum fundamentis ſuperſedeo, nec nobis, ut earum jus noſcamus, ſcire jam opus eſt, unde ortum habuerint, & ſæpe habeant; id enim ex modo oſtenſis ſatis ſuperque conſtat. Nam quiſquis ſummam habet poteſtatem, ſive unus ſit, ſive pauci, ſive denique omnes, certum eſt ei ſummum jus, quicquid velit, imperandi, competere; & præterea, quiſquis poteſtatem ſe defendendi ſive ſponte, ſive vi coactus in alium tranſtulit, eum ſuo jure naturali plane ceſſiſſe & conſequenter eidem ad omnia abſolute parere decreviſſe, quod omnino præſtare tenetur, quamdiu Rex, ſive Nobiles, ſive Populus ſummam, quam acceperunt, poteſtatem, quæ juris transferendi fundamentum fuit, conſervant; nec his plura addere opus eſt.

Imperii fundamentis & jure oſtenſis, facile erit determinare,

* Cf. Adnot. XXXIII.

quid jus civile privatum, quid injuria, quid juſtitia, & injuſtitia in ſtatu civili ſit: deinde quis confœderatus, quis hoſtis & quid denique crimen læſæ majeſtatis ſit. Per jus enim civile privatum nihil aliud intelligere poſſumus, quam uniuſcujuſque libertatem ad ſeſe in ſuo ſtatu conſervandum, quæ edictis ſummæ poteſtatis determinatur, ſolaque ejuſdem authoritate defenditur. Nam poſtquam unuſquiſque jus ſuum ex proprio beneplacito vivendi, quo ſola ſua poteſtate determinabatur, hoc eſt, ſuam libertatem & potentiam ſe defendendi in alium tranſtulit, ex ſola illius ratione jam vivere tenetur, & ſolo ejuſdem præſidio defendere. Injuria eſt, cum civis vel ſubditus ab alio aliquod damnum contra jus civile, ſive edictum ſummæ poteſtatis pati cogitur : Injuria enim non niſi in ſtatu civili poteſt concipi; ſed neque a ſummis poteſtatibus, quibus jure omnia licent, ulla fieri poteſt ſubditis; ergo in privatis tantum, qui jure tenentur invicem non lædere, locum habere poteſt. Juſtitia eſt animi conſtantia tribuendi unicuique, quod ei ex jure civili competit : Injuſtitia autem eſt ſpecie juris alicui detrahere, quod ei ex vera legum interpretatione competit: Vocantur etiam æquitas & iniquitas, quia qui conſtituti ſunt ad lites dirimendas, nullum reſpectum perſonarum, ſed omnes æquales habere tenentur, & jus uniuſcujuſque æque defendere, non diviti invidere, neque pauperem contemnere. Confœderati ſunt homines duarum civitatum, qui ne belli diſcrimine in periculum veniant, vel ob aliam quamcumque utilitatem inter ſe contrahunt invicem non lædere, ſed contra neceſſitate cogente opitulari, idque unoquoque ſuum imperium retinente. Hic contractus tamdiu erit validus, quamdiu ejus fundamentum, nempe ratio periculi, ſive utilitatis in medio erit : quippe nemo contrahit, nec pactis ſtare tenetur, niſi ſpe alicujus boni, vel ſollicitudine alicujus mali: quod fundamentum ſi tollatur, pactum ex ſeſe tollitur; quod etiam experientia ſatis ſuperque docet. Nam quamvis diverſa imperia inter ſe contrahant invicem non lædere, conantur tamen, quantum poſſunt, impedire, quo minus alterutrum potentius evadat, nec fidem dictis habent, niſi utriuſque ad contrahendum finem & utilitatem ſatis perſpectam habuerint; alias dolum timent, nec injuria; quis enim dictis &

promiſſis ejus, qui ſummam poteſtatem, & jus retinet ad quidlibet faciendum, & cui ſui imperii ſalus & utilitas ſumma lex debet eſſe, acquieſcet, niſi ſtultus, qui ſummarum poteſtatum jus ignorat ? & ſi præterea ad pietatem, & religionem attendamus, videbimus inſuper neminem, qui imperium tenet, abſque ſcelere promiſſis ſtare poſſe cum damno ſui imperii ; quicquid enim promiſit, quod in damnum ſui imperii cadere videt, id præſtare non poteſt, niſi fidem ſubditis datam ſolvendo, qua tamen maxime tenetur, & quam etiam ſervare, ſanctiſſime promittere ſolent. Porro hoſtis eſt, quicunque extra civitatem ita vivit, ut neque ut confœderatus, neque ut ſubditus imperium civitatis agnoſcit : hoſtem enim imperii non odium, ſed jus facit, & jus civitatis in eum, qui ejus imperium nullo contrahendi genere agnoſcit, idem eſt ac in eum, qui damnum intulit : quippe quacunque ratione poterit, eundem vel ad deditionem, vel ad confœderationem jure poteſt cogere. Denique crimen læſæ majeſtatis in ſubditis ſive civibus tantum, qui pacto tacito vel expreſſo omne ſuum jus in civitatem tranſtulerunt, locum habet, atque is ſubditus tale crimen commiſiſſe dicitur, qui jus ſummæ poteſtatis aliqua ratione arripere, ſeu in alium transferre conatus eſt. Dico conatus eſt, nam ſi non eſſent condemnandi niſi poſt factum commiſſum, ſero plerumque poſt jus arreptum, aut tranſlatum in alium id conaretur civitas. Dico deinde abſolute, qui aliqua ratione jus ſummæ poteſtatis arripere conatur, nullam ſcilicet agnoſcendo differentiam, ſive inde damnum ſive incrementum totius Reipublicæ quam clariſſime ſequeretur. Quacunque enim ratione id conatus eſt, majeſtatem læſit & jure damnatur, quod quidem in bello omnes fatentur jure optimo fieri ; nempe ſi quis ſtationem ſuam non ſervat, ſed inſcio imperatore hoſtem adit, quamvis bono conſilio, ſed ſuo, rem aggreſſus fuerit, hoſtemque expugnaverit, capitis tamen jure damnatur, quia juramentum juſque imperatoris violavit. At quod omnes abſolute cives hoc jure ſemper teneantur, non æquè clarè omnes vident, ratio tamen eadem prorſus eſt. Nam quandoquidem Reſpublica ſolo ſummæ poteſtatis conſilio debet conſervari, & dirigi, hocque jus ei ſoli competere abſolute pacti ſunt, ſi quis ergo ſolo ſuo arbitrio, & inſcio ſupremo conſilio negotium aliquod publicum aggreſſus eſt

exequi, quamvis inde incrementum civitatis, uti diximus, certo ſequeretur, jus tamen ſummæ poteſtatis violavit, & majeſtatem læſit, atque jure merito damnatur.

Supereſt jam, ut omnem ſcrupulum amoveamus, reſpondere, an id, quod ſupra affirmavimus, quod ſcilicet unuſquiſque, qui rationis uſum non habet, in ſtatu naturali ex legibus appetitus ſummo jure naturæ vivit, non aperte juri divino revelato repugnet? nam cum omnes abſolute (ſive rationis uſum habeant, ſive minus) æque tenerentur ex mandato divino proximum tanquam ſe ipſum amare, non ergo ſine injuria alteri damnum inferre poſſumus & ſolis legibus appetitus vivere. Verum huic objectioni, ſi tantum ad ſtatum naturalem attendimus, facile reſpondere poſſumus; nam is & natura & tempore prior eſt religione. Nemo enim ex natura ſcit*, ſe ulla erga Deum teneri obedientia, imo nec ulla ratione hoc aſſequi, ſed tantum ex revelatione ſignis confirmata unuſquiſque id habere poteſt. Quare ante revelationem nemo jure divino, quod non poteſt non ignorare, tenetur. Et ideo ſtatus naturalis cum ſtatu religionis minime confundendus, ſed abſque religione & lege, & conſequenter abſque peccato & injuria concipiendus, ut jam fecimus, & Pauli authoritate confirmavimus. Nec tantum ratione ignorantiæ ſtatum naturalem ante jus divinum revelatum, & abſque eodem concipimus, ſed etiam ratione libertatis, qua omnes naſcuntur. Si enim homines ex natura jure divino tenerentur, vel ſi jus divinum ex natura jus eſſet, ſuperfluum erat, ut Deus cum hominibus contractum iniret, & pacto & juramento eoſdem obligaret. Quare abſolute concedendum jus divinum ab eo tempore incepiſſe, a quo homines expreſſo pacto Deo promiſerunt in omnibus obedire, quo ſua libertate naturali quaſi ceſſerunt, juſque ſuum in Deum tranſtulerunt, ſicuti in ſtatu civili fieri diximus. Sed de his in ſequentibus prolixius agam. Verum inſtari adhuc poteſt, quod ſummæ poteſtates æque ac ſubditi hoc jure divino tenentur, quas tamen diximus jus naturale retinere, & iis omnia jure licere. Quare ad hanc integram amovendam difficultatem, quæ non tam ex ratione ſtatus, quam juris naturalis oritur, dico, quod unuſquiſque in ſtatu naturali eadem ratione tenetur jure revelato, ac tenetur ex dictamine ſanæ rationis vi-

* Cf. Adnot. XXXIV.

vere; nempe quia ipſi utilius eſt & ad ſalutem neceſſarium; quod ſi nollet, cum ſuo periculo licet. Atque adeo ex ſolo proprio, non autem ex alterius decreto vivere, neque aliquem mortalem judicem, nec jure religionis vindicem agnoſcere tenetur. Atque hoc jus ſummam poteſtatem retinuiſſe affirmo, quæ quidem homines conſulere poteſt, at neminem judicem agnoſcere tenetur, nec ullum mortalem præter ſe alicujus juris vindicem, niſi Prophetam, qui expreſſe a Deo miſſus fuerit, quique id indubitatis ſignis oſtenderit. At nec tunc quidem hominem, ſed Deum ipſum judicem agnoſcere cogitur. Quod ſi ſumma poteſtas nollet Deo in jure ſuo revelato obedire, id ipſi cum ſuo periculo, & damno licet, nullo ſcilicet jure civili vel naturali repugnante: Jus enim civile ab ejus decreto tantum pendet: Jus autem naturale pendet a legibus naturæ, quæ non Religioni, humanum tantum utile intendenti, ſed ordini univerſæ naturæ, hoc eſt, æterno Dei decreto nobis incognito accomodatæ ſunt. Quod quidem Alii obſcurius concepiſſe videntur, qui ſcilicet ſtatuunt, hominem contra voluntatem Dei revelatam quidem, ſed non contra ejus æternum decretum, quo omnia prædeterminavit, poſſe peccare. Si quis autem jam roget, quid ſi ſumma poteſtas aliquid contra religionem, & obedientiam, quam Deo expreſſo pacto promiſimus, imperet? divino an humano imperio obtemperandum? Sed quia de his in ſequentibus prolixius agam, hîc breviter tantum dico, Deo ſupra omnia obediendum, quando certam, & indubitatam habemus revelationem: Sed quia circa religionem maxime errare ſolent homines, & pro ingeniorum diverſitate multa magno certamine fingere, ut experientia plus quam ſatis teſtatur, certum eſt, quod ſi nemo ſummæ poteſtati jure teneretur obtemperare in iis, quæ ipſe ad religionem pertinere putat, tum jus civitatis a diverſo uniuſcujuſque judicio & affectu penderet. Nam nemo eodem teneretur, qui id contra ſuam fidem, & ſuperſtitionem ſtatutum judicaret, atque adeo unuſquiſque ſub hoc prætextu licentiam ad omnia ſumere poſſet: & quandoquidem hac ratione jus civitatis prorſus violatur, hinc ſequitur ſummæ poteſtati, cui ſoli jura imperii conſervare, & tutari tam jure divino, quam naturali incumbit, jus ſummum competere de religione statuendi, quicquid judicat, & omnes

ad ejuſdem de eadem decreta, & mandata, ex fide ipſi data, quam Deus omnino ſervari jubet, obtemperare teneri. Quod ſi ii, qui ſummum tenent imperium, ſint Ethnici, vel cum iis nihil contrahendum, ſed potius quam jus ſuum in eos tranſferant, extrema pati deliberandum, vel ſi contraxerint, juſque ſuum in eos tranſtulerint, quandoquidem eo ipſo ſe, religionemque defendendi privaverunt, iis obtemperare tenentur, fidemque ſervare, vel ad id cogi, excepto eo, cui Deus certa revelatione ſingulare contra Tyrannum promiſerit auxilium, vel nominatim exceptum voluit. Sic videmus ex tot Judæis, qui Babylone erant, tres tantum juvenes, qui de Dei auxilio non dubitabant, Nabucadonozori obtemperare noluiſſe; reliqui autem ſine dubio, excepto etiam Daniële, quem Rex ipſe adoraverat, jure coacti obtemperaverunt, animo fortè reputantes ſe ex Dei decreto Regi deditos, Regemque ſummum obtinere imperium & divina directione conſervare. Contra Eleazarus ſtante adhuc utcunque Patria, exemplum conſtantiæ ſuis dare voluit, ut eum ſecuti omnia potius tolerarent, quam paterentur jus ſuum & poteſtatem in Græcos tranſferri, & omnia experirentur, ne in Ethnicorum fidem jurare cogerentur; quod etiam quotidiana experientia confirmatur. Qui enim Chriſtianum imperium obtinent, ad majorem ejus ſecuritatem non dubitant fœdus cum Turcis & Ethnicis pangere, ſubditoſque ſuos, qui eò habitatum eunt, jubere, ne majorem libertatem ad aliquid humanum aut divinum exercendum ſumant, quam expreſſe contraxerunt, vel illud imperium concedit. Ut patet ex contractu Belgarum cum Japonenſibus, de quo ſupra diximus.

CAPUT XVII.

Oſtenditur neminem omnia in Summam Poteſtatem tranſferre poſſe, nec eſſe neceſſe: De Republica Hebræorum, qualis fuerit vivente Moſe, qualis poſt ejus mortem, antequam Reges elegerint, deque ejus præſtantia, & denique de cauſis, cur Reſpublica divina interire, & vix abſque ſeditionibus ſubſiſtere potuerit.

CONtemplatio præcedentis Capitis de jure ſummarum poteſtatum in omnia, deque jure naturali uniuſcujusque in easdem tranſlato, quamvis cum praxi non parum conveniat, & praxis ita inſtitui poſſit, ut ad eandem magis ac magis accedat, nunquam tamen fiet, quin in multis merè theoretica maneat. Nam nemo unquam ſuam potentiam & conſequenter neque ſuum jus ita in alium tranſferre poterit, ut homo eſſe deſinat; nec talis ulla ſumma poteſtas unquam dabitur, quæ omnia ita, ut vult, exequi poſſit: Fruſtra enim ſubdito imperaret, ut illum odio habeat, qui eum ſibi beneficio junxit, ut amet, qui ei damnum intulit, ut contumeliis non offendatur, ut a metu liberari non cupiat, & alia perplurima hujuſmodi, quæ ex legibus humanæ naturæ neceſſario ſequuntur. Atque hoc ipſam etiam experientiam clariſſime docere exiſtimo; nam nunquam homines ſuo jure ita ceſſerunt, ſuamque potentiam in alium ita tranſtulerunt, ut ab iis ipſis, qui eorum jus, & potentiam acceperunt, non timerentur, & imperium, non magis propter cives, quanquam ſuo jure privatos, quàm propter hoſtes periclitaretur; & ſane ſi homines jure ſuo naturali ita privari poſſent, ut nihil in poſterum poſſent*, niſi volentibus iis, qui ſupremum Jus retinuerunt, tum profecto impune violentiſſime in ſubditos regnare liceret: quod nemini in mentem venire poſſe credo. Quare concedendum unumquemque multa ſibi ſui juris reſervare, quæ propterea a nullius decreto, ſed a ſuo ſolo pendent. Attamen ut rectè intelligatur, quouſque imperii jus & poteſtas ſe extendat, notandum imperii poteſtatem non in eo præciſe contineri, quod

* Cf. Adnot. XXXV.

homines metu cogere poteſt, ſed abſolute in omnibus, quibus efficere poteſt, ut homines ejus mandatis obſequantur: non enim ratio obtemperandi, ſed obtemperantia ſubditum facit. Nam quacunque ratione homo deliberet ſummæ poteſtatis mandata exequi, ſive ideo ſit, quod pœnam timet, ſive quod aliquid inde ſperat, ſive quod Patriam amat, ſive alio quocunque affectu impulſus, tamen ex proprio ſuo conſilio deliberat, & nihilominus ex ſummæ poteſtatis imperio agit. Non igitur ex eo, quod homo proprio conſilio aliquid facit, illico concludendum eum id ex ſuo, & non imperii jure agere; nam quandoquidem tam cum ex amore obligatus, quam cum metu coactus ad malum evitandum, ſemper ex proprio conſilio, & decreto agit, vel imperium nullum eſſet, nec ullum jus in ſubditos, vel id neceſſario ad omnia ſe extendit, quibus effici poteſt, ut homines ipſi cedere deliberent, & conſequenter quicquid ſubditus facit, quod mandatis ſummæ poteſtatis reſpondet, ſive id amore obligatus, ſive metu coërcitus, ſive (quod quidem magis frequens) ex ſpe & metu ſimul, ſive ex reverentia, quæ paſſio eſt ex metu & admiratione compoſita, ſive quacunque ratione ductus, ex jure imperii, non autem ſuo agit. Quod etiam hinc quam clariſſime conſtat, quod obedientia non tam externam, quam animi internam actionem reſpiciat; adeoque ille maxime ſub alterius imperio eſt, qui alteri integro animo ad omnia ejus mandata obtemperare deliberat, & conſequitur eum maximum tenere imperium, qui in ſubditorum animos regnat; quod ſi qui maxime timentur, maximum tenerent imperium, tum profecto id Tyrannorum ſubditi tenerent, qui a ſuis Tyrannis maxime timentur. Deinde quamvis non perinde animis, ac linguis imperari poſſit, ſunt tamen animi aliqua ratione ſub imperio ſummæ poteſtatis, quæ multis modis efficere poteſt, ut permagna hominum pars, quicquid vult, credat, amat, odio habeat &c. Adeoque etſi hæc non directo mandato ſummæ poteſtatis fiant, fiunt tamen ſæpe, ut experientia abunde teſtatur, ex authoritate ipſius potentiæ, & ipſius directione, id eſt, ex ipſius jure: quare ſine ulla intellectus repugnantia concipere poſſumus homines, qui ex ſolo imperii jure credunt, amant, odio habent, contemnunt, & abſolute nullo non affectu corripiuntur.

At quanquam hac ratione jus & poteſtatem imperii ſatis amplam concipimus, nunquam tamen fiet, ut ullum adeo magnum detur, ut ii, qui id tenent, potentiam abſolute ad omnia, quæ velint, habeant, quod me jam ſatis clare oſtendiſſe puto. Quâ autem ratione imperium formari poſſet, ut nihilominus ſecure ſemper conſervetur, jam dixi meum intentum non eſſe, id oſtendere, attamen ut ad id, quod volo, perveniam, ea notabo, quæ in hunc finem divina revelatio Moſen olim docuit, & deinde Hebræorum hiſtorias, & ſucceſſus perpendemus, ex quibus tandem videbimus, quænam præcipuè ſubditis, ad majorem imperii ſecuritatem, & incrementum concedenda ſunt a ſummis poteſtatibus.

Quod imperii conſervatio præcipue pendeat a ſubditorum fide, eorumque virtute & animi conſtantia in exequendis mandatis, ratio, & experientia quam clariſſime docent: qua autem ratione iidem duci debeant, ut fidem & virtutem conſtanter ſervent, non æque facile eſt videre. Omnes namque tam qui regunt, quam qui reguntur, homines ſunt ex labore ſcilicet proclives ad libidinem. Imo qui tantum varium multitudinis ingenium experti ſunt, de eo fere deſperant: quia non ratione, ſed ſolis affectibus gubernatur, præceps ad omnia, & facillime vel avaritia vel luxu corrumpitur: Unuſquiſque ſolus omnia ſe ſcire putat, & omnia ex ſuo ingenio moderari vult, & eatenus aliquid æquum vel iniquum, faſque nefaſque exiſtimat, quatenus in ſuum lucrum vel damnum cadere judicat, præ gloria æquales contemnit, nec ab iis dirigi patitur, præ invidia melioris laudis, vel fortunæ, quæ nunquam æqualis eſt, malum alterius cupit, eoque delectatur: nec opus eſt omnia recenſere, norunt quippe omnes, quid ſceleris faſtidium præſentium & rerum novandarum cupiditas, quid præceps ira, quid contemta paupertas frequenter ſuadeant hominibus, quantumque eorum animos occupent agitentque. His ergo omnibus prævenire & imperium ita conſtituere, ut nullus locus fraudi relinquatur, imo omnia ita inſtituere, ut omnes, cujuſcunque ingenii ſint, jus publicum privatis commodis præferant, hoc opus, hic labor eſt. Rei quidem neceſſitas multa excogitare coëgit, attamen nunquam eo perventum eſt, ut imperium non magis propter cives, quam hoſtes periclitaretur,

& qui id tenent, non magis illos, quam hos timerent. Teſtis invictiſſima ab hoſtibus Romanorum Reſpublica, toties a ſuis civibus victa & miſerrime oppreſſa, ac præcipue in bello civili Veſpaſiani contra Vitellium: Qua de re vide Tacitum in initio libr. IV. Hiſtor., ubi miſerrimam urbis faciem depingit. Alexander ſimplicius (ut ait Curtius in fine libr. 8.) famam in hoſte, quam in cive æſtimabat, quippe a ſuis credebat magnitudinem ſuam poſſe deſtrui &c. Et fatum ſuum timens amicos hæc præcatur, *Vos modo me ab inteſtina fraude & domeſticorum inſidiis præſtate ſecurum, belli martiſque diſcrimen impavidus ſubibo. Philippus in acie tutior, quam in theatro fuit, hoſtium manum ſæpe vitavit, ſuorum effugere non valuit. Aliorum quoque Regum exitus ſi reputaveritis, plures a ſuis quam ab hoſte interemptos numerabitis* (vide Q. Curtii lib. 9. § 6.). Hac igitur de cauſa Reges, qui olim imperium uſurpaverant, ad ſe ſcilicet ſecuros præſtandos, perſuadere conati ſunt, ſe genus ſuum a Diis immortalibus ducere. Nimirum quia putabant, ſi modo ſubditi & omnes eoſdem non ut æquales aſpicerent, ſed Deos eſſe crederent, libenter ſe ab iiſdem regi paterentur, ſeſeque facile ipſis dederent. Sic Auguſtus Romanis perſuaſit ſe ab Ænea, qui Veneris filius & inter Deos credebatur, originem ſuam ducere: Se templis, & effigie numinum, per flamines, & ſacerdotes coli voluit (Tac. Annal. lib. 1.). Alexander ut Jovis filius ſalutari voluit; quod quidem conſilio, non autem ex ſuperbia feciſſe videtur, ut ejus reſponſio ad Hermolai invectivam indicat. *Illud*, inquit, *pæne riſu dignum fuit, quod Hermolaus poſtulabat me, ut averſarer Jovem, cujus oraculo agnoſcor. An etiam, quid Dii reſpondeant, in mea poteſtate eſt? obtulit nomen filii mihi, recipere* (NB.) *ipſis rebus, quas agimus, haud alienum fuit. Utinam Indi quoque Deum eſſe me credant. Fama enim bella conſtant, & ſæpe, quod falſo creditum eſt, veri vicem obtinuit.* (Curtii lib. 8. § 8.) Quibus paucis acute rem ſimulatam ignaris perſuadere pergit, & ſimul cauſam ſimulationis innuit. Quod etiam Cleo in ſua oratione, qua Macedonibus conabatur perſuadere, ut Regi aſſentarentur, fecit; poſtquam enim laudes Alexandri cum admiratione narrando, ejuſdemque merita recenſendo, ſimulationi ſpeciem veri dedit, ad rei utilitatem

ſic tranſit, *Perſas quidem, non pie ſolum, ſed etiam prudenter Reges ſuos inter Deos colere: Majeſtatem enim imperii ſalutis eſſe tutelam*, & tandem concludit, *ſemet ipſum, cum Rex iniſſet convivium, proſtraturum humi corpus. Debere idem facere cæteros & imprimis ſapientia præditos* (vide ejuſd. lib. 8. §. 5.). Sed prudentiores erant Macedones, nec homines niſi prorſus barbari ſint, tam aperte falli & ex ſubditis inutiles ſibi ſervi fieri patiuntur. Alii autem facilius perſuadere potuerunt Majeſtatem ſacram eſſe & vicem Dei in terra gerere, & a Deo, non autem ab hominum ſuffragio, & conſenſu conſtitui, ſingularique providentia & auxilio divino conſervari, atque defendi. Et ad hunc modum Monarchæ ad ſui imperii ſecuritatem alia excogitaverunt, quæ omnia miſſa facio, & ut ad ea, quæ volo, perveniam, ea tantum, uti dixi, notabo & perpendam, quæ in hunc finem olim divina revelatio Moſen docuit.

Diximus jam ſupra Cap. V., quod, poſtquam Hebræi Ægypto exiverunt nullo alterius nationis jure amplius tenebantur, ſed iis ad lubitum nova jura inſtituere, & quas volebant, terras occupare licebat. Nam poſtquam ab intoleranda Ægyptiorum oppreſſione liberati, & nulli mortalium ullo pacto addicti erant, jus ſuum naturale ad omnia, quæ poſſent, iterum adepti ſunt, & unuſquiſque de integro deliberare poterat, num id retinere, an vero eodem cedere, idque in alium tranſferre volebat. Igitur in hoc ſtatu naturali conſtituti, ex conſilio Moſis, cui omnes maximam fidem habebant, ſuum jus in neminem mortalium, ſed tantum in Deum tranſferre deliberaverunt, nec diu cunctati omnes æque uno clamore promiſerunt, Deo ad omnia ejus mandata abſolute obtemperare, nec aliud jus agnoſcere, niſi quod ipſe revelatione Prophetica ut jus ſtatueret. Atque hæc promiſſio, ſive juris in Deum tranſlatio eodem modo facta eſt, ac in communi ſocietate ſupra concepimus fieri, quando homines jure ſuo naturali cedere deliberant. Expreſſe enim pacto (vide Exod. cap. 24. verſ. 7.) & juramento jure ſuo naturali libere, non autem vi coacti, neque minis territi ceſſerunt, & in Deum tranſtulerunt. Deinde ut pactum ratum fixumque eſſet, & abſque fraudis ſuſpicione, nihil Deus cum ipſis pepigit, niſi poſtquam experti ſunt ejus admirandam potentiam, qua ſola ſervati fuerant, &

qua ſola in poſterum ſervari poterant (vide Exod. cap. 19. vſ. 4. 5.). Nam hoc ipſo, quod ſe ſola Dei potentia ſervari poſſe crediderunt, omnem ſuam naturalem potentiam ſe conſervandi, quam ex ſe habere antea forte putaverant, in Deum tranſtulerunt, & conſequenter omne ſuum jus. Imperium ergo Hebræorum Deus ſolus tenuit, quodque adeo ſolum ex vi pacti Regnum Dei jure vocabatur, & Deus jure etiam Rex Hebræorum: & conſequenter hujus imperii hoſtes, hoſtes Dei, & cives, quid id uſurpare vellent, rei læſæ divinæ Majeſtatis, & jura denique imperii, jura & mandata Dei. Quare in hoc imperio jus civile & Religio, quæ, ut oſtendimus, in ſola obedientia erga Deum conſiſtit, unum & idem erant. Videlicet Religionis dogmata non documenta, ſed jura & mandata erant, pietas juſtitia, impietas crimen & injuſtitia æſtimabatur: Qui a Religione deficiebat, civis eſſe deſinebat, & eo ſolo hoſtis habebatur, & qui pro Religione moriebatur, pro Patria mori reputabatur, & abſolute jus civile & Religio nullo prorſus diſcrimine habebantur. Et hac de cauſa hoc imperium Theocratia vocari potuit; quandoquidem ejus cives nullo jure niſi a Deo revelato tenebantur. Verum enimvero hæc omnia opinione magis, quam re conſtabant. Nam Hebræi revera jus imperii abſolute retinuerunt, ut ex jam dicendis conſtabit; nempe ex modo, & ratione, quâ hoc imperium adminiſtrabatur, & quam hic explicare conſtitui.

Quandoquidem Hebræi ſuum jus in nullum alium tranſtulerunt, ſed omnes æque ut in Democratia ſuo jure ceſſerunt, unoque ore clamaverunt, quicquid Deus loquetur (nullo expreſſo mediatore) faciemus, hinc ſequitur omnes ab hoc pacto æquales prorſus manſiſſe, juſque Deum conſulendi, legeſque accipiendi, & interpretandi omnibus æquale fuiſſe, & abſolute omnem imperii adminiſtrationem omnes æque tenuiſſe. Hac ergo de cauſa omnes æque prima vice Deum adiverunt, ut quæ imperare vellet, audirent; ſed in hac prima ſalutatione adeo perterriti fuerunt, & Deum loquentem adeo attoniti audiverunt, ut ſupremum ſibi tempus adeſſe putaverint: Pleni igitur metu Moſen de novo ſic adeunt, *ecce Deum in igne loquentem audivimus, nec cauſa eſt, cur mori velimus; hic certe ingens ignis nos vorabit; ſi iterum nobis vox Dei audienda eſt, certe moriemur. Tu igitur adi, & audi omnia Dei noſtri dicta, & tu* (non

Deus) *nobis loqueris: Ad omne, quod Deus tibi loquetur, obediemus idque exequemur.* His clare primum pactum aboleverunt, ſuumque jus Deum conſulendi ejuſque edicta interpretandi in Moſen abſolute tranſtulerunt: Non enim hîc, ut antea, ad omnia, quæ Deus ipſis, ſed quæ Deus Moſi loqueretur, obedire promiſerunt (vide Deuter. cap. 5. poſt Decalog. & cap. 18. verſ. 15. 16.). Moſes ergo ſolus legum divinarum lator, & interpres manſit, & conſequenter etiam ſupremus Judex, quem nemo judicare poterat, & qui ſolus apud Hebræos vicem Dei, hoc eſt, ſupremam majeſtatem habuit: quandoquidem ſolus jus habebat Deum conſulendi, & populo divina reſponſa dandi, ipſumque ad ea exequenda cogendi. Solus, inquam, nam ſi quis, vivente Moſe nomine Dei prædicare aliquid volebat, quamvis verus Propheta eſſet, reus tamen erat, & ſupremi juris uſurpator (vide Numer. cap. 11. verſ. 28.)*, & hîc notandum, quod, etſi Moſen populus elegerit, ſucceſſorem tamen loco Moſis eligere jure non potuit: Nam ſimul ac jus ſuum Deum conſulendi in Moſen tranſtulerunt, & abſolute promiſerunt ipſum loco divini oraculi habere, omne jus plane amiſerunt, et quem Moſes ſucceſſorem eligeret, tanquam a Deo electum admittere debebant. Quod ſi talem elegiſſet, qui ut ipſe totam imperii adminiſtrationem haberet, nempe jus Deum in ſuo tentorio ſolus conſulendi, & conſequenter authoritatem leges inſtituendi & abrogandi, de bello & pace decernendi, legatos mittendi, judices conſtituendi, ſucceſſorem eligendi, & abſolute ſummæ poteſtatis omnia officia adminiſtrandi, imperium merè monarchicum fuiſſet, nec ulla alia eſſet differentia, niſi quod communiter monarchicum imperium ex Dei decreto, ipſi etiam Monarchæ occulto, Hebræorum autem a Dei decreto Monarchæ tantum revelato certa ratione regatur, vel regi debuerit. Quæ quidem differentia Monarchæ dominium, & jus in omnes non minuit, ſed contra auget. Cæterum quod ad populum utriuſque imperii, æque uterque ſubjectus eſt, & ignarus divini decreti: Nam uterque ab ore Monarchæ pendet, & quid fas nefaſque ſit, ab eo ſolo intelligit, nec propterea quod populus credit, Monarcham nihil, niſi ex Dei decreto ipſi revelato, imperare, eidem minus, ſed contra magis revera ſubjectus eſt. At Moſes nullum talem ſucceſſorem

* Cf. Adnot. XXXVI.

elegit, ſed imperium ita adminiſtrandum ſucceſſoribus reliquit, ut nec populare, nec ariſtocraticum, nec monarchicum, ſed Theocraticum vocari potuerit. Nam jus leges interpretandi, & Dei reſponſa communicandi penes unum, & jus & poteſtas imperium adminiſtrandi ſecundum leges jam explicatas, & jam communicata reſponſa, penes alium erat. Qua de re vide Num. cap. 27. verſ. 21.* Et ut hæc melius intelligantur, adminiſtrationem totius imperii ordine exponam. Primo juſſus eſt populus domum ædificare, quæ quaſi Dei, hoc eſt ſupremæ illius imperii Majeſtatis aula eſſet. Atque hæc non ſumtibus unius, ſed totius populi ædificanda fuit, ut domus, ubi Deus conſulendus erat, communis eſſet juris. Regiæ hujus divinæ aulici, & adminiſtratores Levitæ electi ſunt: horum autem ſupremus, & quaſi a Rege Deo ſecundus electus eſt Aharon frater Moſis, in cujus locum ejus filii legitime ſuccedebant. Hic ergo, ut Deo proximus, ſummus legum divinarum interpres erat, & qui populo divini oraculi reſponſa dabat, & qui denique pro populo Deo ſupplicabat. Quod ſi cum his jus eadem imperandi haberet, nihil reſtabat, ut abſolutus eſſet monarcha, ſed eo privatus erat, & abſolute tota tribus Levi communi imperio ita deſtituta fuit, ut ne quidem partem cum reliquis tribubus habuerit, quam jure poſſideret, unde ſaltem vivere poſſet; ſed ut a reliquo populo aleretur, inſtituit, at ita, ut ſemper maximo honore a communi plebe haberetur, utpote ſola Deo dicata. Deinde, militia ex reliquis duodecim tribubus formata, juſſi ſunt Canahanitarum imperium invadere, idque in duodecim partes dividere, & tribubus per ſortes diſtribuere. Ad hoc miniſterium electi ſunt duodecim principes, ex unaquaque tribu unus, quibus ſimul cum Joſua, & ſummo pontifice Eleazaro, jus datum eſt terras in æquales duodecim partes dividere, & per ſortes diſtribuere. Militiæ autem ſummus imperator Joſua electus eſt, qui ſolus in rebus novis jus habebat Deum conſulendi, at non ut Moſes ſolus in ſuo tentorio, vel in tabernaculo, ſed per ſummum Pontificem, cui ſoli reſponſa Dei dabantur, deinde Dei mandata per pontificem communicata ſtatuendi, & populum ad ea cogendi, media ad eadem exequenda excogitandi & adhibendi, ex militia, quot velit, & quos velit eligendi, legatos

* Cf. Adnot. XXXVII.

ſuo nomine mittendi, & abſolute omne jus belli a ſolo ejus decreto pendebat: In ejus autem locum nemo legitime ſuccedebat, nec ab aliquo niſi a Deo immediate eligebatur, idque cogente univerſi populi neceſſitate; alias omnia belli & pacis a principibus Tribuum adminiſtrabantur, ut mox oſtendam. Denique omnes ab anno vigeſimo ætatis uſque ad ſexageſimum arma ad militandum capere juſſit, & ex ſolo populo exercitus formare, qui non in fidem imperatoris, nec ſummi pontificis, ſed Religionis ſive Dei jurabant: qui adeo exercitus, ſive ordines Dei vocabantur, & Deus contra apud Hebræos Deus exercituum, & hac de cauſa arca fœderis in magnis prœliis, a quorum diſcrimine totius populi vel victoria, vel clades pendebat, in medio exercitu ibat, ut populus Regem ſuum quaſi præſentem videns, extremis viribus pugnaret. Ex his a Moſe ſucceſſoribus mandatis facile colligimus, ipſum adminiſtratores, non autem dominatores imperii elegiſſe. Nam nemini jus dedit, Deum ſolus &, ubi vellet, conſulendi, & conſequenter nemini authoritatem dedit, quam ipſe habebat, leges ſtatuendi, & abrogandi, de bello & pace diſcernendi, adminiſtratores tam templi, quam civitatum eligendi; quæ omnia ſummi imperii tenentis officia ſunt: ſummus enim pontifex jus quidem habebat leges interpretandi, & reſponſa Dei dandi, at non ut Moſes, quandocunque volebat, ſed tantum ab imperatore, vel ſummo concilio vel ſimilibus rogatus: & contra ſummus exercitus imperator, & concilia Deum, quando volebant, conſulere poterant, at non niſi a ſummo pontifice Dei reſponſa accipere; quare Dei dicta in ore pontificis non decreta, ut in ore Moſis, ſed tantum reſponſa erant: a Joſua autem & conciliis accepta, tum demum vim mandati & decreti habebant. Deinde hic ſummus pontifex, qui Dei reſponſa a Deo accipiebat, militiam non habebat, nec imperium jure poſſidebat: & contra, qui terras jure poſſidebant, leges ſtatuere jure non poterant. Summus deinde pontifex tam Aharon, quam filius ejus Eleazarus, uterque a Moſe quidem electus fuit, mortuo autem Moſe nemo jus eligendi pontificem habuit, ſed filius patri legitime ſuccedebat. Imperator exercitus a Moſe etiam electus fuit, & non ex jure ſummi pontificis, ſed jure Moſis ipſi dato, perſonam imperatoris in-

duit; & ideo mortuo Joſua pontifex neminem ejus loco elegit, nec principes de novo imperatore Deum conſuluerunt, ſed unuſquiſque in militiam ſuæ tribus, & omnes ſimul in univerſam militiam jus Joſuæ retinuerunt; et videtur non opus fuiſſe ſummo imperatore, niſi quando conjunctis viribus contra communem hoſtem pugnare debebant; quod quidem maxime locum habuit tempore Joſuæ, quo locum fixum nondum omnes habebant, & omnia communis juris erant; at poſtquam omnes tribus terras jure belli poſſeſſas, & quas adhuc poſſidere in mandatis erat, inter ſe diviſerunt, nec amplius omnia omnium erant, eo ipſo ratio communis imperatoris ceſſavit, quandoquidem tribus diverſæ non tam concives quam confœderatæ ab ea diviſione reputari debuerunt: Reſpectu Dei & Religionis concives quidem æſtimari debuerunt; at reſpectu juris, quod una in aliam habebat, non niſi confœderatæ: eodem fere modo (ſi templum commune demas), ac Præpotentes Confœderati Belgarum Ordines: Nam diviſio rei communis in partes nihil aliud eſt, quam quod unuſquiſque ſuam partem ſolus jam poſſideat, & reliqui jure, quod in illam partem habebant, cedant. Hac igitur de cauſa Moſes principes tribuum elegit, ut poſt diviſum imperium unuſquiſque curam ſuæ partis haberet, nempe Deum per ſummum pontificem de rebus ſuæ tribus conſulendi, ſuæ militiæ imperandi, urbes condendi & muniendi, judices in unaquaque urbe conſtituendi, hoſtem ſui ſingularis imperii invadendi, & abſolute omnia belli & pacis adminiſtrandi. Nec alium judicem præter Deum noſcere tenebatur*, vel quem Deus prophetam expreſſe miſiſſet: Alias ſi a Deo defeciſſet, reliquæ tribus ipſum non tanquam ſubditum judicare, ſed tanquam hoſtem, qui fidem contractus ſolverat, invadere debebant. Quorum exempla in Scriptura habemus. Mortuo enim Joſua filii Iſraëlis, non ſummus novus imperator, Deum conſuluerunt; intellecto autem, quod tribus Judæ omnium prima hoſtem ſuum invadere debebat, ipſa ſola cum Simeone contrahit, ut junctis viribus utriuſque hoſtem invaderent, in quo contractu reliquæ tribus non fuerunt comprehenſæ (vide Judic. cap. 1. verſ. 1. 2. 3.), ſed unaquæque ſeparatim (ut in prædicto cap. narratur) bellum contra ſuum hoſtem gerit, & quem vult,

* Cf. Adnot. XXXVIII.

in ditionem & fidem accipit, etſi in mandatis eſſet, nulli ulla pacti conditione parcere, ſed omnes exterminare: propter quod peccatum reprehenduntur quidem, a nemine autem in judicium vocantur. Nec erat, quod propterea bella contrà invicem movere inciperent, & rebus alterius alii ſe immiſcerent; contrà Benjaminitas, qui reliquos offenderant & pacis vinculum ita ſolverant, ut nullus ex confœderatis ſecure apud ipſos hoſpitium habere poſſet, hoſtiliter invadunt, & ter prœlio commiſſo tandem victores, omnes nocentes & innocentes jure belli æque trucidant, quod poſtea ſera pœnitentia lamentati ſunt.

His exemplis, quæ de jure uniuſcujuſque tribus modo diximus, plane confirmantur. At forſan aliquis rogabit, quiſnam ſucceſſorem principis cujuſque tribus eligebat? verum de hac re nihil certi ex ipſa Scriptura poſſum colligere; hoc tamen conjicio, quod quandoquidem unaquæque tribus in familias erat diviſa, quarum capita ex ſenioribus familiæ eligebantur, ex his qui ſenior erat, loco principis jure ſuccedebat: ex Senioribus enim Moſes ſeptuaginta coadjutores, qui cum ipſo ſupremum concilium formabant, elegit; qui poſt mortem Joſuæ imperii adminiſtrationem habuerunt, ſenes in Scriptura vocantur, & denique apud Hebræos nihil frequentius, quam per ſenes judices intelligere, quod omnibus notum exiſtimo. Sed ad noſtrum propoſitum parum refert hoc certo ſcire; ſufficit, quod oſtenderim, neminem poſt mortem Moſis omnia ſummi imperatoris officia habuiſſe: nam quandoquidem omnia non ab unius viri, neque unius concilii, neque populi decreto pendebant, ſed quædam ab una tribu, alia a reliquis æquali utriuſque jure adminiſtrabantur, ſequitur evidentiſſime imperium ab obitu Moſis neque monarchicum, neque ariſtocraticum, neque populare manſiſſe, ſed, uti diximus, Theocraticum, I. quia imperii domus regia templum erat, & ſola ejus ratione, ut oſtendimus, omnes tribus concives erant; II. quia omnes cives in fidem Dei ſupremi ſui judicis jurare debebant, cui ſoli in omnibus abſolute obedire promiſerant. Et denique quia ſummus omnium imperator, quando eo opus erat, a nemine niſi a ſolo Deo eligebatur. Quod Moſes nomine Dei populo expreſſe prædicit Deuter. cap. 18. verſ. 15. & re ipſa electio Gi-

deonis, Samſonis & Samuëlis teſtatur; quare non dubitandum, quin reliqui fideles duces ſimili etiam modo electi fuerint, etſi id ex eorum hiſtoria non conſtet.

His poſitis tempus eſt, ut videamus, quantum hæc ratio imperii conſtituendi animos moderari poterat, & tam eos, qui regebant, quam qui regebantur, ita continere, ut neque hi rebelles, neque illi Tyranni fierent.

Qui imperium adminiſtrant, vel qui id tenent, quicquid facinoris committunt, id ſemper ſpecie juris adumbrare, & populo id a ſe honeſte factum perſuadere ſtudent, quod facile etiam obtinent, quando tota juris interpretatio ab iis ſolis pendet. Nam non dubium eſt, quin eo ipſo maximam ad omnia, quæ volunt, & eorum appetitus ſuadet, libertatem ſumant, & contra magnam iiſdem adimi, ſi jus leges interpretandi apud alium ſit, & ſimul ſi vera earundem interpretatio omnibus ita pateat, ut nemo de eadem dubitare poſſit. Ex quo manifeſtum fit, magnam Hebræorum principibus cauſam facinorum ſublatam fuiſſe, eo quod jus omne leges interpretandi Levitis datum fuerit (vide Deuteron. cap. 21. verſ. 5.), qui nullam imperii adminiſtrationem nec partem cum cæteris habebant, & quorum tota fortuna & honor a vera legum interpretatione pendebat. Deinde quod univerſus populus juſſus eſt ſingulis ſeptem annis certo in loco congregari, ubi a Pontifice leges edoceretur, & præterea ut unuſquiſque ſolus continuo, & ſumma cum attentione librum legis legeret, & perlegeret (vide Deuteron. cap. 31. verſ. 9. &c. & cap. 6. verſ. 7.). Principes igitur maxime ſui ſaltem cauſa curare debebant, ut omnia ſecundum leges præſcriptas, & omnibus ſatis perſpectas adminiſtrarent, ſi a populo maximo honore coli volebant, qui tum eos utpote Dei imperii miniſtros, & vicem Dei gerentes veneraretur; alias ſummum ſubditorum odium, quale Theologicum eſſe ſolet, fugere non poterant. Ad hæc, nempe ad effrænatam Principum libidinem coërcendam, aliud permagni momenti acceſſit, videlicet quod militia ex omnibus civibus (nullo a vigeſimo uſque ad ſexageſimum ætatis annum excepto) formabatur, & quod Principes nullum extraneum militem mercede conducere poterant. Hoc, inquam, permagni fuit

momenti; nam certum eſt Principes ſola militia, cui ſtipendia ſolvunt, populum opprimere poſſe. Deinde eos nihil magis timere quam libertatem militum concivium, quorum virtute, labore, & magno ſui ſanguinis impendio imperii libertas & gloria parta eſt. Ideo Alexander, cum ſecundo contra Darium dimicandum erat, audito Parmenionis conſilio, non ipſum, qui conſilium dedit, ſed Polyperconta, qui cum eodem ſtabat, increpuit. Nam, ut ait Curtius lib. 4. § 13., Parmenionem nuper acrius, quam vellet, increpitum rurſus caſtigare non ſuſtinuit, nec Macedonum libertatem, quam maxime, ut jam diximus, timebat, opprimere potuit, niſi poſtquam numerum militum ex captivis longe ſupra Macedones auxit; tum enim animo ſuo impotenti, & diu civium optimorum libertate coërcito, morem gerere potuit. Si hæc itaque militum concivium libertas humani imperii principes, qui ſoli totam laudem victoriarum uſurpare ſolent, retinet, multo magis Hebræorum principes coërcere debuit, quorum milites non pro Principis, ſed pro Dei gloria pugnabant, & ſolo Dei reſponſo accepto prœlium committebant.

Acceſſit deinde, quod omnes Hebræorum Principes ſolo religionis vinculo aſſociati erant: quare, ſi aliquis ab eadem defeciſſet, juſque divinum uniuſcujuſque violare incepiſſet, eo hoſtis a reliquis haberi potuerat, & jure opprimi.

Acceſſit III. timor novi alicujus Prophetæ: modo enim probatæ vitæ aliquis receptis quibuſdam ſignis oſtenderet ſe Prophetam eſſe, eo ipſo jus ſummum imperandi habebat, nempe ſicuti Moſes Dei nomine ei ſoli revelati, & non tantum ut principes per pontificem conſulti; & non dubium eſt, quin tales populum oppreſſum facile ad ſe trahere poterant, & levibus ſignis, quicquid vellent, perſuadere; cum contra ſi res recte adminiſtrabantur, princeps in tempore providere poterat, ut Propheta prius ejus judicio ſtare deberet, ut ab eo examinaretur, num probatæ vitæ eſſet, num certa & indubitata ſigna ſuæ legationis haberet, & denique num id, quod nomine Dei dicere volebat, cum recepta doctrina, & communibus legibus patriæ conveniret: quod ſi nec ſigna ſatis reſponderent, vel doctrina nova eſſet, eum jure mortis

damnare poterat, alias ſola principis authoritate & teſtimonio recipiebatur.

Acceſſit IV., quod Princeps reliquos nobilitate non excellebat, nec jure ſanguinis, ſed tantum ratione ætatis & virtutis adminiſtratio imperii ei competebat.

Acceſſit denique, quod Principes, & univerſa militia non magis deſiderio belli, quam pacis teneri poterant. Nam militia, uti diximus, ex ſolis civibus conſtabat; quare tam res belli, quam pacis ab iiſdem hominibus adminiſtrabantur. Qui igitur in caſtris miles, is in foro civis erat, & qui in caſtris dux, is in curia judex, & qui denique in caſtris imperator, princeps in civitate erat. Quare nemo bellum propter bellum, ſed propter pacem, & ad tuendam libertatem deſiderare poterat, & forte Princeps, ne ſummum Pontificem adire teneretur, & coram ipſo præter dignitatem ſtare, a rebus novis, quantum poterat, abſtinebat. Hæc de rationibus, quæ Principes intra ſuos limites continebant. Videndum jam, qua ratione populus retinebatur: ſed hanc etiam imperii fundamenta clariſſime indicant; ſi quis enim ad ea vel leviter attendere velit, videbit ſtatim hæc amorem adeo ſingularem in civium animis parere debuiſſe, ut nihil difficilius aliquis in mentem inducere potuerit, quam patriam prodere, vel ab ea deficere: ſed contra omnes ita affecti eſſe debuerint, ut extrema potius, quam alienum imperium paterentur. Nam poſtquam ſuum jus in Deum tranſtulerunt, ſuumque regnum Dei regnum eſſe, ſeque ſolos filios Dei, reliquas autem nationes Dei hoſtes eſſe crediderunt, in quas propterea odio infenſiſſimo affecti erant (nam & hoc pium eſſe credebant, vide Pſalm. 139. verſ. 21. 22.), nihil magis abhorrere potuerunt, quam in fidem alicujus extranei jurare, eique obedientiam promittere; nec majus flagitium, nec quid magis execrandum excogitari apud ipſos poterat, quam patriam, hoc eſt, ipſum regnum Dei, quem adorabant, prodere; imo aliquo extra patriam tantum habitatum ire pro flagitio habebatur, quia Dei cultus, quo ſemper tenebantur, non niſi in patrio ſolo exerceri concedebatur; utpote quæ ſola tellus ſancta, reliqua autem immunda & profana haberetur. Ideo David, quia exulare cogebatur, ſic coram Saulo conqueritur, *Si qui te contra me inſti-*

gant, homines ſunt, maledicti ſunt, quia me ſecludunt, ne ſpatier in Dei hæreditate, ſed dicunt, vade, & Deos alienos cole. Et hac etiam de cauſa nullus civis, quod hîc apprime notandum, exilii damnabatur: nam qui peccat, ſupplicio quidem dignus eſt, non autem flagitio. Amor ergo Hebræorum erga patriam non ſimplex amor, ſed pietas erat, quæ ſimul & odium in reliquas nationes ita quotidiano cultu fovebantur, & alebantur, ut in naturam verti debuerint: quotidianus enim cultus non tantum diverſus omnino erat (quo fiebat, ut omnino ſingulares, & a reliquis prorſus eſſent ſeparati), ſed etiam abſolute contrarius. Quare ex quotidiana quadam exprobratione continuum odium oriri debuit, quo nullum firmius animis hærere potuit: utpote odium ex magna devotione ſeu pietate ortum, quodque pium credebatur, quo ſane nullum majus nec pertinacius dari poteſt: nec cauſa communis deerat, qua odium ſemper magis ac magis incenditur, nempe ejus reciprocatio; nam nationes eos contrà odio infenſiſſimo habere debuerunt. Quantum autem hæc omnia, videlicet humani imperii libertas, erga patriam devotio, in omnes reliquos jus abſolutum, & odium non tantum licitum, ſed etiam pium, omnes infenſos habere, morum & rituum ſingularitas, quantum, inquam, hæc Hebræorum animos firmare valuerint ad omnia ſingulari conſtantia & virtute pro Patria tolerandum, ratio quam clariſſime docet, & ipſa experientia teſtata eſt. Nunquam enim ſtante urbe, ſub alterius imperio durare potuerunt, & ideo Hieroſolymam rebellem civitatem vocitabant (vide Hezræ cap. 4. vſ. 12. 15.). Secundum imperium (quod primi vix umbra fuit, poſtquam Pontifices jus etiam principatus uſurpaverunt) difficillime a Romanis deſtrui potuit, quod ipſe Tacitus lib. 2. Hiſtor. his teſtatur, *Profligaverat bellum Judaicum Veſpaſianus, oppugnatione Hieroſolymorum reliqua, duro magis & arduo opere ob ingenium gentis & pervicaciam ſuperſtitionis, quam quod ſatis virium obſeſſis ad tolerandas neceſſitates ſupereſſet.* Verum præter hæc, quorum æſtimatio a ſola opinione pendet, aliud in hoc imperio, quod ſolidiſſimum eſt, ſingulare fuit, quo cives maxime retineri debuerunt, ne de defectione cogitarent, & ne unquam deſiderio tenerentur deſerendæ patriæ, nimirum ratio utilitatis, quæ omnium humanarum actionum robur & vita

eſt, atque hæc inquam in hoc imperio ſingularis erat: Nam cives nullibi majore jure ſua poſſidebant, quam hujus imperii ſubditi, qui cum principe æqualem partem terrarum, & agrorum habebant, & unuſquiſque ſuæ partis æternus dominus erat; nam ſi quis paupertate coactus fundum ſuum, vel agrum vendiderat, adventante jubilæo ei de integro reſtitui debebat, & ad hunc modum alia inſtituta erant, ut nemo a fixis ſuis bonis alienari poſſet. Deinde paupertas nullibi tolerabilior eſſe poterat, quam ubi charitas erga proximum, hoc eſt, erga concivem ſumma pietate coli debebat, ut Deum ſuum Regem propitium haberent. Civibus igitur Hebræis non niſi in ſua patria bene eſſe poterat, extra eandem autem damnum maximum & dedecus. Deinde ad eoſdem non tantum in patrio ſolo retinendum, ſed ad bella etiam civilia vitandum, & cauſas contentionum tollendum hæc apprime conducebant; nempe quod nemo ſuo æquali, ſed ſoli Deo ſerviebat, & quod charitas & amor erga concivem ſumma æſtimabatur pietas, qui non parum fovebatur communi odio, quo reliquas nationes, & hæ eos contra, habebant. Præterea apprime conducebat ſumma obedientiæ diſciplina, qua educabantur, quod ſcilicet omnia ex determinato legis præſcripto facere debebant: non enim ad libitum arare licebat, ſed certis temporibus & annis, & non niſi uno beſtiarum genere ſimul: ſic etiam non niſi certa ratione certoque tempore ſeminare, & metere licebat, & abſolute eorum vita continuus obedientiæ cultus erat (qua de re vide Cap. V. circa uſum Cæremoniarum). Quare eidem omnino aſſuefactis ipſa non amplius ſervitus, ſed libertas videri debuit: unde ſequi etiam debuit, ut nemo negata, ſed mandata cuperet; ad quod etiam non parum conduxiſſe videtur, quod certis anni temporibus otio & lætitiæ ſe dare tenebantur, non ut animo, ſed ut Deo ex animo obtemperarent. Ter in anno Dei convivæ erant (vide Deut. cap. 16.), ſeptimo ſeptimanæ die ab omni opere ceſſare, ſeſeque otio dare debebant, & præter hæc alia tempora ſignata erant, quibus lætitiæ actus honeſti, & convivia non quidem concedebantur, ſed mandabantur; nec puto, quod aliquid hoc efficacius ad hominum animos flectendos excogitari poteſt; nam nulla re magis capiuntur animi, quam lætitia, quæ ex devotione, hoc eſt, ex amore & admiratio-

ne ſimul oritur. Nec facile faſtidio rerum uſitatarum capi poterant, nam cultus diebus feſtis deſtinatus rarus, & varius erat. His acceſſit ſumma templi reverentia, quam propter ſingularem ejus cultum, & res, quas tenebantur obſervare, antequam alicui eò ire liceret, religioſiſſime ſemper ſervaverunt, atque adeo ut hodierni adhuc non ſine magno horrore illud Manaſſæ flagitium legant, quod ſcilicet idolum in ipſo templo ponere ſuſtinuerit. Erga leges etiam, quæ in intimo ſacrario religioſiſſime cuſtodiebantur, non minor erat populo reverentia. Quare populi rumores & præjudicia hic minime timenda erant: Nemo enim de rebus divinis judicium ferre audebat, ſed ad omnia, quæ ipſis imperabantur ex authoritate divini reſponſi in templo accepti, vel legis a Deo conditæ, ſine ulla rationis conſultatione obtemperare debebant. Atque his me ſummam rationem hujus imperii, etſi breviter, ſatis tamen clare expoſuiſſe puto. Supereſt jam, ut cauſas etiam inquiramus, quare factum ſit, ut Hebræi toties a lege defecerint, cur toties ſubacti fuerint, & cur tandem imperium omnino vaſtari potuerit. At forſan hîc aliquis dicet, id eveniſſe ex gentis contumacia. Verum hoc puerile eſt; nam cur hæc natio reliquis contumacior fuit? an natura? hæc ſane nationes non creat, ſed individua, quæ quidem in nationes non diſtinguuntur niſi ex diverſitate linguæ, legum & morum receptorum, & ex his duobus, legibus ſcilicet & moribus, tantum oriri poteſt, quod unaquæque natio ſingulare habeat ingenium, ſingularem conditionem & denique ſingularia præjudicia. Si igitur concedendum eſſet, quod Hebræi ſupra reliquos mortales contumaces fuerint, id vitio legum vel receptorum morum imputari deberet. Et ſane hoc verum eſt, quod, ſi Deus eorum imperium conſtantius voluiſſet, aliter etiam jura & leges condidiſſet, aliamque rationem id adminiſtrandi inſtituiſſet: quare quid aliud dicere poſſumus, niſi quod Deum ſuum iratum habuerint, non tantum, ut Jeremias cap. 32. verſ. 31. ait, ab urbe condita, ſed jam inde a legibus conditis. Quod Ezechiël cap. 20. verſ. 25. etiam teſtatur, inquiens, *ego etiam dedi ipſis ſtatuta non bona, & jura, quibus non viverent, eo quod impuravi ipſos muneribus ſuis remittendo omnem aperturam vulvæ* (id eſt primogenitum), *ut eos vaſtarem, ut ſcirent, quod ego ſum Jehova.* Quæ verba, & cauſa vaſtationis

imperii, ut recte intelligantur, notandum, quod primum intentum fuit totum ſacrum miniſterium primogenitis tradere, non Levitis (vide Numer. cap. 8. verſ. 17.), ſed poſtquam omnes præter Levitas, vitulum adoraverunt, repudiati & impurati ſunt primogeniti, & Levitæ eorum loco electi (Deuteron. cap. 10 verſ. 8.), quæ mutatio, quo eam magis ac magis conſidero, in verba Taciti me cogit erumpere, illo tempore non fuiſſe Deo curæ ſecuritatem illorum, fuiſſe ultionem. Nec ſatis mirari poſſum tantam animo cœleſti fuiſſe iram, ut ipſas leges, quæ ſemper ſolum univerſi populi honorem, ſalutem & ſecuritatem intendunt, animo ſe vindicandi, & ad populum puniendum condiderit, ita ut leges non leges, hoc eſt, populi ſalus, ſed potius pœnæ & ſupplicia viſæ ſint. Omnia enim munera, quæ Levitis & ſacerdotibus dare tenebantur, ut etiam quod primogeniti redimi debebant, & argentum pro capite Levitis dare, & denique quod Levitis ſolis ad ſacra accedere concedebatur, eos continuo ſuæ impuritatis, & repudiationis arguebant. Habebant deinde Levitæ, quod iis continuo exprobrarent: Nam non dubium eſt, quin inter tot millia multi importuni Theologaſtri reperti fuerint: unde populo deſiderium facta Levitarum, qui abſque dubio homines erant, obſervandi, &, ut fit, omnes ob unius delictum accuſandi. Hinc continuò rumores, deinde faſtidium, homines otioſos & inviſos, nec ſanguine iis conjunctos alendi, præcipuè ſi annona cara erat. Quid igitur mirum, ſi in otio, quando manifeſta miracula ceſſabant, nec homines exquiſitiſſimæ authoritatis dabantur, populi animus irritatus, & avarus langueſcere inciperet, & tandem a cultu, quamvis divino, ſibi tamen ignominioſo & etiam ſuſpecto deficeret, & novum cuperet; & quod Principes, qui ſemper ut jus ſummum imperii ſoli obtineant, viam affectant, ut populum ſibi alligarent, & a Pontifice averterent, omnia ei concederent, novoſque cultus introducerent. Quod ſi ex prima intentione Reſpublica conſtituta fuiſſet, jus omnibus tribubus & honor æqualis ſemper fuiſſet, & omnia ſecuriſſime ſeſe habuiſſent: nam quis jus ſacrum ſuorum conſanguineorum violare vellet? qui aliud mallent, quam ſuos conſanguineos fratres & parentes, ex pietate Religionis alere? quam ab iiſdem legum interpretationem edoceri? &

quam denique ab iiſdem divina reſponſa expectare? Deinde hac ratione omnes tribus longe arctius invicem unitæ manſiſſent, ſi nimirum omnibus æquale jus fuiſſet ſacra adminiſtrandi: quin imo nihil timendum eſſet, ſi ipſa Levitarum electio aliam cauſam quam iram & vindictam habuiſſet. Sed, ſicuti diximus, Deum ſuum iratum habuerunt, qui ipſos, ut verba Ezechiëlis iterum repetam, ſuis muneribus impuravit, remittendo omnem aperturam vulvæ, ut eoſdem vaſtaret. Confirmantur hæc præterea ipſis hiſtoriis. Simul ac populus in deſertis otio abundare cœpit, multi, & non de plebe viri hanc electionem ægre ferre inceperunt, & hinc occaſionem ceperunt credendi Moſen nihil ex mandato divino, ſed ad libitum omnia inſtituere, quia ſcilicet ſuam tribum præ omnibus elegerit, & jus pontificatus in æternum ſuo fratri dederit; quapropter ipſum tumultu concitato adeunt clamantes omnes æque ſanctos eſſe, ipſumque ſupra omnes contra jus extolli. Nec eos ulla ratione ſedare potuit, ſed adhibito in ſignum fidei miraculo omnes extincti ſunt; unde nova & univerſalis populi totius ſeditio orta eſt, credentis ſcilicet eos non Deo judice, ſed arte Moſis extinctos eſſe, qui tandem poſt magnam cladem vel peſtilentiam feſſus ſedavit, aſt ita ut omnes mori mallent, quam vivere. Quare tunc temporis ſeditio magis deſierat, quam concordia cœperat. Quod ita Scriptura teſtatur Deut. cap. 31. verſ. 21., ubi Deus Moſi, poſtquam ei prædixit populum poſt ejus mortem a divino cultu defecturum, hæc ait, *novi enim ipſius appetitum & quid hodie machinatur, dum nondum eundem duxero ad terram, quam juravi*. Et paulo poſt Moſes ipſi populo, *nam ego novi rebellionem tuam & contumaciam tuam. Si dum ego vobiſcum vixi, rebelles fuiſtis contra Deum, multo magis eritis poſt mortem meam.* Et revera ſic etiam contigit, ut notum. Unde magnæ mutationes, magnaque ad omnia licentia, luxus & ſocordia, quibus omnia in deterius ire cœperunt, donec ſæpe ſubacti jus divinum plane ruperunt, & regem mortalem voluerunt, ut imperii regia non Templum, ſed aula eſſet, & ut omnes tribus non amplius juris divini, & pontificatus, ſed Regum reſpectu concives manerent. At hinc ingens materia novis ſeditionibus, ex quibus etiam tandem imperii totius ruina ſequuta eſt. Nam quid aliud Reges minus ferre poſſunt, quam pre-

cario regnare, & imperium in imperio pati? Qui primi ex privatis electi ſunt, gradu dignitatis, ad quem aſcenderant, contenti fuerunt; at poſtquam filii jure ſucceſſionis regno potiti ſunt, omnia paulatim mutare cœperunt, ut omne jus imperii ſoli tenerent, quo maxima ex parte carebant, quamdiu jus legum ab iiſdem non pendebat, ſed a Pontifice, qui eas in ſacrario cuſtodiebat, eaſque populo interpretabatur. Adeoque tanquam ſubditi legibus tenebantur, nec jure eas abrogare poterant, vel novas æquali authoritate condere. Deinde quia jus Levitarum Reges æque, ac ſubditos, ut profanos, ſacra adminiſtrare prohibebat, & denique quia tota ſui imperii ſecuritas a ſola voluntate unius, qui Propheta videbatur, pendebat, cujus rei exempla viderant: nimirum quanta cum libertate Samuël Saulo omnia imperabat, & quam facile unam ob noxam jus regnandi in Davidem transferre potuerit: quare & imperium in imperio habebant, & precario regnabant. Ad hæc ergo ſuperanda, alia templa Diis dicare conceſſerunt, ut nulla Levitis amplius conſultatio eſſet; deinde plures, qui nomine Dei prophetarent, quæſiverunt, ut Prophetas haberent, quos veris opponerent. Sed quicquid conati ſunt, nunquam voti compotes eſſe potuerunt. Prophetæ enim ad omnia parati tempus opportunum expectabant, nempe imperium ſucceſſoris, quod ſemper dum memoria præcedentis viget, precarium eſt: tum facile authoritate divina aliquem in Regem infenſum, & virtute clarum inducere poterant ad jus divinum vindicandum, & imperium vel ejus partem jure poſſidendum. Verum nec Prophetæ aliquid hac ratione promovere poterant; nam etſi Tyrannum e medio tollerent, manebant tamen cauſæ: Quare nihil aliud faciebant, quam novum Tyrannum multo civium ſanguine emere. Diſcordiis igitur belliſque civilibus finis nullus, cauſæ autem jus divinum violandi ſemper eædem, quæ etiam non niſi ſimul cum toto imperio e medio tolli potuerunt.

His videmus, quomodo Religio in Hebræorum Rempublicam introducta fuerit, & qua ratione imperium æternum eſſe potuerit, ſi juſta legiſlatoris ira in eodem perſiſtere conceſſiſſet. Sed quia id fieri non potuit, tandem interire debuit. Atque hîc de ſolo primo imperio loquutus ſum, nam ſecundum vix umbra fuit primi, quando-

quidem jure Perſarum, quorum ſubditi erant, tenebantur, & poſtquam libertatem adepti ſunt, Pontifices jus principatus uſurpaverunt, quô imperium abſolutum obtinuerunt. Unde Sacerdotibus regnandi & pontificatum ſimul adipiſcendi ingens libido, quare de hoc ſecundo minime opus fuit plura dicere. An vero primum, prout ipſum durabile concepimus, imitabile ſit, vel pium, id quoad ejus fieri poteſt imitari, id ex ſequentibus patebit. Hîc tantum coronidis loco notari velim, id quod jam ſupra innuimus, nempe ex his, quæ in hoc Capite oſtendimus, conſtare jus divinum ſive religionis ex pacto oriri, ſine quo nullum eſt niſi naturale, & ideo Hebræi nulla pietate erga gentes, quæ pacto non interfuerunt, ex juſſu religionis tenebantur, ſed tantum in concives.

CAPUT XVIII.

Ex Hebræorum Republica, & hiſtoriis quædam dogmata Politica concluduntur.

QUamvis Hebræorum imperium, quale ipſum in præcedenti Capite concepimus, æternum eſſe potuerit, idem tamen nemo jam imitari poteſt, nec etiam conſultum eſt. Nam ſi qui ſuum jus in Deum tranſferre vellent, id cum Deo, ſicuti Hebræi fecerunt, expreſſe paciſci deberent, adeoque non tantum voluntas jus tranſferentium, ſed etiam Dei, in quem eſſet transferendum, requireretur. At Deus contra per Apoſtolos revelavit, Dei pactum non amplius atramento, nec in tabulis lapideis, ſed Dei ſpiritu in corde ſcribi. Deinde talis imperii forma iis forſan tantum utilis eſſe poſſet, qui ſibi ſolis abſque externo commercio vivere, ſeſeque intra ſuos limites claudere, & a reliquo orbe ſegregari velint, at minime iis, quibus neceſſe eſt cum aliis commercium habere; quapropter talis imperii forma pauciſſimis tantum ex uſu eſſe poteſt. Verum enimvero, tametſi in omnibus imitabile non ſit, multa tamen habuit digniſſima, ſaltem ut notarentur, & quæ forſan imitari conſultiſſimum eſſet. Attamen, quia mea intentio, ut jam monui, non eſt, de Republica ex profeſſo agere, eorum pleraque miſſa faciam, & tantum ea, quæ ad

meum ſcopum faciunt, notabo. Nempe quod contra Dei Regnum non pugnet, ſummam majeſtatem eligere, quæ ſummum imperii jus habeat: Nam poſtquam Hebræi ſuum jus in Deum tranſtulerunt, jus ſummum imperandi Moſi tradiderunt, quique adeo ſolus authoritatem habuit leges Dei nomine condendi, & abrogandi, ſacrorum miniſtros eligendi, judicandi, docendi, & caſtigandi, & omnibus denique omnia abſolute imperandi. Deinde quod, quamvis ſacrorum miniſtri legum interpretes fuerint, eorum tamen non erat, cives judicare, nec aliquem excommunicare; hoc enim tantum judicibus, & principibus ex populo electis competebat (vide Joſuæ cap. 6. verſ. 26., Judicum cap. 21. verſ. 18. & 1. Samuëlis cap. 14. verſ. 24.). Præter hæc, ſi etiam ad Hebræorum ſucceſſus, & hiſtorias attendere velimus, alia, digna etiam ut notentur, reperiemus. Videlicet I. quod nullæ in Religione ſectæ fuerint, niſi poſtquam Pontifices in ſecundo imperio authoritatem habuerunt decretandi, & negotia imperii tractandi, quæ authoritas ut æterna eſſet, jus ſibi principatus uſurpaverunt, & tandem Reges appellari voluerunt. Ratio in promptu eſt; in primo namque imperio nulla decretalia nomen a Pontifice habere poterant, quandoquidem nullum jus decretandi habebant, ſed tantum Dei reſponſa, a principibus, vel conciliis rogati, dandi; ac propterea nulla tum iis libido eſſe potuit, nova decretandi, ſed tantum aſſueta, & recepta adminiſtrandi, & defendendi. Nam nulla alia ratione libertatem ſuam invitis principibus conſervare tuto poterant, niſi leges incorruptas ſervando. At poſtquam poteſtatem etiam ad imperii negotia tractandum, juſque principatus juxta pontificatum adepti ſunt, unuſquiſque tam in religione, quam in reliquis ſui nominis gloriam incepit quærere, omnia ſcilicet pontificali authoritate determinando, & quotidie nova de cæremoniis, de fide, & omnibus decretando, quæ non minus ſacra, nec minoris authoritatis eſſe voluerunt, quam leges Moſis; ex quo factum, ut religio in exitiabilem ſuperſtitionem declinaret, & legum verus ſenſus, & interpretatio corrumperetur; ad quod etiam acceſſit, quod dum pontifices viam ad principatum in initio reſtaurationis affectabant, omnia, ut plebem ad ſe traherent, aſſentabantur; plebis ſcilicet facta, etſi impia approbando, & Scriptu-

ram peſſimis ejus moribus accommodando: Quod quidem Malachias de iis conceptiſſimis verbis teſtatur; is enim, poſtquam ſacerdotes ſui temporis increpuit, eos Dei nominis contemptores appellando, ſic eos caſtigare pergit, *Labia pontificis cuſtodiunt ſcientiam, & lex ex ipſius ore quæritur, quia Dei miſſarius eſt: At vos receſſiſtis a via, feciſtis, ut lex multis eſſet offendiculo: Pactum Levi corrupiſtis, ait Deus exercituum;* & ſic porro eos accuſare pergit, quod leges ad libitum interpretabantur, & nullam Dei rationem, ſed tantum perſonarum habebant. At certum eſt, Pontifices hæc nunquam tam caute facere potuiſſe, ut a prudentioribus non animadverterentur, qui proinde, creſcente audacia, contenderunt, nullas alias leges teneri debere, quam quæ ſcriptæ erant; cæterum decreta, quæ decepti Phariſæi (qui, ut Joſephus in Antiquitatibus habet, ex communi plebe maxime conſtabant), traditiones patrum vocabant, minime cuſtodienda eſſe. Quicquid fuerit, nullo modo poſſumus dubitare, quin Pontificum adulatio, religionis, & legum corruptio, harumque incredibilis augmentatio magnam admodum, & frequentem occaſionem dederint diſputationibus, & altercationibus, quæ numquam componi potuerunt; nam ubi homines ardore ſuperſtitionis, magiſtratu alterutram partem adjuvante, litigare incipiunt, nequaquam ſedari poſſunt, ſed neceſſario in ſectas dividuntur.

II. Notatu dignum eſt, quod Prophetæ, viri ſcilicet privati, libertate ſua monendi, increpandi, & exprobrandi, homines magis irritaverunt, quam correxerunt; qui tamen a Regibus moniti, vel caſtigati facile flectebantur. Imo Regibus etiam piis ſæpe intolerabiles fuerunt, propter authoritatem, quam habebant judicandi, quid pie vel impie factum eſſet, & vel Reges ipſos caſtigandi, ſi quod negotium publicum, vel privatum contra eorum judicium agere ſuſtinebant: Rex Aſa, qui ex teſtimonio Scripturæ pie regnavit, Prophetam Hananiam in piſtrinum dedit (vide 2. Paralip. cap. 16.), quia ipſum libere reprehendere, & increpare ſuſtinuit, ob pactum cum Rege Aramææ factum; & præter hoc alia reperiuntur exempla, quæ oſtendunt, religionem plus detrimenti, quam incrementi ex tali libertate accepiſſe, ut jam taceam, quod

hinc etiam, quod Prophetæ tantum ſibi jus retinuerint, magna bella civilia orta fuerint.

III. Dignum etiam, ut notetur, eſt, quod, quamdiu populus regnum tenuit, non niſi unum bellum civile habuerit, quod tamen abſolute extinctum fuit, & victores victorum ita miſeriti ſunt, ut omnibus modis curaverint, eoſdem in antiquam ſuam dignitatem, & potentiam reſtituere. At poſtquam populus regibus minime aſſuetus imperii primam formam in monarchicam mutavit, civilibus bellis nullus fere finis fuit, & prœlia adeo atrocia commiſerunt, ut omnium famam exuperaverint; in uno enim prœlio (quod fidem fere ſuperat) quingenta millia Iſraëlitarum necati ſunt a Judæis; & in alio contra Iſraëlitæ Judæorum multos trucidant (numerus in Scriptura non traditur), ipſum Regem capiunt, Hieroſolymæ murum fere demoliuntur, & ipſum Templum (ut iræ nullum modum fuiſſe noſcatur) omnino ſpoliant, & ingenti fratrum prædâ onuſti, & ſanguine ſatiati, acceptis obſidibus, & Rege in jam fere vaſtato ſuo regno relicto, arma deponunt, non fide, ſed imbecillitate Judæorum ſecuri facti. Nam paucis poſt annis, Judæorum viribus refectis, novum prœlium rurſus committunt, in quo iterum Iſraëlitæ victores evadunt, centum & viginti millia Judæorum trucidant, mulieres, & liberos eorum uſque ad ducenta millia captivos ducunt, magnamque prædam iterum rapiunt; atque his, & aliis prœliis, quæ in hiſtoriis obiter narrantur, conſumpti, præda tandem hoſtibus fuerunt. Deinde ſi etiam tempora reputare velimus, quibus abſoluta pace frui licuit, magnam reperiemus diſcrepantiam; ſæpe enim ante reges quadraginta, & ſemel (quod omni opinione majus) octoginta annos ſine bello externo, vel interno concorditer tranſegerunt. At poſtquam Reges imperium adepti ſunt, quia non amplius ut antea pro pace, & libertate, ſed pro gloria certandum erat, omnes præter unum Salomonem (cujus virtus, ſapientia ſcilicet, melius in pace, quam in bello conſtare poterat) bella geſſiſſe legimus; acceſſit deinde exitiabilis regnandi libido, quæ pleriſque iter ad regnum admodum cruentum fecit. Denique leges durante populi regno incorruptæ manſerunt, & conſtantius obſervatæ fuerunt. Nam ante reges pauciſſimi fuerunt Prophetæ, qui po-

pulum monerent, poſt electum autem Regem, permulti ſimul fuerunt; Hobadias namque centum a cæde liberavit, eoſque abſcondidit, ne cum reliquis occiderentur. Nec videmus, quod populus ullis falſis Prophetis deceptus fuit, niſi poſtquam imperium regibus ceſſit, quibus plerique aſſentari ſtudent. Adde, quod populus, cujus plerumque animus, pro re nata, magnus, vel humilis eſt, facile ſe in calamitatibus corrigebat, & ad Deum convertebat, legeſque reſtituebat, & hoc modo ſeſe etiam omni periculo expediebat: contra reges, quorum animi ſemper æque elati ſunt, nec flecti abſque ignominia poſſunt, pertinaciter vitiis adhæſerunt, uſque ad ſupremum urbis excidium.

Ex his clariſſime videmus, I. quam pernicioſum & religioni, & Reipublicæ ſit, ſacrorum miniſtris jus aliquod decretandi, vel imperii negotia tractandi, concedere; & contra omnia multo conſtantius ſeſe habere, ſi hi ita contineantur, ut de nulla re, niſi rogati reſpondeant, & ut interim recepta tantum, & maxime uſitata doceant, exerceantque. II. quam periculoſum ſit ad jus divinum referre res mere ſpeculativas, legeſque de opinionibus condere, de quibus homines diſputare ſolent, vel poſſunt; ibi enim violentiſſime regnatur, ubi opiniones, quæ uniuſcujuſque juris ſunt, quo nemo cedere poteſt, pro crimine habentur; imo plebis ira, ubi hoc fit, maxime regnare ſolet : Pilatus namque, ut Phariſæorum iræ concederet, Chriſtum, quem innocentem noverat, crucifigere juſſit. Deinde ut Phariſæi ditiores a ſuis dignitatibus deturbarent, quæſtiones de religione movere cœperunt, & Tſaducæos impietatis accuſare; & ad hoc Phariſæorum exemplum, peſſimi quique hypocritæ eâdem rabiê agitati, quam zelum juris divini vocant, viros probitate inſignes, & virtute claros, & ob id plebi inviſos, ubique perſecuti ſunt; eorum ſcilicet opiniones publice deteſtando, & ſævam multitudinem irâ in eoſdem incendendo. Atque hæc procax licentia, quia ſpecie religionis adumbratur, non facile coërceri poteſt, præcipue ubi ſummæ poteſtates ſectam aliquam introduxerunt, cujus ipſæ authores non ſunt, quia tum non ut juris divini interpretes, ſed ut ſectarii habentur, hoc eſt, ut qui ſectæ doctores juris divini interpretes agnoſcunt; & ideo magiſtratuum au-

thoritas circa hæc apud plebem parum valere ſolet, at plurimum doctorum authoritas, quorum interpretationibus vel reges ſubmitti debere putant. Ad hæc ergo mala vitanda nihil Reipublicæ tutius excogitari poteſt, quam pietatem, & Religionis cultum in ſolis operibus, hoc eſt, in ſolo exercitio charitatis, & juſtitiæ ponere, & de reliquis liberum unicuique judicium relinquere; ſed de his poſtea fuſius. III. Videmus, quam neceſſe ſit, tam Reipublicæ, quam religioni, ſummis poteſtatibus jus, de eo, quod fas, nefaſque ſit, diſcernendi, concedere: Nam ſi hoc jus, de factis diſcernendi, ipſis divinis Prophetis concedi non potuit, niſi cum magno Reipublicæ, & Religionis damno, multo minus iis concedendum erit, qui nec futura prædicere ſciunt, nec miracula poſſunt facere. Verum de hoc in ſequenti ex profeſſo agam. IV. Denique videmus, quam exitiale ſit populo, qui ſub regibus non conſuevit vivere, quique jam leges conditas habet, Monarcham eligere: Nam nec ipſe tantum imperium ſuſtinere, nec regia authoritas pati poterit leges, & jura populi ab alio minoris authoritatis inſtituta, & multo minus animum inducere ad eaſdem defendendum, præſertim quia in iis inſtituendis nulla ratio Regis, ſed tantum populi, vel concilii, qui regnum tenere putabat, haberi potuit; atque adeo Rex jura populi antiqua defendendo, ejus potius ſervus, quam dominus videretur. Novus ergo Monarcha ſummo ſtudio novas leges ſtatuere conabitur, & jura imperii in ſuum uſum reformare, & populum eo redigere, ut non tam facile Regibus dignitatem adimere poſſit, quam dare. At hic præterire nequaquam poſſum, non minus periculoſum etiam eſſe Monarcham e medio tollere, tametſi omnibus modis conſtet eundem tyrannum eſſe: Nam populus regiæ authoritati aſſuetus, eaque ſolâ retentus, minorem contemnet, & ludibrio habebit, ac proinde, ſi unum e medio tollat, neceſſe ipſi erit, ut olim Prophetis, alium loco prioris eligere, qui non ſponte, ſed neceſſario tyrannus erit. Nam quâ ratione videre poterit civium manus cæde regiâ cruentatas, eoſque parricidio, tanquam re bene geſta, gloriari? quod non, niſi ad exemplum in ipſum ſolum ſtatuendum, commiſerunt. Sane, ſi Rex eſſe vult, nec populum Regum judicem, ſuumque dominum agnoſcere, nec precario regnare, prioris

mortem vindicare debet, & contra ſui cauſa exemplum ſtatuere, ne populus iterum tale facinus committere audeat. At mortem tyranni civium nece non facile vindicare poterit, niſi ſimul ejuſdem prioris tyranni cauſam defendat, ejuſque facta approbet, & conſequenter omnia prioris tyranni veſtigia ſequatur. Hinc igitur factum, ut populus ſæpe quidem tyrannum mutare, at nunquam tollere, nec imperium monarchicum in aliud alterius formæ mutare potuerit. Hujus rei fatale exemplum populus Anglicanus dedit, qui cauſas quæſivit, quibus ſpecie juris monarcham e medio tolleret; at, eo ſublato, nihil minus facere potuit, quam formam imperii mutare, ſed poſt multum ſanguinem effuſum huc perventum eſt, ut novus monarcha alio nomine ſalutaretur (quaſi tota quæſtio de ſolo nomine fuiſſet), qui nulla ratione perſiſtere poterat, niſi ſtirpem regiam penitus delendo, regis amicos vel amicitiâ ſuſpectos necando, & otium pacis rumoribus aptum, bello diſturbando, ut plebs novis rebus occupata, & intenta cogitationes de cæde regia alio diverteret. Sero igitur animadvertit populus ſe pro ſalute patriæ nihil aliud feciſſe, quam jus legitimi regis violare, reſque omnes in pejorem ſtatum mutare. Ergo gradum, ubi licuit, revocare decrevit, nec quievit, donec omnia in priſtinum ſuum ſtatum reſtaurata vidit. At forſan aliquis exemplo populi Romani objiciet, populum facile poſſe tyrannum e medio tollere, ſed ego, eodem noſtram ſententiam omnino confirmari exiſtimo: Nam quamvis populus Romanus longe facilius tyrannum e medio tollere, & formam imperii mutare potuerit, propterea quod jus regem, ejuſque ſucceſſorem eligendi penes ipſum populum erat, & quod ipſe (utpote ex ſeditioſis, & flagitioſis hominibus conflatus) nondum regibus obedire conſueverat; nam ex ſex, quos antea habuerat, tres interfecerat; tamen nihil aliud fecit, quam loco unius plures tyrannos eligere, qui ipſum externo, & interno bello miſere conflictum ſemper habuerunt, donec tandem imperium iterum in monarcham, mutato etiam tantum, ut in Anglia, nomine, ceſſit. Quod autem ad Ordines Hollandiæ attinet, hi nunquam, quod ſcimus, Reges habuerunt, ſed comites, in quos nunquam jus imperii tranſlatum fuit: Nam, ut ipſi Præpotentes Ordines Hollandiæ in

inductione, tempore comitis Leyceſtriæ ab ipſis editâ, palam faciunt, ſibi authoritatem ſemper reſervaverunt, ad eoſdem comites ſui officii monendum, & poteſtatem ſibi retinuerunt ad hanc ſuam authoritatem, & civium libertatem defendendum, ſeſeque de iiſdem, ſi in tyrannos degenerarent, vindicandum, & eos ita retinendum, ut nihil, niſi concedentibus, & approbantibus ordinibus, efficere poſſent. Ex quibus ſequitur, jus ſupremæ majeſtatis ſemper penes ordines fuiſſe, quod quidem ultimus comes conatus eſt uſurpare; quare longe abeſt, quod ab eo defecerint, cum priſtinum ſuum imperium pæne jam amiſſum reſtauraverunt. His igi- 1
tur exemplis id, quod diximus, omnino confirmatur, quod ſcilicet uniuſcujuſque imperii forma neceſſario retinenda eſt, nec abſque periculo totalis ipſius ruinæ mutari poteſt; & hæc ſunt, quæ hic operæ pretium notare duxi.

CAPUT XIX.

Oſtenditur, jus circa ſacra penes ſummas poteſtates omnino eſſe, & Religionis cultum externum Reipublicæ paci accommodari debere, ſi Recte Deo obtemperare velimus.

CUm ſupra dixi, eos, qui imperium tenent, jus ad omnia ſolos habere, & a ſolo eorum decreto jus omne pendere, non 2
tantum civile intelligere volui, ſed etiam ſacrum; nam hujus etiam & interpretes eſſe debent, & vindices; atque hoc hîc expreſſe notare volo, & de eo ex profeſſo in hoc Capite agere, quia plurimi ſunt, qui pernegant, hoc jus, nempe circa ſacra ſummis poteſtatibus competere, neque eos interpretes juris 2
divini agnoſcere volunt; unde etiam licentiam ſibi ſumunt, eaſdem accuſandi, & traducendi, imo ab Eccleſia (ut olim Ambroſius Theodoſium cæſarem) excommunicandi. Sed eos hac ratione imperium dividere, imo viam ad imperium affectare, infra in hoc ipſo Capite videbimus; nam prius oſtendere volo, Religionem vim 3
juris accipere ex ſolo eorum decreto, qui jus imperandi habent; & Deum nullum ſingulare regnum in homines habere, niſi per eos, qui imperium tenent, & præterea quod Religionis cultus, & pietatis

exercitium Reipublicæ paci, & utilitati accommodari, & conſequenter a ſolis ſummis poteſtatibus determinari debet, quæque adeo ejus etiam interpretes debent eſſe. Loquor expreſſe de pietatis exercitio, & externo Religionis cultu; non autem de ipſa pietate, & Dei interno cultu, ſive mediis, quibus mens interne diſponitur ad Deum integritate animi colendum; internus enim Dei cultus, & ipſa pietas uniuſcujuſque juris eſt (ut in fine Cap. VII. oſtendimus), quod in alium tranſferri non poteſt. Porro quid hic per Dei Regnum intelligam, ex Cap. XIV. ſatis conſtare exiſtimo; in eo enim oſtendimus, eum legem Dei adimplere, qui juſtitiam, & charitatem ex Dei mandato colit: unde ſequitur illud Regnum eſſe Dei, in quo juſtitia & charitas vim juris, & mandati habent. Atque hic nullam agnoſco differentiam, ſive Deus verum juſtitiæ & charitatis cultum lumine naturali, ſive revelatione doceat, imperetque; nihil enim refert, quomodo ille cultus revelatus ſit, modo ſummum jus obtineat, ſummaque lex hominibus ſit. Si igitur jam oſtendam juſtitiam, & charitatem vim juris, & mandati non poſſe accipere, niſi ex jure imperii, facile inde concludam (quandoquidem jus imperii penes ſummas poteſtates tantum eſt) Religionem vim juris accipere ex ſolo eorum decreto, qui jus imperandi habent, & Deum nullum ſingulare regnum in homines habere, niſi per eos, qui imperium tenent. At quod cultus juſtitiæ, & charitatis vim juris non accipit, niſi ex jure imperii, ex antecedentibus patet; oſtendimus enim Cap. XVI. in ſtatu naturali non plus juris rationi, quam appetitui eſſe, ſed tam eos, qui ſecundum leges appetitus, quam eos, qui ſecundum leges rationis vivunt, jus ad omnia, quæ poſſunt, habere. Hâc de cauſâ in ſtatu naturali peccatum concipere non potuimus, nec Deum tanquam judicem homines propter peccata punientem, ſed omnia ſecundum leges univerſæ naturæ communes ferri, & eundem caſum (ut cum Salomone loquar) juſto, ac impio, puro, ac impuro &c. contingere, & nullum locum juſtitiæ, nec charitati eſſe. At, ut veræ rationis documenta, hoc eſt (ut in Cap. IV. circa legem divinam oſtendimus), ipſa divina documenta vim juris abſolute haberent, neceſſe fuiſſe, ut unuſquiſque jure ſuo naturali cederet,

& omnes idem in omnes, vel in aliquot, vel in unum transferrent, & tum demum nobis primum innotuit, quid juſtitia, quid injuſtitia, quid æquitas, quidque iniquitas eſſet. Juſtitia igitur, & abſolute omnia veræ rationis documenta, & conſequenter erga proximum charitas, a ſolo imperii jure, hoc eſt (per ea quæ in eodem Cap. oſtendimus), a ſolo eorum decreto, qui jus imperandi habent, vim juris, & mandati accipiunt: & quia (ut jam oſtendi) in ſolo juſtitiæ, & charitatis, ſive veræ Religionis jure Dei regnum conſiſtit, ſequitur, ut volebamus, Deum nullum regnum in homines habere, niſi per eos, qui imperium tenent; & perinde, inquam, eſt, ſive Religionem lumine naturali, ſive Prophetico revelatam concipiamus; demonſtratio enim univerſalis eſt, quandoquidem religio eadem eſt, & a Deo æque revelata, ſive hoc, ſive illo modo hominibus innotuiſſe ſupponatur; & ideo, ut etiam religio Prophetice revelata vim juris apud Hebræos haberet, neceſſe fuit, ut unuſquiſque eorum jure ſuo naturali prius cederet, & omnes ex communi conſenſu ſtatuerent, iis tantum obedire, quæ ipſis a Deo Prophetice revelarentur, eodem prorſus modo, ac in imperio democratico fieri oſtendimus, ubi omnes communi conſenſu deliberant, ex ſolo rationis dictamine vivere; & quamvis Hebræi ſuum jus præterea in Deum tranſtulerint, hoc magis mente, quam operâ facere potuerunt: Nam re ipſa (ut ſupra vidimus) jus imperii abſolute retinuerunt, donec ipſum in Moſen tranſtulerunt, qui etiam deinceps rex abſolute manſit, & per eum ſolum Deus Hebræos regnavit. Porro hac etiam de cauſa (quod ſcilicet religio ex ſolo jure imperii vim juris accipit) Moſes nullo eos ſupplicio afficere potuit, qui ante pactum, & qui conſequenter ſui adhuc juris erant, Sabbatum violaverunt (vide Exodi cap. 16. verſ. 27.), ſicuti poſt pactum (vide Num. cap. 15. verſ. 36.), poſtquam ſcilicet unuſquiſque jure ſuo naturali ceſſit, & Sabbatum ex jure imperii, vim mandati accepit. Denique hâc etiam de cauſâ deſtructo Hebræorum imperio Religio revelata vim juris habere deſiit; nequaquam enim dubitare poſſumus, quin ſimul, ac Hebræi jus ſuum in Babilonium Regem tranſtulerunt, continuo regnum Dei, juſque divinum ceſſaverit. Nam eo ipſo pactum, quo promiſerant, omnibus, quæ Deus loqueretur,

obedire, quodque Dei regni fundamentum fuerat, omnino ſublatum eſt, nec eo amplius ſtare poterant, quandoquidem ab eo tempore non amplius ſui juris (ut cum in deſertis, vel in patria eſſent) ſed Regis Babiloniæ erant, cui in omnibus (ut Cap. XVI. oſtendimus) obedire tenebantur; quod etiam Jeremias eoſdem cap. 29. verſ. 7. expreſſe monet. *Conſulite*, inquit, *paci civitatis, ad quam vos captivos duxi: Nam ipſius incolumitate vobis erit incolumitas*. At incolumitati illius civitatis conſulere non poterant, tanquam imperii miniſtri (captivi enim erant), ſed tanquam ſervi; ſe ſcilicet, ad vitandas ſeditiones, in omnibus obedientes præſtando, imperii jura, & leges, tametſi a legibus, quibus in patria conſueverant, admodum diverſa, obſervando, &c. Ex quibus omnibus evidentiſſime ſequitur, Religionem apud Hebræos vim juris a ſolo imperii jure accepiſſe, & eo deſtructo, non amplius tanquam juſſum ſingularis imperii, ſed catholicum rationis documentum haberi potuiſſe; rationis, inquam; nam Catholica Religio nondum ex revelatione innotuerat. Abſolute igitur concludimus religionem, ſive ea lumine naturali, ſive Prophetico revelata ſit, vim mandati accipere ex ſolo eorum decreto, qui jus imperandi habent, & Deum nullum ſingulare regnum in homines habere, niſi per eos, qui imperium tenent. Sequitur hoc etiam, & clarius etiam intelligitur ex dictis in Cap. IV. Ibi enim oſtendimus, Dei decreta æternam veritatem, & neceſſitatem omnia involvere, nec poſſe concipi, Deum tanquam principem vel legiſlatoren leges hominibus ferentem. Quapropter divina documenta lumine naturali, vel Prophetico revelata vim mandati a Deo immediate non accipiunt, ſed neceſſario ab iis, vel mediantibus iis, qui jus imperandi, & decretandi habent; adeoque non niſi mediantibus iiſdem concipere poſſumus Deum in homines regnare, reſque humanas ſecundum juſtitiam, & æquitatem dirigere, quod ipſâ etiam experientiâ comprobatur; nam nulla divinæ juſtitiæ veſtigia reperiuntur, niſi ubi juſti regnant, alias (ut Salomonis verba iterum repetam) eundem caſum juſto, ac injuſto, puro, ac impuro contingere videmus; quod quidem plurimos, qui Deum in homines immediate regnare, & totam naturam in eorum uſum dirigere putabant, de divina providentia dubi-

tare fecit. Cum itaque tam experientia, quam ratione conſtet jus divinum a ſolo decreto ſummarum poteſtatum pendere, ſequitur, eaſdem etiam ejuſdem eſſe interpretes; qua autem ratione, jam videbimus; nam tempus eſt, ut oſtendamus, cultum religionis externum, & omne pietatis exercitium reipublicæ paci, & conſervationi debere accommodari, ſi recte Deo obtemperare velimus. Hoc autem demonſtrato facile intelligemus, qua ratione ſummæ poteſtates interpretes religionis, & pietatis ſunt.

Certum eſt, quod pietas erga patriam ſumma ſit, quam aliquis præſtare poteſt, nam, ſublato imperio, nihil boni poteſt conſiſtere, ſed omnia in diſcrimen veniunt, & ſola ira, & impietas maximo omnium metu regnat; unde ſequitur nihil proximo pium præſtari poſſe, quod non impium ſit, ſi inde damnum totius reipublicæ ſequatur, & contra nihil in eundem impium committi, quod pietati non tribuatur, ſi propter reipublicæ conſervationem fiat. Ex. gr. pium eſt, ei, qui mecum contendit, & meam tunicam vult capere, pallium etiam dare. At ubi judicatur, hoc reipublicæ conſervationi pernicioſum eſſe, pium contra eſt, eundem in judicium vocare, tametſi mortis damnandus ſit. Hâc de cauſa Manlius Torquatus celebratur, quod ſalus populi plus apud ipſum valuerit, quam erga filium pietas. Cum hoc ita ſit, ſequitur, ſalutem populi ſummam eſſe legem, cui omnes, tam humanæ, quam divinæ accommodari debent. At cum ſolius ſummæ poteſtatis officium ſit, determinare, quid ſaluti totius populi, & imperii ſecuritati neceſſe ſit, & quid neceſſe eſſe judicaverit, imperare, hinc ſequitur, ſolius etiam ſummæ poteſtatis officium eſſe, determinare, qua ratione unuſquiſque debet proximum pietate colere, hoc eſt, quâ ratione unuſquiſque Deo obedire tenetur. Ex his clare intelligimus, qua ratione ſummæ poteſtates interpretes religionis ſint; deinde quod nemo Deo recte obedire poteſt, ſi cultum pietatis, quâ unuſquiſque tenetur, publicæ utilitati non accommodet, & conſequenter, ſi omnibus ſummæ poteſtatis decretis non obediat. Nam quandoquidem ex Dei mandato omnes (nullo excepto) pietate colere tenemur, neminique damnum inferre, hinc ſequitur, nemini licere, opem alicui cum alterius, & multo minus cum totius reipublicæ damno ferre; adeo-

que neminem poſſe proximum pietate colere ſecundum Dei mandatum, niſi pietatem, & religionem publicæ utilitati accommodet. At nullus privatus ſcire poteſt, quid reipublicæ utile ſit, niſi ex decretis ſummarum poteſtatum, quarum tantum eſt, negotia publica tractare; ergo nemo pietatem recte colere, nec Deo obedire poteſt, niſi omnibus ſummæ poteſtatis decretis obtemperet: Atque hoc ipſa etiam praxi confirmatur. Quem enim, ſive civem, ſive extraneum, privatum, vel imperium in alios tenentem ſumma poteſtas reum mortis vel hoſtem judicavit, nemini ſubditorum eidem auxilium ferre licet. Sic etiam, quamvis Hebræis dictum fuerit, ut unuſquiſque ſocium tanquam ſe ipſum amaret (vide Levit. cap. 19. verſ. 17. 18.), tenebantur tamen eum, qui contra edicta legis aliquid commiſerat, Judici indicare (vide Levit. cap. 5. verſ. 1. & Deut. cap. 13. verſ. 8. 9.) & eundem, ſi reus mortis judicabatur, interficere (vide Deut. cap. 17. verſ. 7.). Deinde ut Hebræi libertatem adeptam poſſent conſervare, & terras, quas occuparent, imperio abſoluto retinerent, neceſſe fuit, ut Cap. XVII. oſtendimus, religionem ſuo ſoli imperio accommodarent, ſeſeque a reliquis nationibus ſepararent; & ideo iis dictum fuit, *dilige proximum tuum, & odio habe inimicum tuum* (vide Matth. cap. 5. vſ. 43); poſtquam autem imperium amiſerunt, & Babiloniam captivi ducti ſunt, Jeremias eoſdem docuit, ut incolumitati (etiam) illius civitatis, in quam captivi ducti erant, conſulerent, & poſtquam Chriſtus eos per totum orbem diſperſum iri vidit, docuit, ut omnes abſolute pietate colerent; quæ omnia evidentiſſime oſtendunt, religionem reipublicæ utilitati accommodatam ſemper fuiſſe. Si quis autem jam quærat, quo ergo jure Chriſti diſcipuli, qui viri ſcilicet privati, religionem prædicare poterant? eoſdem id feciſſe dico jure poteſtatis, quam a Chriſto acceperant, adverſus Spiritus impuros (vide Matth. cap. 10. verſ. 1.). Supra enim in fine Cap. XVI. expreſſe monui, omnes fidem Tyranno etiam ſervare teneri, excepto eo, cui Deus certa revelatione ſingulare contra Tyrannum auxilium promiſerit; quare nemini inde exemplum ſumere licet, niſi etiam poteſtatem habeat ad facienda miracula, quod hinc etiam conſpicuum fit, quod Chriſtus diſcipulis etiam dixerit, ne metuerent eos,

qui occidunt corpora (vide Matth. cap. 10. verſ. 28.). Quod ſi hoc unicuique dictum fuiſſet, fruſtra imperium ſtatueretur, & illud Salomonis (Prov. cap. 24. verſ. 21.) *fili mi, time Deum, et regem*, impie dictum fuiſſet, quod longe a vero abeſt; atque adeo neceſſario fatendum authoritatem illam, quam Chriſtus diſcipulis dedit, iis tantum ſingulariter datam fuiſſe, nec inde exemplum aliis ſumi poſſe. Cæterum adverſariorum rationes, quibus jus ſacrum a jure civili ſeparare volunt, & hoc tantum penes ſummas poteſtates, illud autem penes univerſam eccleſiam eſſe contendunt, nihil moror; adeo namque frivolæ ſunt, ut nec refutari mereantur. Hoc unum ſilentio præterire nequeo, quam miſere ipſi decipiantur, quod ad hanc ſeditioſam opinionem (veniam verbo duriori precor) confirmandam exemplum ſumant a ſummo Hebræorum Pontifice, penes quem olim jus ſacra adminiſtrandi fuit; quaſi Pontifices illud jus a Moſe non acceperint (qui, ut ſupra oſtendimus, ſummum ſolus imperium retinuit), ex cujus etiam decreto eodem privari poterant; ipſe enim non tantum Aharonem, ſed etiam filium ejus Eleazarum, & nepotem Pineham elegit, & authoritatem pontificatum adminiſtrandi dedit, quam poſtea Pontifices ita retinuerunt, ut nihilominus Moſis, id eſt, ſummæ poteſtatis ſubſtituti viderentur: Nam, ut jam oſtendimus, Moſes nullum imperii ſucceſſorem elegit, ſed ejus omnia officia ita diſtribuit, ut poſteri ejus vicarii viſi fuerint, qui imperium, quaſi rex abſens eſſet, non mortuus, adminiſtrabant. In ſecundo deinde imperio hoc jus abſolute tenuerunt Pontifices, poſtquam cum pontificatu jus principatus etiam adepti ſunt. Quare jus pontificatus ex edicto ſummæ poteſtatis ſemper dependit, nec Pontifices id unquam niſi cum principatu tenuerunt. Imo jus circa ſacra penes Reges abſolute fuit (ut ex mox dicendis in fine hujus Capitis patebit) præter hoc unum, quod manus ſacris in templo adminiſtrandis admovere non licebat, quia omnes, qui ſuam genealogiam ex Aharone non ducebant, profani habebantur, quod ſane in Chriſtiano imperio locum nullum habet; atque ideo dubitare non poſſumus, quin hodierna ſacra (quorum adminiſtratio ſingulares mores, non autem familiam requirit, unde nec ii, qui imperium tenent, tanquam profani ab ea-

dem ſecluduntur) ſolius juris ſummarum poteſtatum ſint; & nemo, niſi ex eorum authoritate, vel conceſſu jus poteſtatemque eadem adminiſtrandi, eorum miniſtros eligendi, Eccleſiæ fundamenta, ejuſque doctrinam determinandi, & ſtabiliendi, de moribus & pietatis actionibus judicandi, aliquem excommunicandi, vel in Eccleſiam recipiendi, nec denique pauperibus providendi habet. Atque hæc non tantum demonſtrantur (ut jam fecimus) vera, ſed etiam apprime neceſſaria, tam ipſi religioni, quam reipublicæ conſervationi eſſe; norunt enim omnes, quantum jus, & authoritas circa ſacra apud populum valeat, & quantum unuſquiſque ab ejus ore pendeat, qui eandem habet; ita ut affirmare liceat eum maxime in animos regnare, cui hæc authoritas competit. Si quis ergo hanc ſummis poteſtatibus adimere vult, is imperium dividere ſtudet, ex quo neceſſario, ut olim inter Hebræorum Reges, & Pontifices contentiones, & diſcordiæ oriri debebunt, quæ nunquam ſedari poſſunt: Imo qui hanc authoritatem ſummis poteſtatibus adimere ſtudet, is viam (ut jam diximus) ad imperium affectat. Nam quid ipſæ decernere poſſunt, ſi hoc iiſdem jus denegatur? nihil profecto nec de bello, nec de pace, nec de ullo quocunque negotio, ſi ſententiam alterius expectare tenentur, qui ipſas doceat, num id, quod utile judicant, pium ſit, an impium; ſed contra omnia potius ex illius decreto fient, qui jus habet judicandi, & decretandi, quid pium vel impium, fas, nefaſque ſit. Cujus rei exempla omnia viderunt ſæcula, quorum unum tantum, quod inſtar omnium eſt, adferam. Quia Romano Pontifici hoc jus abſolute conceſſum fuit, tandem omnes paulatim Reges ſub poteſtate habere incepit, donec etiam ad ſummum imperii faſtigium aſcenderit; & quicquid poſtea monarchæ, & præcipue Germaniæ Cæſares conati ſunt, ejus authoritatem vel tantillum diminuere, nihil promoverunt, ſed contra eandem eo ipſo multis numeris auxerunt. Verum enimvero hoc idem, quod nullus Monarcha nec ferro, nec igne, Eccleſiaſtici ſolo tantum calamo facere potuerunt, ut vel hinc tantum ejuſdem vis, & potentia facile dignoſcatur, & præterea, quam neceſſe ſit ſummis poteſtatibus hanc ſibi authoritatem reſervare. Quod, ſi etiam ea, quæ in ſuperiore Capite notavimus, conſiderare velimus,

videbimus hoc ipſum religionis & pietatis incremento non parum etiam conducere: Vidimus enim ſupra, ipſos Prophetas, quamvis divina virtute præditos, tamen quia privati viri erant, libertate ſua monendi, increpandi, & exprobrandi, homines magis irritaviſſe, quam correxiſſe, qui tamen a Regibus moniti vel caſtigati facile flectebantur. Deinde ipſos reges ab hoc tantum, quod ipſis hoc jus non abſolute competebat, ſæpiſſime a religione deſciviſſe, & cum ipſis fere totum populum, quod etiam in Chriſtianis imperiis ob eandem cauſam ſæpiſſime contigiſſe conſtat. At hic forſan me aliquis rogabit, quiſnam ergo, ſi ii, qui imperium tenent, impii eſſe velint, pietatem jure vindicabit? an tum etiam iidem ejus interpretes habendi ſunt? Verum ego contra ipſum rogo, quid ſi Eccleſiaſtici (qui etiam homines ſunt & privati, quibus ſua tantum negotia curare incumbit), vel alii, penes quos jus circa ſacra eſſe vult, impii eſſe velint; an tum etiam ejuſdem interpretes habendi ſunt? Certum quidem eſt, quod ſi ii, qui imperium tenent, quâ juvat, ire velint, ſive jus circa ſacra habeant, ſive minus, omnia tam ſacra, quam profana in deterius ruent: & longe citius, ſi qui viri privati ſeditioſe jus divinum vindicare velint. Quapropter hoc iiſdem jus denegando nihil abſolute promovetur, ſed contra malum magis augetur, nam hoc ipſo fit, ut neceſſario (ſicuti Hebræorum Reges, quibus hoc jus non abſolute conceſſum fuit) impii ſint, & conſequenter, ut totius Reipublicæ damnum & malum ex incerto, & contingente certum, & neceſſarium reddatur. Sive igitur rei veritatem, ſive imperii ſecuritatem, ſive denique pietatis incrementum ſpectemus, ſtatuere cogimur jus etiam divinum, ſive jus circa ſacra a decreto ſummarum poteſtatum abſolute pendere, eaſque ejuſdem interpretes eſſe, & vindices; ex quibus ſequitur, illos Dei verbi miniſtros eſſe, qui populum ex authoritate ſummarum poteſtatum pietatem docent, prout ipſa ex earum decreto publicæ utilitati accomodata eſt.

Supereſt jam cauſam etiam indicare, cur ſemper in Chriſtiano imperio de hoc jure diſceptatum fuit, cum tamen Hebræi nunquam, quod ſciam, de eodem ambegerint. Sane monſtro ſimile videri poſſet, quod de re tam manifeſta, tamque neceſſaria quæſtio ſemper

fuerit, & quod ſummæ poteſtates hoc jus nunquam abſque controverſia, imo nunquam niſi magno ſeditionum periculo, & religionis detrimento habuerint. Profecto, ſi hujus rei nullam certam cauſam aſſignare poſſemus, facile mihi perſuaderem, omnia, quæ in hoc Capite oſtendi, non niſi theoretica eſſe, ſive ex earum ſpeculationum genere, quæ nunquam ex uſu eſſe poſſunt: Etenim ipſa primordia Chriſtianæ religionis conſideranti hujus rei cauſa ſeſe omnino manifeſtat. Chriſtianam namque religionem non reges primi docuerunt, ſed viri privati, qui, invitis iis, qui imperium tenebant, & quorum ſubditi erant, privatis Eccleſiis concionari, ſacra officia inſtituere, adminiſtrare, & ſoli omnia ordinare, & decretare, nullâ imperii ratione habitâ, diu conſueverunt; cum autem multis jam elapſis annis religio in imperium introduci incepit, Eccleſiaſtici eandem, ſicuti ipſam determinaverant, ipſos Imperatores docere debuerunt, ex quo facile obtinere potuerunt, ut ejus doctores, & interpretes, & præterea Eccleſiæ paſtores, & quaſi Dei vicarii agnoſcerentur, & ne poſtea Reges Chriſtiani hanc ſibi authoritatem capere poſſent, optime ſibi caverunt Eccleſiaſtici, prohibendo ſcilicet matrimonium ſupremis Eccleſiæ miniſtris, ſummoque religionis interpreti. Ad quod præterea acceſſit, quod Religionis dogmata ad tam magnum numerum auxerant, & cum Philoſophia ita confuderant, ut ſummus ejus interpres ſummus Philoſophus, & Theologus eſſe, & plurimis inutilibus ſpeculationibus vacare deberet, quod tantum viris privatis, & otio abundantibus contingere poteſt. At apud Hebræos longe aliter res ſeſe habuit: Nam eorum Eccleſia ſimul cum imperio incepit, & Moſes, qui id abſolute tenebat, populum religionem docuit, ſacra miniſteria ordinavit, eorumque miniſtros elegit. Hinc igitur contra factum eſt, ut authoritas regia apud populum maxime valuerit, & ut jus circa ſacra Reges maxime tenuerint. Nam quamvis poſt mortem Moſis nemo imperium abſolute tenuerit, jus tamen decretandi tam circa ſacra, quam circa reliqua, penes principem (ut jam oſtendimus) erat; deinde, ut populus religionem, & pietatem edoceretur, non magis Pontificem, quam ſupremum Judicem adire tenebatur. (Vide Deut. cap. 17. verſ. 9. 11.) Reges denique quamvis non æquale ac Moſes jus ha-

buerint, omnis tamen fere ſacri miniſterii ordo, & electio ab eorum decreto pendebat: David enim fabricam templi totam concinnavit (vide Paralip. 1. cap. 28. verſ. 11. 12. &c.), ex omnibus deinde Levitis viginti quatuor millia elegit ad pſallendum, & ſex millia, ex quibus Judices, & prætores eligerentur, quatuor deinde millia janitorum, & quatuor denique millia, qui organis canerent. (Vide ejuſdem libri cap. 23. verſ. 4. 5.) Porro eoſdem in cohortes (quarum etiam primarios elegit) diviſit, ut unaquæque ſuo tempore, ſervatis vicibus, adminiſtraret. (Vide verſ. 5. ejuſdem cap.) Sacerdotes itidem in tot cohortes diviſit; ſed ne omnia ſingulatim recenſere tenear, lectorem refero ad lib. 2. Paralip. cap. 8., ubi verſ. ſcil. 13. dicitur, *cultum Dei, ſicuti eundem Moſes inſtituerat, fuiſſe ex mandato Salomonis in templo adminiſtratum*, & verſ. 14., *quod ipſe* (Salomon) *cohortes ſacerdotum in ſuis miniſteriis & Levitarum &c. conſtituerit, ſecundum juſſum viri divini Davidis*. Et verſu denique 15. teſtatur Hiſtoricus, *quod non receſſerunt a præcepto Regis impoſito ſacerdotibus, & Levitis in nulla re, neque in ærariis adminiſtrandis*, ex quibus omnibus, & aliis Regum hiſtoriis ſequitur evidentiſſime, totum religionis exercitium, ſacrumque miniſterium a ſolo Regum mandato dependiſſe. Cum autem ſupra dixi, eoſdem jus non habuiſſe, ut Moſes, ſummum pontificem eligendi, Deum immediate conſulendi, & Prophetas, qui ipſis viventibus prophetarent, damnandi; nulla aliâ de cauſâ id dixi, quam quia Prophetæ ex authoritate, quam habebant, novum Regem eligere poterant, & veniam parricidio dare, at non quod Regem, ſi quid contra leges audebat, in judicium vocare liceret, & jure contra eundem agere*. Quapropter, ſi nulli fuiſſent Prophetæ, qui ſingulari revelatione veniam parricidio tuto poſſent concedere, jus ad omnia abſolute tam ſacra, quam civilia omnino habuiſſent; quare hodiernæ ſummæ poteſtates, quæ nec Prophetas habent, nec recipere jure tenentur (Hebræorum enim legibus addicti non ſunt), hoc jus, tametſi cælibes non ſint, abſolute habent, & ſemper retinebunt, modo tantum Religionis dogmata in magnum numerum non augeri, neque cum ſcientiis confundi ſinant.

* Cf. Adnot. XXXIX.

CAPUT XX.

Oſtenditur, in Libera Republica unicuique & ſentire, quæ velit, & quæ ſentiat, dicere licere.

SI æque facile eſſet animis, ac linguis imperare, tuto unuſquiſque regnaret, & nullum imperium violentum foret: Nam unuſquiſque ex imperantium ingenio viveret, & ex ſolo eorum decreto, quid verum, vel falſum, bonum, vel malum, æquum, vel iniquum eſſet, judicaret. Sed hoc, ut jam in initio Cap. XVII. notavimus, fieri nequit, ut ſcilicet animus alterius juris abſolute ſit; quippe nemo jus ſuum naturale, ſive facultatem ſuam libere ratiocinandi, & de rebus quibuscunque judicandi, in alium transferre, neque ad id cogi poteſt. Hinc ergo fit, ut illud imperium violentum habeatur, quod in animos eſt, & ut ſumma majeſtas injuriam ſubditis facere, eorumque jus uſurpare videatur, quando unicuique præſcribere vult, quid tanquam verum amplecti, & tanquam falſum rejicere, & quibus porro opinionibus uniuſcujuſque animus erga Deum devotione moveri debeat; hæc enim uniuſcujuſque juris ſunt, quo nemo, etſi velit, cedere poteſt. Fateor, judicium multis, & pæne incredibilibus modis præoccupari poſſe, atque ita, ut, quamvis ſub alterius imperio directe non ſit, tamen ab ore alterius ita pendeat, ut merito eatenus ejus juris dici poſſit: Verum quicquid ars hac in re præſtare potuerit, nunquam tamen eo perventum eſt, ut homines unquam non experirentur, unumquemque ſuo ſenſu abundare, totque capitum, quam palatorum eſſe diſcrimina. Moſes, qui non dolo, ſed divina virtute judicium ſui populi maxime præoccupaverat, utpote qui divinus credebatur, & divino afflatu dicere, & facere omnia, ejus tamen rumores, & ſiniſtras interpretationes fugere non potuit, & multo minus reliqui Monarchæ, & ſi hoc aliqua ratione poſſet concipi, conciperetur ſaltem in monarchico imperio, at minime in democratico, quod omnes, vel magna populi pars collegialiter tenet; cujus rei cauſam omnibus patere exiſtimo.

Quantumvis igitur ſummæ poteſtates jus ad omnia habere, & juris, & pietatis interpretes credantur, nunquam tamen facere poterunt, ne homines judicium de rebus quibuſcunque ex proprio ſuo ingenio ferant, & ne eatenus hoc, aut illo affectu afficiantur. Verum quidem eſt, eas jure poſſe omnes, qui cum iiſdem in omnibus abſolute non ſentiunt, pro hoſtibus habere, ſed nos de ipſarum jure jam non diſputamus, ſed de eo, quod utile eſt; concedo enim eaſdem jure poſſe violentiſſime regnare, & cives leviſſimis de cauſis ad necem ducere, at omnes negabunt, hæc ſalvo ſanæ rationis judicio, fieri poſſe : imo quia hæc non ſine magno totius imperii periculo facere queunt, negare etiam poſſumus eaſdem abſolutam potentiam ad hæc, & ſimilia habere, & conſequenter neque etiam abſolutum jus; jus enim ſummarum poteſtatum ab earum potentia determinari oſtendimus.

Si itaque nemo libertate ſua judicandi, & ſentiendi, quæ vult, cedere poteſt, ſed unuſquiſque maximo naturæ jure dominus ſuarum cogitationum eſt, ſequitur, in republica nunquam, niſi admodum infœlici ſucceſſu tentari poſſe, ut homines, quamvis diverſa, & contraria ſentientes, nihil tamen niſi ex præſcripto ſummarum poteſtatum loquantur; nam nec peritiſſimi, ne dicam plebem, tacere ſciunt. Hoc hominum commune vitium eſt, conſilia ſua, etſi tacito opus eſt, aliis credere : illud ergo imperium violentiſſimum erit, ubi unicuique libertas dicendi, & docendi, quæ ſentit, negatur, & contra id moderatum, ubi hæc eadem libertas unicuique conceditur. Verum enimvero nequaquam etiam negare poſſumus, quin majeſtas tam verbis, quam re lædi poteſt, atque adeo, ſi impoſſible eſt, hanc libertatem prorſus adimere ſubditis, perniciosiſſimum contra erit, eandem omnino concedere; quapropter nobis hic inquirere incumbit, quouſque unicuique hæc libertas, ſalva reipublicæ pace, ſalvoque ſummarum poteſtatum jure, poteſt, & debet concedi, quod hic, ut in initio Cap. XVI. monui, præcipuum meum intentum fuit.

Ex fundamentis Reipublicæ ſupra explicatis evidentiſſime ſequitur, finem ejus ultimum non eſſe dominari, nec homines metu retinere, & alterius juris facere, ſed contra unumquemque metu

liberare, ut ſecure, quoad ejus fieri poteſt, vivat, hoc eſt, ut jus ſuum naturale ad exiſtendum, & operandum abſque ſuo, & alterius damno optime retineat. Non, inquam, finis Reipublicæ eſt homines ex rationalibus beſtias, vel automata facere, ſed contra ut eorum mens, & corpus tuto ſuis functionibus fungantur, & ipſi liberâ ratione utantur, & ne odio, ira, vel dolo certent, nec animo iniquo invicem ferantur. Finis ergo Reipublicæ revera libertas eſt. Porro ad formandam Rempublicam hoc unum neceſſe fuiſſe vidimus, nempe ut omnis decretandi poteſtas penes omnes, vel aliquot, vel penes unum eſſet. Nam quandoquidem liberum hominum judicium varium admodum eſt, & unuſquiſque ſolus omnia ſcire putat, nec fieri poteſt, ut omnes æque eadem ſentiant, & uno ore loquantur, pacifice vivere non poterant, niſi unuſquiſque jure agendi ex ſolo decreto ſuæ mentis cederet. Jure igitur agendi ex proprio decreto unuſquiſque tantum ceſſit, non autem ratiocinandi, & judicandi; adeoque ſalvo ſummarum poteſtatum jure nemo quidem contra earum decretum agere poteſt, at omnino ſentire, & judicare, & conſequenter etiam dicere, modo ſimpliciter tantum dicat vel doceat, & ſola ratione, non autem dolo, irâ, odio, nec animo aliquid in rempublicam ex authoritate ſui decreti introducendi, defendat. Ex. gr. ſiquis legem aliquam ſanæ rationi repugnare oſtendit, & propterea eandem abrogandam eſſe cenſet, ſi ſimul ſuam ſententiam judicio ſummæ poteſtatis (cujus tantum eſt, leges condere & abrogare) ſubmittit, & nihil interim contra illius legis præſcriptum agit, bene ſane de republica meretur, ut optimus quiſque civis; ſed ſi contra id faciat ad magiſtratum iniquitatis accuſandum, & vulgo odioſum reddendum, vel ſeditioſe ſtudeat invito magiſtratu legem illam abrogare, omnino perturbator eſt, & rebellis. Videmus itaque, qua ratione unuſquiſque, ſalvo jure, & authoritate ſummarum poteſtatum, hoc eſt, ſalvâ Reipublicæ pace, ea, quæ ſentit, dicere, & docere poteſt; nempe ſi decretum omnium rerum agendarum iiſdem relinquat, & nihil contra earum decretum agat, etiamſi ſæpe contra id, quod bonum judicat, & palam ſentit, agere debeat; quod quidem ſalva juſtitia & pietate facere poteſt, imo debet, ſi ſe juſtum, & pium præſtare

vult: Nam, ut jam oſtendimus, juſtitia a ſolo ſummarum poteſtatum decreto pendet, adeoque nemo, niſi qui ſecundum earum recepta decreta vivit, juſtus eſſe poteſt. Pietas autem (per ea, quæ in præcedente Capite oſtendimus) ſumma eſt, quæ circa pacem, & tranquillitatem reipublicæ exercetur; atqui hæc conſervari non poteſt, ſi unicuique ex ſuæ mentis arbitrio vivendum eſſet; adeoque impium etiam eſt, ex ſuo arbitrio aliquid contra decretum ſummæ poteſtatis, cujus ſubditus eſt, facere, quandoquidem, ſi hoc unicuique liceret, imperii ruina inde neceſſario ſequeretur. Quinimo nihil contra decretum, & dictamen propriæ rationis agere poteſt, quamdiu juxta decreta ſummæ poteſtatis agit; ipſa enim ratione ſuadente omnino decrevit, jus ſuum vivendi ex proprio ſuo judicio, in eandem tranſferre : Atqui hoc ipſa etiam praxi confirmare poſſumus; in conciliis namque tam ſummarum, quam minorum poteſtatum raro aliquid fit ex communi omnium membrorum ſuffragio, & tamen omnia ex communi omnium decreto, tam ſcilicet eorum, qui *contra*, quam qui *pro* ſuffragium tulerunt, fiunt. Sed ad meum propoſitum revertor: qua ratione unuſquiſque Judicii libertate, ſalvo ſummarum poteſtatum jure, uti poteſt, ex fundamentis reipublicæ vidimus. At ex iis non minus facile determinare poſſumus, quænam opiniones in Republica ſeditioſæ ſint; eæ nimirum, quæ ſimul ac ponuntur, pactum, quo unuſquiſque jure agendi ex proprio ſuo arbitrio ceſſit, tollitur. Ex. gr. ſi quis ſentiat, ſummam poteſtatem ſui juris non eſſe, vel neminem promiſſis ſtare debere, vel oportere unumqumque ex ſuo arbitrio vivere & alia hujuſmodi, quæ prædicto pacto directe repugnant, is ſeditioſus eſt, non tam quidem propter judicium, & opinionem, quam propter factum, quod talia judicia involvunt, videlicet, quia eo ipſo, quod tale quid ſentit, fidem ſummæ poteſtati tacite, vel expreſſe datam ſolvit; ac proinde cæteræ opiniones, quæ actum non involvunt, nempe ruptionem pacti, vindictam, iram &c., ſeditioſæ non ſunt, niſi forte in Republica aliqua ratione corrupta, ubi ſcilicet ſuperſtitioſi, & ambitioſi, qui ingenuos ferre nequeunt, ad tantam nominis famam perveneruntut apud plebem plus valeat eorum, quam ſummarum poteſtatum

authoritas; nec tamen negamus, quaſdam præterea eſſe ſententias, quæ, quamvis ſimpliciter circa verum, & falſum verſari videantur, iniquo tamen animo proponuntur, & divulgantur. Verum has etiam Cap. XV. jam determinavimus, at ita, ut ratio nihilominus libera manſerit. Quod ſi denique ad hoc etiam attendamus, quod fides uniuſcujuſque erga Rempublicam, ſicuti erga Deum, ex ſolis operibus cognoſci poteſt, nempe ex charitate erga proximum, nequaquam dubitare poterimus, quin optima reſpublica unicuique eandem philoſophandi libertatem concedat, quam fidem unicuique concedere oſtendimus. Equidem fateor, ex tali libertate incommoda quædam aliquando oriri; verum quid unquam tam ſapienter inſtitutum fuit, ut nihil inde incommodi oriri potuerit? qui omnia legibus determinare vult, vitia irritabit potius, quam corriget. Quæ prohiberi nequeunt, neceſſario concedenda ſunt, tametſi inde ſæpe damnum ſequatur. Quot enim mala ex luxu, invidia, avaritia, ebrietate, & aliis ſimilibus oriuntur? feruntur tamen hæc, quia imperio legum prohiberi nequeunt, quamvis revera vitia ſint; quare multo magis judicii libertas concedi debet, quæ profecto virtus eſt, nec opprimi poteſt. Adde, quod nulla ex eadem incommoda oriuntur, quæ non poſſint (ut ſtatim oſtendam) authoritate magiſtratuum vitari, ut jam taceam, quod hæc libertas apprime neceſſaria eſt ad ſcientias, & artes promovendum; nam hæ ab iis tantum fœlici cum ſucceſſu coluntur, qui judicium liberum, & minime præoccupatum habent.

At ponatur, hanc libertatem opprimi, & homines ita retineri poſſe, ut nihil mutire audeant, niſi ex præſcripto ſummarum poteſtatum; hoc profecto nunquam fiet, ut nihil etiam, niſi quid ipſæ velint, cogitent: atque adeo neceſſario ſequeretur, ut homines quotidie aliud ſentirent, aliud loquerentur, & conſequenter ut fides, in Republica apprime neceſſaria, corrumperetur, & abominanda adulatio, & perfidia foverentur, unde doli, & omnium bonarum artium corruptio. Verum longe abeſt, ut id fieri poſſit, ut omnes ſcilicet præfinito loquantur; ſed contra quo magis libertas loquendi hominibus adimi curatur, eo contumacius contra nituntur, non quidem avari, adulatores, & reliqui impotentes ani-

mi, quorum ſumma ſalus eſt, nummos in arca contemplari, & ventres diſtentos habere, ſed ii, quos bona educatio, morum integritas, & virtus liberiores fecit. Ita homines plerumque conſtituti ſunt, ut nihil magis impatienter ferant, quam quod opiniones, quas veras eſſe credunt, pro crimine habeantur, & quod ipſis ſceleri reputetur, id, quod ipſos ad pietatem erga Deum, & homines movet, ex quo fit, ut leges deteſtari, & quid vis in magiſtratum audeant; nec turpe, ſed honeſtiſſimum putent, ſeditiones hac de cauſa movere, & quodvis facinus tentare. Cum itaque humanam naturam ſic comparatam eſſe conſtet, ſequitur, leges, quæ de opinionibus conduntur, non ſceleſtos, ſed ingenuos reſpicere, nec ad malignos coërcendum, ſed potius ad honeſtos irritandum condi, nec ſine magno imperii periculo defendi poſſe. Adde, quod tales leges inutiles omnino ſunt; nam qui opiniones, quæ legibus damnatæ ſunt, ſanas eſſe credent, legibus parere non poterunt, qui contra eaſdem tanquam falſas rejiciunt, leges, quibus hæ damnantur, tanquam privilegia recipiunt, & iiſdem ita triumphant, ut magiſtratus eaſdem poſtea, etſi velit, abrogare non valeat. His accedunt, quæ ſupra Cap. XVIII. ex hiſtoriis Hebræorum N°. II. deduximus: Et denique quot ſchiſmata in Eccleſia ex hoc plerumque orta ſunt, quod magiſtratus doctorum controverſias legibus dirimere voluerunt? nam ni homines ſpe tenerentur leges, & magiſtratum ad ſe trahendi, & de ſuis adverſariis, communi vulgi applauſu triumphandi, & honores adipiſcendi, nunquam tam iniquo animo certarent, nec tantus furor eorum mentes agitaret. Atque hæc non tantum ratio, ſed etiam experientia quotidianis exemplis docet; nempe ſimiles leges, quibus ſcilicet imperatur, quid unicuique credendum ſit, & contra hanc aut illam opinionem aliquid dicere, vel ſcribere prohibetur, ſæpe inſtitutas fuiſſe ad largiendum, vel potius cedendum eorum ira, qui libera ingenia ferre nequeunt, & torva quadam authoritate ſeditioſæ plebis devotionem facile in rabiem mutare, & in quos volunt, inſtigare poſſunt. At quanto ſatius foret, vulgi iram, & furorem cohibere, quam leges inutiles ſtatuere, quæ violari non poſſunt, niſi ab iis, qui virtutes, & artes amant, & Rempublicam in tantam anguſtiam redigere, ut

viros ingenuos ſuſtinere non poſſit? Quid enim majus Reipublicæ malum excogitari poteſt, quam quod viri honeſti, quia diverſa ſentiunt, & ſimulare neſciunt, tanquam improbi in exilium mittantur? quid inquam magis pernicioſum, quam quod homines ob nullum ſcelus, neque facinus, ſed quia liberalis ingenii ſunt, pro hoſtibus habeantur, & ad necem ducantur, & quod cataſta, malorum formido, pulcherrimum fiat theatrum ad ſummam tolerantiæ, & virtutis exemplum cum inſigni majeſtatis opprobrio oſtentandum? qui enim ſe honeſtos norunt, mortem ut ſceleſti non timent, nec ſupplicium deprecantur; eorum quippe animus nulla turpis facti pœnitentia angitur, ſed contra honeſtum, non ſupplicium putant, pro bona cauſa mori, & pro libertate glorioſum. Quid ergo talium nece exempli ſtatuitur, cujus cauſam inertes, & animo impotentes ignorant, ſeditioſi oderunt, & honeſti amant? Nemo ſane ex eadem exemplum capere poteſt, niſi ad imitandum, vel ſaltem ad adulandum.

Ne itaque aſſentatio, ſed ut fides in pretio ſit, & ut ſummæ poteſtates imperium optime retineant, nec ſeditioſis cedere cogantur, judicii libertas neceſſario concedenda eſt, & homines ita regendi ſunt, ut quamvis diverſa, & contraria palam ſentiant, concorditer tamen vivant. Nec dubitare poſſumus, quin hæc ratio imperandi optima ſit, & minora patiatur incommoda; quandoquidem cum hominum natura maxime convenit. In imperio enim democratico (quod maxime ad ſtatum naturalem accedit) omnes paciſci oſtendimus, ex communi decreto agere, at non judicare, & ratiocinari; hoc eſt, quia omnes homines non poſſunt æque eadem ſentire, pacti ſunt, ut id vim decreti haberet, quod plurima haberet ſuffragia, retinendo interim authoritatem eadem, ubi meliora viderint, abrogandi; quo igitur hominibus libertas judicandi minus conceditur, eo a ſtatu maxime naturali magis receditur, & conſequenter violentius regnatur. Ut autem porro conſtet, ex hac libertate nulla oriri incommoda, quæ non poſſint ſola ſummæ poteſtatis authoritate vitari: & hâc ſolâ homines, etſi palam contraria ſentientes facile retineri, ne invicem lædant; exempla præſto ſunt; nec opus mihi eſt ea longe petere: urbs Amſteloda-

mum exemplo ſit, quæ tanto cum ſuo incremento, & omnium nationum admiratione hujus libertatis fructus experitur; in hac enim florentiſſima Republica, & urbe præſtantiſſima omnes cujuſcunque nationis, & ſectæ homines ſumma cum concordia vivunt, & ut alicui bona ſua credant, id tantum ſcire curant, num dives, an pauper ſit, & num bona fide, an dolo ſolitus ſit agere: Cæterum Religio, vel ſecta nihil eos movet, quia hæc coram judice ad juſtificandam, vel damnandam cauſam nihil juvat; & nulla omnino tam odioſa ſecta eſt, cujus ſectarii (modo neminem lædant, & ſuum unicuique tribuant, honeſteque vivant) publica magiſtratuum authoritate, & præſidio non protegantur: Contra cùm olim Remonſtrantium, & Contraremonſtrantium controverſia de religione a Politicis & Ordinibus provinciarum agitari incepit, tandem in ſchiſma abiit, & multis tum exemplis conſtitit, leges, quæ de Religione conduntur, ad dirimendas ſcilicet controverſias, homines magis irritare, quam corrigere, alios deinde infinitam ex iiſdem licentiam ſumere, præterea ſchiſmata non oriri ex magno veritatis ſtudio (fonte ſcilicet comitatis, & manſuetudinis), ſed ex magna libidine regnandi; ex quibus luce meridiana clarius conſtat eos potius ſchiſmaticos eſſe, qui aliorum ſcripta damnant, & vulgum petulantem in ſcriptores ſeditioſe inſtigant, quam ſcriptores ipſi, qui plerumque doctis tantum ſcribunt, & ſolam rationem in auxilium vocant; deinde eos revera perturbatores eſſe, qui in libera Republica libertatem judicii, quæ non poteſt opprimi, tollere tamen volunt.

His oſtendimus I. impoſſibile eſſe libertatem hominibus dicendi ea, quæ ſentiunt, adimere. II. hanc libertatem, ſalvo jure, & authoritate ſummarum poteſtatum uniquique concedi, & eandem unumquemque ſervare poſſe, ſalvo eodem jure, ſi nullam inde licentiam ſumat, ad aliquid in Rempublicam tanquam jus introducendum, vel aliquid contra receptas leges agendum. III. hanc eandem libertatem unumquemque habere poſſe, ſervatâ Reipublicæ pace, & nulla ex eadem incommoda oriri, quæ facile coërceri non poſſint. IV. eandem ſalvâ etiam pietate unumquemque habere poſſe. V. leges, quæ de rebus ſpeculativis conduntur, inu-

tiles omnino eſſe. VI. Denique oſtendimus, hanc libertatem non tantum ſervatâ Reipublicæ pace, pietate, & ſummarum poteſtatum jure poſſe, ſed ad hæc omnia conſervandum, etiam debere concedi; nam ubi ex adverſo eandem hominibus adimere laboratur, & diſcrepantium opiniones, non autem animi, qui ſoli peccare poſſunt, in judicium vocantur, ibi in honeſtos exempla eduntur, quæ potius martyria videntur, quæque reliquos magis irritant, & ad miſericordiam, ſi non ad vindictam plus movent, quam terrent; bonæ deinde artes, & fides corrumpuntur, adulatores, & perfidi foventur, & adverſarii triumphant, quod eorum iræ conceſſum ſit, quodque imperium tenentes ſuæ doctrinæ, cujus interpretes habentur, ſectatores fecerint, ex quo fit, ut eorum authoritatem, & jus uſurpare audeant, nec jactare erubeſcant, ſe a Deo immediate electos, & ſua decreta divina, ſummarum autem poteſtatum contrà humana eſſe, quæ propterea divinis, hoc eſt, ſuis decretis, ut cedant, volunt; quæ omnia nemo ignorare poteſt Reipublicæ ſaluti omnino repugnare. Quapropter hic, ut ſupra Cap. XVIII., concludimus nihil reipublicæ tutius, quam ut pietas, & Religio in ſolo Charitatis, & Æquitatis exercitio comprehendatur, & jus ſummarum poteſtatum tam circa ſacra, quam profana ad actiones tantum referatur, cæterum unicuique & ſentire, quæ velit, & quæ ſentiat, dicere concedatur.

His, quæ in hoc Tractatu agere conſtitueram, abſolvi. Supereſt tantum expreſſe monere, me nihil in eo ſcripſiſſe, quod non libentiſſime examini, & judicio ſummarum Poteſtatum Patriæ meæ ſubjiciam: Nam ſi quid horum, quæ dixi, patriis legibus repugnare, vel communi ſaluti obeſſe judicabunt, id ego indictum volo: ſcio me hominem eſſe, & errare potuiſſe; ne autem errarem, ſedulo curavi, & apprime, ut quicquid ſcriberem, legibus patriæ, pietati, boniſque moribus omnino reſponderet.

FINIS.

ADNOTATIONES AD TRACTATUM THEOLOGICO-POLITICUM

ADNOTATIONES AD TRACTATUM THEOLOGICO-POLITICUM.

AD CAPUT I.

Adnotatio I. ad pag. 15, lin. 10 (נביא nabi):

Verborum tertia radicalis, ſi ex iis est, quæ Quieſcentes vocantur, ſolet omitti, et ejus loco ſecunda thematis litera duplicari, ut ex קָלָה, omiſſo ה quieſcente, fit קוֹלֵל et exinde קוֹל, et ex נָבָא fit נוֹבֵב, unde נִיב שפתים *loquela* sive *oratio;* sic ex בזא fit בוז vel בוז (בלה בלל בלעל : חמה חמם : שנה משנה שנג שונ). Optime igitur R. Schelomo Jarghi hoc verbum נָבָא interpretatus eſt; ſed male ab Aben Hgezra, qui linguam Hebraicam non adeo exacte novit, carpitur. Præterea notandum, nomen נבואה *prophetia* univerſale eſſe et omne prophetandi genus comprehendere, reliqua autem nomina ſpecialiora eſſe, et maxime hoc vel illud prophetandi genus reſpicere, quod doctis notum eſſe credo ⟨, want zij betekenen niet anders⟩.

Adnotatio II. ad pag. 16, lin. 7 (ejus tamen propagatores non possunt vocari Prophetae):

Hoc eſt, Dei interpretes. Nam interpres Dei is eſt, qui Dei decreta ipſi revelata aliis interpretatur, quibus eadem revelata non ſunt, quique in iiſdem amplectendis ſola prophetæ autoritate et fide, quæ ipſi habetur, nituntur. Quod ſi homines, qui prophetas audiunt, prophetæ fierent, ſicut ii philoſophi fiunt, qui philoſophos audiunt, tunc propheta non eſſet divinorum decretorum interpres, quandoquidem ejus auditores, non ipſius prophetæ teſtimonio, et autoritate, ſed ipſa divina revelatione, et interno teſtimonio ut ipſe, niterentur. Sic ſummæ poteſtates ſui imperii juris interpretes ſunt, quia leges ab ipſis latæ ſola ipſarum ſummarum poteſtatum autoritate defenduntur, et earum ſolo teſtimonio nituntur.

Adnotatio III. ad pag. 27, lin. 20 (quam quod Prophetae virtutem singularem et ſupra communem habebant):

Quamvis quidam homines quædam habeant, quæ natura aliis non impertit, non tamen humanam naturam excedere dicuntur, niſi ea, quæ ſingulariter habent, talia ſint, ut ex definitione humanæ naturæ percipi nequeant. E. g. gigantis magnitudo rara eſt, at tamen humana. Carmina præterea ex tempore componere pauciſſimis datur, et nihilominus humanum eſt ⟨et il ſ'en trouve qui en font aiſément⟩, ut etiam quod oculis apertis aliquis res quaſdam adeo vivide imaginetur, ac ſi eaſdem coram ſe haberet. At ſi quis eſſet, qui aliud percipiendi medium, aliaque cognitionis fundamenta haberet, is ſane humanæ naturæ limites tranſcenderet.

AD CAPUT III.

Adnotatio IV. ad pag. 48, lin. 8 (Patriarchis):

Geneſ. cap. 15. narratur, quod Deus Abrahamo dixerit, ſe ipſius eſſe defenſorem, et remunerationem daturum amplam admodum; ad quae Abrahamus ⟨repartit⟩, ſibi nihil, quod alicujus poſſet momenti eſſe, expectandum, quia provecta jam ſenectute orbus erat.

Adnotatio V. ad pag. 48, lin. 20 (vitæ securitas):

Ad vitam æternam non ſufficere V. T. mandata obſervare, patet ex Marc. c. 10. vſ. 21.

AD CAPUT VI.

Adnotatio VI. ad pag. 84, lin. 24 (Cum Dei exiſtentia non ſit per se nota):

De Dei exiſtentia, et conſequenter de omnibus dubitamus, quamdiu ipſius Dei non claram et diſtinctam, ſed confuſam habemus ideam. Nam ut ille, qui naturam trianguli non recte novit, neſcit ejus tres angulos æquales eſſe duobus rectis, ſic is, qui naturam divinam confuſe concipit, non videt, quod ad Dei naturam pertineat exiſtere. At ut Dei natura clare, et diſtincte a nobis poſſit

concipi, neceſſe eſt, ut ad quaſdam notiones ſimpliciſſimas, quas communes vocant, attendamus, et cum iis illa, quæ ad divinam naturam pertinent, concatenemus, atque tum primum perſpicuum nobis fit, Deum neceſſario exiſtere, et ubique eſſe, tumque ſimul apparet, omnia, quæ concipimus, Dei naturam in ſe involvere, perque eandem concipi, et denique omnia illa vera eſſe, quæ adæquate concipimus. Sed de his vide prolegomenon libri, cui titulus eſt *principia philoſophiæ more geometrico demonſtrata.*

AD CAPUT VII.

Adnotatio VII. ad pag. 107, lin. 1 (ut impoſſibile ſit, talem invenire methodum):

Nobis ſcilicet, qui huic linguæ non aſſuevimus, et ejuſdem phraſeologiam deſideramus.

Adnotatio VIII. ad pag. 111, lin. 12 (conceptum):

Per res perceptibiles non illas tantum intelligo, quæ legitime demonſtrantur, ſed etiam illas, quæ morali certitudine amplecti, et ſine admiratione audire ſolemus, tametſi demonſtrari nequaquam poſſint. Euclidis propoſitiones a quovis percipiuntur, priusquam demonſtrantur. Sic etiam hiſtorias rerum tam futurarum quam præteritarum, quæ humanam fidem non excedunt, ut etiam jura, inſtituta, et mores, perceptibiles voco, et claros, tametſi nequeunt mathematice demonſtrari. Cæterum hieroglyphica, et hiſtorias, quæ fidem omnem excedere videntur, imperceptibiles dico; et tamen ex his plura dantur, quæ ex noſtra methodo inveſtigari poſſunt, ut mentem autoris percipiamus.

AD CAPUT VIII.

Adnotatio IX. ad pag. 120, lin. 1 (mons Morya):

Nempe ab hiſtorico, non ab Abrahamo; nam ait, locum, qui hodie dicitur, *in monte Dei revelabitur*, ab Abrahamo vocatum fuiſſe, *Deus providebit.*

Adnotatio X. ad pag. 122, lin. 5 (subegit):

A quo tempore uſque ad Jehorami regnum, quo ab eo diſceſſerunt (2. Reg. cp. 8. vſ. 20.), Idumæa reges non habuit, ſed præſides a Judæis conſtituti regis locum ſupplebant; vid. 1. Reg. cp. 22. vſ. 48.; et ideo Idumææ præſes (2. Reg. cp. 3. vſ. 9.) *rex* appellatur. An autem ultimus Idumæorum regum regnare inceperit, antequam Saul rex creatus fuerit, an vero Scriptura in hoc Geneſeos capite reges ſolummodo, qui invicti ⟨en glorieus⟩ obierint, tradere voluerit, ambigi poteſt. Cæterum ii plane nugantur, qui Moſen, qui divinitus Hebræorum imperium a monarchico omnino abhorrens inſtituit, ad regum Hebræorum catalogum referre volunt.

AD CAPUT IX.

Adnotatio XI. ad pag. 129, lin. 26 (exceptis):

E. g. 2. Reg. cap. 18. vſ. 20. legitur in ſecunda perſona אָמַרְתָּ *dixiſti, ſed ore tenus, etc.*; Eſaiæ autem cap. 36. verſ. 5. אָמַרְתִּי *ego dixi, certe verba ſunt, opus eſſe ad bellum conſilio et fortitudine.* Deinde vſ. 22. legitur וְכִי תֹאמְרוּן *ſed forſan dicetis*, in plurali, quod in Eſaiæ exemplari in ſingulari numero reperitur. Præterea in Eſaiæ textu non leguntur hæc (ex vſ. 32. citato capite) verba אֶרֶץ זַיִת יִצְהָר וּדְבַשׁ וְחָיוּ וְלֹא תָמֻתוּ וְאַל־תִּשְׁמְעוּ אֶל־חִזְקִיָּהוּ ⟨c'eſt pourquoy je ne doute pas que ce ne ſoient des paroles ſuppoſées⟩ et ad hunc modum multæ aliæ variæ lectiones reperiuntur, ex quibus quænam præ cæteris eligenda ſit, nemo determinabit.

Adnotatio XII. ad pag. 129, lin. 32 (mirifice mutata):

E. g. 2. Sam. cap. 7. vſ. 6 legitur וָאֶתְהַלֵּךְ בְּאֹהֶל וּבְמִשְׁכָּן *et continuo vagavi cum tentorio et tabernaculo;* 1. Paral. autem cap. 17. vſ. 5. וָאֶהְיֶה מֵאֹהֶל אֶל־אֹהֶל וּמִמִּשְׁכָּן *et eram de tentorio in tentorio et de tabernaculo*, mutato ſcilicet מִתְהַלֵּךְ in מֵאֹהֶל, בְּאֹהֶל in אֶל־אֹהֶל, et בְּמִשְׁכָּן in מִמִּשְׁכָּן. Deinde vſ. 10. cit. loci Samuëlis legitur לְעַנּוֹתוֹ *ad affligendum eum*, et Paralip. cit. cap. vſ. 9. לְבַלּוֹתוֹ

ad conterendum eum. Et ad hunc modum plures, et alias majoris momenti, diſcrepantias unuſquiſque, qui plane cæcus non eſt nec omnino inſanit, obſervabit, qui hæc capita ſemel legerit.

Adnotatio XIII. ad pag. 130, lin. 14 (Quod tempus neceſſario referendum eſt ad aliud):

Quod hic textus nullum aliud tempus reſpiciat, quam illud, quo Joſephus fuit venditus, non tantum ex ipſius orationis contextu conſtat, ſed etiam ex ipſa ipſius Judæ ætate colligitur, qui tum temporis vigeſimum ſecundum ætatis annum ad ſummum agebat, ſi ex ipſius præcedenti hiſtoria calculum facere licet. Nam ex cap. 29. v. ultimo Geneſeos apparet, quod Juda natus fuerit anno decimo, a quo Jacobus patriarcha ſervire incepit Labano, Joſephus autem decimo quarto. Cum itaque ipſe Joſephus, cum venderetur, ætatis decimum ſeptimum egerit annum, ergo Judas tum temporis annos viginti et unum natus erat, non amplius. Qui igitur hanc Judæ diuturnam domo abſentiam ante Joſephi venditionem contigiſſe credunt, ſibi blandire ſtudent, et de Scripturæ divinitate magis ſolliciti, quam certi ſunt.

Adnotatio XIV. ad pag. 131, lin. 9 (et contra Dinam vix septem fuiſſe annorum):

Nam quod quidam putant, Jacobum 8. vel 10. annos inter Meſopotamiam, et Bet el peregrinaviſſe, ſtultitiam redolet, quod pace Aben Hgezræ dixerim. Nam non tantum propter deſiderium, quo ſine dubio tenebatur, videndi provectiſſimæ ætatis parentes, ſed etiam et præcipue, ut votum ſolveret, quod voverat, cum fratrem fugeret (vide Gen. cap. 28. v. 10. et cap. 31. vſ. 13. et cap. 35. vſ. 1.), quantum potuit, feſtinavit, ad quod etiam ſolvendum Deus ipſum monuit (Geneſ. cap. 31. vſ. 3. et 13.) et auxilium ſuum, quo in patriam duceretur, promiſit. Quod ſi tamen hæc conjecturæ potius, quam rationes videntur, age concedamus, Jacobum 8. vel. 10., et ſi placet plures

inſuper annos brevi hoc itinere, pejori fato, quam Uliſſem actum, conſumpſiſſe. Hoc certe negare non poterunt, quod Binjamin in ultimo hujus peregrinationis anno natus fuerit; hoc eſt, ex eorum ſententia ac hypotheſi, anno nativitatis Joſephi decimo quinto, aut decimo ſexto, aut circiter. Nam Jacobus anno a nativitate ipſius Joſephi septimo Labano valedixit. At ex anno 17°. ætatis Joſephi uſque ad annum, quo ipſe patriarcha Egyptum peregre ivit, non plures, quam viginti duo anni numerantur, ut in hoc ipſo capite oſtendimus; adeoque Binjamin eodem tempore, quo ſcil. Egyptum profectus eſt, viginti tres, aut viginti quatuor annos ad ſummum habebat, quo ætatis flore nepotes eum habuiſſe conſtat (vide Gen. cap. 46. v. 21., quem confer cum v. 38. 39. 40. cap. 26. Num. et cum v. 1. et ſeq. cap. 8. l. 1. Paral.). Nam Belah Benjamini primogenitus duos jam filios, Ard et Nahgaman, genuerat. Quod ſane non minus a ratione alienum eſt, quam statuere, quod Dina ſeptennia vim paſſa fuerit, et reliqua, quæ ex hujus hiſtoriæ ordine deduximus. Atque adeo apparet, homines imperitos, dum nodos ſolvere ſtudent, in alios incidere, remque magis intricare, et dilacerare.

Adnotatio XV. ad pag. 131, lin. 28 (narrare incipit):

⟨C'eſt à dire en d'autres termes, et dans un autre ordre qu'ils ne ſe trouvent au livre de Joſué.⟩

Adnotatio XVI. ad pag. 132, lin. 12 (Hotniel filius Kenaz judicavit):

Rabbi Levi ben Gerſon, et alii credunt hos quadraginta annos, quos Scriptura ait in libertate transactos, initium tamen ſumere ab obitu Joſuæ; atque adeo 8 præcedentes annos, quibus populus in ditione Kuſan Riſhgataim fuit, ſimul comprehendere; et 18 ſequentes etiam ad cenſum 80 annorum, quibus Ehud et Samgar judicaverunt, adducendos; et ſic reliquos ſervitutis annos ſub eos, quos Scriptura in libertate transactos fuiſſe teſtatur, ſemper comprehendi credunt. Sed quia Scriptura expreſſe, quot annos

Hebræi in ſervitute, quotque in libertate fuerint, numerat, et cap. 2. vſ. 18. expreſſe narrat Hebræorum res viventibus judicibus ſemper floruiſſe, apparet omnino, Rabinum iſtum, virum alias eruditiſſimum, et reliquos, qui ejus veſtigia ſequuntur, dum ſimiles nodos ſolvere ſtudent, Scripturam magis corrigere, quam explicare. Quod ii etiam faciunt, qui ſtatuunt, Scripturam in communi illa annorum ſupputatione non niſi politiæ Judaicæ tempora indicare voluiſſe; anarchiarum autem ⟨(ils les appellent ainſi en haine de l'Eſtat Populaire)⟩ et ſervitutum, utpote infauſta, et regni veluti interſtitia, ad communem annorum cenſum adducere non potuiſſe. ⟨Car de dire que les Hebreux n'ayent pas voulu marquer dans leurs Annales les temps de la * * * * * de leur Republique, à cauſe que c'eſtoient des temps de malheur et comme d'interregne, ou qu'ils ayent rayé de leurs Annales les années de servitude, si ce n'eſt une calomnie c'eſt une fiction chimerique et une pure absurdité.⟩ Nam Scriptura quidem anarchiæ tempora ſilentio præterire, at ſervitutis non minus, quam libertatis annos tradere, nec annalibus, ut ſomniant, expungere ſolet. Quod autem Hgezra ⟨(qui eſt l'Eſcrivain de ces livres ainſi que nous l'avons fait voir)⟩ lib. 1. Regum ⟨au chapitre 6.⟩ omnes abſolute annos ab exitu Ægypti ⟨jusqu'à la quatriesme année du regne de Salomon⟩ communi illo annorum numero comprehendere voluerit, adeo manifeſta res eſt, ut nemo Scripturæ peritus unquam de ea ambegerit. Nam, ut jam ipſius textus verba omittam, ipſa Davidis Genealogia, quæ in fine libri Ruth, et 1. Paralip. cap. 2. traditur, vix annorum ſummam adeo magnam ⟨à ſçavoir à 480.⟩ patitur. Nam Naghſon anno 2. ab exitu Ægypti princeps tribus Judæ erat (vid. Num. 7. vſ. 11. et 12.), adeoque in deſerto obiit ⟨avec tous ceux qui ayant atteint l'âge de vingt ans eſtoient capables de porter les armes⟩ , et filius ejus Salma cum Joſua Jordanem tranſiit. At is Salmon ſecundum illam Davidis Genealogiam Davidis atavus fuit. ⟨Ainsi, il n'eſt pas neceſſaire de feindre que ce Shalma fût du moins âgé de quatrevingts onze ans lorsqu'il engendra Bohgar, et que celuy-cy en eût autant

à la naiſſance de David. Car David (ſuppoſé que l'an 4. du regne de Salomon fût au rapport du chapitre 6. du 1. liv. des Rois, le 480. depuis la ſortie d'Egypte) David naſquit à ce compte là, l'an 366. apres le paſſage du Jourdain.〉 Si ab hac 480 annorum ſumma 4 regni Salomonis, et 70 vitæ Davidis, et 40, qui in deſertis transacti ſunt, auferantur, reperietur, Davidem natum fuiſſe anno 366. a tranſitu Jordanis, atque 〈partant ſuppoſé que Shalma, ayeul de David naſquit au paſſage meſme du Jourdain,〉 adeo neceſſe eſſe, ut 〈ce Shalma, Bohgar, Obed, & Jeſſai,〉 ipſius pater, avus, abavus, atque atavus liberos 〈ſucceſſivement〉 genuerint 〈dans leur extréme vieilleſſe〉, cum unuſquiſque eorum 90 annorum eſſet〈; & par conſequent à peine ſe trouveroit-il depuis la ſortie d'Egypte juſqu'à l'an 4. du Regne de Salomon 480. ans, ſi l'Eſcriture ne l'avoit dit expreſſément〉.

Adnotatio XVII. ad pag. 132, lin. 28 (Samſon judicavit):
Samſon natus eſt, postquam Philiſtæi Hebræos ſubegerant. 〈On peut douter ſi ces vingt ans ſe doivent rapporter aux années de liberté, ou s'ils ſont compris dans les 40. qui precedent immediatement, pendant leſquels le peuple fut ſous le joug des Philiſtins. Pour moy j'avouë que j'y voy plus de vray-ſemblance, & qu'il eſt plus croyable que les Hebreux recouvrerent leur liberté, lors que les plus conſiderables d'entrè les Philiſtins perirent avec Samſon. Auſſi n'ay-je rapporté ces 20. ans de Samſon à ceux pendant leſquels dura le joug des Philiſtins, que par ce que Samſon naſquit depuis que les Philiſtins eurent ſubjugué les Hebreux, outre qu'au traité du Sabbat, il eſt fait mention d'un certain livre de Jeruſalem, où il eſt dit que Samſon jugea le peuple 40 ans; mais la queſtion n'eſt pas de ces années ſeulement.〉

Adnotatio XVIII. ad pag. 135, lin. 8 (poſſimus):
Alias Scripturæ verba corrigunt potius, quam explicant.

Adnotatio XIX. ad pag. 136, lin. 7 (nempe Kirjat Jeharim):
Kirjat Jehgarim vocatur etiam Bahgal Jehuda, unde Kimchi et alii putant, Bahgale Jehuda, quod hic tranſtuli *ex populo Jehudæ,*

nomen eſſe oppidi; ſed falluntur, quia בַּעֲלִי pluralis eſt numeri. Deinde, ſi hic Samuëlis textus cum eo, qui eſt in libr. 1. Paralip., conferatur, videbimus, quod David non ſurrexerit, et exiverit ex Bahgal, ſed quod eo iverit. Quod ſi autor 2. Samuëlis libri locum ſaltem indicare ſtuduerit, unde David arcam abſtulit, tunc, ut Hebraice loqueretur, ſic dixiſſet: *et ſurrexit, et profectus eſt David etc. ex Bahgal Judæ, et inde abſtulit arcam Dei.*

Adnotatio XX. ad pag. 136, lin. 12 (manſitque ibi tres annos):

⟨Ceux qui ſe ſont meſlez de commenter ce Texte, l'ont corrigé de cette ſorte: *& Abſalom ſ'enfuit & ſe retira chez Ptolomée fils de Hamihud Roy de Geſur, où il demeura trois ans, & David pleura ſon fils tout le temps, qu'il fut à Geſur.* Mais ſi c'eſt là ce que l'on appelle interpreter, & ſ'il eſt permis de ſe donner cette licence dans l'expoſition de l'Eſcriture, & de tranſpoſer de la ſorte des phraſes tout entieres ſoit en ajoûtant, ou en retranchant quelque choſe, j'avouë qu'il eſt permis de corrompre l'Eſcriture, & de lui donner comme à un morceau de cire autant de formes que l'on voudra.⟩

AD CAPUT X.

Adnotatio XXI. ad pag. 141, lin. 19 (forte poſtquam Judas Machabæus templum reſtauravit):

Oritur hic ſuſpicio, ſiquidem ſuſpicio dici poteſt, quod certum eſt, ex deductione Genealogiæ regis Jechoniæ, quæ traditur cap. 3. l. 1. Paral. et producitur uſque ad filios Eljohgenai, qui decimi tertii ab eo erant ⟨en ligne directe⟩; et notandum, quod Jechonias iſte, cum ei catenæ injectæ ſunt, liberos non habebat, ſed videtur, quod ⟨deux⟩ liberos in carcere genuerit, quantum ex nominibus, quæ iis dedit, conjicere licet. At nepotes, quantum etiam ex eorum nominibus conjicere licet, habuiſſe videtur, poſtquam e carcere liberatus fuit; ac proinde פדיה *Pedaja* (quod ſignificat *Deus liberavit*), qui in hoc capite dicitur

fuiſſe ⟨le Pere de Zorobabel, nâquit⟩ anno 37. aut 38. captivitatis Jechoniæ, hoc eſt 33 annis, antequam Cyrus rex Judæis veniam dedit, et conſequenter Zerubabel, quem Cyrus Judæis præpoſuerat, 13 aut 14 annos ad ſummum natus videtur fuiſſe. Sed hæc potius ſilentio præterire volui ob cauſas, quas temporis [injuriæ et ſuperſtitio regnans] gravitas explicare non ſinit. Sed prudentibus rem indicare ſufficit. Qui ſi hanc Jechoniæ integram progeniem, quæ traditur cap. 3. lib. 1. Paralip. ex vſ. 17. uſque ad finem ipſius capitis, aliqua cum attentione percurrere, et Hebræum textum cum verſione, quæ Septuaginta dicitur, 1
conferre velint, nullo negotio videre poterunt, hos libros poſt ſecundam Urbis reſtaurationem a Juda Machabæo factam reſtitutos fuiſſe, quo tempore Jechoniæ poſteri principatum amiſerant, non antea.

Adnotatio XXII. ad pag. 143, lin. 33 (duceretur): 1

Atque adeo ſuſpicari potuiſſet nemo, ejus prophetiam Jeremiæ prædictioni contradicere, ut ex Joſephi narratione ſuſpicati ſunt omnes, donec ex rei eventu ambos vera prædixiſſe cognoverunt.

Adnotatio XXIII. ad pag. 145, lin. 25 (Nehemiæ):

Hujus libri maximam partem deſumtam eſſe ex libro, quem 2
ipſe Nehemias ſcripſit, teſtatur ipſe hiſtoricus verſ. 1. cap. 1. Sed quæ ex cap. 8. uſque ad verſ. 26. cap. 12. narrantur, et præterea duos ultimos verſus cap. 12., qui Nehemiæ verbis per parentheſin inſeruntur, ab ipſo hiſtorico, qui poſt Nehemiam vixit, additos eſſe dubio caret. 2

Adnotatio XXIV. ad pag. 146, lin. 17 (Hezras):

Hezras avunculus primi ſummi pontificis Joſuæ fuit (vid. Hezr. cap. 7. vſ. 1. et 1. Paral. c. 6. vſ. 13. 14. 15.) et ſimul cum Zorobabele Babylone Hieroſolymam profectus eſt (vide Nehem. cap. 12. vſ. 1.). Sed videtur, quod, cum Judæorum res turbari viderit, Baby-

loniam iterum petierit; quod etiam alii fecerunt, ut patet ex Nehem. cap. 1. vſ. 2.; ibique uſque ad Artaghſaſti regnum manſerit, donec, impetratis, quæ voluerat, ſecundo Hieroſolymam petiit. Nehemias etiam cum Zorobabele Hieroſolymam tempore Cyri petiit; vid. Hezræ cap. 2. vſ. 2. et 63., quem confer cum vſ. 2. cap. 10., Nehem. et cap. 12. vſ. 1. Nam quod interpretes התרשתא *Hatirſchata legatum* vertunt, nullo id exemplo probant, cum contra certum ſit, quod Judæis, qui aulam frequentare debebant, nova nomina imponebantur. Sic Daniel Belteſatſar, Zerubabel Seſbatſar (vid. Dan. cap. 1. vſ. 7., Hezr. cap. 1. vſ. 8. et cap. 5. vſ. 14.), et Nehemias Hatirſchata vocabatur. At ratione officii ſalutari ſolebat פֶּחָה *procurator ſ. præſes;* vid. Nehem. cap. 5. vſ. 14. et cap. 12. vſ. 26. ⟨Il eſt donc certain qu'Atirſçatha eſt un nom propre, comme Hatſelelphoni, Hatſobeba 1. Paral. 4. vſ. 3. 8. Halloghes. Nehemie 10. vſ. 25. et ainſi du reſte.⟩

Adnotatio XXV. ad pag. 150, lin. 2 (ante tempus Machabæorum nullum canonem Sacrorum Librorum fuiſſe):

Synagoga, quæ dicitur magna, initium non habuit, niſi poſtquam Aſia a Macedonibus ſubacta fuit. Quod autem Maimonides, R. Abraham ben David, et alii ſtatuunt, hujus concilii præſides fuiſſe Hgezram, Daniëlem, Nehemiam, Ghagaeum, Zachariam, etc., ridiculum figmentum eſt, nec alio fundamento nituntur, quam Rabinorum traditione, qui ſcilicet tradunt Perſarum regnum 34 annos ſtetiſſe, non amplius. Nec alia ratione probare poſſunt, decreta magnæ iſtius Synagogæ ſive Synodi, a ſolis Phariſaeis habitæ, ⟨lesquels eſtoient rejettez par les Saducéens,⟩ accepta fuiſſe a Prophetis, qui eadem ab aliis Prophetis accepiſſent, et ſic porro uſque ad Moſen, qui eadem ab ipſo Deo accepiſſet, et poſteris ore, non ſcripto, tradiderit. Sed hæc ea, quâ ſolent, pertinaciâ Phariſaei credant; prudentes autem, qui Conciliorum et Synodorum cauſas, et ſimul Phariſæorum et Tſadducæorum controverſias norunt, facile conjicere poterunt cauſas magnæ illius Synagogæ ſeu Concilii convocandi. Hoc certum eſt illi

concilio nullos interfuiſſe Prophetas, et Phariſæorum decreta, quæ traditiones vocant, ⟨dont on a fait tant de bruit,⟩ auctoritatem ex eodem Concilio accepiſſe.

AD CAPUT XI.

Adnotatio XXVI. ad pag. 151, lin. 29 (arbitramur):

Λογίζομαι vertunt hujus loci interpretes *concludo*, et a Paulo uſurpari contendunt quoquo modo pro συλλογίζομαι, cum tamen λογίζομαι apud Græcos idem valeat ac apud Hebræos חשב *computare, cogitare, exiſtimare*, quâ ſignificatione cum textu Syriaco optime convenit. Syriaca enim verſio (ſi quidem verſio eſt, quod dubitari poteſt, quandoquidem nec interpretem novimus, nec tempus, quo vulgata fuit, et Apoſtolorum lingua vernacula nulla alia fuit quam Syriaca) hunc Pauli textum ſic vertit ܡܬܪܚܓܢܢ ܗܟܝܠ *methrahgenan hachil*, quod Tremellius optime interpretatur *arbitramur igitur*. Nam ܪܚܓܢܐ *rehgjono* nomen, quod ex hoc verbo formatur, ſignificat *arbitratus;* eſt namque ܪܥܘܬܐ *rehgjono* in Hebraeo רְעוּתָא *rehgutha voluntas;* ܡܬܪܚܓܢܢ ergo *volumus* ſeu *arbitramur*.

Adnotatio XXVII. ad pag. 156, lin. 9 (ut tota Chriſti Doctrina):

⟨A ſçavoir celle que Jeſus Chriſt avoit enſeignée ſur la montagne, et dont Saint Matthieu fait mention au chapitre 5. & ſuivans.⟩

AD CAPUT XV.

[*Adnotatio XXVIII. ad pag. 181, lin. 12 (quicquid Scriptura dogmatice docet):*

Vide Interpret. Scripturæ, p. 75.]

[*Adnotatio XXIX. ad pag. 184, lin. 1 (Nempe Samuel):*

Interpr. Script. p. 76.]

[*Adnotatio XXX. ad pag. 188, lin. 20 (hic expreſſe monere volo):*

Interpret. Script. p. 115.]

Adnotatio XXXI. ad pag. 188, lin. 23 (quod simplex obedientia via ad ſalutem ſit)

Hoc eſt, ⟨que nous ne ſçavons pas naturellement,⟩ quod ad ſalutem ſ. beatitudinem ſatis ſit, divina decreta tanquam jura ſeu mandata amplecti, nec opus ſit, eadem ut æternas veritates concipere, non ratio ſed revelatio docere poteſt, ut patet ex demonſtratis Cap. IV.

AD CAPUT XVI.

Adnotatio XXXII. ad pag. 192, lin. 8 (abſque dolo promiſſurum):

In ſtatu civili, ubi communi jure decernitur, quid bonum et quid malum ſit, recte dolus diſtinguitur in bonum et malum. Sed in ſtatu naturali, ubi unuſquiſque ⟨de droit⟩ ſui judex eſt, ſummumque jus habet leges ſibi præſcribendi, et interpretandi, imo etiam, prout ſibi utilius judicat, abrogandi, ibi ſane concipi non poteſt, quemquam dolo malo agere.

Adnotatio XXXIII. ad pag. 195, lin. 4 (ibi enim unuſquisque, ubi velit, liber eſſe poteſt):

In quacunque civitate homo ſit, liber eſſe poteſt. Nam certe homo eatenus liber eſt, quatenus ratione ducitur. At (NB. aliter Hobbeſius) ratio pacem omnino ſuadet; hæc autem obtineri nequit, niſi communia civitatis jura inviolata ſerventur. Ergo, quo homo ratione magis ducitur, id eſt, quo magis eſt liber, eo magis conſtanter civitatis jura ſervabit, et ſummæ poteſtatis mandata, cujus ſubditus eſt, exequetur.

Adnotatio XXXIV. ad pag. 198, lin. 13 (Nemo enim ex natura scit:).

Quod Paulus ait homines eſſe ſine effugio, more humano loquitur. Nam cap. 9. ⟨verſet 18.⟩ ejuſdem Epiſtolæ expreſſe docet, quod Deus, cujus vult, miſeretur, et quem vult indurat, et homines nulla de cauſa inexcuſabiles eſſe, quam quia in Dei poteſtate ita ſunt, ut lutum in poteſtate figuli, qui ex eadem maſſa facit vaſa, aliud ad decus, aliud autem ad dedecus, et non propterea, quod præmoniti ſunt. Quod autem ad legem divinam naturalem attinet, cujus ſummum præceptum eſſe diximus Deum amare, eo ſenſu legem appellavi, quo philoſophi communes naturæ regulas, ſecundum quas omnia ⟨neceſſairement⟩ fiunt, leges vocant. Amor enim Dei non obedientia, ſed virtus eſt, quæ homini, qui Deum recte novit, neceſſario ineſt. At obedientia voluntatem imperantis, non rei neceſſitatem et veritatem reſpicit. Cum autem naturam Dei voluntatis ignoremus, et contra certo ſciamus, quidquid fit, ex ſolâ Dei potentiâ fieri, nequaquam niſi ex revelatione ſcire poſſumus, an Deus aliquo honore coli velit ab hominibus tanquam princeps. Adde quod jura divina nobis ut jura ſeu inſtituta videri oſtenderimus, quamdiu eorum cauſam ignoramus; hac autem cognitâ illico jura eſſe deſinunt, atque eadem ut æternas veritates, non ut jura amplectimur, hoc eſt, obedientia illico in amorem tranſit, qui ex vera cognitione tam neceſſario oritur ut ex ſole lumen. Ex rationis igitur ductu Deum quidem amare, ſed non obedire ei poſſumus, quandoquidem nec jura divina, quamdiu eorum cauſam ignoramus, ut divina amplecti, nec Deum jura ut principem conſtituentem concipere ratione poſſumus.

AD CAPUT XVII.

Adnotatio XXXV. ad pag. 201, lin. 27 (ut nihil in poſterum poſſent):

Suſcepere duo manipulares imperium populi Romani transferendum, et tranſtulerunt. Tacit. 1. Hiſtor. libro.

Adnotatio XXXVI. ad pag. 207, lin. 14 (vide Numeri. cap. 11. verſ. 28.):

In hoc loco ⟨dans les Nombres⟩ accuſantur duo, ⟨dont les noms ſont eſcrits au verſet 28. du chapitre 11. de ce livre,⟩ quod in caſtris prophetaverint, ⟨la nouvelle en vint auſſi-tôt à Moyſe,⟩ et Joſua illos aſſervandos cenſet; quod non feciſſet, ⟨& que l'on n'eût eu garde de rapporter à Moyſe comme une action criminelle,⟩ ſi unicuique, injuſſu Moſis, divina reſponſa populo dare licuiſſet. At Moſi reos abſolvere placuit, et Joſuam increpat, quod ipſi ſuaderet jus ſuum regium perſequi eo tempore, quando ipſum tantum regnandi tædium tenebat, ut maluerit mori, quam ſolus regnare, ut patet ex vſ. 14. ⟨& 15.⟩ ejuſdem capitis. Sic enim Joſuæ reſpondit, *Excandeſciſne meâ de cauſâ? Utinam omnis Dei populus Propheta eſſet;* hoc eſt, ⟨*voudrois tu qu'il n'y eût que moy à regner; pour moy, je ſouhaitterois,*⟩ *utinam ad id rediret jus Deum conſulendi, ut regnum apud ipſum populum eſſet* ⟨*& me laiſſaſſent aller*⟩. Joſua itaque non jus ⟨et l'autorité⟩, ſed temporis rationem ignoravit, et ideo a Moſe caſtigatur, ſicut Abiſæus a Davide, cum regem monuit, ut Shimhgi, qui certe reus ⟨leze⟩ majeſtatis erat, mortis damnaret; vid. 2. Sam. cap. 19. vſ. 22. 23.

Adnotatio XXXVII. ad pag. 208, lin. 6 (Qua de re vide Num. cap. 27. verſ. 21.):

Vſ. 19. et 23. hujus (quos mihi videre contigit) male interpretes vertunt. Nam vſ. 19. et 23. non ſignificat, quod ei præcepta dedit, aut præceptis inſtruxit, ſed quod Joſuam principem creaverit ſeu conſtituerit, quod in Scriptura frequens eſt, ut Exodi cap. 18. vſ. 23., 1. Sam. cap. 13. vſ. 14., Joſ. cap. 1. vſ. 9., et 1. Sam. cap. 25. vſ. 30., etc.

⟨Plus les interpretes ſ'efforcent de rendre mot à mot le verſet 19. & le 23. de ce Chapitre, moins ils le rendent intelligible, et je ſuis aſſeuré que tres peu de perſonnes en entendent le veritable ſens; car la pluspart ſe figurent que Dieu commande à Moyſe au verſet 19.

d'inſtruire Joſué en preſence de l'Aſſemblée. Et au verſet 23. qu'il luy impoſa les mains, et l'inſtruiſit; ne prenant pas garde que cette façon de parler eſt fort en uſage chez les Hebreux pour declarer que l'election du Prince eſt legitime, & qu'il eſt confirmé dans ſa charge. C'eſt ainſi que parle Jetro en conſeillant à Moyſe de choiſir des Coadjuteurs qui l'aidaſſent à juger le Peuple, *ſi tu fais cecy* (dit-il) *alors Dieu te commandera*, comme s'il diſoit que ſon autorité ſera ferme, & qu'il pourra ſubſiſter, touchant quoy voyez l'Exode Chapitre 18. verſet 23. & le 1. liv. de Samuel chapitre 13. verſet 15. et le chapitre 25. verſet 30. & ſur tout le chapitre 1. de Joſué au verſet 9. où Dieu luy dit, *ne t'ay-je pas commandé, prends courage, & montre toy homme de cœur*, comme ſi Dieu luy diſoit, *n'eſt ce pas moy qui t'ay conſtitué Prince; ne t'eſpouvante donc de rien, car je ſeray par tout avec toy.*⟩

Adnotatio XXXVIII. ad pag. 210, lin. 25 (Nec alium judicem praeter Deum noſcere tenebatur):

Magnum, quod vulgo vocant, Sanhedrin ⟨of grote vergaderinge⟩ fingunt Rabini a Moſe fuiſſe inſtitutum; nec Rabini ſoli, ſed plurimi inter Chriſtianos, qui cum Rabinis ineptiunt. Moſes quidem ſibi 70 coadjutores elegit, qui cum ipſo reipublicæ curam haberent, quia ſolus ſuſtinere non poterat onus totius populi; ſed nullam legem unquam tulit de inſtituendo concilio ſeptuagintavirali, ſed contra juſſit, ut unaquæque tribus in urbibus, quas Deus ipſi dederat, judices conſtitueret, qui ſecundum leges ab ipſo latas lites dirimerent ⟨& de punir les delinquants⟩ et ſi contingeret, ut ipſi judices de jure dubitarent, ad ſummum pontificem (qui ſcilicet legum ſummus interpres), vel judicem, cui eo tempore ſubordinati eſſent (nam is jus habebat pontificem conſulendi) adirent, ut juxta pontificis explicationem litem dirimerent. Quod ſi contingeret, ut ſubordinatus ⟨of mindere⟩ judex contenderet ſe non teneri ex mente ſummi pontificis, quam ab ipſo vel ſumma ejus poteſtate accepit, ſententiam ferre, mortis damnabatur; nempe a ſummo judice, qualis is eo tempore eſſet, a

quo ſubordinatus judex conſtitutus fuerat; vid. Deuter. cap. 17. vſ. 9. Videlicet vel ut Joſua, totius populi Iſraëlitici ſummus imperator, vel ut unius tribus princeps, penes quem poſt factam diviſionem jus fuit pontificem de rebus ſuæ tribus conſulendi, de bello et pace diſcernendi, urbes muniendi, judices conſtituendi ⟨dans ſes villes, lesquels ne fuſſent ſubordonnez qu'à luy⟩, etc., vel ut rex, in quem omnes, vel aliquot tribus jus ſuum tranſtulerant. Ad hoc vero confirmandum plura afferre poſſem ex hiſtoriis teſtimonia, ſed ex multis unum, quod præcipuum videtur, afferam. Cum Propheta Silonita Jeroboamum regem elegit, eo ipſo jus ipſi dedit pontificem conſulendi, judices conſtituendi, et abſolute omne jus, quod Reghabaam in duas tribus retinuit, id omne Jeroboam in decem obtinuit. Quare eodem jure, quo Jehoſaphath Hieroſolymæ (vid. 2. Paralip. cap. 19. vſ. 8. ſeqq.), idem Jeroboam in ſua regia ſummum ſui imperii concilium conſtituere poterat. Nam certum eſt, quod Jeroboam, quatenus ex mandato Dei rex erat, et conſequenter ejus ſubditi non tenebantur ex lege Moſis, coram Reghabaamo, cujus ſubditi non erant, judice ſtare, et multo minus judicio Hieroſolymitano a Reghabaamo conſtituto eique ſubordinato. Prout igitur Hebræorum imperium diviſum fuit, tot ſuprema concilia ⟨differentes, & independentes les unes des autres⟩ in eodem fuerunt. Qui vero ad varium Hebræorum ſtatum non attendunt, ſed diverſos eorum ſtatus in unum confundunt, ⟨ſi ce n'eût eſté qu'une mesme choſe,⟩ multis modis intricantur.

AD CAPUT XIX.

Adnotatio XXXIX. ad pag. 238, lin. 26 (et iure contra eundem agere):

Hic apprime ad illa attendendum eſt, quæ Cap. XVI. de jure diximus.

TRACTATUS POLITICUS

TRACTATUS POLITICUS;

In quo demonstratur, quomodò Societas, ubi Imperium Monarchicum locum habet, ſicut & ea, ubi Optimi imperant, debet inſtitui, ne in Tyrannidem labatur, & ut Pax Libertasque civium inviolata maneat.

Auctoris epiſtola ad Amicum, quæ Præfationis loco huic Tractatui Politico aptè præfigi, & inſervire poterit.

AMice dilecte, Grata tua mihi heri tradita eſt. Gratias pro curâ tam diligenti, quam pro me geris, ex animo ago. Hanc occaſionem, &c. non prætermitterem, niſi in quâdam re eſſem occupatus, quam utiliorem judico, quæque tibi, ut credo, magis arridebit, nempe in Tractatu Politico concinnando, quem ante aliquod tempus, te auctore, inchoavi. Hujus Tractatûs Capita ſex jam ſunt abſoluta. Primum *ad ipſum opus Introductionem quaſi continet:* ſecundum *tractat de Jure naturali:* tertium *de Jure Summarum Poteſtatum:* quartum *quænam Negotia Politica a Summarum Poteſtatum gubernatione pendeant:* quintum, *quidnam ſid illud extremum, & ſummum, quod Societas poteſt conſiderare;* & ſextum, *quâ ratione Imperium Monarchicum debeat inſtitui, ne in Tyrannidem labatur. Impræſentiarum caput* ſeptimum *tracto, in quo omnia præcedentis ſexti capitis membra, ordinem benè ordinatæ Monarchiæ concernentia, Methodicè demonſtro. Poſtea ad* Ariſtocraticum & Populare Imperium, *denique ad Leges, aliaſque particulares Quæſtiones, Politicam ſpectantes, tranſibo. Hiſce vale, &c.*

Patet hinc Auctoris Scopus; ſed morbo impeditus, & morte abreptus hoc opus non ulteriùs, quàm ad finem Ariſtocratiæ, perducere valuit, quemadmodum Lector ipſe experietur.

TRACTATUS POLITICUS;

In quo demonstratur, quomodò Societas, ubi Imperium Monarchicum locum habet, ſicut et ea, ubi Optimi imperant, debet inſtitui, ne in Tyrannidem labatur, & ut Pax, Libertaſque civium inviolata maneat.

CAPUT I.

§. I. AFfectûs, quibus conflictamur, concipiunt Philoſophi veluti vitia, in quæ homines ſuâ culpâ labuntur; quos propterea ridere, flere, carpere, vel (qui ſanctiores videri volunt) deteſtari ſolent. Sic ergo ſe rem divinam facere, & ſapientiæ culmen attingere credunt, quando humanam naturam, quæ nullibi eſt, multis modis laudare, & eam, quæ reverâ eſt, dictis laceſſere nôrunt. Homines namque, non ut ſunt, ſed, ut eoſdem eſſe vellent, concipiunt: unde factum eſt, ut plerumque pro Ethicâ Satyram ſcripſerint, & ut nunquam Politicam conceperint, quæ poſſit ad uſum revocari, ſed quæ pro Chimærâ haberetur, vel quæ in Utopiâ, vel in illo Poëtarum aureo ſæculo, ubi ſcilicet minimè neceſſe erat, inſtitui potuiſſet. Cùm igitur omnium ſcientiarum, quæ uſum habent, tum maximè Politices Theoria ab ipſius Praxi diſcrepare creditur, & regendæ Reipublicæ nulli minùs idonei æſtimantur, quàm Theoretici, ſeu Philoſophi.

§. II. At Politici contrà hominibus magis inſidiari, quàm conſulere creduntur, & potiùs callidi, quàm ſapientes æſtimantur. Docuit nimirùm eoſdem experientia, vitia fore, donec homines. Huma-

nam igitur malitiam prævenire dum ſtudent, idque iis artibus, quas experentia longo uſu docuit, & quas homines, magis metu, quàm ratione ducti, exercere ſolent, Religioni adverſari videntur, Theologis præcipuè, qui credunt ſummas poteſtates debere negotia publica tractare ſecundum eaſdem Pietatis regulas, quibus vir privatus tenetur. Ipſos tamen Politicos multò feliciùs de rebus Politicis ſcripſiſſe, quàm Philoſophos dubitari non poteſt. Nam quoniam experientiam magiſtram habuerunt, nihil docuerunt, quod ab uſu remotum eſſet.

§. III. Et ſanè mihi planè perſuadeo, experientiam omnia Civitatum genera, quæ concipi poſſunt, ut homines concorditer vivant, & ſimul media, quibus multitudo dirigi, ſeu quibus intra certos limites contineri debeat, oſtendiſſe: ità ut non credam, nos poſſe aliquid, quod ab experientiâ, ſive praxi non abhorreat, cogitatione de hâc re aſſequi, quòd nondum expertum, compertumque ſit. Nam homines ità comparati ſunt, ut extra commune aliquod jus vivere nequeant; jura autem communia, & negotia publica a viris acutiſſimis, ſive aſtutis, ſive callidis inſtituta, & tractata ſunt; adeoque vix credibile eſt, nos aliquid, quod communi Societati ex uſu eſſe queat, poſſe concipere, quod occaſio, ſeu caſus non obtulerit, quodque homines, communibus negotiis intenti, ſuæque ſecuritati conſulentes, non viderint.

§. IV. Cùm igitur animum ad Politicam applicuerim, nihil quòd novum, vel inauditum eſt, ſed tantum ea, quæ cum praxi optimè conveniunt, certâ, & indubitatâ ratione demonſtrare, aut ex ipſâ humanæ naturæ conditione deducere, intendi; & ut ea, quæ ad hanc ſcientiam ſpectant, eâdem animi libertate, quâ res Mathematicas ſolemus, inquirerem, ſedulò curavi, humanas actiones non ridere, non lugere, neque deteſtari, ſed intelligere: atque adeò humanos affectûs, ut ſunt amor, odium, ira, invidia, gloria, miſericordia, & reliquæ animi commotiones, non ut humanæ naturæ vitia, ſed ut proprietates contemplatus ſum, quæ ad ipſam ità pertinent, ut ad naturam aëris æſtus, frigus, tempeſtas, tonitru, & alia hujusmodi, quæ, tametſi incommoda ſunt, neceſſaria tamen ſunt, certaſque habent cauſas, per quas eorum naturam intelligere conamur, &

Mens eorum verâ contemplatione æquè gaudet, ac earum rerum cognitione, quæ ſenſibus gratæ ſunt.

§. V. Eſt enim hoc certum, & in noſtrâ Ethicâ verum eſſe demonſtravimus, homines neceſſariò affectibus eſſe obnoxios, & ità conſtitutos eſſe, ut eorum, quibus malè eſt, miſereantur, & quibus benè eſt, invideant, & ut ad vindictam magis, quàm ad miſericordiam ſint proni, & præterea unumquemque appetere, ut reliqui ex ipſius ingenio vivant, & ut probent, quod ipſe probat, & quod ipſe repudiat, repudient; unde fit, ut cùm omnes pariter appetant primi eſſe, in contentiones veniant, &, quantum poſſunt, nitantur ſe invicem opprimere, &, qui victor evadit, magis glorietur, quòd alteri obfuit, quàm quòd ſibi profuit. Et quamvis omnes perſuaſi ſint, Religionem contrà docere, ut unusquiſque proximum, tanquam ſe ipſum amet, hoc eſt, ut jus alterius perinde, ac ſuum, defendat, hanc tamen perſuaſionem in affectûs parum poſſe oſtendimus. Valet quidem in articulo mortis, quando ſcilicet morbus ipſos affectûs vicit, & homo ſegnis jacet, vel in templis, ubi homines nullum exercent commercium: at minimè in foro, vel in aulâ, ubi maximè neceſſe eſſet. Oſtendimus præterea, rationem multum quidem poſſe affectûs coërcere, & moderari; ſed ſimul vidimus viam, quam ipſa ratio docet, perarduam eſſe; ità ut, qui ſibi perſuadent poſſe multitudinem, vel qui publicis negotiis diſtrahuntur, induci, ut ex ſolo rationis præſcripto vivant, ſæculum Poëtarum aureum, ſeu fabulam ſomnient.

§. VI. Imperium igitur, cujus ſalus ab alicujus fide pendet, & cujus negotia non poſſunt rectè curari, niſi ii, qui eadem tractant, fide velint agere, minimè ſtabile erit; ſed, ut permanere poſſit, res ejus publicæ ità ordinandæ ſunt, ut qui eaſdem adminiſtrant, ſive ratione ducantur, ſive affectu, induci nequeant, ut malè fidi ſint, ceu pravè agant. Nec ad imperii ſecuritatem refert, quo animo homines inducantur ad res rectè adminiſtrandum, modò res rectè adminiſtrentur; animi enim libertas, ſeu fortitudo privata virtus eſt; at imperii virtus ſecuritas.

§. VII. Denique quia omnes homines, ſive Barbari, ſive culti

ſint, conſuetudines ubique jungunt, & ſtatum aliquem civilem formant, ideò imperii cauſas, & fundamenta naturalia non ex rationis documentis petenda, ſed ex hominum communi naturâ, ſeu conditione deducenda ſunt, quod in ſequenti Capite facere conſtitui.

CAPUT II.

§. I. IN noſtro Tractatu Theologico-politico de Jure Naturali, & Civili egimus, & in noſtrâ Ethicâ explicuimus, quid peccatum, quid meritum, quid juſtitia, quid injuſtitia, & quid denique humana libertas ſit. Sed ne ii, qui hunc tractatum legunt, opus habeant ea, quæ ad hunc ipſum tractatum maximè ſpectant, in aliis quærere, ea hic iterum explicare, & apodicticè demonſtrare conſtitui.

§. II. Res quæcunque naturalis poteſt adæquatè concipi, ſive exiſtat, ſive non exiſtat; ut igitur rerum naturalium exiſtendi principium, ſic earum in exiſtendo perſeverantia ex earum definitione non poteſt concludi. Nam earum eſſentia idealis eadem eſt, poſtquam exiſtere inceperunt, quàm antequam exiſterent. Ut ergo earum exiſtendi principium ex earum eſſentiâ ſequi nequit, ſic nec earum in exiſtendo perſeverantia: ſed eâdem potentiâ, quâ indigent, ut exiſtere incipiant, indigent, ut exiſtere pergant. Ex quo ſequitur, rerum naturalium potentiam, quâ exiſtunt, & conſequenter quâ operantur, nullam aliam eſſe poſſe, quàm ipſam Dei æternam potentiam. Nam ſi quæ alia creata eſſet, non poſſet ſeipſam, & conſequenter neque res naturales conſervare; ſed ipſa etiam eâdem potentiâ, quâ indigeret, ut crearetur, indigeret, ut in exiſtendo perſeveraret.

§. III. Hinc igitur, quòd ſcilicet rerum naturalium potentia, quâ exiſtunt, & operantur, ipſiſſima Dei ſit potentia, facilè intelligimus, quid Jus naturæ ſit. Nam quoniam Deus jus ad omnia habet, & jus Dei nihil aliud eſt, quàm ipſa Dei potentia, quatenus hæc abſolutè libera conſideratur, hinc ſequitur, unamquamque rem naturalem tantum juris ex naturâ habere, quantum potentiæ habet ad exiſtendum, & operandum : quandoquidem u-

niuscujuſque rei naturalis potentia, quâ exiſtit, & operatur, nulla alia eſt, quàm ipſa Dei potentia, quæ abſolutè libera eſt.

§. IV. Per Jus itaque naturæ intelligo ipſas naturæ leges, ſeu regulas, ſecundum quas omnia fiunt, hoc eſt, ipſam naturæ potentiam; atque adeò totius naturæ, & conſequenter uniuscujuſque invidui naturale Jus eò uſque ſe extendit, quò ejus potentia; & conſequenter quicquid unusquiſque homo ex legibus ſuæ naturæ agit, id ſummo naturæ jure agit, tantumque in naturam habet juris, quantum potentiâ valet.

§. V. Si igitur cum humanâ naturâ ità comparatum eſſet, ut homines ex ſolo rationis præſcripto viverent, nec aliud conarentur, tum naturæ Jus, quatenus humani generis proprium eſſe conſideratur, ſolâ rationis potentiâ determinaretur. Sed homines magis cæcâ cupiditate, quàm ratione ducuntur, ac proinde hominum naturalis potentia, ſive Jus non ratione, ſed quocunque appetitu, quo ad agendum determinantur, quoque ſe conſervare conantur, definiri debet. Equidem fateor, cupiditates illas, quæ ex ratione non oriuntur, non tam actiones, quàm paſſiones eſſe humanas. Verum quia hîc de naturæ univerſali potentiâ, ſeu Jure agimus, nullam hîc agnoſcere poſſumus differentiam inter cupiditates, quæ ex ratione, & inter illas, quæ ex aliis cauſis in nobis ingenerantur: quandoquidem tam hæ, quàm illæ effectûs naturæ ſunt, vimque naturalem explicant, quâ homo in ſuo eſſe perſeverare conatur. Eſt enim homo, ſive ſapiens, ſive ignarus ſit, naturæ pars, & id omne, ex quo unusquiſque ad agendum determinatur, ad naturæ potentiam referri debet, nempe quatenus hæc per naturam hujus, aut illius hominis definiri poteſt. Nihil namque homo, ſeu ratione, ſeu ſolâ cupiditate ductus, agit, niſi ſecundum leges, & regulas naturæ, hoc eſt *(per Art. 4. hujus Cap.)*, ex naturæ jure.

§. VI. At plerique, ignaros naturæ ordinem magis perturbare, quàm ſequi, credunt, & homines in naturâ veluti imperium in imperio concipiunt. Nam Mentem humanam a nullis cauſis naturalibus ſtatuunt produci, ſed a Deo immediatè creari, a reliquis rebus adeò independentem, ut abſolutam habeat poteſtatem ſeſe

determinandi, & ratione rectè utendi. Sed experientia ſatis ſuperque docet, quòd in noſtrâ poteſtate non magis ſit, Mentem ſanam, quàm Corpus ſanum habere. Deinde quandoquidem unaquæque res, quantum in ſe eſt, ſuum eſſe conſervare conatur, dubitare nequaquam poſſumus, quin, ſi æquè in noſtrâ poteſtate eſſet, tam ex rationis præſcripto vivere, quàm cæcâ cupiditate duci, omnes ratione ducerentur, & vitam ſapienter inſtituerent, quod minimè fit. Nam trahit ſua quemque voluptas. Nec Theologi hanc difficultatem tollunt, qui ſcilicet ſtatuunt hujus impotentiæ cauſam humanæ naturæ vitium, ſeu peccatum eſſe, quod originem a primi parentis lapſu traxerit. Nam ſi etiam in primi hominis poteſtate fuit tam ſtare, quàm labi, & mentis compos erat, & naturâ integrâ, quî fieri potuit, ut ſciens, prudensque lapſus fuerit? At dicunt, eum a Diabolo deceptum fuiſſe. Verum quis ille fuit, qui ipſum Diabolum decepit? quis, inquam, ipſum omnium creaturarum intelligentium præſtantiſſimum adeò amentem reddidit, ut Deo major eſſe voluerit? Nonne enim ſe ipſum, qui Mentem ſanam habebat, ſuumque eſſe, quantum in ſe erat, conſervare conabatur? Deinde quî fieri potuit, ut ipſe primus homo, qui mentis compos erat, & ſuæ voluntatis dominus, ſeduceretur, & mente pateretur capi? Nam, ſi poteſtatem habuit ratione rectè utendi, decipi non potuit: nam, quantum in ſe fuit, conatus eſt neceſſariò ſuum eſſe, Mentemque ſuam ſanam conſervare. Atqui ſupponitur eum hoc in poteſtate habuiſſe: ergo Mentem ſuam ſanam neceſſariò conſervavit, nec decipi potuit. Quod ex ipſius hiſtoriâ falſum eſſe conſtat; ac proinde fatendum eſt, quòd in primi hominis poteſtate non fuerit ratione rectè uti, ſed quòd, ſicuti nos, affectibus fuerit obnoxius.

§. VII. Quòd autem homo, ut reliqua individua, ſuum eſſe, quantum in ſe eſt, conſervare conetur, negare nemo poteſt. Nam ſi hîc aliqua concipi poſſet differentia, inde oriri deberet, quòd homo voluntatem haberet liberam. Sed quò homo a nobis magis liber conciperetur, eò magis cogeremur ſtatuere, ipſum ſeſe neceſſariò debere conſervare, & mentis compotem eſſe, quòd facile unusquiſque, qui libertatem cum contingentiâ non confundit,

mihi concedet. Eſt namque libertas virtus, ſeu perfectio: quicquid igitur hominem impotentiæ arguit, id ad ipſius libertatem referri nequit. Quare homo minimè poteſt dici liber, propterea quòd poteſt non exiſtere, vel quòd poteſt non uti ratione, ſed tantùm quatenus poteſtatem habet exiſtendi, & operandi ſecundum humanæ naturæ leges. Quò igitur hominem magis liberum eſſe conſideramus, eò minùs dicere poſſumus, quòd poſſit ratione non uti, & mala præ bonis eligere; & ideò Deus, qui abſolutè liber exiſtit, intelligit, & operatur, neceſſariò etiam, nempe ex ſuæ naturæ neceſſitate exiſtit, intelligit, & operatur. Nam non dubium eſt, quin Deus eâdem, quâ exiſtit, libertate operetur: ut igitur ex ipſius naturæ neceſſitate exiſtit, ex ipſius etiam naturæ neceſſitate agit, hoc eſt, liberè abſolutè agit.

§. VIII. Concludimus itaque, in poteſtate uniuscujuſque hominis non eſſe ratione ſemper uti, & in ſummo humanæ libertatis faſtigio eſſe; & tamen unumquemque ſemper, quantum in ſe eſt, conari ſuum eſſe conſervare, & (quia unusquiſque tantum juris habet, quantum potentiâ valet), quicquid unusquiſque, ſive ſapiens ſive ignarus conatur, & agit, id ſummo naturæ jure conari, & agere. Ex quibus ſequitur Jus, & inſtitutum naturæ, ſub quo omnes naſcuntur homines, & maximâ ex parte vivunt, nihil, niſi quod nemo cupit, & quod nemo poteſt, prohibere, non contentiones, non odia, non iram, non dolos, nec abſolutè aliquid, quod appetitus ſuadet, averſari. Nec mirum; nam natura non legibus humanæ rationis, quæ non niſi hominum verum utile, & conſervationem intendunt, continetur, ſed infinitis aliis, quæ totius naturæ, cujus homo particula eſt, æternum ordinem reſpiciunt, ex cujus ſolâ neceſſitate omnia individua certo modo determinantur ad exiſtendum, & operandum: Quicquid ergo nobis in naturâ ridiculum, abſurdum, aut malum videtur, id inde eſt, quòd res tantum ex parte novimus, totiusque naturæ ordinem, & cohærentiam maximâ ex parte ignoramus, & quòd, omnia ex præſcripto noſtræ rationis ut dirigerentur, volumus: cum tamen id, quod ratio malum eſſe dictat, non malum ſit reſpectu ordinis, & legum univerſæ naturæ, ſed tantum ſolius noſtræ naturæ legum reſpectu.

§. IX. Præterea ſequitur, unumquemque tamdiu alterius eſſe juris, quamdiu ſub alterius poteſtate eſt, & eatenus ſui juris, quatenus vim omnem repellere, damnumque ſibi illatum ex ſui animi ſententiâ vindicare, & abſolutè, quatenus ex ſuo ingenio vivere poteſt.

§. X. Is alterum ſub poteſtate habet, quem ligatum tenet, vel cui arma, & media ſeſe defendendi, aut evadendi ademit, vel cui metum injecit, vel quem ſibi beneficio ità devinxit, ut ei potiùs, quàm ſibi morem gerere, & potiùs ex ipſius, quàm ex ſui animi ſententiâ vivere velit. Qui primo, vel ſecundo modo alterum in poteſtate habet, ejus tantum Corpus, non Mentem tenet; tertio autem, vel quarto, tam ipſius Mentem, quàm Corpus ſui juris fecit, ſed non niſi durante metu, vel ſpe; hac verò, aut illo adempto manet alter ſui juris.

§. XI. Judicandi facultas eatenus etiam alterius juris eſſe poteſt, quatenus Mens poteſt ab altero decipi: ex quo ſequitur, Mentem eatenus ſui juris omnino eſſe, quatenus rectè uti poteſt ratione. Imò quia humana potentia non tam ex Corporis robore, quàm ex Mentis fortitudine æſtimanda eſt, hinc ſequitur, illos maximè ſui juris eſſe, qui maximè ratione pollent, quique maximè eâdem ducuntur; atque adeò hominem eatenus liberum omnino voco, quatenus ratione ducitur, quia eatenus ex cauſis, quæ per ſolam ejus naturam poſſunt adæquatè intelligi, ad agendum determinatur, tametſi ex iis neceſſariò ad agendum determinetur. Nam libertas *(ut Art. 7. hujus Cap. oſtendimus)* agendi neceſſitatem non tollit, ſed ponit.

§. XII. Fides alicui data, quâ aliquis ſolis verbis pollicitus eſt, ſe hoc, aut illum facturum, quod pro ſuo jure omittere poterat, vel contrà, tamdiu rata manet, quamdiu ejus, qui fidem dedit, non mutatur voluntas. Nam qui poteſtatem habet ſolvendi fidem, is reverâ ſuo jure non ceſſit, ſed verba tantùm dedit. Si igitur ipſe, qui naturæ Jure ſui judex eſt, judicaverit, ſeu rectè, ſeu pravè (nam errare humanum eſt) ex fide datâ plus damni, quàm utilitatis ſequi, ex ſuæ mentis ſententiâ fidem ſolvendam eſſe cenſet, & naturæ Jure *(per Art. 9. hujus Cap.)* eandem ſolvet.

§. XIII. Si duo ſimul conveniant, & vires jungant, plus ſimul poſſunt, & conſequenter plus juris in naturam ſimul habent, quàm uterque ſolus, & quò plures neceſſitudines ſic junxerint ſuas, eò omnes ſimul plus juris habebunt.

§. XIV. Quatenus homines irâ, invidiâ, aut aliquo odii affectu conflictantur, eatenus diverſè trahuntur, & invicem contrarii ſunt, & propterea eò plus timendi, quò plus poſſunt, magiſque callidi, & aſtuti ſunt, quàm reliqua animalia; & quia homines ut plurimum *(ut in Art. 5. præc. Cap. diximus)*, his affectibus naturâ ſunt obnoxii, ſunt ergo homines ex naturâ hoſtes. Nam is mihi maximus hoſtis, qui mihi maximè timendus, & à quo mihi maximè cavendum eſt.

§. XV. Cùm autem *(per Art. 9. hujus Cap.)* in ſtatu naturali tamdiu unusquiſque ſui juris ſit, quamdiu ſibi cavere poteſt, ne ab alio opprimatur, & unus ſolus fruſtrà ab omnibus ſibi cavere conetur, hinc ſequitur, quamdiu jus humanum naturale uniuscujuſque potentiâ determinatur, & uniuscujuſque eſt, tamdiu nullum eſſe, ſed magis opinione, quàm re conſtare, quandoquidem nulla ejus obtinendi eſt ſecuritas. Et certum eſt, unumquemque tantò minùs poſſe, & conſequenter tantò minùs juris habere, quantò majorem timendi cauſam habet. His accedit, quòd homines vix abſque mutuo auxilio vitam ſuſtentare, & mentem colere poſſint; atque adeò concludimus Jus naturæ, quod humani generis proprium eſt, vix poſſe concipi, niſi ubi homines jura habent communia, qui ſimul terras, quas habitare, & colere poſſunt, ſibi vindicare, ſeſeque munire, vimque omnem repellere, & ex communi omnium ſententiâ vivere poſſunt. Nam *(per Art. 13. hujus Cap.)* quò plures in unum ſic conveniunt, eò omnes ſimul plus juris habent; & ſi Scholaſtici hâc de cauſâ, quòd ſcilicet homines in ſtatu naturali vix ſui juris eſſe poſſunt, velint hominem animal ſociale dicere, nihil habeo, quod ipſis contradicam.

§. XVI. Ubi homines jura communia habent, omneſque unâ veluti mente ducuntur, certum eſt *(per Art. 13. hujus Cap.)* eorum unumquemque tantò minùs habere juris, quantò reliqui ſimul ipſo potentiores ſunt, hoc eſt, illum reverâ jus nullum in naturam ha-

bere præter id, quod ipſi commune concedit jus, cæterum quicquid ex communi conſenſu ipſi imperatur, teneri exequi, vel *(per Art. 4. hujus Cap.)* jure ad id cogi.

§. XVII. Hoc jus, quod multitudinis potentiâ definitur, Imperium appellari ſolet. Atque hoc is abſolutè tenet, qui curam Reipublicæ ex communi conſenſu habet, nempe jura ſtatuendi, interpretandi, & abolendi, urbes muniendi, de bello, & pace decernendi, &c. Quòd ſi hæc cura ad Concilium pertineat, quod ex communi multitudine componitur, tum Imperium Democratia appellatur, ſi autem ex quibuſdam tantum ſelectis, Ariſtocratia, & ſi denique Reipublicæ cura, & conſequenter imperium penes unum ſit, tum Monarchia appellatur.

§. XVIII. Ex his, quæ in hoc Capite oſtendimus, perſpicuum nobis fit, in ſtatu naturali non dari peccatum, vel ſi quis peccat, is ſibi, non alteri peccat: quandoquidem nemo Jure naturæ alteri, niſi velit, morem gerere tenetur, nec aliquid bonum, aut malum habere, niſi quod ipſe ex ſuo ingenio bonum, aut malum eſſe, decernit; & nihil abſolutè naturæ Jure prohibetur, niſi quod nemo poteſt *(vid. Art. 5. & 8. hujus Cap.)*. At peccatum actio eſt, quæ jure fieri nequit. Quòd ſi homines ex naturæ inſtituto tenerentur ratione duci, tum omnes neceſſariò ratione ducerentur. Nam naturæ inſtituta Dei inſtituta ſunt *(per Art. 2. & 3. hujus Cap.)*, quæ Deus eâdem, quâ exiſtit, libertate inſtituit, quæque adeò ex naturæ divinæ neceſſitate conſequuntur *(vide Art. 7. hujus Cap.)*, & conſequenter æterna ſunt, nec violari poſſunt. Sed homines maximè appetitu ſine ratione ducuntur, nec tamen naturæ ordinem perturbant, ſed neceſſariò ſequuntur; ac proinde ignarus, & animo impotens non magis ex naturæ Jure tenetur, vitam ſapienter inſtituere, quàm æger tenetur ſano Corpore eſſe.

§. XIX. Peccatum itaque non niſi in Imperio concipi poteſt, ubi ſcilicet quid bonum, & quid malum ſit, ex communi totius imperii jure decernitur, & ubi nemo *(per Art. 16. hujus Cap.)* jure quicquam agit, niſi quod ex communi decreto, vel conſenſu agit. Id enim *(ut in præc. Art. diximus)* peccatum eſt, quod jure fieri nequit, ſive quod jure prohibetur; obſequium autem eſt conſtans voluntas, id

exequendi, quod jure bonum eſt, & ex communi decreto fieri debet.

§. XX. Solemus tamen id etiam peccatum appellare, quod contra ſanæ rationis dictamen fit, & obſequium conſtantem voluntatem moderandi appetitûs ex rationis præſcripto; quod omnino probarem, ſi humana libertas in appetitûs licentiâ, & ſervitus in rationis imperio conſiſteret. Sed quia humana libertas eò major eſt, quo homo magis ratione duci, & appetitûs moderari poteſt, non poſſumus, niſi admodum impropriè, vitam rationalem vocare obſequium, & peccatum id, quod reverâ Mentis impotentia, non autem contra ſe ipſam licentia eſt, & per quod homo ſervus potius, quam liber poteſt dici. *Vide Art. 7. & 11. hujus Cap.*

§. XXI. Verumenimverò, quia ratio pietatem exercere, & animo tranquillo, & bono eſſe docet, quod non niſi in imperio fieri poteſt, & præterea quia fieri nequit, ut multitudo unâ veluti mente ducatur, ſicut in imperio requiritur, niſi jura habeat, quæ ex rationis præſcripto inſtituta ſint, non ergo adeò impropriè homines, qui in imperio vivere conſueverunt, id peccatum vocant, quod contra rationis dictamen fit, quandoquidem optimi imperii jura *(vide Art. 18. hujus Cap.)* ex rationis dictamine inſtitui debent. Cur autem dixerim *(Art. 18. hujus Cap.)* hominem in ſtatu naturali ſibi peccare, ſi quid peccat, de hoc vide Cap. 4. Art. 4. & 5., ubi oſtenditur, quo ſenſu dicere poſſumus, eum, qui imperium tenet, & Jure naturæ potitur, legibus adſtrictum eſſe, & peccare poſſe.

§. XXII. Ad Religionem quod attinet, certum etiam eſt, hominem eò magis eſſe liberum, & ſibi maximè obſequentem, quò Deum magis amat, & animo magis integro colit. Verum quatenus non ad naturæ ordinem, quem ignoramus, ſed ad ſola rationis dictamina, quæ Religionem concernunt, attendimus, & ſimul conſideramus, eadem nobis a Deo, quaſi in nobis ipſis loquente, revelari, vel etiam hæc eadem Prophetis veluti jura fuiſſe revelata, eatenus, more humano loquendo, dicimus hominem Deo obſequi, qui ipſum integro animo amat, & contrà peccare, qui cæcâ cupiditate ducitur; ſed interim memores eſſe debemus, quòd in

Dei poteſtate ſumus, ſicut lutum in poteſtate figuli, qui ex eâdam maſſâ alia vaſa ad decus, alia ad dedecus facit, atque adeò quòd homo contra hæc Dei decreta quidem, quatenus in noſtrâ, vel in Prophetarum Mente tanquam jura inſcripta fuerunt, at non contra æternum Dei decretum, quod in univerſâ naturâ inſcriptum eſt, quodque totius naturæ ordinem reſpicit, quicquam agere poteſt.

§. XXIII. Ut itaque peccatum, & obſequium ſtrictè ſumptum, ſic etiam juſtitia, & injuſtitia non niſi in imperio poſſunt concipi. Nam nihil in naturâ datur, quod jure poſſet dici hujus eſſe, & non alterius; ſed omnia omnium ſunt, qui ſcilicet poteſtatem habent ſibi eadem vindicandi. At in imperio, ubi communi Jure decernitur, quid hujus, quidque illius ſit, ille juſtus vocatur, cui conſtans eſt voluntas tribuendi unicuique ſuum, injuſtus autem, qui contrà conatur id, quod alterius eſt, ſuum facere.

§. XXIV. Cæterùm laudem, & vituperium affectûs eſſe lætitiæ, & triſtitiæ, quos comitatur idea virtutis, aut impotentiæ humanæ tanquam cauſa, explicuimus in noſtrâ Ethicâ.

CAPUT III.

§. I. IMperii cujuscunque ſtatus dicitur Civilis; imperii autem integrum corpus Civitas appellatur, & communia imperii negotia, quæ ab ejus, qui imperium tenet, directione pendent, Respublica. Deinde homines, quatenus ex jure civili omnibus Civitatis commodis gaudent, cives appellamus, & ſubditos, quatenus civitatis inſtitutis, ſeu legibus parêre tenentur. Denique ſtatûs Civilis tria dari genera, nempe Democraticum, Ariſtocraticum & Monarchicum, in Art. 17. Cap. præced. diximus. Jam antequam de unoquoque ſeorſim agere incipiam, illa prius demonſtrabo, quæ ad ſtatum civilem in genere pertinent; quorum ante omnia conſiderandum venit ſummum Civitatis, ſeu ſummarum poteſtatum jus.

§. II. Ex Art. 15. præced. Cap. patet imperii, ſeu ſummarum poteſtatum Jus nihil eſſe præter ipſum naturæ Jus, quod potentiâ, non quidem uniuscujuſque, ſed multitudinis, quæ unâ veluti

mente ducitur, determinatur, hoc eſt, quòd ſicuti unusquiſque in ſtatu naturali, ſic etiam totius imperii corpus, & mens tantum juris habet, quantum potentiâ valet; atque adeò unusquiſque civis, ſeu ſubditus tantò minus juris habet, quantò ipſa Civitas ipſo potentior eſt (*vid. Art.* 16. *præced. Cap.*), & conſequenter unusquiſque civis nihil jure agit, nec habet præter id, quod communi Civitatis decreto defendere poteſt.

§. III. Si Civitas alicui concedat Jus, & conſequenter poteſtatem (nam aliàs per Art. 12. præced. Cap. verba tantùm dedit) vivendi ex ſuo ingenio, eo ipſo ſuo jure cedit, & in eum transfert, cui talem poteſtatem dedit. Si autem duobus, aut pluribus hanc poteſtatem dedit, ut ſcilicet unusquiſque ex ſuo ingenio vivat, eo ipſo imperium diviſit, & ſi denique unicuique civium hanc eandem poteſtatem dedit, eo ipſo ſeſe deſtruxit, nec manet ampliùs Civitas, ſed redeunt omnia ad ſtatum naturalem, quæ omnia ex præcedentibus manifeſtiſſima fiunt; atque adeò ſequitur, nullâ ratione poſſe concipi, quòd unicuique civi ex Civitatis inſtituto liceat ex ſuo ingenio vivere, & conſequenter hoc Jus naturale, quòd ſcilicet unusquiſque ſui judex eſt, in ſtatu civili neceſſariò ceſſat. Dico expreſſè *ex Civitatis inſtituto;* nam Jus naturæ uniuscujuſque (ſi rectè rem perpendamus) in ſtatu civili non ceſſat. Homo namque tam in ſtatu naturali, quàm civili ex legibus ſuæ naturæ agit, ſuæque utilitati conſulit. Homo, inquam, in utroque ſtatu ſpe, aut metu ducitur ad hoc, aut illud agendum, vel omittendum; ſed præcipua inter utrumque ſtatum differentia eſt, quòd in ſtatu civili omnes eadem metuant, & omnibus una, eademque ſecuritatis ſit cauſa, & vivendi ratio; quod ſanè judicandi facultatem uniuscujuſque non tollit. Qui enim omnibus Civitatis mandatis obtemperare conſtituit, ſive ejus potentiam metuit, vel quia tranquillitatem amat, is profectò ſuæ ſecuritati, ſuæque utilitati ex ſuo ingenio conſulit.

§. IV. Præterea concipere etiam non poſſumus, quòd unicuique civi liceat Civitatis decreta, ſeu jura interpretari. Nam ſi hoc unicuique liceret, eo ipſo ſui judex eſſet; quandoquidem unusquiſque facta ſua ſpecie juris nullo negotio excuſare, ſeu adornare

poſſet, & conſequenter ex ſuo ingenio vitam inſtitueret, quod *(per Art. præced.)* eſt abſurdum.

§. V. Videmus itaque, unumquemque civem non ſui, ſed Civitatis juris eſſe, cujus omnia mandata tenetur exequi, nec ullum habere jus decernendi, quid æquum, quid iniquum, quid pium, quidve impium ſit; ſed contrà, quia imperii corpus unâ veluti mente duci debet, & conſequenter Civitatis voluntas pro omnium voluntate habenda eſt, id quod Civitas juſtum, & bonum eſſe decernit, tanquam ab unoquoque decretum eſſe, cenſendum eſt; atque adeò, quamvis ſubditus Civitatis decreta iniqua eſſe cenſeat, tenetur nihilominùs eadem exequi.

§. VI. At objici poteſt, an non contra rationis dictamen eſt, ſe alterius judicio omninò ſubjicere, & conſequenter, an ſtatus civilis rationi non repugnat; ex quo ſequeretur ſtatum civilem irrationalem eſſe, nec poſſe creari niſi ab hominibus ratione deſtitutis, at minimè ab iis, qui ratione ducuntur. Sed quoniam ratio nihil contra naturam docet, non poteſt ergo ſana ratio dictare, ut unusquiſque ſui juris maneat, quamdiu homines affectibus ſunt obnoxii *(per Art.* 15. *præced. Cap.)*, hoc eſt *(per Art.* 5. *Cap.* 1.), ratio hoc poſſe fieri negat. Adde, quòd ratio omninò docet pacem quærere, quæ quidem obtineri nequit, niſi communia Civitatis jura inviolata ſerventur, atque adeò quò homo ratione magis ducitur, hoc eſt *(per Art.* 11. *præced. Cap.)*, quò magis liber eſt, eò conſtantiùs Civitatis jura ſervabit, & ſummæ poteſtatis, cujus ſubditus eſt, mandata exequetur. Ad quod accedit, quòd ſtatus civilis naturaliter inſtituitur ad metum communem adimendum, & communes miſerias propellendum, ac proinde id maximè intendit, quòd unusquiſque, qui ratione ducitur, in ſtatu naturali conaretur, ſed fruſtrà *(per Art.* 15. *præced. Cap.)*: quapropter ſi homini, qui ratione ducitur, id aliquando ex civitatis mandato faciendum eſt, quod rationi repugnare novit, id damnum longè compenſatur bono, quod ex ipſo ſtatu civili haurit: nam rationis etiam lex eſt, ut ex duobus malis minus eligatur, ac proinde concludere poſſumus, neminem quicquam contra ſuæ rationis præſcriptum agere, quatenus id agit, quod jure Civi-

tatis faciendum eſt: quod nobis faciliùs unusquiſque concedet, poſtquam explicuerimus, quò uſque Civitatis potentia, & conſequenter Jus ſe extendit.

§. VII. Nam conſiderandum primùm venit, quòd ſicuti in ſtatu naturali *(per Art.* 11. *præced. Cap.)* ille homo maximè potens, maximeque ſui juris eſt, qui ratione ducitur, ſic etiam illa Civitas maximè erit potens, & maximè ſui juris, quæ ratione fundatur, & dirigitur. Nam Civitatis Jus potentiâ multitudinis, quæ unâ veluti mente ducitur, determinatur. At hæc animorum unio concipi nullâ ratione poſſet, niſi Civitas id ipſum maximè intendat, quod ſana ratio omnibus hominibus utile eſſe docet.

§. VIII. Secundò venit etiam conſiderandum, quòd ſubditi eatenus non ſui, ſed Civitatis juris ſint, quatenus ejus potentiam, ſeu minas metuunt, vel quatenus ſtatum civilem amant *(per Art.* 10. *præced. Cap.)*. Ex quo ſequitur, quòd ea omnia, ad quæ agenda nemo præmiis, aut minis induci poteſt, ad jura Civitatis non pertineant. Ex. gr. judicandi facultate nemo cedere poteſt: quibus enim præmiis, aut minis induci poteſt homo, ut credat, totum non eſſe ſuâ parte majus, aut quòd Deus non exiſtat, aut quòd corpus, quod videt finitum, Ens infinitum eſſe credat, & abſolutè ut aliquid contra id, quod ſentit, vel cogitat, credat? Sic etiam quibus præmiis, aut minis induci poteſt homo, ut amet, quem odit, vel ut odio habeat, quem amat? Atque huc etiam illa referenda ſunt, a quibus humana natura ità abhorret, ut ipſa omni malo pejora habeat, ut quòd homo teſtem contra ſe agat, ut ſe cruciet, ut parentes interficiat ſuos, ut mortem vitare non conetur, & ſimilia, ad quæ nemo præmiis, nec minis induci poteſt. Quòd ſi tamen dicere velimus, Civitatem jus, ſive poteſtatem habere talia imperandi, id nullo alio ſenſu poterimus concipere, niſi quo quis diceret, hominem jure poſſe inſanire, & delirare: quid enim aliud niſi delirium jus illud eſſet, cui nemo adſtrictus eſſe poteſt? Atque hîc de iis expreſſè loquor, quæ Juris Civitatis eſſe nequeunt, & a quibus natura humana plerumque abhorret. Nam quòd ſtultus, aut veſanus nullis præmiis, neque minis induci poſſit ad exequenda mandata, & quòd unus, aut alter ex eo,

quòd huic, aut illi Religioni addictus ſit, imperii jura omni malo pejora judicat, jura tamen Civitatis irrita non ſunt, quandoquidem iisdem plerique cives continentur, ac proinde, quia ii, qui nihil timent, neque ſperant, eatenus ſui juris ſunt *(per Art.* 10. *præced. Cap.)*, ſunt ergo *(per Art.* 14. *præced. Cap.)* imperii hoſtes, quos jure cohibere licet.

§. IX. Tertiò denique conſiderandum venit, ad Civitatis Jus ea minùs pertinere, quæ plurimi indignantur. Nam certum eſt, homines naturæ ductu in unum conſpirare, vel propter communem metum, vel deſiderio damnum aliquod commune ulciſcendi; &, quia Jus Civitatis communi multitudinis potentiâ definitur, certum eſt, potentiam Civitatis, & Jus eatenus minui, quatenus ipſa cauſas præbet, ut plures in unum conſpirent. Habet certè Civitas quædam ſibi metuenda, & ſicut unusquiſque civis, ſive homo in ſtatu naturali, ſic Civitas eò minùs ſui juris eſt, quò majorem timendi cauſam habet. Atque hæc de Jure ſummarum poteſtatum in ſubditos; jam antequam de earundem in alios jure agam, ſolvenda videtur quæſtio, quæ de Religione moveri ſolet.

§. X. Nam objici nobis poteſt, an Status civilis, & ſubditorum obedientia, qualem in ſtatu civili requiri oſtendimus, non tollat Religionem, quâ Deum colere tenemur. Sed ſi rem ipſam perpendamus, nihil reperiemus, quod poſſit ſcrupulum injicere. Mens enim, quatenus ratione utitur, non ſummarum poteſtatum, ſed ſui juris eſt *(per Art.* 11. *Cap. præced.)*. Atque adeò vera Dei cognitio, & amor nullius imperio ſubjici poteſt, ut nec erga proximum charitas *(per Art.* 8. *hujus Cap.)*; & ſi præterea conſideremus ſummum charitatis exercitium eſſe illud, quod ad pacem tuendam, & concordiam conciliandam fit, non dubitabimus, illum revera ſuo officio functum eſſe, qui unicuique tantum auxilii fert, quantum jura Civitatis, hoc eſt, concordia, & tranquillitas concedunt. Ad externos cultûs quod attinet, certum eſt, illos ad veram Dei cognitionem, & amorem, qui ex eâ neceſſariò ſequitur, nihil prorſus juvare, nec nocere poſſe; atque adeò non tanti faciendi ſunt, ut propter ipſos pax, & tranquillitas publica pertur-

bari mereatur. Cæterùm certum eſt, me Jure naturæ, hoc eſt *(per Art. 3. præc. Cap.)*, ex divino decreto, non eſſe religionis vindicem; nam nulla mihi eſt, ut olim Chriſti Diſcipulis poteſtas fuit, ejiciendi ſpiritûs immundos & faciendi miracula, quæ ſanè poteſtas adeò neceſſaria eſt ad propagandam Religionem in locis, ubi interdicta eſt, ut ſine ipſâ non tantùm oleum, & opera, ut ajunt, perdatur, ſed plurimæ inſuper creentur moleſtiæ, cujus rei funeſtiſſima exempla omnia viderunt ſæcula. Unusquiſque igitur, ubicunque ſit, Deum poteſt verâ Religione colere, ſibique proſpicere, quod viri privati officium eſt. Cæterùm cura Religionis propagandæ Deo, vel ſummis poteſtatibus, quibus ſolis incumbit Reipublicæ habere curam, committenda eſt. Sed ad propoſitum revertor.

§. XI. Jure ſummarum poteſtatum in cives, & ſubditorum officio explicato, ſupereſt, ut earum Jus in reliqua conſideremus, quod jam ex dictis facilè cognoſcitur. Nam, quandoquidem *(per Art. 2. hujus Cap.)* Jus ſummæ poteſtatis nihil eſt præter ipſum naturæ Jus, ſequitur duo imperia ad invicem ſeſe habere, ut duo homines in ſtatu naturali, excepto hoc, quòd Civitas ſibi cavere poteſt, ne ab aliâ opprimatur, quòd homo in ſtatu naturali non poteſt, nimirùm qui quotidie ſomno, ſæpe morbo, aut animi ægritudine & tandem ſenectute gravatur, & præter hæc aliis incommodis eſt obnoxius, a quibus Civitas ſecuram ſe reddere poteſt.

§. XII. Civitas igitur eatenus ſui juris eſt, quatenus ſibi conſulere, & cavere poteſt, ne ab aliâ opprimatur *(per Art. 9. & 15. præc. Cap.)*, & *(per Art. 10. & 15. præc. Cap.)* eatenus alterius juris, quatenus alterius Civitatis potentiam timet, vel quatenus ab eâ impeditur, quò minùs id, quod vult, exequatur, vel denique quatenus ipſius auxilio ad ſui conſervationem, vel incrementum indiget; nam dubitare nequaquam poſſumus, quin, ſi duæ Civitates invicem mutuum auxilium præſtare volunt, ambæ ſimul plus poſſint, & conſequenter plus juris ſimul habeant, quàm alterutra ſola. *Vid. Art. 13. Cap. præc.*

§. XIII. Hæc autem clariùs intellegi poſſunt, ſi conſideremus, quòd duæ Civitates naturâ hoſtes ſunt: homines enim *(per Art. 14.*

præc. Cap.) in ſtatu naturali hoſtes ſunt; qui igitur Jus naturæ extra Civitatem retinent, hoſtes manent. Si itaque altera Civitas alteri bellum inferre, & extrema adhibere media velit, quò eam ſui juris faciat, id ei jure tentare licet, quandoquidem, ut bellum geratur, ei ſufficit ejus rei habere voluntatem. At de pace nihil ſtatuere poteſt, niſi connivente alterius Civitatis voluntate. Ex quo ſequitur Jura belli uniuscujuſque Civitatis eſſe; pacis autem non unius, ſed duarum ad minimum Civitatum eſſe Jura, quæ propterea confœderatæ dicuntur.

§. XIV. Hoc fœdus tamdiu fixum manet, quamdiu cauſa fœderis pangendi, nempe metus damni, ſeu lucri ſpes in medio eſt; hâc autem, aut illo Civitatum alterutri adempto, manet ipſa ſui juris *(per Art.* 10. *præc. Cap.)*, & vinculum, quo Civitates invicem adſtrictæ erant, ſponte ſolvitur, ac proinde unicuique Civitati jus integrum eſt ſolvendi fœdus, quandocunque vult, nec dici poteſt, quòd dolo, vel perfidiâ agat, propterea quòd fidem ſolvit, ſimulatque metûs, vel ſpei cauſa ſublata eſt, quia hæc conditio unicuique contrahentium æqualis fuit, ut ſcilicet quæ prima extra metum eſſe poſſet, ſui juris eſſet, eoque ex ſui animi ſententiâ uteretur, & præterea quia nemo in futurum contrahit, niſi poſitis præcedentibus circumſtantiis: his autem mutatis totius ſtatûs etiam mutatur ratio, & hâc de cauſâ unaquæque confœderatarum Civitatum jus retinet ſibi conſulendi, & unaquæque propterea, quantum poteſt, conatur extra metum, & conſequenter ſui juris eſſe, & impedire, quò minùs altera potentior evadat. Si quæ ergo Civitas, ſe deceptam eſſe, queritur, ea ſanè non confœderatæ Civitatis fidem, ſed ſuam tantummodò ſtultitiam damnare poteſt, quòd ſcilicet ſalutem ſuam alteri, qui ſui juris, & cui ſui imperii ſalus ſumma lex eſt, crediderit.

§. XV. Civitatibus, quæ unà pacem contraxerunt, jus competit dirimendi quæſtiones, quæ moveri poſſunt de pacis conditionibus, ſeu legibus, quibus ſibi invicem fidem adſtrinxerunt, quandoquidem pacis jura non unius Civitatis, ſed contrahentium ſimul ſunt *(per Art.* 13. *hujus Cap.)*; quòd ſi de iis convenire inter ipſas non poſſunt, eo ipſo ad belli ſtatum redeunt.

§. XVI. Quò plures Civitates ſimul pacem contrahunt, eò unaquæque reliquis minùs timenda, ſive unicuique minor eſt poteſtas bellum inferendi, ſed eò magis pacis tenetur conditiones ſervare, hoc eſt *(per Art. 13. hujus Cap.)*, eò minus ſui juris eſt, ſed eò magis communi confœderatorum voluntati ſeſe accommodare tenetur.

§. XVII. Cæterùm fides, quam ſana ratio, & Religio ſervandam docet, hîc minimè tollitur: nam nec ratio, nec Scriptura omnem datam fidem ſervare docet. Cui enim pollicitus ſum, argentum ex. gr., quod mihi ſecreto ſervandum dedit, cuſtodire, fidem præſtare non teneor, ſimulac noverim, aut ſcire crediderim, furtum eſſe, quod mihi ſervandum dedit; ſed rectiùs agam, ſi dem operam, ut ſuis reſtituatur. Sic etiam, ſi ſumma poteſtas aliquid alteri ſe facturam promiſit, quod poſtea tempus, ſeu ratio docuit, aut docere videbatur communi ſubditorum ſaluti obeſſe, fidem ſanè ſolvere tenetur. Cùm itaque Scriptura non niſi in genere doceat fidem ſervare, & caſus ſingulares, qui excipiendi ſunt, uniuscujuſque judicio relinquat, nihil ergo docet, quod iis, quæ modò oſtendimus, repugnat.

§. XVIII. Sed ne toties opus ſit ſermonis filum interrumpere, & ſimiles poſthac objectiones ſolvere, monere volo, me hæc omnia ex naturæ humanæ quomodocunque conſideratæ neceſſitate demonſtrâſſe, nempe ex univerſali omnium hominum conatu ſeſe conſervandi, qui conatus omnibus hominibus ineſt, ſive ignari, ſivi ſapientes ſint, ac proinde quomodocunque homines, ſive affectu, ſive ratione duci conſiderentur, res eadem erit, quia demonſtratio, ut diximus, univerſalis eſt.

CAPUT IV.

§. I. JUs ſummarum poteſtatum, quod earum potentiâ determinatur, in præc. Cap. oſtendimus, idque in hoc potiſſimùm conſiſtere vidimus, nempe quòd imperii veluti mens ſit, quâ omnes duci debent; adeoque ſolas jus habere decernendi, quid bonum, quid malum, quid æquum, quid iniquum, hoc eſt, quid ſingulis,

vel omnibus ſimul agendum, vel omittendum ſit, ac proinde vidimus iis ſolis jus competere leges condendi, eaſque, quando de iis quæſtio eſt, in quocunque ſingulari caſu interpretandi, & decernendi, an datus caſus contra, vel ſecundùm jus factus ſit *(vide Art. 3. 4. 5. præc. Cap.)*, deinde bellum inferendi, vel pacis conditiones ſtatuendi, & offerendi, vel oblatas acceptandi. *Vide Art. 12. & 13. præc. Cap.*

§. II. Cùm hæc omnia, ac etiam media, quæ ad eadem exequenda requiruntur, omnia negotia ſint, quæ ad integrum imperii corpus, hoc eſt, quæ ad Rempublicam ſpectant, hinc ſequitur, Rempublicam ab ejus ſolummodò directione pendere, qui ſummum habet imperium; ac proinde ſequitur ſolius ſummæ poteſtatis Jus eſſe de factis uniuscujuſque judicandi, de factis cujuscunque rationem exigendi, delinquentes pœnâ mulctandi, & quæſtiones inter cives de jure dirimendi, vel legum latarum peritos ſtatuendi, qui hæc ejus loco adminiſtrent. Deinde omnia ad bellum, & pacem media adhibendi, & ordinandi, nempe urbes condendi, & muniendi, milites conducendi, officia militaria diſtribuendi, &, quid factum velit, imperandi, & pacis cauſâ legatos mittendi, & audiendi, & denique ſumptûs ad hæc omnia exigendi.

§. III. Quoniam itaque ſolius ſummæ poteſtatis Jus ſit negotia publica tractandi, vel miniſtros ad eadem eligendi, ſequitur, ſubditum imperium affectare, qui ſuo ſolo arbitrio, ſupremo Concilio inſcio, negotium aliquod publicum aggreſſus eſt, tametſi id, quod intenderat agere, Civitati optimum fore crediderit.

§. IV. Sed quæri ſolet, an ſumma poteſtas legibus adſtricta ſit, & conſequenter an peccare poſſit? Verùm quoniam legis, & peccati nomina non tantùm Civitatis Jura, ſed etiam omnium rerum naturalium, & apprimè rationis communes regulas reſpicere ſolent, non poſſumus abſolutè dicere, Civitatem nullis adſtrictam eſſe legibus, ſeu peccare non poſſe. Nam ſi Civitas nullis legibus, ſeu regulis, ſine quibus Civitas non eſſet Civitas, adſtricta eſſet, tum Civitas non ut res naturalis, ſed ut chimæra eſſet contemplanda. Peccat ergo Civitas, quando ea agit, vel fieri patitur, quæ cauſa eſſe poſſunt ipſius ruinæ, atque tum

eandem eo ſenſu peccare dicimus, quo Philoſophi, vel Medici naturam peccare dicunt, & hoc ſenſu dicere poſſumus, Civitatem peccare, quando contra rationis dictamen aliquid agit. Eſt enim Civitas tum maximè ſui juris, quando ex dictamine rationis agit *(per Art. 7. præced. Cap.)*; quatenus igitur contra rationem agit, eatenus ſibi deficit, ſeu peccat. Atque hæc clariùs intelligi poterunt, ſi conſideremus, quòd, cùm dicimus unumquemque poſſe de re, quæ ſui juris eſt, ſtatuere, quicquid velit, hæc poteſtas non ſolâ agentis potentiâ, ſed etiam ipſius patientis aptitudine definiri debet. Si enim ex. gr. dico, me jure poſſe de hâc menſâ, quicquid velim, facere, non hercle intelligo, quòd jus habeam efficiendi, ut hæc menſa herbam comedat; ſic etiam, tametſi dicimus homines non ſui, ſed Civitatis juris eſſe, non intelligimus, quòd homines naturam humanam amittant, & aliam induant; atque adeò quòd Civitas jus habeat efficiendi, ut homines volent, vel quòd æquè impoſſibile eſt, ut homines cum honore adſpiciant ea, quæ riſum movent, vel nauſeam; ſed quòd quædam circumſtantiæ occurrant, quibus poſitis ponitur ſubditorum erga Civitatem reverentia, & metus, & quibus ſublatis metus, & reverentia, & cum his Civitas unà tollitur. Civitas itaque, ut ſui juris ſit, metûs, & reverentiæ cauſas ſervare tenetur, aliàs Civitas eſſe deſinit. Nam iis, vel ei, qui imperium tenet, æquè impoſſibile eſt, ebrium, aut nudum cum ſcortis per plateas currere, hiſtrionem agere, leges ab ipſo latas apertè violare, ſeu contemnere, & cum his majeſtatem ſervare, ac impoſſibile eſt, ſimul eſſe, & non eſſe; ſubditos deinde trucidare, ſpoliare, virgines rapere, & ſimilia, metum in indignationem, & conſequenter ſtatum civilem in ſtatum hoſtilitatis vertunt.

§. V. Videmus itaque, quo ſenſu dicere poſſumus, Civitatem legibus teneri, & peccare poſſe. Verùm ſi per legem intelligamus Jus civile, quod ipſo Jure civili vindicari poteſt, & peccatum id, quod Jure civili fieri prohibetur, hoc eſt, ſi hæc nomina genuino ſenſu ſumantur, nullâ ratione dicere poſſumus, Civitatem legibus adſtrictam eſſe, aut poſſe peccare. Nam regulæ, & cauſæ metûs, & reverentiæ, quas Civitas ſui cauſâ ſervare tenetur, non ad Ju-

ra civilia, ſed ad Jus naturale ſpectant, quandoquidem *(per Art. præced.)* non Jure civili, ſed Jure belli vindicari poſſunt, & Civitas nullâ aliâ ratione iiſdem tenetur, quàm homo in ſtatu naturali, ut ſui juris eſſe poſſit, ſive ne ſibi hoſtis ſit, cavere tenetur, ne ſe ipſum interficiat, quæ ſanè cautio non obſequium, ſed humanæ naturæ libertas eſt: at Jura civilia pendent a ſolo Civitatis decreto, atque hæc nemini, niſi ſibi, ut ſcilicet libera maneat, morem gerere tenetur, nec aliud bonum, aut malum habere, niſi quòd ipſa ſibi bonum, aut malum eſſe decernit; ac proinde non tantùm jus habet ſeſe vindicandi, leges condendi, & interpretandi, ſed etiam eaſdem abrogandi, & reo cuicunque ex plenitudine potentiæ condonandi.

§. VI. Contractûs, ſeu leges, quibus multitudo jus ſuum in unum Concilium, vel hominem transferunt, non dubium eſt, quin violari debeant, quando communis ſalutis intereſt eaſdem violare. At judicium de hâc re, an ſcilicet communis ſalutis interſit, eaſdem violare, an ſecus, nemo privatus, ſed is tantùm, qui imperium tenet, jure ferre poteſt *(per Art. 3. hujus Cap.)*; ergo Jure civili is ſolus, qui imperium tenet, earum legum interpres manet. Ad quod accedit, quòd nullus privatus eaſdem jure vindicare poſſit, atque adeò eum, qui imperium tenet, reverâ non obligant. Quòd ſi tamen ejus naturæ ſint, ut violari nequeant, niſi ſimul Civitatis robur debilitetur, hoc eſt, niſi ſimul plerorumque civium communis metus in indignationem vertatur, eo ipſo Civitas diſſolvitur, & contractus ceſſat, qui propterea non Jure civili, ſed Jure belli vindicatur. Atque adeò is, qui imperium tenet, nullâ etiam aliâ de cauſâ hujus contractûs conditiones ſervare tenetur, quàm homo in ſtatu naturali, ne ſibi hoſtis ſit, tenetur cavere, ne ſe ipſum interficiat, ut in præced. Art. diximus.

CAPUT V.

§. I. IN Art. 11. Cap. 2. oſtendimus hominem tum maximè ſui juris eſſe, quando maximè ratione ducitur, & conſequen-

ter *(vid. Art. 7. Cap.* 3.) Civitatem illam maximè potentem, maximeque ſui juris eſſe, quæ ratione fundatur, & dirigitur. Cùm autem optima vivendi ratio ad ſeſe, quantùm fieri poteſt, conſervandum ea ſit, quæ ex præſcripto rationis inſtituitur, ſequitur ergo id omne optimum eſſe, quod homo, vel Civitas agit, quatenus maximè ſui juris eſt. Nam non id omne, quod jure fieri dicimus, optimè fieri affirmamus: aliud namque eſt agrum jure colere, aliud agrum optimè colere; aliud, inquam, eſt ſeſe jure defendere, conſervare, judicium ferre, &c., aliud ſeſe optimè defendere, conſervare, atque optimum judicium ferre; & conſequenter aliud eſt jure imperare, & Reipublicæ curam habere, aliud optimè imperare, & Rempublicam optimè gubernare. Poſtquam itaque de jure cujuscunque Civitatis in genere egimus, tempus eſt, ut de optimo cujuscunque imperii ſtatu agamus.

§. II. Qualis autem optimus cujuscunque imperii ſit ſtatus, facilè ex fine ſtatûs civilis cognoſcitur: qui ſcilicet nullus alius eſt, quàm pax, vitæque ſecuritas. Ac proinde illud imperium optimum eſt, ubi homines concorditer vitam tranſigunt, & cujus jura inviolata ſervantur. Nam certum eſt, quòd ſeditiones, bella, legumque contemptio, ſive violatio non tam ſubditorum malitiæ, quàm pravo imperii ſtatui imputanda ſunt. Homines enim civiles non naſcuntur, ſed fiunt. Hominum præterea naturales affectûs ubique iidem ſunt; ſi itaque in unâ Civitate malitia magis regnat, pluraque peccata committuntur, quàm in aliâ, certum eſt, id ex eo oriri, quòd talis Civitas non ſatis concordiæ providerit, nec jura ſatis prudenter inſtituerit, & conſequenter neque Jus Civitatis abſolutum obtinuerit. Status enim civilis, qui ſeditionum cauſas non abſtulit, & ubi bellum continuò timendum, & ubi denique leges frequenter violantur, non multùm ab ipſo naturali ſtatu differt, ubi unusquiſque ex ſuo ingenio magno vitæ periculo vivit.

§. III. At ſicut ſubditorum vitia, nimiaque licentia, & contumacia Civitati imputanda ſunt, ità contrà eorum virtus, & conſtans legum obſervantia maximè Civitatis virtuti, & juri abſoluto tribuenda eſt, ut patet ex Art. 15. Cap. 2. Unde Hannibali meri-

tò eximiæ virtuti ducitur, quòd in ipſius exercitu nulla unquam ſeditio orta fuerit.

§. IV. Civitas, cujus ſubditi, metu territi, arma non capiunt, potiùs dicenda eſt, quòd ſine bello ſit, quàm quòd pacem habeat. Pax enim non belli privatio, ſed virtus eſt, quæ ex animi fortitudine oritur: eſt namque obſequium *(per Art.* 19. *Cap.* 2.) conſtans voluntas id exequendi, quod ex communi Civitatis decreto fieri debet. Illa præterea Civitas, cujus pax a ſubditorum inertiâ pendet, qui ſcilicet veluti pecora ducuntur, ut tantùm ſervire diſcant, rectiùs ſolitudo, quàm Civitas dici poteſt.

§. V. Cùm ergo dicimus, illud imperium optimum eſſe, ubi homines concorditer vitam tranſigunt, vitam humanam intelligo, quæ non ſolâ ſanguinis circulatione, & aliis, quæ omnibus animalibus ſunt communia, ſed quæ maximè ratione, verâ Mentis virtute, & vitâ definitur.

§. VI. Sed notandum, imperium, quod in hunc finem inſtitui dixi, a me intelligi id, quod multitudo libera inſtituit, non autem id, quod in multitudinem jure belli acquiritur. Libera enim multitudo majori ſpe, quàm metu, ſubacta autem majori metu, quàm ſpe ducitur: quippe illa vitam colere, hæc autem mortem tantummodò vitare ſtudet; illa, inquam, ſibi vivere ſtudet, hæc victoris eſſe cogitur, unde hanc ſervire, illam liberam eſſe dicimus. Finis itaque imperii, quod aliquis Jure belli adipiſcitur, eſt dominari, & ſervos potiùs, quàm ſubditos habere. Et quamvis inter imperium, quod a liberâ multitudine creatur, & illud, quod jure belli acquiritur, ſi ad utriuſque jus in genere attendamus, nulla eſſentialis detur differentia, finem tamen, ut jam oſtendimus, & præterea media, quibus unumquodque conſervari debeat, admodùm diverſa habent.

§. VII. Quibus autem mediis Princeps, qui ſolâ dominandi libidine fertur, uti debet, ut imperium ſtabilire, & conſervare poſſit, acutiſſimus Machiavellus prolixè oſtendit; quem autem in finem, non ſatis conſtare videtur. Si quem tamen bonum habuit, ut de viro ſapiente credendum eſt, fuiſſe videtur, ut oſtenderet, quàm imprudenter multi Tyrannum e medio tollere conantur, cùm

tamen cauſæ, cur princeps ſit Tyrannus, tolli nequeant, ſed contrà eò magis ponantur, quò principi major timendi cauſa præbetur: quod fit, quando multitudo exempla in principem edidit, & parricidio, quaſi re bene geſtâ, gloriatur. Præterea oſtendere forſan voluit, quantum libera multitudo cavere debet, ne ſalutem ſuam uni abſolutè credat, qui, niſi vanus ſit, & omnibus ſe poſſe placere exiſtimet, quotidiè inſidias timere debet; atque adeò ſibi potiùs cavere, & multitudini contrà inſidiari magis, quàm conſulere cogitur; & ad hoc de prudentiſſimo iſto viro credendum magis adducor, quia pro libertate fuiſſe conſtat, ad quam etiam tuendam ſaluberrima conſilia dedit.

CAPUT VI.

§. I. QUia homines, uti diximus, magis affectu, quam ratione ducuntur, ſequitur multitudinem non ex rationis ductu, ſed ex communi aliquo affectu naturaliter convenire, & unâ veluti mente duci velle, nempe *(ut Art.* 9. *Cap.* 3. *diximus)* vel ex communi ſpe, vel metu, vel deſiderio commune aliquod damnum ulciſcendi. Cùm autem ſolitudinis metus omnibus hominibus inſit, quia nemo in ſolitudine vires habet, ut ſeſe defendere, & quæ ad vitam neceſſaria ſunt, comparare poſſit, ſequitur ſtatum civilem homines naturâ appetere, nec fieri poſſe, ut homines eundem unquam penitùs diſſolvant.

§. II. Ex diſcordiis igitur, & ſeditionibus, quæ in Civitate ſæpe concitantur, nunquam fit, ut cives Civitatem diſſolvant (ut in reliquis ſocietatibus ſæpe evenit), ſed ut ejuſdem formam in aliam mutent, ſi nimirum contentiones ſedari nequeunt ſervatâ Civitatis facie. Quare media, quæ ad imperium conſervandum requiri dixi, ea intelligo, quæ ad imperii formam abſque ullâ ejus notabili mutatione conſervandam neceſſaria ſunt.

§. III. Quòd ſi cum humanâ naturâ ità comparatum eſſet, ut homines id, quod maximè utile eſt, maximè cuperent, nullâ eſſet opus arte ad concordiam, & fidem; ſed quia longè aliter cum naturâ humanâ conſtitutum eſſe conſtat, imperium neceſſariò ità inſti-

tuendum eſt, ut omnes, tam qui regunt, quàm qui reguntur, velint nolint, id tamen agant, quod communis ſalutis intereſt, hoc eſt, ut omnes ſponte, vel vi, vel neceſſitate coacti ſint ex rationis præſcripto vivere; quod fit, ſi imperii res ità ordinentur, ut nihil, quod ad communem ſalutem ſpectat, ullius fidei abſolutè committatur. Nemo enim tam vigilans eſt, qui aliquando non dormitet, & nemo tam potenti, tamque integro animo fuit, qui aliquando, & præſertim quando maximè animi fortitudine opus eſt, non frångeretur, ac pateretur vinci. Et ſanè ſtultitia eſt ab alio id exigere, quod nemo a ſe ipſo impetrare poteſt, nempe, ut alteri potiùs, quam ſibi vigilet, ut avarus non ſit, neque invidus, neque ambitioſus, &c., præſertim is, qui omnium affectuum incitamenta maxima quotidie habet.

§. IV. At experientia contrà docere videtur, pacis, & concordiæ intereſſe, ut omnis poteſtas ad unum conferatur. Nam nullum imperium tamdiu abſque ullâ notabili mutatione ſtetit, quàm Turcarum, & contrà nulla minùs diuturna, quàm popularia, ſeu Democratica fuerunt, nec ulla, ubi tot ſeditiones moverentur. Sed ſi ſervitium, barbaries & ſolitudo pax appellanda ſit, nihil hominibus pace miſerius. Plures ſanè, & acerbiores contentiones inter parentes, & liberos, quàm inter dominos, & ſervos moveri ſolent, nec tamen Œconomiæ intereſt Jus paternum in dominium mutare, & liberos perinde, ac ſervos habere. Servitutis igitur, non pacis, intereſt, omnem poteſtatem ad unum transferre: nam pax, ut jam diximus, non in belli privatione, ſed in animorum unione, ſive concordiâ conſiſtit.

§. V. Et ſanè, qui credunt poſſe fieri, ut unus ſolus ſummum Civitatis Jus obtineat, longè errant. Jus enim ſolâ potentiâ determinatur, ut Capite 2. oſtendimus: at unius hominis potentia longè impar eſt tantæ moli ſuſtinendæ. Unde fit, ut, quem multitudo Regem elegit, is ſibi Imperatores quærat, ſeu Conſiliarios, ſeu amicos, quibus ſuam, & omnium ſalutem committit, ita ut imperium, quod abſolutè Monarchicum eſſe creditur, ſit reverâ in praxi Ariſtocraticum, non quidem manifeſtum, ſed latens, & propterea peſſimum. Ad quod accedit, quòd Rex, puer, æger, aut ſene-

ctute gravatus, precariò rex ſit, ſed ii reverâ ſummam poteſtatem habeant, qui ſumma imperii negotia adminiſtrant, vel qui Regi ſunt proximi; ut jam taceam, quòd Rex, libidini obnoxius, omnia ſæpe moderetur ex libidine unius, aut alterius pellicis, aut cinædi. *Audieram*, inquit Orſines, *in Aſiâ olim regnâſſe fœminas: hoc verò novum eſt, regnare caſtratum*, Curtius lib. X. Cap. 1.

§. VI. Eſt præterea hoc certum, quòd Civitas ſemper magis propter cives, quàm propter hoſtes periclitetur: rari quippe boni. Ex quo ſequitur, quòd is, in quem totum imperii Jus delatum eſt, magis cives, quàm hoſtes ſemper timebit, & conſequenter ſibi cavere, & ſubditis non conſulere, ſed inſidiari conabitur, iis præcipuè, qui ſapientiâ clari, vel divitiis potentiores ſunt.

§. VII. Accedit præterea, quòd Reges filios etiam plùs timent, quàm amant, & eò magis, quò pacis, bellique artes magis callent, & ſubditis ob virtutes dilectiores ſunt. Unde fit, ut eos ità educare ſtudeant, ut cauſa timendi abſit. Quâ in re officiarii promptiſſimè Regi obſequuntur, & ſtudium adhibebunt ſummum, ut Regem ſucceſſorem rudem habeant, quem arte tractare poſſint.

§. VIII. Ex quibus omnibus ſequitur, Regem eò minùs ſui Juris, & ſubditorum conditionem eò miſeriorem eſſe, quò magis abſolutè Civitatis Jus in eundem transfertur : atque adeò neceſſe eſt, ad imperium Monarchicum ritè ſtabiliendum, fundamenta jacere firma, quibus ſuperſtruatur : ex quibus Monarchæ ſecuritas, & multitudini pax ſequatur; ac proinde, ut Monarcha tum maximè ſui juris ſit, cùm maximè multitudinis ſaluti conſulit. Quænam autem hæc Imperii Monarchici fundamenta ſint, primùm breviter proponam, & deinde ordine ea oſtendam.

§. IX. Urbs una, aut plures condendæ, & muniendæ ſunt, quarum omnes cives, ſive ii intra mœnia, ſive extra propter agriculturam habitent, eodem Civitatis jure gaudeant; eâ tamen conditione, ut unaquæque certum civium numerum ad ſui, & communem defenſionem habeat; quæ autem id præſtare nequit, aliis conditionibus in ditione habenda.

§. X. Militia ex ſolis civibus, nullo excepto, formanda eſt, & ex nullis aliis; atque adeò omnes arma habere teneantur, & nullus

in civium numerum recipiatur, niſi poſtquam exercitium militare didicerit, illudque ſignatis anni temporibus exercere pollicitus fuerit. Deinde, uniuscujuſque familiæ militiâ in cohortes, & legiones diviſâ, nullius cohortis dux eligendus, niſi qui Architecturam militarem noverit. Porrò cohortium, & legionum duces ad vitam quidem, ſed qui unius familiæ integræ militiæ imperet, in bello tantummodò eligendus, qui annum ad ſummum imperium habeat, nec continuari in imperio, nec poſtea eligi poſſit. Atque hi eligendi ſunt ex Regis Conſiliariis (*de quibus Art.* 15. *& ſeqq. dicendum*), vel qui officio Conſiliarii functi ſunt.

§. XI. Omnium urbium incolæ, & agricolæ, hoc eſt, omnes Cives in familias dividendi ſunt, quæ nomine, & inſigni aliquo diſtinguantur, & omnes ex aliquâ harum familiarum geniti in civium numerum recipiantur, eorumque nomina in catalogum eorum familiæ redigantur, ſimulac eò ætatis pervenerint, ut arma ferre, & officium ſuum noſcere poſſint; iis tamen exceptis, qui ob ſcelus aliquod infames, vel qui muti, veſani, & famuli ſunt, qui ſervili aliquo officio vitam ſuſtentant.

§. XII. Agri, & omne ſolum, &, ſi fieri poteſt, domûs etiam publici juris ſint, nempe ejus, qui Jus Civitatis habet, a quo anniuo pretio civibus, ſive urbanis, & agricolis locentur; & præterea omnes ab omni exactione tempore pacis liberi, ſive immunes ſint. Atque hujus pretii alia pars ad Civitatis munimenta, alia ad uſum domeſticum Regis referenda eſt. Nam tempore pacis urbes tanquam ad bellum munire, & præterea naves, & reliqua inſtrumenta bellica parata neceſſe eſt habere.

§. XIII. Electo Rege ex aliquâ familiâ, nulli Nobiles cenſendi, niſi a Rege oriundi, qui propterea inſignibus Regiis a ſuâ, & a reliquis familiis diſtinguantur.

§. XIV. Regis conſanguinei nobiles maſculi, qui ei, qui regnat, gradu conſanguinitatis tertio, aut quarto propinqui ſunt, uxorem ducere prohibeantur, & ſi quos liberos procreaverint, illegitimi habeantur, & omni dignitate indigni, nec parentum hæredes agnoſcantur, ſed eorum bona ad Regem redeant.

§. XV. Regis præterea Conſiliarii, qui ei proximi, vel digni-

tate ſecundi ſunt, plures eſſe debent, & non, niſi ex civibus, eligendi; nempe, ex unâquâque familiâ tres, aut quatuor, aut quinque (ſi familiæ non plures, quàm ſexcentæ, fuerint), qui ſimul unum hujus Concilii membrum conſtituent, non ad vitam, ſed in tres, aut quatuor, aut quinque annos, ita ut ſingulis annis eorum tertia, quarta, aut quinta pars nova eligatur; in quâ electione tamen apprimè obſervandum, ut ex unâquâque familiâ unus ad minimum juris peritus Conſiliarius eligatur.

§. XVI. Hæc electio ab ipſo Rege fieri debet, cui conſtituto anni tempore, quo ſcilicet novi Conſiliarii eligendi ſunt, unaquæque familia omnium ſuorum civium nomina, qui ad annum quinquageſimum ætatis pervenerunt, & qui hujus officii candidati ritè promoti fuerunt, Regi tradere debet, ex quibus, quem velit, Rex eliget; at eo anno, quo alicujus familiæ juris peritus alteri ſuccedere debet, juris peritorum tantùm nomina ſunt Regi tradenda. Qui ſtatuto tempore officio hoc Conſiliarii functi ſunt, in eodem continuari nequeant, nec ad catalogum eligendorum quinquennio, aut ampliùs referri. Cauſa autem, cur neceſſe ſit ſingulis annis ex unâquâque familiâ unum eligere, eſt, ne Concilium jam ex inexpertis Novitiis, jam ex Veteratis, & rerum expertis componeretur, quod neceſſariò fieret, ſi omnes ſimul recederent, & novi ſuccederent. Sed ſi ſingulis annis ex unâquâque familiâ unus eligatur, tum non niſi quinta, quarta, aut ad ſummum tertia Concilii pars ex Novitiis erit. Præterea ſi Rex aliis negotiis impeditus, aut aliâ de cauſâ huic electioni vacare aliquamdiu non poſſit, tum ipſi Conſiliarii alios pro tempore eligant, donec ipſe Rex vel alios eligat, vel, quos Concilium elegit, probet.

§. XVII. Hujus Concilii primarium officium ſit, imperii fundamentalia jura defendere, conſilia de rebus agendis dare, ut Rex, quid in bonum publicum decernendum ſit, ſciat, atque adeò, ut Regi nihil de aliquâ re ſtatuere liceat, niſi intellectâ priùs hujus Concilii ſententiâ; ſed ſi Concilio, ut plerumque fiet, non una mens fuerit, ſed diverſas habuerit ſententias, etiam poſtquam bis, aut ter quæſtionem de eâdem re habuerint, res in longius trahen-

da non eſt, ſed diſcrepantes ſententiæ ad Regem deferendæ, ut Art. 25. hujus Capitis docebimus.

§. XVIII. Hujus præterea Concilii officium etiam ſit, Regis inſtituta, ſeu decreta promulgare, &, quid in Rempublicam decretum eſt, curare, totiusque adminiſtrationis imperii curam habere, tanquam Regis vicarii.

§. XIX. Civibus nulli ad Regem aditûs pateant, niſi per hoc Concilium, cui omnes poſtulationes, ſeu libelli ſupplices tradendi ſunt, ut Regi offerantur. Legatis etiam aliarum Civitatum non, niſi intercedente hoc Concilio, veniam Regem alloquendi impetrare liceat; Epiſtolæ præterea, quæ ex aliis locis Regi mittuntur, ei ab hoc Concilio tradi debent, & abſolutè Rex cenſendus eſt veluti Civitatis mens, hoc autem Concilium mentis ſenſus externi, ceu Civitatis corpus, per quod mens Civitatis ſtatum concipit, & per quod mens id agit, quod ſibi optimum eſſe decernit.

§. XX. Cura filios Regis educandi huic etiam Concilio incumbat, & etiam tutela, ſi Rex, ſucceſſore infante, ſeu puero relicto, obiit. Sed ne tamen Concilium interea temporis ſine Rege ſit, ex Nobilibus Civitatis Senior eligendus, qui Regis locum ſuppleat, donec legitimus ſucceſſor eò ætatis pervenerit, quò imperii onus ſuſtinere poſſit.

§. XXI. Hujus Concilii Candidati ii ſint, qui regimen, fundamenta, & ſtatum, ſeu conditionem Civitatis, cujus ſubditi ſunt, nôrint; at qui jurisperiti locum occupare vult, is præter regimen, & conditionem Civitatis, cujus ſubditus eſt, aliarum etiam, cum quibus commercium aliquod intercedit, ſcire debet; ſed nulli, niſi qui ad quinquageſium ætatis annum, nullo convicti crimine, pervenerint, in catalogum eligendorum referendi ſunt.

§. XXII. In hoc Concilio nihil de rebus imperii concludendum, niſi præſentibus omnibus membris: quòd ſi aliquis morbi, aut aliâ de cauſâ adeſſe nequeat, aliquem ex eâdem familiâ, qui eodem officio functus, vel qui in catalogum eligendorum relatus eſt, in ipſius locum mittere debet. Quòd ſi nec hoc fecerit, ſed quòd Concilium propter ejus abſentiam rem aliquam conſulendam in diem differre coactus fuerit, ſummâ aliqua pecuniæ ſenſibili

mulctetur. Sed hoc intelligendum, quando quæſtio eſt de re, quæ integrum imperium ſpectat, videlicet de bello, & pace, de jure aliquo abrogando, vel inſtituendo, de commercio, &c. Sed ſi quæſtio ſit de re, quæ unam, aut alteram urbem ſpectet, de libelis ſupplicibus, &c., ſatis erit, ſi major Concilii pars adſit.

§. XXIII. Ut inter familias æqualitas in omnibus, & ordo ſedendi, proponendi, & dicendi habeatur, vices ſervandæ ſunt, ut ſingulæ ſingulis ſeſſionibus præſideant, & quæ hâc ſeſſione prima, ſequenti ultima ſit. Sed eorum, qui ejusdem familiæ ſunt, is primus ſit, qui prior electus fuerit.

§. XXIV. Hoc Concilium quater ad minimum in anno convocetur, ut rationem adminiſtrationis imperii a miniſtris exigant, ut rerum ſtatum noſcant, & ſi quid præterea ſtatuendum ſit, videant. Nam adeò magnum civium numerum negotiis publicis continuò vacare impoſſibile videtur, ſed, quia negotia publica interim exerceri nihilominùs debent, ideò ex hoc Concilio quinquaginta, aut plures eligendi ſunt, qui ſoluto Concilio, ejus vicem ſuppleant, quique quotidiè congregari debeant in cubiculo, quod Regio ſit proximum, atque adeò quotidiè curam habeant ærarii, urbium munimentorum, educationis filii Regis, & abſolutè eorum omnium magni Concilii officiorum, quæ modò enumeravimus, præterquam illud, quòd de rebus novis, de quibus nihil decretum eſt, conſulere non poſſint.

§. XXV. Congregato Concilio, antequam aliquid in eo proponatur, quinque, aut ſex, aut plures Jurisperiti ex familiis, quæ illâ ſeſſione ordine loci priores ſunt, Regem adeant, ut libellos ſupplices, vel epiſtolas, ſi quas habent, tradant, ut rerum ſtatum indicent, & denique ut ex ipſo intelligant, quid in ſuo Concilio proponere jubeat; quo accepto Concilium repetant, &, qui ordine loci prior eſt, rem conſulendam aperiat. Nec de re ſuffragia ſtatim colligenda, quæ aliquibus videtur alicujus eſſe momenti, ſed in id tempus differenda, quod rei neceſſitas concedit. Concilio igitur ad id ſtatutum tempus ſoluto, poterunt interea uniuscujuſque familiæ Conſiliarii de ipſâ ſeorſum quæſtionem habere, &, ſi res iis magni momenti videbitur, alios, qui eodem

officio functi, vel qui ejuſdem Concilii Candidati ſunt, conſulere, &, ſi intra conſtitutum tempus inter ipſos convenire non poterit, illa familia extra ſuffragium erit (nam unaquæque familia unum tantùm ferre ſuffragium poterit); aliàs ejus familiæ Jurisperitus inſtructus ſententiam, quam optimam judicaverint eſſe, in ipſo Concilio ferat, & ſic reliqui; & ſi majori parti viſum fuerit poſt auditas cujuſque ſententiæ rationes, rem iterum perpendere, Concilium iterum in tempus ſolvatur, ad quod unaquæque familia, quænam ultima ejus ſit ſententia, pronunciabit, & tum demum præſente integro Concilio ſuffragiis collectis ea irrita habeatur, quæ centum ad minimum ſuffragia non habuerit, reliquæ autem ad Regem deferantur a Jurisperitis omnibus, qui Concilio interfuerunt, ut ex iis, poſtquam uniuscujuſque partis rationes intellexerit, quam velit, eligat, atque inde digreſſi ad Concilium revertantur, ubi omnes Regem ad conſtitutum ab ipſo tempus exſpectent, ut, quam ſententiam ex latis eligendam cenſet, omnes audiant, & quid faciendum, ipſe decernat.

§. XXVI. Ad juſtitiam adminiſtrandam Concilium aliud ex ſolis Jurisperitis eſt formandum, quorum officium ſit lites dirimere, & pœnas ex deliquentibus ſumere, ſed ità ut omnes ſententiæ, quas tulerint, ab iis, qui Concilii magni vicem ſupplent, probari debeant, num ſcilicet, ſervato ritè in judicando ordine, prolatæ fuerint, & abſque partium ſtudio. Quòd ſi quæ pars, quæ cauſâ cecidit, oſtendere poterit, aliquem ex judicibus munere aliquo corruptum fuiſſe ab adverſario, vel aliam communem cauſam amicitiæ erga eundem, vel odii erga ipſum habere, vel denique quod communis judicandi ordo non fuerit ſervatus, ea in integrum reſtituatur. Sed hæc forſan obſervari non poſſent ab iis, qui, quando quæſtio de crimine eſt, non tam argumentis, quàm tormentis reum convincere ſolent. Verùm nec ego hîc alium in judicando ordinem concipio præter eum, qui cum optimo Civitatis regimine convenit.

§. XXVII. Hi judices magno etiam, & impari numero eſſe debent, nempe ſexaginta & unus, aut quinquaginta & unus ad minimum, & ex unâ familiâ non niſi unus eligendus, nec tamen ad

vitam, ſed ut quotannis etiam aliqua ejus pars cedat, & alii totidem eligantur, qui ex aliis ſint familiis, quique ad quadrageſimum ætatis annum pervenerint.

§. XXVIII. In hoc Concilio nulla ſententia pronuncianda, niſi præſentibus omnibus judicibus. Quòd ſi aliquis morbi, aut alterius rei cauſâ diu Concilio intereſſe non poterit, alius ad id tempus eligendus, qui ipſius locum ſuppleat. In ſuffragiis autem ferendis debebit unusquiſque ſententiam ſuam non palam dicere, ſed calculis indicare.

§. XXIX. Hujus, & præcedentis Concilii vicariorum emolumenta ſint bona primò eorum, qui mortis damnati ſunt ab ipſis, & etiam eorum, qui ſummâ quâdam argenti plectuntur. Deinde ex unâquâque ſententiâ, quam de rebus civilibus tulerint, ab eo, qui cauſâ cecidit, pro ratione totius ſummæ partem aliquotam accipiant, quâ utrumque Concilium gaudeat.

§. XXX. His Conciliis alia ſubordinentur in unâquâque urbe, quorum etiam membra ad vitam eligi non debent; ſed etiam quotannis pars aliqua eligenda ex ſolis familiis, quæ in eâdem habitant: ſed opus non eſt hæc latiùs perſequi.

§. XXXI. Militiæ ſtipendia nulla ſolvenda tempore pacis, tempore autem belli iis tantummodò quotidiana ſtipendia danda, qui quotidiano opere vitam ſuſtentant. At duces, & reliqui officiarii cohortium nulla alia emolumenta ex bello exſpectanda habeant præter hoſtium prædam.

§. XXXII. Si quis peregrinus alicujus civis filiam in uxorem duxerit, ejus liberi ſunt cives cenſendi, & in catalogo familiæ matris inſcribendi. Qui autem ex peregrinis parentibus in ipſo imperio nati, & educati ſunt, iis conſtituto aliquo pretio Jus civis ex Chiliarchis alicujus familiæ emere liceat, & in catalogum ejuſdem familiæ referantur: nec imperio, tametſi Chiliarchæ lucri cauſâ aliquem peregrinum infra conſtitutum pretium in numerum ſuorum civium receperint, aliquod inde detrimentum oriri poteſt; ſed contrà media excogitanda, quibus faciliùs civium augeri poſſit numerus, & magna hominum detur confluentia. At, qui in catalogum civium non referuntur, æquum eſt, ut tempore

ſaltem belli otium ſuum labore, aut exactione aliquâ compenſent.

§. XXXIII. Legati, qui tempore pacis ad alias Civitates pacis contrahendæ, vel conſervandæ cauſâ mitti debent, ex ſolis Nobilibus eligendi ſunt, & ex Civitatis ærario ſumptûs iiſdem ſuppeditandi, non autem ex Regis domeſtico ærario. ⟨Maar men moet zodanige beſpieders verkiezen, die aan de Koning bequaam zullen ſchijnen.⟩

§. XXXIV. Qui aulam frequentant, & Regis domeſtici ſunt, quibuſque ex ſuo ærario domeſtico ſtipendia ſolvit, ab omni Civitatis miniſterio, ſeu officio ſecludendi ſunt. Dico expreſſè, *quibus Rex ex ærario ſuo domeſtico ſtipendia ſolvit*, ut corporis cuſtodes ab iiſdem ſecludam. Nam corporis cuſtodes nulli præter cives ejuſdem urbis in aulâ, ſervatis vicibus, vigilare pro Rege ante fores debent.

§. XXXV. Bellum non niſi pacis cauſâ inferendum, ut eo finito arma ceſſent. Urbibus igitur Jure belli captis, & hoſte ſubacto pacis conditiones inſtituendæ ſunt, ut captæ urbes nullo præſidio ſervari debeant, ſed vel ut hoſti, pacis fœdere accepto, poteſtas concedatur eaſdem pretio redimendi, vel (ſi eâ ratione timor ſemper a tergo maneat formidine loci) prorſùs delendæ ſunt, & incolæ aliò locorum ducendi.

§. XXXVI. Regi nullam extraneam matrimonio ſibi jungere, ſed tantùm ex conſanguineis, vel civibus aliquam in uxorem ducere liceat, ea tamen conditione, ſi ſcilicet civem aliquam duxerit, ut qui uxori ſanguine ſint proximi, nullum Civitatis officium adminiſtrare poſſint.

§. XXXVII. Imperium indiviſibile eſſe debet. Si igitur Rex plures liberos procreaverit, illorum major natu jure ſuccedat, minimè autem concedendum, ut imperium inter ipſos dividatur, nec ut indiviſum omnibus, vel aliquibus tradatur, & multò minùs, ut partem imperii dotem filiæ dare liceat. Nam, filias in hæreditatem imperii venire, nullâ ratione concedendum.

§. XXXVIII. Si Rex liberis maſculis orbus obierit, ille, qui ipſi ſanguine proximus, hæres imperii habendus, niſi fortè uxorem extraneam duxerit, quam repudiare nolit.

§. XXXIX. Ad Cives quod attinet, patet ex Art. 5. Cap. 3.

eorum unumquemque ad omnia Regis mandata, ſive edicta a Concilio magno promulgata *(vide de hâc conditione Art.* 18. *&* 19. *hujus Capitis)* obtemperare debere, tametſi eadem abſurdiſſima credat, vel jure ad id cogi. Atque hæc Imperii Monarchici fundamenta ſunt, quibus ſuperſtrui debet, ut ſtabile ſit, quemadmodum in ſeq. Cap. demonſtrabimus.

§. XL. Ad Religionem quod attinet, nulla planè templa urbium ſumptibus ædificanda, nec jura de opinionibus ſtatuenda, niſi ſeditioſæ ſint, & Civitatis fundamenta evertant. Ii igitur, quibus Religionem publicè exercere conceditur, templum ſi velint, ſuis ſumptibus ædificent. At Rex ad Religionem, cui addictus eſt, exercendam templum in aulâ ſibi proprium habeat.

CAPUT VII.

§. I. IMperii Monarchici fundamentis explicatis, eadem hîc ordine demonſtrare ſuſcepi; ad quod apprimè notandum eſt, praxi nullo modo repugnare, quòd jura adeò firma conſtituantur, quæ nec ab ipſo Rege aboleri queant. Perſæ enim Reges ſuos inter Deos colere ſolebant, & tamen ipſi Reges poteſtatem non habebant jura ſemel inſtituta revocandi, ut ex Dan. Cap. 6. patet; & nullibi, quod ſciam, Monarcha abſolutè eligitur, nullis expreſſis conditionibus. Imò nec rationi, nec obedientiæ abſolutæ, quæ Regi debetur, repugnat; nam fundamenta imperii veluti Regis æterna decreta habenda ſunt, adeò ut ejus miniſtri ei omninò obediant, ſi, quando aliquid imperat, quod imperii fundamentis repugnat, mandata exequi velle negent. Quòd exemplo Uliſſis clarè explicare poſſumus. Socii enim Uliſſis ipſius mandatum exequebantur, quando navis malo alligatum, & cantu Syrenum mente captum, religare noluerunt, tametſi id modis multis minitando imperabat, & prudentiæ ejuſdem imputatur, quòd poſtea ſociis gratias egerit, quòd ex primâ ipſius mente ipſi obtemperaverint. Et ad hoc Uliſſis exemplum ſolent etiam Reges judices inſtruere, ut ſcilicet juſtitiam exerceant, nec quenquam reſpiciant, nec ipſum Regem, ſi quid ſingulari aliquo caſu imperaverit, quod contra

inſtitutum jus eſſe noverint. Reges enim non Dii, ſed homines ſunt, qui Syrenum capiuntur ſæpe cantu. Si igitur omnia ab inconſtanti unius voluntate penderent, nihil fixum eſſet. Atque adeò imperium Monarchicum, ut ſtabile ſit, inſtituendum eſt, ut omnia quidem ex ſolo Regis decreto fiant, hoc eſt, ut omne jus ſit Regis explicata voluntas; at non ut omnis Regis voluntas jus ſit, de quo vide Art. 3. 5. & 6. præc. Cap.

§. II. Deinde notandum, quòd in jaciendis fundamentis maximè humanos affectûs obſervare neceſſe eſt, nec oſtendiſſe ſufficit, quid oporteat fieri, ſed apprimè, quî fieri poſſit, ut homines, ſive affectu, ſive ratione ducantur, jura tamen rata, fixaque habeant. Nam ſi imperii jura, ſive libertas publica ſolo invalido legum auxilio nitatur, non tantùm nulla ejus obtinendæ erit civibus ſecuritas, ut Art. 3. Cap. præc. oſtendimus, ſed etiam exitio erit. Nam hoc certum eſt, nullam Civitatis conditionem miſeriorem eſſe, quàm optimæ, quæ labaſcere incipit, niſi uno actu, & ictu cadat, & in ſervitutem ruat (quod ſanè impoſſibile videtur eſſe), ac proinde ſubditis multò ſatiùs eſſet ſuum jus abſolutè in unum transferre, quàm incertas, & vanas, ſive irritas libertatis conditiones ſtipulari, atque ità poſteris iter ad ſervitutem crudeliſſimam parare. At ſi imperii Monarchici fundamenta, quæ in præc. Cap. retuli, firma eſſe oſtendero, nec divelli poſſe, niſi cum indignatione maximæ partis armatæ multitudinis, & ex iis Regi, & multitudini pacem, & ſecuritatem ſequi, atque hæc ex communi naturâ deduxero, dubitare nemo poterit eadem optima eſſe, & vera, ut patet ex Art. 9. Cap. 3. & Art. 3. & 8. præc. Cap. Quod autem hujus illa naturæ ſint, quàm paucis potero, oſtendam.

§. III. Quòd officium ejus, qui imperium tenet, ſit Imperii ſtatum, & conditionem ſemper noſcere, & communi omnium ſaluti vigilare, & id omne, quod majori ſubditorum parti utile eſt, efficere, apud omnes in confeſſo eſt. Cùm autem unus ſolus omnia perluſtrare nequeat, nec ſemper animum præſentem habere, & ad cogitandum inſtituere, & ſæpe morbo, aut ſenectute, aut aliis de cauſis rebus vacare publicis prohibeatur; neceſſe ergo eſt, ut Monarcha Conſiliarios habeat, qui rerum ſtatum noſcant, &

Regem conſilio juvent, & ipſius locum ſæpè ſuppleant; atque adeò fiat, ut imperium, ſeu Civitas unâ ſemper, eâdemque mente conſtet.

§. IV. Sed quia cum humanâ naturâ ità comparatum eſt, ut unusquiſque ſuum privatum utile ſummo cum affectu quærat, & illa jura æquiſſima eſſe judicet, quæ rei ſuæ conſervandæ, & augendæ neceſſaria eſſe, & alterius cauſam eatenus defendat, quatenus rem ſuam eo ipſo ſtabilire credit, hinc ſequitur Conſiliarios neceſſariò debere eligi, quorum privatæ res, & utilitas a communi omnium ſalute, & pace pendeant; atque adeò patet, quòd, ſi ex unoquoque civium genere, ſive claſſe aliquot eligantur, id majori ſubditorum parti utile erit, quod in hoc Concilio plurima habuerit ſuffragia. Et quamvis hoc Concilium, quod ex adeò magno civium numero componitur, frequentari neceſſariò debeat a multis rudi admodùm ingenio, hoc tamen certum eſt, unumquemque in negotiis, quæ diu magno cum affectu exercuit, ſatis callidum, atque aſtutum eſſe. Quapropter ſi nulli alii eligantur, niſi ii, qui ad quinquageſimum ætatis annum uſque negotia ſua ſine ignominiâ exercuerunt, ſatis apti erunt, ut conſilia res ſuas concernentia dare poſſint, præſertim ſi in rebus majoris ponderis tempus ad meditandum concedatur. Adde quòd longè abeſt, ut Concilium, quod paucis conſtat, a ſimilibus non frequentetur. Nam contrà maxima ejus pars ex hominibus ejuſmodi conſtat: quandoquidem unusquiſque ibi maximè conatur ſocios habere bardos, qui ab ipſius ore pendeant, quòd in magnis Conciliis locum non habet.

§. V. Præterea certum eſt, unumquemque malle regere, quàm regi. Nemo enim volens imperium alteri concedit, ut habet Saluſtius in primâ ad Cæſarem oratione. Ac proinde patet, quòd multitudo integra nunquam jus ſuum in paucos, aut unum transferet, ſi inter ipſam convenire poſſit, nec ex controverſiis, quæ plerumque in magnis Conciliis excitantur, in ſeditiones ire; atque adeò multitudo id liberè tantummodò in Regem transfert, quod abſolutè in poteſtate ipſa habere nequit, hoc eſt, controverſiarum diremptionem, & in decernendo expeditionem. Nam quòd ſæpè

etiam fit, ut Rex belli cauſâ eligatur, quia ſcilicet bellum a Regibus multò feliciùs geritur, inſcitia ſanè eſt, nimirùm quòd, ut bellum feliciùs gerant, in pace ſervire velint; ſi quidem pax eo in imperio poteſt concipi, cujus ſumma poteſtas ſolâ belli cauſâ in unum tranſlata eſt, qui propterea virtutem ſuam, & quid omnes in ipſo uno habeant, maximè in bello oſtendere poteſt; cùm contrà imperium Democraticum hoc præcipuum habeat, quòd ejus virtus multò magis in pace, quàm in bello valet. Sed quâcunque de cauſâ Rex eligatur, ipſe ſolus, ut jam diximus, quid imperio utile ſit, ſcire nequit; ſed ad hoc, ut in præc. Art. oſtendimus neceſſe eſt, ut plures cives Conſiliarios habeat, & quia concipere nequaquam poſſumus, quòd aliquid de re conſulendâ poteſt concipi, quod tam magnum hominum numerum effugerit, ſequitur, quòd præter omnes hujus Concilii ſententias, quæ ad Regem deferuntur, nulla poterit concipi ad populi ſalutem idonea. Atque adeò, quia populi ſalus ſuprema lex, ſeu Regis ſummum jus eſt, ſequitur jus Regis eſſe unam ex latis Concilii ſententiis eligere, non autem contra totius Concilii mentem quicquam decernere, vel ſententiam ferre *(vide Art. 25. præced. Cap.)*. Sed ſi omnes ſententiæ in Concilio latæ ad Regem deferendæ eſſent, fieri poſſet, ut Rex parvis urbibus, quæ pauciora habent ſuffragia, ſemper faveret. Nam quamvis ex lege Concilii ſtatutum ſit, ut ſententiæ non indicatis earum authoribus deferantur, nunquam tamen tam bene cavere poterunt, ut non aliqua effluat, ac proinde neceſſariò ſtatuendum eſt, ut illa ſententia, quæ centum ad minimum ſuffragia non habuerit, irrita habeatur, quod quidem jus majores urbes ſummâ vi defendere debebunt.

§. VI. Atque hîc, niſi brevitati ſtuderem, magnas hujus Concilii utilitates alias oſtenderem; unam tamen, quæ maximi videtur eſſe momenti, adducam. Nempe, quòd nullum majus ad virtutem incitamentum dari poteſt, hâc communi ſpe ſummum hunc honorem adipiſcendi: nam gloriâ maximè ducimur omnes, ut in noſtrâ Ethica fuſè oſtendimus.

§. VII. Quin majori hujus Concilii parti nunquam animus gerendi bellum, ſed magnum pacis ſtudium, & amor ſemper futurus

ſit, dubitari non poteſt. Nam, præterquam quòd ex bello ipſis timor ſemper erit bona ſua cum libertate amittendi, accedit, quòd ad bellum novi ſumptûs requirantur, quos ſuppeditare debent, ac etiam quòd ipſorum liberi, & affines curis domeſticis intenti, ſtudium ad arma in bello applicare, & militatum ire cogentur, unde domum nihil præter gratuitas cicatrices referre poterunt. Nam, uti Art. 31. præced. Cap. diximus, militiæ ſtipendia nulla ſolvenda, & Art. 10. ejuſdem Cap. ipſa ex ſolis civibus, & ex nullis aliis formanda.

§. VIII. Ad pacem, & concordiam aliud præterea, quod etiam magni eſt momenti, accedit, nempe quòd nullus civis bona fixa habeat *(vid. Art. 12. præced. Cap.)*. Unde omnibus ex bello par propemodùm periculum eſt: nam omnes lucri cauſâ mercaturam exercere, vel argentum ſuum invicem credere, ſi, ut olim ab Athenienſibus, lex lata ſit, quâ prohibeatur unicuique argentum ſuum fœnere aliis, quàm incolis dare; atque adeò negotia tractare debebunt, quæ vel invicem intricata ſunt, vel quæ eadem media, ut promoveantur, requirunt; atque adeò hujus Concilii maximæ parti circa res communes, & pacis artes una plerumque, eademque erit mens; nam, ut Art. 4. hujus Cap. diximus, unusquiſque alterius cauſam eatenus defendit, quatenus eo ipſo rem ſuam ſtabilire credit.

§. IX. Quòd nemo unquam in animum inducet hoc Concilium muneribus corrumpere, dubitari non poteſt. Si enim aliquis ex tam magno hominum numero unum, aut alterum ad ſe trahat, ſanè nihil promovebit : nam, uti diximus, ſententia, quæ centum ad minimum ſuffragia non habuerit, irrita eſt.

§. X. Quòd præterea hujus Concilii ſemel ſtabiliti membra ad minorem numerum redigi non poterunt, facilè videbimus, ſi hominum communes affectûs conſideremus. Omnes enim gloriâ maximè ducuntur, & nullus eſt, qui ſano corpore vivit, qui non ſperet in longam ſenectutem vitam trahere. Si itaque calculum ineamus eorum, qui reverâ annum quinquageſimum, aut ſexageſimum ætatis attigerunt, & rationem præterea habeamus magni iſtius Concilii numeri, qui quotannis eligitur, videbimus vix

aliquem eorum, qui arma ferunt, dari poſſe, qui non magnâ ſpe teneatur, huc dignitatis aſcendere; atque adeò omnes hoc Concilii jus, quantum poterunt, defendent. Nam notandum, quòd corruptio, niſi paulatim irrepat, facilè prævenitur; at quia faciliùs concipi poteſt, & minori invidiâ fieri, ut ex unâquâque familiâ, quàm ut ex paucis minor numerus eligatur, aut ut una, aut alia ſecludatur, ergo *(per Art.* 15. *præced. Cap.)* Conſiliariorum numerus non poteſt ad alium minorem redigi, niſi ſimùl ab eo una tertia, quarta, aut quinta pars auferatur, quæ ſanè mutatio admodùm magna eſt, & conſequenter a communi praxi omninò abhorrens. Nec mora præterea, ſive in eligendo negligentia timenda eſt, quia hæc ab ipſo Concilio ſuppletur. *Vid. Art.* 16. *præced. Cap.*

§. XI. Rex igitur, ſive multitudinis metu ductus, vel ut ſibi armatæ multitudinis majorem partem devinciat, ſive animi generoſitate ductus, ut ſcilicet utilitati publicæ conſulat, illam ſemper ſententiam, quæ plurima ſuffragia habuerit, hoc eſt *(per Art.* 5. *hujus Cap.)*, quæ imperii majori parti eſt utilior, firmabit, aut diſcrepantes ſententias, quæ ad ipſum delatæ ſunt, ſi fieri poteſt, conciliare ſtudebit, ut omnes ad ſe trahat, quâ in re nervos intendet ſuos, & ut tam in pace, quàm in bello experiantur, quid in ipſo uno habeant; atque adeò tum maximè ſui juris erit, & imperium maximè habebit, quando maximè communi multitudinis ſaluti conſulit.

§. XII. Nam Rex ſolus omnes metu continere nequit; ſed ipſius potentia, ut diximus, nititur militum numero, & præcipuè eorundem virtute, & fide, quæ ſemper inter homines tamdiu conſtans erit, quamdiu indigentiâ, ſive hæc honeſta, ſive turpis ſit, copulantur; unde fit, ut Reges incitare ſæpius milites, quàm coërcere, & magis eorum vitia, quàm virtutes diſſimulare ſoleant, & plerumque, ut optimos premant, inertes, & luxu perditos inquirere, agnoſcere, pecuniâ, aut gratiâ juvare, prehenſare manus, jacere oſcula, & omnia ſervilia pro dominatione agere. Ut itaque cives a Rege præ omnibus agnoſcantur, & quantum ſtatus civilis, ſive æquitas concedit, ſui juris maneant, ne-

ceſſe eſt, ut militia ex ſolis civibus componatur, & ut ipſi a Conſiliis ſint; & contra eos omnino ſubactos eſſe, & æterni belli fundamenta jacere, ſimulatque milites auxiliares duci patiuntur, quorum mercatura bellum eſt, & quibus in diſcordiis, & ſeditionibus plurima vis.

§. XIII. Quòd Regis Conſiliarii ad vitam eligi non debeant, ſed in tres, quatuor, vel quinque ad ſummum annos, patet tam ex Art. 10. hujus Capitis, quàm ex iis, quæ in Art. 9. hujus etiam Capitis diximus. Nam, ſi ad vitam eligerentur, præterquam quòd maxima civium Pars vix ullam ſpem poſſet concipere eum honorem adipiſcendi; atque adeò magna inde inter cives inæqualitas, unde invidia & continui rumores, & tandem ſeditiones orirentur, quæ ſanè Regibus dominandi avidis non ingratæ eſſent; magnam præterea ad omnia licentiam (ſublato ſcilicet ſuccedentium metu) ſumerent, Rege minimè adverſante. Nam, quò civibus magis inviſi, eò magis Regi adhærebunt, eique ad adulandum magis proni erunt. Imò quinque annorum intervallum nimium adhuc videtur, quia eo temporis ſpatio non adeò impoſſibile factu videtur, ut magna admodùm Concilii (quàm etiam magnum ſit) pars muneribus, aut gratiâ corrumpatur; atque adeò longè ſecuriùs res ſeſe habebit, ſi quotannis ex unâquâque familiâ duo cedant, & totidem iiſdem ſuccedant (ſi nimirum ex unâquâque familiâ quinque conſiliarii habendi ſunt), præterquam eo anno, quo juris prudens alicujus familiæ cedit, & novus ejus loco eligitur.

§. XIV. Rex præterea nullus majorem ſibi ſecuritatem polliceri poteſt, quàm qui in hujuſmodi Civitate regnat. Nam, præterquam quòd citò perit, quem ſui milites ſalvum eſſe nolunt, certum eſt Regibus ſummum ſemper periculum eſſe ab iis, qui eis proximi ſunt. Quò igitur Conſiliarii numero pauciores, & conſequenter potentiores ſunt, eò Regi majus ab ipſis periculum eſt, ne imperium in alium transferant. Nihil ſanè Davidem magis terruit, quàm quòd ipſius Conſiliarius Achitophel partes Abſolomi elegerat. Huc accedit, ſi omnis poteſtas in unum abſolutè tranſlata fuerit, quæ tum longè faciliùs ex uno in alium transferri poteſt. Suſcepêre enim duo Manipulares imperium Romanum transferre, & trans-

tulerunt. (Tacit. Hiſt. lib. 1.) Omitto artes, & aſtûs callidos Conſiliariorum, quibus ſibi cavere debent, ne invidiæ immolentur, quia nimis noti ſunt, & nemo, qui Hiſtorias legit, ignorare poteſt, Conſiliariis fidem plerumque exitio fuiſſe; atque adeò, ut ſibi caveant, eoſdem callidos, non fidos eſſe oportet. Sed ſi Conſiliarii plures numero, quàm ut in eodem ſcelere convenire poſſint, & omnes inter ſe æquales ſint, nec ultra quadriennium eo officio fungantur, Regi nequaquam formidoloſi eſſe queunt, niſi libertatem iis adimere tentet, quo omnes cives pariter offendet. Nam, (ut Ant. Perezius optimè notat) imperio abſoluto uti Principi admodùm periculoſum, ſubditis admodùm odioſum, & inſtitutis tam divinis, quàm humanis adverſum, ut innumera oſtendunt exempla.

§. XV. Præter hæc, alia fundamenta in præc. Cap. jecimus, ex quibus Regi magna imperii, & civibus libertatis, ac pacis obtinendæ ſecuritas oritur, quæ ſuis locis oſtendemus. Nam quæ ad ſupremum Concilium ſpectant, quæque maximi ponderis ſunt, ante omnia demonſtrare volui, jam reliqua eo, quo ipſa propoſui, ordine perſequar.

§. XVI. Quòd cives eò potentiores, & conſequenter magis ſui juris ſint, quò majores urbes, & magis munitas habent, dubio caret: quò enim locus, in quo ſunt, tutior eſt, eò libertatem ſuam meliùs tueri, ſive hoſtem externum, vel internum minùs timere poſſunt, & certum eſt, homines naturaliter ſecuritati ſuæ eò magis conſulere, quò divitiis potentiores ſunt. Quæ autem urbes alterius potentiâ, ut conſerventur, indigent, æquale jus cum eo non habent, ſed eatenus alterius ſunt juris, quatenus alterius potentiâ indigent. Jus enim ſolâ potentiâ definiri in 2. Cap. oſtendimus.

§. XVII. Hâc eâdem etiam de cauſâ, ut cives ſcilicet ſui juris maneant, & libertatem tueantur, militia ex ſolis civibus nullo excepto conſtare debet. Etenim homo armatus magis, quàm inermis ſui juris *(vide Art. 12. hujus Cap.)*, & ii cives ſuum jus in alterum abſolutè transferunt, ejuſdemque fidei omninò committunt, cui arma dederunt, & urbium munimenta crediderunt. Huc accedit humana avaritia, quâ plerique maximè ducuntur: fieri enim

non poteſt, ut auxiliarius miles ſine magnis ſumptibus conducatur, & cives vix pati poſſunt exactiones, quæ ſuſtentandæ otioſæ militiæ requiruntur. Quòd autem nullus, qui integræ militiæ, vel magnæ ejus parti imperet, niſi, cogente neceſſitate, in annum ad ſummum eligendus ſit, nôrunt omnes, qui hiſtorias, tam ſacras, quam profanas legerunt. Ratio autem nihil hoc clariùs docet. Nam ſanè imperii robur ei omninò creditur, cui ſatis temporis conceditur, ut militarem gloriam occupet, ipſiusque nomen ſupra Regis attollatur, vel fidum ſibi exercitum faciat obſequio, liberalitate, & reliquis artibus, ducibus aſſuetis, quibus alienum ſervitium, & ſibi dominationem quærunt. Denique ad majorem totius imperii ſecuritatem addidi, quòd hi militiæ imperatores eligendi ſunt ex Regis Conſiliariis, vel qui eodem officio functi ſunt, hoc eſt, viris, qui eò ætatis pervenerunt, quâ homines plerumque vetera, & tuta, quàm nova, & periculoſa malint.

§. XVIII. Cives inter ſe familiis diſtinguendos eſſe dixi, & ex unâquâque æqualem Conſiliariorum numerum eligendum, ut majores urbes plures haberent pro numero civium Conſiliarios, & plura, ut æquum eſt, adferre poſſent ſuffragia. Nam imperii potentia & conſequenter jus ex civium numero æſtimanda eſt; nec credo, quòd ad hanc inter cives æqualitatem ſervandam aliud medium aptius excogitari poteſt, qui omnes naturâ ità comparati ſunt, ut unusquiſque generi ſuo adſcribi velit, & ſtirpe a reliquis internoſci.

§. XIX. Præterea in ſtatu naturali unusquiſque nihil minus ſibi vindicare, & ſui juris facere poteſt, quàm ſolum, & quicquid ſolo ità adhæret, ut id nuſquam abſcondere, nec portare, quò velit, poteſt. Solum igitur, & quicquid ei eâ, quâ diximus, conditione adhæret, apprimè communis Civitatis juris eſt, nempe eorum omnium, qui junctis viribus, vel ejus, cui omnes poteſtatem dederunt, quâ id ſibi vindicare poſſit, & conſequenter ſolum, & quicquid ei adhæret, tanti valere apud cives debet, quantum neceſſe eſt, ut pedem eo in loco figere, & commune jus, ſeu libertatem tueri poſſint. Cæterùm utilitates, quas Civitas hinc neceſſe eſt, ut capiat, oſtendimus Art. 8. hujus Capitis.

§. XX. Ut cives, quantum fieri poteſt, æquales ſint, quod in Civitate apprimè neceſſarium eſt, nulli, niſi a Rege oriundi, Nobiles cenſendi ſunt. At ſi omnibus ex Rege oriundis uxorem ducere, ſeu liberos procreare liceret, ſucceſſu temporis in magnum admodùm numerum creſcerent, & Regi, & omnibus non tantùm oneri, ſed formidoloſiſſimi inſuper eſſent. Homines enim, qui otio abundant, ſcelera plerumque meditantur; unde fit, ut Reges maximè Nobilium cauſâ inducantur bellum gerere, quia Regibus, Nobilibus ſtipatis, major ex bello, quàm ex pace ſecuritàs, & quies. Sed hæc, utpote ſatis nota, relinquo, ut & quæ ex Art. 15. uſque ad 27. in præc. Capite dixi: nam præcipua in hoc Cap. demonſtrata, & reliqua per ſe manifeſta ſunt.

§. XXI. Quòd Judices plures numero eſſe debeant, quàm ut a viro privato magna ejus pars poſſit muneribus corrumpi, ut & quòd ſuffragia non palam, ſed clam ferre debeant, & quòd vacationis præmium mereantur, omnibus etiam notum. Sed ſolent ubique annuum habere ſtipendium; unde fit, ut non admodùm feſtinent lites dirimere, & ſæpe, ut quæſtionibus nullus ſit finis. Deinde ubi bonorum publicatio Regum emolumenta ſunt, ibi ſæpe *non jus, aut verum in cognitionibus, ſed magnitudo opum ſpectatur; paſſim delationes, & locupletiſſimus quisque in prædam correpti, quæ gravia, & intoleranda, ſed neceſſitate armorum excuſata, etiam in pace manent.* At Judicum avaritia, qui ſcilicet in duos, aut tres annos ad ſummum conſtituuntur, metu ſuccedentium temperantur, ut jam taceam, quòd Judices bona fixa nulla habere poſſunt, ſed quòd argentum ſuum lucri cauſâ concivibus credere debeant, atque adeò iis magis conſulere, quàm inſidiari coguntur, præſertim ſi ipſi judices magno, uti diximus, numero ſint.

§. XXII. At militiæ nullum decernendum eſſe ſtipendium diximus: nam ſummum militiæ præmium libertas eſt. In ſtatu enim naturali nititur unusquiſque ſolâ libertatis cauſâ ſeſe, quantum poteſt, defendere, nec aliud bellicæ virtutis præmium exſpectat, quàm ut ſuus ſit; in ſtatu autem civili omnes ſimul cives conſiderandi perinde, ac homo in ſtatu naturali, qui propterea, dum omnes pro eo ſtatu militant, ſibi cavent, ſibique vacant. At Conſiliarii,

Judices, Prætores, &c. plus aliis, quàm ſibi vacant, quare iis vacationis præmium decerni æquum eſt. Accedit, quòd in bello nullum honeſtius, nec majus victoriæ incitamentum eſſe poteſt, quàm libertatis imago; ſed ſi contrà civium aliqua pars militiæ deſignetur, quâ de cauſâ neceſſe etiam erit iiſdem certum ſtipendium decernere, Rex neceſſariò eoſdem præ reliquis agnoſcet *(ut Art. 12. hujus Cap. oſtendimus)*, homines ſcilicet, qui belli artes tantummodò nôrunt, & in pace propter nimium otium luxu corrumpuntur, & tandem propter inopiam rei familiaris nihil præter rapinas, diſcordias civiles, & bella meditantur ; atque adeò affirmare poſſumus imperium Monarchicum hujusmodi reverâ ſtatum belli eſſe, & ſolam militiam libertate gaudere, reliquos autem ſervire.

§. XXIII. Quæ de peregrinis in civium numerum recipiendis Art. 32. præced. Cap. diximus, per ſe nota eſſe credo. Præterea neminem dubitare exiſtimo, quod ii, qui Regi ſanguine propinqui ſunt, procul ab eo eſſe debeant, & non belli, ſed pacis negotiis diſtrahi, ex quibus ipſis decus, & imperio quies ſequatur. Quamvis nec hoc quidem Turcarum Tyrannis ſatis tutum viſum fuerit, quibus propterea Religio eſt fratres omnes necare. Nec mirum; nam quò magis abſolutè imperii jus in unum tranſlatum eſt, eò faciliùs ipſum (ut Art. 14. hujus Cap. exemplo oſtendimus) ex uno in alium transferri poteſt. At imperium Monarchicum, quale hîc concipimus, in quo ſcilicet mercenarius miles nullus eſt, ſatis hoc, quo diximus, modo Regis ſaluti cautum fore, extra dubium eſt.

§. XXIV. De iis etiam, quæ Art. 34. & 35. præced. Cap. diximus, ambigere nemo poteſt. Quòd autem Rex extraneam in uxorem ducere non debet, facilè demonſtratur. Nam præterquam quòd duæ Civitates, quanquam fœdere inter ſe ſociatæ, in ſtatu tamen hoſtilitatis ſunt *(per Art. 14. Cap. 3.)*, apprimè cavendum eſt, ne bellum propter Regis res domeſticas concitetur, & quia controverſiæ, & diſſenſiones ex ſocietate præcipuè, quæ ex matrimonio fit, oriuntur, & quæ inter duas Civitates quæſtiones ſunt, jure belli plerumque dirimuntur, hinc ſequitur imperio exitiale

eſſe arctam ſocietatem cum alio inire. Hujus rei fatale exemplum in Scripturâ legimus: mortuo enim Salomone, qui filiam Regis Ægypti ſibi matrimonio junxerat, filius ejus Rehabeam bellum cum Suſaco Ægyptiorum Rege infeliciſſimè geſſit, a quo omninò ſubactus eſt. Matrimonium præterea Ludovici 14. Regis Galliarum cum filiâ Philippi quarti novi belli ſemen fuit, & præter hæc plurima exempla in hiſtoriis leguntur.

§. XXV. Imperii facies una, eademque ſervari, & conſequenter Rex unus, & ejuſdem ſexûs, & imperium indiviſibile eſſe debet. Quòd autem dixerim, ut filius Regis natu major patri jure ſuccedat, vel (ſi nulli ſint liberi) qui Regi ſanguine proximus eſt, patet tam ex Artic. 13. præced. Cap., quàm quia Regis electio, quæ a multitudine fit, æterna, ſi fieri poteſt, eſſe debet; aliàs neceſſariò fiet, ut ſumma imperii poteſtas ſæpe ad multitudinem tranſeat, quæ mutatio ſumma eſt, & conſequenter periculoſiſſima. Qui autem ſtatuunt, Regem ex eo, quòd imperii Dominus eſt, idque jure abſoluto tenet, poſſe, cui vellet, idem tradere, & ſucceſſorem, quem velit, eligere, atque adeò Regis filium imperii hæredem jure eſſe, falluntur ſanè. Nam Regis voluntas tam diu vim juris habet, quamdiu Civitatis gladium tenet; imperii namque jus ſolâ potentiâ definitur. Rex igitur regno cedere quidem poteſt, ſed non imperium alteri tradere, niſi connivente multitudine, vel parte ejus validiore. Quod ut clariùs intelligatur, venit notandum, quòd liberi non jure naturali, ſed civili parentum hæredes ſunt: nam ſolâ Civitatis potentiâ fit, ut unusquiſque quorundam bonorum ſit dominus; quare eâdem potentiâ, ſive jure, quo fit, ut voluntas alicujus, quâ de ſuis bonis ſtatuit, rata ſit, eodem fit, ut eadem voluntas etiam poſt ipſius mortem rata maneat, quamdiu Civitas permanet, & hâc ratione unusquiſque in ſtatu civili idem jus, quod dum in vivis eſt, etiam poſt mortem obtinet, quia, uti diximus, non tam ſuâ, quàm Civitatis potentiâ, quæ æterna eſt, de ſuis bonis quicquam ſtatuere poteſt. At Regis alia prorſus eſt ratio: nam Regis voluntas ipſum jus Civile eſt, & rex ipſa Civitas; mortuo igitur Rege obiit quodammodò Civitas, & ſtatus Civilis ad naturalem, & conſequenter ſumma poteſtas ad

multitudinem naturaliter redit, quæ propterea jure poteſt leges novas condere, & veteres abrogare. Atque adeò apparet, neminem Regi jure ſuccedere, niſi quem multitudo ſucceſſorem vult, vel in Theocratiâ, qualis Hebræorum Civitas olim fuit, quem Deus per Prophetam elegerit. Poſſemus præterea hæc inde deducere, quòd Regis gladius, ſive jus ſit reverâ ipſius multitudinis, ſive validioris ejus partis voluntas, vel etiam ex eo, quòd homines ratione præditi nunquam ſuo jure ità cedunt, ut homines eſſe deſinant, & perinde ac pecudes habeantur. Sed hæc ulteriùs perſequi non eſt opus.

§. XXVI. Cæterùm Religionis, ſive Deum colendi jus nemo in alium transferre poteſt. Sed de hoc in duobus ultimis Capitibus Tractatûs Theologico-Politici prolixè egimus, quæ hîc repetere ſuperfluum eſt. Atque his me optimi imperii Monarchici fundamenta ſatis clarè, quamvis breviter, demonſtrâſſe autumo. Eorum autem cohærentiam, ſive imperii analogiam facilè unusquiſque obſervabit, qui eadem ſimul aliquâ cum attentione contemplari velit. Supereſt tantùm monere, me hîc imperium Monarchicum concipere, quod a liberâ multitudine inſtituitur, cui ſolummodò hæc ex uſu eſſe poſſunt; nam multitudo, quæ alii imperii formæ aſſuevit, non poterit ſine magno everſionis periculo totius imperii recepta fundamenta evellere, & totius imperii fabricam mutare.

§. XXVII. Atque hæc, quæ ſcripſimus, riſu forſan excipientur ab iis, qui vitia, quæ omnibus mortalibus inſunt, ad ſolam plebem reſtringunt; nempe quòd in vulgo nihil modicum, terrere, ni paveant, & quòd plebs aut humiliter ſervit, aut ſuperbè dominatur, nec ei veritas, aut judicium, &c. At natura una, & communis omnium eſt. Sed potentiâ, & cultu decipimur, unde eſt, ut duo cùm idem faciunt, ſæpè dicamus, hoc licet impune facere huic, illi non licet, non quòd diſſimilis res ſit, ſed qui facit. Dominantibus propria eſt ſuperbia. Superbiunt homines annuâ deſignatione: quid nobiles, qui honores in æternum agitant. Sed eorum arrogantia faſtu, luxu, prodigalitate, certoque vitiorum concentu, & doctâ quâdam inſipientiâ & turpitudinis ele-

gantiâ adornatur, ita ut vitia, quorum ſingula ſeorſim ſpectata, quia tum maximè eminent, fæda & turpia ſunt, honeſta, & decora imperitis, & ignaris videantur. Nihil præterea in vulgo modicum, terrere, niſi paveant: nam libertas, & ſervitium haud facilè miſcentur. Denique quòd plebi nulla veritas, neque judicium ſit, mirum non eſt, quando præcipua imperii negotia clam ipſâ agitantur, & non niſi ex paucis, quæ celari nequeunt, conjecturam facit. Judicium enim ſuſpendere rara eſt virtus. Velle igitur clam civibus omnia agere, & ne de iiſdem prava judicia ferant, neque ut res omnes ſiniſtrè interpretentur, ſumma eſt inſcitia. Nam ſi plebs ſeſe temperare, & de rebus parùm cognitis judicium ſuſpendere, vel ex paucis præcognitis rectè de rebus judicare poſſet, dignior ſanè eſſet, ut regeret, quàm ut regeretur. Sed, uti diximus, natura omnibus eadem eſt; ſuperbiunt omnes dominatione: terrent, niſi paveant, & ubique veritas plerumque infringitur ab infenſis, vel obnoxiis, præſertim ubi unus, vel pauci dominantur, qui non jus, aut verum in cognitionibus, ſed magnitudinem opum ſpectant.

§. XXVIII. Milites deinde ſtipendiarii, militari ſcilicet diſciplinæ aſſueti, algoris, & inediæ patientes, civium turbam contemnere ſolent, utpote ad expugnationes, vel aperto Marte dimicandum longè inferiorem. Sed quòd imperium eâ de cauſâ infelicius ſit, aut minùs conſtans, nullus, cui mens ſana eſt, affirmabit. Sed contrà unusquiſque æquus rerum æſtimator illud imperium omnium conſtantius eſſe non negabit, quod parta tantùm tueri, nec aliena appetere poteſt, quodque propterea bellum omnibus modis declinare, & pacem tueri ſummo ſtudio conatur.

§. XXIX. Cæterùm fateor hujus imperii conſilia celari vix poſſe. Sed unusquiſque mecum etiam fatebitur multò ſatius eſſe, ut recta imperii conſilia hoſtibus pateant, quàm ut prava tyrannorum arcana clam civibus habeantur. Qui imperii negotia ſecretò agitare poſſunt, idem abſolutè in poteſtate habent, & ut hoſti in bello, ita civibus in pace inſidiantur. Quòd ſilentium imperio ſæpe ex uſu ſit, negare nemo poteſt, ſed quòd abſque eodem idem imperium ſubſiſtere nequeat, nemo unquam probabit. At contrà

Rempublicam alicui abſolutè credere, & ſimul libertatem obtinere, fieri nequaquam poteſt; atque adeò inſcitia eſt, parvum damnum ſummo malo vitare velle. Verùm eorum, qui ſibi imperium abſolutum concupiſcunt, hæc unica fuit cantilena, civitatis omnino intereſſe, ut ipſius negotia ſecretò agitentur, & alia hujuſmodi, quæ quantò magis utilitatis imagine teguntur, tantò ad infenſius ſervitium erumpunt.

§. XXX. Denique quamvis nullum, quod ſciam, imperium his omnibus, quas diximus, conditionibus inſtitutum fuerit, poterimus tamen ipſâ etiam experientiâ oſtendere, hanc Monarchici imperii formam optimam eſſe, ſi cauſas conſervationis cujuscunque imperii non barbari, & ejuſdem everſionis conſiderare velimus. Sed hoc non ſine magno lectoris tædio hîc facere poſſem; attamen unum exemplum, quod memoriâ dignum videtur, ſilentio prætererire nolo; nempe Arragonenſium imperium, qui ſingulari erga ſuos reges fide affecti, & pari conſtantiâ regni inſtituta inviolata ſervaverunt. Nam hi ſimulatque ſervile Maurorum jugum a cervicibus dejecerant, Regem ſibi eligere ſtatuerunt; quibus autem conditionibus, non ſatis inter eoſdem conveniebat, & hâc de cauſâ ſummum Pontificem Romanum de eâ re conſulere conſtituerunt. Hic, Chriſti profectò vicarium hac in re ſe gerens, eos caſtigavit, quòd non ſatis Hebræorum exemplo moniti Regem adeò obfirmato animo petere voluerint; ſed ſi ſententiam mutare nollent, ſuaſit, ne Regem eligerent, niſi inſtitutis priùs ritibus ſatis æquis, & ingenio gentis conſentaneis, & apprimè ut ſupremum aliquod Concilium crearent, quod regibus, ut Lacedæmoniorum Ephori, opponeretur, & jus abſolutum haberet lites dirimendi, quæ inter Regem, & cives orirentur. Hoc igitur conſilium ſequuti, jura, quæ ipſis omnium æquiſſima viſa ſunt, inſtituerunt, quorum ſummus interpres, & conſequenter ſupremus judex non Rex, ſed Concilium eſſet, quod ſeptendecim vocant, & cujus præſes Juſtitia appellatur. Hic igitur Juſtitia & hi ſeptendecim nullis ſuffragiis, ſed ſorte ad vitam electi, jus abſolutum habent omnes ſententias in civem quemcunque ab aliis Conciliis tam Politicis, quàm Eccleſiaſticis, vel ab ipſo Rege latas revocandi, & damnandi, ità ut qui-

libet civis jus haberet ipſum etiam Regem coram hoc judicio vocandi. Præterea olim jus etiam habuerunt Regem eligendi, & poteſtate privandi; ſed multis poſt elapſis annis Rex Don Pedro, qui dicitur Pugio, ambiendo, largiendo, pollicitando, omniumque officiorum genere tandem effecit, ut hoc jus reſcinderetur (quod ſimulac obtinuit, manum pugione coram omnibus amputavit, vel, quod faciliùs crediderim, læſit, addens, non ſine ſanguinis Regii impendio licere ſubditis Regem eligere), eâ tamen conditione: *ut potuerint, & poſſint arma capere contra vim quamcunque, quâ aliquis imperium ingredi in ipſorum damnum velit, imò contra ipſum* 1
Regem & principem futurum hæredem, ſi hoc modo (imperium) ingrediatur. Quâ ſanè conditione præcedens illud jus non tam aboleverunt, quàm correxerunt. Nam ut Art. 5. & 6. Cap. 4. oſtendimus, Rex non jure civili, ſed jure belli dominandi potentiâ privari poteſt, vel ipſius vim vi ſolummodò repellere ſubditis licet. 1
Præter hanc aliàs ſtipulati ſunt conditiones, quæ ad noſtrum ſcopum non faciunt. Hi ritûs ex omnium ſententiâ inſtructi incredibili temporis ſpatio inviolati manſerunt, pari ſemper fide Regum erga ſubditos, ac ſubditorum erga Regem. Sed poſtquam regnum Caſtellæ Ferdinando, qui omnium primus Catholicus nuncupatus 2
fuit, hæreditate ceſſit, incepit hæc Arragonenſium libertas Caſtellanis eſſe inviſa, qui propterea ipſum Ferdinandum ſuadere non ceſſabant, ut jura illa reſcinderet. At ille, nondum imperio abſoluto aſſuetus, nihil tentare auſus, Conſiliariis hæc reſpondit: *præterquam quòd Arragonenſium Regnum iis, quas noverant, conditio-* 2
nibus acceperit, quòdque eaſdem ſervare ſanctiſſimè juraverit, & præterquam quòd inhumanum ſit fidem datam ſolvere, ſe in animum induxiſſe, ſuum Regnum ſtabile fore, quamdiu ſecuritatis ratio non major Regi, quàm ſubditis eſſet, ità ut nec Rex ſubditis, nec contrà ſubditi Regi præponderarent; nam ſi alterutra pars potentior evadat, 3
pars debilior non tantùm priſtinam æqualitatem recuperare, ſed dolore accepti damni in alteram contrà referre conabitur, unde vel alterutrius, vel utriuſque ruina ſequeretur. Quæ ſanè ſapientia verba non ſatis mirari poſſem, ſi prolata fuiſſent a Rege, qui ſervis, non liberis hominibus imperare conſueviſſet. Retinuerunt igitur

Arragonenſes poſt Ferdinandum libertatem, non jam jure, ſed Regum potentiorum gratiâ uſque ad Philippum ſecundum, qui eosdem feliciori quidem fato, ſed non minori ſævitiâ, quàm Confœderatorum Provincias oppreſſit. Et quamvis Philippus tertius omnia in integrum reſtituiſſe videatur, Arragonenſes tamen, quorum plerique cupidine potentioribus aſſentandi (nam inſcitia eſt contra ſtimulos calces mittere), & reliqui metu territi, nihil præter libertatis ſpecioſa vocabula, & inanes ritûs retinuerunt.

§. XXXI. Concludimus itaque multitudinem ſatis amplam libertatem ſub Rege ſervare poſſe, modò efficiat, ut Regis potentia ſolâ ipſius multitudinis potentiâ determinetur, & ipſius multitudinis præſidio ſervetur. Atque hæc unica fuit Regula, quam in jaciendis imperii Monarchici fundamentis ſequutus ſum.

CAPUT VIII.

Quòd imperium Ariſtocraticum magno Patriciorum numero conſtare debet: de ejus præſtantiâ, & quòd ad abſolutum magis, quàm Monarchicum accedat, & hâc de cauſâ Libertati conſervandæ aptius ſit.

§. I. HUc uſque de Imperio Monarchico. Quâ autem ratione Ariſtocraticum inſtituendum ſit, ut permanere poſſit, hîc jam dicemus. Ariſtocraticum imperium illud eſſe diximus, quod non unus, ſed quidam ex multitudine ſelecti tenent, quos impoſterum Patricios appellabimus. Dico expreſſè, *quod quidam ſelecti tenent.* Nam hæc præcipua eſt differentia inter hoc, & Democraticum imperium, quòd ſcilicet in Imperio Ariſtocratico gubernandi jus a ſolâ electione pendeat : in Democratico autem maximè a jure quodam innato, vel fortunâ adepto (ut ſuo loco dicemus), atque adeò, tametſi imperii alicujus integra multitudo in numerum Patriciorum recipiatur, modò illud jus hæreditarium non ſit, nec lege aliquâ communi ad alios deſcendat, imperium tamen Ariſtocraticum omnino erit, quandoquidem nulli, niſi ex-

preſſè electi, in numerum Patriciorum recipiuntur. At ſi hi duo tantummodò fuerint, alter altero potior eſſe conabitur, & imperium facilè, ob nimiam uniuscujuſque potentiam, in duas partes dividetur, & in tres, aut quatuor, aut quinque, ſi tres, aut quatuor, aut quinque id tenuerint: ſed partes eò debiliores erunt, quò in plures ipſum imperium delatum fuerit: ex quo ſequitur, in imperio Ariſtocratico, ut ſtabile ſit, ad minimum Patriciorum numerum determinandum, neceſſariò habendam eſſe rationem magnitudinis ipſius imperii.

§. II. Ponatur itaque pro mediocris imperii magnitudine ſatis eſſe, ut centum optimi viri dentur, in quos ſumma imperii poteſtas delata ſit, & quibus conſequenter jus competat Collegas Patricios eligendi, quando eorum aliquis vitâ exceſſit. Hi ſanè omni modo conabuntur, ut eorum liberi, vel qui iis ſanguine proximi ſunt, ſibi ſuccedant: unde fiet, ut ſumma imperii poteſtas ſemper penes eos erit, quos fortuna Patriciis liberos, aut conſanguineos dedit, & quia ex centum hominibus, qui fortunæ cauſâ ad honores aſcendunt, vix tres reperiuntur, qui arte, & conſilio pollent, vigentque, fiet ergo, ut imperii poteſtas non penes centum, ſed penes duos tantummodò, aut tres ſit, qui animi virtute pollent, quique facilè omnia ad ſe trahere, & unusquiſque morè humanæ cupidinis viam ad Monarchiam ſternere poterit: atque adeò, ſi rectè calculum ineamus, neceſſe eſt, ut ſumma poteſtas imperii, cujus magnitudinis ratio centum optimatum ad minimum exigit, in quinquies mille ad minimum Patricios deferatur. Hac enim ratione nunquam deërit, quin centum reperiantur animi virtute excellentes, poſito ſcilicet, quòd ex quinquaginta, qui honores ambiunt, eoſque adipiſcuntur, unus ſemper reperiatur optimis non inferior, præter alios, qui optimorum virtutes æmulantur, quique propterea digni etiam ſunt, qui regant.

§. III. Solent frequentiùs Patricii cives eſſe unius urbis, quæ caput totius imperii eſt, ità ut Civitas, ſive Reſpublica ex eâdem habeat vocabulum, ut olim Romana, hodie Veneta, Genuenſis, &c. At Hollandorum Reſpublica nomen ex integrâ Provinciâ habet, ex quo oritur, ut hujus imperii ſubditi majori libertate

gaudeant. Jam antequam fundamenta, quibus hoc imperium Ariſtocraticum niti debet, determinare poſſimus, notanda eſt differentia inter imperium, quod in unum, & inter id, quod in ſatis magnum Concilium transfertur, quæ ſanè permagna eſt. Nam primò unius hominis potentia integro imperio ſuſtinendo *(ut Art. 5. Cap. 6. diximus)* longè impar eſt, quod ſine manifeſto aliquo abſurdo de Concilio ſatis magno enunciare nemo poteſt: qui enim Concilium ſatis magnum eſſe affirmat, ſimul negat idem imperio ſuſtinendo eſſe impar. Rex igitur Conſiliariis omninò indiget, Concilium autem hujuſmodi minimè. Deinde Reges mortales ſunt, Concilia contrà æterna: atque adeò imperii potentia, quæ ſemel in Concilium ſatis magnum tranſlata eſt, nunquam ad multitudinem redit, quod in imperio Monarchico locum non habet, ut Art. 25. Cap. præced. oſtendimus. Tertiò Regis imperium vel ob ejus pueritiam, ægritudinem, ſenectutem, vel aliis de cauſis ſæpè precarium eſt; hujusmodi autem Concilii potentia ècontra una, eademque ſemper manet. Quartò unius hominis voluntas varia admodùm, & inconſtans eſt: & hâc de cauſâ imperii Monarchici omne quidem jus eſt Regis explicata voluntas *(ut in Art. 1. Cap. præced. diximus)*: at non omnis Regis voluntas jus eſſe debet, quòd de voluntate Concilii ſatis magni dici nequit. Nam quandoquidem ipſum Concilium *(ut modò oſtendimus)* nullis Conſiliariis indiget, debet neceſſariò omnis ejus explicata voluntas jus eſſe. Ac proinde concludimus, imperium, quòd in Concilium ſatis magnum transfertur, abſolutum eſſe, vel ad abſolutum maximè accedere. Nam ſi quod imperium abſolutum datur, illud reverâ eſt, quod integra multitudo tenet.

§. IV. Attamen quatenus hoc imperium Ariſtocraticum nunquam *(ut modò oſtenſum)* ad multitudinem redit, nec ulla in eo multitudini conſultatio, ſed abſolutè omnis ejuſdem Concilii voluntas jus eſt, debet omninò ut abſolutum conſiderari, & conſequenter ejus fundamenta ſola ejuſdem Concilii voluntate, & judicio niti debent, non autem multitudinis vigilantiâ, quandoquidem ipſa tam a conſiliis, quàm ſuffragiis ferendis arcetur. Cauſa igitur, cur in praxi imperium abſolutum non ſit, nulla alia eſſe po-

teſt, quàm quia multitudo imperantibus formidoloſa eſt, quæ propterea aliquam ſibi libertatem obtinet, quam, ſi non expreſſâ lege, tacitè tamen ſibi vindicat, obtinetque.

§. V. Apparet itaque hujus imperii conditionem optimam fore, ſi ità inſtitutum fuerit, ut ad abſolutum maximè accedat, hoc eſt, ut multitudo, quantum fieri poteſt, minus timenda ſit, nullamque libertatem obtineat, niſi quæ ex ipſius imperii conſtitutione ipſi neceſſariò tribui debet, quæque adeò non tam multitudinis, quàm totius imperii jus ſit, quod ſoli Optimates ut ſuum vindicant, conſervantque; hoc enim modo praxis cum theoriâ maximè conveniet, ut ex Art. præced. patet, & per ſe etiam manifeſtum eſt: nam dubitare non poſſumus, imperium eò minùs penes Patricios eſſe, quò plura ſibi plebs jura vindicat, qualia ſolent in inferiori Germania opificum Collegia, *Gilden* vulgò dicta, habere.

§. VI. Neque hinc, quòd ſcilicet imperium in Concilium abſolutè delatum eſt, ullum ab eodem infenſi ſervitii periculum plebi metuendum. Nam Concilii adeò magni voluntas non tam a libidine, quàm a ratione determinari poteſt; quippe homines ex malo affectu diverſe trahuntur, nec unâ veluti mente duci poſſunt, niſi quatenus honeſta appetunt, vel ſaltem quæ ſpeciem honeſti habent.

§. VII. In determinandis igitur imperii Ariſtocratici fundamentis apprimè obſervandum eſt, ut eadem ſolâ voluntate, & potentiâ ſupremi ejuſdem Concilii nitantur, ità ut ipſum Concilium, quantum fieri poteſt, ſui juris ſit, nullumque a multitudine periculum habeat. Ad hæc fundamenta, quæ ſcilicet ſolâ ſupremi Concilii voluntate, & potentiâ nitantur, determinandum, fundamenta pacis, quæ imperii Monarchici propria, & ab hoc imperio aliena ſunt, videamus. Nam ſi his alia æquipollentia fundamenta imperio Ariſtocratico idonea ſubſtituerimus, & reliqua, ut jam jacta ſunt, reliquerimus, omnes abſque dubio ſeditionum cauſæ ſublatæ erunt, vel ſaltem hoc imperium non minùs ſecurum, quàm Monarchicum, ſed contrà eò magis ſecurum, & ipſius conditio eò melior erit, quò magis quàm Monarchicum abſque pacis, & libertatis detrimento *(vid. Art. 3. & 6. huius Cap.)* ad abſolutum

accedit; nam quò jus ſummæ poteſtatis majus eſt, eò imperii forma cum rationis dictamine magis convenit *(per Art.* 5. *Cap.* 3.), & conſequenter paci, & libertati conſervandæ aptior eſt. Percurramus igitur, quæ Cap. 6. Art. 9. diximus, ut illa, quæ ab hoc aliena ſunt, rejiciamus, & quæ ei congrua ſunt, videamus.

§. VIII. Quòd primò neceſſe ſit, urbem unam, aut plures condere, & munire, nemo dubitare poteſt. Sed illa præcipuè munienda eſt, quæ totius imperii eſt caput, & præterea illæ, quæ in limitibus imperii ſunt. Illa enim, quæ totius imperii caput eſt, juſque ſummum habet, omnibus potentior eſſe debet. Cæterùm in hoc imperio ſuperfluum omninò eſt, ut incolæ omnes in familias dividantur.

§. IX. Ad militiam quod attinet, quoniam in hoc imperio non inter omnes, ſed tantùm inter Patricios æqualitas quærenda eſt, & præcipuè Patriciorum potentia major eſt, quàm plebis, certum eſt, ad leges, ſeu jura fundamentalia hujus imperii non pertinere, ut militia ex nullis aliis, quàm ex ſubditis, formetur. Sed hoc apprimè neceſſe eſt, ut nullus in Patriciorum numerum recipiatur, niſi qui artem militarem rectè noverit. Subditos autem extra militiam eſſe, ut quidam volunt, inſcitia ſanè eſt. Nam præterquam quòd militiæ ſtipendium, quod ſubditis ſolvitur, in ipſo regno manet, cùm contrà id, quod militi extraneo ſolvitur, omne pereat: accedit, quòd maximum imperii robur debilitaretur. Nam certum eſt, illos ſingulari animi virtute certare, qui pro aris, & focis certant. Unde etiam apparet, illos etiam non minùs errare, qui belli duces, tribunos, centuriones &c. ex ſolis Patriciis eligendos ſtatuunt. Nam quâ virtute ii milites certabunt, quibus omnis gloriæ, & honores adīpiſcendi ſpes adimitur. Verùm contrà legem ſtabilire, ne Patriciis militem extraneum liceat conducere, quando res poſtulat, vel ad ſui defenſionem, & ſeditiones coërcendas, vel ob alias quascunque cauſas, præterquam quòd inconſultum eſt, repugnaret etiam ſummo Patriciorum juri, de quo vide Art. 3. 4. & 5. huj. Cap. Cæterùm unius exercitûs, vel totius militiæ dux in bello tantummodò, & ex ſolis Patriciis eligendus, qui annum ad ſummum imperium habe-

at, nec continuari in imperio, nec poſtea eligi poſſit; quod jus cum in Monarchico, tum maximè in hoc imperio neceſſarium eſt. Nam, quamvis multò faciliùs, ut ſuprà jam diximus, imperium ex uno in alium, quàm ex libero Concilio in unum hominem transferri poſſit, fit tamen ſæpe, ut Patricii a ſuis Ducibus opprimantur, idque multò majori Reipublicæ damno; quippe quando Monarcha e medio tollitur, non imperii, ſed tantummodò Tyranni mutatio fit. At in imperio Ariſtocratico fieri id nequit abſque everſione imperii, & maximorum virorum clade. Cujus rei funeſtiſſima exempla Roma dedit. Cæterùm ratio, cur in imperio Monar- 1
chico diximus, quòd Militia ſine ſtipendio ſervire debeat, locum in hujusmodi imperio non habet. Nam, quandoquidem ſubditi tam a Conſiliis, quàm ſuffragiis ferendis arcentur, perinde ac peregrini cenſendi ſunt, qui propterea non iniquiore conditione, ac peregrini, ad militandum conducendi ſunt. Neque hîc pericu- 1
lum eſt, ut a Concilio præ reliquis agnoſcantur. Quinimo ne unusquiſque ſuorum factorum iniquus, ut fit, æſtimator ſit, conſultius eſt, ut Patricii certum præmium militibus pro ſervitio decernant.

§. X. Præterea hâc etiam de cauſâ, quòd omnes præter Patri- 2
cios peregrini ſunt, fieri non poteſt abſque totius imperii periculo, ut agri, & domûs, & omne ſolum publici juris maneant, & ut incolis annuo pretio locentur. Nam ſubditi, qui nullam in imperio partem habent, facilè omnes in adverſis urbes deſererent, ſi bona, quæ poſſident, portare, quò vellent, liceret. 2
Quare agri, & fundi hujus imperii ſubditis non locandi, ſed vendendi ſunt, eâ tamen conditione, ut etiam ex annuo proventu partem aliquotam ſingulis annis numerent, &c., ut in Hollandiâ fit.

§. XI. His conſideratis, ad fundamenta, quibus ſupremum 3
Concilium niti, & firmari debet, pergo. Hujus Concilii membra in mediocri imperio quinque circiter millia eſſe debere oſtendimus Art. 2. hujus Cap., atque adeò ratio quærenda eſt, quâ fiat, ne paulatim ad pauciores deveniat imperium, ſed contrà, ut pro ratione incrementi ipſius imperii eorum augeatur numerus,

deinde ut inter Patricios æqualitas, quantum fieri poteſt, ſervetur, ut præterea in Conciliis celeris detur expeditio, ut communi bono conſulatur, & denique ut Patriciorum, ſeu Concilii major ſit, quàm multitudinis, potentia, ſed ità, ut nihil inde multitudo detrimenti patiatur.

§. XII. Ad primum autem obtinendum maxima oritur difficultas ex invidiâ. Sunt enim homines, ut diximus, naturâ hoſtes, ità ut, quamvis legibus copulentur, adſtringanturque, retineant tamen naturam. Atque hinc fieri exiſtimo, ut imperia Democratica in Ariſtocratica, & hæc tandem in Monarchica mutentur. Nam planè mihi perſuadeo, pleraque Ariſtocratica imperia Democratica priùs fuiſſe, quòd ſcilicet quædam multitudo novas ſedes quærens, iiſque inventis, & cultis, imperandi æquale jus integra retinuit, quia nemo imperium alteri dat volens. Sed, quamvis eorum unusquiſque æquum eſſe cenſeat, ut idem jus, quòd alteri in ipſum eſt, ipſi etiam in alterum ſit, iniquum tamen eſſe putat, ut peregrinis, qui ad ipſos confluunt, æquale cum ipſis jus ſit in imperio, quòd ſibi labore quæſierant, & ſui ſanguinis impendio occupaverant. Quod nec ipſi peregrini renuunt, qui nimirùm non ad imperandum, ſed ad res ſuas privatas curandum eò migrant, & ſatis ſibi concedi putant, ſi modò ipſis libertas concedatur res ſuas cum ſecuritate agendi. Sed interim multitudo ex peregrinorum confluentiâ augetur, qui paulatim illius gentis mores induunt, donec demum nullâ aliâ diverſitate dignoſcuntur, quàm hoc ſolo, quòd adipiſcendorum honorum jure careant; & dum horum numerus quotidie creſcit, civium contrà multis de cauſis minuitur. Quippe ſæpe familiæ extinguuntur, alii ob ſcelera excluſi, & plerique ob rei domeſticæ anguſtiam Rempublicam negligunt, dum interea potentiores nihil ſtudeant, quàm ſoli regnare; & ſic paulatim imperium ad paucos, & tandem ob factiones ad unum redigitur. Atque his alias cauſas, quæ hujusmodi imperia deſtruunt, adjungere poſſemus; ſed, quia ſatis nota ſunt, iiſdem ſuperſedeo, & leges, quibus hoc imperium, de quo agimus, conſervari debet, ordine jam oſtendam.

§. XIII. Primaria hujus imperii Lex eſſe debet, quâ determi-

natur ratio numeri Patriciorum ad multitudinem. Ratio enim *(per Art. 1. hujus Cap.)* inter hanc, & illos habenda eſt, ita ut pro incremento multitudinis Patriciorum numerus augeatur. Atque hæc *(per illa, quæ Art. 2. hujus Cap. diximus)* debet eſſe circiter ut 1 ad 50, hoc eſt, ut inæqualitas numeri Patriciorum ad multitudinem nunquam major ſit. Nam *(per Art. 1. hujus Cap.)* ſervatâ imperii formâ, numerus Patriciorum multò major eſſe poteſt numero multitudinis. Sed in ſolâ eorum paucitate periculum eſt. Quâ autem ratione cavendum ſit, ut hæc lex inviolata ſervetur, ſuo loco mox oſtendam.

§. XIV. Patricii ex quibuſdam tantummodò familiis aliquibus in locis eliguntur. Sed hoc expreſſo jure ſtatuere pernicioſum eſt. Nam, præterquam quòd familiæ ſæpe extinguuntur, & quòd nunquam reliquæ abſque ignominiâ excluduntur, accedit, quod hujus imperii formæ repugnat, ut patricia dignitas hæreditaria ſit *(per Art. 1. hujus Cap.)*. Sed imperium hâc ratione Democraticum potiùs videtur, quale in Art. 12. hujus Cap. deſcripſimus, quod ſcilicet pauciſſimi tenent cives. Attamen contrà cavere, ne Patricii filios ſuos, & conſanguineos eligant, & conſequenter ne imperandi jus in quibuſdam familiis maneat, impoſſibile eſt, imò abſurdum, ut Art. 39. hujus Cap. oſtendam. Verùm, modò id nullo expreſſo jure obtineant, nec reliqui (qui ſcilicet in imperio nati ſunt, & patrio ſermone utuntur, nec uxorem peregrinam habent, nec infames ſunt, nec ſerviunt, nec denique ſervili aliquo officio vitam ſuſtentant, inter quos etiam Œnopolæ & Cereviſiarii numerandi ſunt) excludantur, retinebitur nihilominùs imperii forma, & ratio inter Patricios, & multitudinem ſervari ſemper poterit.

§. XV. Quòd ſi præterea lege ſtatuatur, ut nulli juniores eligantur, nunquam fiet, ut paucæ familiæ jus imperandi retineant; atque adeò lege ſtatuendum, ut nullus, niſi qui ad annum ætatis trigeſimum pervenit, in catalogum eligendorum referri poſſit.

§. XVI. Tertiò deinde ſtatuendum eſt, ut Patricii omnes in quodam urbis loco ſtatutis certis temporibus congregari debeant, & qui, niſi morbo, aut publico aliquo negotio impeditus, Concilio

non interfuerit, ſenſibili aliquâ pecuniæ pœnâ mulctetur. Nam ni hoc fieret, plurimi ob rei domeſticæ curam publicam negligerent.

§. XVII. Hujus Concilii officium ſit leges condere, & abrogare, Collegas Patricios, & omnes imperii miniſtros eligere. Non enim fieri poteſt, ut is, qui ſupremum jus habet, ut hoc Concilium habere ſtatuimus, alicui poteſtatem det leges condendi, & abrogandi, quin ſimul jure ſuo cedat, & in illum id transferat, cui illam poteſtatem dedit; quippe, qui vel uno ſolo die poteſtatem habet leges condendi, & abrogandi, ille totam imperii formam mutare poteſt. At quotidiana imperii negotia aliis ad tempus ſecundùm conſtituta jura adminiſtranda tradere, retento ſupremo ſuo jure, poteſt. Præterea, ſi imperii miniſtri ab alio, quàm ab hoc Concilio eligerentur, tum hujus Concilii membra pupilli potiùs, quàm Patricii appellandi eſſent.

§. XVIII. Huic Concilio ſolent quidam Rectorem, ſeu Principem creare, vel ad vitam, ut Veneti, vel ad tempus, ut Genuenſes, ſed tantâ cum cautione, ut ſatis appareat, id non ſine magno imperii periculo fieri. Et ſanè dubitare non poſſumus, quin imperium hâc ratione ad Monarchicum accedat, & quantum ex eorum hiſtoriis conjicere poſſumus, nullâ aliâ de cauſâ id factum eſt, quàm quia ante conſtituta hæc Concilia ſub Rectore, vel Duce, veluti ſub Rege, fuerant; atque adeò Rectoris creatio Gentis quidem, ſed non imperii Ariſtocratici abſolutè conſiderati, requiſitum neceſſarium eſt.

§. XIX. Attamen, quia ſumma hujus imperii poteſtas penes univerſum hoc Concilium, non autem penes unumquodque ejusdem membrum eſt (nam aliàs cœtus eſſet inordinatæ multitudinis), neceſſe ergo eſt, ut Patricii omnes Legibus ità aſtringantur, ut unum veluti corpus, quod unâ regitur mente, componant. At leges per ſe ſolæ invalidæ ſunt, & facilè franguntur, ubi earum vindices ii ipſi ſunt, qui peccare poſſunt, quique ſoli exemplum ex ſupplicio capere debent, & collegas eâ de cauſâ punire, ut ſuum appetitum ejuſdem ſupplicii metu frenent, quòd magnum eſt abſurdum; atque adeò medium quærendum eſt, quo ſupremi hujus Concilii ordo, & imperii jura inviolata ſerventur, ità tamen, ut inter Patricios æqualitas, quanta dari poteſt, ſit.

§. XX. Cùm autem ex uno Rectore, vel Principe, qui etiam in Conciliis ſuffragium ferre poteſt, magna neceſſariò oriri debeat inæqualitas, præſertim ob potentiam, quæ ipſi neceſſariò concedi debet, ut ſuo officio ſecuriùs fungi poſſit, nihil ergo, ſi omnia rectè perpendamus, communi ſaluti utilius inſtitui poteſt, quàm quòd huic ſupremo Concilio aliud ſubordinetur ex quibusdam Patriciis, quorum officium ſolummodò ſit obſervare, ut imperii jura, quæ Concilia, & imperii Miniſtros concernunt, inviolata ſerventur, qui propterea poteſtatem habeant delinquentem quemcunque imperii Miniſtrum, qui ſcilicet contra jura, quæ ipſius miniſterium concernunt, peccavit, coram ſuo judicio vocandi, & ſecundùm conſtituta jura damnandi; atque hos impoſterum Syndicos appellabimus.

§. XXI. Atque hi ad vitam eligendi ſunt. Nam ſi ad tempus eligerentur, ità ut poſtea ad alia imperii officia vocari poſſent, in abſurdum, quòd Art. 19. hujus Cap. modò oſtendimus, incideremus. Sed, ne longâ admodùm dominatione nimium ſuperbiant, nulli ad hoc miniſterium eligendi ſunt, niſi qui ad annum ætatis ſexageſimum, aut ultrà pervenerunt, & Senatorio officio (de quo infrà) functi ſunt.

§. XXII. Horum præterea numerum facilè determinabimus, ſi conſideremus hos Syndicos ad Patricios ſeſe habere, ut omnes ſimul Patricii ad multitudinem, quàm regere nequeunt, ſi juſto numero pauciores ſunt; ac proinde Syndicorum numerus ad Patriciorum numerum debet eſſe, ut horum numerus ad numerum multitudinis, hoc eſt *(per Art. 13. hujus Cap.)*, ut 1 ad 50.

§. XXIII. Præterea ut hoc Concilium ſecurè ſuo officio fungi poſſit, militiæ pars aliqua eidem decernenda eſt, cui imperare, quid velit, poſſit.

§. XXIV. Syndicis, vel cuicunque ſtatûs miniſtro ſtipendium nullum, ſed emolumenta decernenda ſunt talia, ut non poſſint ſine magno ſuo damno Rempublicam pravè adminiſtrare. Nam, quòd hujus imperii miniſtris æquum ſit vacationis præmium decerni, dubitare non poſſumus, quia major hujus imperii pars plebs eſt, cujus ſecuritati Patricii invigilant, dum ipſa nullam Reipublicæ, ſed tantum privatæ curam habet. Verùm quia contrà nemo

(ut Art. 4. Cap. 7. diximus) alterius cauſam defendit, niſi quatenus rem ſuam eo ipſo ſtabilire credit, res neceſſariò ità ordinandæ ſunt, ut miniſtri, qui Reipublicæ curam habent, tum maximè ſibi conſulant, cùm maximè communi bono invigilant.

§. XXV. Syndicis igitur, quorum officium, uti diximus, eſt obſervare, ut imperii jura inviolata ſerventur, hæc emolumenta decernenda ſunt, videlicet ut unusquiſque Paterfamilias, qui in aliquo imperii loco habitat, quotannis nummum parvi valoris, nempe argenti unciæ quartam partem ſolvere teneatur Syndicis, ut inde numerum inhabitantium cognoſcere poſſint, atque adeò obſervare, quotam ejus partem Patricii efficiant. Deinde ut unusquiſque Patricius tyro, ut electus eſt, Syndicis numerare debeat ſummam aliquam magnam, ex. gr. viginti, aut viginti quinque argenti libras. Præterea pecunia illa, quâ abſentes Patricii (qui ſcilicet convocato Concilio non interfuerunt) condemnantur, Syndicis etiam decernenda eſt, & inſuper ut pars bonorum delinquentium Miniſtrorum, qui eorum judicio ſtare tenentur, & qui certâ pecuniæ ſummâ mulctantur, vel quorum bona proſcribuntur, iiſdem dedicetur, non quidem omnibus, ſed iis tantummodò, qui quotidiè ſedent, & quorum officium eſt Syndicorum Concilium convocare, de quibus vide Art. 28. hujus Cap. Ut autem Syndicorum Concilium ſuo ſemper numero conſtet, ante omnia in ſupremo Concilio, ſolito tempore convocato, de eo quæſtio habenda eſt. Quòd ſi a Syndicis neglectum fuerit, ut tum ei, qui Senatui (de quo mox erit nobis dicendi locus) præeſt, ſupremum Concilium eâ de re monere incumbat, & a Syndicorum præſide ſilentii habiti cauſam exigere, &, quid de eâ ſupremi Concilii ſententia ſit, inquirere. Quòd ſi is etiam tacuerit, ut cauſa ab eo, qui ſupremo judicio præeſt, vel eo etiam tacente ab alio quocunque Patricio ſuſcipiatur, qui tam a Syndicorum, quàm Senatûs, & Judicum præſide ſilentii rationem exigat. Denique ut lex illa, quâ juniores ſecluduntur, ſtrictè etiam obſervetur, ſtatuendum eſt, ut omnes, qui ad annum ætatis trigeſimum pervenerunt, quique expreſſo jure a Regimine non ſecluduntur, ſuum nomen in catalogo coram Syndicis inſcribi curent, & accepti ho-

noris ſignum quoddam, ſtatuto aliquo pretio, ab iiſdem accipere, ut ipſis liceat certum ornatum, iis tantummodò conceſſum, induere, quo dignoſcantur, & in honore a reliquis habeantur; & interim jure conſtitutum ſit, ut in electionibus nulli Patricio quenquam nominare liceat, niſi cujus nomen in communi catalogo inſcriptum eſt, idque ſub gravi pœnâ. Et præterea ne cuiquam liceat officium, ſive munus, ad quod ſubeundum eligitur, recuſare. Denique, ut omnia abſolutè fundamentalia imperii jura æterna ſint, ſtatuendum eſt, ſi quis in Supremo Concilio quæſtionem de jure aliquo fundamentali moverit, utpote de prolongandâ alicujus Ducis exercitûs dominatione, vel de numero Patriciorum minuendo, & ſimilibus, ut reus Majeſtatis ſit, & non tantùm mortis damnetur, ejusque bona proſcribantur, ſed ut ſupplicii aliquod ſignum in æternam rei memoriam in publico emineat. Ad reliqua verò communia imperii jura ſtabiliendum ſufficit, ſi modò ſtatuatur, ut Lex nulla abrogari, nec nova condi poſſit, niſi priùs Syndicorum Concilium, & deinde ſupremi Concilii tres quartæ, aut quatuor quintæ partes in eo convenerint.

§. XXVI. Jus præterea ſupremum Concilium convocandi, resque decernendas in eodem proponendi penes Syndicos ſit, quibus etiam primus locus in Concilio concedatur, ſed ſine jure ſuffragii. Verùm, antequam ſedeant, jurare debent per ſalutem ſupremi illius Concilii, perque libertatem publicam, ſe ſummo ſtudio conaturos, ut jura patria inviolata ſerventur, & communi bono conſulatur; quo facto res proponendas ordine aperiant per miniſtrum, qui ipſis a Secretis eſt.

§. XXVII. Ut autem in decernendo, & in eligendis imperii miniſtris omnibus Patriciis æqua ſit poteſtas, & celeris expeditio in omnibus detur, omninò probandus eſt ordo, quem Veneti obſervant, qui ſcilicet ad nominandos imperii miniſtros aliquot e Concilio ſorte eligunt, & ab his ordine miniſtris eligendis nominatis, unusquiſque Patricius ſententiam ſuam, quâ propoſitum miniſtrum eligendum probat, vel reprobat, indicat calculis, ita ut poſtea ignoretur, quiſnam hujus, aut illius ſententiæ fuerit auctor: quo fit non tantùm, ut omnium Patriciorum in decernendo

auctoritas æqualis ſit, & ut negotia citò expediantur, ſed etiam ut unusquiſque abſolutam libertatem, quod in Conciliis apprimè neceſſarium eſt, habeat ſuam ſententiam abſque ullo invidiæ periculo proferendi.

§. XXVIII. In Syndicorum etiam, & reliquis Conciliis idem ordo obſervandus eſt, ut ſcilicet ſuffragia calculis ferantur. Jus autem Syndicorum Concilium convocandi, resque in eodem decernendas proponendi penes eorundem præſidem eſſe oportet, qui cum aliis decem, aut pluribus Syndicis quotidie ſedeat, ad plebis de miniſtris querelas, & ſecretas accuſationes audiendum, & accuſatores, ſi res poſtulat, aſſervandos, & Concilium convocandum, etiam ante conſtitutum tempus, quo congregari ſolet, ſi in morâ periculum eſſe eorum aliquis judicaverit. At hic præſes, & qui cum ipſo quotidie congregantur, a ſupremo Concilio eligi, & quidem ex Syndicorum numero debent, non quidem ad vitam, ſed in ſex menſes, nec continuari ⟨en hun ampt weêr te konnen bedienen⟩, niſi poſt tres, aut quatuor annos: atque his, ut ſuprà diximus, proſcripta bona, & pecuniarum mulctæ, vel eorum pars aliqua decernenda eſt. Reliqua, quæ Syndicos ſpectant, ſuis in locis dicemus.

§. XXIX. Secundum Concilium, quod ſupremo ſubordinandum eſt, Senatum appellabimus, cujus officium ſit publica negotia agere, ex. gr. imperii jura promulgare, urbium munimenta ſecundùm jura ordinare, diplomata militiæ dare, tributa ſubditis imponere, eaque collocare, externis legatis reſpondere, &, quò legati mittendi ſunt, decernere. Sed ipſos legatos eligere ſupremi Concilii officium ſit. Nam id apprimè obſervandum eſt, ne Patricius ad aliquod imperii miniſterium vocari poſſit, niſi ab ipſo ſupremo Concilio, ne ipſi Patricii Senatûs gratiam aucupari ſtudeant. Deinde illa omnia ad ſupremum Concilium deferenda ſunt, quæ præſentem rerum ſtatum aliquâ ratione mutant, uti ſunt belli, & pacis decreta; quare Senatûs decreta de bello, & pace, ut rata ſint, ſupremi Concilii auctoritate firmanda ſunt: & hâc de cauſâ judicarem, ad ſolum ſupremum Concilium, non ad Senatum pertinere, nova tributa imponere.

§. XXX. Ad Senatorum numerum determinandum hæc conſi-

deranda veniunt: primò ut omnibus Patriciis ſpes æquè magna ſit ordinem Senatorium recipiendi, deinde ut nihilominùs iidem Senatores, quorum tempus, in quod electi fuerant, elapſum eſt, non magno poſt intervallo continuari poſſint, ut ſic imperium a viris peritis, & expertis ſemper regatur, & denique ut inter Senatores plures reperiantur ſapientiâ, & virtute clari. Ad has autem omnes conditiones obtinendas, nihil aliud excogitari poteſt, quàm quòd lege inſtitutum ſit, ut nullus, niſi qui ad annum ætatis quinquageſimum pervenit, in ordinem Senatorium recipiatur, & ut quadringenti, hoc eſt, ut Patriciorum una circiter duodecima pars in annum eligatur, quo elapſo poſt biennium iidem continuari iterùm poſſint; hoc namque modo ſemper Patriciorum una circiter duodecima pars, brevibus tantummodò interpoſitis intervallis, munus Senatorium ſubibit; qui ſanè numerus unà cum illo, quem Syndici conficiunt, non multùm ſuperabitur a numero Patriciorum, qui annum ætatis quinquageſimum attigerunt, atque adeò omnibus Patriciis magna ſemper erit ſpes Senatorum, aut Syndicorum ordinem adipiſcendi, & nihilominùs iidem Patricii, interpoſitis tantummodò, uti diximus, brevibus intervallis, Senatorium ordinem ſemper tenebunt, & *(per illa, quæ Art. 2. hujus Cap. diximus)* nunquam in Senatu deerunt viri præſtantiſſimi, qui conſilio, & arte pollent. Et, quia hæc lex frangi non poteſt abſque magnâ multorum Patriciorum invidiâ, nullâ aliâ cautione, ut valida ſemper ſit, opus eſt, quàm ut unusquiſque Patricius, qui eò, quò diximus, ætatis pervenit, Syndicis ejus rei teſtimonium oſtendat, qui ipſius nomen in catalogum eorum, qui Senatoriis muneribus adipiſcendis deſtinantur, reponent, & in ſupremo Concilio legent, ut locum in hoc ſupremo Concilio ſimilibus dicatum, & qui Senatorum loco proximus ſit, cum reliquis ejuſdem ordinis occupet.

§. XXXI. Senatorum emolumenta talia eſſe debent, ut iis major utilitas ex pace, quàm ex bello ſit; atque adeò ex mercibus, quæ ex imperio in alias regiones, vel quæ ex aliis regionibus in imperium portantur, una centeſima, aut quinquageſima pars ipſis decernatur. Nam dubitare non poſſumus, quin hâc ratione pacem,

quantum poterunt, tuebuntur, & bellum nunquam protrahere ſtudebunt. Nec ab hoc vectigali ſolvendo ipſi Senatores, ſi eorum aliqui mercatores fuerint, immunes eſſe debent: nam talis immunitas non ſine magnâ commercii jacturâ concedi poteſt, quod nemi- nem ignorare credo. Porrò contrà ſtatuendum lege eſt, ut Senator, vel qui Senatoris officio functus eſt, nullo militiæ munere fungi poſſit, & præterea ut nullum ducem, vel prætorem, quos tempore belli tantummodò exercitui præbendos diximus Art. 9. hujus Capitis, renunciare liceat ex iis, quorum Pater, vel avus Senator eſt, vel Senatoriam dignitatem intra biennium habuit. Nec dubitare poſſumus, quin Patricii, qui extra Senatum ſunt, hæc jura ſummâ vi defendant, atque adeò fiet, ut Senatoribus majus ſemper emolumentum ex pace, quàm ex bello ſit, qui propterea bellum nunquam, niſi ſummâ imperii neceſſitate cogente, ſuadebunt. At objici nobis poteſt, quòd hâc ratione, ſi ſcilicet Syndicis, & Senatoribus adeò magna emolumenta decernenda ſunt, imperium Ariſtocraticum non minùs oneroſum ſubditis erit, quàm quodcunque Monarchicum. Sed, præterquam quòd Regiæ aulæ majores ſumptûs requirunt, qui tamen ad pacem tutandam non præbentur, & quòd pax nunquam nimis caro pretio emi poſſit, accedit primò, quòd id omne, quod in Monarchico imperio in unum, aut paucos, in hoc in plurimos confertur. Deinde Reges, eorumque miniſtri onera imperii cum ſubditis non ferunt, quod in hoc contrà accidit; nam Patricii, qui ſemper ex ditioribus eliguntur, maximam partem Reipublicæ conferunt. Denique imperii Monarchici onera non tam ex Regiis ſumptibus, quàm ex ejuſdem arcanis oriuntur. Onera enim imperii, quæ pacis, & libertatis tutandæ cauſâ civibus imponuntur, quamvis magna ſint, ſuſtinentur tamen, & pacis utilitate feruntur. Quæ gens unquam tot, tamque gravia vectigalia pendere debuit, ut Hollandica? atque hæc non tantùm non exhauſta, quin contrà opibus adeò potens fuit, ut ejus fortunam omnes inviderent. Si itaque imperii Monarchici onera pacis cauſâ imponerentur, cives non premerent; ſed, uti dixi, ex hujusmodi imperii arcanis fit, ut ſubditi oneri ſuccumbant. Nempe quia Regum virtus magis in bello, quàm in pace valet, &

quòd ii, qui ſoli regnare volunt, ſummoperè conari debent, ut ſubditos inopes habeant, ut jam alia taceam, quæ prudentiſſimus Belga V. H. olim notavit, quia ad meum inſtitutum, quod ſolummodò eſt imperii cujuscunque optimum ſtatum deſcribere, non ſpectant.

§. XXXII. In Senatu aliqui ex Syndicis, a ſupremo Concilio electis, ſedere debent, ſed ſine ſuffragii jure: nempe ut obſervent, num jura, quæ illud Concilium ſpectant, rectè ſerventur, & ut ſupremum Concilium convocari curent, quando ex Senatu ad ipſum ſupremum Concilium aliquid deferendum eſt. Nam jus ſupremum 1
hoc Concilium convocandi, reſque in eo decernendas proponendi penes Syndicos, ut jam diximus, eſt. Sed, antequam de ſimilibus ſuffragia colligantur, qui Senatui tum præſidet, rerum ſtatum, & quænam de re propoſitâ ipſius Senatûs ſit ſententia, & quibus de cauſis, docebit, quo facto, ſuffragia ſolito ordine colligenda erunt. 1

§. XXXIII. Integer Senatus non quotidie, ſed, ut omnia magna Concilia, ſtatuto quodam tempore congregari debet. Sed quia interim imperii negotia exercenda ſunt, opus eſt ergo, ut Senatorum aliqua pars eligatur, quæ dimiſſo Senatu ejus vicem ſuppleat, cujus officium ſit, ipſum Senatum, quando eo opus eſt, convocare, 2
ejuſque decreta de Republicâ exſequi, Epiſtolas Senatui, ſupremoque Concilio ſcriptas legere, & denique de rebus in Senatu proponendis conſulere. Sed, ut hæc omnia, & univerſi hujus Concilii ordo faciliùs concipiatur, rem totam accuratiùs deſcribam.

§. XXXIV. Senatores in annum, ut jam diximus, eligendi, in 2
quatuor, aut ſex ordines dividendi ſunt, quorum primus primis tribus, vel duobus menſibus in Senatu præſideat, quibus elapſis ſecundus ordo locum primi occupet, & ſic porrò, ſervatis vicibus, unusquiſque ordo eodem temporis intervallo primum locum in Senatu teneat, ita ut, qui primis menſibus primus, is ſecundis ulti- 3
mus ſit. Præterea quot ordines, totidem Præſides, totidemque eorundem Vicarii, qui ipſorum vicem, quando opus eſt, ſuppleant, eligendi ſunt, hoc eſt, ex quocunque ordine duo eligendi ſunt, quorum alter Præſes, alter Vicarius ejuſdem ordinis ſit, & qui primi ordinis Præſes eſt, primis etiam menſibus Senatui præſideat,

vel ſi abſit, ejus Vicarius ipſius vicem gerat, & ſic porrò reliqui, ſervato ut ſuprà ordine. Deinde ex primo ordine aliqui ſorte, vel ſuffragio eligendi ſunt, qui cum Præſide, & Vicario ejuſdem ordinis Senatûs vicem, poſtquam dimiſſus eſt, ſuppleant; idque eodem temporis intervallo, quo idem eorum ordo primum locum in Senatu tenet : quippe eo elapſo ex ſecundo ordine totidem iterum ſorte, vel ſuffragio eligendi ſunt, qui cum ſuo Præſide, & Vicario primi ordinis locum occupent, vicemque Senatûs ſuppleant, & ſic porrò reliqui, nec opus eſt, ut horum electio, quos ſcilicet ſorte, vel ſuffragio ſingulis tribus, vel duobus menſibus eligendos dixi, & quos impoſterum Conſules appellabimus, a ſupremo Concilio fiat. Nam ratio, quam in Art. 29. hujus Cap. dedimus, locum hîc non habet, & multò minùs illa Art. 17. Sufficiet igitur, ſi a Senatu, & Syndicis, qui præſentes adſunt, eligantur.

§. XXXV. Horum autem numerum determinare non ità accuratè poſſum. At tamen hoc certum eſt, plures eſſe debere, quàm ut facilè corrumpi poſſint: nam, tametſi de Republicâ nihil ſoli decernant, poſſunt tamen Senatum protrahere, vel quod peſſimum eſſet, ipſum deludere proponendo illa, quæ nullius, & illa reticendo, quæ majoris momenti eſſent: ut jam taceam, quòd ſi nimis pauci eſſent, ſola unius, aut alterius abſentia moram publicis negotiis adferre poſſet. Sed, quoniam contrà hi Conſules ideò creantur, quia magna Concilia publicis negotiis quotidie vacare nequeunt, medium neceſſariò hîc quærendum eſt, & defectus numeri temporis brevitate ſupplendus. Atque adeò, ſi modò triginta, aut circiter in duos, aut tres menſes eligantur, plures erunt, quàm ut hoc brevi tempore corrumpi poſſint, & hâc de cauſâ etiam monui, ut ii, qui in eorum locum ſuccedunt, nullo modo eligendi ſint, niſi eo tempore, quo ipſi ſuccedunt, & alii diſcedunt.

§. XXXVI. Horum præterea officium eſſe diximus, Senatum, quando eorum aliqui, licet pauci ſint, opus eſſe judicaverint, convocare, reſque in eodem decernendas proponere, Senatum dimittere, ejuſque de negotiis publicis decreta exequi. Quo autem id fieri ordine debeat, ne res inutilibus quæſtionibus diu protrahantur,

paucis jam dicam. Nempe Conſules de re in Senatu proponendâ, &, quid factu opus ſit, conſulant, &, ſi de eo omnibus una fuerit mens, tum convocato Senatu, & quæſtione ordine expoſitâ, quænam eorum ſit ſententia, doceant, nec alterius ſententiâ exſpectatâ ſuffragia ordine colligant. Sed ſi Conſules plures, quàm unam ſententiam foverint, tum in Senatu illa de quæſtione propoſitâ ſententia prior dicenda erit, quæ a majori Conſulum numero defendebatur, & ſi eadem a majori Senatûs, & Conſulum parte non fuerit probata, ſed quòd numerus dubitantium, & negantium ſimul major fuerit, quod ex calculis, ut jam monuimus, conſtare debet, tùm alteram ſententiam, quæ pauciora, quàm prior, habuerit inter Conſules ſuffragia, doceant, & ſic porrò reliquas; quòd ſi nulla a majori totius Senatûs parte probata fuerit, Senatus in ſequentem diem, aut in tempus breve dimittendus, ut Conſules interim videant, num alia media, quæ magis poſſint placere, queant invenire; quòd ſi nulla alia invenerint, vel ſi, quæ invenerint, Senatûs major pars non probaverit, tum Senatoris cujuſque ſententia audienda eſt, in quam ſi etiam major Senatûs pars non iverit, tum de unaquâque ſententiâ iterùm ſuffragia ferenda, & non tantùm affirmantium, ut huc uſque factum, ſed dubitantium etiam, & negantium calculi numerandi ſunt, & ſi plures reperientur affirmantes, quàm dubitantes, aut negantes, ut tum ſententia rata maneat, & contrà irrita, ſi plures invenientur negantes, quàm dubitantes, aut affirmantes; ſed ſi de omnibus ſententiis major dubitantium quàm negantium, aut affirmantium fuerit numerus, ut tum Syndicorum Concilium Senatui adjungatur, qui ſimul cum Senatoribus ſuffragia ferant, calculis ſolummodò affirmantibus, aut negantibus, omiſſis iis, qui animum ambiguum indicant. Circa res, quæ ad ſupremum Concilium a Senatu deferuntur, idem ordo tenendus eſt. Hæc de Senatu.

§. XXXVII. Ad forum quod attinet, ſive tribunal, non poteſt iiſdem fundamentis niti, quibus illud, quod ſub Monarchâ eſt, ut illud in Cap. 6. Art. 26. & ſeq. deſcripſimus. Nam *(per Art. 14. hujus Cap.)* cum fundamentis hujus imperii non convenit, ut ulla ratio ſtirpium, ſive familiarum habeatur. Deinde quia

Judices ex ſolis Patriciis electi, metu quidem ſuccedentium Patriciorum contineri poſſent, ne in eorum aliquem iniquam aliquam ſententiam pronuncient, & forte ut neque eos ſecundùm merita punire ſuſtineant, ſed contrà in plebeïos omnia auderent, & locupletes quotidie in prædam raperent. Scio hâc de cauſâ Genuenſium conſilium a multis probari, quòd ſcilicet non ex Patriciis, ſed ex Peregrinis Judices eligant; ſed hoc mihi rem abſtractè conſideranti abſurdè inſtitutum videtur, ut Peregrini, & non Patricii ad Leges interpretandas vocentur. Nam quid aliud Judices ſunt, niſi Legum interpretes; quare mihi perſuadeo, Genuenſes in hoc etiam negotio magis ſuæ gentis ingenium, quàm ipſam hujus imperii naturam reſpexiſſe. Nobis igitur rem abſtractè conſiderantibus media excogitanda ſunt, quæ cum hujus regiminis forma optimè conveniunt.

§. XXXVIII. Sed ad Judicum numerum quod attinet, nullum ſingularem hujus ſtatûs ratio exigit; ſed, ut in imperio Monarchico, ità etiam in hoc apprimè obſervari debet, ut plures ſint, quàm ut a viro privato corrumpi poſſint. Nam eorum officium ſolummodò eſt providere, ne quiſquam privatus alteri injuriam faciat, atque adeò quæſtiones inter privatos tam Patricios, quàm plebeïos dirimere, & pœnas delinquentibus, etiam ex Patriciis, Syndicis, & Senatoribus, quatenus contra jura, quibus omnes tenentur, deliquerunt, ſumere. Cæterùm quæſtiones, quæ inter urbes, quæ ſub imperio ſunt, moveri poſſunt, in ſupremo Concilio dirimendæ ſunt.

§. XXXIX. Temporis præterea, in quod eligendi ſunt, ratio eſt eadem in quocunque imperio, & etiam ut quotannis aliqua eorum pars cedat, & denique, quamvis non opus ſit, ut unusquiſque ex diverſâ ſit familiâ, neceſſe tamen eſt, ne duo ſanguine propinqui ſimul in ſubſelliis locum occupent: quod in reliquis Conciliis obſervandum eſt, præterquam in ſupremo, in quo ſufficit, ſi modò in electionibus lege cautum ſit, ne cuiquam propinquum nominare, nec de eo, ſi ab alio nominatus ſit, ſuffragium ferre liceat, & præterea ne ad imperii miniſtrum quemcunque nominandum duo propinqui ſortem ex urnâ tollant: hoc, inquam, ſuffi-

cit in Concilio, quod ex tam magno hominum numero componitur, & cui nulla ſingularia emolumenta decernuntur. Atque adeò imperio inde nihil erit detrimenti, ut abſurdum ſit, legem ferre, quâ omnium Patriciorum propinqui a ſupremo Concilio ſecludantur, ut Art. 14. hujus Cap. diximus. Quòd autem id abſurdum ſit, patet. Nam jus illud ab ipſis Patriciis inſtitui non poſſet, quin eo ipſo omnes abſolutè ſuo jure eatenus cederent, ac proinde ejuſdem juris vindices non ipſi Patricii, ſed plebs eſſet, quod iis directè repugnat, quæ in Art. 5. & 6. hujus Cap. oſtendimus. Lex autem illa imperii, quâ ſtatuitur, ut una, eademque ratio inter numerum Patriciorum, & multitudinis ſervetur, id maximè reſpicit, ut Patriciorum jus, & potentia conſervetur, ne ſcilicet pauciores ſint, quàm ut multitudinem poſſint regere.

§. XL. Cæterùm Judices a ſupremo Concilio ex ipſis Patriciis, hoc eſt *(per Art. 17. hujus Cap.)*, ex ipſis legum conditoribus eligendi ſunt, & ſententiæ, quas tulerunt tam de rebus civilibus, quàm criminalibus, ratæ erunt, ſi ſervato ordine, & abſque partium ſtudio prolatæ fuerint, de quâ re Syndicis lege permiſſum erit cognoſcere, judicare, & ſtatuere.

§. XLI. Judicum emolumenta eadem eſſe debent, quæ Art. 29. Cap. 6. diximus, nempe ut ex unâquâque ſententiâ, quam de rebus civilibus tulerint, ab eo, qui cauſâ cecidit, pro ratione totius ſummæ partem aliquotam accipiant. At circa ſententias de rebus criminalibus hæc ſola hîc differentia ſit, ut bona ab ipſis proſcripta, & quæcunque ſumma, quâ minora crimina mulctantur, ipſis ſolis deſignetur, eâ tamen conditione, ut nunquam iis liceat quenquam tormentis cogere quippiam confiteri, & hoc modo ſatis cautum erit, ne iniqui in plebeïos ſint, & ne metûs cauſâ nimiùm Patriciis faveant. Nam, præterquam quòd hic metus ſolâ avaritiâ, eâque ſpecioſo juſtitiæ nomine adumbratâ, temperetur, accedit, quòd plures ſint numero, & quòd ſuffragia non palàm, ſed calculis ferantur, ità ut ſi quis ob damnatam ſuam cauſam ſtomachetur, nihil tamen habeat, quod uni imputare poſſit. Porrò ne iniquam, aut ſaltem ne abſurdam aliquam ſententiam pronuncient, & ne eorum quiſpiam dolo quicquam faciat, Syn-

dicorum reverentia prohibebit, præterquam quòd in tam magno Judicum numero unus ſemper, aut alter reperietur, quem iniqui formident. Ad plebeïos denique quod attinet, ſatis iis etiam cavebitur, ſi ad Syndicos iiſdem appellare liceat, quibus, uti dixi, jure permiſſum ſit de Judicum rebus cognoſcere, judicare, & ſtatuere. Nam certum eſt, quòd Syndici multorum Patriciorum odium vitare non poterunt, & plebi contrà gratiſſimi ſemper erunt, cujus applauſum, quantum ipſi etiam poterunt, captare ſtudebunt: quem in finem datâ occaſione non omittent ſententias contra leges fori prolatas revocare, & quemcunque judicem examinare, & pœnas ex iniquis ſumere; nihil enim hoc magis multitudinis animos movet. Nec obſtat, quòd ſimilia exempla rarò contingere poſſint, ſed contrà maximè prodeſt. Nam, præterquam quòd illa Civitas pravè conſtituta ſit, ubi quotidie exempla in delinquentes eduntur *(ut Cap. 5. Art. 2. oſtendimus)*, illa profectò rariſſima eſſe debent, famâ quæ maximè celebrantur.

§. XLII. Qui in urbes, vel provincias Proconſules mittuntur, ex ordine Senatorio eligendi eſſent, quia Senatorum officium eſt de urbium munimentis, ærario, militiâ, &c. curam habere. Sed, qui in regiones aliquantulùm remotas mitterentur, Senatum frequentare non poſſent, & hâc de cauſâ ii tantummodò ex ipſo Senatu vocandi ſunt, qui urbibus in patrio ſolo conditis deſtinantur ; at quos ad magis remota loca mittere volunt, ex iis eligendi ſunt, quorum ætas a Senatorio gradu non abeſt. Sed neque hâc ratione paci totius imperii ſatis cautum fore exiſtimo, ſi nimirùm urbes circumvicinæ jure ſuffragii omninò prohibeantur, niſi adeò impotentes omnes ſint, ut palàm contemni poſſint, quòd ſanè concipi nequit: atque adeò neceſſe eſt, ut urbes circumvicinæ jure Civitatis donentur, & ex unâquâque viginti, triginta, aut quadraginta (nam numerus pro magnitudine urbis major, aut minor eſſe debet) cives electi in numerum Patriciorum adſcribantur, ex quibus tres, quatuor, aut quinque quotannis eligi debent, qui ex Senatu ſint, & unus ad vitam Syndicus. Atque hi, qui ex Senatu ſunt, Proconſules in urbem, ex quâ electi ſunt, mittantur unà cum Syndico.

§. XLIII. Cæterùm Judices, in unâquâque urbe conſtituendi, ex Patriciis ejuſdem urbis eligendi ſunt. Sed de his non neceſſe judico prolixiùs agere, quia ad ſingularis hujus imperii fundamenta non pertinent.

§. XLIV. Qui in quocunque Concilio a Secretis ſunt, & alii ejuſmodi miniſtri, quia ſuffragii jus non habent, eligendi ſunt ex plebe. Sed, quia hi diuturnâ negotiorum tractatione maximam rerum agendarum notitiam habent, fit ſæpe, ut eorum conſilio plus, quàm par eſt, deferatur, & ut ſtatus totius imperii ab eorum directione maximè pendeat; quæ res Hollandis exitio fuit. Nam id ſine magnâ multorum optimorum invidiâ fieri nequit. Et ſanè dubitare non poſſumus, quin Senatus, cujus prudentia non a Senatorum, ſed ab adminiſtrorum conſilio derivatur, maximè ab inertibus frequentetur, & hujus imperii conditio non multò melior erit, quàm imperii Monarchici, quod pauci Regis Conſiliarii regunt, de quo vide Cap. 6. Art. 5. 6. & 7. Verumenimverò imperium, prout rectè, vel pravè inſtitutum fuerit, eò minùs, aut magis erit huic malo obnoxium. Nam imperii libertas, quæ non ſatis firma habet fundamenta, nunquam ſine periculo defenditur; quod Patricii ne ſubeant, miniſtros gloriæ cupidos ex plebe eligunt, qui poſtea vertentibus rebus, veluti hoſtiæ, cæduntur ad placandam eorum iram, qui libertati inſidiantur. At ubi libertatis fundamenta ſatis firma ſunt, ibi Patricii ipſi ejuſdem tutandæ gloriam ſibi expetunt, ſtudentque, ut rerum agendarum prudentia ab eorum tantummodò conſilio derivetur: quæ duo in jaciendis hujus imperii fundamentis apprimè obſervavimus, nempe ut plebs tam a conſiliis, quàm a ſuffragiis ferendis arceretur *(vid. Art. 3. & 4. hujus Cap.)*: Atque adeò ut ſuprema imperii poteſtas penes omnes Patricios, auctoritas autem penes Syndicos, & Senatum, & jus denique Senatum convocandi, resque, ad communem ſalutem pertinentes ⟨daar in voor te ſtellen, en daar af te ſpreken en te handelen⟩ penes Conſules, ex ipſo Senatu electos, eſſet. Quòd ſi præterea ſtatuatur, ut qui a Secretis in Senatu, vel in aliis Conciliis eſt, in quatuor, aut quinque ad ſummum annos eligatur, atque ei ſecundus, qui a Secretis in idem tempus deſignatus ſit, adjun-

gatur, qui interim laboris partem ferat, vel ſi in Senatu non unus, ſed plures a Secretis ſint, quorum alius his, alius aliis negotiis detinetur, nunquam fiet, ut adminiſtrorum potentia alicujus ſit momenti.

§. XLV. Ærarii Tribuni ex plebe etiam eligendi ſunt, qui ejus rationem non tantùm Senatui, ſed etiam Syndicis reddere teneantur.

§. XLVI. Ad Religionem quæ ſpectant, ſatis prolixè oſtendimus in Tract. Theologico-Politico. Quædam tamen tum omiſimus, de quibus ibi non erat agendi locus. Nempe quòd omnes Patricii ejuſdem Religionis, ſumpliciſſimæ ſcilicet, & maximè Catholicæ, qualem in eodem Tractatu deſcripſimus, eſſe debeant. Nam apprimè cavendum eſt, ne ipſi Patricii in ſectas dividantur, & ne alii his, alii aliis plus faveant, & deinde, ne ſuperſtitione capti libertatem ſubditis dicendi ea, quæ ſentiunt, adimere ſtudeant. Deinde quamvis unicuique libertas dicendi ea, quæ ſentit, danda eſt, magni tamen conventûs prohibendi ſunt: atque adeò iis, qui alii Religioni addicti ſunt, concedendum quidem eſt, tot, quot velint, templa ædificare, ſed parva, & certæ cujuſdam menſuræ, & in locis aliquantulùm ab invicem diſſitis. At templa, quæ patriæ Religioni dicantur, multum refert, ut magna, & ſumptuoſa ſint, & ut præcipuo ipſius cultui ſolis Patriciis, vel Senatoribus manûs admovere liceat, atque adeò ut ſolis Patriciis liceat baptizare, matrimonium conſecrare, manûs imponere, & abſolutè ut templorum veluti Sacerdotes, patriæque Religionis vindices, & interpretes agnoſcantur. Ad concionandum autem, & eccleſiæ ærario, ejuſque quotidianis negotiis adminiſtrandis aliqui ex plebe ab ipſo Senatu eligendi ſunt, qui Senatûs quaſi vicarii ſint, cui propterea rationem omnium reddere teneantur.

§. XLVII. Atque hæc illa ſunt, quæ hujus imperii fundamenta ſpectant, quibus pauca alia minùs quidem principalia, ſed magni tamen momenti addam, nempe ut Patricii veſte quâdam, ſeu habitu ſingulari, quo dignoſcantur, incedant, & ut ſingulari quodam titulo ſalutentur, & unusquiſque ex plebe iis loco cedat, & ſi aliquis Patricius bona ſua aliquo infortunio, quod vitari nequit, amiſerit, idque liquidò docere poterit, ut in integrum ex publicis bo-

nis reſtituatur. Sed ſi contrà conſtet, eundem largitate, faſtu, ludo, ſcortis, &c. eadem conſumpſiſſe, vel quòd abſolutè plus debet, quàm eſt ſolvendo, ut dignitate cedat, & omni honore, officioque indignus habeatur. Qui enim ſeipſum, reſque ſuas privatas regere nequit, multò minùs publicis conſulere poterit.

§. XLVIII. Quos lex jurare cogit, a perjurio multò magis cavebunt, ſi per ſalutem patriæ, & libertatem, perque ſupremum Concilium, quam ſi per Deum jurare jubeantur. Nam, qui per Deum jurat, privatum bonum interponit, cujus ille æſtimator eſt: at qui jurejurando libertatem, patriæque ſalutem interponit, is per commune omnium bonum, cujus ille æſtimator non eſt, jurat, &, ſi pejerat, eo ipſo ſe patriæ hoſtem declarat.

§. XLIX. Academiæ, quæ ſumptibus Reipublicæ fundantur, non tam ad ingenia colenda, quàm ad eadem coërcenda inſtituuntur. Sed in liberâ Republicâ tum ſcientiæ, & artes optimè excolentur, ſi unicuique veniam petenti concedatur publicè docere, idque ſuis ſumptibus, ſuæque famæ periculo. Sed hæc, & ſimilia ad alium locum reſervo. Nam hîc de iis ſolummodò agere conſtitueram, quæ ad ſolum imperium Ariſtocraticum pertinent.

CAPUT IX.

§. I. HUc uſque hoc imperium conſideravimus, quatenus ab unâ ſolâ urbe, quæ totius imperii caput eſt, nomen habet. Tempus jam eſt, ut de eo agamus, quod plures urbes tenent, quodque ego præcedenti præferendum exiſtimo. Sed ut utriuſque differentiam, & præſtantiam noſcamus, ſingula præcedentis imperii fundamenta perluſtrabimus, &, quæ ab hoc aliena ſunt, rejiciemus, & alia, quibus niti debeat, eorum loco jaciemus.

§. II. Urbes itaque, quæ Civitatis jure gaudent, ità conditæ, & munitæ eſſe debent, ut unaquæque ſola ſine reliquis ſubſiſtere quidem non poſſit, ſed contrà etiam, ut a reliquis deficere nequeat abſque magno totius imperii detrimento; hoc enim modo ſemper unitæ manebunt. At quæ ità conſtitutæ ſunt, ut nec ſe conſervare,

nec reliquis formidini eſſe queant, eæ ſanè non ſui, ſed reliquarum juris abſolutè ſunt.

§. III. Quæ autem Art. 9. & 10. præc. Cap. oſtendimus, ex communi imperii Ariſtocratici naturâ deducuntur, ut & ratio numeri Patriciorum ad numerum multitudinis, & qualis eorum ætas, & conditio eſſe debeat, qui Patricii ſunt creandi, ità ut nulla circa hæc oriri poſſit differentia, ſive imperium una, ſive plures urbes teneant. At ſupremi Concilii alia hic debet eſſe ratio. Nam, ſi quæ imperii Urbs ſupremo huic Concilio congregando deſtinaretur, illa reverâ ipſius imperii caput eſſet; atque adeò vel vices ſervandæ eſſent, vel talis locus huic Concilio eſſet deſignandus, qui Civitatis jus non habeat, quique ad omnes æquè pertineat. Sed tam hoc, quàm illud, ut dictu facilè, ità factu difficile eſt, ut ſcilicet tot hominum millia extra Urbes ſæpe ire, vel ut jam hoc, jam alio in loco convenire debeant.

§. IV. Verùm ut rectè, quid in hâc re fieri oporteat, & quâ ratione hujus imperii Concilia inſtituenda ſint, ex ipſius naturâ, & conditione concludere poſſimus, hæc conſideranda ſunt, nempe quòd unaquæque Urbs tantò plus juris, quàm vir privatus habeat, quantò viro privato potentior eſt *(per Art. 4. Cap. 2.)*; & conſequenter unaquæque hujus imperii Urbs *(vide Art. 2. hujus Cap.)* tantum juris intra mœnia, ſeu ſuæ jurisdictionis limites habeat, quantum poteſt. Deinde quòd omnes urbes non ut confœderatæ, ſed ut unum imperium conſtituentes invicem ſociatæ, & unitæ ſint, ſed ità, ut unaquæque urbs tantò plus juris in imperium, quàm reliquæ obtineat, quantò reliquis eſt potentior; nam qui inter inæquales æqualitatem quærit, abſurdum quid quærit. Cives quidem æquales meritò æſtimantur, quia uniuscujuſque potentia cum potentiâ totius imperii comparata nullius eſt conſiderationis. At urbis cujuscunque potentia magnam partem potentiæ ipſius imperii conſtituit, & eò majorem, quò ipſa urbs major eſt; ac proinde omnes urbes æquales haberi nequeunt. Sed ut uniuscujuſque potentia, ità etiam ejuſdem jus ex ipſius magnitudine æſtimari debet. Vincula verò, quibus adſtringi debent, ut unum imperium componant,

apprimè ſunt *(per Art. 1. Cap. 4.)* Senatus, & forum. Quomodò autem eæ omnes his vinculis ità copulandæ ſunt, ut earum tamen unaquæque ſui juris, quantum fieri poteſt, maneat, breviter hîc oſtendam.

§. V. Nempe uniuscujuſque urbis Patricios, qui pro magnitudine urbis *(per Art. 3. hujus Cap.)* plures, aut pauciores eſſe debent, ſummum in ſuam urbem jus habere concipio, eoſque in Concilio, quod illius urbis ſupremum eſt, ſummam habere poteſtatem urbem muniendi, ejuſque mœnia dilatandi, vectigalia imponendi, leges condendi, & abrogandi, & omnia abſolutè agendi, quæ ad ſuæ 1
urbis conſervationem, & incrementum neceſſaria eſſe judicant. Ad communia autem imperii negotia tractanda Senatus creandus eſt iis omninò conditionibus, quas in præced. Cap. diximus, ità ut inter hunc Senatum, & illum nulla alia ſit differentia, quàm quòd hic authoritatem etiam habeat dirimendi quæſtiones, quæ inter urbes 1
oriri poſſunt. Nam hoc in hoc imperio, cujus nulla urbs caput eſt, non poteſt, ut in illo, a ſupremo Concilio fieri *(vide Art. 38. præc. Cap.)*.

§. VI. Cæterùm in hoc imperio ſupremum Concilium convocandum non eſt, niſi opus ſit ipſum imperium reformare, vel in 2
arduo aliquo negotio, ad quod peragendum Senatores ſe impares eſſe credent, atque adeò rarò admodum fiet, ut omnes Patricii in Concilium vocentur. Nam præcipuum ſupremi Concilii officium eſſe diximus (*Art. 17. præc. Cap.*) leges condere, & abrogare, & deinde imperii miniſtros eligere. At leges, ſive communia totius 2
imperii jura, ſimulatque inſtituta ſunt, immutari non debent. Quòd ſi tamen tempus, & occaſio ferat, ut novum aliquod jus inſtituendum ſit, aut jam ſtatutum mutandum, poteſt priùs de eodem Quæſtio in Senatu haberi, & poſtquam Senatus in eo convenerit, tum deinde legati ad urbes ab ipſo Senatu mittan- 3
tur, qui uniuscujuſque urbis Patricios Senatûs ſententiam doceant, & ſi denique major urbium pars in ſententiam Senatûs iverit, ut tum ipſa rata maneat, aliàs irrita. Atque hic idem ordo in eligendis ducibus exercitûs, & legatis in alia regna mittendis, ut et circa decreta de bello inferendo,

& pacis conditionibus acceptandis, teneri poteſt. Sed in reliquis imperii miniſtris eligendis, quia *(ut in Art. 4. hujus Cap. oſtendimus)* unaquæque urbs, quantum fieri poteſt, ſui juris manere debet, & in imperio tantò plus juris obtinere, quantò reliquis eſt potentior, hic ordo neceſſariò ſervandus eſt. Nempe, Senatores a Patriciis uniuscujuſque urbis eligendi ſunt; videlicet unius urbis Patricii in ſuo Concilio certum Senatorum numerum ex ſuis Civibus collegis eligent, qui ad numerum Patriciorum ejuſdem urbis ſe habeat *(vide Art. 30. præced. Cap.)*, ut 1 ad 12. Et quos primi, ſecundi, tertii, &c. ordinis eſſe volunt, deſignabunt; & ſic reliquarum urbium Patricii pro magnitudine ſui numeri plures, paucioresve Senatores eligent, & in tot ordines diſtribuent, in quot Senatum dividendum eſſe diximus *(vid. Art. 34. præced. Cap.)*: quo fiet, ut in unoquoque Senatorum ordine pro magnitudine cujuscunque urbis plures, paucioresve ejuſdem Senatores reperiantur. At ordinum præſides, eorumque Vicarii, quorum numerus minor eſt urbium numero, a Senatu ex Conſulibus electis ſorte eligendi ſunt. In Judicibus præterea ſupremis imperii eligendis idem ordo retinendus eſt, ſcilicet ut uniuscujuſque urbis Patricii ex ſuis collegis pro magnitudine ſui numeri plures, aut pauciores Judices eligant. Atque adeò fiet, ut unaquæque urbs in eligendis miniſtris ſui juris, quantum fieri poteſt, ſit, & ut unaquæque, quò potentior eſt, eò etiam plus juris tam in Senatu, quàm in foro obtineat, poſito ſcilicet, quòd Senatûs, & fori ordo in decernendis imperii rebus, & quæſtionibus dirimendis talis omninò ſit, qualem Art. 33. & 34. præc. Cap. deſcripſimus.

§. VII. Cohortium deinde Duces, & militiæ Tribuni e Patriciis etiam eligendi ſunt. Nam quia æquum eſt, ut unaquæque urbs pro ratione ſuæ magnitudinis certum militum numerum ad communem totius imperii ſecuritatem conducere teneatur, æquum etiam eſt, ut e Patriciis uniuscujuſque urbis pro numero legionum, quas alere tenentur, tot tribunos, duces, ſigniferos &c. eligere liceat, quot ad illam militiæ partem, quam imperio ſuppeditant, ordinandam requiruntur.

§. VIII. Vectigalia nulla etiam a Senatu ſubditis imponenda,

ſed ad ſumptûs, qui ad negotia publica peragenda ex Senatûs decreto requiruntur, non ſubditi, ſed urbes ipſæ ab ipſo Senatu ad cenſum vocandæ ſunt, ità ut unaquæque urbs pro ratione ſuæ magnitudinis ſumptuum partem majorem, vel minorem ferre debeat; quam quidem partem ejuſdem urbis Patricii a ſuis Urbanis eâ, quâ velint, viâ exigent, eos ſcilicet vel ad cenſum trahendo, vel, quod multò æquius eſt, iiſdem vectigalia imponendo.

§. IX. Porrò quamvis omnes hujus imperii urbes maritimæ non ſint, nec Senatores ex ſolis urbibus maritimis vocentur, poſſunt tamen iiſdem eadem emolumenta decerni, quæ Art. 31. præc. Cap. diximus; quem in finem pro imperii conſtitutione media excogitari poterunt, quibus urbes invicem arctiùs copulentur. Cæterùm reliqua ad Senatum, & forum, & abſolutè ad univerſum imperium ſpectantia, quæ in præc. Cap. tradidi, huic etiam imperio applicanda ſunt. Atque adeò videmus, quòd in imperio, quod plures urbes tenent, non neceſſe ſit ſupremo Concilio convocando certum tempus, aut locum deſignare. At Senatui, & foro locus dicandus eſt in pago, vel in urbe, quæ ſuffragii jus non habet. Sed ad illa, quæ ad ſingulas urbes ſpectant, revertor.

§. X. Ordo ſupremi Concilii unius urbis in eligendis urbis, & imperii miniſtris, & in rebus decernendis idem ille, quem Art. 27. & 36. præc. Cap. tradidi, eſſe debet. Nam eadem hîc, quàm illic, eſt ratio. Deinde Syndicorum Concilium huic ſubordinandum eſt, quod ad urbis Concilium ſe habeat, ut illud Syndicorum præced. Cap. ad Concilium totius imperii, & cujus officium intra limites jurisdictionis urbis idem etiam ſit, iisdemque emolumentis gaudeat. Quòd ſi urbs, & conſequenter Patriciorum numerus adeò exiguus fuerit, ut non niſi unum, aut duos Syndicos creare poſſit, qui duo Concilium facere nequeunt, tum Syndicis in cognitionibus pro re natâ Judices a ſupremo urbis Concilio deſignandi ſunt, vel quæſtio ad ſupremum Syndicorum Concilium deferenda. Nam ex unâquâque urbe aliqui etiam ex Syndicis in locum, ubi Senatus reſidet, mittendi ſunt, qui proſpiciant, ut jura univerſi imperii inviolata ſerventur, quique in Senatu abſque jure ſuffragii ſedeant.

§. XI. Urbium Conſules a Patriciis etiam ejuſdem urbis eligen-

di ſunt, qui veluti Senatum illius urbis conſtituant. Horum autem numerum determinare non poſſum, nec etiam neceſſe eſſe exiſtimo, quandoquidem ejuſdem urbis negotia, quæ magni ponderis ſunt, a ſupremo ejuſdem Concilio, &, quæ ad univerſum imperium ſpectant, a magno Senatu peraguntur. Cæterùm ſi pauci fuerint, neceſſe erit, ut in ſuo Concilio palàm ſuffragia ferant, non autem calculis, ut in magnis Conciliis. In parvis enim Conciliis, ubi ſuffragia clam indicantur, qui aliquantò callidior eſt, facilè cujuſque ſuffragii auctorem noſcere, & minùs attentiores multis modis eludere poteſt.

§. XII. In unâquâque præterea urbe Judices a ſupremo ejuſdem Concilio conſtituendi ſunt, a quorum tamen ſententiâ ſupremum imperii judicium appellare liceat, præterquam reo palàm convicto, & confitenti debitori. Sed hæc ulteriùs perſequi non eſt opus.

§. XIII. Supereſt igitur, ut de urbibus, quæ ſui juris non ſunt, loquamur. Hæ ſi in ipſâ imperii provinciâ, vel regione conditæ, & earum incolæ ejuſdem nationis & linguæ ſint, debent neceſſariò, ſicuti pagi, veluti urbium vicinarum partes cenſeri, ità ut earum unaquæque ſub regimine hujus, aut illius urbis, quæ ſui juris eſt, eſſe debeat. Cujus rei ratio eſt, quòd Patricii non a ſupremo hujus imperii, ſed a ſupremo uniuscujuſque urbis Concilio eligantur, qui in unâquâque urbe pro numero incolarum intra limites jurisdictionis ejuſdem urbis plures, paucioresve ſunt *(per Art. 5. hujus Cap.)*. Atque adeò neceſſe eſt, ut multitudo urbis, quæ ſui juris non eſt, ad cenſum multitudinis alterius, quæ ſui juris ſit, referatur, & ab ejus directione pendeat. At urbes jure belli captæ, & quæ imperio acceſſerunt, veluti imperii Sociæ habendæ, & beneficio victæ obligandæ, vel Coloniæ, quæ jure Civitatis gaudeant, eò mittendæ, & gens aliò ducenda, vel urbs omninò delenda eſt.

§. XIV. Atque hæc ſunt, quæ ad hujus imperii fundamenta ſpectant. Quòd autem ejus conditio melior ſit, quàm illius, quod nomen ab unâ urbe ſolâ habet, hinc concludo: quòd ſcilicet uniuscujuſque urbis Patricii, more humanæ cupidinis, ſuum jus tam in urbe, quàm in Senatu retinere, &, ſi fieri poteſt, augere ſtudebunt; atque adeò, quantum poterunt, conabuntur multitudinem ad ſe trahere, & conſequenter imperium beneficiis magis, quàm metu agi-

tare, ſuumque numerum augere: quippe quò plures numero fuerint, eò plures *(per Art. 6. hujus Cap.)* ex ſuo Concilio Senatores eligent, & conſequenter *(per Art. eundem)* plus juris in imperio obtinebunt. Nec obſtat, quòd, dum unaquæque urbs ſibi conſulit, reliquisque invidet, ſæpius inter ſe diſcordent, & tempus diſputando conſumant. Nam, ſi, dum Romani deliberant, perit Sagunthus, dum contrà pauci ex ſolo ſuo affectu omnia decernunt, perit libertas, communeque bonum; ſunt namque humana ingenia hebetiora, quàm ut omnia ſtatim penetrare poſſint; ſed conſulendo, audiendo, & diſputando acuuntur, &, dum omnia tentant media, ea, quæ volunt, tandem inveniunt, quæ omnes probant, & de quibus nemo antea cogitâſſet⟨; daar af wy in Hollant veel voorbeelden gezien hebben⟩. Quòd ſi quis regerat, hoc Hollandorum imperium non diu abſque Comite, vel Vicario, qui vicem Comitis ſuppleret, ſtetiſſe, hoc ſibi reſponſum habeat, quòd Hollandi ad obtinendam libertatem ſatis putaverunt Comitem deſerere, & imperii corpus capite obtruncare, nec de eodem reformando cogitârunt; ſed omnia ejus membra, uti antea conſtituta fuerant, reliquerunt, ità ut Hollandiæ comitatus ſine Comite, veluti corpus ſine capite, ipſumque imperium ſine nomine manſerit. Atque adeò minimè mirum, quòd ſubditi plerique ignoraverint, penes quos ſumma eſſet imperii poteſtas. Et quamvis hoc non eſſet, ii tamen, qui imperium reverâ tenebant, longè pauciores erant, quàm ut multitudinem regere, & potentes adverſarios opprimere poſſent. Unde factum, ut hi ſæpe impune iis inſidiari, & tandem evertere potuerint. Subitâ itaque ejuſdem Reipublicæ everſio non ex eo orta eſt, quòd tempus in deliberationibus inutiliter conſumeretur, ſed ex deformi ejuſdem imperii ſtatu, & paucitate regentium.

§. XV. Eſt præterea hoc Ariſtocraticum imperium, quod plures urbes tenent, alteri præferendum, quia non opus eſt, ut in præcedenti, cavere, ne univerſum ſupremum ejus Concilium ſubito impetu opprimatur, quandoquidem *(per Art. 9. hujus Cap.)* eidem convocando nullum tempus, nec locus deſignatur. Sunt præterea potentes cives in hoc imperio minùs timendi. Nam, ubi plures urbes libertate gaudent, non ſufficit ei, qui viam ad imperium affectat, urbem unam occupare, ut imperium in reliquas obtineat. Eſt de-

nique in hoc imperio libertas pluribus communis. Nam ubi una ſola urbs regnat, eatenus reliquarum bono conſulitur, quatenus regnanti huic urbi expedit.

CAPUT X.

§. I. IMperii utriuſque Ariſtocratici fundamentis explicatis, & oſtenſis, ſupereſt ut inquiramus, an aliquâ cauſâ culpabili poſſint diſſolvi, aut in aliam formam mutari. Primaria cauſa, unde hujuſmodi imperia diſſolvuntur, illa eſt, quam acutiſſimus Florentinus Diſc. 1. lib. 3. in Tit. Livium obſervat, videlicet quòd imperio, ſicuti humano corpori *quotidie aggregatur aliquid, quod quandoque indiget curatione;* atque adeò neceſſe eſſe, ait, ut aliquando aliquid accidat, quo imperium ad ſuum principium, quo ſtabiliri incepit, redigatur. Quòd ſi intra debitum tempus non acciderit, vitia eò uſque creſcent, ut tolli nequeant, niſi cum ipſo imperio. Atque hoc, inquit, vel caſu contingere poteſt, vel conſilio, & prudentiâ legum, aut viri eximiæ virtutis. Nec dubitare poſſumus, quin hæc res maximi ſit ponderis, & quòd, ubi huic incommodo proviſum non ſit, non poterit imperium ſuâ virtute, ſed ſolâ fortunâ permanere, & contrà ubi huic malo remedium idoneum adhibitum fuerit, non poterit ipſum ſuo vitio, ſed ſolummodò inevitabili aliquo fato cadere, ut mox clariùs docebimus. Primum quod huic malo remedium occurrebat, hoc fuit, ut ſcilicet ſingulis luſtris ſupremus aliquis Dictator in menſem unum, aut duos crearetur, cui jus eſſet de Senatorum, & cujuscunque miniſtri factis cognoſcendi, judicandi, & ſtatuendi, & conſequenter imperium ad ſuum principium reſtituendi. Sed qui imperii incommoda vitare ſtudet, remedia adhibere debet, quæ cum imperii naturâ conveniant, & quæ ex ipſius fundamentis deduci queant, aliàs in Scyllam incidet, cupiens vitare Charybdin. Eſt quidem hoc verum, quòd omnes, tam qui regunt, quàm qui reguntur, metu ſupplicii, aut damni contineri debeant, ne impunè, vel cum lucro peccare liceat; ſed contrà certum etiam eſt, quòd ſi hic metus bonis, & malis hominibus communis fuerit, verſetur neceſſariò imperium in ſummo periculo. Cùm igitur Dictatoria poteſtas abſoluta ſit, non poteſt non eſſe omnibus formida-

bilis, præſertim ſi ſtatuto tempore, ut requiritur, Dictator crearetur, quia tum unusquiſque gloriæ cupidus eum honorem ſummo ſtudio ambiret, & certum eſt, quod in pace non tam virtus, quàm opulentia ſpectatur, ità ut quò quiſque ſuperbior, eò faciliùs honores adipiſcatur: & fortè hâc de cauſâ Romani nullo conſtituto tempore, ſed fortuitâ quâdam neceſſitate coacti Dictatorem facere conſueverant. At nihilominùs tumor Dictatoris, ut Ciceronis verba referam, bonis injucundus fuit. Et ſanè, quandoquidem hæc Dictatoria poteſtas Regia abſolutè eſt, poteſt non abſque magno Reipublicæ periculo imperium aliquando in Monarchicum mutari, tametſi in tempus, quantumvis breve, id fiat. Adde quòd, ſi ad creandum Dictatorem nullum certum tempus deſignatum ſit, ratio tum nulla temporis intercedentis ab uno ad alium, quam maximè ſervandam eſſe diximus, haberetur, & quòd res etiam vaga admodùm eſſet, ut facilè negligeretur. Niſi itaque hæc Dictatoria poteſtas æterna ſit, & ſtabilis, quæ ſervatâ imperii formâ in unum deferri nequit, erit ergo ipſa, & conſequenter Reipublicæ ſalus, & conſervatio admodùm incerta.

§. II. At contrà dubitare nequaquam poſſumus *(per Art.* 3. *Cap.* 6.), quòd ſi poſſit ſervatâ imperii formâ Dictatoris gladius perpetuus, & malis tantummodò formidini eſſe, nunquam eò usque vitia invaleſcere poterunt, ut tolli, aut emendari nequeant. Ut igitur has omnes conditiones obtineamus, Syndicorum Concilium Concilio ſupremo ſubordinandum diximus, ut ſcilicet dictatorius ille gladius perpetuus eſſet non penes perſonam aliquam naturalem, ſed civilem, cujus membra plura ſint, quàm ut imperium inter ſe poſſint dividere *(per Art.* 1. *&* 2. *Cap.* 8.), vel in ſcelere aliquo convenire: ad quod accedit, quòd a reliquis imperii muneribus ſubeundis prohibeantur, quòd militiæ ſtipendia non ſolvant, & quòd denique ejus ætatis ſint, ut præſentia, ac tuta, quàm nova, & periculoſa malint. Quare imperio nullum ab iis periculum, & conſequenter non bonis, ſed malis tantummodò formidini eſſe queunt, & reverâ erunt. Nam, ut ad ſcelera peragenda debiliores, ità ad malitiam coërcendam potentiores ſunt. Nam præterquam quòd principiis obſtare poſſunt (quia Concilium æternum eſt), ſunt præterea

numero ſatis magno, ut ſine invidiæ timore potentem unum, aut alterum accuſare, & damnare audeant, præſertim quia ſuffragia calculis feruntur, & ſententia nomine totius Concilii pronunciatur.

§. III. At Romæ plebis Tribuni perpetui etiam erant, verùm impares, ut Scipionis alicujus potentiam premerent: & præterea id, quod ſalutare eſſe judicabant, ad ipſum Senatum deferre debebant, a quo etiam ſæpe eludebantur, efficiendo ſcilicet, ut plebs ei magis faveret, quem ipſi Senatores minùs timebant. Ad quod accedit, quòd Tribunorum contrà Patricios auctoritas plebis favore defenderetur, & quotiescunque ipſi plebem vocabant, ſeditionem potiùs movere, quàm Concilium convocare viderentur. Quæ ſanè incommoda in imperio, quod in præcedd. duob. Capp. deſcripſimus, locum non habent.

§. IV. Verùmenimverò hæc Syndicorum auctoritas hoc ſolummodò præſtare poterit, ut imperii forma ſervetur, atque adeò prohibere, ne leges infringantur, & ne cuiquam cum lucro peccare liceat; ſed nequaquam efficere poterit, ne vitia, quæ lege prohiberi nequeunt, gliſcant, ut ſunt illa, in quæ homines otio abundantes incidunt, & ex quibus imperii ruina non rarò ſequitur. Homines enim in pace depoſito metu paulatim ex ferocibus & barbaris civiles, ſeu humani, & ex humanis molles, & inertes fiunt, nec alius alium virtute, ſed faſtu, & luxu excellere ſtudet; unde patrios mores faſtidire, alienos induere, hoc eſt, ſervire incipiunt.

§. V. Ad hæc mala vitandum multi conati ſunt leges ſumptuarias condere, ſed fruſtrà. Nam omnia jura, quæ abſque ullâ alterius injuriâ violari poſſunt, ludibrio habentur, & tantum abeſt, ut hominum cupiditates, & libidinem frenent, quin contrà eaſdem intendant : nam nitimur in vetitum ſemper, cupimuſque negata. Nec unquam hominibus otioſis ingenium deeſt ad eludenda jura, quæ inſtituuntur de rebus, quæ abſolutè prohiberi nequeunt, ut ſunt convivia, ludi, ornatûs, & alia hujuſmodi, quorum tantummodò exceſſus malus, & ex uniuscujuſque fortunâ æſtimandus eſt, ità ut lege nullâ univerſali determinari queat.

§. VI. Concludo itaque, communia illa pacis vitia, de quibus hîc loquimur, nunquam directè, ſed indirectè prohibenda eſſe,

talia ſcilicet imperii fundamenta jaciendo, quibus fiat, ut plerique, non quidem ſapienter vivere ſtudeant (nam hoc impoſſibile eſt), ſed ut iis ducantur affectibus, ex quibus Reipublicæ major ſit utilitas. Atque adeò huic rei maximè ſtudendum, ut divites ſi non parci, avari tamen ſint. Nam non dubium eſt, quin, ſi hic avaritiæ affectus, qui univerſalis eſt, & conſtans, gloriæ cupidine foveatur, plerique rei ſuæ ſine ignominiâ augendæ ſummum ponant ſtudium, quo honores adipiſcantur, & ſummum dedecus vitent.

§. VII. Si itaque ad fundamenta utriuſque imperii Ariſtocratici, quæ præced. duobus Capp. explicui, attendamus, hoc ipſum ex iisdem ſequi videbimus. Numerus enim regentium in utroque adeò magnus eſt, ut divitum maximæ parti aditus ad regimen pateat, & ad imperii honores adipiſcendos. Quòd ſi præterea *(uti diximus Art. 47. Cap. 8.)* ſtatuatur, ut Patricii, qui plus debent, quàm ſunt ſolvendo, ordine Patricio deturbentur, & qui bona ſua infortunio perdiderunt, ut in integrum reſtituantur, non dubium eſt, quin omnes, quantum poterunt, conabuntur bona ſua conſervare. Peregrinos præterea habitûs nunquam concupiſcent, nec patrios faſtidient, ſi lege conſtituatur, ut Patricii, & qui honores ambiunt, ſingulari veſte dignoſcantur: de quo vide Art. 25. & 47. Cap. 8. Et præter hæc alia in quocunque imperio cum naturâ loci, & gentis ingenio conſentanea excogitari poſſunt, & in eo apprimè vigilari, ut ſubditi magis ſponte, quàm lege coacti ſuum officium faciant.

§. VIII. Nam imperium, quod nihil aliud proſpicit, quàm ut homines metu ducantur, magis ſine vitiis erit, quàm cum virtute. Sed homines ità ducendi ſunt, ut non duci, ſed ex ſuo ingenio, & libero ſuo decreto vivere ſibi videantur; atque adeò ut ſolo libertatis amore, & rei augendæ ſtudio, ſpeque imperii honores adipiſcendi retineantur. Cæterùm imagines, triumphi, & alia virtutis incitamenta magis ſervitutis, quàm libertatis ſunt ſigna. Servis enim, non liberis virtutis præmia decernuntur. Fateor quidem homines his ſtimulis maximè incitari, ſed ut hæc in initio viris magnis, ità poſtea creſcente invidiâ ignavis, & opum magnitudine tumidis decernuntur, magnâ omnium bonorum indignatione. Deinde qui parentum triumphos, & imagines oſtentant, injuriam ſibi fieri credunt, ni

reliquis præferantur. Denique, ut alia taceam, hoc certum eſt, quòd æqualitas, quâ ſemel exutâ communis libertas neceſſariò perit, conſervari nullo modo poſſit, ſimulatque alicui Viro virtute claro ſingulares honores jure publico decernuntur.

§. IX. His poſitis, videamus jam, an hujusmodi imperia culpabili aliquâ cauſâ poſſint deſtrui. Verùm, ſi quod imperium æternum eſſe poteſt, illud neceſſariò erit, cujus ſemel rectè inſtituta jura inviolata manent. Anima enim imperii jura ſunt. His igitur ſervatis ſervatur neceſſariò imperium. At jura invicta eſſe nequeunt, niſi & ratione, & communi hominum affectu defendantur, aliàs ſi ſcilicet ſolo rationis auxilio nituntur, invalidæ ſanè ſunt, facileque vincuntur. Cùm itaque utriuſque imperii Ariſtocratici jura fundamentalia cum ratione, & communi hominum affectu convenire oſtenderimus, poſſumus ergo affirmare, ſi quæ ulla imperia, hæc neceſſariò æterna fore, vel nullâ culpabili cauſâ, ſed fato tantummodò aliquo inevitabili poſſe deſtrui.

§. X. At objici nobis adhuc poteſt, quòd, quamvis imperii jura in præced. oſtenſa ratione, & communi hominum affectu defendantur, poſſint nihilominùs aliquando vinci. Nam nullus affectus eſt, qui aliquando a fortiori, & contrario affectu non vincatur; timorem namque mortis a cupidine rei alienæ ſæpe vinci videmus. Qui hoſtem metu territi fugiunt, nullo alterius rei metu detineri poſſunt, ſed ſeſe in flumina præcipitant, vel in ignem ruunt, ut hoſtium ferrum fugiant. Quantumvis igitur civitas rectè ordinata, & jura optimè inſtituta ſint, in maximis tamen imperii anguſtiis, quando omnes, ut fit, terrore quodam panico capiuntur, tum omnes id ſolùm, quod præſens metus ſuadet, nullâ futuri, neque legum habitâ ratione, probant, omnium ora in Virum victoriis clarum vertuntur, eundemque legibus ſolvunt, atque ipſi imperium (peſſimo exemplo) continuant, totamque Rempublicam ipſius fidei committunt, quæ res ſanè Romani imperii exitii fuit cauſa. Sed ut huic Objectioni reſpondeam, dico primò, quòd in rectè conſtitutâ Republicâ ſimilis terror non oritur, niſi ex juſtâ cauſâ; atque adeò is terror, & confuſio ex eo orta nulli cauſæ, quæ prudentiâ humanâ vitari poterat, adſcribi poteſt. Deinde notandum, quòd in Republicâ,

qualem in præced. deſcripſimus, fieri non poteſt *(per Art.* 9. *&* 25. *Cap.* 8.), ut unus, aut alter virtutis famâ ità excellat, ut omnium ora in ſe vertat. Sed neceſſe eſt, ut plures habeat æmulos, quibus plures alii faveant. Quamvis itaque ex terrore confuſio aliqua in Republicâ oriatur, leges tamen fraudare, atque aliquem contra jus ad imperium militare renunciare nemo poterit, quin ſtatim contentio alios petentium oriatur, quæ ut dirimatur, neceſſe tandem erit ad ſemel ſtatuta, & ab omnibus probata jura recurrere, atque res imperii ſecundum leges latas ordinare. Poſſum igitur abſolutè affirmare, cùm imperium, quod una ſola Urbs, tùm præcipuè illud, quod plures Urbes tenent, æternum eſſe, ſive nullâ internâ cauſâ poſſe diſſolvi, aut in aliam formam mutari.

CAPUT XI.

§. I. TRanſeo tandem ad tertium, & omninò abſolutum imperium, quod Democraticum appellamus. Hujus ab Ariſtocratico differentiam in hoc potiſſimùm conſiſtere diximus, quòd in eo a ſolâ ſupremi Concilii voluntate, & liberâ Electione pendeat, ut hic, aut ille Patricius creëtur, ità ut nemo jus ſuffragii, & munera imperii ſubeundi hæreditarium habeat, nemoque id jus ſibi poſcere jure poſſit, ut in hoc, de quo jam agimus, imperio fit. Nam omnes, qui ex parentibus civibus, vel qui in patrio illo ſolo nati, vel qui de Republicâ benè meriti ſunt, vel ob alias cauſas, ob quas Lex alicui jus civis dare jubet, ii, inquam, omnes jus ſuffragii in ſupremo Concilio, muneraque imperii ſubeunda jure ſibi poſcunt, nec denegare iis licet, niſi ob crimen, aut infamiam.

§. II. Si igitur jure inſtitutum ſit, ut Seniores tantummodò, qui ad certum ætatis annum pervenerunt, vel ut ſoli primogeniti, ſimulatque per ætatem licet, vel qui certam pecuniæ ſummam Reipublicæ contribuunt, jus ſuffragii in ſupremo Concilio, & imperii negotia tractandi habeant, quamvis hâc ratione fieri poſſet, ut ſupremum Concilium ex paucioribus civibus componeretur, quàm illud imperii Ariſtocratici, de quo ſuprà egimus, erunt nihilominùs hujusmodi imperia Democratica appellanda, quoniam eorum cives, qui ad regendam Rempublicam deſtinantur, non a ſupremo

Concilio, ut optimi, eliguntur, ſed lege ad id deſtinantur. Et, quamvis hâc ratione hujusmodi imperia, ubi ſcilicet non qui optimi, ſed qui fortè fortunâ divites, vel qui primi nati ſunt, ad regimen deſtinantur, imperio Ariſtocratico cedere videantur, tamen ſi praxin, ſeu communem hominum conditionem ſpectemus, res eodem redibit. Nam Patriciis ii ſemper optimi videbuntur, qui divites, vel ipſis ſanguine proximi, vel amicitiâ conjuncti ſunt. Et ſanè, ſi cum Patriciis ità comparatum eſſet, ut liberi ab omni affectu, & ſolo ſtudio publicæ ſalutis ducti, collegas Patricios eligerent, nullum eſſet imperium cum Ariſtocratico comparandum. Sed rem contrà omninò ſeſe habere, ſatis ſuperque ipſa experientia docuit, præſertim in oligarchiis, ubi Patriciorum voluntas ob defectum æmulantium maximè lege ſoluta eſt. Ibi enim ſtudio optimos a Concilio arcent Patricii, & eos ſibi ſocios in Concilio quærunt, qui ab eorum ore pendent, ità ut in ſimili imperio multò infeliciùs res ejus ſeſe habeant, propterea quòd Patriciorum Electio ab abſolutâ quorundam liberâ, ſive omni lege ſolutâ voluntate pendeat. Sed ad inceptum redeo.

§. III. Ex dictis in præced. Art. patet, nos poſſe imperii Democratici diverſa genera concipere, ſed meum inſtitutum non eſt de unoquoque, ſed de eo ſolummodò agere, in quo omnes abſolutè, qui ſolis legibus patriis tenentur, & præterea ſui juris ſunt, honeſteque vivunt, jus ſuffragii in ſupremo Concilio habent, muneraque imperii ſubeundi. Dico expreſſè, qui *ſolis legibus patriis tenentur*, ut peregrinos ſecludam, qui ſub alterius imperio eſſe cenſentur. Addidi præterea, *quòd, præterquam quòd legibus imperii teneantur, in reliquis ſui juris ſint*, ut mulieres, & ſervos ſecluderem, qui in poteſtate virorum, & dominorum, ac etiam liberos & pupillos, quamdiu ſub poteſtate parentum, & tutorum ſunt. Dixi denique, *honeſteque vivunt*, ut ii apprimè ſecluderentur, qui ob crimen, aut aliquod turpe vitæ genus infames ſunt.

§. IV. Sed forſan rogabit aliquis, num fœminæ ex naturâ, an ex inſtituto ſub poteſtate virorum ſint? Nam, ſi ex ſolo inſtituto id factum eſt, nulla ergo ratio nos coëgit fœminas a regimine ſecludere. Sed ſi ipſam experientiam conſulamus, id ex earum imbecil-

litate oriri videbimus. Nam nullibi factum eſt, ut viri, & fœminæ ſimul regnarent, ſed ubicunque terrarum viri, & fœminæ reperiuntur, ibi viros regnare, & fœminas regi videmus, & hâc ratione utrumque ſexum concorditer vivere. Sed contrà Amazonæ, quas olim regnaſſe famâ proditum eſt, viros in patrio ſolo morari non patiebantur, ſed fœminas tantummodò alebant, mares autem, quos pepererant, necabant. Quòd ſi ex naturâ fœminæ viris æquales eſſent, & animi fortitudine, & ingenio, in quo maximè humana potentia, & conſequenter jus conſiſtit, æquè pollerent, ſanè inter tot, tamque diverſas nationes quædam reperirentur, 1
ubi uterque ſexus pariter regeret, & aliæ ubi a fœminis viri regerentur, atque ità educarentur, ut ingenio minùs poſſent: quod cum nullibi factum ſit, affirmare omninò licet, fœminas ex naturâ non æquale cum viris habere jus, ſed eas viris neceſſariò cedere, atque adeò fieri non poſſe, ut uterque ſexus pariter regat, & 1
multò minus, ut viri a fœminis regantur. Quòd ſi præterea humanos affectûs conſideremus, quòd ſcilicet viri plerumque ex ſolo libidinis affectu fœminas ament, & earum ingenium, & ſapientiam tanti æſtiment, quantùm ipſæ pulchritudine pollent, & præterea quòd viri ægerrimè ferant, ut fœminæ, quas amant, aliis 2
aliquo modo faveant, & id genus alia, levi negotio videbimus, non poſſe abſque magno pacis detrimento fieri, ut viri, & fœminæ pariter regant. Sed de his ſatis.

Reliqua deſiderantur.

TEXTGESTALTUNG

TRACTATUS THEOLOGICO-POLITICUS.

Der *Tractatus Theologico-Politicus* liegt uns in fünf alten Drucken vor. Vier von diesen Drucken sind in Quartformat und zeigen den nach dem ersten Druck in der vorliegenden Ausgabe reproducierten Titel, nur mit dem Unterschiede, daß der Verlegername bei den beiden ersten Drucken als *Künraht*, bei den beiden letzten als *Künrath* angegeben ist. Der fünfte Druck ist in Octavformat und vereinigt im gleichen Bande oder in einem zweiten Teil den *Tractatus Theologico-Politicus* und Ludwig Meyers *Philosophia S. Scripturae Interpres;* sein eigentlicher Titel lautet *Tractatus Theologico-Politicus, Cui adjunctus est Philosophia S. Scripturae Interpres. Ab Authore longè emendatior. Anno Dom. 1674.* Dieser Druck wurde aber (infolge des Verbotes des *Tractatus)* unter falschen Titeln verbreitet als *Francisci Henriquez de Villacorta doctoris medici a Cubiculo Regali Phil: IV & Caroli II. Archiatri. Opera Chirurgica Omnia Sub auspiciis Potentissimi Hispp. Regis Caroli II Amstelodami Apud Jacobum Paulli 1673.*, dann als *Danielis Heinsii P. P. Operum Historicorum Collectio Prima. Editio Secunda, priori editione multo emendatior & auctior accedunt quaedam hactenus inedita. Lugd. Batav. Apud Isaacum Herculis. 1673.*, schließlich als *Totius Medicinae idea nova seu Francisci de la Boe Sylvii Medici inter Batavos celeberrimi Opera Omnia. Novas potissimum super morborum causis, symptomatis & curandi ratione meditationes & disputationes continentia. Secunda Editio. Ad Autoris exemplar correcta. Amstelodami. Apud Carolum Gratiani. 1673.*

Die vier Drucke in Quartformat sind sich in der äußeren Form außerordentlich ähnlich, in dem Maße, daß das Druckfehlerverzeichnis des ersten Druckes im zweiten und dritten fortgeführt ist, obwohl die Fehler selbst in diesen Drucken zum größten Teil getilgt sind. Offenbar ist diese Ähnlichkeit beabsichtigt, um die Tatsache eines Neudruckes des Buches zu verschleiern, dessen Drucken, Verkaufen und Verbreiten durch das Placaet des Hofes von Holland vom 19. Juli 1674 unter Strafe gestellt worden war. So hat man lange angenommen, daß nur ein Druck in Quartformat existiere. Erst 1865 hat Graesse *(Trésor des livres rares et précieux*, Tome VI, Dresden 1865, S. 469) darauf aufmerksam gemacht, daß in den Exemplaren des *Tractatus Theologico-Politicus* Verschiedenheiten vorkämen, daß der Name des Verlegers bald *Künraht*, bald *Künrath* geschrieben sei, daß

das Druckfehlerverzeichnis in manchen Exemplaren fehle, daß das Wort *Praefatio* im Titel der Vorrede bald mit großen, bald mit kleinen Buchstaben gedruckt sei. Auch Heinze machte in der fünften Auflage des Überwegschen *Grundrisses der Geschichte der Philosophie* darauf aufmerksam, daß es zwei Ausgaben des *Tractatus*, die mit *Künraht* und die mit *Künrath* geben müsse; er nahm aber irrtümlich noch die Existenz einer dritten Ausgabe ohne hebräischen Text an, weil Paulus in seiner Spinoza-Ausgabe den hebräischen Text weggelassen hatte.

Das Verhältnis der Drucke in Quartformat hat J. P. N. Land klargestellt *(Over vier drukken met het jaartal 1670 van Spinoza's Tractatus Theologico-Politicus*, in: *Verslagen en Mededeelingen der Koninklijke Akademie van Weetenschappen, Afdeeling Letterkunde, Tweede Reeks, Elfde Deel*, Amsterdam 1882, S. 148—158). Der erste Druck (I) hat (um einstweilen nur die äußeren Anhaltspunkte zu geben) den Verlegernamen *Künraht*, das Verzeichnis der Errata am Schluß (ein weiteres Kennzeichen: S. 104 ist als 304 verdruckt), der zweite Druck (II) hat gleichfalls den Verlegernamen *Künraht*, das Verzeichnis der Errata, aber die Druckfehler auf S. 8, 22, 39, 41, 95 und 121 (nach der Seitenzählung von I—IV) bereits verbessert (S. 42 ist als 24, S. 207 als 213 verdruckt), der dritte Druck (III) hat den Verlegernamen *Künrath*, das Verzeichnis der Errata und die Druckfehler wie bei II berichtigt (S. 130 ist als 830 verdruckt), der vierte Druck (IV) hat gleichfalls den Verlegernamen *Künrath*, die Druckfehler wie bei II und außerdem noch den Druckfehler 149, 21 berichtigt, dagegen fehlt ihm das Verzeichnis der Errata (S. 192 ist als 92 verdruckt, am Schlusse der *Praefatio*, wo I—III eine Verkleinerung der Vignette des Titelblattes haben, zeigt er einen Blumenkorb).

Das Verhältnis der Quartdrucke zueinander hat Land richtig erkannt und mit ein paar Beispielen illustriert; jeder Druck ist offenbar die Vorlage des folgenden gewesen, und das zeigt sich einerseits in einer Reihe von Textverschlechterungen, die die späteren Drucke gegenüber dem ersten aufweisen, andererseits wieder in gewissen Processen der Textänderung, in der ein anfänglich richtiger Text verdorben und dann wieder mehr oder weniger gut in einer Conjectur des letzten Druckes verbessert wird, oder schließlich in einigen Verbesserungen orthographischer Art, die die späteren Drucke vornehmen.

Charakteristische Beispiele der ersten Art, in denen I den richtigen Text, II, III und IV eine Verderbnis aufweisen, sind die folgenden (nach Seite und Zeile der vorliegenden Ausgabe citiert): **17**, 26. I אל, II—IV שׁל; **26**, 31. I אשׁר, II—IV שׁאר; **30**, 22. I *petiit, ut*, II—IV *petiit, non ut;* **50**, 26. I *fuerunt*, II—IV *fuerint;* **100**, 13—14. I *elicitur, at non quatenus earum veritas facile vel difficulter*, II—IV die Zeile fehlt; **102**, 7. I *fuerunt*, II—IV *fuerint;* **118**, 6—7. I die Reihenfolge

der Zeilen ist richtig 6 — 7 — 8, II—IV die Reihenfolge der Zeilen ist falsch 7 — 6 — 8; **136**, 19. I כשמעך, II—IV בשמעך; **150**, 8. I *electione*, II—IV *lectione;* **153**, 17. I *supranaturali*, II—IV *supernaturali;* **161**, 18. I *qua ratione*, II—IV *quia ratione;* **207**, 1. I *Ad omne, quod Deus*, II—IV *Ad omne, Deus;* **207**, 18. I *amiserunt, et quem*, II—IV *amiserunt, quem;* **207**, 27. I *Monarchae*, II—IV *Monarchiae;* **218**, 35. I *ab iisdem*, II—IV *iisdem;* **225**, 14. I *multo*, II—IV *multa;* **231**, 14. I *jussum*, II—IV *justum;* **240**, 27. *impossibile*, II—IV *impossible;* **244**, 33. I *quanto*, II—IV *quando;* **245**, 16. I *Amstelodamum*, II—IV *Amsteledamum.*

Beispiele, in denen I und II den richtigen Text haben und erst III und IV die Verderbnis zeigen, sind folgende: **17**, 3. I, II *ut fit*, III, IV *ut sit;* **30**, 35. I, II *Quod*, III, IV *Quid;* **36**, 30. I, II *cum vulgo*, III, IV *eum vulgo;* **37**, 1. I, II *fit*, III, IV *sit;* **43**, 30. I, II *reliqua*, III, IV *aliqua;* **50**, 6. I, II לכל, III, IV למל; **87**, 33. I, II *Psal. 73*, III, IV *Psal. 37;* **89**, 27. I, II *iridem*, III, IV *itidem;* **92**, 28. I, II *primi*, III, IV *primo;* **108**, 35. I, II *Ex hac*, III, IV *Et hac;* **116**, 14. I, II *Nam si ex ipsa*, III, IV *Nam si ipsa;* **121**, 23. I, II *ipsus*, III, IV *ipse;* **146**, 14. I, II *22. hoc ipsum clare indicatur. Levitae, inquit Historicus*, III, IV die Worte fehlen; **169**, 1. I, II יהוה, III, IV יעוה; **180**, 1. I, II *quibuscunque*, III, IV *quibuscumque;* **186**, 13. I, II *Cap. 18.*, III, IV *Cap. 28.;* **197**, 21. *arreptum*, III, IV *acceptum;* **225**, 35. I, II *magistratuum*, III, IV *magistratum;* **232**, 30. I, II *cultum*, III, IV *culum;* **242**, 18. I, II *qua ratione*, III, IV *quia ratione.*

Einen Proceß zunehmender Verschlechterung zeigen namentlich die Stellen hebräischen Textes, die in IV außerordentlich verwahrlost sind, so z. B. **140**, 9. I סופרים, II סופרים, III, IV סופדים; **162**, 8. I דבר, II, III דבר mit vorn abgebrochenem ד, IV ובר.

Deutlich verfolgen läßt sich der Proceß der Textveränderung in den Fällen, in denen I oder I und II das Richtige bieten, II oder III den Text verschlechtert und IV ihn wieder zu verbessern sucht. Derartige Fälle sind 9, 18. I *haberi*, II, III *habere*, IV *haberi;* **16**, 12. I *ad formandas quasdam notiones*, II, III *ad formandam quasdam notiones*, IV *ad formandum quasdam notiones;* **28**, 13. I *eatenus*, II, III *eatemus*, IV *eatenus;* **90**, 17. I, II *ex*, III *en*, IV *ex;* **90**, 33. I *sit*, II *fit*, III, IV *sit;* **92**, 22. I, II *solem*, III *solum*, IV *solem;* **97**, 33. I, II *huic utrique*, III *huic utique*, IV *hinc utique;* **101**, 1. I, II *aliis*, III *alliis*, IV *aliis;* **101**, 35. I, II *continere debet*, III *continere*, IV *continet;* **133**, 20. I מלך, II, III טלך, IV מלך; **151**, 1. I *destituimur*, II, III *distituimur*, IV *destituimur;* **178**, 24. I *doceat*, II, III *docent*, IV *doceat;* **207**, 29. I *minuit*,, II, III *minuit.*, IV *minuit*,; **213**, 32. I *legationis*, II, III *legationibus*, IV *legationis;* **220**, 22/23. I *aliquem in Regem infensum*, II, III *aliquem Regem insensum*, IV *aliquem Regem incensum.*

Diesen Fällen, in denen I das Richtige hat und danach die Verschlechterung eintritt, stehen die Fälle gegenüber, in denen ein Fehler bei I liegt und in späteren Drucken verbessert wird; es handelt sich zumeist um einfache Verbesserung von Druckfehlern. Der Fall, daß der Fehler von I schon in II verbessert wird, liegt vor: **24**, 15. I *debere diceret*, II, III, IV *deberet dicere;* **24**, 27/28. I *ad implebo*, II, III, IV *adimplebo;* **26**, 15 I *pontentia*, II, III, IV *potentia;* **29**, 32. *postulat; hic*, II, III, IV *postulat, hic;* **29**, 32. I *osttendere*, II, III, IV *ostendere;* **31**, 12. I *Achahi*, II, III, IV *Achabi;* **32**, 22. I *victoriae; pax*, II, III, IV *victoriae, pax;* **34**, 13. I *antem*, II, III, IV *autem;* **36**, 8. I *minor*, II, III, IV *miror;* **37**, 35. I *Sedomitas*, II, III, IV *Sodomitas;* **43**, 33. I *emimeranda*, II, III, IV *enumeranda;* **48**, 28. I *nationihus*, II, III, IV *nationibus;* **53**, 26. I *persicere*, II, III, IV *perficere;* **54**, 7. I *contredita*, II, III, IV *concredita;* **74**, 12. I *dificilius*, II, III, IV *difficilius;* **149**, 9. I *manifessimas*, II, III, IV *manifestissimas;* **166**, 14. I *summa*, II, III, IV *summae;* **200**, 7. I *setvare*, II, III, IV *servare;* **245**, 19. I *necessaro*, II, III, IV *necessario.* Die Verbesserung des Fehlers bei III zeigt sich: **28**, 34. I, II *descententem*, III, IV *descendentem;* **55**, 19. I, II *duobis*, III, IV *duobus;* **114**, 22. I, II *luminus*, III, IV *luminis;* **198**, 6. I, II *jurae*, III, IV *jure;* **222**, 34. I, II *ab se traherent*, III, IV *ad se traherent;* **244**, 7. I, II *destestari*, III, IV *detestari.* Zahlreich sind die Stellen, in denen der Fehler erst in IV verbessert wird; offenbar war der Corrector von IV der sorgfältigste und der lateinischen Orthographie kundigste unter den Correctoren der Quartdrucke. Es mögen die folgenden Stellen angeführt werden: **26**, 26. I, II, III *scaeva*, IV *saeva;* **48**, 21. I, II, III *suplicium*, IV *supplicium;* **56**, 7/8. I, II, III *habuisse; ostendimus*, IV *habuisse ostendimus;* **92**, 10. I, II, III *Chronoghraphi*, IV *Chronographi;* **167**, 29. I, II, III *Accademia*, IV *Academia;* **169**, 4. I, II, III *Haebraice*, IV *Hebraice;* **169**, 9. I, II, III *Haebraei*, IV *Hebraei;* **203**, 23. I, II, III *damum*, IV *dammum;* **205**, 2. I, II, III *Majestatis enim salutis esse tutelam*, IV *Majestatem enim salutis esse tutelam;* **208**, 26. I, II, III *destribuere*, IV *distribuere;* **213**, 13. I, II, III *morem genere*, IV, *morem gerere;* **221**, 25. I, II, III *abque*, IV *absque.*

Das Verhältnis des Octav-Drucks zu den Quart-Drucken, das Land bei seiner Untersuchung außer Betracht gelassen hatte, läßt sich auf Grund dieser Tabellen ohne Schwierigkeit bestimmen. Der Octav-Druck hat die Ed. pr. zur Vorlage gehabt und ist für die Textgestaltung von II, III und IV ohne Einfluß geblieben. So hat der Octav-Druck, um nur einige wenige Beispiele zu geben, in Übereinstimmung mit I richtig: **16**, 12. *ad formandas quasdam notiones;* **30**, 22. *petiit, ut;* **100**, 13—14. die von II ab fehlende Zeile; **118**, 6—7. die von II ab verwirrte Zeilenfolge in richtiger Ordnung; **146**, 14. die von III ab fehlende

Stelle; **220**, 22/23. *aliquem in Regem infensum.* Die in den *Errata Typographica* der Ed. pr. angegebenen Fehler, die II nur zum Teil verbessert, sind im Octav-Druck ausnahmslos richtig gestellt. Auch zahlreiche Fehler der Ed. pr., die in den *Errata* nicht angegeben sind, werden vom Octav-Druck verbessert, so **24**, 15. *debere diceret* in *dicere deberet* (während II *deberet dicere* verbessert), auch in einigen Fällen, in denen II—IV den Fehler übernehmen, so **41**, 8. *Aegyptiaca* für *Aegyptica*, **139**, 24. *hic nescimus* für *hic, nescimus*, doch sind manche Fehler, z. B. **26**, 15. *pontentia*, **213**, 13. *morem genere* unverbessert geblieben.

Unter diesen Umständen kann der Octav-Druck dazu dienen, die Chronologie der Drucke zu bestimmen. Er ist auf seinem richtigen Titelblatt 1674 datiert und sicher in der ersten Hälfte des Jahres gedruckt, ehe das Placaet des Hofes von Holland den Neudruck des *Tractatus* verbot. Die fingierten Titel, die durch jenes Verbot hervorgerufen sein mögen, haben auf jeden Fall das Jahr 1673 als Druckjahr angegeben, um den Verdacht der Gesetzesübertretung fernzuhalten, da 1673 der Druck des Buches ja noch erlaubt gewesen war. Der zweite Druck dürfte später sein, nach dem Erlasse des Verbotes und darum der Ed. pr. so ähnlich. Daß der dritte und vierte Druck erst nach den *Opera Posthuma* (1677) erschienen sei, hat Land wahrscheinlich gemacht. Die Ed. pr. und II haben am Schluß der Praefatio eine kleine Vignette, und dieselbe Vignette, vom gleichen Cliché abgedruckt, erscheint in den *Opera Posthuma* zum Abschluß des *Tractatus Politicus*. Das gleiche Cliché ist dann wieder in III verwandt, hier aber ist auf beiden Seiten ein Knopf, mit dem die Voluten verziert waren, in Wegfall gekommen. III und danach natürlich auch IV sind also erst nach 1677 erschienen. Wir haben damit die Zeitfolge: I Ende 1669 oder Anfang 1670, Octav-Druck erste Hälfte 1674, II zwischen 1674 und 1677, III und IV nach 1677.

Nur drei von den alten Drucken sind demnach zu Lebzeiten Spinozas erschienen. Authentisch, d. h. vom Verfasser selbst besorgt, ist von diesen nur der erste, die Editio princeps. Der zweite Druck bringt zwar in der Interpunction gegenüber dem ersten gewisse Verbesserungen, die aber nirgends auf etwas anderes schließen lassen als auf die größere Consequenz und Aufmerksamkeit eines Correctors. Der Octav-Druck bringt ebenfalls keine Verbesserungen, die sich nicht auf einen Corrector zurückführen ließen. Wohl aber sind die Fehler beider Drucke so, daß sie wohl vermieden worden wären, wenn Spinoza selbst die Correctur besorgt hätte. Dazu kommt weiter, daß Spinoza selbst zwei Stellen im *Tractatus* zu verbessern wünschte, **17**, 21, wo es für das *ubicunque* der Ed. pr. *quandocunque* heißen sollte, und **113**, 19/20, wo היה זה in זה היה umzustellen war. Beide Verbesserungen fehlen in II und dem Octav-Druck; Spinoza hat sie nur in das Exemplar

eingetragen, das Marchand und dem Copisten Murrs bei ihrer Abschrift der *Adnotationes* vorlag, und nach ihnen ist die erstere Verbesserung von Bruder, die letztere erst von der vorliegenden Ausgabe vorgenommen worden. Spinoza dürfte demnach dem Druck von II und der Octav-Ausgabe ferngestanden sein.

Dagegen ist anzunehmen, daß er den Druck der Ed. pr. selbst überwachte. Wir wissen aus *ep. XV.*, daß ihm die Druckbogen der *Principia Philosophiae Cartesianae* geschickt wurden, und dürfen dies sicher auch beim *Tractatus Theologico-Politicus* annehmen. Daß er selbst die Drucklegung überwachte, kann die nachträgliche, in den *Errata Typographica* erfolgende Verbesserung der Stelle **109**, 16—17 beweisen, die ja keine Druckfehlerberichtigung, sondern eine sachliche Verbesserung bringt. Demgemäß ist die Ed. pr. die authentische und zwar die einzige authentische Wiedergabe des *Tractatus Theologico-Politicus*.

Die bisherigen Ausgaben des *Tractatus Theologico-Politicus* haben nicht die Ed. pr. zur Grundlage. Bis auf Lands Untersuchung sah man ja in den vier Quart-Drucken nur einen einzigen und folgte dem, den gerade der Zufall darbot. Paulus druckte nach IV, unter Weglassung des hebräischen Textes und fast ohne alle sachlichen Verbesserungen. Gfroerer, der gleichfalls auf den hebräischen Text verzichtete, nahm ebenfalls IV zur Vorlage, minder mechanisch als Paulus nachdruckend, aber doch auch ohne genügende Text-Revision. Bruder, der zuerst den hebräischen Text (mit hinzugefügter Punctation) brachte, folgte wohl im allgemeinen IV (er hat **16**, 12 *ad formandum quasdam notiones*, **101**, 35 *continet*, **220**, 22/23 *aliquem regem incensum)*, daneben muß er aber den Octav-Druck zu Rate gezogen haben, denn er bringt **146**, 14 richtig die Stelle, die in IV (ebenso wie in III) ausgelassen ist. Für die Textverbesserung hat Bruder manches geleistet, vor allem hat er durchgängig die Bibelcitate verificiert. Ginsberg, dessen Arbeit für die Textgestaltung völlig bedeutungslos ist, folgt IV, meistens ohne die Verbesserungen von Gfroerer und Bruder zu bemerken (die Stelle **146**, 14 gibt er in der verstümmelten Form wieder). Vloten-Land schließlich haben für die Textrevision vieles getan, ja die Feststellung Lands von den vier Quart-Drucken hat erst die Grundlage der Textrevision geliefert, indem sie lehrte, die Ed. pr. von den Nachdrucken zu unterscheiden. Im einzelnen ist Vloten-Land manche Textverbesserung zu danken; sie haben die Bibelcitate nochmals controlliert, haben kleine sprachliche Verstöße, die der Drucker verschuldet, richtig gestellt (so **20**, 19, **39**, 22, **52**, 1, **69**, 17, **89**, 31, **126**, 19, **137**, 23, **140**, 25, **150**, 24, **169**, 14, **174**, 16, **201**, 11, **202**, 23, **217**, 10, **242**, 18) und haben in einigen Fällen den correcten Text der Ed. pr.

wiederhergestellt, den die späteren Drucke und danach die älteren Ausgaben corumpiert hatten (so **30**, 22, **50**, 26, **101**, 35, **102**, 7, **118**, 6-7, **121**, 23, **207**, 18, **231**, 14). Gleichwohl bietet die Vloten-Landsche Ausgabe noch keineswegs einen vollkommenen Text. Sie bringt zunächst eine Reihe von willkürlichen oder versehentlichen Änderungen (von den Druckfehlern abgesehen), so **5**, 28. *nequeant* für *nequeunt;* **27**, 14. *definit* für *desinit;* **49**, 15. כנוים für בנוים; **73**, 1. fehlt *solis;* **88**, 35. fehlt *ut;* **117**, 12. *interpretandum* für *interpretandam;* **119**, 25. fehlt כנען; **139**, 18. *electiones* für *lectiones;* **147**, 26. *dicitur* für *vocatur;* **223**, 27. *habeant* für *habebant;* **235**, 19. fehlt *nec de pace;* **237**, 16. fehlt *et* zwischen *pastores* und *quasi;* **242**, 26. *directo* für *directe.* Und obwohl die Herausgeber selbst richtig von den späteren Drucken (II, III, IV) sagen: *reliquarum exempla, post librum anno 1674. prohibitum, imo post auctoris mortem facta, omni auctoritate carere facile apparet,* haben sie doch nicht die Ed. pr., sondern III ihrer Ausgabe zu Grunde gelegt. Die wichtigste Stelle, die in allen Ausgaben, auch bei Vloten-Land verstümmelt vorlag, ist **100**, 13—14. Hier ist in II infolge jenes Reproductionsfehlers, den die klassische Philologie ὁμοιοτελευτόν nennt, infolge des doppelten *facile vel difficulter* eine Zeile in Wegfall gekommen und dadurch der Sinn der Stelle in sein Gegenteil verkehrt worden. Während Spinoza sagt, dunkel oder klar nenne er die Bibelstellen, je nachdem ihr Sinn sich aus dem Zusammenhange leicht oder schwer ergebe, aber nicht je nachdem ihre Wahrheit der Vernunft einleuchte, besagte die Stelle in ihrer Verstümmelung: dunkel oder klar nenne er die Bibelstellen, je nachdem ihr Sinn aus dem Zusammenhange von der Vernunft leicht oder schwer begriffen werde. Weitere Verbesserungen des Textes auf Grund der Ed. pr. gegenüber dem Text von III bei Vloten-Land sind: **43**, 30. *reliqua* für *aliqua;* **92**, 28. *primi* für *primo;* **150**, 8. *electione* für *lectione;* **153**, 17. *supranaturali* für *supernaturali;* **197**, 21. *arreptum* für *acceptum;* **218**, 35. *ab iisdem* für *iisdem;* **220**, 22/23. *aliquem in Regem infensum* für *aliquem Regem infensum;* **225**, 14. *multo* für *multa;* ferner die von Spinoza gewünschte, aber noch nicht ausgeführte Berichtigung des Maimonides-Textes **113**, 19/20. Dazu kommt noch eine Reihe von Stellen, in denen der Text der Ed. pr. selbst noch einer Verbesserung bedurfte, so **20**, 20. *aenigmatibus* für *aenigmatis;* **22**, 6. *ipse* für *ipsa;* **55**, 10. *mansurum* für *mansuram;* **76**, 34. und **77**, 2. *axiomatibus* für *axiomatis;* **92**, 10. *Ad hoc confirmandum* für *Ad haec confirmandum;* **112**, 16. *ad Scripturam interpretandam* für *ad Scripturam interpretandum;* **167**, 12. *axiomatibus* für *axiomatis;* **185**, 29. *expectemus* für *spectemus;* **213**, 11. *Macedones* für *Macedonas.*

Bei der Textüberlieferung war die möglichste Originaltreue erste Pflicht. Jede Seite der vorliegenden Ausgabe reproduciert die ent-

sprechende Seite der Editio princeps, deren Paginierung jeweils oben am inneren Rand angegeben ist. Die einzige nicht zu umgehende Hinzufügung des Herausgebers besteht in der Verweisung auf die *Adnotationes*. Dagegen mußte alles unterbleiben, was ein Element subjectiver Interpretation in den Text getragen hätte, also auch die Schaffung neuer Absätze, wie Vloten-Land sie vorgenommen haben. Für die Orthographie mußte die an sich durchaus consequente Orthographie der Editio princeps maßgebend sein, und es konnte sich für den Herausgeber nur darum handeln, die im wesentlichen wohl der Willkür des Druckers zuzuschreibenden Abweichungen von deren Princip zu beseitigen. Vor allem gab offenbar, wie wir es in den erhaltenen Briefen Spinozas ja auch sehen, die Ligatur œ zu Zweifeln Anlaß und wurde bald als œ, bald als æ oder auch nur als e vom Drucker gelesen. Hier mußte durchweg vereinheitlicht werden, und zwar so, wie die erhaltenen Autographen Spinozas, in zweiter Linie der Gebrauch des *Opera Posthuma* die eine oder andere Schreibart wahrscheinlich machten. So wurde durchweg geschrieben *coelum* (für *coelum* und *caelum)*, *poenitere* (für *poenitere* und *paenitere)*, *saeculum* (für *saeculum* und *seculum)*, *foelicitas* (für *foelicitas*, *faelicitas* und *felicitas)*, ebenso *foelix* und *infoelix* (für *foelix* bezw. *infoelix* und *felix* bezw. *infelix*), *caecus* (für *caecus* und *coecus)*, *precario* (für *precario* und *praecario)*, *caeremoniae* (für *caeremoniae* und *ceremoniae)*, *foemina* (für *foemina* und *faemina*), *fraenum* (für *fraenum* und *frenum*), danach *fraenare* und *effraenare*, *paene* (für *paene* und *pene*), *pretium* (für *pretium* und *praetium*), *interpretari* (für *interpretari* und *interpraetari*), dann aber auch *obscoenitas* (statt *obscaenitas*), *foedus* (statt *faedus*), *coetus* (statt *caetus*, im *Tractatus Politicus coetus*), *caedes* (statt *coedes*), ferner *obedire*, *obedientia*, *caeteri*, *caeterum*, *haereditas*, *coepisse*, *moestus*. Außerdem wurde geschrieben *Literae* (für *Literae* und *Litterae*), *loquutus* (für *loquutus* und das seltenere *locutus*), *author* und *authoritas* (für *author* und *authoritas* und das sehr vereinzelte *autor* und *autoritas*), *nunqum* (für *nunquam* und selten *numquam*), *Rabini* (für *Rabini* und das einmalige *Rabbini*), dann *lachrima*, *charus*, *Charitas;* einheitlich mit großen Initialen wurden geschrieben *Scriptura* (für *Scriptura* und *scriptura)*, *Sacrae Literae* (für *Sacrae Literae*, *sacrae Literae*, *Sacrae literae* und *sacrae literae)*, *Sacra volumina* (für *Sacra volumina* und *sacra volumina*), *Decalogus* (für *Decalogus* und *decalogus)*, *Vetus Testamentum* (für *Vetus Testamentum* und *vetus testamentum)*, *cap.* (für *cap.* und seltener *Cap.*) bei Bibelcitaten, *Caput* (für *Caput* und seltener *caput*) bei Citierung des *Tractatus*, *Ex. gr.* (für *Ex. gr.*, *ex. gr.*, *Ex. Gr.*, *E. G.*), dagegen *lumen naturale* (für *lumen naturale* und das ganz seltene *Lumen naturale*). In andern Fällen dagegen, wenn angenommen werden

konnte, daß die Inconcinnität der Schreibweise nicht eine Folge der Willkür des Druckers, sondern der zu verschiedenen Zeiten verschiedenen Schreibung Spinozas selbst sei, schien es angemessener, die Inconsequenz zu überliefern, als eine notwendig willkürliche Uniformierung herzustellen, und so finden sich beispielsweise nebeneinander *Samuël* und *Shamuël*, *Pharao* und *Pharaho*, *Zaducaei* und *Tsaducaei*, *Nabucadonosor*, *Nabucadonossor*, *Nabucadonozor* und *Nebucadnesor*, *sabbatus* und *sabbathus*, *Canahanitae*, *Kanahanitae* und *Kenahanitae* und so zahlreiche Eigennamen, hinsichtlich der großen Initialen *Natura* und *natura*.

In bezug auf die Interpunction gilt das gleiche: das Princip mußte dem Texte selbst entnommen werden. Vloten-Land haben die Interpunction durchgängig modernisiert und so den Text durch ihre Interpunction, durch Trennung langer Sätze u. ähnl. gleichsam interpretiert. Davon sollte abgesehen und der Druck des 17. Jahrhunderts auch in der Interpunction des 17. Jahrhunderts gegeben werden. Nun ist die Interpunction der Editio princeps ziemlich willkürlich und nachlässig; dagegen hat sich der Corrector von II bemüht, Regel und Consequenz in die Interpunction zu bringen und, wo sie dem Sinne widerstritt, zu bessern. Die von ihm durchgeführte Interpunction konnte daher, stets mit der der Ed. pr. verglichen, der Ausgabe zu Grunde gelegt werden. Zu den Besonderheiten dieser Interpunction gehörten vor allem folgende: vor *et*, den Verbindungen mit *que*, *aut*, *vel*, *ut* (= *wie*) steht fast durchweg Komma; vor einem accusativus cum infinitivo und einem bloßen Infinitivsatz steht kein Komma; nach *hoc est*, *id est*, *nempe* steht in der Regel Komma; der Doppelpunkt wird nur gebraucht, um eine causale Beziehung zweier Sätze, das Hervorgehen des einen Satzes aus dem andern oder die Begründung des einen Satzes durch den andern auszudrücken, nie im heutigen Sinne zur Anführung einer oratio directa oder indirecta, und so wird auch Doppelpunkt vor großem Anfangsbuchstaben gesetzt, wenn zwei selbständige Sätze einen causalen Zusammenhang haben (hier den Doppelpunkt durch einfachen Punkt zu ersetzen, wie Vloten-Land tun, bedeutet, eine Nuance der Rede unterdrücken); zur Anführung der Oratio directa oder indirecta, namentlich zur Einführung von Citaten, dient das einfache Komma; im accusativus cum infinitivo wird als Trennungszeichen zwischen dem Subject im accusativus und einem Objekt im accusativus ein Komma gesetzt; nach adverbialer Bestimmung steht in der Regel ein Komma. All diese Besonderheiten der Interpunction sind zur Regel genommen und etwaige Abweichungen in I bezw. II (etwa Semikolon oder Punkt anstatt Komma zur Einführung eines Citates) nach dieser Regel verbessert worden. Im übrigen sind die mannigfachen Inconsequenzen der Interpunction

nach folgenden Gesichtspunkten ausgeglichen. Jeder selbständige Satzteil wird von einem Interpunctionszeichen abgeschlossen, wie es durchweg in der Ed. pr. geschieht, und wo ein solches fehlt, ist es zu ergänzen. Zusammengehörige Haupt- und Nebensätze sind durch Komma zu trennen, und in den Fällen, in denen in der Ed. pr. ein Nebensatz mit *quia*, *quamvis*, *cum*, *quoniam* durch Semikolon vom Hauptsatz getrennt wurde, wird das Semikolon durch Komma ersetzt. Wo selbständige Sätze in der Ed. pr. durch Semikolon getrennt, aber der zweite Satz mit großem Anfangsbuchstaben begonnen und dadurch die tiefergehende Caesur angedeutet wurde, ist Semikolon durchweg durch Punkt ersetzt. Wo selbständige Sätze in der Ed. pr. nur durch Komma getrennt werden, ist Komma durch Semikolon ersetzt. Ein Doppelpunkt, der zuweilen in einfacher Aufzählung als Trennungszeichen erscheint, wurde durch das sonst in der Regel angewandte Komma ersetzt. Die Ed. pr. kennt in der Regel keine zwei Interpunctionszeichen nebeneinander; wenn also nach einer Ziffer zur Bezeichnung der Ordnungszahl ein Punkt steht, fällt jedes andere Interpunctionszeichen daneben fort. Hiervon wurde abgesehen und in solchen Fällen durchweg nach dem Punkt der Zahl das Interpunctionszeichen gesetzt, das der Satz fordert. Sehr inconsequent ist die Ed. pr. im Falle der Parenthese. Hier ist oft die Interpunction des Satzes vor der zugehörigen Parenthese zu Ende geführt, oft das in Klammern Eingeschlossene als selbständiger Satzteil behandelt, mit eigener Interpunction und sogar mit Schlußpunkt vor der Klammer, hinter der das Satzgefüge unbekümmert um die Paranthese fortgeht, oft aber fehlt auch die Schlußinterpunction vor der Schlußklammer, und bald ist die Parenthese durch Komma vor der Anfangsklammer vom Satzgefüge geschieden, bald aber auch ohne solche Interpunction an das letzte Wort des Satzgefüges angeschlossen. Nach dieser letzten Modalität, die unserem heutigen Gebrauch entspricht, wurde durchweg die Parenthese an das zugehörige Wort angeschlossen und in der Interpunction des herrschenden Satzes auf sie keine Rücksicht genommen.

5. 28. Vloten-Land haben ohne Grund statt *nequeunt nequeant*. —— 6. 4. Die Ed. pr., die älteren Ausgaben und Ginsberg haben *Sysidis*. Bruder und Vloten-Land verbessern nach Curtius *Susidis*. —— 9. 18. Die Ed. pr. hat richtig *haberi*, der zweite und dritte Druck falsch *habere*, der vierte Druck stellt *haberi* wieder her und ihm folgen die Ausgaben. —— 11. 24. Die Ed. pr. hat *privare;* Paulus, Gfroerer und Bruder verbessern *se privare*, Vloten-Land *privari*. Die Paulussche

Verbesserung ist vielleicht die näherliegende, weil das *se* sehr leicht infolge der Nachbarschaft des ersten *se* ausfallen konnte. —— **17.** 6. Die Ed. pr. trennt *supra naturali*, was die Ausgaben, auch Vloten-Land, hier wie im folgenden in *supranaturali* zusammenziehen. Die Trennung, die nicht ganz consequent durchgeführt ist, entspricht aber dem Sprachgebrauch Spinozas, der sie in falscher Analogie zu *supra communem* (**23**, 24, **27**, 19, **74**, 16) oder *supra humanam* (**21**, 10) anwendet. —— 21. Die Ed. pr. hat *ubicunque*. In dem von der Copie Murrs wiedergegebenen Handexemplar Spinozas verbessert Spinoza das *ubicunque* in *quandocunque*, und das gleiche notiert Marchand in seiner Abschrift der *Adnotationes* Spinozas nach dem gleichen Exemplar. —— **20.** 15. Die Ed. pr. und Vloten-Land haben וכו anstatt וגו, Bruder läßt es weg, Ginsberg verbessert richtig וגו —— 19. Die Ed. pr. hat *loquor*. Vloten-Land verbessern es stillschweigend im Hinblick auf das vorhergehende *revelabor* mit Recht in *loquar*. —— 20. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *aenigmatis;* so schreibt Spinoza auch **76**, 34 und **77**, 2 *axiomatis* für das richtige *axiomatibus*, das er **77**, 10 hat. —— 22. Die Ed. pr. hat fälschlich *v. 17.*, und so Gfroerer und Vloten-Land; Paulus und Bruder verbessern *v. 12.*, Ginsberg *v. 7.* —— **22.** 6. Die Ed. pr. und alle Ausgaben haben *ipsa* anstatt *ipse.* —— 18. Der Bibeltext hat statt עליכם עליהם (= *super vos*). —— 21. Die Ed. pr., die älteren Ausgaben und Vloten-Land haben fälschlich *v. 33.*, Bruder und Ginsberg verbessern *v. 32.* —— 23. Die Ed. pr. hat *vers. 27.*, das Bruder und Vloten-Land richtig in *vers. 28.* verbessern. —— Für איש אין hat der Bibeltext איש אשר אין. —— **23.** 19. Der Bibeltext hat statt בכם אתכם —— **24.** 15. Die Ed. pr. hat *debere diceret*, was schon der zweite Druck in *deberet dicere* richtigstellt. Die Ausgaben, die ja den späteren Drucken folgen, haben das Richtige. —— 21. Die Ed. pr. (und ihr folgend Ginsberg) hat נושבה, was Bruder und Vloten-Land in נשבה richtigstellen. —— **26.** 8. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *vers. 11*, das Bruder, Ginsberg und Vloten-Land richtig in *vers. 10.* verbessern. —— 26. Die Ed. pr. hat *scaeva* und so auch der zweite und dritte Druck; der vierte Druck verbessert *saeva* und ihm folgen Paulus, Gfroerer, Bruder und Ginsberg. Vloten-Land kehren wieder zu *scaeva* zurück. Ich halte *saeva* für richtig; die Stelle bezieht sich auf Vers 3 zurück und übersetzt demnach das רעה jenes Verses. Auch die alte holländische Übersetzung (*De rechtzinnige Theologant, Hamburg, by Henricus Koenraad* 1693, S. 18), die auf die Ed. pr., nicht auf einen späteren Druck zurückgeht (sie übersetzt die später fehlende Zeile **100**, 13—14 mit), las *saeva*, das sie mit *toornige (werken)* übersetzt. —— 31. Für יהוה hat der Bibeltext יהוה צבאות. —— **27.** 1. Der Bibeltext hat statt יהוה אלהים eigentlich אדני יהוה. —— 14. Die Ed. pr. und die

Ausgaben haben *desinit.* Vloten-Land verändern stillschweigend ohne Grund *definit.* —— **30.** 22. Die Ed. pr. hat richtig *petiit, ut;* der zweite, dritte und vierte Druck verändern es mißverständlich in *petiit, non ut;* so Paulus, Gfroerer, Bruder und Ginsberg. Vloten-Land stellen den richtigen Text her. —— **31.** 1. Die Ed. pr. hat *cap. 14.*, das Marchand (in seiner Abschrift der *Adnotationes*), Bruder und Vloten-Land richtig in *cap. 13.* verbessern. —— 7. Die Ed. pr. hat *vs. 8.*, das Bruder und Vloten-Land richtig in *vs. 9.* verbessern. —— 11. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *vs. 21.;* es ist aber, wie schon Marchand gesehen hat, *vs. 23.* zu verbessern. —— 16. Die Ed. pr. hat *vs. 13.*, das Marchand, Bruder und die folgenden Ausgaben richtig in *vs. 14.* verbessern. — **32.** 9. Die Ed. pr. hat *vs. 8.*, das Bruder, Ginsberg und Vloten-Land richtig in *vs. 9.* verbessern. —— **33.** 15. Die Ed. pr., Paulus, Gfroerer und Ginsberg haben *Pharhaonem.* Entsprechend dem hebräischen פַּרְעֹה dürfte *Pharahonem* zu transcribieren sein, wie auch Vloten-Land haben. In der Regel schreibt Spinoza *Pharao* (wie denn Bruder auch hier *Pharaonem* schreibt), so **15,** 12, **24,** 10, **94,** 24, **130,** 20, doch hat er **131,** 3 und **154,** 3 ebenfalls die Form *Pharaho.* —— 18. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *miseriae.* Bruder, Ginsberg und Vloten-Land verbessern *miseria.* —— 24. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *cap. 35.*, das Bruder, Ginsberg und Vloten-Land in *cap. 34.* verbessern. —— 26. Die Ed. pr., Paulus, Gfroerer und Ginsberg haben *vs. 7.*, das Bruder und Vloten-Land in *vs. 8.* verbessern. —— **38.** 16. Statt לקולי hat der Bibeltext בקולי. —— **39.** 22. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *diversam.* Vloten-Land verbessern richtig *diversum.* —— 34. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *vers. 27.* (Bruder *vers. 26. 27.*), Vloten-Land möchten *vers. 26.* lesen. Beides ist an sich möglich. Ist das Citat der Ed. pr., wie ich glaube, richtig, dann bezieht es sich auf die Stelle: מְעֹנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם und Spinoza muß das מְעֹנָה verstanden haben wie die Luther-Übersetzung: *das ist die Wohnung des Gottes des Anfangs,* nicht wie wir es heute verstehen: *eine Zuflucht ist der ewige Gott.* —— **41.** 8. Die Ed. pr. schreibt *Aegyptica,* der Octav-Druck verbessert *Aegyptiaca.* —— 27. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vers. 23.*, das Bruder in *vs. 22. 23.*, Vloten-Land in *vers. 22.* verbessern. —— **43.** 23. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *cap. 11.*, was Marchand (in der Abschrift der Adnotationes), Bruder und Vloten-Land richtig in *cap. 12.* verbessern. —— 30. Die Ed. pr. und der zweite Druck haben *reliqua,* der dritte und vierte Druck haben *aliqua* und so auch die Ausgaben, auch Vloten-Land, ohne die Differenz zu bemerken. Offenbar ist das *reliqua* der Ed. pr. die richtige Lesart. —— **48.** 21. Die Ed. pr. schreibt *suplicium* (ebenso der zweite und dritte

Druck, der vierte verbessert *supplicium)* und offenbar liegt hier ein charakteristischer Schreibfehler Spinozas, ebenso wie bei *suplicio* 230, 26, vor. Denn Spinoza, der spanischen Orthographie mit ihrer Seltenheit der Doppelconsonanten gewohnt, neigt dazu, die Gewohnheit auf das Lateinische zu übertragen; so schreibt er in *ep. XV.*, deren Urschrift wir besitzen, der spanischen Orthographie entsprechend, *ocasione* und *ofendent*, in *ep. XLIII. suplicium* und *indiferentia*, in *ep. XLVI. jusisti*, in *ep. IL. Johanes.* —— 49. 13. Die Ed. pr. hat ויסגורד לתים, was Bruder, Ginsberg und Vloten-Land richtigstellen. —— 15. Statt בנוים hat Vloten-Land fälschlich כנוים —— 50. 9. Die Ed. pr. hat טיב, was Bruder, Ginsberg und Vloten-Land in טוב richtigstellen. —— 26. Die Ed. pr. hat *fuerunt*, der zweite bis vierte Druck und die Ausgaben *fuerint.* Vloten-Land stellen *fuerunt* richtig wieder her. —— 51. 13. Die Ed. pr. und die Drucke haben statt *Jahzerem* falsch *Zahzerem*, was Paulus und die Ausgaben richtigstellen. —— 52. 1. Spinoza citiert ungenau: in der angeführten Stelle steht nicht יבורך, sondern מבורך, das Bruder und Ginsberg auch in den Text einsetzen. —— Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *enim;* Vloten-Land verbessern das stillschweigend mit Recht in *eum.* —— 26. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *vers. 2. 8.*, was Bruder und Ginsberg falsch ändern in *v. 2—8.*, Vloten-Land richtig in *vs. 7. 8.* —— 54. 4. Die Ed. pr. und Paulus haben *vs. 12.*, was Gfroerer in *vs. 2.*, Bruder, Ginsberg und Vloten-Land in *vs. 1. 2.* richtigstellen. —— 14. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *vers. 9. cap. 4.* Das Citat stimmt keinesfalls. Bruder und Ginsberg verbessern *vers. 9. cap. 3.*, wo aber nur ein Teil des Citates sich findet. Sicher ist die Ergänzung von Vloten-Land, die *cap. 3. et vers. 15.* einschiebt, richtig. —— 55. 10. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *mansuram*, das aber, als auf *semen* sich beziehend, in *mansurum* zu verbessern ist. —— 56. 7/8. Die Ed. pr., der zweite und dritte Druck haben *habuisse; ostendimus.* Der vierte Druck und nach ihm die Ausgaben verbessern sinngemäß *habuisse ostendimus.* —— 59. 20. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *vers. 12.*, was Bruder, Ginsberg und Vloten-Land in *vers. 15.* verbessern. —— 62. 22. Die Ed. pr. läßt vor *num I.* aus, das Paulus und die Ausgaben einfügen. —— 66. 25. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *vers. 23.*, was Bruder, Ginsberg und Vloten-Land verbessern. —— 67. 5. Das Citat ist ungenau; an der angeführten Stelle steht statt ובן אדם nur ואדם. —— 69. 17. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *referantur.* Nach Camerers Vorschlag, den Vloten-Land mit Recht annehmen, ist statt dessen *referebantur* zu lesen. —— 73. 1. Vloten-Land lassen ohne Grund *solis* aus. —— 74. 12. Die Ed. pr. schreibt statt *difficilius dificilius;* hierzu vgl. die Bemerkung zu 48, 21. —— 76. 34. Die Ed. pr. und die

Ausgaben schreiben *axiomatis* statt *axiomatibus*. **77**, 10 steht aber richtig *axiomatibus* und danach ist auch hier zu verbessern. —— **77**. 2. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *axiomatis* statt *axiomatibus*. —— **79**. 33. Statt סחכמיהם (Druckfehler von II, dem die Ausgaben folgen) ist zu lesen מחכמיחם. —— **86**. 13. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *ac longe major;* Vloten-Land verbessern richtig *at*. —— **88**. 35. Vloten-Land lassen *ut* vor *scilicet* ohne Grund aus. —— **89**. 31. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *dictum et Dei verbum*. Vloten-Land stellen mit Recht um *dictum Dei et verbum*. —— **90**. 25. Die Ed. pr. schreibt statt *Johannis Joannis*, was die Drucke beibehalten. —— **91**. 28. Statt *Superest jam, tantum pauca*, wie die Ed. pr. und die Ausgaben haben, trennen Vloten-Land *Superest jam tantum, pauca*. (Ginsberg läßt das Komma überhaupt fort.) —— **92**. 10. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *Ad haec confirmandum;* es dürfte aber (wie schon Marchand in seiner Abschrift der *Adnotationes* vorschlägt) zu lesen sein: *Ad hoc confirmandum*. —— 28. Die Ed. pr. und der zweite Druck haben *primi*, der dritte und vierte Druck *primo*. Die Ausgaben, auch Vloten-Land folgen den letzten Drucken; ich halte die Lesart der Ed. pr. für die einzig authentische. —— **93**. 3. Die Ed. pr., Paulus und Gfroerer haben *vers. 28.* und *vers. 28.;* Bruder und Ginsberg verbessern *vers. 18.* und *vers. 22.*, Vloten-Land *vs. 18.* und *vs. 19*. —— **94**. 6. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vs. ult.*, was Vloten-Land in *vs. paenult.* richtigstellen. —— **100**. 13—14. Die Ed. pr. hat *quarum sensus ex contextu orationis facile vel difficulter elicitur, at non quatenus earum veritas facile vel difficulter ratione percipitur*. Durch das doppelte *facile vel difficulter* hat sich in den zweiten und die folgenden Drucke der Ed. pr. ein Irrtum eingeschlichen, die Worte *elicitur, at non quatenus earum veritas facile vel difficulter* sind ausgefallen, so daß der Satz völlig sinnwidrig lautet *quarum sensus ex contextu orationis facile vel difficulter ratione percipitur*. In dieser verstümmelten Form haben alle Ausgaben und Übersetzungen den Text, auch Vloten-Land, die nicht auf die Ed. pr. zurückgehen. Die fehlende Zeile ist hier zuerst publiciert. —— **101**. 35. Die Ed. pr. und der zweite Druck haben *continere debet*, der dritte *continere*, der vierte, dem die Ausgaben folgen, *continet*. Vloten-Land stellen den richtigen Text wieder her. —— **102**. 7. Die Ed. pr. hat *fuerunt*, der zweite bis vierte Druck *fuerint*. Vloten-Land stellen *fuerunt* wieder her. —— **109**. 16—17. Der Satz lautet im Text der Ed. pr. *notanda, quod scilicet haec vera methodus Scripturam interpretandi plures adhuc difficultates habeat*. In den *Errata Typographica* ist er dann in die vorliegende Form gebracht. —— **112**. 16. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *ad Scripturam interpretandum*. Es ist aber entsprechend **98**, 22 offenbar zu verbessern

ad Scripturam interpretandam. —— **113.** 19/20. Die Ed. pr. hat ואולי היה זה יותר und so haben auch die Ausgaben, die den hebräischen Text geben. Murr bringt aber hierzu eine nötige Verbesserung Spinozas; er schreibt: *Pag. 99, lin. 20 in medio,* יותר *lege* יותר ואולי זה היה. Die Bemerkung ist, auch abgesehen von dem Druckfehler יותר für יותר insofern nicht ganz correct, als sie sich nicht auf das יותר in der Mitte, sondern am Anfang der 20. Zeile bezieht; sie bedeutet, daß היה זה umzustellen ist in זה היה, und so fordert in der Tat der correcte Maimonides-Text. (Marchand hat gleichfalls die Verbesserung Spinozas, aber in sinnloser Verstümmelung: *Paginâ 99. lineâ 20 pro voce* יותר, *lege* ואולי.) —— 21. Statt הפסוקים liest unser Maimonides-Text (auch in der Ausgabe, die Spinoza besaß) הכתובים. —— **116.** 15. Dem Sinn nach wäre, worauf Vloten-Land hinweisen, nach *ostendere* ein *possunt* einzuschieben, das Spinoza offenbar unter dem Einflusse des folgenden *poterant* weggelassen hat. Bruder möchte *ostendere* in *ostenderent* verbessern. —— 20. Statt *Deut.*, wie Bruder, Ginsberg und Vloten-Land richtig verbessern, hat die Ed. pr. *Exod.* —— **117.** 12. Vloten-Land verändern ohne Grund *interpretandam* in *interpretandum.* —— **118.** 6—7. Die Ed. pr. hat den correcten Text. Der zweite bis vierte Druck verwechseln die Zeilen, so daß erst Zeile 7, dann Zeile 6 kommt. Ihnen sind die Ausgaben und Übersetzungen gefolgt, bis Vloten-Land auf Grund der Ed. pr. den richtigen Text wieder hergestellt. —— 27. Die Ed. pr. hat סור, was Bruder, Ginsberg und VlotenLand in סוד richtigstellen. —— **119.** 3. Statt *37.* muß es heißen *31.* — 25. Vloten-Land lassen כנען aus. —— 26. Statt des ישלו der Ed. pr., wie auch Bruder und Ginsberg haben, ist mit Vloten-Land יש לו zu lesen. —— **120.** 20/21. Für *Gilliad*, wie die Ed. pr. und die Ausgaben haben, schreibt Bruder *Gilead*, Vloten-Land *Gilhad.* —— 28. Die Ed. pr. hat nur *vid. Paralip.* —— 35. *1.* nach *Paralip.*, das in der Ed. pr. fehlt, wird von Vloten-Land eingefügt. —— **121.** 23. Die altertümliche Form *ipsus* hat die Ed. pr. und der zweite Druck; der dritte und vierte verbessern *ipse*, und ihnen sind die Ausgaben gefolgt, bis Vloten-Land *ipsus* restituieren. —— **122.** 14. Statt *12.* nach unserer Zählung richtiger *14.* —— **123.** 12. Statt האלהים hat der Bibeltext nur אלהים. —— **124.** 23. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *cap. 7. vers. 1.;* Bruder und Vloten-Land verbessern richtig in *cap. 6. vers. 27.* — 34. Vloten-Land ändern *vers. 13.* unrichtig in *vs. 14.* um. —— **125.** 19. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vers. 6.*, das Marchand, Bruder und Vloten-Land richtig in *vers. 9.* verbessern. —— 24. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vers. 5.;* Marchand möchte *vers. 4.* lesen, Bruder und Vloten-Land verbessern *vers. 41.* —— **126.** 19. Die Ed. pr. hat *cesserant* und so die älteren Ausgaben; Vloten-Land verbessern *cesserunt.* (Marchand hat bereits den Fehler

bemerkt.) —— 130. 2. Die Ed. pr. und die ersten Ausgaben haben *vs. 30.*, das Bruder und Vloten-Land in *vs. 31.* verbessern. —— 136. 18. בשמעך wird von Vloten-Land eingefügt. —— 19. Die Ed. pr. hat richtig כשמעך, der zweite, dritte und vierte Druck בשמעך und so Paulus. Schon Gfroerer verbessert כשמעך und so die Ausgaben. —— 25. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *vs. 27.*, das Bruder und Vloten-Land in *vs. 30.* verbessern. —— 137. 23. Die Ed. pr. und die Drucke haben *neutrum*, und so auch die älteren Ausgaben; Vloten-Land verbessern *neutram*. —— 138. 12. Die Ed. pr. und die ersten Ausgaben haben *Cap. 4. vers. 23.*, das Bruder falsch in *cap. 4. vers 22.*, Vloten-Land richtig in *cap. 14. vers. 22.* verbessern. —— 14. Die Ed. pr. und die ersten Ausgaben haben *v. 16.*, das Bruder und Vloten-Land in *v. 15.* verbessern. —— 139. 18. Für *lectiones* haben Vloten-Land *electiones*. —— 23. Vloten-Land schreiben כדתריצנא —— 24. Die Ed. pr. und die Quart-Drucke haben *inquit, hic, nescimus*, der Oktav-Druck verbessert richtig *inquit, hic nescimus*. Paulus, Gfroerer und Ginsberg folgen den Quart-Drucken, Bruder verbessert richtig *inquit, hic nescimus*, Vloten-Land verändern falsch *inquit hic, nescimus*. —— 140. 17. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *Cap. 7.;* Vloten-Land verbessern *Cap. 5.* —— 25. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben fälschlich *secundam*, was schon Marchand bemerkt. Vloten-Land verbessern es richtig in *secundum*. —— 142. 35. Die Ed. pr. hat *Jehojachimum*, und so die Ausgaben; Vloten-Land verbessern *Jehojachinum*. —— 143. 30. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *Cap. 9.;* Vloten-Land verbessern *cap. 7.* —— 144. 23. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vers. 12.;* Bruder und Vloten-Land verbessern richtig *vers. 14.* —— 146. 2. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vers. 31.;* Bruder verbessert *vers. 29. sqq.*, Vloten-Land *vers. 32.*, doch muß man wohl bei der Lesart der Ed. pr. bleiben, denn in der Stelle, von der hier die Rede ist, oben 145, 17, wird auch *vers. 31.* citiert. —— 8. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *vs. 9. 10.;* Vloten-Land verbessern richtig *vs. 10, 11.* —— 14. Im dritten und vierten Druck sind die Worte *22. hoc ipsum clare indicantur. Levitae, inquit Historicus*, ausgefallen und danach drucken Paulus, Gfroerer und Ginsberg den defecten Text. Bruder stellt die Stelle offenbar auf Grund des Octav-Druckes richtig her und danach auch das Richtige bei Vloten-Land. —— 15. Statt *Jonatanis* müßte es nach dem Nehemia-Text richtig *Johananis* heißen. —— 147. 26. Vloten-Land ändern das *vocatur* der Ed. pr., der Drucke und der Ausgaben ohne Grund in *dicitur*. —— 150. 8. Die Ed. pr. hat richtig *electione*, der zweite, dritte und vierte Druck falsch *lectione*, und so haben alle Ausgaben, auch Vloten-Land, den corrumpierten Text. —— 24. Die Ed. pr. hat זגנז und יחנקאל; das erstere verbessert

Vloten-Land in נגנז; das letztere Bruder und Vloten-Land in יחזקאל. —— **151.** 1. Die Ed. pr. hat *destituimur*, der zweite und dritte Druck *distituimur*, der vierte wieder richtig *destituimur*. —— **153.** 17. Die Ed. pr. hat *supranaturali*, der zweite, dritte und vierte Druck *supernaturali* und so fälschlich auch alle Ausgaben. —— **154.** 12. Die Ed. pr. hat *vers. 17. 18.;* Bruder und Vloten-Land verbessern richtig *vs. 37, 38.* —— **161.** 1. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *potuerat.* Vloten-Land verändern es ohne Notwendigkeit in *poterat* und fügen dazu die unbegründete Bemerkung: *Videtur hoc poterat per imprudentiam perfectae sententiae additum esse.* Offenbar geht mit *ut ipse pergit* die oratio indirecta in die oratio directa über, wobei freilich die consecutio temporum nicht ganz genau beobachtet ist. —— —— **166.** 14. Die Ed. pr. hat *summa*, was schon der zweite Druck richtig in *summae* verbessert und danach die Drucke und Ausgaben. —— **167.** 12. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *axiomatis*, das in *axiomatibus* richtig zu stellen ist (vgl. die Bemerkung zu **76**, 34). —— **168.** 34. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *Vs. 2.*, das in *vs. 3.* zu verbessern ist. —— **169.** 14. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *Eloha*, das Patach furtivum ist aber natürlich vor das ה in der Transcription zu setzen. (Vloten-Land machen darauf aufmerksam, daß das auch der eigenen Regel Spinozas in seinem *Compendium Grammatices Linguae Hebraeae*, Cap. III. entspricht.) —— **171.** 3. בארץ steht nicht im Bibeltext, sondern ist von Spinoza hinzugefügt. —— 7. Die Ed. pr., die älteren Ausgaben und Ginsberg haben *vs. 24.*, Bruder und Vloten-Land verbessern richtig *vs. 23.* —— 8. Statt אך hat der Bibeltext כי אם. —— **172.** 8. Die Ed. pr. hat hier *metaphorico*, unten **172**, 11 aber richtig *metaphorice.* —— **174.** 16. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *hortatur;* Vloten-Land verbessern dem *interminatus* entsprechend richtig *hortatus.* —— 21. Die Ed. pr. schreibt *per plures.* —— **175.** 15. Zu erwarten wäre: *& quae hâc obedientiâ positâ, necessario ponuntur.* Vloten-Land weisen aber mit Recht auf analoge Stellen hin, in denen auch das Subjekt oder Objekt aus dem Vorangehenden zu erschließen ist, z. B. *Quas absolute format, [eae] infinitatem exprimunt* (*Tractatus de Intellectus Emendatione* **39**, 4), *ita ut, quos in alio errores et absurda esse putant, non sint* (*Ethica* II, XLVII, Scholium), *excepto eo, cui Deus certa revelatione singulare contra Tyrannum promiserit auxilium, vel [quem] nominatim exceptum voluit* (*Tractatus Theologico-Politicus* **200**, 9), *jure suo naturali ... cesserunt, et [id] in Deum transtulerunt* (*Tractatus Theologico-Politicus* **205**, 32). —— **178.** 24. Die Ed. pr. hat *doceat*, der zweite und dritte Druck *docent*, der vierte wieder *doceat.* —— **180.** 2. Die Ed. pr. hat *scismaticos*, das aber nach der sonstigen Schreibweise Spinozas (z. B. **166**, 25) in *schismaticos* zu verbessern

ist. —— **183.** 10. Die Ed. pr. hat *Exod. 4.;* Vloten-Land verbessern stillschweigend *Exod. 34.* Man kann aber mit der Lesung der Ed. pr. auskommen, denn *Exod. 4. vers. 14.* heißt es, daß Gott zornig geworden sei. —— **185.** 29. Die Ed. pr. und die Ausgaben haben *spectemus;* es dürfte aber (wie schon Marchand in seiner Abschrift der *Adnotationes* vorschlägt) zu lesen sein *expectemus.* —— **188.** 21/22. Die Ed. pr. schreibt *per magnam.* —— **193.** 10—14. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *sequitur quod quantum unusquisque potentiae .. transfert, tantum etiam de suo jure alteri necessario cedere, et illum summum jus in omnes habere.* Spinoza hat also ursprünglich den Nebensatz mit *quod* von *sequitur* abhängig machen wollen, ist aber dann in den accusativus cum infinitivo übergegangen. Vloten-Land möchten *cedere* in *cedat* ändern. Dem Sprachgebrauche Spinozas entspricht es eher, das *quod* zu streichen; das Subjekt des accusativus cum infinitivo ist dann, wie oft bei ihm (vgl. die Bemerkung zu **175,** 15) aus dem Nebensatz zu entnehmen. —— **197.** 21. Die Ed. pr. und der zweite Druck haben richtig *arreptum,* der dritte und vierte Druck statt dessen *acceptum* und diese falsche Lesart haben alle Ausgaben, auch Vloten-Land. —— **200.** 9. In dem Satze *vel nominatim exceptum voluit* ist das Object *quem* zwischen *vel* und *nominatim* aus dem Vorhergehenden zu ergänzen (vgl. die Bemerkung zu **175,** 15). —— **201.** 11. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *eandem;* Vloten-Land verbessern stillschweigend *easdem.* —— **202.** 23. Die Ed. pr. hat *consequenter;* danach wäre Spinoza aus der Construction gefallen und hätte den Satz in einem von nichts abhängigen accusativus cum infinitivo fortgesetzt. Plausibel ist Vloten-Lands Vorschlag, statt *consequenter consequitur* zu lesen. —— **204.** 25. Die Ed. pr. und die Ausgaben außer Bruder haben *cognoscor;* der richtige Curtius-Text verlangt *agnoscor,* wie Bruder einsetzt; *cognoscor* dürfte ein Versehen Spinozas oder ein Druckfehler sein. —— **205.** 2. Die Ed. pr. hat *Majestatis enim salutis esse tutelam,* ebenso der zweite und dritte Druck, der vierte verbessert: *Majestatem enim salutis esse tutelam,* und ihm folgen die älteren Ausgaben. Bruder stellt die Stelle nach dem Curtius-Text richtig her: *maiestatem enim imperii salutis esse tutelam,* wie schon Marchand als richtigen Text angegeben hat. —— 32. Das Object ist aus dem Vorhergehenden zu ergänzen (vgl. die Bemerkung zu **175,** 15). —— **207.** 18. Die Ed. pr. hat *amiserunt, et quem,* der zweite, dritte und vierte Druck *amiserunt, quem,* und so die Ausgaben. Vloten-Land stellen das *et* richtig wieder her. —— **208.** 24. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben *Canahitarum;* das Bruder in *Canahanitarum* richtigstellt. —— **211.** 35. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben *Cap. 19.;* Bruder und Vloten-Land verbessern richtig *cap. 18.* —— **213.** 7. Bruder verbessert *Polyperconta* in *Polysper-*

conta. Da aber der Name Spinoza im Curtius-Text in der Form *Polyperconta* vorlag, ist er so beizubehalten. —— 8. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben für *§ 13.* verdruckt *3. 13.* Bruder verbessert *c. 13.*, Vloten-Land *§ 13.* —— 11. Die Ed. pr. und die Ausgaben schreiben *Macedonas*. —— 20. Die Ed. pr. hat *ad eadem* und so Paulus. Gfroerer verbessert richtig *ab eadem* und so Bruder und Vloten-Land, nur Ginsberg übersieht die Verbesserung. —— **217.** 10. Die Ed. pr. hat *audet*. Man wird wohl mit Vloten-Land *audebat* lesen müssen, wenn man nicht mit Bruder den Satz *Nemo* bis *audet* in Parenthese stellt und dadurch von der consecutio temporum ausnimmt. —— **218.** 35. Die Ed. pr. hat richtig *ab iisdem*, der zweite, dritte und vierte Druck läßt *ab* aus. Bruder stellt es, wohl richtig conjicierend, wieder her; Vloten-Land, die nicht der Ed. pr., sondern dem dritten Drucke folgen, lassen es aber aus. —— **219.** 6. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben *ipsis*, das Bruder und Vloten-Land in *ipsos* verbessern. —— 22. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben *cap. 33.*, das Bruder und Vloten-Land in *cap. 31.* verbessern. —— **220.** 22/23. Die Ed. pr. hat *aliquem in Regem infensum*, der zweite, dritte und vierte Druck lassen *in* aus und schreiben *aliquem Regem insensum*, der vierte Druck *aliquem Regem incensum* und so die Ausgaben. Vloten-Land stellen *infensum* her, bemerken aber das Fehlen des *in* nicht. —— **223.** 11. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben *animadverteretur;* Bruder und Vloten-Land verbessern *animadverterentur*. —— 27. Vloten-Land schreiben statt *habebant* (wohl versehentlich) *habeant*. —— 33. Die Ed. pr. und die Ausgaben, ausgenommen Bruder, haben *Armeniae*. Das ist unmöglich, denn in der Bibel ist von Syrien die Rede. Man darf wohl, wie es Bruder tut, *Armeniae* in *Aramaeae* verbessern oder einfach ein Versehen — *Armeniae* für *Syriae* — annehmen. —— **225.** 14. Die Ed. pr. hat *multo*, der zweite, dritte, vierte Druck hat *multa*, und diese verderbte Lesart übernehmen die Ausgaben, auch Vloten-Land, nur Bruder (der die Ed. pr. nicht benutzt hat) verbessert richtig *multo*. —— **230.** 26. Die Ed. pr. schreibt wieder *suplicio;* vgl. die Bemerkung zu **48**, 21. —— 28. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben, auch Ginsberg, haben *cap. 15. vers. 30.*, Bruder und Vloten-Land verbessern *cap. 16. vers. 27*. —— **231.** 14. Die Ed. pr. hat richtig *jussum*, der zweite, dritte und vierte Druck *justum* und danach die älteren Ausgaben. Vloten-Land stellen stillschweigend *jussum* wieder her. —— **235.** 19. Vloten-Land lassen ohne Grund *nec de pace* aus. —— **237.** 16. Vloten-Land streichen ohne Grund das *et* zwischen *pastores* und *quasi*. —— **238.** 33. Die Ed. pr. hat *modo . . augeri, neque . . confundi sinant* und so die Ausgaben. Dabei ist aus dem *neque* eine Negation für die erste Satzhälfte zu ergänzen,

die wohl richtiger in den Text eingefügt wird. —— **242.** 18. Die Ed. pr. und die älteren Ausgaben haben *reverto*, das Vloten-Land in *revertor* verbessern. —— 26. Statt *directe* schreiben Vloten-Land (wohl infolge eines Druckfehlers) *directo*. —— **244.** 1. Im Hinblick auf **245**, 14, **282**, 27 und **298**, 7 möchte man auch hier statt *animi animo* lesen, doch kann man wohl in Uebereinstimmung mit **173**, 31 und **190**, 8 die Lesung *animi* beibehalten. —— 21. Marchand (in seiner Abschrift der *Adnotationes*) möchte irrtümlich *quod* in *quot* ändern. —— 33. Die Ed. pr. hat *quanto*, der zweite, dritte und vierte Druck *quando*, und so Paulus. Gfroerer stellt das richtige *quanto* wieder her und ihm folgend Bruder und Vloten-Land, nur Ginsberg übersieht die Verbesserung. —— **245.** 16. Kirchmann in seiner Übersetzung wollte *adulandum* in *admirandum* verbessern; Jakob Bernays schlug (nach einer bei Vloten-Land wiedergegebenen Mitteilung Schaarschmidts) vor, *aemulandum* zu lesen, was neben *imitandum* nur eine matte Tautologie wäre. *Adulandum* ist zweifellos richtig in dem Sinne, in dem **243**, 31 von der *Adulatio*, **247**, 9 von den *adulatores* die Rede ist, auf welche beiden Stellen Vloten-Land mit Recht verweisen, und denen noch *adulari* **8**, 23 und *adulatores* **243**, 35 hinzugefügt sein mögen. —— 35. Die Ed. pr. hat *Amstelodamum*, der zweite, dritte und vierte Druck *Amsteledamum*.

ADNOTATIONES AD TRACTATUM THEOLOGICO-POLITICUM.

Spinozas *Adnotationes ad Tractatum Theologico-Politicum* sind in sieben Quellen auf uns gekommen. Von diesen ist nur eine Quelle primär, die Urschrift des Philosophen selbst, und es ist nur ein sehr kleiner Teil der *Adnotationes*, 5 unter 36, der uns hier überliefert ist. Einem Exemplar der Editio princeps hat Spinoza die Anmerkungen am Rande eingetragen, indem er zugleich das Buch mit folgender Widmung versah: *Nobilissimo D⁰ D⁰. Jacobo Statio Klefmanno Dono D. Autor, et nonnullis notis illustravit illasque propria manu scripsit Die 23. Julii Anno 1676.* Wer der Empfänger der Dedication, Jakob Statius Klefmann ist, wissen wir nicht; den Namen Klefmann hat Meijer in Haager Acten festgestellt. Dieses Exemplar mit den Randbemerkungen Spinozas wurde von dem Königsberger Professor Schütz auf einer Versteigerung in Amsterdam erworben; von ihm kaufte es die Gräflich Wallenrodsche Bibliothek, die jetzt mit der Königsberger Königlichen und Universitätsbibliothek vereinigt ist. Auf dieses

Exemplar hat zuerst der Bibliothekar der Gräflich Wallenrodschen Bibliothek Rafael Bock in einem gedruckten Blatte hingewiesen, das von den Handschriften und alten Druckwerken jener Bibliothek kurze Mitteilung machte. Durch dieses Flugblatt aufmerksam gemacht, veranlaßte der (als Archäolog und Autographensammler bekannte) Wilhelm Dorow den Bibliothekar Bock, die Randbemerkungen Spinozas sorgfältig abzuschreiben und sie mit den bereits von Murr veröffentlichten zu collationieren. Bock fügte noch einen kleinen Aufsatz bei, in dem er die Schriftkritik Spinozas im Geiste eines liberalen Protestantismus verteidigte. Dorow veröffentlichte das ihm Übergebene mit kurzer Einleitung und unter Beifügung eines Facsimiles der Widmung und der *Adnotatio XIV. (Benedikt Spinoza's Randglossen zu seinem Tractatus theologico-politicus aus einer in Königsberg befindlichen noch ungedruckten Handschrift bekannt gemacht von Dr. Wilhelm Dorow, Königlich Preußischem Hofrathe, Mitgliede der Königlichen Academie in Neapel, der archäologischen Academie in Rom, der asiatischen Gesellschaft in Paris, der Königlichen deutschen Gesellschaft in Königsberg, der Königlichen antiquarischen Gesellschaften in Trier, Westphalen, Sachsen usw. Mit einer Steindrucktafel, ein fac simile der Handschrift des Spinoza enthaltend. Berlin 1835. Verlag der Buchhandlung von W. Logier.)*. Die *Adnotationes*, die uns so in der Urschrift Spinozas überliefert sind, sind *Adnotatio II, VI, VII, XIII und XIV*. Die Quelle ist im textkritischen Apparat citiert als Spinoza-Königsberg (SK).

Danach steht uns für eine überwiegende Mehrzahl der *Adnotationes* eine secundäre Quelle zur Verfügung, die unmittelbare Wiedergabe einer verlorenen Urschrift Spinozas. Sie findet sich in einem Manuscript der Universitätsbibliothek zu Leiden, das folgenden Titel trägt: *Animadversiones, seu Additiones ad Tractatum B. De S. cui titulus est Tractatus Theologico-Politicus : Exscriptae ex Exemplari hujusce Tractatûs, cujus margini propriâ manu illas ipse scripserat Autor. Non mihi videntur Additiones, quod quidam volunt; Textum enim malè secant: sed potiùs Animadversiones et Notae. Hîc etiam occasione Errata quaedam restituenda curavi.* Das Manuscript, 36 Blätter in Klein-Octav, Längsformat, war früher einem Exemplar des *Tractatus Theologico-Politicus* angehängt (im jetzigen Einband ist auf einem Vorsatzblatt vermerkt: *Adhaerebat olim editionis Tractatus an. 1670, exemplari Bibl. Univ. Lugd. Bat. 545 F. 29.*[2]) und scheint dadurch lange der Aufmerksamkeit entgangen zu sein. Erst 1843 hat der Utrechter Professor Tydeman darauf aufmerksam gemacht *(Brief van Bened. de Spinoza, aan Dr. Lamb. van Veldhuysen, medegedeeld door Prof. H. W. Tydeman*, in *Utrechter Volksalmanak van het jaar 1844)*. Manuscript und Buch stammen aus einem Legat des gelehrten Buchhändlers Prosper Marchand (1675—1756); die Handschrift ist (nach den Fest-

stellungen der Leidener Bibliothek) die Marchands selbst. An seiner Angabe, daß er die *Adnotationes* nach der eigenen Niederschrift Spinozas in einem Exemplar des *Tractatus Theologico-Politicus* copiert habe, kann kaum ein Zweifel sein. Boehmer hat das Manuscript Marchands für seine Ausgabe der *Adnotationes (Benedicti de Spinoza Tractatus de Deo et Homine eiusque Felicitate Lineamenta atque Adnotationes ad Tractatum Theologico Politicum, Halae ad Salam, 1852)* benutzt, jedoch nicht im Original, sondern in einer Abschrift, die der Leidener Bibliothekar Bergmann für ihn herstellte (sie befindet sich jetzt im Besitz der Universitätsbibliothek zu Halle), und die nicht ganz frei von Fehlern ist. Die Quelle ist im folgenden textkritischen Apparat citiert als Marchand-Leiden (ML).

Tertiär ist die Quelle, in der man zuerst die *Adnotationes* in ihrer ursprünglichen lateinischen Form kennen lernte. Es ist die Publication des Nürnberger Polyhistors Christoph Gottlieb von Murr (1733—1811), der schon 1757 in Holland nach Spinozas verlorener Apologie gesucht hatte, und der (wie es scheint viel später) auf eine Copie der *Adnotationes* gestoßen ist: *Benedicti de Spinoza Adnotationes ad Tractatum Theologico Politicum. Ex Autographo edidit ac praefatus est, addita notitia Scriptorum Philosophi, Christophorus Theophilus de Murr. Slave to no sect, who takes no private road, But looks through nature up to nature's God! Cum Imagine et Chirographo. Hagae-Comitum. MDCCCII.* Schon Meijer vermutet *(Aanteekeningen van Benedictus de Spinoza op het Godgeleerd-Staatkundig Vertoog,* Amsterdam 1901, S. IX), daß Murrs Buch, nach seiner typographischen Gestalt, nicht im Haag, sondern in Nürnberg erschienen sei und daß Murr (nach seinen Fehlern im Hebräischen zu urteilen) nicht Spinozas Urschrift, sondern nur eine Copie vor sich gehabt habe. Über beides ist es möglich, Gewißheit zu geben. Murr stellt in seinem Buche erst eine Bibliographie der Werke Spinozas und der Werke über ihn sowie eine Ikonographie Spinozas zusammen. Dann druckt er die *Adnotationes* ab, indem er ihnen unter dem Text die nur in der alten französischen Übersetzung des *Tractatus Theologico-Politicus* überlieferten hinzufügt. Über seine Quelle gibt er nur im Titel dieser Abteilung seines Buches kargen Aufschluß: *Benedicti de Spinoza Notae Ms^tae Marginales ad Tractatum Theologico-Politicum (edit. in 4to 1670) descriptae ex originali, quod possidebat Joh. Rieuwertsz, Typographus Ciuit. Amstelod.* Dieser Titel ist zweideutig: man wird ihn zunächst so verstehen, als habe Murr selbst das Autograph Spinozas vor sich gehabt, dann aber macht das *descriptae ex originali* stutzig, das auf eine Copie hindeuten könnte, und man glaubt in diesen Worten eben die Überschrift der Copie zu lesen. Dem scheint allerdings der Titel des Buches zu widersprechen *(ex Autographo edidit).* Den entscheidenden Aufschluß gibt das

Nachlaßverzeichnis der Murrschen Bibliothek, das ich in der Nürnberger Stadtbibliothek fand. Hier heißt es in dem (gedruckten) *Verzeichnis des Restes der v. Murrschen Bibliothek, welche am 19ten September 1814. und folgenden Tägen zu Nürnberg öffentlich versteigert werden soll*, unter Nr. 236 (S. 16): *B. de Spinoza Notae mss. marginales ad Tractatum Theol. Politicum. Hlfrz. A b. Poss. editae sunt c. Effigie et Chirographo. Nor. 1802.* Daraus geht zunächst hervor, daß Murrs Publication wirklich in Nürnberg, nicht im Haag erschienen ist. Um dieses Buch selbst kann es sich bei der Versteigerungsanzeige nicht handeln, denn als folgende Nummer figuriert Murrs Handexemplar. Murr hat also ein Manuscript der *Adnotationes* besessen, aber nicht im Autograph Spinozas, denn Spinoza hatte ja seine *Adnotationes*, wie der Titel bei Murr bezeugt, an den Rand seines Handexemplars geschrieben, nicht aber als besonderes Manuscript, wie die Vorlage Murrs nach dem Zeugnis des Auctionskatalogs war. Somit gibt Murrs Publication nur die Copie der *Adnotationes* nach Spinozas Handexemplar wieder und ist demnach gegenüber der Marchandschen Abschrift tertiäre Quelle. Sie wird im folgenden citiert als Murr (M).

Marchand und Murr sind die beiden Hauptquellen für unsere Kenntnis der *Adnotationes*, denen gegenüber alle anderen nur subsidiären Charakter haben. Über ihr Verhältnis zu einander Klarheit zu gewinnen, ist daher unerläßlich für die Sicherheit der Textgestaltung. Marchand hat von 39 *Adnotationes* 35 (I—XIV, XVI—XIX, XXI—XXVI, XXVIII—XXXVI, XXXVIII, XXXIX), Murr 33 (I—XIV, XVI bis XIX, XXI—XXVI, XXXI—XXXIX). Marchand hat drei *Adnotationes*, die Murr nicht hat, Murr eine, die Marchand nicht hat. Die drei *Adnotationes* Marchands (XXVIII—XXX) finden sich auch in keiner anderen Quelle, und ihr Charakter macht es wahrscheinlich, daß es sich bei ihnen um eigene Hinzufügungen Marchands handelt. Wie Marchand selbst erklärt, will er nicht nur die *Adnotationes* Spinozas abschreiben, sondern die Gelegenheit benutzen, um einige Fehler im *Tractatus* zu verbessern. In jenen drei *Adnotationes* werden Parallelstellen zum *Tractatus Theologico-Politicus* aus der *Philosophia S. Scripturae Interpres* angeführt, Stellen, in denen der Einfluß Spinozas offensichtlich ist. Marchand leitet nur die erste dieser *Adnotationes* in der Weise ein, wie er sonst *Adnotationes* dem Texte anfügt *(Pagina 167, lineâ 11, supra vocem Scriptura, haec annotanda)*, während er die beiden anderen mit der merkwürdigen Bemerkung einführt *margini inscribe* und *Inscribe margini.* Da Spinoza sich kaum auf seine eigenen Anschauungen im Buche eines anderen berufen haben wird, darf man annehmen, daß Marchand hier ebenso wie bei seinen dem Text eingereihten Verbesserungsvorschlägen (so zu **31**, 1, 11, 16; **43**, 23; **125**, 19, 24; **185**, 29) Eigenes der Abschrift untermischt hat. Diese *Adnotationes* kommen

daher als Differenz zwischen Marchand und Murr nicht in Betracht. Die eine *Adnotatio*, die Murr hat und die Marchand fehlt (XXXVII) und die durch die holländische Übersetzung als authentisch beglaubigt ist, bedeutet gleichfalls keine Differenz der beiden Quellen. Marchand hat (wie ja auch Murr) die französische Übersetzung der *Adnotationes* in Saint Glains Übertragung des *Tractatus Theologico-Politicus* benutzt und diejenigen daraus ergänzt, die er in seiner Vorlage nicht fand. Nun hat Saint Glain die *Adnotatio XXXVII* in bedeutend erweiterter Form. Marchand hat sie danach abgeschrieben und deshalb darauf verzichtet, lateinisch das wiederzugeben, was er schon viel ausführlicher im Französischen hatte. Murr dagegen hat den lateinischen Text reproduciert, und sich nicht veranlaßt gesehen, daneben die erweiterte französische Fassung wiederzugeben. Somit hatten Marchand und Murr die gleichen *Adnotationes* als Vorlage.

Während Boehmer und Vloten-Land Marchand und Murr als zwei voneinander unabhängige Quellen betrachten, hat Meijer die Vermutung geäußert, daß Marchand das *Tractatus*-Exemplar Murrs in Händen gehabt habe. Eine genauere Untersuchung der Verschiedenheiten und Übereinstimmungen der beiden läßt diese Vermutung zur Gewißheit werden. Die Zahl der abweichenden Lesarten bei beiden, die 211 beträgt, ist zwar an sich außerordentlich groß, aber die Differenz der Varianten ist ohne Ausnahme unwesentlich. Es finden sich darunter: 12 Fälle, in denen die Orthographie bezw. die Wortform variiert (z. B. *adferre* und *afferre*, *eis* und *iis*, *e* und *ex*, *sive* und *seu*, *prophetaverint* und *prophetarint*): **253**, 5, 12; **256**, 16, 18, 30; **259**, 28, 30; **261**, 18, 25; **265**, 5; **267**, 8, 10; 37 Fälle, in denen die (meist hebräischen) Eigennamen verschieden transscribiert oder decliniert sind: **251**, 8, 9; **254**, 15, 18, 19; **255**, 22, 22; **256**, 14, 14, 25, 28, 28, 29; **257**, 19; **258**, 32, 32, 33, 33; **259**, 4, 7, 24; **260**, 12; **261**, 2, 9, 9, 28, 31; **265**, 19, 20; **267**, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 20; 14 Fälle, in denen verschiedene Abkürzungen angewandt werden (z. B. *etc.* und *pp.*, *e. g.* und *Exempli gratia*): **252**, 6; **254**, 14, 15, 26, 27; **256**, 29; **257**, 26, 28; **259**, 7; **260**, 28, 29; **264**, 4, 32; **267**, 14; 17 Fälle, in denen Citate in verschiedener Form gegeben werden (z. B. fehlt das einführende *vid.* Murrs stets bei Marchand): **253**, 7; **254**, 19, 28/29, 30; **255**, 11, 26; **257**, 21, 29; **259**, 2, 23/24; **260**, 27, 29; **261**, 4/6, 10, 12; **265**, 21; **267**, 14; 22 Fälle, in denen eine Wortstellung variiert: **251**, 21; **252**, 4, 9, 17; **253**, 3—4; **254**, 27; **255**, 24, 24; **256**, 3; **257**, 6/7, 32/33; **258**, 5; **259**, 1, 2, 22; **261**, 24; **263**, 15; **264**, 7, 15; **265**, 12/13; **266**, 31; **267**, 4; 21 Auslassungen bei Murr: **251**, 5/6, 6/7, 8; **252**, 6/7; **254**, 20, 26, 28, 29/30; **256**, 1, 9, 11, **257**, 23 (hier hat Murr ein Zeichen, daß ein Wort weggefallen ist); **259**, 30; **261**, 6; **262**, 7, 8; **263**, 12; **264**, 8; **265**, 11; **266**, 19; **267**, 15; 22 Auslassungen bei Marchand: **251**, 5, 6, 10, 21; **252**, 10;

253, 18/19; **254**, 22, 27, 31; **255**, 21; **256**, 30; **257**, 6, 24; **258**, 6, 12; **260**, 2; **261**, 11, 22; **262**, 8; **263**, 20, 21; **264**, 25; 17 Verschreibungen bei Murr: **251**, 5; **252**, 17; **253**, 7; **254**, 9, 27; **255**, 2, 12, 23; **258**, 5; **260**, 23; **261**, 2, 7; **263**, 21; **264**, 16; **266**, 23, 25, 26 (vielleicht auch **259**, 5, wo indeß auch Murr gegen Marchand recht haben könnte); 20 Verschreibungen bei Marchand: **251**, 6, 25, 27; **252**, 3, 11; **253**, 3; **255**, 8; **256**, 5; **257**, 17, 24; **260**, 24; **261**, 12, 18, 20, 33; **264**, 26; **265**, 8; **267**, 7, 14, 29; 7 Differenzen in Modus, Tempus oder Numerus eines Verbs: **251**, 3; **255**, 7, 27; **256**, 3; **260**, 14; **264**, 11; **267**, 8; 12 Fälle, in denen ein Synonymum für ein anderes gesetzt wird (z. B. *idem* und *is*, *ipse* und *is*, *ille* und *iste*, *itaque* und *igitur*, *et* und *atque*, *seu* und *ceu*, *adhuc* und *insuper*, *hoc est* und *id est*, *concilium* und *collegium*, *judice stare* und *judicio stare*, als Fall größter Abweichung *inseruntur* und *intercluduntur*): **253**, 12; **255**, 15; **256**, 4; **258**, 10; **260**, 24; **261**, 25, 33; **263**, 24; **265**, 17; **266**, 22; **267**, 19, 22. Eine geringfügige sachliche Divergenz könnte in folgenden 10 Fällen angenommen werden, bei denen es sich aber bei genauerer Prüfung auch nur um eine Uncorrectheit bei der Abschrift handeln dürfte: **251**, 12 ML *maxime*, M *mixte* (offenbar ein Fehler von M), **255**, 2 ML *discrepantias. Unusquisque*, M *discrepantias*, *unusquisque* (falsche Trennung bei ML), **257**, 25 ML *ipsius*, M *ipsa*, **259**, 22, ML *haec*, M *hic*, **260**, 4 ML *annorum natus*, M *annos natus*, 10 ML *Hebraeorum*, M *Hebraeum*, **262**, 13—17 die Verwirrung des aramäischen Textes, die bei ML anders ist als bei M, **267**, 4 ML *consulere*, M *consulendi*, 15 ML *sui temporis*, M *sui imperii* (offenbar willkürliche Änderung bei ML), 20/21 ML *Hebraeum*, M *Hebraeorum*. Somit ergibt sich, daß eine tatsächliche Differenz der Überlieferung, die sich nicht auf Fehler beim Abschreiben oder auf eine gewisse subjective Willkür des Abschreibenden zurückführen ließe, und wie sie zwischen Murr und Marchand einerseits und dem Königsberger Texte oder der französischen oder holländischen Übersetzung andererseits besteht, zwischen Murr und Marchard nirgends existiert. Dagegen gibt es eine Reihe von Fällen, die beweisen, daß sie tatsächlich auf eine gemeinsame Quelle zurückgehen, indem sie Eigentümlichkeiten oder Fehler dieser Quelle übereinstimmend reproducieren. So haben Murr und Marchand **254**, 2 übereinstimmend fälschlich *Jeroboami* für *Jehorami*, 22 *admodum* für das wohl richtige *ad hunc modum*, **255**, 30 *hae* für richtig *haec*, **257**, 3 *non Rabbinum istum* für das richtige *Rabbinum istum*, **260**, 1 fehlt bei beiden eine Stelle von vier Worten, die nach der französischen Übersetzung rücküberſetzt gelautet haben muß *pater Zorobabelis natus est*, **260**, 4 haben beide für *praeposuerat* falsch *proposuerat*, **260**, 9 fehlt bei beiden das Wort *usque* (M deutet die Lücke durch — an), **261**, 11 haben beide für *solebat* ein ganz sinnloses *volebat*, **267**, 2 haben beide für *vel ut: velut;* dazu kommt, daß beide

übereinstimmend Spinozas Änderungsanweisung zu **17**, 21 und **113**, 19/20 wiedergeben (Marchand die letztere freilich vollkommen verstümmelt) und daß beide bemerken, daß Spinoza an den Fuß von **15** eine Anzahl hebräischer Worte geschrieben, die Marchand, so gut es geht, nachmalt, während der Copist von Murr bemerkt: *In fine huius paginae haec deprehenduntur a Spinoza scripta*, während die Worte selbst fehlen, sei es, daß er sich nicht zutraute, sie wiederzugeben, sei es, daß er sie zu sehr verstümmelte, als daß Murr sie hätte wiederherstellen können, und **260**, 2 bemerken beide, daß Spinoza für *gravitas* erst andere Worte geschrieben, die Marchand als *injuriae et superstitio regnans*, Murr als *iniuria et superstitio* widergibt.

Danach kann kein Zweifel mehr darüber bestehen, daß den *Adnotationes* bei Marchand und bei Murr dieselbe Handschrift Spinozas zu Grunde lag, Marchand unmittelbar, Murr in einer Abschrift. Offenbar war es Spinozas Handexemplar des *Tractatus Theologico-Politicus*, in das er die *Adnotationes* als Randschrift eingetragen hatte, denn wir haben keinen Grund, an der Angabe der Murrschen Copie *(descriptae ex originali, quod possidebat Joh. Rieuwertsz, Typographus Ciuit. Amstelod.)* zu zweifeln. Wir wissen aus den Berichten Kortholts und Colerus' (*Lebensgeschichte Spinoza's in Quellenschriften, Urkunden und nichtamtlichen Nachrichten herausgegeben von J. Freudenthal*, Leipzig 1899, S. 28 und 76), daß Spinoza unmittelbar vor seinem Tode sein Pult mit seinen Schriften seinem Hauswirt anvertraut hat, damit er es an seinen Verleger Jan Rieuwertsz sende, und aus dem Jahre 1704 berichtet ein deutscher Reisender, Hallmann, der den Sohn dieses Jan Rieuwertsz, der gleichfalls Jan hieß, besuchte: *Zuletzt wiese er mir das Exemplar des Tractat Theolog.-politici, so Spinosa selbst gebrauchet und dabei Er einige kurtze notas marginales Msstas gemacht, die sehr deutlich zu lesen sind (Lebensgeschichte Spinoza's*, S. 226*)*.

Daneben sind die *Adnotationes* in Übersetzungen ins Französische und ins Holländische erhalten. Die französische Übersetzung der *Adnotationes* findet sich gedruckt in der Übersetzung des *Tractatus*, die der Refugié Gabriel de Saint Glain verfaßt hat (1678 erschienen unter den Decktiteln *La Clef Du Sanctuaire Par un sçavant homme de nôtre Siecle. A Leyde, Chez Pierre Warnaer M. DC. LXXVIII.; Reflexions Curieuses d'un Esprit des-Interressé sur Les Matieres Les plus Importantes au Salut, tant Public que Particulier. A Cologne, Chez Claude Emanuel, 1678; Traitté Des Ceremonies Superstitieuses Des Juifs tant Anciens que Modernes. A Amsterdam, Chez Jacob Smith. M. DC. LXXVIII.*, in zwei verschiedenen Drucken, von unterschiedenen Typen, der eine Druck auf der sechzehnten Seite des *Preface* mit dem Druckfehler *Preeace*, der andere mit richtigem *Preface*). Hierin

finden sich die *Adnotationes* als Anhang unter dem Titel *Remarques Curieuses, Et necessaires pour l'Intelligence de ce Livre*, mit besonderer Paginierung *Fol. 1—30.* Über die Unterlagen seiner Übersetzung hat Saint Glain nichts bemerkt; die einzige von ihm selbst herrührende Bemerkung des ganzen Buches bezieht sich auf *Adnotatio I* und rechtfertigt deren Nichtübersetzung; hierbei heist es: *Il y a encore une Remarque de l'Auteur sur le mot Hebreux Nabi.* Sicher haben dem Übersetzer die *Adnotationes* in einer Niederschrift Spinozas selbst vorgelegen, ja man darf noch mehr vermuten. Saint Glain ist ohne Frage mit Spinoza selbst bekannt gewesen und seine Übersetzung ist bereits im Jahr nach dem Tode des Philosophen erschienen. Er mag sie daher schon bei dessen Lebzeiten geplant, vielleicht auch gearbeitet haben, und Spinoza könnte darum gewußt und nicht das Bedenken dagegen gehabt haben, das er gegen eine Übersetzung des *Tractatus* ins Holländische hatte. Dann dürfte man wohl annehmen, daß er Saint Glain selbst die *Adnotationes* für seine Übersetzung mitgeteilt, sie vielleicht dafür niedergeschrieben habe, denn die Freunde Spinozas scheinen nur eine andere Niederschrift, jene von Marchand und bei Murr überlieferte, in seinem Nachlaß gefunden und Rieuwertsz zur Aufbewahrung übergeben zu haben. Dafür dürfte sprechen, daß die Redaction, wie sie in Saint Glains Übersetzung vorliegt, in Vergleichung mit der Marchand-Murrschen deutliche Spuren einer Neubearbeitung und Erweiterung des Textes erkennen läßt. Jedenfalls ist die Übersetzung der *Adnotationes* bei Saint Glain als secundäre Quelle von höchster Wichtigkeit, denn sie stellt die ausführlichste Redaction der *Adnotationes* dar. Von 36 (39) *Adnotationes* enthält sie 31 (II—XVII, XIX—XXVII, XXXI, XXXII, XXXIV, XXXVI bis XXXVIII). Davon sind zwei nur bei ihr erhalten (XX und XXVII; Meijer zieht die Authenticität von XXVII in Zweifel, doch sehe ich keinen Grund dafür, denn die Beschränkung der Lehre Christi auf den Inhalt der Bergpredigt liegt vollkommen in der Gedankenrichtung des *Tractatus*, der das Christentum vom Dogmatischen ins Moralische hinüberleiten möchte); eine *Adnotatio* (XV) ist bei ihr und in der holländischen Übersetzung erhalten, zwei weitere (XVII und XXXVII) im wesentlichen nur bei ihr, während die anderen Quellen einen kurzen abweichenden Absatz geben. Für 11 *Adnotationes* (III, XI, XVI, XXI, XXIV, XXV, XXXI, XXXII, XXXIV, XXXVI, XXXVII) gibt sie wesentliche sachliche Erweiterungen. Dafür, daß die französische Übersetzung die späteste Redaction der *Adnotationes* darstellt, spricht eine Beobachtung: während Spinoza in *Adnotatio XI* sich im lateinischen und den der holländischen Übersetzung zu Grunde liegenden Texte noch für keine der divergierenden Lesarten des Textes im 2. Buche der Könige und im Jesajas entscheidet, erklärt er in der

von Saint Glain benutzten Redaction die Stelle im Buch der Könige für eine Interpolation.

Im folgenden ist die französische Version der *Adnotationes* als Saint Glain (StG) citiert.

Die holländische Übersetzung der *Adnotationes* ist in dreifacher Gestalt auf uns gekommen. Zuerst fand sich eine handschriftliche Übersetzung der *Adnotationes* ins Holländische, beigebunden einem Exemplar der holländischen Urausgabe der Colerusschen Lebensbeschreibung, das Eduard Boehmer (1827—1906), der Orientalist und Romanist, 1851 in Holland erwarb. Er berichtet darüber in seiner sogleich anzuführenden Publication: *Cum auctumno anni praeteriti per Batavos foederatos iter faciens rimarer si quae ad Spinozae vitam doctrinamque illustrandam in bibliothecis reperire possem, in urbe huius philosophi patria a Frederico Mullero viro humanissimo qui nobilem ibi librariam factitat accepi vitam Spinozae a Colero belgice scriptam.* Der Band enthielt außer der gedruckten Lebensbeschreibung, der einige handschriftliche Notizen beigefügt sind, einen handschriftlichen Auszug aus Spinozas *Korte Verhandeling* und sodann jene Übersetzung der *Adnotationes*. Auf S. 46 der Lebensbeschreibung hat der Besitzer des Buches von der Existenz der *Korte Verhandeling* Bericht gegeben, und danach fährt er fort: *Beneevens dit werk zijn noch verschijde Aanmerkinge en bijvoegzels van Spinoza, op verschijden plaatsen zijner Godgeleerde Staatkundige Verhandeling gemaakt (waarvan hij in zijn 19de Brief aan Oldenburg, en wij in onze Aanteekeninge op Bladz: 166. hebben gewaad) onder mij berustende. Welke Aanmerkingen van Spinoza, wij achter deeze zijne Leevensbeschrijving zullen voegen, na dat wij daar al voorgaande Verhandeling gegeeven hebben.* (S. 166 heißt es: *Deeze zijne Aanmerkinge en bijvoegzels van Spinoza zijn nooijt in Druk uijtgekommen, maar in Schrift onder mijn berustende.*) Die Anmerkungen selbst haben den Titel erhalten: *Aanteekeningen van Benedictus de Spinoza op zommige Plaatsen zijner Godgeleerde Staatkundige Verhandelinge.* Zur ersten *Adnotatio* wird die Bemerkung gefügt: *Ik heb de Bladzijden der Neder-Duijtsche druk van het Jaar 1693 in plaats van de geene die in Spinoza's Handschrift staan, hier ingevoegd, en daar beneeven de Regels aangeweezen en ingelast.* Der Besitzer des Buches, der diese Bemerkungen geschrieben, der den Auszug des *Tractatus brevis* verfaßt und geschrieben und der diese Abschrift der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* angefertigt, war, wie die Handschrift ausweist, der Amsterdamer Arzt Monnikhoff (1707—1787), der als Anhänger des von Spinoza beeinflußten Philosophen Deurhoff (1650—1717) für Spinoza selbst lebhaftes Interesse hatte und mit dessen Lehre wohlvertraut war. Sein Glaube, die Handschrift Spinozas selbst zu besitzen,

ist natürlich irrig. Auf Grund dieses Manuscriptes nun gab 1852 Boehmer eine sorgfältige Publication heraus, in der er (außer dem Abriß der *Korte Verhandeling*) den holländischen Text der *Adnotationes* veröffentlichte zusammen mit dem lateinischen Text, den ihm die Collationierung der Publicationen von Murr und Dorow und eine Abschrift des Marchandschen Manuscriptes lieferten, und zugleich mit der französischen Übersetzung Saint Glains unter Hinzufügung eines sorgfältigen Variantenverzeichnisses (*Benedicti De Spinoza Tractatus De Deo Et Homine Eiusque Felicitate Lineamenta Atque Adnotationes Ad Tractatum Theologico Politicum Edidit Et Illustravit Eduardus Boehmer. Halae Ad Salam J. F. Lippert.* 1852). Diese Publication Boehmers war bislang die Grundlage unserer Kenntnis der *Adnotationes*. Das Colerus-Exemplar Boehmers mit den Anmerkungen und dem handschriftlichen Anhang Monnikhoffs ist 1863 in den Besitz der königlichen Universitätsbibliothek zu Halle übergegangen, die das gedruckte Buch und den handschriftlichen Anhang gesondert binden ließ. Dieses Manuscript besteht aus 11 doppelseitig beschriebenen Kleinoctav-Blättern, die den *Korte Schetz der Verhandeling van Benedictus de Spinoza: over God; den Mensch en deszelfs wel-stand*, und aus 20 doppelseitig beschriebenen und besonders paginierten Kleinoctav-Blättern, die die *Aantekeningen van Benedictus de Spinoza op zommige Plaatsen zijner Godgeleerde Staatkundige Verhandelinge* enthalten. Es soll fortan als Monnikhoff-Boehmer (MB) citiert werden.

Von der gleichen Hand, der Monnikhoffs geschrieben, gibt es nun noch ein andres Manuscript der holländischen Übersetzung der *Adnotationes*, auf das zuerst Willem Meijer in seiner holländischen Übersetzung derselben hingewiesen hat. Es ist der jüngeren, gleichfalls von Monnikhoff gefertigten Handschrift der *Korte Verhandeling* in der königlichen Bibliothek im Haag beigebunden. Dieses Manuscript besteht aus 15 doppelseitig beschriebenen Quartblättern. Sein Titel lautet: *Aanteekenenge van Benedictus de Spinoza, op Deszelfs Godgeleerde Staatkundege Verhandelinge.* Auf der Rückseite des Titelblatts findet sich ein *Voor-Berigt: Tot de geenen welke deeze Anteekeningen van Spinoza mogte in handen krijgen zij gezegd, dat ik de plaatsen waar op dezelve door hem zijn gedaan al-hier met Sijffer-getallen der Blad-zijden en Reegels aangeweezen heb, waar in zij in de Nederduytsche druk van 't Jaar 1693 te vinden zijn.* Es soll fortan als Monnikhoff-Haag (MH) citiert werden.

Eine dritte Handschrift der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* findet sich in einem weiteren Manuscript-Band der Königlichen Bibliothek im Haag, der die älteste Handschrift der *Korte Verhandeling* und eine alte handschriftliche Übersetzung des *Tractatus Theologico-Politicus* enthält. Diese Handschrift, von unbekannter

Hand, auch nicht von der gleichen Hand wie die beiden ihr vorangehenden Manuscripte geschrieben, besteht aus 10 doppelseitig beschriebenen Quartblättern. Sie trägt die dem Saint Glainschen Titel nachgebildete Überschrift *Nauwkeurige en nootsakelyke aenmerkingen tot beeter verstant van dit boek*, davor auf besonderem Blatt von Monnikhoffs Hand den Titel *Anteekenenge van Benedictus de Spinoza, op Deszelfs Godgeleerde Staatkundege Verhandelinge.* Die ursprüngliche Seitenverweisung des Manuscripts (1—514) bezieht sich nicht auf eine gedruckte Ausgabe oder Übersetzung des *Tractatus*, sondern offenbar auf eine handschriftliche, aber nicht auf die vorgebundene; Monnikhoff hat erst die Seitenverweisung, die sich auf diese bezieht, hinzugefügt. Auf dieses Manuscript der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* hat gleichfalls zuerst Meijer in seiner Übersetzung der *Aanteekeningen* die Aufmerksamkeit gelenkt; Vloten-Land müssen die beiden Haager Manuscripte in Händen gehabt haben, sie haben aber keinen Nutzen daraus gezogen. Dieses Manuscript soll im folgenden als Anonymus-Haag (AH) citiert werden.

Über das Verhältnis der drei holländischen Manuscripte urteilt Meijer: Monnikhoff-Boehmer komme in der Wortschreibung überein mit dem *Schets der Korte Verhandeling*, und da dieser Deurhoff zuzuschreiben sei, so möchte auch die Übersetzung der *Adnotationes* von diesem herrühren, Anonymus-Haag sei in Stil und Wortschreibung altertümlich, aber abweichend von Monnikhoff-Boehmer, Monnikhoff-Haag sei eine Übertragung von Monnikhoff-Boehmer und Anonymus-Haag in Wortschreibung und Stil von 1750. Diese Meinung hält bei einer genauen Vergleichung der drei Manuscripte nicht stand, vielmehr ergibt sich, daß es sich hier nur um drei im wesentlichen identische Wiedergaben einer und derselben Übersetzung handelt, daß Anonymus-Haag in Schriftductus und Wortschreibung das ältere Manuscript darstellt, daß es aber zwischen Monnikhoff-Boehmer und Monnikhoff-Haag keine Differenzen gibt, namentlich nicht in Bezug auf die Wortschreibung, die dazu berechtigen würden, das eine Manuscript anders zu beurteilen als das andere. Es stehen also zwei jüngere Copien von der gleichen Hand einem älteren Manuscript gegenüber, und dieses muß ihnen als Vorlage gedient haben. Daß Monnikhoff Anonymus-Haag in Händen hatte, beweist der Titel, den er dem älteren Manuscript beigeschrieben, die Seitenverweisungen, die er hinzugefügt, ferner zwei Eintragungen im Text von seiner Hand (**265**, 5 und **267**, 20—21). Daß er seinen Text aus dieser und keiner anderen Quelle geschöpft hat, daß also Anonymus-Haag die *bijvoegzels van Spinoza, onder mij berustende* sind, von denen er schreibt und die er für den Autographen Spinozas hielt, geht aus der Gestalt seines Textes selbst hervor. So schreibt Anonymus-Haag **251**, 3 *de derde grontletter der woorden.soose*

uyt de geene is und nach *soose* als am Ende der ersten Zeile die Seitenverweisung *pag 1;* Monnikhoff mißversteht das und nimmt in der Haager Copie die Seitenverweisung sinnlos in den Satz auf: *zoo ze, Bladz: 1 uyt de geene is.* Anonymus-Haag hat **251**, 5 und 6 bei בא und נובב den ersten Consonanten des einen, dem zweiten des anderen Wortes erst verschrieben in der Art einer 5, dieses falsche Zeichen dann durchstrichen und ב darüber geschrieben. Monnikhoff malt das in beiden Copien genau nach. Zwischen *nit* und *Schapfataim* hat Anonymus-Haag ein unverständliches Zeichen, das etwa wie ein Zeichen für die Achtelpause in der Musikschrift aussieht, durch das eine kleine Wellenlinie gelegt ist. Auch dieses mißverstandene Zeichen copiert Monikhoff in beiden Handschriften getreulich. Allerdings verbessert er den Text von Anonymus-Haag an einigen Stellen, so **252**, 16, **254**, 8, 15, **255**, 24, 27, **258**, 30, **263**, 14, 24, **264**, 32, **265**, 5, aber alle diese Verbesserungen sind derart, daß sie sich ohne weiteres aus dem Zusammenhang ergeben; keine von ihnen weist auf eine weitere Textquelle hin. Wenn Monnikhoff im übrigen von seiner Vorlage abweicht, so handelt es sich zunächst um geringfügige Differenzen der Abschrift, die durch Verschreiben, durch Umstellung der Worte, durch Divergenz in der Orthographie von Eigennamen oder in der Citierung von Bibelstellen entstanden sind (gewöhnlich weicht in solchen Fällen nur die eine Copie von der Vorlage ab), so **251**, 4, 12, 19, **255**, 10, 18—19, **256**, 17, 26, 28, **257**, 9—10, 19, 24—25, 25, 31, **259**, 24, **260**, 8, **261**, 6, 13—15, 27, 28, **262**, 7, 7/8, **265**, 20, **267**, 9, 12, 18, 20, 20—21. In einigen Fällen zeigt Monnikhoff-Haag einen Fehler gegenüber dem richtigen Text bei Anonymus-Haag und Monnikhoff-Boehmer, so **253**, 20, **260**, 27, **261**, 32, **262**, 12; in anderen liegt der Fehler bei Monnikhoff-Boehmer gegenüber dem richtigen Text bei Anonymus-Haag und Monnikhoff-Haag, so **251**, 11, **256**, 32, **258**, 6, 6, **262**, 10, **266**, 21, 28/29, 31—32, **267**, 29. Monnikhoff gibt in seinen Abschriften gerne Conjecturen, die er zur Ergänzung eines ihm lückenhaft erscheinenden Textes in eckigen Klammern interpoliert, bisweilen auch ohne Klammern einfügt, hie und da mit Glück (einiges ist schon unter seinen Textbesserungen aufgezählt worden), meistens aber auf Grund eines Mißverständnisses. Solche zweifelhafte oder unnötige Conjecturen sind, nur bei Monnikhoff-Boehmer sich findend **254**, 3, **256**, 14—15, 27, **257**, 11, **260**, 24, **264**, 6, nur bei Monnikhoff-Haag **253**, 28, **259**, 30, in beiden Copien **263**, 16, **264**, 26, **266**, 19, **267**, 20—21, falsche Conjecturen durch Textänderung außerdem **255**, 6, **257**, 17. Von den beiden Copien Monnikhoffs scheint Monnikhoff-Haag die spätere zu sein, denn wenn auch beide im allgemeinen auf die Vorlage selbst zurückgehen, so scheint doch Monnikhoff-Haag bei **254**, 10/11 nur dem verstümmelten Text von

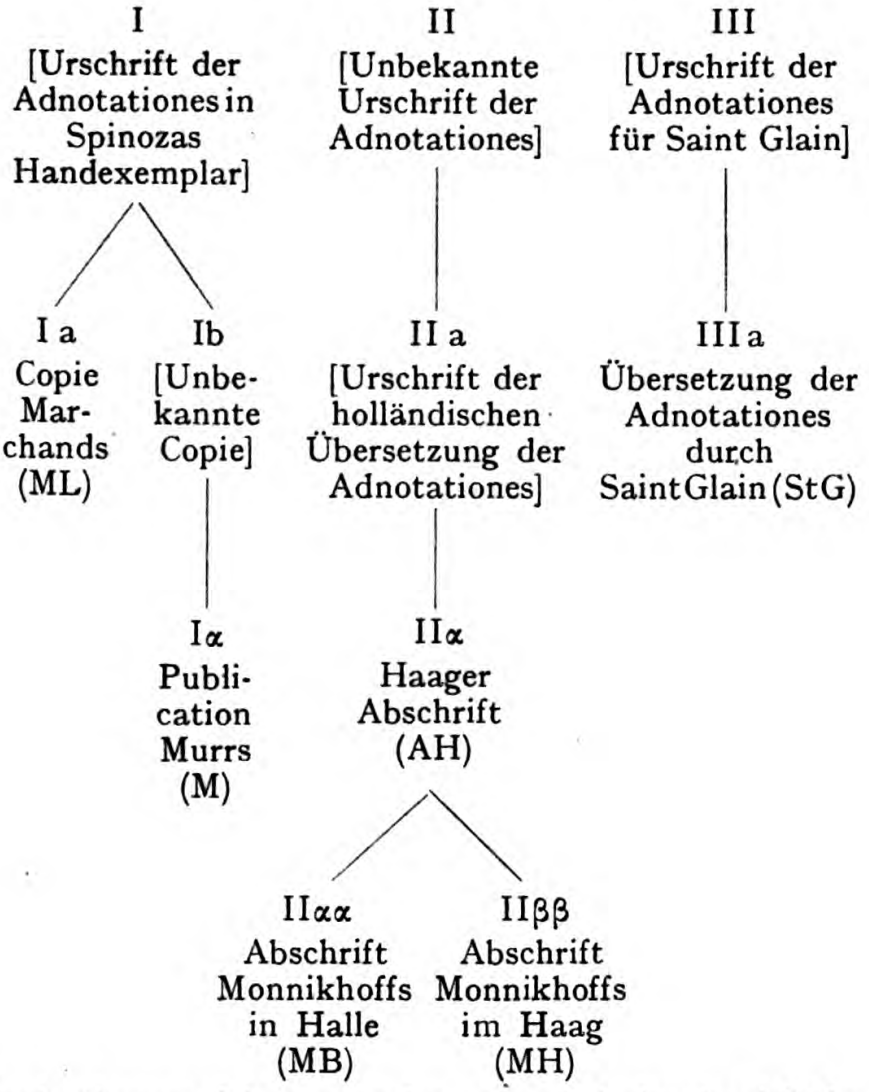
Monnikhoff-Boehmer gefolgt zu sein, den er durch Conjectur zu bessern sucht, während doch Anonymus-Haag den vollständigen Text hatte, der keiner Conjectur bedurfte.

Anonymus-Haag seinerseits scheint nicht die Urschrift der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* zu sein, sondern nur eine alte Abschrift dieser Urschrift. Dafür spricht die Verstümmelung der Stelle **264**, 17. Hier heißt es für *nequaquam nisi ex revelatione scire possumus: konnen wij geensins dan niet weten.* Die ursprüngliche Übersetzung kann hier nur gelautet haben: *konnen wij geensins dan uijt openbaring weten*, wobei aus Versehen das Wort *openbaring* ausgelassen wurde, so daß dann in der Abschrift durch naheliegende Conjectur aus *uijt niet* wurde. Demgemäß wäre Anonymus-Haag tertiäre Textquelle, während Monnikhoff-Boehmer und Monnikhoff-Haag als aus ihr abgeleitete quartäre Quellen für uns bedeutungslos sind. Mit dieser Erkenntnis fällt auch der Wert der Boehmerschen Textüberlieferung, soweit sie sich auf das Hallesche Manuscript stützt, dahin, und fortan wird das Haager Manuscript an dessen Stelle zu treten haben.

Die Vorlage Spinozas, die die holländische Übersetzung vor sich gehabt, steht dem lateinischen Text im ganzen näher als der Vorlage Saint Glains, zeigt aber gegenüber jenem vielfach eine erweiterte Fassung. Sie dürfte daher zeitlich zwischen jenen anzusetzen sein. Von den 36 (39) *Adnotationes* gibt der holländische Text 34 wieder (I—XIX, XXI—XXVI, XXXI—XXXIX). Es fehlen ihm also (außer den drei apokryphen Marchands) nur die zwei, die Saint Glain allein hat (XX, XXVII), doch zeigt er auch XVII und XXXVII in der kurzen Form des lateinischen Textes, nicht in der ausführlichen des französischen.

Das Verhältnis der Quellen der *Adnotationes* zu einander, das damit klargestellt ist, läßt sich in nebenstehendem Schema verdeutlichen.

Für die Redaction der *Adnotationes* wären zwei Wege möglich. Entweder man würde die Überlieferungen, wie sie in den Quellen vorliegen, einfach nebeneinanderstellen, wobei sich die drei lateinischen Texte in einen vereinigen ließen, denen der französische und holländische Text anzuschließen wäre, oder aber man stellt einen einzigen Text her, zu dem die lateinische Überlieferung die Grundlage bildet, bei dem die Erweiterungen des holländischen und französischen Textes eingefügt und alle Varianten sorgfältig aufgezeichnet werden. Der letztere Weg kann der bessere scheinen, weil hier eine Arbeit ein für allemal getan ist, die sonst jeder einzelne von neuem für sich leisten müßte, und weil damit den *Adnotationes* eine Form gegeben ist, die alle Nuancen der Gedanken Spinozas zusammenschließt. Auf diese Weise ist denn bei der vorliegenden

Redaction verfahren worden: es wird der lateinische Text wiedergegeben und zwar jeweils in seiner vollständigsten Form, wie sie sich entweder in dem Königsberger Exemplar des *Tractatus*, oder bei Marchand und Murr oder übereinstimmend in diesen drei Quellen findet, und dem so gewonnenen Texte werden alle die Stellen aus der französischen und holländischen Überlieferung in Klammern ⟨ ⟩ eingefügt, die das Lateinische nicht hat. (Auf die naheliegende und im ganzen ziemlich sichere Rückübersetzung solcher Interpolationen ins Lateinische mußte verzichtet werden, um jedes subjective Moment auszuschalten.) Den textkritischen Anmerkungen blieb dann die Aufgabe des Quellennachweises und des Variantenverzeichnisses. In dieser Form ist der lateinische Text der Quellen vollständig, der französische und holländische soweit überliefert, als ihm ein abweichender lateinischer Text

zu Grunde lag, wohingegen die bloße französische und holländische Übersetzung des lateinisch vorliegenden Textes für uns ohne Bedeutung ist.

Die *Adnotationes* sind bisher in den Ausgaben der Werke Spinozas nur in unvollständiger Form wiedergegeben. Paulus hatte im ersten Band seiner Ausgabe, der 1802 erschien, die *Adnotationes* nach der Übersetzung Saint Glains *(Remarques curieuses et necessaires pour l'intelligence de ce livre)* publiciert, den Lesern dieses ἀνεκδοτον *non sine voluptate* überliefernd. Im gleichen Jahre nun erschien Murrs Publication, und danach brachte Paulus in der Vorrede des zweiten Bandes seiner Ausgabe, der 1803 herauskam, (S. XXXVI—XXXIX) eine Collationierung des lateinischen Textes mit dem französischen, die kein geringerer als Hegel *(Vir Cl. mihique amicissimus)* ihm geliefert hatte, die sich aber nur auf die Ergänzung größerer bei Saint Glain fehlender Stellen bezog, ohne auf Einzelheiten einzugehen, die aber immerhin stillschweigend einige Fehler der Murrschen Überlieferung verbesserte. Gfroerer hat dann die *Adnotationes* in der Überlieferung Murrs und in der Übersetzung Saint Glains einfach neben einander abgedruckt. Bruder, der die *Adnotationes* an den entsprechenden Stellen unter den Text stellt, folgt dem Texte Murrs und des Königsberger Exemplares, dessen Randschriften elf Jahre zuvor publiciert worden waren, und fügt eine Reihe von Texterweiterungen der französischen Übersetzung und die nur in dieser erhaltenen Anmerkungen hinzu. Von der Abschrift Marchands wußte er aus der Publication Tydemans (1843), konnte aber keine Collationierung von ihr erhalten. Ein Variantenverzeichnis gibt Bruder nicht. Ginsberg gibt einfach den lateinischen Text in der Redaction Boehmers wieder, mit Hinzufügung der nur französisch erhaltenen Anmerkungen, gleichfalls nach Boehmer, ohne jede Quellen- und Variantenangabe. Die Wiedergabe der *Adnotationes* bei Vloten-Land bildet (neben der Wiedergabe des *Tractatus brevis*) den schwächsten Teil dieser Ausgabe. Vloten-Land haben zwar das Königsberger Exemplar, die Abschrift Marchands und die Haager holländischen Übersetzungen in Händen gehabt, aber sich anscheinend ganz auf die Arbeit Boehmers beschränkt und nur in ziemlich willkürlicher Auswahl einige wenige Varianten des lateinischen Textes gegeben; die holländische Übersetzung ist unberücksichtigt, die zahlreichen Erweiterungen der französischen sind nicht bemerkt. Über die Textunterlagen der *Adnotationes* gab Meijer in seiner Übersetzung derselben einen Überblick, wenn auch die endgültige Bestimmung des Verhältnisses derselben und eine eingehende Collationierung dem Zweck seiner Arbeit fern liegen mußte.

Abkürzungen im folgenden textkritischen Apparat: SK = Spinoza-Königsberg = Randschriften Spinozas im Königsberger Exemplar des

Tractatus Theologico-Politicus. —— ML = Marchand-Leiden = Copie der *Adnotationes* von Marchand in der Leidener Universitätsbibliothek. —— M = Murr = Publication der *Adnotationes* durch Murr. —— StG = Saint Glain = Übersetzung der *Adnotationes* in Saint Glains Übersetzung des *Tractatus Theologico-Politicus.* —— AH = Anonymus-Haag = Abschrift der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* von unbekannter Hand in der Königlichen Bibliothek im Haag. —— MH = Monnikhoff-Haag = Abschrift der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* von der Hand Monnikhoffs in der Königlichen Bibliothek im Haag. —— MB = Monnikhoff-Boehmer = Abschrift der holländischen Übersetzung der *Adnotationes* von der Hand Monnikhoffs in der Universitätsbibliothek zu Halle, publiciert von Boehmer. —— Monnikhoff = Monnikhoff-Haag und Monnikhoff-Boehmer.

Adnotatio I. Nach Murr, Marchand-Leiden, Anonymus-Haag (Monnikhoff). Saint Glain bringt die Adnotatio nicht, doch hat sie ihm vorgelegen; er bemerkt am Schlusse der Remarques: *Il y a encore une Remarque de l'Auteur sur le mot Hebreux Nabi. Mais comme elle ne peut s'accommoder à notre Langue & qu'il n'y a que ceux qui sçavent toutes les finesses de la Langue Hebraïque qui puissent en tirer quelque lumiere j'ay mieux aimé ne la point traduire que de luy donner un faux jour.*

251. 2. Statt zu נביא *nabi* (M, AH) fügt ML die Adnotatio zu *Deus agit* auf lin. 16. —— 3. Statt *est* (ML, entsprechend AH: *is)* hat M *sit*, das Hegel (bei Paulus) in *fit* verbessern möchte. —— MH schreibt die Seitencitierung von AH beim Abschreiben irrtümlich als Text mit: *zoo ze Bladz: 1 uyt de geene is.* —— 4. Für *solet* (M, ML) hat AH *plach*, das offenbar auf ein *solebat* zurückgeht. —— 5. Statt *ex* (ML, entsprechend AH: *uijt*) hat M fälschlich *ea*, was schon Hegel (bei Paulus) richtigstellt. —— קְלָה (AH) ist bei M, ML unpunctiert; AH hat davor *het woort*, danach die Transcription *Killah.* —— Für קוֹלֵל (M) hat AH קוֹלל *kolel*, ML קולל. —— *et exinde* קול nur bei M. —— 5/6. *et ex* נִבָּא *fit* נוֹבֵב, *unde* נִיב שפתים (ML, entsprechend AH) fehlt bei M. —— 5. Statt נִבָּא (ML) hat AH בא *uitkah*, mit offenbarem Verlesen eines *nibbah.* —— 6. Statt נוֹבֵב (ML) hat AH נובב (man könnte auch hier בוֹבב lesen) *verv.* —— Für נִיב שפתים (ML) hat AH ניב שפתים (man könnte auch ביב lesen) *nit* (danach ein unverständliches Zeichen) *Schapfataim;* ebenso mit dem gleichen unverständlichen Zeichen MB, MH. —— Statt *sive* (M) hat ML *si.* —— Nach *oratio* hat M als Ersatz für die vorhergehende bei ihm fehlende Stelle: *Sic ex* נִבָּא *fit*

נְבוּאָה. —— 6/7. *sic ex* בזז bis (שוג (ML) fehlt bei M. Für *sic ex* בזא *fit* בזז *vel* בוז (ML) hat AH *dus wort uijt* בזא *vasa* בזז *vasas of* בוז *vos.* Die übrigen Beispiele der quiescierenden Stämme sind nur in unverstandenen, zuerst von Boehmer richtig gedeuteten Zeichen bei ML erhalten mit der Bemerkung Marchands: *Eadem Paginâ, in inferiori margine haec scripta sunt.* —— 8. Für *Schelomo* hat AH *Schelemo*, ML *Seloma*, M *Salomo*, für *Jarghi* (AH) hat M, ML *Jarchi.* —— Statt נִבָּא (AH, mit Punctation, aber ohne Dageš, mit Hinzufügung der Transcription *Nibba*) hat ML נבא, M *prophetiam.* —— 9. Für *Aben Hgezra* (M) hat ML *Aben Ezra*, AH *Abei Ghezra.* —— 10. Für נְבוּאָה *(Prophetia)* (M) hatML nur נבואה, AH נביאה *neviah* (was *Prophetin* bedeuten würde, hier aber keinen Sinn ergäbe). —— 11. Für *omne* (M, ML) hat AH (MH) *allerhande*, MB *allerlij.* —— Statt *prophetandi genus* (M, ML) hat AH *Slag van Propheten (= Prophetarum genus).* —— 12. *et* ist in AH unübersetzt. —— Statt *maxime* (ML; AH entsprechend *het allermeest*) hat M *mixte.* —— 13—14. *want zij betekenen niet anders (= nam nihil aliud significant)* fügt AH hinzu. —— Murr schließt an die Adnotatio die Bemerkung: *NB. In fine huius paginae haec deprehenduntur a Spinoza scripta, post. a. 1673.* Offenbar übernimmt er damit eine Bemerkung seiner Vorlage, die der von Marchand oben zu 6/7 gemachten (*Eadem Paginâ, in inferiori margine haec scripta sunt*) entspricht und die auf die später hinzugefügten Beispiele von Verben tertiae quiescentis hinweisen sollte.

Adnotatio II. Nach Spinoza-Königsberg, Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
17. *is* (SK) fehlt bei M, ML. —— 18. *ipsi revelata* (M, ML) fehlt bei SK. —— *eadem* (M, ML) fehlt bei SK. —— 19. Statt *quique in iisdem amplectendis* (SK) haben M, ML *et quorum certitudo*, AH etwas erweitert *en welkers seekerheijt altijt steund (= et quorum certitudo semper).* —— *prophetae* läßt AH aus. —— 19/20. *et fide, quae ipsi habetur* (M, ML, AH) fehlt bei SK. —— 20. Statt *nituntur* haben M, ML (entsprechend AH) gemäß dem veränderten Subject *nititur.* —— Statt *Quod* (SK) haben M, ML *Alias* (AH *andersins*); StG hat *Que si.* —— 21. *prophetae fierent* (SK, M, StG, AH) fehlt bei ML. —— Statt *sicut* (SK) haben M, ML *sicuti.* —— Statt *ii philosophi fiunt* (SK, M) hat ML *philosophi fiunt ii.* —— 22. SK, M, ML haben *tunc* (die Behauptung Boehmers und Bocks in Dorows Publication, SK habe *tum*, ist unrichtig; SK hatte erst offenbar *tum*, das aber Spinoza in *tunc* verbesserte); AH läßt es unübersetzt. —— Statt *non esset divinorum decretorum* (SK) haben M, ML *divinorum decretorum non esset.* —— 23. Statt *ipsius prophetae* (SK) haben M, ML *eiusdem.* —— *testimonio, et* (SK, StG) fehlt bei M, ML,

AH. —— 24. *divina* (M, ML) fehlt bei SK, StG. AH hat *goddelyke openbaringe self* (= *ipsis divinis revelationibus*). —— 24/25. *ut ipse* (M, ML, AH) fehlt bei SK, StG. —— 25. *sui imperii* (SK) fehlt bei M, StG, AH; ML hat für *juris* (SK, M) offenbar verschrieben *hujus*. —— 25/26. Statt *interpretes sunt* (SK) haben M, ML *sunt interpretes*. —— 26—28. Der Schluß von *quia* ab lautet bei M: *quia eorum sola auctoritate defentitur, et eorum solo testimonio probatur*, bei ML ebenso, nur *defenditur* und statt des zweiten *eorum earum*. AH folgt dem Text von M, ML; StG gleichfalls, läßt aber *earum solo testimonio* fort.

Adnotatio III. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
252. 3. Statt *natura* (M) hat ML mißverständlich *naturâ*. —— 4. Statt *humanam naturam* (ML) hat M *naturam humanam*. —— 5—6. Der Satz *nisi ea* bis *percipi nequeant* fehlt bei AH; StG hat für *talia sint, ut ex definitione humanae naturae percipi nequeant* abweichend *ne passent les bornes, et les limites de la Nature humaine*. —— 6. Statt *E. g.* (M) hat ML *Exempli gratiâ*. —— 6/7. Für *at tamen* (ML) hat M nur *tamen*, AH *en egter*, StG *et neantmoins (= et nihilominus)*. —— 7. Statt *humana* (M, ML) hat AH *natuurlijk*, StG *naturelle (= naturalis)*. —— 7—8. Für *paucissimis datur* hat AH *is een gave die ongemeen is*, StG *est un don qui n'est pas commun*. Für *humanum* hat AH wiederum *natuurlijk*, StG *naturel*. —— 8—9. *et il s'en trouve qui en font aisément* nur bei StG. —— 9. Für *oculis apertis aliquis* (ML) hat M matter *aliquis oculis apertis*. —— 10. *se* (M) fehlt bei ML. —— 11. Statt *cognitionis* (M, StG *connoissances*, AH *kennisse*) hat ML *cogitationis*.

Adnotatio IV. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
16. *esse* fehlt wohl versehentlich in der Vorlage von AH, bei MB steht *[zou zijn]*, bei MH dasselbe ohne Klammer. —— *et* wird von Vloten-Land ohne Grund weggelassen. —— 17. Statt *quae* (M) hat ML *quod*. —— Für *Abrahamus* (M, ML) hat StG *ce Patriarche*. Danach fügt StG ein *repartit*, AH *antwoorde*. —— Statt *sibi nihil* (M) hat ML *nihil sibi*.

Adnotatio V. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
20. Für *V. T.* (M, ML, AH) hat StG *la loy de Moyse*. —— Statt *patet* (M, ML; AH *blykt uijt*) hat StG *Il est dit en termes exprés*.

Adnotatio VI. Nach Spinoza-Königsberg, Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).

27. Statt *naturam trianguli* (SK, M, ML, StG) hat AH *de driehoek (= triangulum)*. —— 28. Boehmers Angabe, SK schreibe im Gegensatz zu M, ML *equales*, ist falsch; dort steht ebenfalls *aequales*. —— Für *duobus rectis* hat AH *aan twee regte*, MB, MH mit eigener Ergänzung *aan twee rechte [hoeken]*. —— 30. Statt *clare et distincte a nobis possit concipi* (SK) hat M, ML *a nobis clare et distincte concipi possit*. —— **253.** 1—2. Statt *ut ad quasdam notiones simplicissimas quas communes vocant, attendamus* (SK) haben M, ML *ad notiones quasdam simplicissimas, quas communes vocant, attendere*. —— StG hat entsprechend M, ML *à certaines notions tres simples qu'on appelle communes;* AH hat: *op seekere kundigheden, die men seer eenvoudige noemt (= ad quasdam notiones, quas simplicissimas vocant)*. —— 2—3. Statt *et cum iis illa* bis *concatenemus* hat StG *et nous en servir comme de moyens propres et infaillibles pour nous conduire à une idée claire et distincte de la Nature divine*. —— 2. Statt *illa* (SK) haben M, ML *ea*, AH *de saken (= res)*. —— 3. Statt *concatenemus* (SK) haben M und ML *concatenare*. —— 3—4. Statt *tum primum perspicuum nobis fit* (SK) hat M *tum nobis primum fit perspicuum*, ML *tum primum nobis sit conspicuum;* bei AH ist *primum* unübersetzt. —— 4. Statt *tumque* (SK) haben M und ML *et;* auch StG hat einfach *et*. —— 5. Statt *apparet* (SK, ML) hat M *adparet*. —— *in se* (SK) fehlt bei M, ML, AH. —— 6. Statt *denique omnia illa vera esse, quae adaequate concipimus* (SK) haben M, ML *omnia denique, quae adaequate concipimus, vera esse*. —— 7. Statt *his* (SK) haben M, ML *hoc*. —— Statt *prolegomenon* (SK, M) hat ML *Prolegomena*. —— Statt *cui* (SK, ML) hat M *cuius*.

Adnotatio VII. Nach Spinoza-Königsberg, Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).

12. Statt *assuevimus* (SK, ML) hat M *adsuevimus*. —— Statt *ejusdem* (SK, M) hat ML *eius*, AH *wiens (= cuius)*.

Adnotatio VIII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monikhoff).

18—19. Der Satz *Euclidis propositiones* bis *demonstrantur* (M, StG, AH) fehlt bei ML. —— Für *priusquam demonstrantur* hat *eer dat se betogt worde*, MB, MH hat für *worde zijn*. —— 19—20. Statt *futurarum quam praeteritarum* (M, ML, StG) hat AH (MH) *aanstaande als toekomende (= praesentium quam futurarum)*, MH *aanstaende als gebeurde (= praesentium quam praeteritarum)*. —— 21. Statt *ut etiam* (ML) hat M (wohl als Abkürzung) *ut et m.;* statt dessen hat AH *soo noeme ik*. —— *et claros* (M, ML, AH) läßt StG unübersetzt. —— 24. Statt *plura* (M, ML) hat StG *beaucoup (= multa)*, AH *veele*.

Adnotatio IX. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
28. Statt *non* (M, ML) hat AH *maar niet* (= *sed non)*, StG *et non.*

Adnotatio X. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
254. 2. Statt *Jehorami* haben M und ML *Jeroboami;* StG hat *Roy Joram*, AH: *het rijk van Jehoram.* —— Für *quo* hat AH *die.* —— 3. *reges non habuit, sed* (M, ML) läßt StG unübersetzt. —— Für *sed praesides* (M, ML) hat AH (MH) *maar Gouverneurs*, MB *maar de Gouverneurs.* —— 6. Statt *ultimus Idumaeorum regum* hat AH *de laatste koning der I.*, StG *le dernier roy des I. (= ultimus I. rex).* —— 8. Nach *onoverwonnen* (MB, MH; AH: *overwonnen*) fügt AH ein: *en glorieus.* —— 8/9. M hat statt *voluerit* (ML) *voluerint.* —— 10—11. Der Satz *qui divinitus* bis *instituit* ist bei MB verstümmelt: *de welke door Godlijke drift de Heerschapij der Monarcha als ten eenemaal afkeerig zijnde;* es ist also *Hebraeorum* und *instituit* ausgefallen und für *monarchico* steht ein unmögliches *Monarcha;* AH hat unverstümmelt: *dewelke door Goddelijke drift de heerschappij der Joden t'eenemal afkeerig zynde van de Monarchals heeft ingestelt.* MH schreibt, auf MB, nicht auf AH zurückgehend, statt *van de Monarchals* mit eigner Conjectur *[verre] van de Monarchaals*, im übrigen wie MB.

Adnotatio XI. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff). StG, AH geben die hebräischen Worte nicht, sondern nur die Übersetzung.
14. Statt *E. g.* (M) hat ML *Exempli gratiâ.* —— 15. Statt *etc.* (M) hat ML *pp.* —— Statt *Esaiae* (M) hat ML *Jesaiae.* —— Bei AH (nicht bei MB, MH) fehlt *vers. 5.* —— Vor *ego dixi* hat M *i. e.* —— 17. Vor *sed forsan dicetis* hat M *i. e.* und bei ihm steht diese Stelle in Parenthese. —— 18. Statt *Esaiæ* M hat ML *Jesaiæ.* —— Für *reperitur* (M, ML) hat AH *men .. leest (= legitur).* —— 18—19. Statt des Satzes *Praeterea* bis *verba* hat AH nur *2 reg:* 18: 32. —— 18—24. Die Redaction, die StG vor sich hatte, weicht von der im lateinischen Text überlieferten ab. Der Satz 21—22 *et admodum multae* bis *determinabit* ist unmittelbar an *reperitur* angeschlossen und statt *admodum* heißt es *de cette nature (= hunc ad modum).* Die Vergleichung der Stelle im 2. Buche der Könige mit dem Jesajas-Text hat größere Bedeutung erhalten, indem Spinoza sich hier für eine Lesart entscheidet. Der Text von StG lautet: *Il y a quantité de leçons diverses de cette nature, dont il est impossible de sçavoir laquelle il faut prendre. Au reste nous ne lisons point*

dans Isaie, ce qui est escrit au 32. verset du mesme Chapitre du 2. liv. des Rois, c'est pourquoy je ne doute pas que ce ne soient des paroles supposées. —— 19. Statt *Esaiæ* (M) hat ML *Jesaiæ.* —— Statt *(ex vs. 32 citato capite)* (ML) hat M *(2 Reg. cap. 32. vers. 32.)* —— Vloten-Land haben uncorrect nach Boehmer *ex. vs. 32. citati cap.* —— 20. Der hebräische Text (ML) fehlt bei M. AH hat nur die Übersetzung: *een lant van koren en most, een landt van broodt en wijn, een land van wijngaarden, een land van olijven, van olij, en van honig, zo zult gij leven en niet sterven, ende en horet niet na Hiskia.* ML hat den hebräischen Text in falscher Wortstellung: וְדָבַשׁ וְחָיוּ וְלֹא תָמֻתוּ וְאַל־תִּשְׁמְעוּ אֶל־חִזְקִיָּהוּ —— אֶרֶץ זַיִת יִצְהָר fehlt bei ML, ist aber nach AH zu ergänzen. —— 22. Für *admodum* (M, ML) hat StG *de cette nature*, AH *op deese wijse (= ad hunc modum).* —— *multae* (M) fehlt bei ML. —— 23. Statt *ceteris* (M) hat ML *alia.*

Adnotatio XII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff). StG, AH geben die hebräischen Worte nicht, sondern nur die Übersetzung.
26. Statt *E. g.* (M) hat ML *Exempli gratiâ.* —— Der hebräische Text fehlt bei M. —— 27. Statt *vagavi* (ML) hat M *vagari.* —— Statt *cum tentorio et tabernaculo* (ML) hat M *cum tabernaculo et tentorio.* —— AH hat *in een tente en in een tabernakel.* —— Statt *Paral.* (M) hat ML *Paralipom.* —— *autem* (M) fehlt bei ML. —— 28. Der hebräische Text fehlt bei M. —— 28—29. *in tentorio* (M) fehlt bei ML. ML fügt noch *in tabernaculo* hinzu, das bei M entsprechend dem hebräischen Text fehlt. Auch StG hat *de tabernacle en tabernacle, et de pavillon en pavillon.* —— 29. *mutato scilicet* und die hebräischen Worte fehlen bei StG. —— 29—30. מִתְהַלֵּךְ *in* מְאֹהָל, בְּאֹהָל *in* אֶל־אֹהָל *et* fehlt bei M. —— 29. Statt מָתְהַלֵּךְ hat AH *het woort mitholech,* statt מְאֹהָל *Meohel.* —— 30. *cit. loci* bleibt bei AH unübersetzt. —— Statt *Deinde vs. 10. cit. loci Samuēlis* (ML) hat M *Deinde 2 Sam. 7, 10.* AH hat *en bij Sam̄ 10.* —— 31. *ad* (M) fehlt bei ML. —— Statt *Paralip. cit. cap. vs. 9.* (ML) hat M *1. Paralip. XVII, 9.* —— *cit. cap.* (M, ML) bleibt bei AH unübersetzt. —— 31—**255**. 1. Statt der Gegenüberstellung der hebräischen Ausdrücke hat StG, offenbar um das Hebräische zu vermeiden, nur allgemein: *Davantage le verset 10. du 2. liv. de Sam. et le 9. du 1. des Chron. sont couchez en termes tout differents.* —— 2. Statt *discrepantias* (ML) hat M *discrepanties;* Vloten-Land haben ohne Grund falsch *discrepantes.* StG hat gleichfalls *discordances.* —— Statt *discrepantias unus quisque* (M) hat ML *discrepantias. Unus quisque.* Die Construction bei StG bestätigt die bei M, nicht die Trennung bei ML: *Outre cela il y a tant d'autres discordances plus considerables que celles-cy qu'à*

moins d'estre aveugle ou stupide on ne sçauroit lire ces chapitres sans s'en aperçevoir. Der Satz ist bei AH auch eine Einheit wie bei M.

Adnotatio XIII. Nach Spinoza-Königsberg, Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
6. Statt *hic textus* (SK, M, ML, StG) hat AH *dees tijt* (= *hoc tempus*), statt *nullum aliud tempus* (SK, M, ML, StG) MB, MH *op een andere tijd*, AH dagegen wie die übrigen *op gene andere tyt* (die Veränderung ist in beiden Copien von Monnikhoff erst durch Radierung vorgenommen worden). Meijer möchte in seiner Übersetzung der Anmerkungen Monnikhoff folgen. —— 7. Statt *fuit venditus* (SK) haben M *venditus fuerit*, ML *venditus fuit.* —— Statt *orationis contextu* (SK, M, ML, StG) hat AH *uyt de zamenhangingen van Scheppingen* (= *creationis contextu*, ein offenbarer Lesefehler der ursprünglichen holländischen Übersetzung, wie Meijer richtig erklärt, nicht wie MB, MH conjicierte *uijt den zamenhang van [het Boek der] Schepping*, und wie Boehmer meint, *van Schepping* = *Geneseos*, d. h. aus dem Zusammenhange des Buches der Genesis). —— 8. *ipsa ipsius* (SK, M, ML) bleibt bei AH unübersetzt, *ipsius* bei StG. —— Statt *tum* (SK, M) hat ML *tunc.* —— 8/9. Statt *tum temporis* hat AH nur *doen* (= *tum*), StG *alors.* —— 9. Statt *annum ad summum agebat* (SK) haben M und ML *ad summum agebat annum; ad summum* bleibt bei AH, unübersetzt. —— *ipsius* (SK, M, ML) bleibt bei AH, StG unübersetzt. —— 11. Statt *cap. 29. v. ultimo Geneseos* (SK) hat M *29. cap. Genes.*, ML *Cap. Gs.*, AH *uyt het .... Cap: van Genesis.* —— Statt *fuerit anno* (SK) haben M und ML *fuerit ab anno.* —— 12. *patriarcha* (SK, StG) fehlt bei M, ML, AH. —— Für *incepit* (SK; ML: *incoepit*) hat M *coepit.* —— Statt *Josephus* (SK) schreiben M und ML *Joseph.* —— 13. Statt *itaque* haben M und ML *igitur.* —— Statt *Josephus* (SK) schreiben M und ML *Joseph.* —— 14. Statt *egerit* (SK) haben M und ML *agebat.* —— Statt *Judas* (SK) schreiben M, ML *Juda.* —— 15. Statt *annos viginti et unum* (SK) haben M, ML *XXI* (bezw. *21.*) *annos.* —— Statt *igitur* (SK, ML) hat M *itaque.* —— 16. *Judae* (SK, M, ML, StG) fehlt bei AH. —— 17. Statt *credunt* (SK) haben M und ML *contendunt*, StG *s'imaginent*, AH *staande houden* (= *contendunt*) —— *et* (SK) fehlt bei M und ML. —— 18. Statt *magis solliciti, quam certi sunt* (SK) haben M und ML *sollicitis magis quam certis.* —— 17—18. StG. gibt den Schluß etwas erweitert wieder: *s'abusent lourdement, et ne font que trop voir qu'ils sont plus en peine de la divinité de l'Escriture qu'ils n'en sont certains.*
Murr schließt hieran die Bemerkung: *NB. Hic ipsi* (*Spinozae*) *defecerat atramentum; alias forte continuasset eamdem materiam pluribus.*

Das ist aber offenbar nicht der Fall, denn keine andere Überlieferung auch nicht das Autograph Spinozas in Königsberg zeigt weiteren Text.

Adnotatio XIV. Nach Spinoza-Königsberg, Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
21. Nach *quidam* fügt M ein *(u. c. Aben Hgezra).* —— 22. Statt *Mesopotamiam* (SK, ML) schreibt M *Mesopotaniam*, statt *Bet el* (SK) ML, AH (MB) *Betel*, M, MH *Bethel.* —— Statt *peregrinavisse* (SK) schreiben M, ML *peregrinasse.* —— 22—23. *quod pace Aben Hgezrae dixerim* SK, StG) fehlt bei M, ML, AH. —— 23. Statt *quo* (SK, ML) hat M *quod.* —— 24. Statt *sine dubio tenebatur* (SK, M) hat ML *tenebatur sine dubio.* —— 23/24. AH hat *dat hij buijten twyffel hadde* (MB, MH: *had*) *(= quod sine dubio tenebat)*, StG hat nur *qu'il avoit = (quod tenebat).* —— 24. Statt *provectissimae aetatis parentes* hat M *profectissimae aetatis parentes*, ML *parentes profectissimae aetatis.* Im Manuscript Spinozas stand also offenbar *profectissimae* für das richtige *provectissimae.* Bei SK fehlt *provectissimae aetatis*, ebenso bei StG. AH schreibt *stok ouders*, MB, MH verbessert *stock-[oude] Ouders.* —— 25. *et praecipue* (M, ML) fehlt bei SK. —— 25—26. *quod voverat, cum fratrem fugeret* (M, ML) fehlt bei SK. —— 26. *vide* (SK, M: *uid.*) fehlt bei ML. —— Statt *cap. 28, v. 10.* (SK) hat M, was keinen Sinn ergibt, *23, v. 20.*, ML *Gen. 23, 20.* —— Statt *Gen. cap. 28. v. 10.* hat AH *gen 28: 20.* —— *cap.* vor *31.* und *vs.* vor *13.* (M, ML) fehlt in SK. —— *27. et cap. 35. vs. 1.* (M, ML) fehlt in SK. —— Statt *cap. 35. vs. 1.* hat StG *25. 5.* —— Statt *potuit* (SK, ML) hat M *potuerit.* —— Für *festinavit* hat AH nur *gehaast*, MB, MH mit eigener Ergänzung der Vorlage *gehaast [zal hebben].* —— 27—29. *ad quod* bis *promisit* (M, ML) fehlt in SK. —— 28. *etiam* (M, ML) bleibt bei AH unübersetzt, dafür wird nach *quod belofte (= votum)* wiederholt. —— *solvendum* läßt StG unübersetzt. —— 30. Statt *haec* (SK) haben M und ML *hae*, AH *dit alles (= haec omnia).* —— Die Stelle *Quod si tamen haec conjecturae potius, quam rationes videntur* hat StG in der Form: *Que si ces raisons semblent à nos adversaires plus apparentes que veritables et solides.* —— 31—**256.** 1. Statt *plures insuper* (SK, StG) hat ML *adhuc plures*, M bloß *plures*, AH *nog meer.* —— 1. *brevi* (SK, M, ML) fehlt bei AH. —— 1—2. *pejori fato, quam Ulissem actum* (SK) fehlt bei M, ML, AH; StG hat nur *comme un autre Ulisse.* —— 2. Statt *consumpsisse* (SK) schreibt M und ML *consumsisse.* —— Für *Hoc* (SK, M, ML) hat AH *zo.* —— 3. Statt *Binjamin* (SK) schreiben M und ML *Benjamin.* —— Statt *in ultimo hujus* (SK, M) schreibt ML *in hujus ultimo.* —— Statt *fuerit* (SK, ML) schreibt M *fuit.* —— 4. Statt *eorum* (SK, ML) hat M *ipsorum*, und so auch AH: *hunne.* —— *sententia ac* (ML) fehlt bei SK und M. —— StG hat nur *selon leur*

calcul. —— 5. ML hat nach *Josephi* wohl irrtümlich *aut.* —— 5—6. Die Stelle *decimo quinto* bis *ipsius Josephi* (SK, ML) fehlt, wohl infolge des ὁμοιοτελευτόν *Josephi*, bei M. —— 6. Statt *a nativitate ipsius Josephi* (SK) hat ML nur *nativitatis Josephi.* —— Statt *ipsius Josephi* hat StG *de son fils Joseph*, AH läßt *ipsius* fort. —— ML hat ebenso wie SK, M *at*, nicht *et*, wie Boehmer behauptet. —— 7. *ad annum* (SK) fehlt bei M und ML. AH hat: *tot de tijt*, StG *jusques au temps.* —— Statt *ipse patriarcha* (SK) haben M und ML *Jacobus;* StG hat *le Patriarche* (ohne *ipse).* —— Statt *ipse Patriarcha Egyptum peregre ivit* (SK) hat AH: *dat Joseph na Egipten is verreijst worden* (mit offenbar falscher Beziehung). —— Statt *Egyptum* schreiben M und ML (hier und im folgenden) *Aegyptum.* —— 8. Statt *peregre ivit* (SK) haben M und ML *migravit.* —— Statt *plures* (SK) haben M und ML *plus.* —— 9. *ipso* (SK) fehlt bei M und ML. Statt *in hoc ipso capite* hat StG *au Chapitre 9.* —— Statt *adeoque* (SK) hat ML *Ergo*, AH *so .. dan*, StG *et par consequent;* M läßt *adeoque* aus. —— 10. Statt *Binjamin* (SK) haben M und ML *Benjamin.* —— Statt *eodem* (SK, StG) haben M, ML *eo.* —— 11. Statt *annos ad summum habebat* (SK) hat ML *tantum annos natus erat*, M bloß *annos natus erat;* StG *n'avoit que .. ans au plus*, AH: *was niet meer dan .. Jaren out.* —— 11—12. StG hat ausführlicher: *et c'est de ce temps qu'il n'estoit encore qu'en la fleur de son âge dont la Genese parle, lors qu'elle dit qu'il avoit les enfans dont le nombre est marqué au Chapitre 46. verset 21.* —— 12. AH übersetzt *nepotes* als *neven.* —— *eum* (SK) fehlt bei M und ML. —— 12—14. *vide* (SK) hat ML *ex.* Statt *Gen. cap.* (SK) hat ML *Cap. Gen.* Statt *Num.* (SK) hat ML *Numeri.* Statt *cum v. 1. et seq. cap. 8.* (SK) hat ML *cap. 8. v. 1 et seqq.* Statt *Paral.* (SK) hat ML *Paralip.* M gibt das Citat in dieser Form: *(ex cap. Genes. 46, v. 21. quem confer cum uersu 38, 39, 40, cap. 26, Numer. et cum cap. 8, v. 1 ssq. libri 1 Paral.)* —— 13—14. AH hat *vers 38. 39. 40. van't Cap. 26 Numer. en met het 8. cap. v 1 & volgende van 1. b. der Cron.* —— 14—15. *Nam Belah* bis *genuerat* (M, ML) fehlt in SK. StG hat *et l'on verra que le fils aisné de Benjamin avoit alors deux fils Ard et Nahgaman*, AH (MH) *Wat belangt benjamins eerstgeborene soon* (MH einfügend: *die*) *hadde reeds twee Sonen ard en nahgaman geteelt.* MB ausführlicher: *Wat belangd Benjamins eerstgebooren Zoon, die hadde reeds twee Zoonen geteeld, [met name] Ard, en Nahgaman.* —— 14. Statt *Belah* (M) hat ML *Belalus.* Der Name *Belah* fehlt bei AH, StG. —— Statt *Benjamini* (ML) hat M *Benjamin*, statt *Nahgaman* (StG, AH) M und ML *Nahgamum.* —— 16. Statt *a ratione alienum* (SK, M, ML) hat StG *ridicule.* —— *statuere* (M, ML) fehlt bei SK. —— Statt *septennia* (SK) hat M *septennis*, ML *septennina.* —— 17—18. *ex hujus historiae ordine* (SK) übersetzt StG: *de l'arrange-*

ment et de l'ordre de cette histoire. —— 17. Statt *ordine* (SK) hat M und ML *filo*, AH *draad* (= *filo*), AH (MH) *van deese Historie*, MB *deezer Historie.* —— Statt *historiae* (M, ML) schreibt SK *hystoriae.* —— 18. Statt *apparet* (SK, ML) schreibt M *adparet.* —— 18—19. Der Schluß lautet bei StG: *ce qui fait voir que les ignorans s'enfoncent d'autant plus dans les difficultez, qu'ils s'efforcent de les éviter.* —— Anstatt des Satzes *homines imperitos* bis *et dilacerare* (SK) hat M und ML *ipsos in Scyllam incidere, cupientes vitare Charybdin* (ML; M: *Charybdim*). AH schließt: *dat zij begerende Charibdes* (MB; MH *Charybdes*) *te mijden, op Scilla* (MB: *Schilla*, MH: *Schylla*) *vervallen.*

Adnotatio XV. Nach Saint Glain. Anonymus-Haag (Monnikhoff) hat die Anmerkung gleichfalls in folgender Übersetzung: *met andere woorden en ordre als in't boek Josua — verhaalt staan.*

Adnotatio XVI. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff). Der lateinische Text folgt M, ML, und im wesentlichen der gleiche Text lag AH zugrunde. Dagegen hatte StG einen wesentlich erweiterten Text zur Vorlage, aus dem vieles in den lateinischen Text zu interpolieren ist. Der gesamte Text von StG lautet folgendermaßen: *R. Levi Ben Gerson et quelques autres ont crû qu'il faut commencer à compter depuis la mort de Josué ces 40. années que l'Escriture dit s'estre passées en liberté; et par consequent que les 8. precedentes du gouvernement de Kusan Rishgataim, y sont comprises, et que les 18. suivantes se doivent rapporter aux 80. d'Ehud, et de Sangar, et qu' enfin il faut mettre les autres années de servitude au nombre de celles que l'Escriture dit s'estre passées en liberté. Mais puisque l'Escriture cotte expressément le nombre des années de servitude et de liberté, et qu'elle témoigne au Chapitre 2. verset 18. que l'Estat des Hebreux à toûjours fleuri du vivant de leurs Juges, il est evident que ce Rabin (homme d'ailleurs assez sçavant) et ceux qui jurent sur son texte, corrigent plûtost l'Escriture qu'ils ne l'expliquent par la torture qu'ils se donnent pour démesler cette fusée. Erreur ou tombent encore, mais plus grossierement ceux qui veulent que l'Escriture n'a pretendu marquer par le calcul general des années, que les temps de la police Judaïque: et que ceux des Anarchies (ils les appellent ainsi en haine de l'Estat Populaire) que ces temps-là dis-je aussi bien que ceux de leur servitude, ont esté rejettez de la supputation commune, par ce qu'il eût esté honteux d'y inserer des temps si miserables, et qui n'estoient que comme des interregnes. Car de dire que les Hebreux n'ayent pas voulu marquer dans leurs Annales les temps de la prosperité de leur Republique, à cause que c'estoient des temps de malheur et comme d'interregne, ou qu'ils ayent rayé de leurs Annales les années de servitude,*

si ce n'est une calomnie c'est une fiction chimerique et une pure absurdité. Car il est si clair qu'Esdras (qui est l'Escrivain de ces livres ainsi que nous l'avons fait voir) a eu dessein de marquer au chapitre 6. du 1. livre des Rois toutes les années sans exception depuis la sortie d'Egypte jusqu'à la quatriesme année du regne de Salomon, cela est si manifeste, que jamais homme de bon sens ne l'a revoqué en doute. Car sans parler des autres, la Genealogie de David escrite à la fin du livre de Rut, et au chapitre 2. du 1. des Chron. se monte à peine à un si grand nombre d'années à sçavoir à 480. vûque Nahasson qui estoit Prince de la Tribu de Juda deux ans aprés que les Hebreux eurent quitté l'Egypte (Liv. des Nomb. Ch. 7. v. 11. et 12.) mourut au desert avec tous ceux qui ayant atteint l'âge de vingt ans estoient capables de porter les armes, tellement que son fils Shalma ayeul de David passa le Jourdain avec Josué. Ainsi, il n'est pas necessaire de feindre que ce Shalma fût du moins âgé de quatre-vingts onze ans lorsqu'il engendra Bohgar, et que celuy-cy en eût autant à la naissance de David. Car David (supposé que l'an 4. du regne de Salomon fût au rapport du chapitre 6. du 1. liv. des Rois, le 480. depuis la sortie d'Egypte) David nasquit à ce compte là, l'an 366. apres le passage du Jourdain. Et partant supposé que Shalma, ayeul de David nasquit au passage mesme du Jourdain, il faut de necessité que ce Shalma, Bohgar, Obed, et Jessai, ayent engendré successivement des enfans dans leur extréme vieillesse, à sçavoir en l'an 91. de leur âge; et par consequent à peine se trouveroit-il depuis la sortie d'Egypte jusqu'à l'an 4. du Regne de Salomon 480. ans, si l'Escriture ne l'avoit dit expressément.

25. Für *ben* (ML, AH) haben M, StG *Ben.* —— Statt *credunt* hat StG *ont crû.* —— 27. Für *quibus* hat AH (MH) richtig *in welke*, MB mit mißverständlicher Verbesserung *in welke tijd.* —— 28. Statt *Kusan* (M) hat ML *Cusan.* —— Für *Rishgataim* (ML, StG, AH) hat M *Rischgataim.* —— Für *comprehendere* hat AH *begrijpen*, MB, MH *begreepen.* —— 29. Statt *etiam* (ML) hat M *m.*, bei StG fehlt es ganz. —— Statt *Ehud* (M, StG) haben ML, AH *Eud.* —— Statt *Samgar* (M, ML) haben AH (MB), StG *Sangar*, MH *Sanger.* —— 30. Statt *judicaverunt* (M) hat ML *judicarunt.* —— 29—30. Statt *quibus Ehud et Sangar judicaverunt* hat StG einfach: *d'Ehud, et de Sangar.* —— 30. *servitutis* (M) fehlt bei ML. —— 31. Statt des einfachen *quos* hat AH *namentlijk de gene (= scil. eos?).* —— 32. Für *expresse* (M, ML) hat AH (MH) *uijtdrukkelyk*, MB dagegen *duijdelijk.* —— **257.** 3. M, ML haben *apparet omnino, non Rabbinum istum.* Das irrtümlich gesetzte *non* ist aber zu streichen, wie es bei AH, StG fehlt. —— 4. Für *eruditissimum* (M, ML, StG) hat AH *geleert (= eruditum).* —— Für *reliquos* (M, ML) hat AH *andere* (= *alios*), StG nur *ceux.* —— 4—5. *dum similes nodos solvere student* (M, ML) übersetzt StG: *par la torture qu'ils se donnent pour démesler cette fusée.* —— 6. *Quod ii etiam faciunt* (M, ML) übersetzt

StG: *Erreur ou tombent encore, mais plus grossierement.* —— *statuunt* (M, StG, AH) fehlt bei ML. —— 6—7. Statt *communi illa* (ML) hat M *illa communi.* —— 8—9. Die Parenthese *(ils les appellent ainsi en haine de l'Estat Populaire)* findet sich nur bei StG. Vloten-Land übersehen die Stelle. —— 8—11. StG, der offenbar einen erweiterten Text hatte, übersetzt: *et que ceux des Anarchies (ils les appellent ainsi en haine de l'Estat Populaire) que ces temps-là dis-je aussi bien que ceux de leur servitude, ont esté rejettez de la supputation commune, par ce qu'il eût esté honteux d'y inserer des temps si miserables, et qui n'estoient que comme des interregnes.* —— 11. Für *adducere non potuisse* setzt AH (MH) *niet konnen gebragt worden (= adduci non potuisse)*, MB erweitert eigenmächtig *niet konnende gebragt worden [vor bij te gaan].* —— 11—19. Der französische Satz *Car de dire* bis *une pure absurdité* und der lateinische Satz *Nam Scriptura* bis *expungere solet* sind natürlich nur verschiedener Ausdruck des gleichen Gedankens, der aber nur dadurch vollständig zur Geltung kommen kann, wenn beide Sätze nebeneinander in den Text aufgenommen werden. —— 12/13. Der Text bei StG hat *les temps de la prosperité de leur Republique.* Das ist natürlich (worauf schon Hegel bei Paulus aufmerksam gemacht) ein Übersetzungsfehler, denn *les temps de la prosperité de leur Republique* entspricht den *anarchiae tempora.* Offenbar wollte Saint Glain das Gegenteil, etwa *les temps de l'infortune de leur Republique* schreiben. —— 17. Für *Nam* (M, ML) hat AH *want*, MB willkürlich *Doch*, MH *Maar.* —— Statt *at* (M) hat ML *ac.* —— 19. Statt *Hgezra* (M) verschreibt ML *Hgezas*, AH *Hgeras.* —— 21. Statt *lib. 1. Regum* (M) hat ML *cap. 1. Regum.* —— *au chapitre 6.* fehlt im lateinischen Text und bei AH. —— 23. *numero* (ML) fehlt bei M, der an der entsprechenden Stelle ein Zeichen ,, hat. AH hat für *communi illo annorum numero onder die gemene Jaren (= communibus annis).* Bei seiner Vorlage scheint also *numero* auch gefehlt zu haben, worauf der holländische Übersetzer die Lücke glättete. —— 24. Statt *Scripturae peritus* (M, ML, AH) hat StG *homme de bon sens.* —— Statt *unquam* (M) hat ML fälschlich *numquam.* ——*ea* (M) fehlt bei ML.——24/25. Für *ambegerit* hat AH *heeft getwijffelt*, MB, MH *getwijffeld heeft.* —— 25. Statt *ut jam ipsius textus verba omittam* (M, ML) hat StG *sans parler des autres.* —— Für *ipsa* hat AH *t self*, MB, MH *zelf het.* —— Statt *ipsa* (M) hat ML *ipsius.* ——26. Statt *Paralip.* (M) hat ML *Paralipom.* —— 27. *à sçavoir à 480.* nur bei StG. —— 28. Statt *Naghson* (M, ML, AH) hat StG *Nahasson.* —— Statt *2.* (M) hat ML *2do.* —— 29. *vid.* und *et* (M) fehlt bei ML. —— 31. Statt *Salma* (M, ML, AH) hat StG *Shalma*, MB, MH *Salmo.*——32—33. Der Satz *At is Salmon .. atavus fuit* fehlt bei StG. Dafür hatte dieser in Zeile 31 hinter *Salma* die Einschiebung *ayeul de David.* —— 32/33. Statt *Davidis genealogiam* (M) hat ML *Genealogiam Davidis.* ——

33. Für *atavus* (M, ML) haben AH *overgrootvater*, das **258**, 10 bei ihm dem *abavus* entspricht. —— **258.** 5. Statt *ab hac 480 annorum summa* (M) hat ML *ab hac summa 480 annorum.* —— Statt *regni* (ML, AH) hat M *regno.* —— 6. Für *in desertis* (M, ML) hat AH *in de Woestijne (= in deserto).* —— Für *qui transacti sunt* hat AH *die.. doorgebracht zyn (*MH *die .. zijn doorgebracht)*, MB falsch *die .. doorgebragt hebben.* —— *auferantur* (M) fehlt bei ML. —— Für *reperietur* hat AH (MH) *zal men vinden*, MB *zal men bevinden.* —— 10. Statt *atque* (M) hat ML *et.* —— 12. *eorum* (M) fehlt bei ML. —— Statt 90 (M, ML, AH) hat StG 91. —— 12—14. ML fügt den französischen Schlußsatz nach StG hinzu, schreibt dabei Zeile 14 richtig 480, nicht 481, wie Boehmer behauptet.

Adnotatio XVII. Der lateinische Text nach Murr, Marchand-Leiden, Anonymus-Haag (Monnikhoff), der französische Text nach Saint Glain. 16. Statt *postquam Philistaei Hebraeos subegerant* (M, ML) hat AH *na dat de hebreën door de philistijne waren 't ondergebragt.*

Adnotatio XVIII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Anonymus-Haag (Monnikhoff), nicht bei Saint Glain.
30. AH hat mit irriger Verdoppelung: *Andersins verbeeteren zy veel eer de worden der schrift verbeterende*, was MB, MH richtig stellen.

Adnotatio XIX. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
32. Für *Kirjat Jehgarim* hat M *Kirjat Jegharim*, ML *Kiriath Jehgarim*, AH *Kirjat Jeharim*, StG *Kiriatjarim.* —— *etiam* (ML) ist bei M *m.* abgekürzt. —— Für *Bahgal* (M, StG, AH) hat ML *Baghal*; StG hat nur *Bahgal*, ohne *Jehuda.* —— 33. Für *Bahgale* (M, StG, AH) hat ML *Baghele.* (Die Transcription von ML ist falsch, denn Spinoza transcribiert stets durch *hg*, wie er es auch in seiner hebräischen Grammatik als Regel angibt.) —— Statt *Jehudæ* (M) hat ML *Judæ.* —— **259.** 1. Statt בַּעֲלִי (M) hat ML *Baghele*, StG, AH *Bahgale.* —— Statt *pluralis est numeri* (M) hat ML *est pluralis numeri.* —— 2. Statt *Samuëlis textus* (M) hat ML *textus Samuëlis.* —— *libr.* (M, StG, AH) fehlt bei ML. —— 3. Für *surrexerit et exiverit* (M, ML, AH) hat StG nur *partit.* —— 4. Statt *Bahgal* (M, StG, AH) hat ML *Baghal.* —— Bei M, ML und StG fehlt die Zahl 2. Sie ist zu ergänzen aus AH: *de Schryver ven het 2 boek Samuels.* —— 5. Statt *tunc* (ML) hat M *tum.* —— 7. Statt *etc.* (M) hat ML *pp.* —— Statt *Bahgal* (M, StG, AH) hat ML *Baghal.*

Adnotatio XX. Nach Saint Glain.

BIBLIOTHECA BODLEIANA

9. StG hat im einen Druck richtig *commenter*, im andern falsch *commencer*. —— 10. StG hat statt *Absalom*, wie der Text es natürlich fordert, versehentlich *Abraham*, was Vloten-Land zu verbessern unterlassen haben. —— 11. Statt *Hamihud* hat StG in beiden Drucken verdruckt oder die Vorlage falsch lesend *Ilamihud*.

Adnotatio XXI. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
22. Statt *Oritur hic suspicio* hat StG: *Je forme ce soupçon.* —— Statt *hic* (M) hat ML *haec* und so auch AH *dit vermoeden.* —— 22/23. Statt *siquidem suspicio dici potest, quod certum est* hat StG nur *(s'il est vray que c'en soit un).* —— 22. Statt *siquidem suspicio* (M) hat ML *si suspicio quidem.* —— 23/24. Statt *cap. 3. l. 1. Paral.* (M) hat ML *I. Paral. 3.* —— 23. Statt *cap. 3.* hat StG fälschlich *chapitre 2.* —— 24. Statt *Eljohgenai* (wie nach Spinozas Regeln in dem *Compendium Grammatices Linguae Hebraeae* zu transcribieren ist, und wie er selbst sicher geschrieben hat) hat M *Elghogenaei*, ML *Elgohgeniae*, StG *Eliohenai*, AH (MB) *Eliohgenei* (MH *Eliohgeni*).——25. StG fügt nach *ab eo* ein *en ligne directe.* —— Statt *et* hat StG *surquoy (= insuper).* —— 27. StG hat *qu'il en eut deux dans la prison.*——28. Statt *iis* (M) hat ML *eis.* —— Für *nepotes* (M, ML) sagt AH *neven.* —— 29. *etiam* (M, ML, StG) fehlt bei AH. —— 30. Statt *e* (ML) hat M *ex.* —— פדיה (ML) fehlt bei M, StG, AH. —— **260.** 1. M und ML haben die Stelle in der gleichen Verstümmelung. ML: פדה, *Pedaia, (quod significat Deus liberavit,) qui in hoc capite dicitur fuisse 37. aut 38. Captivitatis Jechoniae*, M: *Pedaya (quod significat Deus liberavit) qui in hoc capite dicitur fuisse anno 37 aut 38 captivitatis Jechoniae.* Die Stelle läßt sich nach StG wieder herstellen: *Pedaja (nom qui signifie Dieu m'a remis en liberté,) le quel est selon ce chapitre le Pere de Zorobabel, nâquit l'an 37. ou 38. de ce Jechonias.* Den vollständigen Text hat auch AH: *die in dit cap wort gesegt de vader geweest te sijn van Zerubabel geboren int 37 of 38 jaar der gevangenisse van Jechonias.* —— 2. *rex* (M) fehlt bei ML. —— 4. M, ML schreiben *proposuerat;* StG hat *donna la principauté de la Judée*, AH *over de Joden had gestelt.* Danach ist zweifellos mit Boehmer statt *proposuerat* zu lesen *praeposuerat.* —— Statt *13 aut 14 annos ad summum natus videtur fuisse* hat StG nur: *estoit âgé de 13 ou 14 ans.* —— Statt *annos* (M) schreibt ML *annorum.* —— 5—7. Statt der Sätze: *Sed haec potius* bis *sufficit* hat StG kürzer: *Mais il n'est pas necessaire de pousser la chose plus loin.* —— 6. Spinoza hat in dem Exemplar, das ML zu Grunde lag, zuerst geschrieben: *injuriae et superstitio regnans* (in der Copie von M steht *iniuria et superstitio*), doch durchstrich er die Worte und setzte dafür *gravitas.* ——8. Statt *vs. 17.* hat AH *1 Cron. 3 van*

het 7 Vers tot het eynde van het cap, MB, MH *1 Chron. 3: 7-24.* —— 9. *usque* fehlt in M, ML; M hat an der Stelle des Wortes ein —. Bruder ergänzt es mit Recht. *usque ad finem* fehlt bei StG, AH. —— 10. Statt *Hebraeum* (M) hat ML *Hebraeorum.* —— Statt *Septuaginta* (M, ML, StG) hat AH *der LXX overzetters (= Septuaginta interpretum).* —— 11—12. Statt *post secundam Urbis restaurationem* hat StG *depuis que Judas Machabée eut relevé le Temple.* —— 12. Statt *Machabaeo* (wie nach dem *Tractatus Theologico-Politicus* **146,** 22 und **150,** 1 zu schreiben ist) hat ML *Macchabaeo*, M *Maccabaeo.* —— 12/13. Statt *restitutos fuisse* (M, ML) haben StG *furent divulguez*, AH *gemeen zijn gemaakt (= vulgatos fuisse*, vgl. **262,** 12 *vulgata fuit = gemeen is gemaakt).* —— 13/14. Statt *amiserant* (M) hat ML *amiserunt.* —— Für *principatum amiserant* hat AH *nagelaaten hebben te regeeren.*

Adnotatio XXII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
16. Für *potuisset* hat AH *kon.* —— 18. Statt *vera* hat StG *la verité*, AH *de waarhijd.*

Adnotatio XXIII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
21. Für *testatur* (M, ML, AH) hat StG *fait assez connoistre.* —— Statt *historicus* (M, ML, StG) hat AH *de Historij (= historia).* —— 22. Statt *vers. 26.* hat AH *12 Vs.*, MB, MH *12de Vs.* —— 23. Für *parenthesin* (ML) hat M *perenthesin.* —— 24. Statt *inseruntur* (M) hat ML *intercluduntur.* —— Bei *ab ipso historico* wiederholt MB als eigene Ergänzung *[dat die] van de Historie Schrijver.* —— 24/25. ML hat fälschlich *addita esse.*

Adnotatio XXIV. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
27. Statt *Hezras* (M, ML) hat AH *Herras*, StG *Esdras.* —— Für *summi pontificis* hat AH *hoogste priester*, MB *Hoogen-Priester*, MH nur *priester.* —— 27/28. *vid.* (M) fehlt bei ML, statt *Paral.* (M) hat ML *Paralip.* —— 28. *13.* (AH) fehlt bei M, ML, StG. —— 28/29. Für *Zorobabele* (M, ML) hat AH *Zerubabel*, StG *Zorobabel.* —— 29. StG läßt *Babylone* unübersetzt. —— *vide* (M) fehlt bei ML, für *Nehem.* (M) steht dort *Nehemi.* —— **261.** 1. *quod etiam alii fecerunt* läßt StG unübersetzt. —— 2—3. Den Satz *ibique usque ad Artaghsasti regnum* bis *Hierosolymam petiit* hat StG in verkürzter Form: *et qu'il y demeura jusqu'à ce qu'il eut obtenu ce qu'il souhaittoit d'Artaxerxes.* —— 2. Statt *Artaghsasti* (wie nach Spinozas Regeln zu transcribieren ist) hat ML *Artasasdi*, M *Arthasasti.* —— Statt *regnum* (ML) hat M *regum.* —— 3—4. Statt *Nehemias .. petiit* hat StG: *Il*

se lit aussi que Nehemie fit .. un voyage. —— 4—6. Die Citate sind in allen Quellen verschieden. M hat: *vid. Hezrae c. 2. v. 2 et 63, quem confer cum v. 9, c. 10, Nehem. cap. 10, v. 1.;* ML: *Esdr. II. 2. 63. quem confer cum Cap. X. 9. Nehemiae, et Cap. X. v. 1.;* StG *sur quoy il ne faut que lire Esdras chapitre 2. verset 2. et le 63. qu'il faut comparer avec le verset 10. du chapitre 8. et avec le verset 2: du chapitre 10. de Nehemie.;* AH: *Zie Hezra Cap. 2: 2, 63. en vergelijk daar meede het 9 V. cap. 10 en het 1 V cap 10.;* MB: *Ziet Hezra Cap. 2: 2, 63. en vergelijk daar meede Neh. het 1te Vs: Cap: 10. en het 1te Vs. Cap: 12.;* MH: *Ziet Hezr. 2. 2, 63 en verglijkt daar meede Neh. 10: 1, en 12: 1.* Die Esra-Stellen werden von allen Quellen übereinstimmend angegeben; dagegen ist aber zweifelhaft, welche Stellen bei Nehemia (nach M könnte man für die erste auch an eine Esra-Stelle denken) damit in Parallele gesetzt werden sollen. Unter allen scheint mir nur die zweite von StG und die zweite von AH angegebene Stelle in Betracht zu kommen und so setze ich bei M statt *v. 9, c. 10* ein *v. 2, c. 10.*, statt *cap. 10, v. 1* ein *cap. 12, v. 1.* und nach *Nehem.* mit ML *et.* —— 6. Für התרשתא hat ML nur die Transcription *Atirschata*, M weder dieses noch das hebräische Wort, StG *Atirsçatha;* AH (MB) schreibt (ohne das Hebräische) *Hathirsata* (MH: *Hatherzata*). Offenbar hatte der ursprüngliche Text, worauf die Auslassung bei M schließen läßt, möglicherweise nur das Hebräische ohne Transcription. —— 7. Statt *probant* (ML) hat M *probanti.* —— 8. Statt *frequentare debebant* hat AH *frequenteerde*, StG *frequentoient.* —— 9. Für *Beltesatsar* schreibt M *Beltesasar*, ML *Belsazar*, StG *Beltesatzar*, AH *Beltzsasar*, MB, MH *Beltzazar*, für *Sesbatsar* M *Sesbazar*, ML *Sesbetza*, StG *Sethbetsar*, AH *Sesbetsar.* —— 10. Von den Citaten hat M nur *vid. Dan. cap. 1, v. 7. Esr. cap. 5, v. 14.*, ML *Esdr. 1. 8. v. 14.*, StG *Esdras Ch. 1. v. 8.*, AH *zie hesdr. cap. 1 v 8. & 5 v 14.* —— 11. Für *Hatirschata* hat M, ML *Hatirsata*, StG *Atirsçatha*, AH *Hattirsata.* —— M, ML haben *volebat*, StG aber *on avoit de coûtume* und danach verbessert Boehmer mit Recht *solebat.* AH hat *wierden se gegroet (= salutabantur).* —— פַּחַה (M) fehlt bei ML, StG; AH hat dafür die Transcription *Pehah.* —— 12. *procurator s. praeses* hat AH *lantvogt of praeses voorste (= princeps).* —— *vid.* (M) fehlt bei ML, AH hat *zie.* Statt *cap. 5.* (M, AH) hat ML *XV.* —— 13—15. Nicht bei M, ML, bei StG erhalten. Dasselbe hat auch AH: *Zo ist dan hattirsata een eigen naam gelyk als hatselephon, hatsobeba (zie 1 cron 4: 3: 8) hallogis (nehem: 10: 25) etc.* (MB hat für *Hattirsata Hattersata*, für *Hatsobeba Hatzobeba.*) —— 13. StG hat in einem Druck verdruckt *Artirsçatha.* —— 14. StG hat irrtümlich *1. Pseaume 4, 3, 8*, was in *1. Paral. 4. vs. 3. 8.* richtig zu stellen ist, und im einen Druck *Nehemie 60. 25.*, im andern richtig *10. 25.*

Adnotatio XXV. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
18. Statt *Synagoga* (M) schreibt ML *Sinagoga*, statt *magna* (M) *magnum.* —— 20. M und ML haben *R. Abraham, Ben David*, StG: *du R. Abraham, de Ben David*, als ob es sich um zwei Personen handle. Zu lesen ist natürlich *R. Abraham ben David*, wie MB, MH richtig hat. (AH hat falsch *R Abrah. by david.*) —— Statt *concilii* (M) hat ML *consilii.* —— 21. Statt *Hgezram* (M, ML) schreibt StG *Esdras*, AH *Herras*, für *Ghagaeum* (M, ML) AH *Haggeus*, StG *Aggée.* —— 22. *etc.* (M, StG, AH) fehlt bei ML. —— 23. Statt *traditione* (M, ML, StG) hat AH *op de overleveringe (= traditionibus).* —— Für *tradunt* (M, ML) hat AH *schrijven (= scribunt)*, StG *font courre le bruit.* —— 24. Statt *stetisse, non amplius* (M) hat ML *non amplius stetisse.* —— 25. Statt *istius* (M) hat ML *illius*, StG *cette*, AH *die.* —— Statt *sive* (ML) hat M *seu.* —— 25/26. Statt *a solis Pharisaeis habitae* (auf *Synagoga* bezogen), wie auch AH hat, hat StG *et receus par les Pharisiens* nach *lesquels estoient rejettez par les Saducéens*, auf *decreta* bezogen. —— 26. Die französische Stelle fehlt bei M, AH, ML. —— 26—29. Statt *accepta fuisse* bis *tradiderit* hat StG nur: *ayent esté faits par des Prophetes qui les eussent publiés comme s'ils les avoient receus de Moyse, auquel Dieu mesme les avoit laissés de bouche ou par escrit.* —— 27. Für *accepissent* hat AH (MH) *zouden ontfangen hebben*, MB *zoude hebben ontfangen.* —— 28. Statt *Mosen* (M) hat ML *Mosem.* —— Für *accepisset* hat AH (MH) *soude ontfangen hebben*, MB *zoude hebben ontfangen.* —— 29/30. AH hat: *maar laten de phariseen deese dingen .. geloven*, also *credant*, nicht *credunt*, wie M, ML haben; StG hat umschreibend: *de sorte que les Pharisiens n'ont pour les defendre qu'une opiniatreté qui leur est comme naturelle*, was auf *credunt* zurückgehen könnte. —— 30/31. Statt *Conciliorum et Synodorum causas* (M, ML, MH) hat AH (MB) *der concilie en Sijnode oorsaak (= Conciliorum et Synodorum causam)*, StG *pourquoy on convoquoit ces Conciles ou Synodes.* —— 31. Statt *Tsadducaeorum* (M) schreibt ML *Saducaeorum.* —— 32. AH hat *Sullen ligtelijk konnen gissen* (bei MH fehlt *zullen*), also *conjicere poterunt*, nicht *potuerunt*, wie M und ML haben. Bei StG: *il est facile aux gens d'esprit...de conjecturer*, also *conjicere possunt.* —— 33. Statt *seu* (ML) hat M *ceu.* —— Statt *convocandi* (M, StG, AH) hat ML nur *vocandi.* —— **262.** 1—3. StG schließt *que les Decrets des Pharisiens qui sont les Traditions dont on a fait tant de bruit, n'ont receu leur autorité que de ce pretendu Concile.*

Adnotatio XXVI. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
6. AH transcribiert nach dem griechischen Wort *logisomai.* ——

a Paulo (M, ML, StG) fehlt bei AH. —— 6/7. StG hat *que Saint Paul s'en sert par tout.* —— 7. M, ML haben nur *quoquo modo* συλλογίζομαι. StG hat *par tout pour (= quoquo modo pro)* und danach dürfte zu verbessern sein. AH hat nur *voor* (= *pro*). Boehmer verbessert die Stelle anders, aber wie mir scheint sehr gezwungen: Spinoza habe ursprünglich *pro* geschrieben und dann dafür *quomodo* darüber, und habe *pro* zu streichen vergessen und aus *pro quomodo* sei *quoquo modo* durch Verlesen geworden, StG habe danach übersetzt, der holländische Text *quomodo* weggelassen und nur das ursprüngliche *pro* übersetzt. Dabei ist aber nicht zu verstehen, wie M, ML und StG zu der Lesart *quoquo modo* kommen, da sie doch zwei verschiedene Vorlagen hatten. Das *pro* dagegen konnte sehr leicht von Spinoza einmal ausgelassen, worden sein; in der Vorlage von StG dagegen hat es offenbar gestanden. Vloten-Land übernehmen ohne Erörterung die Conjectur Boehmers *quomodo.* —— AH (MB) transcribiert nach dem griechischen Wort *Sullogizomai* (MH *Sullogisomai*). —— *tamen* (ML, AH) fehlt bei M. —— 7—9. Statt λογίζομαι bis *existimare* hat StG λογίζομαι *ne se prenne chez les Hebreux que pour supputer, penser, estimer.* —— 7/8. Statt λογίζομαι hat AH *logizomai,* MB, MH *Logisomai.* —— 8. *apud Graecos* (ML) fehlt bei M, AH. —— השב (M) fehlt bei ML; AH hat statt השב *Chaschab.* —— 9. Statt *Syriaco* (M, StG, AH) hat ML *S. Graeco* —. —— 10. Für *optime* hat AH (MH) richtig *seer wel,* MB verschrieben *zeer veel.* —— Statt des ersten *versio* (M, ML, StG) hat AH *text,* für das zweite *versio* aber *oversettinge.* —— Statt *si quidem versio est* hat StG *s'il est vray qu'il y en ait une.* —— 12. Für *vulgata fuit* hat AH *gemeen is gemaakt,* MB *is gemeen gemaakt,* MH dagegen *waar in de vertaaling gemaakt is.* —— 13. *Pauli* (M, ML, StG) fehlt bei AH. ——Die Angabe von Boehmer, ML habe *vertunt* für *vertit,* ist unrichtig; ML hat wie M *vertit.* —— Der aramäische Text ohne Transcription nur bei ML, ziemlich uncorrect, von Boehmer nach dem aramäischen Bibeltext richtig wieder hergestellt. M läßt den aramäischen Text und die Transcription fort, StG hat nur die Transcription *mitrahginam hachi,* ebenso AH *mitragi nan haghi,* MB, MH *Mithragi nan haghi* Die richtige Transcription gleichfalls von Boehmer hergestellt. —— 14. Statt *optime* (M, ML, AH) hat StG *dans leur sens naturel.* —— 15—17. Der Schlußsatz ist in den Überlieferungen infolge der Unkenntnis des Aramäischen und Hebräischen bei den Überliefernden mannigfach verstümmelt. Boehmer hat ihn mit kühner Conjectur wiederhergestellt, aber unrichtig, weil er zwei Wörter, ein aramäisches und ein hebräisches, in den Text einsetzte, die nicht existieren, und diese Conjectur Boehmers haben Vloten-Land ungeprüft übernommen. Der richtige Sachverhalt dürfte, wie ich mit Unterstützung von Herrn Dr. Freimann in Frankfurt glaube eruiert zu haben, der folgende sein.

ML hat: *Nam* ܪܥܘܬܐ *nomen, quod ex hoc verbo, formatur, significat arbitratus est, namque* ܪܥܘܬܐ *voluntas* ܐܣܬܪܥܝ *ergo volumus s. arbitramur.* M hat: *Nam* חֶשְׁבּוֹן *nomen, quod ex hoc uerbo formatur, significat arbitratus est. Namque in Hebraeo uoluntas; ergo mitraghinan, uolumus seu arbitramur.* StG hat: *vûque le nom raghgion, qui est formé de ce verbe, signifie l'opinion, la pensée; et comme rahgava se prend pour la volonté, il s'ensuit que mitrahginam ne peut signifier autre chose que nous voulons, nous estimons, nous pensons.* AH hat: *want raghion, een woort dat uijt dit woort gemaakt wort, beduijt een meininge, want reghnutha is wil, zo is dan mithraghinan willen of meinen.* Hierbei ist zunächst der lateinische Text nach StG, AH insofern zu berichtigen, als *arbitratus* als Substantivum zu nehmen (= *l'opinion, meininge*, vielleicht hat auch *cogitatio* = *la pensée* in der Vorlage von StG gestanden), und *est* zum folgenden Satze zu ziehen ist. Das aramäische Wort kann nur ܪܥܘܬܐ sein, ein ܪܥܝܢ, wie Boehmer will, gibt es nicht. Die Transcription, die StG, AH wahrscheinlich vor sich gehabt haben, müßte *rehgiana* (das a nach Weise der Aschkenasim als o ausgesprochen: *rehgiono)* gelautet haben. Danach ist der erste Teil des Satzes klar: *Nam* ܪܥܘܬܐ *rehgiono nomen, quod ex hoc verbo formatur, significat arbitratus.* (M, dem das Aramäische unverständlich war, hat willkürlich das ihm entsprechend scheinende hebräische Wort eingesetzt.) Nun geht weiter aus M hervor, daß dieses ܪܥܘܬܐ einem hebräischen Worte gleichgesetzt werden soll *(est namque in Hebraeo ... voluntas)* und es fragt sich nur, welchem hebräischen Wort. StG hat *rahgava* und Boehmer hat daraus ein רְעוָא gemacht, das aber gar nicht existiert. Auf das Richtige weist AH hin mit seinem *Reghnutha*, das offenbar verschrieben ist für *Reghutha* bezw. *Rehgutha;* das Wort, dem das Aramäische gleichgesetzt werden soll, ist also רְעוּתָא, jüdisch-aramäisch, das *Begehren* bedeutet. (Bei StG ist durch bloße Transcription der Consonanten — das Wort war in seiner Vorlage im Gegensatze zur Vorlage von AH offenbar unpunctiert — *rahgava* geworden, M läßt das Wort, das ihm als dem biblischen Hebräisch nicht angehörend offenbar unbekannt und verdächtig war, einfach aus.) Der Satz lautet also, indem das zu Vergleichende aus ML, die Gleichsetzung aus M, das Gleichgesetzte aus AH entnommen wird: *est namque* ܪܥܘܬܐ *rehgiono in Hebraeo* רְעוּתָא *rehgutha voluntas.* Der Rest des Abschnittes ist aus ML klar, nur kann aus M, StG, AH noch die Transcription des Aramäischen eingefügt werden. —— 17. Für *volumus seu arbitramur* (M, ML, StG) hat AH *willen of meinen* (= *velle seu arbitrari*).

Adnotatio XXVII. Nur bei Saint Glain.

Adnotatio XXVIII. Nur bei Marchand-Leiden.

Adnotatio XXIX. Nur bei Marchand-Leiden.
26. Interpr., nicht Interpret., wie Boehmer und Vloten-Land haben.

Adnotatio XXX. Nur bei Marchand-Leiden.
263. 2. p. 115., nicht p. 113., wie Boehmer und Vloten-Land lesen.

Adnotatio XXXI. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
5—6. Der Anfang etwas erweitert bei StG: *C'est à dire que nous ne sçavons pas naturellement qu'il suffise au salut, et pour estre heureux.* —— Es hängt also bei StG der Satz *quod .. satis sit* ab von *que nous ne sçavons pas naturellement*, und bloß der Satz *nec opus sit* von *non ratio sed revelatio docere potest (ce n'est point la raison, mais la seule revelation qui nous apprend);* bei M, ML, AH hängt alles von *docere potest ab.*

Adnotatio XXXII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
12. *et* (ML) fehlt bei M; StG hat *ou*, AH *of.* —— 13. AH hat: *so wort het woort dalus te regt onderscheijden in een goet en quaad bedrogh.* —— 14. StG fügt bei *ubi unusquisque sui judex est* ein *de droit: où chacun est de droit maistre de ses actions.* —— MB, MH haben richtig *een ijder*, AH falsch *een.* —— 15. Statt *leges sibi* (M) hat ML *sibi leges.* —— M schreibt *immo.* —— 16. M, ML haben *utilius*, das Vloten-Land ohne Grund in *melius* verändern. MB hat *na dat hij oordeelen zal hem die [on]-voordeelig te zijn af te schaffen (= prout eas sibi inutiles judicat)*, MH *na dat hij oordeelen zal die aan hem onvoordeelig te zijn af te schaffen.* AH hat richtig: *na dat hij oordeele sal hem die voordeeligh te zijn af te schaffen.* —— 17. StG hat statt *quemquam dolo malo agere: que la fraude puisse avoir lieu n'y qu'il s'y trouve de malice.*

Adnotatio XXXIII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Anonymus-Haag (Monnikhoff); nicht bei Saint Glain.
20. *certe* (M) fehlt bei ML, AH. —— 21. M hat, wohl durch irrtümliche Wiederholung des Vorhergehenden, statt *est* (ML) *esse potest.* —— 21—22. *(NB. aliter Hobbesius)* (M) fehlt bei ML, AH. —— 24. Statt *id est* (M) hat ML *hoc est.* —— Für *quo magis est liber* (M, ML) hat MB, MH richtig *hoe hij vrijer is*, AH fälschlich *hoe hy vry er is.* —— 26. Statt *cujus* (M, ML) hat AH *waar van.* Die Angabe von Boehmer, ML habe *cui*, ist unrichtig; ML hat wie M *cujus.*

Adnotatio XXXIV. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).

264. 4. *verset 18.* nur bei StG. —— *Epistolae* (M) kürzt ML ab *Epist.* —— 6. Für *inexcusabiles* (M, ML, StG) hat MB (mit willkürlicher Veränderung) *verschoonelijk*, AH (MH) *onverschoonlyk.* —— 7. StG hat für *lutum* (M, ML, AH) *pot de terre.* —— Statt *facit vasa* (M) hat ML *vasa facit.* —— 8. *autem* (ML) fehlt bei M; StG hat *et*, AH *en.* —— 8—9. Für *et non propterea, quod praemoniti sunt* hat StG: *et que les avertissements ne servent de rien à leur salut, ou à leur perte.* —— 8. Für *et non* (M, ML) hat AH *maar niet (= at non).* —— 11. Statt *appellavi* (M *adpellavi*, AH) hat ML *appellamus*, StG *elle s'appelle.* —— StG bezieht *communes* fälschlich auf *philosophi* statt auf *regulas: que les Philosophes ordinaires appellent loix les regles de la Nature.* AH überträgt richtig: *als de philosoophe de gemene regulen der natuur .. wetten noemen.* —— 12. *necessairement (= necessario)* (StG) fehlt bei M, ML, AH. —— 15. Statt *necessitatem et veritatem respicit* (ML) hat M *necessitatem respicit et veritatem.* —— 15—27. StG hat den Schluß *Cum autem* bis *ratione possumus* in folgender abweichender Form: *Car comme il nous est impossible (ainsi que nous l'avons fait voir au chapitre 4.) de concevoir Dieu comme un Prince qui fait des loix que nous pouvons violer, il est évident que nul homme qui n'a que la raison pour guide, ne peut sçavoir qu'il soit obligé d'obeïr à Dieu. Davantage nous avons montré que les commandemens que Dieu a revelez ne nous obligent point, et qu'ils ne passent pour commandemens à nôtre égard que tandis que nous en ignorons la cause, mais que dés là que nous la connoissons, ils cessent d'estre tels, et que nous ne les embrassons plus comme commandemens, mais comme veritez éternelles, et par consequent que l'obeïssance se convertit alors en amour, lequel est produit aussi necessairement d'une vraye connoissance; que la lumiere est produite par le Soleil. D'où il s'ensuit que la raison nous enseigne à la verité à aimer Dieu, mais non pas à luy obeïr: puisque nous en sçaurions recevoir les commandemens de Dieu entant que commandemens, c'est à dire tandis que nous ne le concevons pas comme veritez éternelles, que Dieu ne nous les ait expressément revelés.* —— 16. ML hat *certo scimus*, das in Analogie zu *ignoremus* (nach Boehmers Vorschlag) in *sciamus* zu verbessern ist. M hat *certi simus;* AH hat *sekerlyk bekent (is).* —— 17. AH (MB) hat *konnen wij geensins dan niet weten.* Offenbar sollte, wie Boehmer annimmt, die Stelle lauten: *konnen wij geenszins dan uit openbaring weeten;* in der Vorlage fehlte aber *openbaring* und so wurde, was naheliegt, *uit* als *niet* gelesen. MH glättet: *konnen wij dan geenzins weeten.* —— 21—22. Statt *ut aeternas veritates, non ut jura* (M, ML) hat AH *niet als regten maar als eeuwige waarheden.* —— 25. *ei* (M) fehlt bei ML, AH. —— 26. Statt *eorum* hat ML fälschlich *earum.* —— 26. Für *ut divina amplecti* (M, ML) hat AH *als Godlijke omhelsen*, MH *als Godlijke [rechten] omhelsen*, MB *als Godlijke rechten omhelsen.*

Adnotatio XXXV. Nach Murr, Marchand-Leiden, Anonymus-Haag (Monnikhoff). Nicht bei Saint Glain.
32. Statt *Histor.* (M) hat ML *Hist.*, AH *der Historie*, MB, MH *der Historien.*

Adnotatio XXXVI. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).
265. 3—8. Der Anfang lautet bei StG etwas erweitert: *Il est dit dans les Nombres, que deux certains hommes dont les noms sont escrits au verset 28. du chapitre 11. de ce livre prophetisans au camp, la nouvelle en vint aussi-tôt à Moyse, et que Josué fut d'avis que l'on se saisit de leurs personnes; ce qu'il n'eût jamais fait, et que l'on n'eût eu garde de rapporter à Moyse comme une action criminelle* .. —— 5. Bei AH stand ursprünglich: *dat ze in het gepropheteert hadden.* Das Wort *leeger* hat Monnikhoff darüber geschrieben. MB, MH hat die Stelle correct: *dat ze in in't Leeger gepropheteerd hadden.* —— Statt *prophetaverint* (M) hat ML *prophetarint.* —— 6. Statt *et* hat AH mit mißverständlicher Erweiterung *en dat (= et quod)*, macht also den Satz von *accusantur* abhängig. —— 8. Statt *injussu* (M) hat ML *injusso*, nicht *iniussa*, wie Boehmer angiebt. —— 8/9. Statt *divina responsa populo dare* (M, ML, AH) hat StG nur *prophetiser.* —— 11. *tantum* (ML, StG, AH) fehlt bei M. —— 12. *et 15.* steht nur bei StG; AH hat *uijt het 29 V van t selfde Cap.* —— 12/13. Statt *ejusdem capitis* (M) hat ML *Cap. ejusdem.* —— 14—17. StG hat die Stelle erweitert: *Comme s'il disoit, voudrois tu qu'il n'y eût que moy à regner; pour moy, je souhaitterois que le droit de consulter Dieu revint à chaque particulier, et par consequent qu'ils regnassent tous ensemble, et me laissassent aller.* —— 17. Statt *itaque* (M) hat ML *igitur.* —— 18. *et l'autorité* steht nur bei StG. —— 19. Die Angabe von Boehmer, ML habe nicht *sicut*, sondern *ut*, ist unrichtig; ML hat wie M *sicut.* —— Statt *Abisaeus* (M) hat ML *Abisaeg*, StG *Abisçai*, AH *Abisaj.* —— 20. Statt *Shimhgi* (ML), wie nach den Regeln Spinozas zu transscribieren ist, hat M *Shimghi*, StG *Simhi*, AH *Shimgi*, MB *Simei*, MH *Shimei.* —— AH hat: *schuldig was aan gequetste majestijt*, StG *criminel de leze Majesté (= reus laesae majestatis erat).* —— 21. *vid.* (M) fehlt bei ML.

Adnotatio XXXVII. Der lateinische Text nur bei Murr, nicht bei Marchand-Leiden und Saint Glain, die holländische Übersetzung davon bei Anonymus-Haag (Monnikhoff). Der französische Text bei Saint Glain.
25. *et 23.* (M) fehlt bei AH. —— 26. Für *instruxit* hat AH *versien.* MB, MH *voorzien.* —— 28. M hat *1 Sam. cap. XIII. v. 15.*, AH nur *Samu. 13 : 15.* Bruder, dem Vloten-Land nicht folgen, verbessert *vs. 15.* richtig in *vs. 14.*

Adnotatio XXXVIII. Nach Murr, Marchand-Leiden, Saint Glain, Anonymus-Haag (Monnikhoff).

266. 17. StG hat *Sanhedrin*, AH *Synedrium*, MB, MH *Sanhedrim*, M, ML *Synedrium*. —— AH fügt bei *of grote vergaderinge*, MB, MH *of groote vergadering (= seu magnum concilium)*. —— 19. *qui* und Komma davor (ML, StG, AH) fehlt bei M. —— MB, MH ergänzt aus eigenem *die.. [zulks] beuzelen*. —— 21. *solus* (M, ML, AH, MH, StG) fehlt bei MB. —— Statt *onus totius populi* hat StG *un si lourd fardeau*. —— 22. Statt *concilio* (ML) hat M *collegio*, ML entsprechend StG *l'institution d'un Concile*, AH *Raadsvergadering*. —— 23. Statt *unaquaeque* (ML) hat M *una quaequae*. —— 23/24. Für *quas Deus ipsi dederat* hat AH *haar van Godt verleent (= ipsi a Deo datas)*. —— 24—25. StG hat *lesquels eussent soin d'accorder les differents suivant la teneur des loix: et de punir les delinquants*. —— 25. Statt *et si* (ML) hat M *etsi*. —— 26. Statt *ad* (ML) hat M *an*. —— 27. Zu *interpres (uijtlegger)* fügt AH hinzu *was (= erat)*. —— Statt *vel* (M, ML, AH) hat StG *comme*. —— 28/29. Statt *(nam is jus habebat pontificem consulendi)* hat StG *par ce qu'ils avoient droit de consulter le Pontife*. —— Für *consulendi* hat AH (MH) *om raat te vragen*, MB *raad te vraagen*. — 30. *of mindere (= vel minor)* bei AH. —— 31. Statt *summi pontificis* (M) hat ML *Pontificis summi*. —— 31—32. Der Satz *quam ab ipso vel summa ejus potestate accepit* fehlt bei StG. —— AH (MH) hat *ontfangen heeft*, MB *ontfangen had*. —— **267.** 1. *a quo subordinatus judex constitutus fuerat* fehlt bei StG. Statt *subordinatus* hat AH *de mindere (= minor)*. —— 2. *Videlicet* (M, ML) fehlt bei StG, AH. —— Statt *vel ut* haben M, ML *velut*, AH *gelijk als*, StG *tel qu'*. Das richtige *vel ut* hat Bruder wieder hergestellt. —— Statt *totius populi Israëlitici* hat StG *de toutes les Armées du Peuple d'Israel*. —— 3. *vel ut unius tribus princeps* fehlt bei StG, so daß sich der Relativsatz *penes quem* dort auf *Josua* bezieht. —— 4. *de rebus* (M, ML, StG) fehlt bei AH, so daß sich dort *suae tribus* auf *pontificem* bezieht. —— Statt *suae tribus consulendi* (M) hat ML *tribus suae consulere*. —— 4/5. *de bello et pace discernendi, urbes muniendi* (M, ML, AH) fehlt bei StG. —— 6. *dans ses villes, lesquels ne fussent subordonnez qu'à luy* nur bei StG. —— 7. Statt *etc.* (M, AH) hat ML *eaque*, statt *vel ut* (M) *velut*. —— 8. Statt *transtulerant* (M, StG: *eussent transferé*) hat ML *transtulerunt*, AH *hebben opgedragen*. —— Für *Ad hoc* (M, ML, StG) hat AH *om dit alles (= Ad haec omnia)*. —— 8—10. Statt *plura afferre possem* bis *afferam*, hat StG nur: *je ne rapporteray qu'un exemple entre tant d'autres qui se trouvent dans la sainte Escriture*. —— 8. Statt *afferre* (ML) hat M *adferre*. —— 9. Für *ex multis unum* (M, ML, StG) hat AH (MB) *der een* (MH *'er een*) *(= eorum unum)*. —— 10. Statt *afferam* (ML) hat M *adferam*. —— *Propheta Silonita* (M, ML) hat StG *le Prophete Scilonite*.

—— Statt *Jeroboamum* (ML) hat M *Jerobeamum*, StG, AH *Jeroboam.* —— 11. *ipsi* (M, ML, StG: *luy*) fehlt bei AH. —— 12. Für *Reghabaam* hat M (MH) *Rehabeam*, ML *Reghabuam*, StG *Roboam*, AH (MB) *Reghabeam.* —— 13. *id omne* bis *obtinuit* (M, ML, StG) fehlt bei AH. — Für *Jeroboam* (ML, StG) hat M *Jerobeam.* —— 13—16. Statt *Quare eodem jure* bis *constituere poterat* hat StG *tellement que celuy-là avoit le mesme droit en son Royaume, que celuy cy en Jerusalem, et ce, tant à l'esgard de l'establissement d'un grand Concile dans ses Estats, que pour toute autre chose.* —— 14. Für *quo* (M) hat ML *quod.* —— Für *Jehosaphath* hat ML *Jehosaphat*, M *Josaphath*, AH *Josaphat.* —— *vid.* (M, AH) fehlt bei ML, StG. —— Statt *Paralip.* (M) hat ML *Par.* —— 15. *seqq.* (M, ML, AH) fehlt bei StG, MB, MH. —— *idem* (ML) fehlt bei M, StG, AH. —— Statt *Jeroboam* (ML, AH) hat M *Jerobeam.* —— Statt *sui imperii* (M, AH) hat ML *sui temporis.* —— M, ML haben *concilium*, AH *raad.* Die Angabe Boehmers, ML habe *consilium*, ist unrichtig, und danach irren Vloten-Land, die Boehmer *consilium* nachdrucken. —— 16. Statt *Jeroboam* (ML, StG, AH) hat M *Jerobeam.* —— 18. *ex lege Mosis* fehlt bei StG. —— Statt *Reghabaamo* hat ML *Reghabamo*, M *Rehabeamo*, StG *Roboam*, AH (MB) *Reghabeam* (MH *Rehabeam*). —— 19. Statt *judice stare* (M) hat ML *judicio stare*, AH *te regt te staan*, StG *comparoistre devant le Tribunal.* —— Statt *judicio Hierosolymitano* (M, ML) hat StG *le Grand Conseil de Jerusalem.* —— 20. Statt *Reghabaamo* hat ML *Reghabamo*, M *Rehabeamo*, AH (MB) *Reghabeam* (MH *Rehabeam*), StG *par ce Roy.* —— *eique subordinato* (M, ML, AH) fehlt bei StG. —— Statt *Prout* beginnt StG *Il est donc constant.* —— Für *Prout igitur* hat AH *na dat dan*, MB, MH nur *na dat.* —— 20/21. Statt *Hebraeorum* (M) hat ML *Hebraeum.* —— 20—21. AH hatte ursprünglich: *na dat dan der Hebreen heerschappij verdeelt is geweest, so veele opperste radt vergaderinge syn in't selfde geweest.* Monnikhoff fügte hierbei nach *geweest* ein: *en* und so hat der Text von MB, MH, sicher zu Unrecht. —— Für *syn in't selfde geweest* bei AH (MH) hat MB *in't zelfde zijn geweest.* —— 21—22. Statt *tot suprema concilia* hat StG *autant de jurisdictions differentes, et independentes les unes des autres.* —— 22. Für *in eodem* (M, AH) hat ML *in eo;* bei StG fehlt es. —— 22—25. StG macht den Satz von einem *J'avouë* abhängig und erweitert ihn etwas: *J'avouë que ceux qui n'ont aucun égard aux divers Estats des Hebreux, et qui les confondent tous en un comme si ce n'eût esté qu'une mesme chose s'embarassent merveilleusement.*

Adnotatio XXXIX. Nach Murr, Marchand-Leiden, Anonymus-Haag (Monnikhoff). Nicht bei Saint Glain.
29. *ad illa* (M, ML) fehlt bei AH. — Für *attendendum* hat AH (MH) *daar op letten*, MB *op letten.* —— Statt *Cap. XVI.* (M) hat ML irrtümlich *Cap. XII.*

TRACTATUS POLITICUS.

Die Textquelle für den *Tractatus Politicus* bildet die Ausgabe der *Opera Posthuma;* daneben kommt als subsidiäre Quelle die holländische Übersetzung des *Tractatus* in den *Nagelate Schriften* in Betracht, die nach dem Manuscript selbst gefertigt ist und die wichtigeren lateinischen Termini am Rande verzeichnet. Auf dieser Grundlage mußte der Text hergestellt werden. Bei der Wichtigkeit, die die *Nagelate Schriften* für die Textgestaltung haben, mußte jede ihrer Abweichungen vom Urtext im Folgenden verzeichnet werden, auch wenn ihnen im Text nicht zu folgen ist oder sie offenbar irren. Die Übertragungsweise der *Nagelate Schriften* neigt zu einem gewissen Pleonasmus; solche pleonastischen Ausdrücke wurden naturgemäß nur insoweit angeführt, als wenigstens die Möglichkeit in Betracht zu ziehen ist, daß darunter eine erweiterte Form des lateinischen Textes verborgen sein könnte. Der Mangel der früheren Ausgaben ist durchweg der, daß sie diese zweite Textquelle nicht gekannt, oder, wie Vloten-Land, zwar gekannt, aber nicht in durchgängiger Vergleichung benutzt haben. Erst Leopold hat in seiner Arbeit über die Textgestalt der *Opera Posthuma (Ad Benedicti de Spinoza Opera Posthuma, Hagae Comitum, Apud Martinum Nijhoff*, 1901) auf Grund einer solchen Vergleichung eine (allerdings nicht vollständige) Anzahl von Besserungsvorschlägen gebracht. Einige weitere Verbesserungen hat Willem Meijer in seiner holländischen Übersetzung des *Tractatus* (*Staatkundig Vertoog, uit het Latijn door W. Meijer*, Amsterdam 1901) vorgenommen. Die genaue Collationierung des holländischen mit dem lateinischen Text ergibt im ganzen die notwendige Berichtigung von 30 Textstellen; darunter sind 4 Stellen (**306**, 5—6; **335**, 15—16; **344**, 31—32; **352**, 12), an denen ein nur im Holländischen erhaltener Text in den lateinischen zu interpolieren ist.

Die Orthographie der *Opera Posthuma* ist viel straffer und einheitlicher als die des *Tractatus Theologico-Politicus*, und sie mußte bei der Ausgabe zur Grundlage genommen werden, auch da, wo es wahrscheinlich ist, daß Spinoza anders geschrieben hat (z. B. bei *felix, felicitas, frenare*). Das Wort *vindicare*, das im *Tractatus Theologico-Politicus* stets in dieser Form erscheint, kommt im *Tractatus Politicus* 7 mal als *vindicare*, 5 mal als *vendicare* vor; es wurde stets als *vindicare* gesetzt. Auch die Interpunction ist in den *Opera Posthuma* durchweg consequent und konnte beibehalten werden, mit der Ausnahme, daß das vor *sed* in der Regel gesetzte Semikolon in

Komma umgewandelt wurde. Das Weitere über Textgrundlage und Textbehandlung der in den *Opera Posthuma* überlieferten Schriften s. in der textkritischen Einführung zum *Tractatus de Intellectus Emendatione* und zur *Ethica*.

273. 6/7. Statt *Libertas* sagen die Nagelate Schriften *Veiligheit*, womit sie sonst stets *securitas* übersetzen. —— 16—17. Die Nagelate Schriften haben: *Want de menschen bevatten de hartstochten niet gelijk zy zijn, maar gelijk zy hen willen.* Dem würde als lateinischer Text entsprechen: *Homines namque affectûs, non ut sunt, sed, ut eosdem esse vellent, concipiunt.* Das widerspräche aber dem Sinn. Offenbar haben die Nagelate Schriften den Text vor sich gehabt, den die Opera Posthuma zeigen, haben diesen aber, durch die Analogie des ersten Satzes verleitet, mißverstanden. —— **274.** 11. *ut homines concorditer vivant* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 24. Die Nagelate Schriften haben statt *cum praxi met d'oeffening en bewerking* und vor *oeffening* das Zeichen, das auf das am Rande stehende lateinische Wort *Praxis* verweist. *oeffening en bewerking* ist also wohl die etwas pleonastische Übersetzung von *praxis;* es könnte allerdings auch einem *cum praxi et usu* entsprechen, und dafür würde sprechen, daß **273,** 28 *praxis* bloß mit *oeffening* (**274,** 14 hingegen mit *ondervinding)* übersetzt wird. Die Nagelate Schriften haben die pleonastische Übersetzung oft, so gleich unten (28) für *curavi waar genomen en bevlijtigt*, für *actiones doeningen, of werkingen, vitia* (31) *zonden, of gebreken.* —— 25. Statt *aut* haben die Nagelate Schriften *en (= et).* —— **275.** 31. Das *ceu* der Op. Posth. entspricht offenbar dem Zusammenhange, wenn auch die Nagelate Schriften nur *of (= seu)* haben. Die Ausgaben verändern stillschweigend *ceu* in *seu.* —— **276.** 17—19. Willem Meijer in seiner Übersetzung des *Tractatus Politicus* (*Staatkundig Vertoog*, Amsterdam 1901, S. 7) hält den Satz *ut igitur* bis *concludi* für überflüssig und möchte ihn streichen. Ich vermag ihm darin nicht zu folgen. —— **277.** 6. Statt *invidui* (Druckfehler des Op. Posth.) ist zu lesen *individui.* —— **278.** 11. Statt *primi parentis* haben die Nagelate Schriften (wohl in einer etwas popularisierenden Erweiterung) *van onze eerste Ouders.* —— **280.** 7. *et media* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 24. *tametsi ex iis necessariò ad agendum determinetur* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 31. Statt *suo jure* haben die Nagelate Schriften *zijn recht of macht.* —— 32. Statt *sui judex* haben die Nagelate Schriften *zijns zelfs recht (= sui juris).* —— **282.** 1. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *concedit jus. Caeterum,* die Nagelate Schriften *recht aan hem toestaat: en voorts*

So ist, ohne Trennung, der Satz zu schreiben: *concedit jus, caeterum.* (So auch Leopold, S. 44 f.). —— 25. Die Nagelate Schriften haben für *nec violari en niet geschonden noch vernietigt konnen worden*, was möglicherweise einem *nec violari aut destrui* entspricht. —— 27. Die Nagelate Schriften lesen statt *ignarus Ignavus*, das sie als den lateinischen terminus am Rande vermerken und mit *achteloze* übersetzen. Die Lesung der Opera Posthuma, die allein den Gegensatz zu dem *sapientes* bietet, ist aber zweifellos richtig, und wird durch **277**, 31 bestätigt. (**291**, 24/25 übersetzen die Nagelate Schriften den Gegensatz *ignari, sive sapientes* richtig als *onkundig of wijs; Ethica* IV, Prop. LXX Dem. und Schol. setzen sie dagegen durchweg falsch *ignavi* für *ignari.*) —— **283.** 4. Statt des bloßen *obsequium* haben die Nagelate Schriften *gehoorzaamheit, of onderdanigheit* und setzen *onderdanigheit* (nur dieses, nicht die ganze Phrase) mit dem terminus *obsequium* am Rande gleich, so daß der ihnen vorliegende Text *obedientia sive obsequium* gelautet haben könnte. Dagegen wird aber **282**, 35 *obsequium* mit *gehoorzaamheit* übersetzt. —— 8. Die Nagelate Schriften haben für *homo sy* (auf *de menschelijke vryheit* bezogen). —— **284.** 27. Die Op. Posth. verbessern in den Sphalmata corrigenda zu Unrecht *dari* in *dantur.* Paulus, Gfroerer, Riedel, Bruder und Vloten-Land behalten mit Recht *dari* bei, nur Ginsberg verbessert. —— **285.** 1. Die Op. Posth. haben: *hoc est, quòd unusquisque in statu naturali, sic etiam totius imperii corpus, & mens tantum juris habet.* Darin fehlt ein Wort, auf das sich *sic etiam* beziehen könnte. Die Nagelate Schriften haben: *dat is, gelijk yder in de naturelijke stant, zo heeft ook het geheel lighaam.* Leopold (a. a. O. S. 80/81) schlägt vor, danach statt *quod unusquisque: ut unusquisque* zu lesen. Wahrscheinlicher aber scheint mir die Stelle nach den Analogon von **287**, 4—6 durch Einschieben eines *sicuti* zu verbessern zu sein. —— 6. *jure agit* bleibt in den Nagelate Schriften unübersetzt. —— 14. Für *destruxit* sagen die Nagelate Schriften pleonastisch *verwoest en vernietigt.* —— **287.** 9. Die Op. Posth., Paulus, Riedel und Ginsberg haben *Adhaec animorum unio*, das Gfroerer, Bruder und Vloten-Land in *At haec* richtigstellen. Die Nagelate Schriften haben nur *En deze verëeniging.* —— **289.** 3. Die Nagelate Schriften haben: *want ik heb niet, gelijk eertijts Christus Leerlingen, de macht van d'onreine geesten uit te werpen.* Leopold (a. a. O. S. 81) möchte danach umstellen: *nam nulla mihi est, ut olim Christi Discipulis fuit, potestas ejiciendi.* Das scheint mir nicht nötig; der holländische Text kann sehr wohl auf den lateinischen der Op. Posth. zurückgehen. —— 34. Statt *intellegi* ist zu lesen *intelligi.* —— **290.** 26. Die Op. Posth. und Paulus haben *quaeritur*, Gfroerer, Riedel, Bruder und Vloten-Land verbessern *queritur;* die Nagelate Schriften haben natürlich *klaagt.* —— 34—35. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben: *quod si de iis*

convenire inter ipsas non potest, die Nagelate Schriften: *En indien zy daar in niet met malkander konnen verdragen.* Danach ist zu verbessern: *quod si de iis convenire inter ipsas non possunt.* —— **291.** 5. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *foederatorum*, die Nagelate Schriften *Bontgenoten* und am Rand als lateinischen Text *Confaederati.* Danach dürfte zu verbessern sein. —— **292.** 18. Die Op. Posth. haben *milites ducendi*, das sie in den Sphalmata corrigenda in *milites conducendi* richtig umändern. Im Manuscript scheint der falsche Text gestanden zu haben, denn die Nagelate Schriften übersetzen *krijgslieden te geleiden.* —— **294.** 4. *cavere tenetur* ist in den Nagelate Schriften ausgelassen, während es **294,** 29 übersetzt wird. —— 11. Der Text der Op. Posth. hat *reum quemcunque*, die Sphalmata corrigenda der Op. Posth. setzen dafür *reo cuicunque.* Vermutlich hat Spinoza das erstere grammatikalisch unrichtige geschrieben. —— 22. Hartenstein *(De notionum iuris et civitatis, quas Bened. Spinoza et Thom. Hobbes proponunt, similitudine et dissimilitudine*, in *Historisch-Philosophische Abhandlungen*, Leipzig 1870, S. 228, Anm. 9) meint, der Zusammenhang erfordere statt *Quodsi tamen eius naturae sint, ut violari nequeant, nisi simul civitatis robur debilitetur* zu lesen *Quodsi tamen eius naturae sint, ut observari nequeant.* Damit verkennt er aber gerade den Zusammenhang. Im ersten Teil des §, bis **294,** 22 soll bestimmt werden, unter welchen Umständen der Inhaber der Regierungsgewalt die Verträge brechen muß, im letzten Teil dagegen, inwiefern er sie nicht brechen darf. —— **295.** 15. Die Op. Posth. haben nur: *Qualis autem cuiuscunque imperii sit status*, die Nagelate Schriften aber: *Maar hoedanige stant van yder Heerschappy de beste is.* Danach hat man (mit Leopold, a. a. O. S. 81) zu lesen: *Qualis autem optimus cuiuscunque imperii sit status.* —— **296.** 7. Vloten-Land haben für *decreto* (wohl verdruckt) *decreta.* —— 14/15. Die Nagelate Schriften haben offenbar gelesen: *quae maximè ratione verâ, Mentis virtute, et vitâ definitur*, denn sie übersetzen *'t welk voornamelijk door de ware reden, door de deucht, en door 't leven des gemoeds bepaalt word.* Leopold weist (a. a. O. S. 81) mit Recht darauf hin, daß *verâ Mentis virtute, et vitâ* sich appositionell zu *ratione* verhält. —— **297.** 9—11. Der Schluß von *& ad hoc de prudentissimo* an fehlt in den Nagelate Schriften. —— **298.** 20. Die Nagelate Schriften haben nach *pace miserius (niets elendiger, dan de vrede)* noch *en niets minder te wenschen.* Es ist möglich, daß hier dem Übersetzer in der Handschrift eine Stelle vorlag, die die Op. Posth. weggelassen haben, möglich aber auch, daß ihm der Text nicht deutlich genug war und er aus eigenem noch hinzufügte. —— **299.** 26. Die Op. Posth. haben *Imperii Monarchi*, die Nagelate Schriften am Rande richtig *Imperium Monarchicum* als Unterlage der Übersetzung von *van d'eenhoofdige Heerschappy.* —— **300.** 6. Vloten-Land

haben falsche Interpunktion: *imperet in bello, tantummodò eligendus.* —— 17. *et famuli* lassen die Nagelate Schriften fort. —— **301.** 21. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *fiet*, das Vloten-Land richtig in *fieret* verbessern (in den Nagelate Schriften: *'t welk nootzakelijk zou moeten geschieden).* —— **302.** 14. Die Op. Posth. haben *ceu*, die Nagelate Schriften einfach *of.* Gfroerer und Vloten-Land ändern *ceu* in *seu*, was mir nicht unbedingt erforderlich scheint. —— **303.** 20. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *urbium, munimentorum*, die Nagelate Schriften *voor de vestingen der steden*, und danach ist sicher *urbium munimentorum* zu verbessern. Im gleichen Zusammenhange der Obliegenheiten einer bestimmten Behörde ist von den städtischen Befestigungen die Rede **335**, 22—23 *urbium munimenta secundùm jura ordinare, diplomata militiae dare, tributa subditis imponere*, **343**, 19 *de urbium munimentis, aerario, militiâ, etc.* —— **304.** 10. Für *irrita* sagen die Nagelate Schriften *vruchteloos en van geender waerden.* —— 28—32. Der Schluß des Paragraphen von *Sed haec forsan* an fehlt in den Nagelate Schriften. —— **305.** 2. Statt *quadragesimum* haben die Nagelate Schriften offenbar irrtümlich *vijftig.* —— 10/11. Statt *emolumenta* verzeichnen die Nagelate Schriften fehlerhaft am Rande *molimenta.* —— 11. Die Op. Posth. haben *emolumenta sint primò eorum, qui mortis damnati sunt*, die Nagelate Schriften *De winsten en inkoomsten .. zijn vooreerst de goederen der gener.* Danach ergänzen Vloten-Land *emolumenta sint bona primo eorum.* —— 13. Zu *de rebus civilibus (= van burgerlijke zaken)* fügen die Nagelate Schriften hinzu *die 't lijf niet aangaan.* —— 35. Vloten-Land lassen *ut* aus. —— **306.** 5—6. Der Satz *Maar men moet* bis *zullen schijnen*, der in den Nagelate Schriften erhalten ist, fehlt in den Op. Posth. (vgl. Leopold, a. a. O. S. 47, wo zuerst darauf hingewiesen ist). —— **307.** 11. Für *At* haben Vloten-Land verdruckt *Ad.* —— 19. Die Op. Posth. und die älteren Ausgaben haben *Cap. 5.* Bruder weist darauf hin, daß die Stelle sich Daniel, Cap. 6, Vers. 16 findet, und danach ist mit Vloten-Land *Cap. 6.* zu verbessern. —— **308.** 1. Die Op. Posth. haben *quod contra institutum, jus esse noverint*, die Nagelate Schriften dagegen *tegen 't ingestelt recht* und danach ist zu verbessern *contra institutum jus.* (So auch Riedel, Bruder und Vloten-Land, letztere nach dem Vorschlage Camerers.) —— 11. Vloten-Land haben (wohl verdruckt) *jure* für *jura.* —— 34. Die Op. Posth. haben *vocare;* die Ausgaben verbessern *vacare.* —— **309.** 5. Für *affectu* haben die Nagelate Schriften *hartstocht en genegentheit.* —— 12/13. Die Nagelate Schriften verstehen die Stelle falsch, indem sie übersetzen: *dat zy in deze Raatvergadering veel stemmen gehad hebben* (vgl. Leopold, a. a. O. S. 53). —— 28—29. Der Satz *Nemo enim* bis *ad Caesarem oratione* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 32. Meijer (a. a. O. S. 72) bezweifelt die Richtigkeit

des *ire* der Op. Posth. und möchte *iret* oder *irent* lesen. Ich halte *ire* für richtig als von *possit* abhängig und dem *convenire* gleichgestellt. —— **310.** 4—5. Die Worte *solâ belli causâ in unum translata est, qui propterea* fehlen in den Nagelate Schriften. —— 25—26. Die Op. Posth. haben *quae ad summum centum ad minimum suffragia.* Offenbar ist (wie Leopold, a. a. O. S. 82 ausführt) *ad summum* als sinnlos zu streichen. In den Nagelate Schriften heißt es auch bloß *'t welk ten minsten geen hondert stemmen gehad zal hebben*, und an der Stelle **304**, 10—11, auf die sich die vorliegende mit *uti diximus* bezieht: *ea irrita habeatur, quae centum ad minimum suffragia non habuerit.* —— **311.** 7. Die Op. Posth. und die älteren Ausgaben und Ginsberg haben falsch *Art. 30.* und so auch die Nagelate Schriften. Bruder und Vloten-Land verbessern richtig *Art. 31.* —— 8. Die Opera Posthuma, die Nagelate Schriften und die Ausgaben haben Art. 11. —— **312.** 7. Die Op. Posth., die älteren Ausgaben und Ginsberg haben *Art. 14.* und so auch die Nagelate Schriften; Bruder und Vloten-Land verbessern richtig in *Art. 15.* —— 19. Meijer (a. a. O. S. 76) möchte *aut* statt des überlieferten *et* lesen. Die Nagelate Schriften bestätigen es, sie haben tatsächlich *of.* —— **313.** 15. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *sument*, die Nagelate Schriften aber: *zo zouden zy .. aan zich nemen.* Danach ist (mit Leopold, a. a. O. S. 2) statt *sument sumerent* zu lesen. —— **314.** 17. *quaeque maximi ponderis sunt* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 30. Die Op. Posth. haben *militiâ* statt *militia.* —— **315.** 5. Die Op. Posth. haben *quas* statt *quam*, wie die Ausgaben verbessern. —— **318.** 4. Die Op. Posth. haben für *Susaco* (wie Bruder, Ginsberg und Vloten-Land wieder herstellen) offenbar verdruckt *Susano*, die Nagelate Schriften richtig *Susak.* —— 6. Die Nagelate Schriften fügen zu *Philippi quarti* hinzu *Koning van Spanjen*, das im lateinischen Text ausgefallen sein könnte. —— **319.** 14. *optimi* fehlt in den Nagelate Schriften. —— **320.** 16. Statt *unus, vel pauci* haben die Nagelate Schriften willkürlich *een of twee.* —— 32. Die Nagelate Schriften lassen *idem* und *et* außer Betracht, so daß bei ihnen der Satz *ut hosti* bis *insidiantur* von *in potestate habent* abhängt. —— **321.** 2. Meijer (a. a. O. S. 93) möchte *est* in *esset* ändern. Den Nagelate Schriften lag aber zweifellos *est* vor, denn sie übersetzen (dabei den Sinn mißverstehend) *zo groot is d'onkunde.* Im analogen Falle sagt Spinoza stets *inscitia est* (nicht *esset*), so **187**, 5, **310**, 2, **320**, 10—11, **321**, 2, **323**, 6, **327**, 21, und *stultitia est* **298**, 9. —— 31. Die Op. Posth. haben *quòd* statt *quod.* —— **322.** 2. Zu *et* fügen die Nagelate Schriften noch hinzu *daar beneffens.* —— 5 und 7. Die Op. Posth. haben *quòd* statt *quod.* —— 6. *pugione* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 12. *praecedens* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 17—18. Die Op. Posth. haben *His ritibus ex omnium sententiâ instructi incredibili temporis spatio inviolati man-*

serunt. Der Text ist offenbar nicht correct und Meijer möchte *instructis* verbessern. Aber nicht die Aragonesen, sondern die Satzungen bleiben unverletzt. Die Nagelate Schriften haben das Richtige: *Deze wetten en gewoonten, volgens hun aller goetvinding opgerecht, wierden een ongelooffelijke tijt lang ... onderhouden.* Danach ist der Text herzustellen: *Hi ritûs ex omnium sententiâ instructi incredibili temporis spatio inviolati manserunt.* Wahrscheinlich hatte Spinoza erst eine andere Construction des Satzes beabsichtigt und so war der incongruente Anfang stehen geblieben oder undeutlich verbessert. —— 32. Die Nagelate Schriften haben *door smarte van de gelede schade het ander deel ook schade aan te doen.* Danach könnte man wohl lesen: *dolore accepti damni in alteram contrà damnum referre conabitur*, das *damnum* so in den Text einfügend, das jetzt in Gedanken zu ergänzen ist. —— **323.** 3. Die Nagelate Schriften haben für *non minori saevitiâ met geen minder dienstbaarheit.* Offenbar haben sie gelesen *non minori servitio;* doch dürfte die Lesart der Op. Posth. vorzuziehen sein. —— 23—**324.** 1. Die Stelle *Dico expressè* bis *in numerum Patriciorum recipiuntur* fehlt in den Nagelate Schriften. —— **323.** 31. Die Op. Posth. haben *erit. Quandoquidem.* Die Ausgaben außer Vloten-Land verbessern *erit, quandoquidem*, wie auch Leopold, a. a. O. S. 44 will. —— **324.** 3. Die Op. Posth. haben *unicujusque*, das die Ausgaben in *uniuscujusque* richtigstellen. —— 33/34. *Genuensis* fehlt in den Nagelate Schriften. —— **325.** 3. Die Op. Posth., Paulus und Ginsberg haben *& in id*, Gfroerer, Riedel und Bruder verbessern richtig *& inter id*, Vloten-Land streichen bloß das *in.* —— 3. Die Op. Posth. haben *quòd* für *quod.* —— **326.** 19. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *diversi.* Offenbar ist aber *diverse* zu lesen. Die Nagelate Schriften haben, was diese Verbesserung wohl bestätigt, *verscheidelijk.* —— 34. Die Op. Posth. haben *quam* für *quàm.* —— 35. Statt *vid.* schreiben Vloten-Land ohne Grund *ut.* ——**327.** 10—11. Statt *Illa enim, quae .. est, jusque .. habet* haben die Nagelate Schriften: *de gene, die .. is, heeft.* —— 15. *quaerenda* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 17. *non* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 18. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *ex ullis aliis.* Meijer (a. a. O. S. 106) weist darauf hin, daß sinngemäß *ex nullis aliis* zu lesen sei. Das bestätigen auch die Nagelate Schriften: *dat de krijgsordening uit geen anderen, dan uit d'eige onderzaten, opgerecht zou worden.* —— **329.** 30. Die Op. Posth. haben *ob factionem*, die Nagelate Schriften *door de samenspanningen* und am Rand als lateinischen Text *factiones.* Danach ist zu verbessern (vgl. Leopold, a. a. O. S. 82). —— **330.** 7. Für *major esse potest numero multitudinis* haben die Nagelate Schriften *veel grooter zijn, naar het getaal van de menigte*, und danach möchte Leopold (a. a. O. S. 82) verbessern *major esse potest pro numero.* Die Lesart der Op. Posth. gibt aber den voll-

kommen richtigen Sinn: Spinoza will den extremen Fall annehmen, daß es mehr Herrschende wie Beherrschte gibt, ohne daß das Princip der Aristokratie in Frage gestellt wird, so wie er **358**, 30—33 das entgegengesetzte Extrem für die Demokratie in Betracht zieht. —— 24. Die Op. Posth. haben *nunc serviunt*, das die Ausgaben verbessern. —— 25. Für *Oenopolae et Cerevisiarii* haben die Nagelate Schriften *de kroeghouders, tappers en andere diergelijken.* —— **331.** 29. Die Nagelate Schriften übersetzen *vindices* als *Wetverdedigers* und schreiben demgegenüber am Rand als lateinisches Wort *Syndici* (vgl. Leopold, a. a. O. S. 54). —— **332.** 14. Die Op. Posth. haben *possint*, das Vloten-Land der consecutio temporum gemäß in *possent* verbessern. Die Nagelate Schriften scheinen *possint* vor sich gehabt zu haben und setzen danach alles in die Präsential-, bezw. Futuralform *(Want indien men ... verkiest, in dier voegen, dat zy ... beroepen konnen worden, zo zullen wy ... vervallen).* —— 16. Die Op. Posth. haben *ne longâ admodùm dominatione nimirum superbiant*, die Nagelate Schriften *Maar op dat zy .. niet al te verwaant zouden worden.* Danach ist zu verbessern *nimium superbiunt* (vgl. Leopold, a. a. O. S. 50). —— 32. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *vocationis praemium*, die Nagelate Schriften *vergelding voor hun bezigheit.* Danach ist zu verbessern *vacationis praemium*, wie es auch **316**, 15 und **317**, 2 *vacationis praemium* heißt (vgl. Leopold, a. a. O. S. 83). —— 35. Die Op. Posth. haben abgekürzt für *Reipublicae Reip.*, und so im folgenden öfters. —— **334.** 12. Die Nagelate Schriften übersetzen *reus Majestatis: als van gequetste hoogheit aangeklaagt* und verzeichnen am Rande *Crimen laesae majestatis.* —— 26. Statt *a Secretis* verzeichnen die Nagelate Schriften am Rande *Secretarius.* Dieselbe Ungenauigkeit **344**, 5. —— **335.** 10. Für *accusatores asservandos* haben die Nagelate Schriften *de beschuldigden te beschutten (= accusatos asservandos).* So wie die Nagelate Schriften die Stelle auffassen, ist sie keinesfalls richtig gegeben oder verstanden, denn die Patricier bedurften naturgemäß nicht des Schutzes der Syndici gegen die Anklagen aus dem Volke. *Asservare* bedeutet bei Spinoza, wie **265**, 6 beweist, *in Haft nehmen.* So verstanden wird die Stelle wohl gelautet haben *accusatos asservandos*, und hierbei hätten die Nagelate Schriften nur das *asservare* falsch übersetzt. Wollte man an der Lesart der Opera Posthuma festhalten, so müsste man *asservare* abweichend von **265**, 6 als *in Schutz nehmen* fassen und interpretieren, im Interesse der richtigen Controlle der Staatsverwaltung hätten die Syndici die Aufgabe, diejenigen aus dem Volke, die als Ankläger gegen die Patricier auftraten, in Schutz zu nehmen. —— 15—16. Statt *nec continuari, nisi post tres, aut quatuor annos* haben die Nagelate Schriften *zonder in hun ampt verlangt te worden, en het zelfde weêr te konnen be-*

dienen, dan na verloop van drie of vier jaren. Offenbar ist hier im lateinischen Text eine Stelle ausgefallen, denn Spinoza unterscheidet bei diesen Ämtern stets Verlängerung und Wiederwahl, so **301**, 17—18: *in eodem continuari nequeant, nec ad catalogum eligendorum quinquennio, aut ampliùs referri,* **328**, 1: *nec continuari in imperio, nec postea eligi possit.* —— **336.** 13. Statt *una circiter duodecima pars* haben die Nagelate Schriften *omtrent een vierde deel.* —— **337.** 19. Die Op. Posth., Paulus, Bruder und Ginsberg haben *quae tamen ..* und so scheinen auch die Nagelate Schriften gelesen zu haben, indem sie *quae* auf *Regiae aulae* beziehen *(Maar behalven dat de koninklijke hoven groter kosten vereisschen, de welken echter zich niet genegen tonen om de vrede te verdedigen ..).* Gfroerer verbessert richtig *quae* in *qui* und ihm folgen Vloten-Land, die sich dabei zu Unrecht auf die Nagelate Schriften beziehen. —— **338.** 27. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *sedeat.* Meijer (a. a. O. S. 128) schlägt vor, *praesideat* zu lesen, wie es der Sinn erfordert, und so wird nach **338**, 35 zu verbessern sein, wenn auch die Nagelate Schriften *(van de welken d'eerste ordening de drie, of twee eerste maanden in de Staatsraat zal zitten)* zeigen, daß im Manuscript nur *sedeat* stand. —— **339.** 35—**340.** 1. Die Nagelate Schriften stellen die Satzteile um, so daß bei ihnen der Sinn zweifelhaft wird: *Maar op wat wijze dit zal geschieden, zal ik met weinig woorden vertonen, op dat de zaken niet door onnutte geschillen te leur gestelt zouden worden.* —— **341.** 6. Die Nagelate Schriften haben statt *consilium Raatvergadering* und am Rande *Concilium.* Beide Lesarten sind an sich möglich, doch spricht wohl die größere Wahrscheinlichkeit für die der Op. Posth. —— 11. Die Nagelate Schriften beziehen *ipsam* nicht auf *naturam,* sondern auf *gentis* und wiederholen *het volk.* —— **343.** 2/3. Für *quem iniqui formident* haben die Nagelate Schriften *die de gerechtigheit bemint, en voor de welk zy ontsach zullen hebben.* —— 6. Statt *multorum* haben die Nagelate Schriften nur *der.* —— 11. Für *multitudinis* haben die Nagelate Schriften *van de menigte,* aber am Rande sicher irrtümlich *Plebs.* —— 24. Meijer (a. a. O. S. 137) möchte statt *non abest* lesen *non multum abest.* Eine Notwendigkeit dieser Ergänzung liegt nicht vor; die Nagelate Schriften haben wie die Op. Posth. *welker ouderdom niet van die van de staatsradelijke Stant verschilt.* —— 31. *electi* fehlt in den Nagelate Schriften. —— **344.** 5/6. Für *a Secretis* haben die Nagelate Schriften wieder wie **334**, 26 ungenau *Secretarii,* für *ministri (bedienaars)* irrtümlich *Directio.* —— 13. Statt *administrorum* verzeichnen die Nagelate Schriften am Rande *Ministri.* ——31. Gfroerer bemerkt schon, daß im Texte der Op. Posth. das Wort *proponendi* ausgefallen und zu ergänzen ist. Nur Vloten-Land folgen ihm unter Hinweis auf die Analogie von **338**, 11 und **339**, 33. Die Nagelate Schriften zeigen aber, daß mehr als nur dieses

Wort ausgefallen und einzufügen ist. —— **345.** 3. Statt *administrorum* verzeichnen die Nagelate Schriften wieder am Rande *Ministri.* —— **346.** 12. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *eo ipse*, es dürfte aber *eo ipso* zu lesen sein. Die Nagelate Schriften haben: *zo verklaart hy zich daar door vijant van 't Vaderlant*, was auch auf *eo ipso* zurückzugehen scheint, denn ein *ipse* wäre sicher besonders übersetzt worden. —— **347.** 7/8. Statt *sive imperium una, sive plures urbes teneant* haben die Nagelate Schriften *'t zy dat deze Heerschappy een enige, of meer steden onder zich heeft (= sive imperium unam, sive plures urbes teneat).* —— 18. Statt *instituenda sint* haben die Nagelate Schriften *te zamen geroepen moeten worden.* —— **348.** 17. *ut in illo* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 35. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *ut circa decreta de bello inferendo*, die Nagelate Schriften *gelijk ook in de besluiten van oorlog te voeren*, und danach dürfte *ut et circa decreta* zu lesen sein (vgl. Leopold, a. a. O. S. 83). —— **349.** 12. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *et in ordines distribuent*, die Nagelate Schriften *en in zo veel ordeningen verdeelen.* Danach ist *et in tot ordines distribuent* zu lesen, wie schon Vloten-Land, ohne auf die Nagelate Schriften zurückzugehen, verbessern. —— 17. Die Op. Posth. haben falsche Interpunction *minor est, urbium numero a Senatu ex Consulibus electis.* Die Ausgaben stellen die Interpunction richtig, so wie sie auch durch die der Nagelate Schriften bestätigt wird. —— **350.** 20. *urbis, et* fehlt in den Nagelate Schriften. —— **351.** 28. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *et gens aliò ducenda, vel omninò delenda est.* Danach hätte Spinoza die selbst für das Zeitalter des Dreißigjährigen Krieges ungeheuerliche Meinung ausgesprochen, daß die Bewohnerschaft eroberter Städte entweder exiliert oder ausgerottet werden müsse. Die Nagelate Schriften zeigen, daß hier ein Fehler im Texte vorliegt; sie haben *en het volk elders zenden, of de plaatsen gantschelijk uitroejen.* Danach hat also Spinoza zwei Möglichkeiten ins Auge gefaßt, zunächst daß die Bevölkerung exiliert und durch Colonisten ersetzt wird, sodann daß die Städte aufgelassen werden, in welchem Falle ihre Bevölkerung natürlich auch exiliert wird. Danach dürfte im Text *urbs* zu ergänzen sein. Diese Ergänzung bestätigt auch die analoge Stelle **306,** 16—20 *captae urbes ... prorsus delendae sunt, et incolae aliò locorum ducendi.* —— **352.** 12. Die Stelle *daar af wy in Hollant veel voorbeelden gezien hebben*, auf die Meijer a. a. O. S. 156 zuerst, dann Leopold, a. a. O. S. 48 aufmerksam gemacht, fehlt in den Op. Posth. und ist nur in den Nagelate Schriften erhalten. Daß sie authentisch ist, bezeugt sogleich der Anfang des nächsten Satzes, der sich auf sie zurückbezieht. Der lateinische Text hat (nach Leopold) vermutlich gelautet: *cujus rei in Hollandiâ multa vidimus exempla.* —— 29/30. Für *ut in praecedenti* haben die Nagelate Schriften *(gelijk in 't voorgaande Lid gezegt is).*

—— **353.** 23. Die Nagelate Schriften weichen von den Op. Posth. ab. Während die Op. Posth. *in mensem unum, aut duos* haben, haben die Nagelate Schriften *voor een maant, voor een jaar, of voor twee jaren.* Sachlich richtig ist offenbar die Lesart der Op. Posth. Den Irrtum der Nagelate Schriften kann man leicht so erklären, daß Spinoza erst *in annum unum, aut duos* geschrieben und dann durch Darüberschreiben von *mensem* verbessert hat, und daß die Nagelate Schriften beides für gültigen Text genommen. —— Die Op. Posth. und die älteren Ausgaben haben *creetur*, das Vloten-Land in *crearetur* richtigstellen. —— **354.** 7. Der Cicero-Text hat, worauf Saisset in seiner französischen Übersetzung zuerst hingewiesen, *rumor Dictatoris* statt *tumor Dictatoris* und Vloten-Land setzen das in den Text ein. Spinoza hat aber wohl *tumor Dictatoris* geschrieben, denn die Nagelate Schriften haben *d'opgeblazentheit van d'Oppervoocht.* Danach besteht kein Zwang, *rumor* statt *tumor* in den Text zu stellen, wenn es auch dahingestellt bleiben muß, ob Spinoza aus dem Gedächtnis falsch citiert oder sich verschrieben hat. —— 25/26. Die Nagelate Schriften haben den Gegensatz *non penes personam aliquam naturalem, sed civilem* ungenau *niet by enig man alleen, maar by verscheiden te zamen.* —— 27. Die Op. Posth. und ihnen folgend die Nagelate Schriften und die älteren Ausgaben haben *praec. Cap.;* Vloten-Land verbessern richtig *Cap. 8.* —— **355.** 20. Die Op. Posth. und die Ausgaben haben *ex ferocibus barbaris*, die Nagelate Schriften *in plaats van woest en onbezuist.* Danach ist zu verbessern *ex ferocibus et barbaris* (vgl. Leopold, a. a. O. S. 83). —— **356.** 8/9. Die Op. Posth. machen keinen Abschnitt und lassen *§. VII.* aus, zählen aber dann **356,** 24 richtig weiter *§. VIII.* Die Nagelate Schriften haben richtig den Abschnitt *VII.*, und danach ist zu verbessern. Paulus druckt einfach den Op. Posth. nach, Gfroerer macht aus *§. VIII. §. VII.*, Bruder beginnt willkürlich *§. VII* mit *Quòd si praeterea* (**356,** 13), Vloten-Land stellen das Richtige auf Grund der Nagelate Schriften her. —— **358.** 17. Vloten-Land lassen ohne Grund *a* aus. —— 22. Statt *causas* haben Vloten-Land *causa.* —— 28—29. Statt *vel qui .. contribuunt* haben die Nagelate Schriften *of om dat zy .. verschaffen*, fälschlich auf *d'eerstgeborenen* bezogen. —— **359.** 1. *eliguntur* fehlt in den Nagelate Schriften. —— 3. Statt *primi nati* haben die Nagelate Schriften am Rande *Primogeniti.* —— 12. Statt *in oligarchiis* haben die Nagelate Schriften am Rand *Imperium Oligarchicum.* —— **360.** 11. Vloten-Land lassen ohne Grund *regeret* aus.

CORRIGENDA.

18. 15. יהוה (statt יהור). — **26.** 4. ורוחך (statt ורוחך). — **28.** 31. *vers. 21* (statt *vers. 2*). — **50.** 12. היוצר (statt חיוצד). — 14. *cap. 28* (statt *cap. 29.*) — **70.** 1. וחטאה (statt וחמאה). — לעשות (statt תעשות). — **79.** 33. מחכמיהם (statt סחכמיהם). — **87.** 24. אתכם (statt אתכמ). — **118.** 27. השנים (statt חשלים). — **119.** 4. *vers. 32.* (statt *vers. 37*). — **121.** 33. *vers. 35* (statt *vers.* 34). — **122.** 14. *vers. 14* (statt *vers. 12*). — **125.** 12. *cap. 21* (statt *cap. 2*). — **127.** 8. *vers. 8* (statt *vers. 9*). — **139.** 23. כדתריצנא (statt כדתר יצנא). — **169.** 1. באל (statt באב). — **173.** 7. *vulgi, nemo* (statt *vulgi nemo*). — **218.** 34. *consanguineos, fratres* (statt *consanguineos fratres*). — **231.** 24. *legislatorem* (statt *legislatoren*). — **238.** 9. *vers.* 6 (statt *vers.* 5). — **254.** 30. מִמְּשָׁנָן (statt מִמְּשָׁנָן). — **262.** 8. חשב (statt חשב). — **277.** 6. *individui* (statt *invidui*). — **289.** 34. *intelligi* (statt *intellegi*). — **335.** 10. *accuſatos aſſervandos* (statt *accuſatores aſſervandos*).

